

Tao Bach

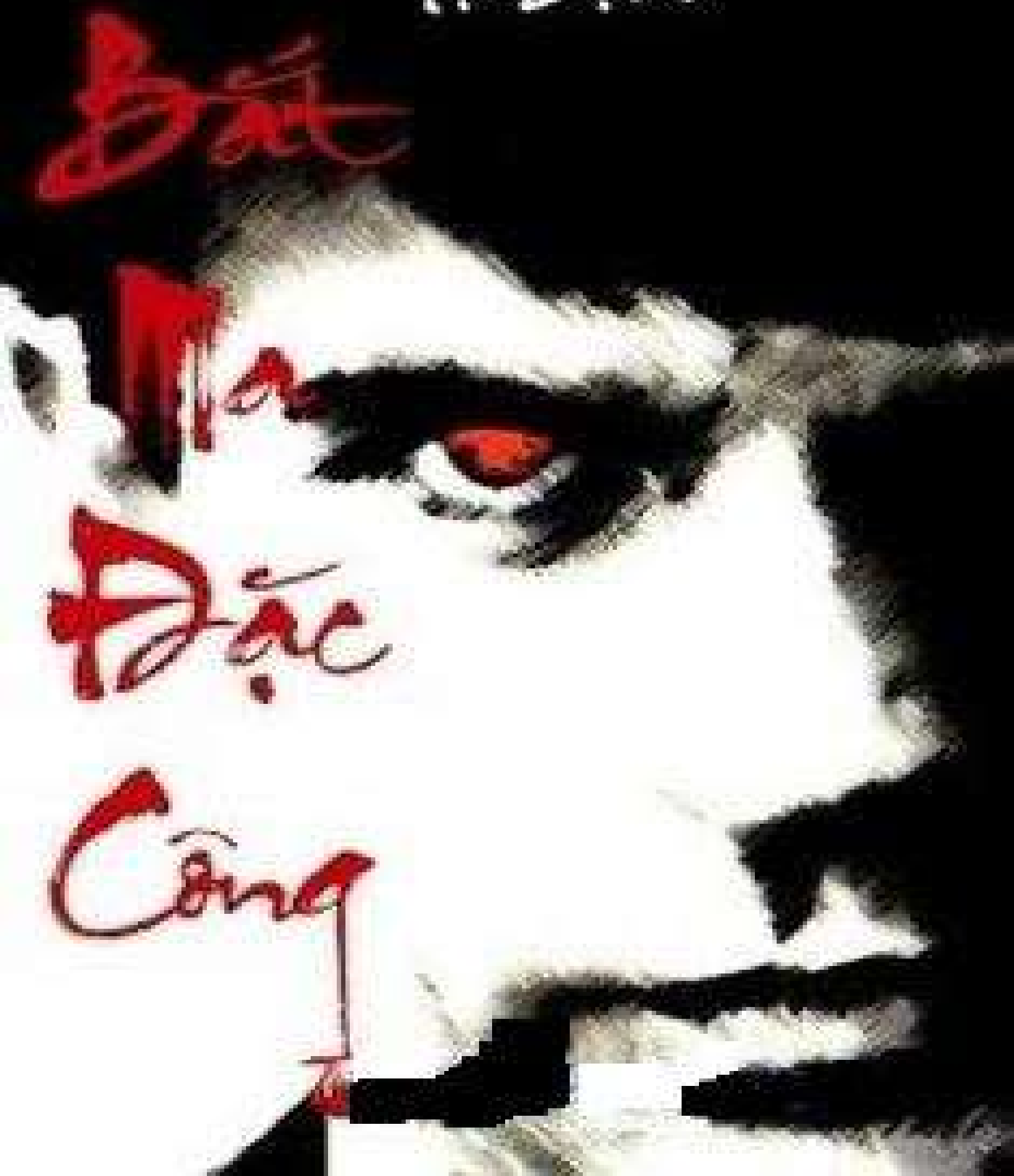

Table of Contents

[Báo Cáo Khám Nghiệm Tử Thi](#)

[Nạn Nhân Thứ Hai](#)

[Chuyên Gia Của Tỉnh](#)

[Phòng Giám Định Pháp Y](#)

[Đả Thảo Kinh Xà](#)

[Quân Xa Humvee](#)

[Yêu Cầu Đặc Biệt](#)

[Nạn Nhân Thứ Ba](#)

[Manh Mỗi Trọng Yếu](#)

[“Quý Nghi Phạm”](#)

[Luận Quý](#)

[Em Họ Cảnh Ti](#)

[Hấp Dẫn Chết Người](#)

[Bắt Ma Đặc Công](#)

[Giao Phong](#)

[Vĩ Thanh](#)

[Nhiệm Vụ Mới](#)

[Đặt Chân Tới Sơn Thôn](#)

[Đêm Đầu Tiên](#)

[Lưu Quả Phụ](#)

[Trường Hợp Khẩn Cấp](#)

[Lý Giải Khoa Học](#)

[Hồng Y Tỷ Tỷ](#)

[Đêm Thứ Hai](#)

[Lại Thấy Hồng Y Mị Ảnh](#)

[Đại Quân Tử Vong](#)

[Kim Lão Thái](#)

[Thôn Nam Tiểu Miếu](#)

[Đông Sơn Mộ Địa](#)
[Con Đê](#)
[Chu Đình Mất Tích](#)
[Bóng Người Màu Đen](#)
[Đêm Thứ Ba](#)
[Lại Gặp Ngô Tam Thúc](#)
[Chạm Trán Ác Linh](#)
[Người Chăn Quý](#)
[Sau Lưng Có Quý](#)
[Gặp Lại Đại Quân](#)
[Hồn Phi Phách Tán](#)
[Chương Trí](#)
[Áo Bông](#)
[Hồng Y Nữ](#)
[Phi Tiêu](#)
[Bầy Đê](#)
[Vĩ Thanh](#)
[Chuyến Xe Cuối Cùng](#)
[Kẹt Xe](#)
[Sản Phẩm Khoa Kỹ Mới Nhất](#)
[Tai Nạn](#)
[Chuyến Xe Chết Chóc](#)
[Final Destination - Đích Đến Tử Thần](#)
[Manh Mối](#)
[Công Tác Đãi Ngộ](#)
[Đi Theo Tôi](#)
[Xe](#)
[Cảnh Sát Tra Án](#)
[Xe Hơi, Xe Lửa, Xe Đồ Chơi](#)
[Khu Vực An Toàn](#)
[Mời Câu](#)
[Bắt Quý](#)

“Nhiệm Vụ Hoàn Thành”
Một Người Cuối Cùng
Nghi Án
Ngõ Cụt
Biệt Giam
Một Mũi Kim Thêu
Hộp Tro Cốt
Bị Ăn Vạ
Chiêu Hồn
Hiện Trường Tử Vong
Gặp Lại Hồng Y Mị Ảnh
Quý Mẫu
Ác Linh Đến Thăm
Thiếu Thêm Một Mạng
Di Họa Không Ngừng
Phi Dao, Hựu Kiến Phi Dao
Cấp Cứu
Tiền Có Thể Thông Thần
Phòng Biệt Giam
Một Cánh Tay
Nữ Quý Xuyên Tường
Phòng Tội
Tù Nhân Thần Bí
Góc Nhìn Khác
Tình Huống Nguy Hiểm
Ngân Châm Khu Ma
Sinh Ly Tử Biệt
Nguyên Cớ
Nhân Tạo
Bắc Đẩu Thất Tinh
Tro Cốt
Người Gác Mộ

[Quan Tài Thất Tinh](#)

[Zombie](#)

[Toàn Quân Xuất Động](#)

[Áo Giác](#)

[Tiên Nữ Giáng Trần](#)

[Đường Sống](#)

[Sống Hay Chết](#)

[Phản Phê](#)

[Vĩ Thanh](#)

[Thang Máy Có Quý](#)

[Đặc Công Trở Lại](#)

[Sắc Quý](#)

[Lại Gặp Hàn Di](#)

[Truyền Thuyết Cường Thi](#)

[Xác Bò](#)

[Tử Khí Trầm Trầm](#)

[Tuyết Rơi](#)

[Tiếng Bước Chân Thần Bí](#)

[Nữ Thi](#)

[Dấu Chân Thần Bí](#)

[Sự Cố Tử Vong](#)

[Quật Mộ](#)

[Phù Tiên](#)

[Thịt Bò](#)

[Hung Thủ Giết Người](#)

[Mất Tích](#)

[Vợ Chồng Cường Thi](#)

[Thịt Nướng](#)

[Bắt Cường Thi](#)

[Lão Thái Thái](#)

[Khốn Cảnh](#)

[Cổ Thiên Sư](#)

Xác Sống

Thời Khắc Sinh Tử

Ác Chiến

Tuyệt Vọng

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 1 -

Báo Cáo Khám Nghiệm Tử Thi

Quyển 1: Tình án lúc nửa đêm

Thôn trang ngoại ô thành phố phát sinh án mạng liên hoàn, toàn bộ nạn nhân là những cô gái trẻ tuổi, toàn thân trần truồng, trên người không có vết thương, hiện trường vụ án cửa sổ cửa phòng hoàn toàn bình thường, không có dấu hiệu xô xát, không phát hiện bất kỳ dấu vân tay hay dấu chân khả nghi nào... Khám nghiệm tử thi kết luận là đột tử do bệnh tim, nhưng bắt đầu liên tục xuất hiện những vụ án hoàn toàn giống nhau, làm cho đội trưởng đội trinh sát hình sự Giang Vĩ Bân lâm vào tình cảnh vô cùng khó khăn, ngay vào lúc này, một vị chuyên gia do tình phái tới xuất hiện đó chính là Lữ Minh Dương...

“ Người chết: Trần Diễm Lệ, giới tính: nữ, ngày sinh: 29 tháng 2 năm 1984, nơi ở: khu đông thành phố. Chuyển đến thành phố này làm việc vào ba năm trước, hiện là nhân viên văn phòng. Phán đoán ban đầu: thời gian tử vong từ 11h30 đêm hôm qua đến rạng sáng hôm nay.

Giang Vĩ Bân vừa nghe điều tra viên tiểu Triệu báo cáo, vừa đánh giá hiện trường. Đây là một phòng trọ phổ thông dành cho người độc thân, một bên là cửa, bên kia là ban công và phòng vệ sinh, không có nhà bếp.

“Nạn nhân được phát hiện lúc 10h30.” Tiểu Triệu tiếp tục nói, “Đồng nghiệp thấy cô ấy không đi làm, điện thoại cũng không liên lạc được, cho nên sau khi hết ca thì ghé qua thăm, lúc kêu thì không có người mở cửa,

nhưng trong phòng lại có tiếng TV, vì thế hẳn kêu chủ nhà mở cửa phòng...”

Giang Vĩ Bân giở tấm vải trắng lên nhìn. Đây là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, giờ phút này lại toàn thân trần trụi, lạnh băng nằm trên giường, thân hình trắng muốt đã cứng ngắc, cặp đùi thon dài khẻ mở, đôi tay đặt giữa hai chân...

“Đã kiểm tra, nạn nhân trước khi chết từng có hành vi...” Tiểu Triệu liếc liếc môi, lại nói: “Nhưng không phát hiện tinh dịch nam giới...”

Giang Vĩ Bân quay đầu lại, không có tinh dịch nam giới, nhất định là đã sử dụng áo mưa, đương nhiên còn có một trường hợp, chính là tự sướng.

Giang Vĩ Bân khẽ nhú mày, sau đó quay đầu lại cẩn thận quan sát thi thể.

Tiểu Triệu nuốt nước miếng, nói tiếp: “Nạn nhân toàn thân không có vết thương, không có dấu hiệu trúng độc, hiện trường không có dấu vết xô xát, cửa sổ vẫn tốt, tài sản không mất thứ gì, cho nên khả năng nạn nhân bị sát hại là không lớn...”

Nếu phân tích theo các án mạng tương tự, thì không ngoài ba trường hợp: Bị sát hại, tự sát, hoặc đột tử. Trường hợp này không phải bị giết, thì hẳn là tự sát, hoặc là đột tử, nói cách khác án mạng này không phải là án hình sự.

“Nguyên nhân tử vong là gì?” Giang Vĩ Bân cũng không quay đầu lại, vừa hỏi vừa cẩn thận đánh giá khuôn mặt nạn nhân. Không thể nghi ngờ, Trần Diễm Lệ rất đẹp, nhưng chết rồi mà còn đẹp như vậy cũng không có mấy người. Giờ phút này Trần Diễm Lệ hai mắt trừng trừng, giống như nhìn thấy cái gì rất khủng bố, miệng khẻ mở nhưng lại giống như không thể thét thành tiếng. Trực giác của một người làm trinh sát hơn hai mươi năm nói cho Giang Vĩ Bân biết án này không đơn giản như nhìn bên ngoài.

“Cái này...” Tiểu Triệu áp úng nói:” Tạm thời còn chưa điều tra ra, phải chờ báo cáo pháp y vào ngày mai thôi.”

“Tại sao lại phải chờ đến ngày mai?” Giang Vĩ Bân buông tấm vải trắng xuống, che lại khuôn mặt Trần Diễm Lệ, quay lại nói: “Báo ngay với bên pháp y, đêm nay khám nghiệm tử thi, sáng mai tôi muốn lấy báo cáo”

“Sếp, cái này... em thấy tám chín phần là cô ấy trong lúc tự sướng, bệnh tim phát tác, đột tử thôi... Nhất thiết cần gấp như vậy sao?” Tiểu Triệu vừa than thở thì nhìn thấy sắc mặt khó chịu của Giang Vĩ Bân liền vội vàng im miệng, quay đầu le lưỡi, kêu mấy anh em khác đi báo cho bên pháp y, tiến hành phong tỏa hiện trường, mời đồng nghiệp của nạn nhân, chủ nhà và toàn bộ nhân chứng về cục để thẩm vấn...

Giang Vĩ Bân cùng tiểu Triệu và các trinh sát viên thức suốt một đêm thẩm vấn đồng nghiệp Trần Diễm Lệ, chủ nhà, hàng xóm tình huống lúc đó nhưng đến hừng đông vẫn không có manh mối giá trị nào.

Trần Diễm Lệ tính cách hơi hướng nội, không có nhiều bạn bè, bình thường cũng không kết oán với ai, cho nên khả năng giết người trả thù là không lớn. Mà cô ấy ở quê đã đính hôn, ở thành phố cũng không có bạn trai khác, giết người vì tình cũng có thể loại trừ. Hơn nữa đêm qua, hàng xóm cũng không có nghe tiếng động khác thường gì trong phòng cô ta, cho nên vụ án này có lẽ thực sự không phải là giết người.

Chẳng lẽ giống như lời tiểu Triệu nói, vì cô ta thủ dâm quá độ làm cho bệnh tim đột nhiên phát tác mà chết sao? Nhưng đồng nghiệp cũng không nghe nói cô ta có tiền sử bệnh tim, trong phòng của nạn nhân ngoài mấy viên thuốc cảm cũng không thấy có phát hiện loại thuốc đặc trị nào....

Nhưng cặp mắt sợ hãi của Trần Diễm Lệ cùng cái miệng khê mở ra lại cứ ám ảnh trong lòng Giang Vĩ Bân

Nhìn đồng hồ trên điện thoại di động, đã tám giờ mười lăm phút. Một đêm không ngủ đã bình thường như ăn cơm, nhưng lần này so với những lần trước cảm giác mệt hơn nhiều. Án mạng này không có điểm nào rõ ràng, thật là đau đầu a.

Chẳng lẽ thật sự mình quá mẫn cảm? hay là nghỉ ngơi một chút. Giang Vĩ Bân nằm xuống bàn làm việc, nhưng thế nào cũng ngủ không được, đang mơ màng thì tiểu Triệu chạy tới, trong tay là bản báo cáo khám nghiệm tử thi.

Giang Vĩ Bân lật bản báo cáo khám nghiệm tử thi, bỏ luôn phần nội dung phía trước, tìm tới chỗ nguyên nhân tử vong để xem, đập vào mắt là mấy chữ: tuyến thượng thận bị kích thích quá độ, tim đột ngột ngừng đập...

Anh nhướn mày, nguyên nhân tử vong đây sao? Ba mươi năm làm cảnh sát, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy báo cáo khám nghiệm tử thi như vậy. Tuyến thượng thận kích thích quá độ, nói cách khác là nạn nhân lúc đó nhất định gặp sự tình rất khủng bố, dân gian hay nói là bị dọa chết – cái đó và biểu tình gương mặt nạn nhân rất phù hợp. Đến tột cùng thì tình huống gì có khả năng dọa chết một cô gái trẻ tuổi như vậy?

Giang Vĩ Bân ném bản báo cáo lên bàn, ngửa người ra sau. Nghi điếm, tất cả đều là nghi điếm a.

“Sếp...”, thấy mặt Giang Vĩ Bân thất thần, tiểu Triệu thở kêu một tiếng.

Giang Vĩ Bân dừng một chút, nói:” tiểu Triệu, chú nói cô ta vì lý do gì mà tuyến thượng thận bị kích thích quá độ?”

“Hả, theo em thấy tám phần là cô ta ở nhà xem phim kinh dị bị dọa chết.” Vấn đề này lúc lấy báo cáo tiểu Triệu cũng đã có nghĩ qua. “Đồng nghiệp nạn nhân không phải nói cô ta lúc đó đang mở TV sao chứ?”

Giang Vĩ Bân gật gật đầu, nói:” Ừ. Đúng rồi, trong nhà Trần Diễm Lệ không phải là không có đầu DVD sao? Chú đi hỏi đồng nghiệp của cô ta xem lúc vào nhà thì TV đang phát kênh nào, sau đó tra xem 12h đêm ngày hôm đó đang chiếu tiết mục gì...”

Tiểu Triệu cuống quít đi ngay, anh rất rõ cá tính của Giang Vĩ Bân, có vấn đề là phải làm rõ ràng ngay. Nếu chứng thật lúc đó đúng là Trần Diễm Lệ đang xem phim kinh dị, thì án mạng này coi như kết thúc, hôm nay mình cũng không phải thức đêm nữa rồi. Ôi, con gái bây giờ cũng thật là, nhát gan còn thích xem phim kinh dị, bị dọa chết cũng không trách được ai...

“ Không đúng!” Giang Vĩ Bân đột nhiên thốt lên, làm tiểu Triệu bị dọa nhày dựng lên.

Giang Vĩ Bân chỉ vào một đoạn trong bản báo cáo nghiệm thi nói:” Nạn nhân trước khi chết từng có hành vi giao cấu, nhưng không có tinh dịch nam giới, nhưng trên ngón tay nạn nhân phát hiện có âm dịch nữ giới....”

Tiểu Triệu cuống quit gật đầu, về điểm này chính mình đã sớm đoán từ trước. Ay da, thật đúng là có điểm đáng tiếc, một cô gái xinh đẹp như vậy lại... Sớm nói, tìm mình a, mình còn zin đó...

Không đúng! Tiểu Triệu cũng đột nhiên ý thức được một điểm – lúc đó mình phán đoán là cô ta vì thủ dâm mới làm bệnh tim phát tác, như vậy cũng có nghĩa là không thể vì xem phim kinh dị khiến cho tuyến thượng thận bị kích thích quá độ mà chết. Mặc khác, có ai lại vừa thủ dâm lại vừa xem phim kinh dị không đây?

“Cái này... Có lẽ cô ta xong rồi mới mở TV...” Tiểu Triệu ấp úng nói.

Giang Vĩ Bân khép hờ ánh mắt, lập luận của tiểu Triệu không phải là không có đạo lý, nhưng trong lòng anh cứ thấy có chỗ không đúng, nhưng cuối cùng là chỗ nào đây? Anh thở dài, giọng có chút mệt mỏi nói:” Ừ,

chút nữa các anh em cứ kiểm tra trước một chút vấn đề bên truyền hình, còn có thông báo cho người nhà nạn nhân nữa chứ? Chờ họ đến đây xem có thêm manh mối gì không...”

“Sếp! Lại có án mạng!” Đang lúc nói chuyện thì có một người trẻ tuổi hấp ta hấp tấp chạy vọt đến, vẻ mặt hưng phấn, đây đúng là lính mới vừa tốt nghiệp trường cảnh sát đến thực tập, tiểu Lưu.

“La cái gì mà la? Chú ý hình tượng! Có người chết đáng để cao hứng vậy sao?” Tiểu triệu tiến lên chụp tiểu Lưu lại. Bình thường tại cục cảnh sát tư cách hãn nhỏ nhất, bây giờ có tiểu Lưu rồi, rốt cuộc cũng có đối tượng để hãn giáo huấn đây mà.

Chân mày Giang Vĩ Bân nhíu lại, vội hỏi:” Chú nói cái gì?”

“Lại có án mạng.” Tiểu Lưu xấu hổ cười cười, rồi lại nghĩ làm sao chết người mà mình còn cười được như vậy? Chẳng qua lần này thật đúng là làm cho người ta hưng phấn – Án mạng liên hoàn, tuyệt đối là một vụ án lớn, chẳng phải hãn vẫn luôn mơ sẽ phá các loại án như thế này sao. -----

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 1 -

Nạn Nhân Thứ Hai

CHƯƠNG 2: NẠN NHÂN THỨ HAI

8h sáng, Vương Đại Dũng vừa tan ca đêm về, thấy trong nhà TV đang mở, mà vợ thì vẫn nằm ngủ say trên giường, lại không chịu đi làm, hăn vừa lằm bằm vừa vén chăn lên, không ngờ phát hiện toàn thân nàng trần truồng mà lạnh như băng, sớm đã ngừng thở.

Người chết tên là Lâm Nguyệt, sinh ngày 28 tháng 1 năm 1984, ở Trương gia thôn. Ba năm trước chuyển đến thành phố làm công, đầu năm nay mới vừa kết hôn với Vương Đại Dũng. Hiện tại là một nhân viên bán hàng siêu thị, bước đầu ước định thời gian tử vong là khoảng 12h đêm hôm qua.

Người chết toàn thân trần trụi, có dấu vết hành vi tính dục, không lưu lại tinh dịch nam giới, cả người không có vết thương, gương mặt biểu tình sợ hãi.

Cửa phòng, cửa sổ không bị cậy phá, hiện trường không có dấu vết đánh nhau...

Cơ hồ hoàn toàn giống nhau! Giang Vĩ Bân vừa nhìn hiện trường vừa nghe thuộc cấp không ngừng báo cáo, chân mày anh nhíu chặt lại.

Đây tuyệt đối là mưu sát! Hơn nữa lại là một án giết người liên hoàn, một tên tội phạm thông minh, trình độ gây án cũng cực cao.

Báo cáo của pháp y và phòng kỹ thuật nghiệm chứng chắc đến chiều mới có kết quả, bọn Giang Vĩ Bân lại như trước tiến hành thăm vấn bạn bè của Lâm Nguyệt, đồng nghiệp, hàng xóm, chủ nhà trọ, người thân, vân vân... đến hai giờ chiều mọi người đều có vẻ tiếc nuối thu đội.

Kết quả giống nhau, không có ai là nghi phạm.

“Hai án mạng này nhất định là một người làm”. Tiểu Lưu hưng phấn phân tích, “Nhất định là một tên biến thái cường gian cuồng sát”

“Nếu là cường gian, thì tại sao nạn nhân không phản kháng?” Tiểu Triệu khinh bỉ liếc tiểu Lưu một cái, giống như đang nói: Người trẻ tuổi, phá án không đơn giản như chú tướng đâu.

“Đó là bởi vì có thể hắn là người quen của nạn nhân...” Tiểu Lưu nói với giọng không có chút tự tin nào.

“Một khi đã được nạn nhân đồng ý quan hệ, vậy tại sao hắn còn giết người đây?” Tiểu Triệu thích thú quan sát nét mặt tiểu Lưu.

“tiểu Lưu nói cũng không phải là không có lý.” Giang Vĩ Bân lên tiếng, “Kiểm tra một chút xem hai nạn nhân có điểm chung gì không.”

“Đã điều tra qua.” Tiểu Triệu vội vàng nói, “Trần Diễm Lệ và Lâm Nguyệt đều không phải dân địa phương, không có quan hệ họ hàng, không học chung trường, công việc cũng hoàn toàn khác nhau, cơ bản là không có điểm chung gì...”

Giang Vĩ Bân trầm tư, không có điểm chung, cũng có nghĩa động cơ giết người của tên tội phạm có thể không phải vì tình, hay trả thù, mà chỉ là vì cường gian rồi giết người. Đồng thời, cũng có nghĩa là hắn có thể tiếp tục gây án, hơn nữa mục tiêu tiếp theo cũng không xác định được...

Tiểu Triệu nói tiếp:” Điểm duy nhất giống nhau chính là đều thuê phòng trọ tại Đại Vương thôn, tướng mạo không tệ, dáng người rất chuẩn...”

“ Còn có, còn có.” Tiểu Lưu cuống quýt cướp lời bổ sung, “ Nạn nhân đều là hai mươi bốn tuổi, thời gian tử vong đều là rạng sáng khoảng 12h đêm, lúc chết thì đều là toàn thân trần truồng, có dấu hiệu hành vi tính dục, nhưng lại không có tinh dịch nam giới.”

Tiểu Triệu khinh bỉ liếc tiểu Lưu một cái, những điểm này giống nhau quá rõ ràng chính mình không thèm nói, vừa muốn đả kích tiểu Lưu mấy câu, Giang Vĩ Bân tiếp lời nói:” Còn có, chính là TV đều đang mở. Tiểu Triệu, chú đã điều tra hôm qua Trần Diễm Lệ xem TV là chương trình gì chưa?”

Tiểu triệu vội vàng đáp:” Đã điều tra qua. Thời điểm phát hiện nạn nhân, TV của cô ta đang mở kênh địa phương của Đại Vương thôn, kênh này bình thường chủ yếu phát một ít thông báo công tác thôn, thỉnh thoảng cũng phát một số phim ảnh. Nhưng khuya ngày hôm trước, tối ngày hôm qua, vẫn chỉ phát danh sách phí điện thoại của thôn dân, cũng không phát tiết mục nào khác.

Giang Vĩ Bân nhíu mày, vốn tưởng đây là một manh mối, xem ra là không có ý nghĩa gì, thử hỏi, có ai bị danh sách phí điện thoại dọa chết bao giờ?

“Sếp Giang, có báo cáo khám nghiệm tử thi rồi đây.” Điều tra viên lão Trương chạy ào vào, đưa bản báo cáo cho Giang Vĩ Bân. Hãn và Giang Vĩ Bân đều có hơn hai mươi năm kinh nghiệm làm cảnh sát, nhưng giờ phút này vẻ mặt của hãn và Giang Vĩ Bân giống nhau, đều là cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

“ Giống vụ trước, nạn nhân là do tuyến thượng thận kích thích quá độ dẫn đến tim đột ngột ngừng đập.” Giang Vĩ Bân đem báo cáo khám nghiệm thi để

lên bàn, nói, “ khoa kỹ thuật có kết quả thế nào?”

“ Hai nơi xảy ra án mạng đều đã kiểm tra qua, hiện trường không có dấu vân tay tay khả nghi, phân tích quang phổ cũng không tìm được dấu chân người lạ...” lão Trương giọng có vẻ mơ hồ, bản thân theo nghề cảnh sát hơn hai mươi năm, tới bây giờ còn chưa gặp được vụ án nào quý dị như vậy – mật thất, hoặc nói là tương tự án mạng trong mật thất, không có dấu vết đánh nhau cũng như âm thanh liên quan truyền ra, cường gian, nhưng không có dấu hiệu của bất kỳ người nào khác ở đây...

Chuyện này cơ hồ là không có khả năng thực hiện được!

“ Chẳng lẽ là quý làm?” Tiểu Triệu thở dài, làm cho Giang Vĩ Bản tức giận trừng mắt, hắt vội vàng le lưỡi, ngậm miệng lại.

“ Đây là đồng thời, không, là liên tiếp một chuỗi hành vi phạm tội trình độ cao.” Giang Vĩ bản quét mắt qua một lượt các đội viên, nói, “ Tội phạm tuyệt đối có thủ pháp gây án trình độ cao, cùng với thủ đoạn phản điều tra cao minh. Nhưng có một điểm, chính là hãn sẽ không ngừng tay, nhất định sẽ tiếp tục gây án. Trước khi có án mạng lần sau chúng ta nhất định khiến hãn phải chịu tội trước pháp luật! làm người chết nhắm mắt, xã hội an bình.”

“Tốt, nói rất hay.” Từ cửa một người vỗ tay đi vào. Mọi người vừa thấy liền cuống quýt đứng dậy – Cục trưởng đại nhân giá lâm.

Trịnh cục trưởng, một lão hình cảnh sát phải về hưu, mười mấy năm làm cục trưởng đã mất dần khí thế hào hùng năm xưa, sớm thỏa mãn với cuộc sống hiện tại. Nhưng giờ phút này nghe những lời khẳng khái của Giang Vĩ Bản, ông cũng không khống chế được, nhớ tới những năm tháng làm trinh sát của mình.

Ông đi đến bên Giang Vĩ bản, vỗ vỗ đầu vai anh, cảm thán nói:” Tiểu Giang nói hay lắm, chúng ta làm cảnh sát là vì cái gì? Chính là muốn trừ

hung diệt ác, duy trì trị an xã hội. Hiện tại muốn xây dựng xã hội tốt đẹp, trách nhiệm của cảnh sát chúng ta càng mười phần quan trọng a.”

Trịnh cục trưởng ngồi xuống bên cạnh Giang Vĩ Bân, ra hiệu mọi người ngồi xuống, nói tiếp:” Đây là một án lớn, hai người chết a, còn đều là những cô gái trẻ. Chuyện bây giờ còn chưa truyền ra, thử nghĩ xem, nếu sự tình này mà truyền ra, thì sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ người dân thành phố lớn cỡ nào?” Trịnh cục trưởng vẻ mặt trịnh trọng nói, ” Cho nên, trước mắt quan trọng nhất là phải phong tỏa tin tức, để tránh làm cho người dân khủng hoảng. Phương diện truyền thông không cần lo lắng, chủ yếu là lời đồn đãi trong dân chúng thôi, ta yêu cầu các cảnh viên tham gia vụ án phải giữ lấy miệng mình, tuyệt đối không để tin tức tiết lộ ra ngoài, còn về mặt đối ngoại thì cứ nói là nạn nhân bị bệnh tim đột tử là được.”

Giang Vĩ Bân cuống quýt cam đoan:” Chúng ta nhất định khiến tội phạm phải chịu tội trước pháp luật...”

Trịnh cục trưởng xoa xoa bàn tay, ý bảo Giang Vĩ Bân không cần gấp, nói tiếp:” Ta biết tiểu Giang có khả năng phá án, tên tội phạm này nhất định là không chạy thoát được đâu a. Nhưng vấn đề là lúc nào mới có thể phá án, hãn tiếp tục gây án thì làm sao bây giờ?”

Giang Vĩ Bân nhíu mày, căn cứ phân tích, tên tội phạm này thật có thể còn tiếp tục gây án, hơn nữa hai ngày liên tục hãn gây án vào khoảng 12h đêm, như vậy hôm nay thì sao? Có thể hay không sáng mai lại phát hiện một thi thể trần trụi của cô gái trẻ tuổi nào đó?

Trịnh cục trưởng vẻ mặt trịnh trọng nói:” Cho nên ta yêu cầu chính là phải sớm phá án, nhất định trước khi hãn tiếp tục giết người phải đem hãn ra trước pháp luật chịu tội.”

Giang Vĩ Bân vừa xoa huyệt thái dương có chút đau, vừa nhìn một chút đồng hồ trên tường, còn chưa tới mười giờ, trong đoạn thời gian ít ỏi này

muốn bắt được tên tội phạm cao siêu như vậy, lại không có lấy một manh mối rõ ràng trong án giết người liên hoàn, thật đúng là anh không có một chút lòng tin nào.

“ Ta đã báo cáo tình huống lên tỉnh, lãnh đạo tỉnh rất coi trọng vụ án này, yêu cầu không tiếc thứ gì, bất cứ giá nào cũng phải nhanh chóng phá án này, hơn nữa đặc biệt phái một vị chuyên gia hình sự đến hỗ trợ chúng ta, chắc chạng vạng là sẽ tới đây.” Trịnh cục trưởng nói vào việc chính, “ Tiểu Giang, trước tiên nói một chút nhận định của chú xem.”

Giang Vĩ Bân hăng giọng nói:” Hai vụ án này đều xảy ra tại ngoại ô Đại Vương thôn, cho nên hung thủ cũng có thể ẩn núp tại Đại Vương thôn. Cho nên tôi chuẩn bị yêu cầu cảnh sát địa phương trợ giúp, khẩn cấp điều tra tại Đại Vương thôn.” Giang Vĩ Bân khẽ nhú mày” Dù không bắt được tội phạm, ít nhất cũng có thể rung cây nhát khi*, làm hãn không dám gây án...”

(*: Nguyên văn là: 敲山震虎 = Xao sơn chấn hổ: công kích khiến kẻ địch phải hoảng sợ. Đây là một loại chiến lược, chỉ uy hiếp trên hình thức, phô bày thực lực quân sự khiến đôi phương phải sợ hãi mà khuất phục, đạt được mục đích không chiến mà thắng. Sau này được dùng với nghĩa rộng: cố ý cảnh báo, khiến người ta phải chấn động.

Tương tự như câu rung cây nhát khi bên mình.)

“ Được, liền lấy danh nghĩa kiểm tra dân cư lưu động, điều động toàn bộ cảnh viên đến Đại Vương thôn kiểm tra suốt đêm nay.” Trịnh cục trưởng vỗ bàn nói.

Giang Vĩ Bân nhìn một lượt vẻ mặt đầy nhiệt huyết của các đội viên, đây là một vụ án lớn, tham gia phá một án lớn như vậy tuyệt đối là giấc mơ của các trinh sát hình sự, nhưng đây là một vụ án mờ mờ không đầu không đuôi mà cả đời anh chưa gặp phải, trong lòng Giang Vĩ Bân mười phần

không nắm chắc, tự nhiên sinh ra một tia khủng hoảng, không vì cái gì khác, chính là sợ hãi tội phạm tiếp tục gây án, tiếp tục có người bị hại...

Anh thở dài một tiếng, Bây giờ việc có thể làm có lẽ cũng không phải là lập tức đem tội phạm ra trước pháp luật, mà là như thế nào đảm bảo hẳn không dám tiếp tục gây án, chỉ cần có thời gian, Giang Vĩ Bản tin tưởng rằng mình tuyệt đối có thể phá án tử này. -----

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 1 -

Chuyên Gia Của Tỉnh

CHƯƠNG 3: CHUYÊN GIA CỦA TỈNH.

Một chiếc xe Jeep cũ kỹ chầm chậm đậu lại trước cửa cục cảnh sát thành phố, Lữ Minh Dương nhả y xuống xe, vừa quan sát tòa nhà làm việc to lớn vừa xoay đầu qua lại, ba giờ đồng hồ chạy xe tốc độ cao cơ hồ làm cho hắn thấy xương cốt toàn thân cứng ngắc.

Bây giờ đã là 6h45' chiều, các phòng bên ngoài đã tắt bớt đèn, cả chi cục to lớn cũng không còn mấy người, chỉ có một thanh niên hơn hai mươi tuổi vẻ mặt bất đắc dĩ đang đứng trước cổng tòa nhà, giống như đang chờ ai đó.

Lữ Minh Dương tiến tới hỏi:” Quấy rầy một chút, xin hỏi đến phòng cục trưởng thì đi lối nào?”

Thanh niên kia quan sát kỹ Lữ Minh Dương một hồi, lại nhìn bảng số xe của Lữ Minh Dương, trên mặt nhất thời vui vẻ, vội vàng bắt tay Lữ Minh Dương cười nói:” Chào anh, chào anh. Anh chắc là người trên tỉnh phái đến hả. Ha ha, tôi đợi các anh thật lâu, rốt cục cũng đợi được các anh tới, ha ha...”

Lữ Minh Dương mỉm cười rút tay lại, nói:” Thật xin lỗi, trên đường đi hơi chậm...”

“ Không sao, không sao, ha ha.” Thanh niên vừa cười vừa đi về phía xe của Lữ Minh Dương, “ Mau mời lãnh đạo xuống xe đi, tôi dẫn các anh đến phòng làm việc của cục trưởng.”

Lữ Minh Dương than thầm một hơi, cố nén lúng túng, cười nói:” À, trên xe không có ai.”

Thanh niên hơi cảm thấy kinh ngạc, nói:” Trên xe không có ai? Trên Tỉnh không phải phải chuyên gia đến sao chứ?... A, thực xin lỗi, chẳng lẽ anh chính là vị chuyên gia đó sao?

Lữ Minh Dương vẻ mặt bất đắc dĩ, tại sao đầu năm nay cứ nói đến chuyên gia là nhất định phải là người cao tuổi nhỉ? Đã không biết bao nhiêu lần bản thân hẳn là chuyên gia mà cứ bị người ta tưởng lầm thân phận là anh tài xế, anh trợ lý, chẳng lẽ trẻ tuổi cũng là lỗi của hẳn?

Lữ Minh Dương bất đắc dĩ cười cười, nói:” Tôi là Lữ Minh Dương, không dám nhận là chuyên gia, tôi cũng là đến học hỏi kinh nghiệm của Giang đội trưởng thôi.”

“Xin lỗi, xin lỗi, ấy.” Thanh niên cuống quýt cười bồi nói, “ Tôi là Triệu Chí Dũng, cứ gọi tôi tiểu Triệu là được. Ai, thực không nghĩ tới chuyên gia như anh lại trẻ tuổi như vậy...”

Cái này cũng khó trách người khác nhận lầm, Lữ Minh Dương chẳng qua mới hơn hai mươi tuổi, gương mặt không tuấn tú, nhưng cũng có nét riêng, không biết phải nói là kiên nghị hay là thông tuệ, chẳng qua có thể khẳng định trong đó có ba phần cô đơn, hơn nữa lại bận một cái quần xám tro bình thường với cái áo sơ mi đen, khoác bên ngoài là cái com lê màu xanh nhiều túi, trên cổ tay còn đeo cái đồng hồ điện tử to đùng cỡ lỗ sỉ, nói vui chứ đây không phải chính là hình tượng một tài xế sao, như thế nào người ta có thể liên hệ hẳn với hai chữ “ Chuyên gia” đây?

Tiểu Triệu vừa đánh giá lại một lượt cái người được gọi là “chuyên gia của Tỉnh” này, vừa nói:” Nói tới sếp Giang thì vốn anh ấy muốn tự đến đón anh, nhưng bên Đại Vương thôn đang tập hợp gần cả ngàn cảnh viên thành phố chuẩn bị tiến hành kiểm tra toàn bộ thôn, cho nên nhất thời không thể phân thân, anh thứ lỗi cho. Ấy, đi bên này...”

Lữ Minh Dương theo Tiểu Triệu vào thang máy, đến văn phòng cục trưởng ở lầu bốn, nhẹ nhàng gõ cửa, một giọng nói mạnh mẽ đáp lại:” Mời vào.”

Đi vào phòng, Trịnh cục trưởng đã từ phía sau bàn làm việc ra đón, vẻ mặt nhiệt tình, nắm chặt tay Lữ Minh Dương cười nói:” chú nhất định chính là tiểu Lữ đây, vừa rồi Hà trưởng phòng có điện thoại cho tôi, khen chú một trận nha, nói chú tuổi trẻ có tài, nhưng mà tôi cũng không nghĩ tới chú lại còn trẻ hơn cả trong tưởng tượng của tôi nữa, ha ha, đây đây, mau ngồi xuống.”

Lữ Minh Dương vẻ mặt điềm đạm, giống như những điều này đều nằm trong dự liệu của hắn. Hắn lễ phép khiêm tốn một phen, ngồi xuống ghế salon, Trịnh cục trưởng vẫn nhiệt tình nắm tay, ngồi xuống cạnh hắn nói lớn:” Tiểu Lữ này, đi đường vất vả nhỉ. Tiểu Triệu, chú đi nói bên nhà khách sắp xếp một cái phòng để tiểu Lữ đây tắm rửa, nghỉ ngơi một chút, sau đó chúng ta cùng đi ăn cơm...”

“ Trịnh cục trưởng, không cần khách sáo như vậy, tôi không mệt. Nghe nói cảnh viên toàn thành phố đã đến Đại Vương thôn để tra xét, ở đây tôi lại đi tắm rửa, ăn cơm, chỉ sợ phụ lòng tin của tổ chức.” Lữ Minh Dương khẽ cười nói, “ Tôi thấy hay là tra án trước, đợi đến khi phá án, Triệu cục trưởng không mời tôi một bữa ra trò là tôi tìm anh nói lý đó.”

Triệu cục trưởng ha ha cười nói:” Được, người trẻ tuổi mà chỉ một lòng nghĩ tới công việc, thật không dễ dàng nha, ha ha. Tiểu Triệu, chú phải học

hỏi tiểu Lữ nhiều một chút thôi, ha ha. Lần này có tiểu Lữ góp sức, tên ma đầu giết người kia nhất định bị tóm gọn, ha ha.”

Tiểu Triệu vừa cười theo vừa lảm nhảm trong lòng, tiểu Lữ đồng chí chuyên gia này cuối cùng là có ai chống lưng, lại khiến cho Triệu cục trưởng phải vỗ mông ngựa, vẻ mặt còn nhún nhường như vậy. Chắc là có gốc gác đây, dù sao còn trẻ như vậy lại mang danh “chuyên gia” hàng đầu đến thành phố hỗ trợ điều tra trọng án, tuyệt đối không phải người bình thường – chẳng lẽ hẳn là công tử thế gia, đến đây chính là vì muốn nổi danh sao? Phải biết rằng án đã vào tay sếp Giang của chúng ta thì chưa bao giờ không phá được án cả. Nhưng mà nhìn bộ dạng hẳn cũng không giống như vậy.

“ Tốt lắm, chúng ta nói chuyện công việc trước, ha ha.” Trịnh cục trưởng vẻ mặt mỉm cười nói, tiểu Lữ, hay là để tiểu Triệu nói cho chú biết một chút về vụ án?”

“À, khi tôi đến đã xem qua tài liệu mà anh gửi, nếu không có vấn đề gì đặc biệt, tôi muốn đi xem hiện trường trước.” Lữ Minh Dương nói, “Nếu có thể, tôi còn muốn xem di thể nạn nhân.”

“ Không thành vấn đề. Cái này dễ mà, trước tiên để tiểu Triệu dẫn chú đến khoa pháp y, sau đó lại qua Đại Vương thôn xem xét hiện trường.” Trịnh cục trưởng liền đáp ứng.

“ Vậy làm phiền đồng chí Triệu.” Lữ Minh Dương quay về phía tiểu Triệu gật đầu cười nói.

“ Phiền toái cái gì.” Triệu cục trưởng tiếp lời, nhìn tiểu Triệu nói, tiểu Triệu, giao cảnh sát Lữ cho chú, chú tiếp đãi cho tốt là được, nếu cậu ta có yêu cầu cái gì, chú phải hoàn toàn đáp ứng, nghiêm khắc chấp hành, nghe rõ không?”

“Trịnh cực trưởng anh cứ yên tâm, tiểu Triệu tôi có khi nào làm hư chuyện của anh chưa?” tiểu Triệu hi hi cười nói.

Trịnh cực trưởng gật đầu hài lòng, sở dĩ nhất quyết mượn tiểu Triệu từ chỗ Giang Vĩ Bân, cũng chính là vì bình thường xem bộ dáng hăn ngơ ngơ ngác ngác, nhưng con người lại rất thông minh, có hăn tiếp đãi Lữ Minh Dương cũng không sợ có sơ sót gì.

Tiền hai người ra khỏi văn phòng, Trịnh cực trưởng thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng cười khổ - sang năm phải về hưu rồi, lại không biết ở đâu ra một vụ trọng án. Chẳng qua thấy Lữ Minh Dương, khối đá trong lòng cuối cùng cũng có thể ném xuống, có lẽ sang năm về hưu cũng không có ảnh hưởng đến đường lui của mình, làm việc vài năm trong cơ quan chính trị địa phương.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 1 -

Phòng Giám Định Pháp Y

CHƯƠNG 4: PHÒNG GIÁM ĐỊNH PHÁP Y

Bình thường mọi người đều cho rằng phòng Giám định pháp y là nơi rất âm u, nhưng lúc này ít nhất mười ngọn đèn cùng mở làm cho căn phòng trở nên sáng đến trắng bệch, khiến người ta cảm giác được một trận ớn lạnh.

Hai thi thể được đặt trên giường là hai cô gái trẻ tuổi toàn thân trần trụi, đường cong tinh tế, nhưng giờ phút này cũng khó có thể làm cho người ta sinh ra một tia dục vọng.

Thi thể đã bị giải phẫu, vừa được may lại, trên cái bụng trắng như tuyết kia là những đường may giống như chân rết quái dị, chúng như hương cặp mắt căm tức nhìn về phía những người trong phòng. Trưởng phòng pháp y, lão Chu, dùng chất giọng băng lãnh nói đại khái tình hình rồi liếc nhìn người được xưng là “Chuyên gia của Tỉnh” lạnh lùng nói:” cảnh sát Lữ, chú có muốn tự mình giải phẫu lại một lần không?”

Tiểu Triệu đứng sau lưng Lữ Minh Dương cố nén cười, lão Chu này cũng thật thích đùa, để cho tiểu tử này đi giải phẫu tử thi? Nhìn hẳn còn không lớn tuổi hơn mình, ban đầu còn lo không biết hẳn đã thấy người chết qua chưa, có giống như mình khi mới lần đầu tiên gặp xác chết tại hiện trường lại nôn thốc nôn tháo vào bồn cầu.

“Vây cũng không cần, Chu đội trưởng tiến hành kiểm nghiệm tin chắc là không có vấn đề gì.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói, “Chẳng qua tôi muốn làm một cái trắc nghiệm đặc biệt, hy vọng Chu đội trưởng bỏ qua cho.”

“Cảnh sát Lữ cứ tự nhiên.” Lão Chu vẻ mặt lạnh lùng, lập tức tránh sang một bên tìm cái ghế dựa để ngồi, giả bộ nhắm mắt dưỡng thần, rồi lại liếc nhìn trộm cái tên Lữ Minh Dương mang danh “chuyên gia” này xem cuối cùng hẳn muốn làm trò gì.

Lữ Minh Dương mỉm cười, cũng không để ý. Thông qua biểu hiện này giờ của Lão Chu, chỉ sợ là ông ấy đối với kết quả kiểm nghiệm của mình mười phần tự tin, tự tin đến nỗi thành tự phụ, không chịu được khi người khác hoài nghi phán đoán của bản thân.

Lữ Minh Dương từ trong túi áo com lê xanh biếc của mình lấy ra một cái bao da lớn cỡ bàn tay, mở túi rồi rút ra mấy cây châm dài chừng 10cm, giống như mấy cây kim châm cứu bình thường.

Hắn chậm rãi cắm một cây ngân châm vào cổ họng tử thi, vẻ mặt bình tĩnh giống như đang viết một bài thơ cổ tuyệt đẹp lên giấy trắng, thậm chí trên khóe miện còn có một nụ cười thản nhiên.

Tiểu Triệu thật sự không dám tin, cái người nhìn như còn muốn trẻ tuổi hơn mình này cuối cùng đang muốn làm gì, thản nhiên mặt đối mặt với một cỗ thi thể ở khoảng cách gần như vậy lại còn cười được. Phải biết giống như lão Chu cả đời tiếp xúc với tử thi, khi đối mặt người chết cùng lắm là không sợ hãi, vẻ mặt lạnh băng, có ai như hắn, khóe miệng thản nhiên lộ nét cười?

Hạng người gì mới có thể đối mặt thi thể mà vẫn giữ được nụ cười?

Chẳng lẽ tiêu tử này thật sự có chút tài năng?

“ Tôi vừa rồi đã nói qua, không có dấu hiệu trúng độc.” Lão Chu vẻ mặt lạnh như băng nói. Thật sự không rõ cái người mang danh “chuyên gia” này đến tột cùng là làm ăn cái gì không biết, thời buổi này còn muốn lấy “Ngân châm nghiệm độc”. Phải biết rằng ngân châm thời cổ đại lúc luyện chế không thuần khiết và chỉ khi tiếp xúc với chất độc tỳ sương có hàm lượng lớn chất lưu hóa mới có phản ứng xảy ra.

Tiểu tử này quả thực là làm nhục pháp y hiện đại mà!

Lữ Minh Dương quay đầu mỉm cười, cũng không đáp lời, tiếp theo lại lấy ra một cây ngân châm cắm ở mi tâm của thi thể, sau đó lại đem hai cây ngân châm đồng thời cắm vào hai bên trái phải huyệt thái dương.

Lão Chu có chút tức giận, cái này cũng gọi là nghiệm thi? Bản thân cả đời làm pháp y, cho tới bây giờ còn chưa nghe qua có phương pháp nghiệm thi bằng ngân châm thế này. Lão Chu dứt khoát nhắm mắt lại, làm ra bộ dạng không thấy gì hết.

Lữ Minh Dương đứng thẳng người, chậm rãi từ một túi áo khác lấy ra một cặp mắt kiếng màu vàng nâu, vừa dày vừa nặng đeo lên, sau đó chậm rãi thở ra, cắm một cây ngân châm vào nhân trung của tử thi...

Bất thành linh, mười ngọn đèn trong phòng chớp tắt, tiểu Triệu đột nhiên cảm thấy trong lòng một trận kinh sợ - dù sao trong này chính là phòng giám định pháp y, trước mắt còn có hai cỗ thi thể trần trụi, ở ngoài ánh sáng cũng không có cảm giác gì, nhưng lúc này một trận lúc sáng lúc tối hỏi có ai không sợ đây?

Tiểu Triệu có một cảm giác thôi thúc, thôi thúc phải lập tức chạy khỏi nơi này. Hẳn không khỏi muốn lui về phía cửa, lại phát hiện hai chân mình nặng như núi, một bước cũng không thể di động. Không khí tựa hồ ngưng kết, giống như một khối vật chất, không khí âm lãnh mà trầm trọng ép tới hẳn cơ hồ không thở nổi...

Hít – thở -

Thật là may, trong thời gian một hơi thở, ngọn đèn liền khôi phục bình thường. Tiểu Triệu nhìn về phía thi thể, lo sợ có phải các nàng làm cho mấy ngọn đèn lấp lóe, lại quay sang nhìn Lữ Minh Dương đang rút từng cây gân châm ra, cấy vào bao da.

Nhìn sang lão Chu thì lão cũng đang nghi hoặc nhìn một lượt mấy cái đèn, than thở:” Ngày mai nên kêu thợ điện tới xem, con bà nó đúng là cái nơi đoán mệnh.”

Lữ Minh Dương thản nhiên nói:” Phải, tốt nhất là tìm luôn người kiểm tra cái tủ đựng xác, sợ là nhiệt độ không đủ thấp, đừng để thi thể bị thối.”

Hắn vừa nói, vừa kêu tiểu Triệu cáo từ lão Chu.

Lão Chu tiễn hai người ra, vừa hoài nghi cẩn thận ngửi một vòng, thật đúng là có phảng phất chút mùi hôi. Lại nhìn sang bàn mổ, hai cái thi thể rõ ràng có một cái đen đi không ít, vốn là làn da trắng noãn trơn bóng tựa hồ cũng khô quắt lại không ít, dường như đã bắt đầu thối rửa. Xem ra ngày mai phải kêu người đến kiểm tra...

Đột nhiên, lão Chu cả kinh trong lòng, phát hiện cái xác bắt đầu thối rửa lại là Lâm Nguyệt, nhưng vấn đề là Lâm Nguyệt rõ ràng chết sau Trần Diễm Lệ một ngày, hơn nữa thi thể được phát hiện tương đối sớm, lại cùng ở trong một môi trường nhiệt độ, theo lý mà nói, tuyệt đối sẽ không thối rửa trước cái kia a.

Mà này, cổ thi thể này là vừa rồi Lữ Minh Dương tiến hành “Ngân châm thử độc” kia mà...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 1 -

Đả Thảo Kinh Xà

Chương 5: Đả thảo kinh xà

Ra khỏi khoa pháp y, ánh đèn bên ngoài cũng đã tắt gần hết. Chỉ còn vài ngọn đèn soi đường ở ngoài sân lớn thị cục tỏa ra ánh sáng mờ mờ, những cơn gió đêm đầu thu thổi tới, đã có một chút lạnh lẽo.

Tiểu Triệu hít sâu một hơi, cuối cùng cũng thoát khỏi cái không khí quỷ dị của phòng giám định pháp y.

“ Cảnh sát tiểu Lữ, anh vừa rồi có phát hiện mới gì sao?” Tiểu Triệu tìm đề tài nói.

Lữ Minh Dương cười nhạt, nói:” Không cần xưng hô với tôi như vậy, kêu tiểu Lữ được rồi. Không có phát hiện mới, chẳng qua tôi xác định án này quả thật cần tôi đến giải quyết.”

Tiểu Triệu trong lòng nhất thời nảy sinh một chút tức giận, khẩu khí của tiểu tử này cũng không nhỏ, giống như nói nếu án này không phải người tới phá thì không được sao? Chẳng qua tức giận thì tức giận, người ta dù sao cũng là cấp Tỉnh phái xuống, bản thân mình chỉ là một trinh sát hình sự nhỏ nhỏ có thể so với người ta sao?

“ Ấy, Chúng ta không phải đi xem xét hiện trường một chút sao?” Tiểu Triệu thấy Lữ Minh Dương đi về phía xe của hắn liền hỏi.

“Hiện trường cũng không cần xem, chẳng qua là muốn đi Đại Vương thôn gặp mặt Giang đội trưởng.” Lữ Minh Dương vừa nói vừa mở cửa xe, hướng tiểu Triệu kêu, “Đi xe của tôi đi”

Tiểu Triệu liếc liếc chiếc xe cũ nát, ngay cả cái khung gắn bảng số cũng không có, cơ hồ có thể gọi nó là xe Jeep thượng cổ, trong lòng có chút cảm giác coi thường. Lữ Minh Dương này mang danh là nhân vật lớn từ Tỉnh tới, bộ dáng kiêu ngạo, sao lại dùng con xe rác rưởi này, số xe cũng không phải là số mà cảnh sát dùng, thật là có điểm nghi ngờ hẳn là tên giả mạo. Hẳn bất đắc dĩ phải bỏ lại chiếc Audi chuyên dụng của cảnh sát, leo lên ngồi xe Jeep cũ, Lữ Minh Dương chậm rãi nổ máy.

Đại Vương thôn nằm ở ngoại ô, là thôn lớn nhất thành phố, có gần mười vạn dân cư sinh sống. Lúc này là giờ cao điểm, mà các con đường lại bố trí gần cả ngàn cảnh sát, nhất thời các con đường trong thôn đông đúc, kẹt cứng không chịu nổi, đến một giọt nước cũng khó lọt.

May mắn có sếp Giang chỉ huy toàn cục, lấy một chiếc xe minivan đậu ở đầu thôn làm trung tâm chỉ huy lâm thời, tiểu triệu sau khi nghe ngóng một chút liền tìm được.

Giang Vĩ Bân đang trợn tròn hai mắt, ngăn người nhìn chăm chăm lên bảng phân tích trên xe, tiểu Triệu mở cửa xe, dẫn Lữ Minh Dương chui vào rồi giới thiệu hai người với nhau.

Giang Vĩ bân bắt tay Lữ Minh Dương, bật hỏi:” cảnh sát Lữ đi xem hiện trường chứ? Hay là để tiểu Triệu dẫn chú đi xem?”

Lữ Minh Dương mỉm cười, Giang Vĩ Bân này đúng là giống như lời đồn, chính xác là một người cuồng công việc, ngay cả một câu khách sáo cũng không có, trực tiếp nói đến vấn đề tra án.

“Hiện trường không cần xem, tôi tin tưởng sếp Giang đã kiểm tra qua thì không có thứ gì bị bỏ sót.” Lữ Minh dương nói, “trước khi tôi đến đã

xem qua tư liệu các anh gửi cho tỉnh, không biết nửa ngày này sếp Giang có đột phá gì mới không?”

Giang Vĩ Bân vẻ mặt mệt mỏi lắc lắc đầu, thở dài nói:” Chẳng có gì mới. Nguyên cả buổi chiều đến cái rằm cũng chẳng tra ra. Chú xem, mất công cả ngàn người, chỉ sợ suốt đêm nay cũng chẳng được gì.”

Lữ Minh Dương gật gật đầu, cũng không trả lời, Giang Vĩ Bân lại nói:” chỉ mong là có thể đả thảo kinh xà, để tên biến thái này đêm nay không tiếp tục gây án là đủ thắp hương trả lễ rồi.

Lữ Minh Dương khẽ nhếch mép, đả thảo kinh xà là một ý kiến hay, vấn đề là lần này đụng trúng cũng không phải là “xà”, vậy làm sao có thể “kinh”?

Hắn trầm ngâm một chút nói:” sếp Giang, tôi muốn nghe cách nhìn của anh về vụ án này, không biết có được không?”

Giang Vĩ Bân vuốt vuốt mũi, nói:” À, nói về vụ án này, thật đúng là làm tôi đau đầu nha, từ đó tới giờ cũng chưa gặp qua án nào như vậy. Liên tục hai ngày, hai mạng người đó.” Anh thở dài, tiếp tục nói:” Nhức đầu nhất là hai án mạng này cơ hồ giống nhau như đúc, nhưng tựa hồ lại không hề có chút nào liên hệ - ít nhất là trước mắt chúng ta vẫn chưa phát hiện hai nạn nhân này có điểm chung gì, động cơ gây án lại không rõ ràng, thủ pháp gây án càng làm người ta đoán không ra...”

Giang Vĩ Bân lắc lắc đầu, thở dài thật dài.

Lữ Minh Dương dừng một chút, mỉm cười hỏi:” sếp Giang xem, có khi nào đó chỉ là trùng hợp thôi? Cả hai nạn nhân đều đơn giản là vì bệnh tim đột ngột phát tác mà chết?”

“Không thể nào, không thể nào. Tuyệt đối không thể nào!” Giang Vĩ Bân còn chưa trả lời, tiểu Triệu liền cướp lời nói trước, Giang Vĩ Bân trừng

mắt một cái làm hấn nuốt xuống lời vừa nói.

Giang Vĩ Bân quay đầu về phía Lữ Minh Dương nói:” Kỳ thật lúc ban đầu chúng tôi cũng cho đây là một cái chết bình thường, chẳng qua hai án kiện thật sự rất giống nhau, làm cho chúng tôi không thể không hoài nghi được, không cần thận tra xét thật sự không yên tâm. Đương nhiên, nếu đúng là trùng hợp, vậy thì tốt quá.”

“Vâng.” Lữ Minh Dương có chút khẽ gật đầu, dừng một chút lại nói:” Đúng rồi, sếp Giang cho tôi hỏi cái này, hai năm gần đây Đại Vương thôn có phát sinh án mạng nào không?”

Giang Vĩ Bân nhíu nhíu chân mày, trầm ngâm nói:” Hai năm gần đây... À, năm ngoái có một vụ cưỡng gian giết người, chẳng qua đã phá án, hung thủ cũng đã sớm sa lưới rồi mà? Cùng vụ án này không có quan hệ gì mới phải?

Lữ Minh Dương nói:” Hung thủ đã sa lưới? Không biết là xử hấn thế nào?”

“ Cưỡng gian giết người, tự nhiên là phán tử hình rồi.” Giang Vĩ Bân nói.

“ Không biết là hấn đã thụ hình chưa?” Lữ Minh Dương vội vàng hỏi tiếp, bộ dáng giống như gấp không thể đợi.

“À, cái này tôi cũng không rõ. Nhưng mà vụ án từ năm ngoái, thời gian lâu như vậy hấn là đã thụ hình rồi mới phải?” Giang Vĩ Bân trầm ngâm nói.

Lữ Minh Dương vẽ mặt trầm tư, chậm rãi gật đầu, lại nói:” sếp Giang còn nhớ rõ tình huống cụ thể của án này chứ?”

“ Tình huống cụ thể? Cái này chỉ sợ nhất thời cũng nói không rõ, nhưng mà trong cục có lưu hồ sơ vụ án.” Giang Vĩ Bân nói, “ Cái này cùng vụ án

hiện tại có quan hệ sao chứ?”

Lữ Minh Dương ha ha cười nói:” Không có, tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi. Đúng rồi, ngoài vụ án cưỡng gian giết người này còn có vụ trọng án nào khác không?”

“ Vụ khác?” Giang Vĩ Bân trầm tư nói, “ Tôi nhất thời cũng không nghĩ ra. Cảnh sát Lữ chú không phải cho rằng vụ án này có thể do người có tiền án gây ra chứ? Ừ, đây cũng là một khả năng. Hay là tôi phái mấy người trở về cục tìm lại hồ sơ vụ án, xem có phát hiện manh mối khác không?”

“ A, tôi đúng là có ý này.” Lữ Minh Dương cười nói, “ Hay là tôi cùng tiểu Triệu quay về cục xem một chút, dù sao bên này nhất thời cũng không có manh mối gì.”

“ Được, cứ làm như vậy đi.” Giang Vĩ Bân lập tức vỗ bàn nói.

Lữ Minh Dương nhìn thấy đồng hồ trên xe đã là 8h15’, cười nói:” hành động đả thảo kinh xà đã bắt đầu chưa?”

Giang Vĩ Bân cũng nhìn đồng hồ, nói:” Ừ, đã bắt đầu. Nói thật, lần này cũng làm khó anh em, Trịnh cục trưởng lần này cơ hồ điều động hai phần ba lực lượng cảnh sát thành phố, mấy người đang ở nhà cũng bị điều tới tăng ca.”

“ Anh em vất vả rồi. Nam đồng chí cũng thôi, chính là nhiều nữ đồng chí cũng bị điều tới.” Lữ Minh Dương gật đầu nói, lại trầm tư, tựa hồ có điểm khó khăn, nói:” Sếp Giang, tôi đề nghị một chút được không, chính là trước 11h đêm, nếu hành động còn chưa kết thúc, có thể để các nữ đồng chí đi về trước không?”

Giang Vĩ Bân nhìn chăm chăm Lữ Minh Dương, đột nhiên khoa trương cười ha hả, đây là lần đầu tiên trong hai ngày qua anh cười to thoải mái như vậy. Anh chỉ Lữ Minh Dương cười nói:” Không nghĩ tới cảnh sát Lữ chú

tuổi không lớn, mà lại biết thương hương tiếc ngọc nha. Ha ha, không thành vấn đề, dù sao hôm nay mục đích chủ yếu cũng không phải là tra ra hung thủ, trước 11h đêm tôi nhất định để các nữ đồng chí rút lui trở về.”

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 1 -

Quân Xa Humvee

Chương 6: Quân xa Humvee

Lý Cường, ngày 20 tháng 3 năm 2008 ở Đại Vương thôn cường gian giết người rồi bỏ trốn, nửa tháng sau bị đội trưởng đội trinh sát hình sự Giang Vĩ Bân bắt được, sau đó bị phán tử hình, hoãn chấp hành án hai năm.

Lữ Minh Dương đọc hồ sơ vụ án, khẽ nhíu mày, theo như vậy xem ra, vụ án Đại Vương thôn cường gian giết người này tuyệt đối không có điểm nào liên hệ với hai vụ trọng án hiện tại.

Hắn một tay bóp trán, một tay vỗ nhẹ mặt bàn, trong lòng cẩn thận nhớ lại báo cáo mà Trịnh cục trưởng đã gửi lên Tỉnh. Trong đó gồm có báo cáo khám nghiệm tử thi, báo cáo điều tra phân tích, trong đó nghi điểm mặc dù rất rõ ràng, nhưng lại giống như bế tắc, làm cho người ta không tìm được điểm mấu chốt.

“ Cảnh sát Lữ, anh xem này đã mười giờ rồi, chúng ta có phải là ăn cơm trước không?” Tiểu Triệu nhìn về mặt Lữ Minh Dương, cẩn thận hỏi.

Lữ Minh Dương tựa hồ trầm tư suy nghĩ, phản ứng hơi chậm chạp, ngừng một chút, nói:” Không vội, như vậy đi, tiểu Triệu, tìm toàn bộ tư liệu những án mạng phát sinh trong hai năm qua đem tới giúp tôi.”

Tiểu Triệu nhất thời không hiểu, Lữ chuyên gia này đến tột cùng muốn làm cái gì, thật sự không rõ hai án kiện hiện tại với mấy vụ hung sát án cũ

có quan hệ cái gì? Phải biết rằng án mạng quý dị như vậy bất luận là ai chỉ cần gặp một lần là tuyệt đối cả đời sẽ không quên, đừng nói là hai năm qua, cho dù là hai mươi năm cũng tuyệt đối không có khả năng có loại án mạng tương tự, kiểm tra mấy vụ hung án cũ thì có liên quan gì đến án này chứ?

Tiểu Triệu than thầm một hơi, ai biểu người ta là chuyên gia cấp tỉnh phái đến? Chỉ có thể làm theo thôi.

Hai năm qua toàn thành phố có mười vụ hung sát án, hơn nữa toàn bộ đều đã bị phá. Lữ Minh Dương cẩn thận xem qua, phát hiện trong đó có năm vụ phán tử hình, chỉ có ba vụ đã chấp hành án.

Ba án này có hai cái là cướp của giết người, hơn nữa nạn nhân toàn là nam giới, cái cuối cùng là cưỡng gian giết người, Lữ Minh Dương lập tức cẩn thận nghiên cứu án kiện cuối cùng này.

Hung thủ Vương Mỗ, 43 tuổi, người xứ khác đến thành phố làm công nhân viên. Ngày 19 tháng 7 năm ngoái ngồi taxi đến đường Nam Hoàn, rồi cùng nữ tài xế taxi có tranh chấp, dưới cơn tức giận liền hiếp xong rồi giết. Hiển nhiên Vương Mỗ là tức thời nổi lên sát tâm, thủ đoạn gây án lại cực kỳ kém cỏi, hiện trường lưu lại rất nhiều manh mối, hai ngày sau liền bị Giang Vĩ Bân dẫn dắt anh em trinh sát bắt được.

Lữ Minh Dương nhíu mày cẩn thận xem, án kiện này cùng với hai án kiện trước mắt thật sự là chênh lệch quá xa, căn bản là không có một điểm tương tự nào, hơn nữa tuyệt đối không cùng một trình độ. Căn cứ kinh nghiệm trước đây, xem ra hai vụ này đúng là không có liên hệ gì.

Lữ Minh Dương thở dài thật dài, xem ra muốn từ trên người nạn nhân tìm ra manh mối là không được rồi, chỉ có thể tiếp tục trở lại điểm bắt đầu, từ nơi này tìm manh mối

Hắn nhìn cái đồng hồ điện tử to đùng trên cổ tay, bất tri bất giác đã là 11h15'. Hắn đứng dậy, vận động cái cổ cứng ngắc.

Tiểu Triệu sớm đã mất kiên nhẫn cuống quít đứng lên nói:” cảnh sát Lữ, tra được manh mối rồi sao?”

Lữ Minh Dương vẻ mặt mệt mỏi khoát khoát tay nói: ’ Kêu tôi là tiểu Lữ đi, hoặc là Minh Dương cũng được.”

Tiểu Triệu xấu hổ cười cười, Lữ Minh Dương lại nói tiếp:” Không có manh mối giá trị nào. Xem ra buổi tối hôm nay chỉ sợ có thêm một cái án mạng.”

Nghe khẩu khí của Lữ Minh Dương tựa hồ hẳn đã kết luận nhất định sẽ có nạn nhân thứ ba xuất hiện, trong lòng tiểu Triệu một trận không phục. Trên tình phái xuống một người không có năng lực sao chứ? Phải biết rằng nhóm người sếp Giang đang tiến hành tra xét trên diện rộng, trong hoàn cảnh như vậy làm sao hung thủ dám gây án chứ.

“ A, đúng rồi, anh gọi điện thoại cho sếp Giang, xem mấy nữ cảnh sát bên đó đã rút hết toàn bộ chưa. Nếu chưa, lập tức rút lui, trước 11h30’ nhất định cho toàn bộ nữ cảnh sát ra khỏi Đại Vương thôn.” Lữ Minh Dương giọng điệu kiên quyết nói.

Tiểu Triệu đáp ứng một tiếng, chậm rãi lấy ra điện thoại di động. Tên Lữ Minh Dương này đối với nữ cảnh sát cũng quan tâm quá, cũng không biết có mục đích gì.

“ Cảnh sát Lữ, sếp Giang nói nữ cảnh sát đã toàn bộ rút lui, còn có chuyện khác không?” Tiểu Triệu vừa nói điện thoại với Giang Vĩ Bân, vừa quay đầu về phía Lữ Minh Dương hỏi.

“ À, còn có... thôi, chúng ta quay lại Đại Vương thôn mới nói đi.” Lữ Minh Dương trầm tư nói.

Tiểu Triệu cúp máy, quay sang Lữ Minh Dương nói:” sếp Giang nói bên kia tra xét cơ bản đã xong, thực không có tình huống gì đặc biệt. Anh nếu

không có sự tình gì khác...”

“ Thời gian không nhiều lắm, chúng ta phải nhanh lên.” Lữ Minh Dương không đợi tiểu Triệu nói hết câu, nhanh chóng bước ra khỏi phòng tư liệu.

Tiểu Triệu bất đắc dĩ lắc đầu, cái anh chuyên gia này tốt cùng là đến hiệp trợ phá án, hay là chuyên đến gây phiền toái đây? Bản thân mình hai ngày qua cũng chưa chợp mắt một cái, không ngủ còn có thể chống cự, vấn đề là từ giữa trưa đến bây giờ mình còn chưa ăn qua một miếng cơm, cái bụng sớm đã tạo phản rồi. Chẳng qua chuyên gia người ta không nói ăn cơm, mình cũng không thể nấu mì gói ăn một mình sao?

Nhưng một lát sau tiểu Triệu liền quên ngay vấn đề cái bụng.

Ngồi trên xe Jeep của Lữ Minh Dương, tiểu Triệu nhất thời có một loại cảm giác là lạ. Lần này Lữ Minh Dương không còn giữ cái khí thế chậm chạp trầm ổn nữa, thay vào đó là thủ pháp cực nhanh, một cước đạp chân ga khiến xe Jeep như mũi tên rời cung bay thẳng ra ngoài, chỉ trong thời gian chốc lát, đã chạy xa khỏi sân lớn cục cảnh sát.

Tiểu Triệu trong lòng một trận nghi hoặc, cái xe Jeep rác rưởi cũ kỹ này như thế nào so với chiếc Audi của cục trưởng còn muốn nhanh hơn? Nhìn qua trang trí trong xe, ngoại trừ những chi tiết thường thấy trên xe thì còn có mấy cái đồng hồ đo chẳng biết gọi là gì.

“ Cảnh sát Lữ, cái xe này anh đã độ qua hả?” tiểu Triệu vừa cảm thụ cảm giác phóng đi trong nội thành lúc nửa đêm với tốc độ 120km/h, vừa cẩn thận hỏi.

Lữ Minh Dương nhìn thẳng phía trước, cũng không quay đầu lại thân nhiên ừ một tiếng.

“ A, độ từ xe gì vậy? Lợi hại quá nha.” Tiểu Triệu trong lòng nghi hoặc, chuyên gia cấp tỉnh lại ngồi xe độ, cũng không biết làm sao mà được cấp bằng số nữa.

Lữ Minh Dương thân nhiên nói:” Quân xa Humvee.”

Quân xa Humvee? Tiểu Triệu trong lòng lấp bắp kinh hãi, con bà nó, không trách được xấu như vậy. A, tiểu tử này chẳng lẽ thật là có gia thế? Có thể lấy quân xa Humvee độ thành xe cá nhân, tuyệt đối cũng không phải là người bình thường.

Ghi chú:

Quân xa Humvee: Humvee là loại xe được sản xuất để sử dụng trong quân đội Hoa Kỳ từ đầu thập niên 80. Tên tiếng Anh là High Mobility Multipurpose Wheeled Vehicle (HMMWV - xe đa dụng với tính năng di động cao) hay còn được gọi tắt là Humvee.

Humvee được sản xuất nhằm thay thế dòng xe Jeep M151 vốn được sử dụng từ sau thế chiến 2. Humvee là phương tiện vận tải chiến thuật hạng nhẹ đa chức năng như: tuần tra, trinh sát, chiến đấu, làm phương tiện đột kích hạng nhẹ, tải thương, làm xe chỉ huy và vận tải hạng nhẹ. Humvee được trang bị động cơ diesel V8 150 mã lực, số tự động, 4 bánh chủ động (4x4), có thể dễ dàng cơ động bằng máy bay. Humvee có tời tự cứu hộ với sức kéo 3000 kg và có sức chở từ 1200 kg đến 2200 tùy phiên bản – Nguồn wikipedia. -----

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 1 -

Yêu Cầu Đặc Biệt

Chương 7: Yêu cầu đặc biệt

Đêm khuya 11h40', Giang Vĩ Bân nhìn tốp năm tốp ba cảnh sát viên rời khỏi Đại Vương thôn, một chút kỳ vọng trong lòng buổi tối hôm nay có chút thu hoạch cũng tan biến.

Công tác điều tra lập tức sẽ hoàn thành, mà nửa đêm cũng sắp tới, hiện tại anh chỉ hy vọng hàng động hôm nay có thể làm tên hung thủ biến thái này tạm ngừng ra tay, để bản thân có thêm thời gian moi hãn ra.

Đột nhiên một chiếc Jeep cũ nát phóng ào tới, két một tiếng dừng ngay sát bên cạnh Giang Vĩ Bân, tiếp theo từ trong xe nhảy ra là anh chàng chuyên gia cấp tỉnh Lữ Minh Dương.

Giang Vĩ Bân miễn cưỡng cười với Lữ Minh Dương, khó dấu vẻ mệt mỏi.

“sếp Giang, tra xét đã kết thúc rồi sao?” Lữ Minh Dương vẻ mặt thản nhiên, nhưng cước bộ lại có vẻ vội vàng.

“Kết thúc ngay thôi.” Giang Vĩ Bân nói, “cảnh sát Lữ chú có phát hiện gì sao?”

“Bây giờ khoan nói chuyện này, hiện tại tôi có một yêu cầu, hy vọng sếp Giang có thể đáp ứng.” Lữ Minh Dương nói.

“ Có yêu cầu gì đừng ngại cứ nói. Trịnh cục trưởng có chỉ đạo, chỉ cần là cảnh sát Lữ yêu cầu, mọi người đều phải tận lực thỏa mãn.” Giang Vĩ Bân cười nói.

“ Được, tôi yêu cầu toàn thể cảnh viên chưa rời khỏi, phân tổ phong tỏa hết các con đường trong Đại Vương thôn...” Lữ Minh Dương nói.

“ Hả, chẳng lẽ chú phát hiện cái gì sao? Hung thủ đang ở trong Đại Vương thôn hả?” Giang Vĩ Bân nhất thời tinh thần tỉnh táo, hưng phấn nói.

“ Không có. Tôi chỉ là yêu cầu phong tỏa tất cả con đường đến 1h sáng thôi.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói.

Giang Vĩ Bân nhíu nhíu chân mày, ngập ngừng nói:” Nhưng cũng phải có lý do chứ...”

“ Không có lý do gì, anh chỉ cần làm giống như tôi nói là được.” Lữ Minh Dương lạnh nhạt nói.

Giang Vĩ Bân giương mắt trầm tư nhìn Lữ Minh Dương, lại nhìn tiểu Triệu đứng phía sau Lữ Minh Dương, phát hiện hẳn cũng là vẻ mặt mờ mịt, xem ra tiểu Triệu này cũng không biết Lữ Minh Dương đến tột cùng có tâm tư gì.

“ sếp Giang, anh đồng ý hay không?” Vâng, tôi chỉ có thể nói việc này rất trọng yếu.” Lữ Minh Dương nhìn đồng hồ trên tay nói, “ Không còn thời gian để phí phạm đâu.”

Giang Vĩ Bân chậm rãi lắc đầu, phải biết rằng đây chính là quan hệ tới hơn sáu trăm cảnh sát, mặc dù thời gian cũng không lâu, chỉ cần tăng ca thêm hai giờ đồng hồ, nhưng vấn đề là tất cả mọi người đã làm việc từ sáng đến khuya, huống chi còn không có lý do? Bản thân mình chẳng qua là một đội trưởng cảnh sát hình sự nho nhỏ, tuy có Trịnh cục trưởng làm chỗ dựa, sợ là cũng bị mấy thuộc cấp mắng chửi.

“ sếp Giang, tôi thấy hay là anh gọi điện thoại cho Trịnh cục trưởng một cái?” tiểu Triệu nhỏ giọng nói với Giang Vĩ Bân.

“ Vậy thì gọi nhanh lên, thời gian không còn nhiều lắm.” Lữ Minh Dương lập tức nói.

Giang Vĩ Bân trừng mắt liếc nhìn cái tên gọi là chuyên gia cấp tỉnh một cái, miễn cưỡng xoay người trở vào xe gọi điện thoại.

Tiểu Triệu xấu hổ cười cười, nhìn Lữ Minh Dương nói:” tính cách sếp Giang rất là nguyên tắc, anh đừng để trong lòng nha.”

Lữ Minh Dương mỉm cười nói:” Không sao, chính là thời gian có điểm khẩn cấp, tôi cũng có chút...”

Hắn đột nhiên ngừng nói, nâng cổ tay lên nhìn cái đồng hồ điện tử thô kệch, nhấn mấy cái nút trên mặt đồng hồ, chân mày dần dần nhíu lại.

Tiểu Triệu nghi hoặc nhìn Lữ Minh Dương, không hiểu cái đồng hồ nát đó có cái gì để xem, Giang Vĩ Bân cũng đã mở cửa xe nhảy xuống, giọng nói mang theo ba phần không tình nguyện nói:” Được, làm theo lời chú nói, phong tỏa tất cả các con đường trong Đại Vương thôn.”

Lữ Minh Dương lại thản nhiên nói:” Không cần nữa, đã chậm rồi.”

Giang Vĩ Bân nhíu mày, anh thật là không rõ Lữ Minh Dương này đến tột cùng đang làm cái trò gì, vừa đòi phong tỏa đường xá, bây giờ mới qua một lát lại nói đã chậm, không cần phong tỏa? Vốn là đối với yêu cầu chiếu cố các nữ đồng chí mà sinh ra một điểm hảo cảm với hắn, bây giờ cơ hồ biến mất không còn sót lại chút nào.

Tiểu Triệu thấy không khí có chút khó xử, vội vàng cười nói:” sếp Giang, nếu đã không cần, vậy trước mắt giải tán mọi người về nghỉ ngơi nha. Cảnh sát tiểu Lữ, anh xem bây giờ chúng ta làm gì?”

Lữ Minh Dương âm đạm cười nói:” Còn có thể làm gì? Ăn cơm, đi ngủ, chờ người đến báo án.”

“ Báo án?” Tiểu Triệu liếc nhìn Giang Vĩ Bân, phát hiện biểu tình của anh cũng là một điểm mờ mịt.

“ Ừ.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt đáp một tiếng, lại quay đầu nhìn Giang Vĩ Bân nói:” sếp Giang, tôi còn có một yêu cầu nhỏ, chính là nếu có người báo án phát hiện nạn nhân thứ ba, tôi yêu cầu được vào hiện trường trước nhất, không biết có được hay không?”

“ Nạn nhân thứ ba?” Giang Vĩ Bân nhú mày nói,” ý của chú là lại có thêm một người bị hại?”

“ Tôi nói là nếu thôi mà.” Lữ Minh Dương âm đạm cười, lại nói:” Bên này còn bao lâu thì kết thúc? Tôi thật là có chút đói bụng, sếp Giang mời khách ăn khuya nha.

9h sáng hôm sau, Giang Vĩ Bân nôn nóng trong phòng làm việc đi tới đi lui, dựa theo ý tứ của Lữ Minh Dương hôm qua, chính là đã có người thứ ba bị hại, nhưng đến bây giờ cũng không có ai báo án.

“ sếp Giang, uống trà nhé? Tiểu Triệu cầm một ấm trà nóng, liên tục hai ngày không chợp mắt, nửa đêm hôm qua mới được nằm lên ghế trong văn phòng ngủ một chút, trời còn chưa sáng đã bị Giang Vĩ Bân đánh thức dậy, căn bản là ngủ chưa đủ, bây giờ vẫn còn lơ mơ. Thực là nghi ngờ sếp Giang này có phải đã hơn bốn mươi, sao so với tuổi trẻ như mình tinh thần lại còn tốt hơn nhiều.

“ Tiểu Triệu, chú nói có thể có nạn nhân thứ ba không?” Giang Vĩ Bân nói.

“ Không biết.” Tiểu Triệu bộ dạng lười biếng, than thở nói:” Tôi chỉ biết không có ai báo án là được, vậy chứng minh hành động đả thảo kinh xà của chúng ta ngày hôm qua đã có hiệu quả.”

Giang Vĩ Bân tự giễu cười một cái, bản thân cũng không hiểu vì sao mình lại tin tưởng Lữ Minh Dương kia không có nói linh tinh.

Tâm tình hơi có chút thả lỏng, Giang Vĩ Bân hướng tiểu Triệu kêu:” Đi xem một chút cái vị Lữ đại chuyên gia kia có thức chưa? Chúng ta đi ăn chút điểm tâm.”

“ Vừa rồi đã xem qua, đang ngủ rất say.” Tiểu Triệu đặc ý nói. Tối ngày hôm qua để Lữ Minh Dương ngủ lại phòng trực ban của đội trinh sát hình sự, bản thân hẳn cùng sếp Giang tại phòng làm việc chợp mắt một chút, ai biết người ta thật đúng là ngủ được, đến bây giờ còn chưa dậy nổi.

Đang nói chuyện thì Lữ Minh Dương đi vào, tựa hồ mới vừa rửa mặt, bởi vì không có khăn lông, nên vừa đi vừa vẩy nước trên tay.

“ sếp Giang, có người đến báo án sao?” Lữ Minh Dương vừa ngáp vừa hỏi.

“ cảnh sát tiểu Lữ, không có người nào báo án cả.” Giang Vĩ Bân đem một hộp khăn giấy đưa qua, nói.

Lữ Minh Dương vừa lau tay vừa nói:” Vậy sao, à, vậy điều cảnh sát đến từng nhà kiểm tra xem.”

Giang Vĩ Bân cùng tiểu Triệu trao đổi ánh mắt, tra từng nhà một? Phải biết rằng Đại Vương thôn có đến mười vạn dân cư sinh sống, muốn tra từng nhà một, khó khăn lớn cỡ nào chứ? Ngày hôm qua dùng gần cả ngàn người làm một lần tổng kiểm tra, mới cách có mấy giờ, không lẽ hôm nay lại một lần kiểm tra đại quy mô nữa? Thật không rõ đến tột cùng đầu óc tiểu tử này làm sao phát triển.

“ Lại một người, lại chết một người!” Đang lúc nói chuyện, tiểu Lưu chạy vọt vào, hưng phấn lớn tiếng la hét, “sếp Giang, vừa tiếp nhận báo án, Đại Vương thôn lại phát hiện một tử thi!”

--

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 1 -

Nạn Nhân Thứ Ba

Chương 8: Nạn nhân thứ ba

Vẫn là phòng trọ ở Đại Vương thôn, tại hành lang hôn ám chen chúc một đám người dân thuê phòng trong tòa nhà xem náo nhiệt và một vài cảnh sát địa phương. Giang Vĩ Bân vừa kêu thuộc cấp đi giải tán đám đông, vừa bước nhanh về phía trước.

“ Sếp Giang, lại thêm một người chết, tôi xem trước mắt tình huống giống hai vụ trước nha.” Một đồng chí cảnh sát địa phương chào đón nói, “ Con bà nó, ba ngày, mỗi ngày một mạng người, thực con bà nó tà môn. Bên ngoài đang có lời đồn đây là vụ sát nhân liên hoàn biến thái, khiến người ta thật là hoảng loạn mà...”

“ Có người khác đã đi vào sao chứ?” Giang Vĩ Bân ngắt lời hắn, lên tiếng nói.

“ Tôi vừa rồi có đi vào, chỉ là xác định một chút có đúng là người chết không thôi, cái gì cũng chưa động tới là đi ra rồi...”

“ Tốt. Trong này giao cho tôi là được. Các anh em vất vả rồi, đều về trước đi.” Giang Vĩ Bân nói, “ Tiểu Triệu, chuẩn bị khám nghiệm hiện trường.”

“ sếp Giang, tôi muốn vào xem hiện trường trước.” Lữ Minh Dương chen lên trước nói.

“Được, chúng ta cùng vào.” Giang Vĩ Bân lách qua người tiểu Triệu, vừa tiến tới, vừa nói.

“Không phải, ý của tôi là chỉ một mình tôi vào trước thôi.” Lữ Minh Dương kiên quyết nói.

Giang Vĩ Bân không khỏi nhú nhú chân mày, liếc mắt nhìn chằm chằm Lữ Minh Dương. Bộ dáng Lữ Minh Dương lại rất dứt khoát, tiếp tục nói:” Nhiều người sẽ làm tôi bị ảnh hưởng lúc khám nghiệm, tin tưởng rằng Trịnh cục trưởng nhất định sẽ đồng ý với quan điểm của tôi.”

Giang Vĩ Bân trong lòng một trận phản cảm, tên chuyên gia cấp tỉnh này thật sự làm cho người ta tức giận. Hắn nói là muốn làm gì? Khám nghiệm hiện trường giết người! Hơn nữa hắn còn lôi Trịnh cục trưởng vào đây. Nhớ lại khẩu khí của Trịnh cục trưởng ngày hôm qua, trong lòng anh chính là một trận ấm ức – nói cái gì bất luận Lữ Minh Dương đề xuất yêu cầu gì, chỉ cần không phải yêu cầu Giang Vĩ Bân anh đi giết người phóng hỏa, liền nhất nhất thỏa mãn.

Thật sự không rõ tiểu tử này đến tột cùng có cái gì hậu thuẫn, ngay cả cục trưởng cũng nghe theo hắn. Giang Vĩ Bân trong lòng than thầm một hơi, áp chế cơn tức nói:” Ừ, cảnh sát Lữ, tôi biết chú là chuyên gia hình sự được tình phái xuống, nhưng chú cũng không thể không để ý tới mặt mũi của người làm chủ nhà như tôi chứ? Chú xem như thế này có được không? Chỉ hai người chúng ta cùng nhau đi vào, các đồng sự khác trước mắt chờ một chút, tôi bảo đảm không quấy rầy chuyên gia đại nhân chú khám nghiệm.”

Lữ Minh Dương quét mắt một vòng nhìn tiểu Triệu và các trinh sát đi cùng, bọn họ cả đám đều là đang trợn mắt nhìn chính mình, trong lòng than khổ một hơi, gật gật đầu, nói: sếp Giang, mời.”

Giang Vĩ Bản có chút khẽ lắc lắc đầu, đi vào phòng trước, Lữ Minh Dương theo sau, trở tay đóng luôn cửa phòng.

Giang Vĩ Bản nghi hoặc nhìn Lữ Minh Dương, vào hiện trường hung án lại đi đóng cửa phòng, cái này rõ ràng là muốn cách ly các đồng sự bên ngoài, tiểu tử này lại muốn giở trò gì?

“ sếp Giang, vốn là anh không nên vào. Nhưng anh một khi đã vào rồi, như vậy tôi hy vọng lát nữa bất luận anh có thấy cái gì, cũng không cần hỏi, xong rồi cũng không được nói với người khác.” Lữ Minh Dương ánh mắt chăm chăm nhìn Giang Vĩ Bản nói.

Giang Vĩ Bản nhú mày, không có trả lời.

Lữ Minh Dương phảng phất cũng không trông cậy anh đáp ứng, vừa lục lọi đồ trong túi, vừa nói:” Mời anh đứng sang một bên, cái gì cũng không cần làm, chỉ để ý nhìn là được.”

Hắn từ trong lòng ngực lấy ra cái mắt kính vừa dày vừa cũ đeo vào, sau đó nâng cổ tay lên, vừa ấn ấn mấy cái nút trên mặt đồng hồ, vừa chậm rãi tiến tới các góc phòng.

Giang Vĩ Bản nhìn một lát, nhất thời cũng nhìn không ra được cái gì, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, bắt đầu quan sát gian phòng này.

Phòng trọ nhưng là loại phòng trọ cho con gái độc thân thuê, bên trong phòng bố trí thực đơn giản mà sạch sẽ, vừa nhìn là thấy đây chính là phong cách của một tiểu nữ sinh. Trên tường dán hình poster minh tinh, đầu giường để một con thú nhồi bông to lớn, mà một người con gái thân hình trần trụi xinh đẹp chính là đang tựa vào món đồ chơi bằng bông đó, hai mắt trừng trừng, đôi môi khẽ mở ra.

Cả căn phòng cơ hồ không có vật dụng gia đình gì, trừ lúc thuê phòng có sẵn một giường một bàn một ghế tựa ra, duy nhất có thêm cái laptop để

trên bàn ở bên cạnh đầu giường, chính là màn hình laptop lúc này đang xuất hiện nền xanh chữ trắng – Lỗi màn hình xanh.

Giang Vĩ Ân đột nhiên trong lòng máy động, tựa hồ nắm bắt được điều gì đó, nhưng đến tột cùng là điều gì đây?

Lúc này Lữ Minh Dương cũng đi tới bên cạnh cái bàn, đột nhiên ngừng lại, dừng một chút sau đó hạ cổ tay xuống, quay đầu nói với Giang Vĩ Ân:” sếp Giang, hiện trường hai cái án mạng trước có cái máy vi tính nào không?”

“ Không có.” Giang Vĩ Ân nhíu mày, tiểu tử này chẳng lẽ là phát hiện cái gì? Mà vừa rồi bản thân mình khi thấy cái máy tính tựa hồ trong đầu cũng có cái thứ gì chợt lóe lên rồi biến mất, chẳng lẽ nó là điểm mấu chốt?

Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, hần nghĩ một hồi, lại quay đầu nhìn Giang Vĩ Ân mỉm cười nói:” sếp Giang, chú ý, sau đây bất kể anh thấy cái gì, đều không được la lên nhé.”

Nói xong, hần chỉnh lại mắt kính, lại từ trong ngực rút ra một cái hộp giấy, từ bên trong rút ra bốn cây nhang dài bốn tấc to bằng ngón tay út đốt lên, dùng tay trái bắt lấy, tay phải lại từ trong túi áo xuất ra một cái hộp sắt đẹp đẹp, đúng là cái đồ tùy thân của mấy con sâu rượu, bình rượu bỏ túi.

Tiểu tử này muốn uống rượu sao chứ? Giang Vĩ Ân thầm than một hơi, hiện tại là thời điểm nào đây, bên ngoài còn có một đám người chờ vào nghiệm thi, hần lại còn có hứng như vậy.

Nhìn thấy Lữ Minh Dương khéo léo dùng một tay bật nắp, hướng bình rượu về phía người chết, Giang Vĩ Ân trong lòng cả kinh, tiểu tử này không phải là muốn dùng rượu làm chất dẫn cháy, chuẩn bị đốt xác?

Anh đang chuẩn bị lên tiếng ngăn lại, Lữ Minh Dương lại đột nhiên quay đầu nhìn anh mỉm cười, Giang Vĩ Ân bỗng nhiên trong lòng máy

động, nhớ tới lời cảnh báo lúc nãy của Lữ Minh Dương, lập tức đem lời sắp ra khỏi miệng nuốt trở vào, trơ mắt nhìn Lữ Minh Dương đem bình rượu chậm rãi nghiêng xuống, một dòng thủy lưu đổ lên đôi môi tử thi.

Giang Vĩ Bân rõ ràng phát hiện, dòng nước này cũng không theo gò má nạn nhân chảy xuống như anh tưởng tượng, mà là giống như tưới vào một cái miếng xốp, từ từ thấm vào làn da... Ngay sau đó, Giang Vĩ Bân nghe được một cổ âm thanh yếu ớt mỏng manh, thanh âm kia tựa hồ là truyền đến từ bàn đẽ máy tính xách tay, mà màn hình máy tính cũng tối hẳn đi, hơn nữa còn chớp lóe chớp lóe tựa hồ tùy lúc sẽ tắt ngóm...

Một cổ hàn ý không thể giải thích bò dọc theo sống lưng, đột nhiên quay đầu, Giang Vĩ Bân bất ngờ phát hiện từ trong cái miệng khê há ra của tử thi có một làn sương nhàn nhạt thoát ra, tụ lại ở phía trên của tử thi càng lúc càng dày đặc, dần dần tụ lại thành một hình người nhàn nhạt, xem hình dáng thân hình kia thì cùng nạn nhân lại có vài phần tương tự...

Mồ hôi lạnh đã nhịn không được tuôn ra, Giang Vĩ Bân làm cảnh sát hơn hai mươi năm qua cho tới bây giờ không biết cái gì gọi là sợ hãi, nhưng hiện tại trong lòng anh cũng không so đo chỉ muốn lập tức lao ra khỏi phòng này, chính lúc này anh lại nghe Lữ Minh Dương nói chuyện.

“Nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì.” Lữ Minh Dương thanh âm bình thản không một tia gợn sóng, nhưng lọt vào tai Giang Vĩ Bân lại không thể nghi ngờ đó là một âm thanh khủng bố.

Quý!

Cái này tuyệt đối là quý!

Nhưng càng kinh khủng chính là tên chuyên gia cấp tỉnh này lại cùng quý nói chuyện a!

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 1 -

Manh Mỗi Trọng Yếu

Chương 9: Manh mỗi trọng yếu.

“ Nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì.” Lữ Minh Dương dùng ngữ điệu bình thản hỏi.

Nhân ảnh sương khói mờ ảo tựa hồ đung đưa, phát ra âm thanh nho nhỏ như than thở, như thốn thức.

Lữ Minh Dương nhíu mày cẩn thận lắng nghe, nhưng căn bản không nghe rõ bất cứ cái gì, hốt nhiên màn sương kia như bị gió thổi qua, chậm rãi tiêu tán...

Lữ Minh Dương nén tiếng thở dài, lẩm bẩm nói:” Thiên ý? Chẳng lẽ còn muốn chết thêm một người?”

Hắn ấn tắt mấy nén nhang ở góc bàn, bỏ lại vào hộp, sau đó vừa tháo mắt kính xuống vừa quay đầu nhìn về phía Giang Vĩ Bân.

Giang Vĩ Bân lặng lẽ chăm chú quan sát hành động của Lữ Minh Dương, thấy hắn xoay đầu lại, liền mở miệng như muốn nói cái gì, Lữ Minh Dương lại khoát tay áo, thản nhiên nói:” sếp Giang, có thể cho mọi người vào khám nghiệm được rồi.”

Giang Vĩ Bân nghi ngờ thật sâu, nếu vừa rồi những gì bản thân mình nhìn thấy đều là thực, vậy nửa đời kiên định xây dựng tư tưởng chủ nghĩa

duy vật của mình đã hoàn toàn bị đập đổ.

Tiểu tử này đến tột cùng là thân phận gì? Chuyên gia do tình phái đến, nhưng lại nhìn không khác gì một tên thần côn (Thần côn: lừa đảo, chỉ những người dùng thần linh để đi lừa người khác). Hắn vừa rồi đến tột cùng là làm cái gì? Màn sương khói đó chính xác là thứ gì? Chẳng lẽ bản thân thức đêm làm việc quá sức nên hoa mắt rồi?

Không thể, nhân ảnh sương khói mờ ảo kia, thanh âm ní non nho nhỏ kia, tất cả đều làm cho người ta trong đáy lòng nảy sinh trợn trợn hàn ý, cái này tuyệt đối không phải ảo giác!

“ Cảnh sát Lữ, này...” Giang Vĩ Bân rốt cục vẫn phải mở miệng hỏi.

Lữ Minh Dương thở dài, đi tới vỗ vỗ đầu vai Giang Vĩ Bân, nói:” sếp Giang, kỳ thật trên thế giới này có rất nhiều chuyện mà người bình thường không biết. Tôi vừa rồi đã nói qua với anh, bất luận anh nhìn thấy cái gì, đều không cần hỏi, sau này cũng không nên kể ra ngoài. Được rồi, không cần suy nghĩ nhiều như vậy, tra án quan trọng hơn.”

Lữ Minh Dương nhìn vẻ mặt âm tình bất định của anh, khẽ mỉm cười mở cửa phòng, đám người tiểu Triệu sớm đã hết kiên nhẫn, như ong vỡ tổ tiến vào.

“ sếp Giang, có phát hiện gì sao?” tiểu Triệu gấp gáp hỏi.

Giang Vĩ Bân ánh mắt vẫn như cũ có chút ngây ngốc, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Lữ Minh Dương

Lữ Minh Dương mỉm cười nói:” Không có phát hiện gì đặc biệt, xem ra tựa hồ cũng giống với hai án mạng trước.”

Tiểu Triệu trong lòng thầm mắng, cái tên gọi là chuyên gia này chẳng qua cũng như thế thôi, còn khoa trương yêu cầu phải được vào hiện trường

đầu tiên, tưởng sao lại cho ra cái kết luận chó má” Cùng hai án mạng trước giống nhau”. Nếu là lời như vậy, ta cũng có thể lên tỉnh làm chuyên gia.

“ Thân phận nạn nhân đã tra được chưa?” Lữ Minh Dương đứng sang một bên để cho người khoa pháp chứng và khoa pháp y đi vào khám nghiệm

“ Đã tra được.” Tiểu Triệu vội vàng đoạt lấy tập văn kiện từ tay tiểu Lưu, nói:” nạn nhân tên là Lưu Phi, 21 tuổi, là sinh viên trường Kinh Tế Thương Mại. Ở đây có một tấm căn cước photo của nạn nhân do chủ nhà cung cấp.”

Lữ Minh Dương nhận lấy bản sao thẻ căn cước nhìn lướt qua, đột nhiên chân mày có chút khẽ nhíu lại, tiếp theo ha ha cười nói:” Được rồi, ha ha, tìm được rồi.”

“ Tìm được? Tìm được hung thủ sao?” tiểu Triệu nhất thời hưng phấn kêu lên.

Trong một thoáng mọi người trong phòng đều tinh thần tỉnh táo, nhìn vị chuyên gia cấp tỉnh này giống như thần. Lữ Minh Dương bất đắc dĩ cười một tiếng nói:” Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy? Chẳng qua có thể là một manh mối hữu dụng thôi. Sếp Giang, chỗ này giao cho mọi người, chúng ta trở về cục một chuyến, vừa đi vừa nói chuyện.” Nói xong, cũng không chờ Giang Vĩ Bân đáp ứng, trước một bước đã đi ra khỏi gian phòng.

Nghe tìm được manh mối, Giang Vĩ Bân đã sớm hoàn hồn, có lại sức sống, vội vàng đem công việc an bài cho nhóm người lão Trương, theo Lữ Minh Dương xuống lầu, còn nghe được sau lưng tiểu Triệu cùng tiểu Lưu la hét ồn ào, tựa hồ tiểu Lưu không cho tiểu Triệu cùng đi, tiểu Triệu kêu la hấn là đích thân cục trưởng bổ nhiệm làm nhân viên tiếp đãi chuyên gia, cũng chạy theo xuống...”

“ Ba nạn nhân sinh nhật là cùng một ngày.” Lữ Minh Dương nói.

“ Cùng một ngày?” tiểu Triệu nghi vấn nói.

“ Anh xem, Trần Diễm Lệ: ngày 29 tháng 2 năm 1984, Lâm Nguyệt: ngày 28 tháng 1 năm 1984, còn có hôm nay, Lưu Phi, ngày 29 tháng 2 năm 1988.” Lữ Minh Dương chỉ vào ba tập báo cáo phân tích,” Mà gia đình Lâm Nguyệt ở nông thôn, tập quán ở nông thôn là sinh nhật lấy âm lịch mà tính, ngày 28 tháng 1 năm 1984 âm lịch đúng là ngày 29 tháng 2 dương lịch.”

Giang Vĩ Bân nhú mày, trầm tư nói:” Cũng tức là nói hung thủ chuyên giết người sinh ngày 29 tháng 2?”

“ Có thể là vậy, cũng có thể không.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói,” Hiện tại chỉ có thể nói đây là một manh mối rất trọng yếu.”

“ A, tôi hiểu rồi.” tiểu Triệu hưng phấn kêu lên:” tên hung thủ này có thể là cũng sinh ngày 29 tháng 2. Chúng ta lập tức quay lại Đại Vương thôn điều tra tất cả người sinh ngày 29 tháng 2, là có thể tìm được hung thủ, ha ha. Ừ, ngày 29 tháng 2, bốn năm mới có một lần nha, người sinh nhằm ngày này cũng không nhiều, khẳng định sẽ dễ dàng tra ra...”

Lữ Minh Dương liếc mắt nhìn Giang Vĩ Bân, mỉm cười nói:” sếp Giang, chúng ta nơi này có cái gì ngon để ăn không? Tôi thật là có điểm đói bụng a...”

Giang Vĩ Bân có chút mặc danh kỳ diệu, hiện tại mới vừa tìm được đầu mối, đáng lẽ phải thừa thắng truy kích, tiểu tử này lại còn có thể nghĩ đến ăn, cũng không biết trong hồ lô của hắn có thuốc gì. Anh ngập ngừng một chút, nói:” Chỗ này món chân giò cũng có thể gọi là ngon, chẳng qua phải đi hết mười con phố, hơi có chút xa...”

(mặc danh kỳ diệu: không hiểu ra sao cả; không sao nói rõ được; quái lạ; ù ù cạc cạc, - giữ nguyên vì 4 chữ đó bao hàm tất cả ý trên)

“ Tiểu Triệu, phiền anh chạy đi mua một chuyến nha.” Lữ Minh Dương mỉm cười nói.

“ Sếp Giang...” Tiểu Triệu nhất thời giống như bị dội một thau nước lạnh, không tình nguyện nhìn về phía Giang Vĩ Bân, Giang Vĩ Bân biểu tình cũng là vẻ mặt không có ý kiến. Lại nhìn sang Lữ Minh Dương, nhưng vẫn là bộ mặt mỉm cười vô hại kia. Trong lòng hấn thầm mắng tiểu tử này tuyệt đối là muốn đá mình ra khỏi vụ án này – rốt cục có manh mối, cũng không cho mình tham dự. Chẳng qua chính mình lại không có chút biện pháp, ai bảo địa vị mình thấp, vừa không phải đội trưởng cũng không là chuyên gia, càng huống chi Trịnh cục trưởng mấy lần dặn dò, nếu chiêu đãi không tốt tên này, tuyệt đối làm cho mình phải trả giá.

Nhìn thấy tiểu Triệu bất đắc dĩ từng bước quay đầu ra khỏi phòng, Lữ Minh Dương nghiêm mặt đối diện Giang Vĩ Bân nói:” sếp Giang, anh thấy án mạng này có chỗ nào đặc biệt không?”

Giang Vĩ Bân cau mày nói:” Vụ án tương tự thế này cho tới bây giờ tôi chưa có gặp qua, người nào lại có khả năng đem vụ án làm được sạch sẽ như vậy, ngay cả một chút dấu vết cũng không có lưu lại. Nếu một lần thì cũng không nói, thế nhưng liên tiếp ba lần! Còn có, nguyên nhân tử vong của nạn nhân...”

“ A, không tệ, không có bất luận người nào có khả năng làm ra vụ án như vậy.” Lữ Minh Dương quý dị cười một tiếng nói, “ Nói cách khác, vụ án này căn bản cũng không phải là do ‘người’ làm...”

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 1 -

“Quý Nghi Phạm”

Chương 10: “Quý nghi phạm”

“Không phải người?” Giang Vĩ Bân trong lòng không biết từ đâu tới một trận bán loạn. Vừa rồi tuy không biết đến tột cùng Lữ Minh Dương dùng phương pháp gì nhưng là chính mắt anh nhìn thấy hẳn lại có thể làm cho quỷ hồn của Lưu Phi hiện hình – mà cứ tạm thời gọi màn sương kia là quỷ hồn đi. Bây giờ hẳn lại mở miệng nói lời kỳ quái, nói cái gì ba vụ án mạng này cũng không phải là “người” làm ra, chẳng lẽ ý tứ của hẳn đây là do quỷ làm?

Lữ Minh Dương vuốt cằm mỉm cười, thản nhiên nói:” Tôi nói rồi, trên cái thế giới này có rất nhiều thứ mà con người không thể giải thích được rõ ràng. Án mạng trước mắt này chính là một ví dụ.”

Giang Vĩ Bân chợt có một loại cảm giác không chân thật, tựa hồ hôm nay vẫn luôn ở trong mộng. Những thông tin này đối với anh mà nói thật sự là khó có thể tiếp nhận. Mấy chục năm qua chuyện quỷ thần bị coi là phong kiến mê tín đã được tuyên truyền mạnh mẽ sâu rộng, hiện tại bất luận là cụ già vùng sơn cước, hay mấy bạn nhỏ ở trường mẫu giáo, đều biết thế giới này không có quỷ thần, trong lúc nhất thời làm sao khiến anh có thể tiếp nhận?

Lữ Minh Dương tự nhiên hiểu được đạo lý này, hẳn thở dài, vỗ vỗ đầu vai Giang Vĩ Bân, nói:” sếp Giang, hiện tại quan trọng nhất chính là tra án.

Thời gian của chúng ta không nhiều lắm, tôi nói cho anh mấy chuyện này, là hy vọng anh có thể giúp tôi.”

Giang Vĩ Bân hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng chấp nhận thực tế phi lý này, nói:” Giúp như thế nào?”

Lữ Minh Dương ôn hòa cười một tiếng, coi bộ hần đã được thông qua.

“ Đầu tiên, chúng ta phải tra ra ai là thủ phạm.” Lữ Minh Dương nói.

“ Chú nói không phải do người làm mà?” Giang Vĩ Bân nói.

“ Đúng.” Lữ Minh Dương cười nói, “ Cũng có thể nói, chúng ta phải tra ra là quỷ nào làm.”

Giang Vĩ Bân khẽ xoa cái đầu có chút đau, phiền não thở dài nói:” Tra như thế nào?”

“Thật ra thì việc đó với việc các anh bình thường điều tra đại khái không có gì khác nhau, duy nhất bất đồng chính là các anh là tra “người”, người sống, mà hiện tại muốn tra chẳng qua là người chết thôi.” Lữ Minh Dương nói, “ Đầu tiên, chúng ta phải tra ra trong vài năm gần đây, vào ngày 29 tháng 2 có người bị giết hay không, có thể là hung sát, ngộ sát vân vân, còn nữa, chính là người có sinh nhật nhằm ngày 29 tháng 2 bị sát hại.”

Giang Vĩ Bân nhắm mắt lại, trầm tư một lát, tựa hồ đã xác định được phải làm gì tiếp theo, rốt cục gật đầu một cái, nói:” Được, chúng ta bây giờ liền quay lại phòng tài liệu.”

Lữ Minh Dương mỉm cười hướng Giang Vĩ Bân gật đầu nói:” À, còn có vấn đề này, người của phòng tài liệu nếu hỏi chúng ta vì cái gì muốn tra mấy chuyện này, tôi hy vọng...”

“ Yên tâm, cũng sắp tới buổi trưa rồi, trước tiên tôi cho người bên phòng tài liệu xuống ca, chúng ta khóa cửa điều tra.” Giang Vĩ Bân quyết đoán nói.

Lữ Minh Dương khẽ mỉm cười, lúc ở tỉnh nghe nói Giang Vĩ Bân ở cục cảnh sát thành phố cũng có thể coi như là phó cục trưởng, xem ra lời này cũng không phải là giả.

“ Tốt quá. Còn có, tiểu Triệu...” Lữ Minh Dương nói.

Giang Vĩ Bân tự nhiên hiểu được Lữ Minh Dương vừa rồi chính là cố ý gài tiểu Triệu ly khai, anh nói:” Cái này đơn giản, một lát kêu hẳn đi Đại Vương thôn cùng đội điều tra là được.”

“ Rất tốt, vụ án này chỉ có thể do hai người chúng ta đi điều tra, kết quả cuối cùng anh cũng không thể nói cho những người khác biết.” Lữ Minh Dương vui vẻ gật đầu nói.

Năm 2004 và năm 2008 vào ngày 29 tháng 2, trong thành phố không có vụ án mạng nào được ghi chép lại, còn sinh nhật ngày 29 tháng 2 bị chết cũng không có, nếu nói gần đây nhất có một cái án mạng phát sinh thì chính là vào năm ngoái, mà nạn nhân cũng là nữ giới.

Lữ Minh Dương nhíu mày. Chẳng lẽ là mình phán đoán sai lầm?

Phải biết rằng cho đến lúc này, án mạng này là đầu mối duy nhất. Nhưng hiện tại trong đó vừa không có người chết vào ngày 29 tháng 2, cũng không có người sinh nhật 29 tháng 2 bị chết, nhưng mấy vụ án gần đây, thứ quý kia đến tột cùng là có lai lịch gì, mà lại đặc biệt nhắm vào nữ giới có sinh nhật ngày 29 tháng 2 để hạ sát thủ?

“ tiểu Lữ, có thể nào là lầm rồi không?” Giang Vĩ Bân lưỡng lự nói, từ đầu đến giờ anh vẫn đối với cái quan điểm “ Không phải người làm” này của Lữ Minh Dương có điểm hoài nghi rất lớn.

Lữ Minh Dương nhẹ nhàng lắc đầu, căn cứ kinh nghiệm của hẳn, hung thủ của vụ án mạng này tuyệt đối là người cùng ngày 29 tháng 2 có mối liên hệ mật thiết – không đúng, phải nói là nguyên nhân khiến hẳn thành quỷ cùng ngày 29 tháng 2 có mối liên hệ mật thiết.

“ sếp Giang, chỗ tư liệu này có đúng là đầy đủ, có thể hay không còn bỏ sót cái nào?” Lữ Minh Dương hỏi.

“ Không đâu. Tất cả án mạng hình sự trong thành phố được ghi chép lại đều có trong này.” Giang Vĩ Bân lắc lắc đầu, lại nửa đùa nửa thật nói, “ A, có khi nào là quý ở địa phương khác đến thành phố của chúng ta tác quái?”

“ Không thể nào. Quý sẽ không dễ dàng rời khỏi chỗ mà nó đã quen thuộc hoàn cảnh...” Đột nhiên, trong lòng hẳn máy động, nói:” Phải rồi, chúng ta tra một chút xem mấy năm gần đây ở Đại Vương thôn có hồ sơ hình sự nào của người sinh nhật ngày 29 tháng 2 hay không.”

“ A, ý của chú chính là có một người sinh nhật ngày 29 tháng 2, từng ở tại Đại Vương thôn, sau đó lại chết ở địa phương khác...” Giang Vĩ Bân lập tức lĩnh ngộ nói.

“ Yeah, sếp Giang không hổ là sếp Giang.” Lữ Minh Dương cười nói.

Hai người nhìn nhau cười to, sau đó vùi đầu tìm kiếm, một lát sau Giang Vĩ Bân ném ra một phần tài liệu, nói:” Có rồi.”

“ Bành Giang Vĩ, nam, ngày sinh 29 tháng 2 năm 1984, tháng 10 năm 2008, bởi vì cưỡng gian bất thành, bị phán ba năm tù giam.” Giang Vĩ Bân lật đến trang cuối nói, “ Địa điểm xảy ra vụ án chính là Đại Vương thôn, vụ

án này là do tôi phái người điều tra, chỉ có điều không nhớ kỹ ngày sinh nhật của hắn là ngày 29 tháng 2.”

Lữ Minh Dương khẽ mỉm cười, nói:” Chắc là không sai rồi, phiền sếp Giang tra thêm một chút nữa, hắn là ở nơi nào thụ hình, có phải đã chết rồi.”

Giang Vĩ Ân lập tức lấy điện thoại di động ra, gọi điện cho một số người, hơn mười phút sau rốt cục lấy được kết quả sau cùng: Bành Giang Vĩ trong lúc thụ hình thì bệnh tim đột ngột phát tác, ba ngày trước đã chết.

“ Lần này tuyệt đối không sai được, thời gian hắn tử vong cùng thời gian phát sinh mấy vụ án mạng trước mắt này là ăn khớp.” Lữ Minh Dương trong giọng nói khó dấu được một chút hưng phấn,” sếp Giang, cẩn thận xem lại lần nữa tư liệu về Bành Giang Vĩ.”

“ Được thôi.” Giang Vĩ Ân vừa nhìn hồ sơ trên tay, vừa nhớ lại nói,” Hắn là người lớn lên ở Đại Vương thôn, làm việc trong thôn, chủ yếu là phụ trách lắp đặt TV truyền hình cáp và phòng máy internet. Nhìn qua thì cũng là một đứa nhỏ thành thật, cái vụ án kia chính là hắn có điểm thua thiệt, nghe nói cô gái bị hại đang là bạn gái của hắn, không ai nghĩ sẽ phát sinh một cái vụ án ồn ào như vậy – đợi một chút, cái cô gái kia cũng là sinh nhật ngày 29 tháng 2...”

“ Cái này đúng rồi. Ấy da, cường gian, còn chưa được toại nguyện.” Lữ Minh Dương cười lắc đầu,” Chẳng qua mặc kệ nói như thế nào, ít nhất hiện tại hắn đã không đáng được đồng tình – ba cái sinh mạng đã bị hủy trong tay của hắn. Sếp Giang, bây giờ chúng ta nên quay lại Đại Vương thôn tróc nã nghi phạm.”

“ Là ‘quỷ nghi phạm’ mới đúng chứ.” Giang Vĩ Ân vừa nói, vừa nhìn Lữ Minh Dương một cái, hai người nhin không được cùng ha ha cười lớn lên.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 1 -

Luận Quỷ

Chương 11: Luận quỷ

Ủy ban thôn nằm ở phía đông nam của Đại Vương thôn, là một tòa nhà làm việc ba tầng tọa lạc trên một mảnh đất cũng không nhỏ. Cái sân bên trong là bãi đậu xe miễn phí của thôn dân, Lữ Minh Dương liền tìm một chỗ cách không xa cửa lớn đậu xe Jeep lại.

Lữ Minh Dương nhìn xuyên qua cửa kính xe, xa xa nhìn thấy Giang Vĩ Bân đang ở trên lầu hai hướng phía mình ngoắc ngoắc, liền nhảy xuống xe.

“Chỗ này là nơi đặt trung tâm truyền hình cáp và mạng internet của thôn, Bành Giang Vĩ thì ra là ở nơi này làm việc.” Giang Vĩ Bân kéo Lữ Minh Dương vào phòng, vừa rồi anh đã lấy danh nghĩa điều tra vụ án để đuổi mấy nhân viên đang làm việc đi ra ngoài, bên trong phòng chỉ còn có vài tiếng rè rè nho nhỏ của các thiết bị điện tử đang hoạt động.

“Vừa rồi tôi đã hỏi qua, tên Bành Giang Vĩ kia quả thực đã chết, người nhà của hắn đã đi nhận xác, bây giờ còn chưa trở về. Tôi đã kiểm tra trước trong này một chút.” Giang Vĩ Bân nói.

“Vâng, trong này là đúng rồi.” Lữ Minh Dương vừa sờ sờ mặt đồng hồ điện tử thô kệch, vừa thong thả đi chung quanh nói.

“Ở trong này sao?” Giang Vĩ Bân giọng nói không khỏi mang theo một tia hàn ý, cảnh giác nhìn khắp mọi nơi.

Lữ Minh Dương mỉm cười nói:” Hẳn không ở trong này, ít nhất bây giờ không có. Ý của tôi là hẳn đã từng đến nơi này thôi.”

Giang Vĩ Ân thở ra một hơi, cuối cùng thoáng buông lỏng một chút. Nếu đối đầu chính là người, bất luận là tội phạm hung ác cỡ nào, Giang Vĩ Ân cho tới bây giờ không có sợ qua, nhưng suy nghĩ một chút bây giờ chính là đấu với thứ quý nhìn không thấy sờ không được, nói như thế nào thì can đảm vẫn không lên nổi.

“ Tiểu Lữ, cái đồng hồ điện tử trên tay chú không phải bình thường nha, là thứ gì vậy?” Giang Vĩ Ân nhìn thấy Lữ Minh Dương bộ dáng tập trung toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn đồng hồ, nhin không được hỏi.

“ Đây là một cái máy EMF đặc chế để dò tìm năng lượng đặc biệt, đồ nghề bắt quỷ chuyên nghiệp đó.” Lữ Minh Dương dùng giọng cười giỡn nói. (EMF là viết tắt của các từ electromagnetic field, tức là điện từ trường.)

“ Hàiiz.” Giang Vĩ Ân thở dài nói,” Quý, đến tột cùng cái gì là quý đây?”

“ Kỳ thật nhìn từ góc độ khoa học hiện đại mà nói, quý chính là một cỗ năng lượng có ý thức thôi mà.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói,” Ví dụ như người khi còn sống thì có sóng điện não, mà sau khi chết đi, cỗ sóng điện này vẫn còn tồn tại, vậy liền trở thành cái gọi là quý.”

“ Như vậy là nói, mỗi người sau khi chết đi đều thành quý sao? Vậy chẳng lẽ thế giới ngoài kia đâu đâu cũng có quý?” Giang Vĩ Ân nói.

“ Đúng, có thể nói như vậy. Nhưng cũng không phải quý nào cũng có khả năng làm cho người ta cảm ứng được. Người bình thường sau khi chết, năng lượng còn lại rất yếu, hơn nữa sẽ ở trong khoảng thời gian ngắn nhất biến mất, nhưng cũng có một số người năng lượng tiếp tục tồn tại trong

thời gian rất lâu, thậm chí còn được tăng cường, chỉ có mấy thứ này mới có thể chân chính trở thành quý thực sự.”

Giang Vĩ Bân có chút ngây ngốc, lại nói:” Xem ra muốn sau khi chết trở thành quý, cũng phải cần có vận khí.”

Lữ Minh Dương ha ha cười nói:” Chính xác, bây giờ ở xã hội này muốn trở thành quý là thập phần khó khăn. Phải biết rằng quý là cỗ năng lượng vô hình, tất nhiên sẽ bị ảnh hưởng của các loại năng lượng khác. Xã hội hiện đại nơi nơi tràn ngập sản phẩm điện tử, khắp nơi phát ra bức xạ điện từ, còn có tín hiệu điện thoại di động, tín hiệu radio vùn vùn, đủ loại năng lượng vô hình, cho nên muốn trở thành quý thì thật sự là khó khăn dữ lắm. Anh không thấy bây giờ dân cư tăng vọt, nhưng truyền thuyết về quý lại là không nhiều bằng mấy chục năm trước sao?”

“ Vậy như thế nào mới có thể trở thành quý đây?” Giang Vĩ Bân cảm thán một tiếng nói.

“ Cái này còn chưa có kết luận cụ thể. Chẳng qua là chết ngoài ý muốn, hoặc là trước khi chết có nỗi ám ảnh mãnh liệt, thì khả năng trở thành quý có thể tính là lớn hơn một chút.” Lữ Minh Dương vừa nói, vừa dừng lại trước một máy vi tính.

Lữ Minh Dương không nói lời nào liền tiến tới thao tác, một lát sau, hần kêu Giang Vĩ Bân:” sếp Giang, anh đến xem một chút.”

Giang Vĩ Bân đi lại, phát hiện Lữ Minh Dương mở một cái thư mục có đường dẫn rất dài, bên trong có mấy tấm hình và mấy file văn bản. Lữ Minh Dương chọn chế độ Thumbnail, Giang Vĩ Bân rất nhanh phát hiện bên trong rõ ràng có mấy tấm đúng là hình của ba người bị hại.

Tiếp theo Lữ Minh Dương lại mở một file văn bản, phát hiện nội dung giống như tin nhắn hẹn hò kết bạn, ý tứ đại khái là hần sinh nhật ngày 29 tháng 2, hy vọng kết giao một số bạn nữ cũng có ngày sinh nhật là ngày 29

tháng 2, vân vân. Trong thư mục còn có một file danh sách thật dài và số điện thoại liên lạc.

“ Đại Vương thôn có trang web riêng và Đài truyền hình địa phương, Bành Giang Vĩ nhất định là dựa vào công việc của mình, đem mấy tin nhắn kết bạn thông qua mấy đường này để phát ra ngoài, sau đó kết giao với nữ giới có cùng ngày sinh nhật với hắn.” Giang Vĩ Bân trầm tư nói.” A, cái cô gái mà hắn có ý đồ cưỡng gian cũng có hình trong này, xem ra mục đích của hắn rất không thuần khiết nha.”

“À há,” Lữ Minh Dương cười cười, đem danh sách in ra, nói,” Trước tiên điều tra những người này còn có mấy người ở lại Đại Vương thôn.”

Giang Vĩ Bân cầm điện thoại lên bắt đầu gọi điện.

“ Có ba người tựa hồ mới đổi số liên lạc, hiện tại không liên lạc được. Mặt khác ở tại Đại Vương thôn chỉ có hai người, trong đó một người đang đi công tác ở địa phương khác, còn một người là ở trong thôn mở một tiệm bán quần áo.” Giang Vĩ Bân đóng lại điện thoại di động, nói.

“ Được rồi, anh phái mấy thuộc cấp thử đi liên hệ với ba người mới đổi số điện thoại xem sao, nhất định phải xác định mấy cô gái đó hiện tại không ở tại Đại Vương thôn.” Lữ Minh Dương nói,” Chúng ta trước tiên đến cửa hàng quần áo kia, xem xét nơi đó một chút.”

“ Còn mấy cô gái khác thì làm sao bây giờ? Có cần phái người bảo vệ không?” Giang Vĩ Bân nói.

“ Không cần.” Lữ Minh Dương nói,” tôi nói rồi bình thường quý sẽ không dễ dàng rời khỏi chỗ hắn đã quen thuộc hoàn cảnh. Chỉ cần Đại Vương thôn còn có mục tiêu, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ gần tìm xa.”

Lữ Minh Dương lái chiếc xe Jeep độ công kênh của hắn từ từ bò qua những con đường đông đúc chật hẹp trong thôn, phí sức của chín trâu hai hổ, rốt cục cũng tới được cái cửa hàng quần áo nhỏ nhỏ nằm ở một ngã tư đường cũng không tính là sầm uất.

Lữ Minh Dương ngăn lại Giang Vĩ Bân đang chuẩn bị xuống xe nói:” sếp Giang, trước mắt chờ một chút, tự tôi đi xem trước đã. Hiện tại không cần nói cho cô ta biết sự tình này, miễn cho cô ta khỏi sợ hãi.”

Giang Vĩ Bân ngẫm lại cũng đúng, không thể tự nhiên tới gặp người ta nói là buổi tối hôm nay có quý muốn tới hại cô, chúng tôi là đến bảo vệ cô thôi? Vậy còn không để cho người ta đem chính mình trở thành tên bệnh thần kinh sao? Ngay cả khi nói là tên giết người biến thái coi cô là mục tiêu, vậy cũng sẽ tạo thành bao nhiêu hoảng loạn?

Lữ Minh Dương từ băng sau lấy ra một món đồ so với bao diêm còn nhỏ hơn chính là cái camera mini, nhảy xuống xe đi tới.

Cửa hàng cũng không lớn, dọc theo hai bên trái phải là các móc sắt treo một số quần áo mà các cô gái trẻ thường mặc, nhưng dường như không có khách mua đồ, ngoại trừ bên trong có một cô gái ngồi sau một cái bàn nhỏ đang chơi máy vi tính xách tay, thì chẳng còn ai. Xem ra cô ta chính là cô gái xuất hiện trong danh sách kia tên là Tào Lâm Lâm.

Lữ Minh Dương nhìn Tào Lâm Lâm một cái, trong lòng cảm thán một tiếng tên Bàn Giang Vĩ này đúng là có mắt nhìn, thật là làm khó hãn chỗ này vốn vô cùng khan hiếm mấy cô gái có sinh nhật là ngày 29 tháng 2, vậy mà hắn cũng có thể tinh tế tuyển chọn một phen, sưu tập danh sách các cô gái không cô nào là không xinh đẹp.

Tào Lâm Lâm này 25 tuổi, là tuổi đẹp nhất trong đời, vừa thành thực vừa còn lưu lại vài phần thuần khiết ngây thơ, một gương mặt trái xoan trang điểm dịu dàng, cúi nửa người trên bàn vọc cái máy vi tính xách tay bộ

dáng càng tôn lên vóc người tinh tế. Nghe được có tiếng người vào cửa hàng, cô xoay đầu lại ngồi thẳng người, đầu tiên là ngọt ngào cười một tiếng, chào hỏi:” Tiên sinh muốn xem loại quần áo gì?”

Lữ Minh Dương bị cô hỏi như vậy, nhất thời có chút lúng túng, đây chính là một cửa hàng chuyên môn bán quần áo cho phái nữ, hẳn có thể xem loại quần áo gì đây? Chẳng lẽ bị mỹ nữ này coi mình thành tên biến thái rồi?

“ A, tôi tùy tiện xem một chút.” Lữ Minh Dương cảm thấy thanh âm của mình có chút mùi vị xấu hổ.

“ Anh mua quần áo tặng bạn gái à? Chỗ chúng tôi vừa có vài bộ mới đó...” Tào Lâm Lâm nhiệt tình nói.

“ A, đúng, đúng. Cái này tôi cũng chỉ là tùy tiện xem thôi, cô cứ làm việc của cô đi.” Lữ Minh Dương cuống quýt nói.

Tào Lâm Lâm nhìn cách Lữ Minh Dương ăn mặc, lại nghe ý tứ trong cách nói chuyện của hắn, liền kết luận đây không phải là một khách hàng tiềm năng, thầm than một hơi, lại quay đầu tiếp tục vọc máy tính.

Lữ Minh Dương nhanh chóng nắm lấy cơ hội đem cái camera mini đặt ở một nơi không ai để ý, liền vội vàng lao ra khỏi cửa hàng. Lại bắt gặp Giang Vĩ Bân ngồi ở trên xe thông qua kính chiếu hậu nhìn mình, toét miệng cười to – tuy là đi theo tên Lữ Minh Dương này làm việc tối nguy hiểm, nhưng hắn lại luôn có thể làm cho người ta không nhận được sinh ra một loại vui vẻ từ trong nội tâm.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 1 -

Em Họ Cảnh Ti

Chương 12: Em họ cảnh ti

Đêm khuya 11h30', chiếc quân xa Humvee đã trải qua cái tạo vừa dừng lại ở cửa hàng quần áo nhỏ nhỏ kia.

“ sếp Giang, tôi thấy hay là anh đi về trước đi. Hành động lần này một mình tôi đi là được rồi.” Lữ Minh Dương ngáp một cái, ngủ mấy giờ, vốn chuẩn bị nghỉ ngơi dưỡng sức, buổi tối đại chiến một hồi, cũng không nghĩ càng ngủ lại càng buồn ngủ nhiều hơn, khiến cho thần trí mơ màng, cái đầu nặng trĩu.

“ Tôi nói chú này tiểu Lữ, vừa rồi tôi đã nói qua, hết thấy hành động tôi đều nghe chú chỉ huy, chỉ cần cho tôi tham gia, giúp chú... A, được được, cho dù tôi không thể hỗ trợ, để tôi nhìn cũng được mà, cái gì cũng mặc kệ không can thiệp được chưa?” Giang Vĩ Bân năn nỉ nói.

Lữ Minh Dương thờ dãi, lắc đầu nói:” Được rồi. Vậy anh phải đáp ứng nếu không được tôi cho phép, anh ngàn vạn lần không cần rời khỏi cái xe này.”

“ Tốt tốt, hết thấy đều nghe lời chú.” Giang Vĩ Bân toét miệng cười nói.

Lữ Minh Dương vừa xem đồng hồ vừa nói:” thời gian không sai biệt lắm.” Sau đó liền mở một thiết bị gắn phía trên bên cạnh bảng điều khiển,

đó chính là một cái màn hình tinh thể lỏng cỡ nhỏ, trong chốc lát trên màn hình xuất hiện hình ảnh mờ mờ tối tối.

Đây chính là tình cảnh bên trong cửa hàng, trong cửa hàng không có ánh đèn, may là Lữ Minh Dương dùng chính là camera hồng ngoại có thể quay hình trong bóng đêm mặc dù vậy cũng chỉ có thể thấy loáng thoáng một chút tình cảnh âm u bên trong.

“ Chẳng lẽ đã ngủ rồi?” Giang Vĩ bản vừa hứng thú nhìn màn hình tinh thể lỏng vừa nói.

Lữ Minh Dương thông qua thiết bị điều khiển từ xa chỉnh lại góc độ camera, mơ hồ có thể nhìn thấy được ở hướng máy tính xách tay có một cái giường gấp, nhưng trên giường trống rỗng không có ai, hiển nhiên Tào Lâm Lâm cũng không ngủ lại trong cửa hàng

“ Chết tiệt, quên mất cô ta là con người, tất nhiên là không đứng yên một chỗ.” Lữ Minh Dương hung hăng nói.

“ A, vậy làm sao bây giờ?” Giang Vĩ Bản cũng thấy được sự tình có điểm nghiêm trọng.

“ Hiện tại có hai khả năng”. Lữ Minh Dương cau mày nói, “ Nếu Tào Lâm Lâm không có ở trong cửa hàng, nhưng còn ở trong phụ cận Đại Vương thôn, như vậy buổi tối hôm nay mục tiêu vẫn có thể là cô ta. Nếu cô ta đã rời xa Đại Vương thôn, như vậy hiện tại trong danh sách này ai ở gần Đại Vương thôn nhất, liền có thể là mục tiêu tiếp theo.”

“Được, để tôi điều tra ngay ai là người ở gần Đại Vương thôn nhất.” Giang Vĩ Bản vội vàng móc điện thoại di động ra gọi.

“ Không còn kịp nữa, còn một chút là nửa đêm rồi.” Lữ Minh Dương nói, “ Bây giờ tối quan trọng là tìm tào Lâm Lâm, trước nửa đêm đem cô ta quay trở về.”

Giang Vĩ Bân lập tức gọi điện thoại, một hồi đổ chuông thật lâu, cuối cùng nghe được một câu máy móc không chút sắc thái tình cảm nào” thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại sau”.

Lữ Minh Dương tức khí nói:” Anh tiếp tục điện thoại, tôi chạy vào trong xem cô ta có số khác không.”

“ Không phải chú chuẩn bị cạy cửa vào chứ?” Giang Vĩ Bân nhìn xung quanh một vòng, mặc dù đã gần nửa đêm, nhưng trên mấy con đường này thỉnh thoảng vẫn có người qua lại vội vàng.

“ Anh cứ ở trên xe chờ là được.” Lữ Minh Dương nhảy xuống xe, trực tiếp chạy tới cái cửa đang khóa, móc trong túi ra chùm chìa khóa, cẩn thận lựa một chút, chỉ cần vặn hai ba cái là mở được cái cửa sắt kia.

Lữ Minh Dương sờ soạng bật công tắc đèn, trong phòng quả nhiên không có ai khác. Hắn nhìn khắp nơi một lượt, chạy đến gần tận cùng bên trong cái bàn, hy vọng có thể tìm được thứ gì đó giống như số điện thoại, nếu như may mắn có lẽ có thể tìm được một vài số điện thoại của bạn bè cô ta, có lẽ có thể tra được buổi tối hôm nay cô ta đi nơi nào.

Nhưng thực đáng tiếc chính là chỉ có một cuốn sổ bán hàng mỏng, thực không có manh mối giá trị nào.

Lữ Minh Dương lo lắng nhìn đồng hồ, đã 11h45’, nửa đêm sẽ tới ngay bây giờ, cũng bởi vì mình nhất thời không chú ý, buổi tối hôm nay lại để mất đi một sinh mạng.

Hắn thở dài, đang chuẩn bị bỏ đi, bỗng nhiên một thanh âm ồn ào huyền não truyền đến, một nhóm nam nữ hùng dũng tiến vào cửa hàng.

Lữ Minh Dương vừa thấy nhất thời trong lòng mừng rỡ, tiến đến gần chính là ba cô gái, từng người một đều có vẻ ngà ngà men say. Mà Tào

Lâm Lâm một bộ dáng mơ mơ màng màng đang được dìu ở giữa, xem dáng dấp tựa hồ uống rượu say khướt, được mấy người bạn khiêng trở về.

“ Anh là người nào! Anh như thế nào ở trong này.” Một cô gái kinh hãi la lên.

“ Ăn trộm!” một cô gái khác hét lớn.

“ Tôi là em họ của Lâm Lâm mà.” Lữ Minh Dương vẻ mặt vô tội nói.

“ Em họ của Lâm Lâm?” Một cô gái vẻ mặt hoài nghi kêu lên:” Lâm Lâm có em họ sao? Tôi như thế nào lại không biết?”

Xem ra đây là mấy người bạn thân của Tào Lâm Lâm, Lữ Minh Dương trong lòng nghĩ ngợi, vừa cuống quýt lấy từ trong ngực ra thẻ cảnh sát đưa tới nói:” Đây là thẻ công tác của tôi, các cô xem, tôi là cảnh sát sẽ không đi gạt người chứ.”

Cô gái kia nhận lấy thẻ công tác, hoài nghi trừng mắt nhìn Lữ Minh Dương một cái, gằn từng tiếng thì thầm:” Hà Tuấn Huy, cảnh ti cấp một. Trẻ như vậy đã là cảnh ti?” Cô lại cẩn thận đánh giá Lữ Minh Dương, nói, ” từ khi nào Lâm Lâm lại có một cậu em họ lợi hại như vậy, lại luôn cất giấu, cũng không nói cho tôi biết. Hừ, xem tôi ngày mai như thế nào xử cô.” (hệ thống cấp bậc cảnh sát TQ từ cao đến thấp: cảnh giám – cảnh đốc – cảnh ti – cảnh viên / mỗi bậc chia thành 3 cấp: cấp 1=3sao; cấp 2=2sao; cấp 3=1 sao)

Lữ Minh Dương bất đắc dĩ cười một tiếng, lợi dụng việc người dân vô cùng tín nhiệm vào cảnh sát mà gạt người qua ải, chiêu này đã không biết dùng qua bao nhiêu lần, hơn nữa lần nào cũng hữu dụng như vậy.

“ Các cô đi ra ngoài uống rượu sao? Chị tôi làm sao thành như vậy?” Lữ Minh Dương tiến lên đón lấy Tào Lâm Lâm, nói, ” Mau giúp chị ấy nằm xuống đi.”

Tào Lâm Lâm lại mơ mơ màng màng kêu la:” Tôi không cần ngủ, ai nói tôi say, uống, một ly nữa đi...”

“ Được được, chúng ta tiếp tục uống. Chị nằm xuống trước đi, tôi đem rượu lại cho chị.” Lữ Minh Dương vừa đỡ dành vừa nhẹ nhàng đặt Tào Lâm Lâm nằm ở trên giường, vừa xoay đầu lại, đối với cô gái kia cười cười nói:” Cám ơn mấy cô nha, đã trẻ thế này còn đưa chị ấy về tận nhà.”

“ Cám ơn cái gì, chúng tôi là bạn thân mà.” Cô gái kia nhìn chăm chăm Lữ Minh Dương, ánh mắt khác thường, sáng khoái vỗ vỗ vai Lữ Minh Dương nói:” Lâm Lâm có em họ giỏi như vậy mà còn cất giấu, hừ, hôm nay vẫn bị tôi phát hiện. Tôi nói này em họ cảnh ti, ngày mai có phải cậu nên mời khách không a.”

Lữ Minh Dương trong lòng một trận cười khố, không nghĩ tới bản thân mình lại trở thành “em họ cảnh ti”. Nhìn xem đồng hồ, đã không còn thời gian, vội vàng cười nói:” Được được, tôi ngày mai nhất định mời khách. Thời gian không còn sớm, các cô cũng sớm một chút trở về nghỉ ngơi đi.”

“ Không vội, còn sớm mà. Để tôi lấy nước cho Lâm Lâm rửa mặt...” Cô gái kia nói to, đôi mắt lại liếc tới liếc lui gương mặt Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương vừa gấp vừa chẳng biết làm sao, vội vàng cản cô ta lại nói:” Tôi làm được rồi, không phiền các cô đâu.”

“ Không có phiền, không có phiền. Cậu là con trai làm sao biết chăm sóc người ta đây?” Cô gái bên cạnh kêu lên, “ Đúng rồi, còn phải lấy cái thau, miễn cho cô ấy ói bừa bãi.”

Lữ Minh Dương thực là muốn đâm vào tường. Hắn giang hai cánh tay, vừa kêu lên:” Được, được, mấy cái này tôi ứng phó được, các cô sớm một chút trở về nghỉ ngơi nha.” Vừa liên tục đẩy hai người ra ngoài, vội vàng đóng cửa sắt lại cái rầm.

Thở ra một hơi thật dài, Lữ Minh Dương nhịn không được lắc đầu, con gái thành phố bây giờ là bộ dáng này sao? Cho dù mình lớn lên có đẹp trai cũng không nên như vậy a, xem ra cái bộ trang phục này còn chưa đủ quê mùa, hay là nó không thể che giấu được phong thái xuất chúng cổ kim có một không hai của bản thân mình. Quá xuất chúng chính là điều tối kỵ trong công tác trinh sát hình sự nha, không được, trở về phải đổi bộ trang phục quê mùa hơn mới được...

Đột nhiên, đang say mê tự kỷ Lữ Minh Dương nghe được một tiếng động nhỏ, tựa hồ là tiếng cánh quạt quay của quạt giải nhiệt thiết bị điện tử. Hắn xoay đầu lại, rõ ràng phát hiện cái máy vi tính xách tay kia đang tự khởi động, mà Tào Lâm Lâm vốn đang say rượu mê mang cũng trừng lớn hai mắt nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính...

Tiếp theo, Lữ Minh Dương cảm giác được một cơn buồn ngủ dữ dội ập tới, mí mắt tựa hồ nặng ngàn cân, đầu óc cũng bắt đầu mơ mơ màng màng...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 1 -

Hấp Dẫn Chết Người

Chương 13: Hấp dẫn chết người.

Giống như đã nhiều năm rồi không được ngủ, Lữ Minh Dương nhìn sàn nhà trơn bóng, trong lòng chỉ có một ý niệm, đó chính là nằm xuống đi, nhắm mắt lại ngủ thật sâu, ngủ cho đến chết...

Đột nhiên, một tiếng nhạc vui tai vang lên, thì ra là máy tính đã khởi động xong, đó là tiếng nhạc hiệu đăng nhập của windows. Lữ Minh Dương trong đầu liền tỉnh táo lại một chút, hắt vôi vàng hung hăng cắn đầu lưỡi, một trận đau nhức truyền đến, Lữ Minh Dương rốt cục cũng khôi phục lại thần trí. Giờ khắc này, hẳn thực cảm thấy âm thanh tuyệt vời nhất trên thế giới không phải cái gì khác mà chính là tiếng nhạc hiệu windows ngắn gọn này.

Lữ Minh Dương nhanh chóng từ trong túi lấy ra một cặp kính gọng lớn đặc biệt đeo lên. Đây là một loại mắt kính phân tích quang phổ đặc chế, có thể giúp hẳn thấy được màu sắc ánh sáng đặc biệt trong không khí mà mắt người không thể nhận ra. Nếu hồn phách năng lượng không mạnh, hoặc là nó cố ý muốn che giấu tung tích, thì cũng không thể thoát khỏi cặp mắt kính này.

Lữ Minh Dương kinh ngạc nhìn xem khắp nơi, phòng cũng không lớn, cho nên nhìn một cái là hết, nhưng khắp cả căn phòng thực là không có cái gì khác thường.

Lữ Minh Dương lại nhanh chóng nâng cổ tay lên, sử dụng máy dò tìm năng lượng EMF trên cổ tay, trên mặt đồng hồ hiển thị số liệu so với hoàn cảnh bình thường chỉ hơi cao hơn một chút. Điều này cũng có nghĩa là trong này thực không có ma quỷ xuất hiện, hoặc là nói trong này từng xuất hiện qua ma quỷ, nhưng hiện tại nó cũng không có quanh đây.

Thở phào nhẹ nhõm một hơi, Lữ Minh Dương nhìn về phía Tào Lâm Lâm, phát hiện cô ta cứ nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính để trên bàn. Máy vi tính xách tay đã khởi động xong, bây giờ đang phát một đoạn video clip ở chế độ full screen, trong clip là thân hình rất đẹp của một cô gái, thong thả đong đưa thắt lưng, làm ra những động tác vô cùng quyến rũ.

Nhịp điệu của thân hình đó làm Lữ Minh Dương không hiểu sao sinh ra một loại cảm giác khao khát, hăn khao khát nhìn thấy gương mặt của cô gái kia, nhưng đáng tiếc chính là màn hình trước sau vẫn chỉ hiển thị từ cổ cô nàng trở xuống.

Càng xem không được thì càng háo hức muốn xem, cái này đúng là căn bệnh chung của cánh nam giới. Lữ Minh Dương thậm chí đã muốn tiến tới nâng cái màn hình máy tính lên cao thêm một chút, tựa hồ như vậy có thể đem khuôn mặt của mỹ nữ kia xuất hiện trong màn hình.

Đúng lúc này, tiết tấu nhịp điệu của cô gái đó bỗng nhiên thay đổi, động tác uốn éo lắc lư chuyển sang chậm rãi lười biếng càng làm tăng thêm vẻ nóng bỏng, thậm chí bắt đầu đem từng món y phục trên người cởi ra ném tung lên...

Mà Tào Lâm Lâm vốn đang sững sờ ngơ ngác rõ ràng cũng giống như cô gái trong màn hình kia cùng nhau giải thoát những trói buộc trên người...

Lữ Minh Dương nhất thời tỉnh ngộ. Lý do vì sao ba nạn nhân trước ở vào thời điểm tử vong, trong nhà TV hoặc máy vi tính đều là đang mở.

Chính là cái tên Bành Giang Vĩ này thông qua màn hình phát máy loại video clip này để khống chế tinh thần của người bị hại, làm mấy cô nàng bất tri bất giác tiến vào trạng thái mộng du.

Phải tắt máy tính! Lữ Minh Dương xông lên phía trước, mạnh mẽ đem máy vi tính xách tay đóng lại, thở nhẹ ra một hơi. Hắn lại dò xét căn phòng lần nữa, vẫn không phát hiện bất kỳ cái gì, Bành Giang Vĩ xem ra cũng không có ở trong phòng này.

Vậy đến tột cùng hắn dùng phương pháp gì để điều khiển máy vi tính trong này đây?

Cáp mạng!

Bành Giang Vĩ nhất định là ở phòng máy ủy ban thôn, thông qua cáp truyền hình và cáp internet phát đi sóng điện ma quý của hắn, điều khiển TV và máy tính của người bị hại.

Lữ Minh Dương cúi đầu nhìn lại cái máy vi tính xách tay, muốn trực tiếp cắt đứt cáp mạng, không ngờ phát hiện cái nắp màn hình máy tính xách tay kia đang chậm rãi tự mở lên, mà mỹ nữ trong màn hình đã hoàn toàn khóa thân, dáng người tuyệt đẹp tản ra sức hút vô cùng hấp dẫn. Lữ Minh Dương bỗng nhiên chú ý tới phía dưới nhũ hoa bên phải của cô ta có một nốt ruồi đen nho nhỏ, quay lại nhìn Tào Lâm Lâm, cô ta đồng dạng ở vị trí đó cũng có một nốt ruồi như vậy, hẳn nhất thời hiểu được mỹ nữ trong màn hình kia chính là ảo ảnh của Tào Lâm Lâm.

Lữ Minh Dương đột nhiên lại cảm thấy trong đầu một trận mê man, hai mắt bắt đầu đăm đăm, ngây người nhìn chăm chăm vào ảo ảnh của Tào Lâm Lâm trong màn hình, tuy Tào Lâm Lâm bản thân đang ở trước mắt, đồng dạng hoàn toàn khóa thân, cùng làm một động tác, nhưng tựa hồ ảo ảnh kia so với chính Tào Lâm Lâm còn hấp dẫn hơn, làm hắn rất cục không thể rời mắt khỏi màn hình.

Lữ Minh Dương cảm giác cổ họng khô khốc, toàn thân da thịt khê tê rần, trong đầu chỉ còn sót lại một thanh âm:” Nhìn xuống, nhìn xuống...”

Đột nhiên một trận tiếng gõ cửa kịch liệt làm cho hẩn bừng tỉnh, Lữ Minh Dương vội vàng căn đầu lười một cái, rốt cục cũng tỉnh táo trở lại, hẩn không chút do dự chụp cái máy vi tính xách tay trên bàn đập xuống mặt đất.

Nhìn lại Tào Lâm Lâm, cô ta sớm đã hoàn toàn khóa thân nhưng vẫn là một bộ dáng ngây ngốc ngơ ngác nhìn chăm chăm vị trí máy tính xách tay để lúc nãy, một tay chậm rãi dầy vò nhũ phòng, một tay đặt tại cửa mình...

Lữ Minh Dương tát một phát thật mạnh vào mặt cô ta, chỉ có đau đớn kịch liệt mới có thể làm cho người ta từ trong ảo giác tỉnh táo trở lại. Tào Lâm Lâm quả nhiên đình chỉ động tác, thân thể bắt đầu mềm nhũn ra, hai mắt trừng trừng cũng chậm rãi khép lại, sau đó co quắp người ngã xuống giường.

Một trận tiếng loạt xoạt kéo cửa sắt, bởi vì lúc ở trên xe thông qua camera nhìn thấy cảnh Tào Lâm Lâm chậm rãi thoát y, mà Lữ Minh Dương lại ngây ngốc đứng nhìn, rốt cục Giang Vĩ Bản không thể kiên nhẫn hơn được nữa liền chạy vọt tới đây.

“ Đã xảy ra chuyện gì?” Giang Vĩ Bản nhìn Tào Lâm Lâm lỏa thể, lại nhìn Lữ Minh Dương đứng ở cạnh giường, hét lên.

Lữ Minh Dương lấy một cái chăn đắp lên người Tào Lâm Lâm, thờ phào nhẹ nhõm nói:” Hẩn thật là không đơn giản, thiếu chút nữa là lật thuyền trong mương.” (Lật thuyền trong mương: thành ngữ TQ, thuyền đi trong mương chắc chắn không thể bị lật nhưng thế mà lại lật, hàm nghĩa chuyện không thể xảy ra lại xảy ra, ám chỉ xui xẻo, xúi quẩy.)

“ Hẩn nào? Bành Giang Vĩ sao?” Giang Vĩ Bản cảnh giác nhìn khắp phòng nói.

“ Bây giờ hẳn còn không có ở trong này.” Lữ Minh Dương nhìn cái máy vi tính xách tay bể nát nằm trên mặt đất, hiện tại không có vật truyền dẫn, ít nhất tạm thời mà nói là an toàn. Nhưng Bành Giang Vĩ thực sự buông tay một cách dễ dàng vậy sao.?” Chẳng qua lập tức sẽ tới ngay thôi. Tôi phải đi chuẩn bị đồ nghề một chút.” Lữ Minh Dương vừa nói vừa đi khỏi gian phòng.

Giang Vĩ Ân bất đắc dĩ phải cùng Lữ Minh Dương ra khỏi phòng, nhìn thấy Lữ Minh Dương nhanh nhẹn mở cửa thùng hàng sau xe, trong này sắp xếp la liệt đủ loại đồ nghề. Lữ Minh Dương cầm lên một món đưa cho Giang Vĩ Ân, Giang Vĩ Ân nhận lấy nhìn nhìn, nhất thời dở khóc dở cười.

Cái này rõ ràng là một cây súng nước lớn. Kiểu dáng giống như súng tiểu liên, phía trên có một cái ống thủy tinh lớn trong suốt đang chứa một loại chất lỏng màu đỏ.

“ Đây là dùng máu chó mực cùng với máu gà trống trắng để điều chế thành, đối với quý mà nói thứ này không khác gì a-xit.” Lữ Minh Dương vừa nói vừa từ bên trong cầm lên vài thứ bỏ vào mấy cái túi trên áo com lê, sau đó đóng nắp thùng hàng, đối diện Giang Vĩ Ân nghiêm mặt nói:” Tôi cần sự hỗ trợ của anh.”

Giang Vĩ Ân tinh thần trầm trọng, ánh mắt nhìn chằm chằm Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương tháo cặp kính đặc biệt xuống, đưa cho Giang Vĩ Ân nói:” Anh đeo cái này lên, thủ ở trên xe, chú ý quan sát cửa ra vào, một khi phát hiện cái thứ gì dị thường, không được phép để nó thoát ra ngoài, nhất thiết ép nó trở lại trong phòng.”

“ Được!” Giang Vĩ Ân tâm tình có chút thấp thỏm, đấu với quý, đây đúng là lần đầu tiên trong đời.

“Nhớ, nếu thấy bản thân xuất hiện ảo giác, hãy cắn mạnh đầu lưỡi.” Lữ Minh Dương nói xong liền quay đầu chạy trở vào trong phòng.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 1 -

Bắt Ma Đặc Công

Chương 14: Bắt ma đặc công

Lữ Minh Dương lần nữa trở lại bên trong, trực tiếp xông về phía cuối gian phòng, nơi đó có một cửa sổ nhỏ, cũng chính là cánh cửa sổ duy nhất trong phòng.

Lữ Minh Dương cầm khẩu súng trên tay nhắm ngay cửa sổ bắn liên tục mấy phát, huyết tương đỏ tươi nhất thời đem cả cửa sổ nhuộm thành màu đỏ. Dựa theo cách nói truyền thống dân gian, máu chó mực cùng máu gà trống trắng là thứ linh nghiệm nhất để trừ tà ma, đây cũng là một trong số rất ít vũ khí truyền thống mà Lữ Minh Dương thân là người của tổ chức bắt quỷ chuyên nghiệp sử dụng.

Xoay đầu lại, Lữ Minh Dương chăm chú nhìn chăm chăm hướng cửa ra vào, bây giờ có thể làm chỉ là đợi. Hẳn tin tưởng là Bàn Giang Vĩ nhất định sẽ đến, ác linh bình thường đều rất cố chấp, chỉ cần là chưa đạt được mục đích, chỉ cần chưa qua giờ Tý (23h00 pm - 01h00 am), hẳn tin rằng buổi tối hôm nay Bàn Giang Vĩ nhất định sẽ không dễ dàng như vậy từ bỏ ý đồ.

Lữ Minh Dương vừa quan sát cửa, vừa khẩn trương liếc nhìn mặt đồng hồ EMF trên cổ tay, thời gian từng giây từng phút trôi qua, nhưng trị số trên mặt đồng hồ không có phát sinh biến hóa gì lớn, nói cách khác Bàn Giang Vĩ cũng không ở gần đây.

Chẳng lẽ hôm nay hẳn thực là cam tâm làm con rùa đen rút đầu, sẽ không quay trở lại? Nếu thực như vậy, lần sau còn muốn bắt được hẳn sẽ càng thêm khó khăn. Bởi vì một người khi mới thành quý thường thường sẽ có một loại tâm tính xốc nổi giống nhau coi mình là cường đại, cũng không đem bất luận người nào để vào mắt, một trận thất bại lúc này càng làm tăng thêm sát ý điên cuồng của hẳn, mà quá tự phụ chính là mồi chôn bọn chúng. Nhưng nếu bọn chúng mà trở nên giáo hoạt, thì rất khó đối phó.

Bỗng nhiên, Lữ Minh Dương phát hiện trị số đồng hồ EMF bắt đầu thay đổi, giá trị các con số càng ngày càng tăng.

Rốt cục vẫn phải tới, chẳng qua xem ra hẳn tựa hồ hết sức cẩn thận, chỉ chậm rãi tiếp cận.

Lữ Minh Dương cảnh giác nhìn khắp nơi, mắt kính đã đưa cho Giang Vĩ Bân, hẳn chỉ có thể cẩn thận phân biệt trong không gian có hay không dấu hiệu của một khối không khí méo mó, vặn vẹo – quý là một loại năng lượng thể, cũng không phải là hoàn toàn vô chất vô hình. Nhưng một con quý nếu cố ý che dấu tung tích, dùng mắt thường là rất khó phát hiện.

Đột nhiên, Lữ Minh Dương phát hiện trị số đồng hồ EMF trên cổ tay trong giây lát gia tăng cấp tốc, hẳn thầm kêu trong lòng một tiếng không ổn, tiếp theo cảm giác được phía sau lưng tựa hồ bị người ta mạnh mẽ đập một cước, hơn nữa còn cảm thấy như bị điện giật cực mạnh, tiếp theo toàn thân bắn lên trên không.

Lữ Minh Dương thân thể bay lên không đập mạnh vào mấy cái giá treo đồ trên tường một cái, đau đớn kịch liệt còn chưa kịp truyền đến, hẳn đã mượn lực va chạm này nhanh chóng xoay người lại, rút trong lòng ngực ra khẩu súng hướng về phía sau mãnh liệt bắn ra một chuỗi huyết tương.

Đây chỉ là điện quang hỏa thạch trong cái chớp mắt, Lữ Minh Dương thân thể nặng nề đập mạnh xuống mặt đất, đồng thời lúc này, hẳn tựa hồ

nghe một trận tiếng lộp ba lộp bộp, sau đó liền thấy một khối không khí vụn vẹo, méo mó hướng về phía cửa phòng phóng đi.

“ Sếp Giang, chú ý.” Lữ Minh Dương vội vàng hét lớn một tiếng, lúc này cũng đã cảm thấy thân thể đau đến căn răng méo miệng.

Giang Vĩ Bân đã sớm thông qua mắt kính của Lữ Minh Dương nhìn thấy cái bóng kia. Trong mắt anh khối không khí vụn vẹo méo mó kia rõ ràng hơn nhiều, giống như một thân ảnh sương khói nhắm hướng cửa ra vào vọt tới, Giang Vĩ Bân nhắm ngay đám sương mờ đó mạnh mẽ bóp cò, một dòng huyết tương nồng đậm bắn trúng ngay ngực của thân ảnh mờ ảo kia, tiếp theo lại nghe một trận âm thanh lộp ba lộp bộp, trong phòng điện đóm nhất thời điên cuồng chớp lóe liên tục.

“ Ha ha, Bành Giang Vĩ, lần này người còn chạy được không.” Lữ Minh Dương vừa ha ha cười to, vừa chật vật bò dậy.

“ Hừ, các người là ai.” Khối không khí vụn vẹo méo mó kia dần dần đậm đặc hơn, tạo thành một thân ảnh gầy nhỏ.

“ Ta sao, là thành viên của Biệt đội An toàn Quốc gia, nói một cách dễ hiểu thì cũng có thể gọi là đặc công, là người chuyên đối phó với lũ tiểu quỷ các người!” Lữ Minh Dương khóe miệng lại lộ nụ cười nhàn nhạt.

“ Hừ, đặc công? Coi mình là 007 sao! Ta chết rồi còn không chịu bỏ qua, ta hận không thể đem người bầm thây vụn đoạn!” Bành Giang Vĩ hung hăng nói.

“ À há? Đáng tiếc người không có cơ hội này rồi!” Lữ Minh Dương vừa nói, vừa mạnh mẽ bóp cò súng.

Lần này lại không có nghe được âm thanh lộp ba lộp bộp, Bành Giang Vĩ bất ngờ tan biến không tung tích.

“ Sếp Giang!” Lữ Minh Dương hét to.

“ Không có ra ngoài, nó còn trong phòng.” Giang Vĩ Bân vội vàng hét trả lại.

Bên trong gian phòng ánh sáng đèn chớp tắt liên hồi, muốn trong hoàn cảnh ánh sáng thế này mà thấy được khối không khí vụn vẹo kia tuyệt đối là mắt thường không thể làm được.

Lữ Minh Dương đột nhiên cảm thấy lạnh sau gáy, hấn vội vàng hụp đầu xuống, thuận thế khom lưng lộn một vòng về phía trước, đồng thời khẩu súng trong tay hướng về phía sau lưng lúc này bắn liên một loạt.

Lại không trúng. Bành Giang Vĩ đã bắt đầu trở nên giảo hoạt hơn rồi.

Lữ Minh Dương đã bắt đầu có điểm hối hận khi đem cặp kính bảo bối của mình cho Giang Vĩ Bân, nếu để mình đeo, lúc này liền có thể nhìn thấy được tung tích Bành Giang Vĩ, nếu hấn muốn trốn thì chỉ cần kêu Giang Vĩ Bân bắn loạn xạ vào vị trí cửa ra vào là được. Mà hiện tại, bản thân mình tuyệt đối coi như là rơi vào khốn cảnh.

“ Sếp Giang, có thể thấy hấn đang ở chỗ nào không?” Lữ Minh Dương vừa cảnh giác quét mắt khắp nơi, vừa lớn tiếng hướng về phía Giang Vĩ Bân trên xe ngoài cửa la lên.

“ Không thấy, bên trong rất tối, tôi nhìn không rõ.”

Cường độ chớp tắt ngày càng cao, hai ngọn đèn ở tận cùng trong phòng đã dứt bóng.

“ Nhìn màn hình theo dõi.” Lữ Minh Dương kêu lên. Hấn ở bên trong phòng, tiến đến gần vị trí cái bàn đã đặt camera hồng ngoại có khả năng ghi hình trong bóng tối, mà khả năng quay được hình ảnh ma quỷ cũng là có một chút hữu dụng.

“Được!” Giang Vĩ Bân vội vàng quay đầu đi, nhìn về phía màn hình tinh thể lỏng bên trong xe, nhưng trên màn hình lúc này hiện ra là một cô gái mười một mười hai tuổi, đúng là con gái của anh. Cô bé chạy băng băng trên bãi cỏ, nhào vào lòng ngực một phụ nữ. Người phụ nữ kia đã ngoài ba mươi tuổi, dưới đôi chân mày cong cong là cặp mắt to tròn, trên chóp mũi còn có vài nốt tàn nhang, đây không phải là người vợ quá cố của mình sao chứ?

Giang Vĩ Bân nhìn thấy vợ của mình cùng con gái chạy băng băng trên cỏ, cười vui vẻ, dần dần hai mắt bắt đầu đăm đăm, đầu tựa hồ cũng càng lúc càng trương phình lên, tình yêu đối với con gái, cùng với nỗi nhớ thương người vợ quá cố đã làm anh bị cuốn thật sâu vào cơn lốc cảm xúc, không có cách nào kiểm soát được bản thân...

Lữ Minh Dương dựa lưng vào tường, hướng khẩu súng trừ tà về phía không trung, lẳng lặng chờ đợi, qua nửa ngày lại cũng không thấy Giang Vĩ Bân có động tĩnh gì, vì thế lớn tiếng kêu lên:” Sếp Giang! Sếp Giang!”

“Ha ha ha ha, lần này xem người có tài năng gì!” cái giọng âm trầm của Bàn Giang Vĩ lại vang lên.

Lữ Minh Dương nhất thời tỉnh ngộ, nhất định là thời điểm Giang Vĩ Bân xem màn hình đã bị Bàn Giang Vĩ tạo ra ảo giác. Không nghĩ tới Bàn Giang Vĩ này lại có thể có năng lực cao như vậy, ngay cả camera không dây mà cũng bị hấn động tay động chân.

Đột nhiên, Lữ Minh Dương trong lòng máy động, giơ lên khẩu súng nhắm ngay vị trí mình đặt camera mạnh mẽ bắn tới một phát...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 1 -

Giao Phong

Một trận tiếng nổ lộp ba lộp bộp, tiếp theo một tiếng thống khổ tru lên, sau đó mấy ngọn đèn cũng bắn ra những đốm lửa nổ tanh tách tanh tách, ánh sáng rực rỡ lóe lên rồi vụt tắt không gian nhất thời tối sầm lại, căn phòng chìm vào trong bóng đêm sâu thẳm. Lữ Minh Dương biết rõ mình quả nhiên đoán đúng, đã bắn trúng mục tiêu.

Ngay sau đó hắt lại hướng khẩu súng về phía đó bắn tiếp một phát, nhưng lần này cũng không có âm thanh gì, xem ra Bàn Giang Vĩ đã di chuyển phương vị.

“ Sếp Giang! Mau căn đầu lười!” Lữ Minh Dương hét lớn, nhưng Giang Vĩ Bân như trước vẫn không có bất cứ động tĩnh gì. Dù sao Giang Vĩ Bân không giống hẳn đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, làm sao dễ dàng từ trong ảo giác tỉnh táo trở lại?

Mượn ánh sáng của ngọn đèn bên ngoài cửa hắt vào, Lữ Minh Dương quan sát vị trí camera trước mặt, căn mạnh rằng một cái, phóng nhanh qua.

Phòng cũng không lớn, từ chỗ này đi đến phía trước vị trí đặt camera nhiều lắm là khoảng cách bốn năm bước. Nhưng Lữ Minh Dương vừa tính đi bước thứ hai, bỗng nhiên cảm giác đầu vai trái có chút lạnh lẽo, liền vội vàng nghiêng người lộn một vòng, né được một đòn. Hắn vừa chuẩn bị chồm dậy, khoe mắt lại bắt được một bóng người đen thùi lùì hướng phía mình đè xuống.

Lữ Minh Dương dứt khoát nằm trên mặt đất, giơ chân hướng cái bóng kia đập tới, đồng thời bóp cò súng, một cổ huyết tương đỏ tươi cũng hướng cái bóng đó bắn tới.

Chỉ nghe một tiếng gãy vỡ giòn tan, Lữ Minh Dương cảm giác bản thân mình tựa hồ là đá trúng vật dụng gì đó, định thần nhìn lại, thì ra là một con ma-nơ-canh bằng nhựa mà lúc này đầu một nơi, chân một nơi bẽ nát nằm trên mặt đất.

Lữ Minh Dương cẩn thận đứng dậy, hiện tại không có ánh đèn, trong bóng tối càng khó phát hiện vị trí của Bàn Giang Vĩ. Hắn vừa cảnh giác quan sát mọi nơi, vừa tính toán trong lòng, hiện tại việc quan trọng nhất cần làm là phải đem Giang Vĩ Bản từ trong ảo giác tỉnh lại, bằng không thời gian kéo dài, khó đảm bảo anh ta sẽ không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Đem camera đập nát, chặt đứt công cụ khống chế của Bàn Giang Vĩ là một phương pháp, nhưng hiện tại nó căn bản là không cho mình có cơ hội tiếp cận, như vậy chỉ có một phương pháp khác.

Đau đớn có thể làm người ta từ trong ảo giác bừng tỉnh.

Lữ Minh Dương đột nhiên quay đầu hướng phía cửa chạy tới.

“ Muốn chạy? Không có chuyện dễ dàng như vậy đâu!” giọng nói âm lãnh của Bàn Giang Vĩ vang lên, tiếp theo phía cửa tiệm phát ra một trận thanh âm ma sát chói tai, cánh cửa đột nhiên đóng sầm lại.

Lữ Minh Dương không chút do dự hướng phía cửa sắt bóp cò, một cổ huyết tương bắn ra, tiếp theo liền nghe được một trận âm thanh lộp ba lộp bộp vang lên.

Lữ Minh Dương trong lòng đặc ý, xem ra lại bắn trúng, nhưng ngay sau đó hắn liền cảm thấy trước ngực giống như bị một cây đại chùy đánh trúng,

còn có cảm giác bị điện giật cực mạnh, thân hình đã bay thẳng lên không trung, đập thật mạnh xuống sàn nhà phía sau.

Đau nhức bao trùm toàn thân Lữ Minh Dương, làm hẳn có một loại cảm giác hít thở không thông. Hắn cố gắng điều hòa hô hấp, nhưng lại cảm thấy tứ chi giống như đã bị đứt lìa từng đoạn, đau nhức đến nỗi không còn một tia khí lực.

“ Đặc công sao? Ta xem cũng bất quá như thế thôi! Ha ha ha ha..” Bành Giang Vĩ cười điên cuồng rồi dần dần hiện ra quỷ ảnh, đứng cách không xa chỗ Lữ Minh Dương.

Đáng tiếc Lữ Minh Dương chẳng những toàn thân đau nhức không thể động đậy, mà cả khẩu súng huyết tương vào lúc bị đánh bay lên không trung cũng đã rơi khỏi tay, ở trong hoàn cảnh ánh sáng tối tăm thế này nhất thời cũng nhìn không ra là rớt ở chỗ nào.

Lữ Minh Dương cắn răng chịu đau muốn đứng lên, đáng tiếc rốt cục cũng là vô lực ngã ngồi trên mặt đất.

Hắn bất đắc dĩ thở dài, thản nhiên nói:” Xem ra ta là quá khinh thường người rồi. Người thắng.”

Bành Giang Vĩ cuồng vọng ha hả cười lớn, cười đến thân hình nhỏ gầy của hắn run lên bần bật:” Thế nào, phục rồi hả? Ừ, một khi đã như vậy, trước khi người chết ta đây sẽ cho người xem một màn kịch hay.”

Đột nhiên, ánh sáng trong phòng tựa như sáng sủa hơn rất nhiều, Lữ Minh Dương quay đầu phát hiện bên cạnh xuất hiện một cái gương lớn phát sáng bên trong lại có các hình ảnh chuyển động, cẩn thận nhìn kỹ, lại đúng là cái nắp màn hình máy vi tính xách tay vừa rồi của Tào Lâm Lâm.

“ Tuy cái màn hình này dùng thế nào cũng không thuận tay, nhưng lúc này thì nó là thích hợp nhất rồi.” Bành Giang Vĩ âm hiểm cười.

Vốn đã hôn mê nhưng Tào Lâm Lâm không biết đã từ lúc nào tỉnh lại, đôi mắt mở to nhìn chăm chăm vào màn hình, hai tay cũng bắt đầu làm theo động tác của mỹ nữ trên màn hình – chính là ảo ảnh của chính cô, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể của mình, đôi môi anh đào nhỏ nhắn cũng phát ra âm thanh rên rỉ nho nhỏ, hô hấp cũng dần trở nên gấp gáp...

“ Hừ hừ, thế nào? Nữ nhân của ta thì phải biết nghe lời ta.” Bành Giang Vĩ cuồn cuộn kêu gào hét lên, “ Muốn xem màn kích thích hơn không?”

Nói xong, trên màn hình lại xuất hiện thêm một nam nhân, đồng dạng nhìn không được gương mặt, nhưng nhìn từ cái dáng người nhỏ gầy kia, thì chỉ có thể là ảo ảnh của chính Bành Giang Vĩ. Hẳn thô bạo khóa chặt chiếc eo của mỹ nữ trên màn hình, bắt đầu ở trên thân hình nàng chuyển động kịch liệt...

Tào Lâm Lâm ánh mắt mê say, thân thể bắt đầu kịch liệt rung động, trong miệng bắt đầu phát ra âm thanh ni non, hơi thở hỗn hển...

Nếu như Tào Lâm Lâm đầu óc tỉnh táo, biết mỹ nữ trên màn hình kia đúng là chính mình, còn không bị dọa chết? Có lẽ ba nạn nhân trước đúng là vì nguyên nhân này mới khiến cho tuyến thượng thận bị kích thích qua độ dẫn đến tim ngừng đập đột ngột.

Bành Giang Vĩ nhìn bộ dáng Tào Lâm Lâm, bắt đầu điên cuồng cười to.

“ Người bị lừa rồi!” Đột nhiên, Bành Giang Vĩ đang lúc cười điên cuồng nghe Lữ Minh Dương nói một câu như vậy, vội vàng quay đầu lại, phát hiện Lữ Minh Dương đã đứng lên, trong tay giơ cao một vật giống như hộp diêm, đúng là cái camera mini không dây kia. Bành Giang Vĩ nhất thời hiểu ra vừa rồi Lữ Minh Dương bộ dáng bò dậy không nổi đúng là giả vờ, mục đích chính là chờ đợi thời điểm nó sơ sẩy.

Lữ Minh Dương mỉm cười, ném thật mạnh cái camera kia vào trên màn hình, lập tức màn hình bể tan tành, camera cũng không biết văng đi chỗ

nào.

Tào Lâm Lâm vẻ mặt cứng lại, đôi mắt bắt đầu phát ra một tia mê mang, tiếp theo thân thể mềm nhũn ra, lại lần nữa té xỉu.

Bành Giang Vĩ hung hăng trợn mắt nhìn Lữ Minh Dương một cái, phát ra một tiếng giống như tiếng mãnh thú gầm gừ, tiếp theo liền hướng phía hăn vọt tới.

Lữ Minh Dương nhìn thấy thân ảnh bán trong suốt của Bành Giang Vĩ kia hướng chính mình phóng tới, có tâm muốn tránh thoát, đáng tiếc đã không còn kịp rồi, chỉ phải bắt chéo hai tay ở trước ngực, cứng rắn cản lại một đạp của nó.

Thân thể máu thịt con người làm sao có khả năng ngăn cản một cước toàn lực của loài ác linh, Lữ Minh Dương lại bắn lên không trung, lần này là đạp thật mạnh lên cánh cửa sắt, phát ra một tiếng vang thật lớn.

“ Sếp Giang! Giang Vĩ Bân!” Lữ Minh Dương đập người lên cửa sắt, ngã rớt xuống sàn nhà, giãy dụa dùng hết một tia khí lực cuối cùng, lớn tiếng hét lên.

“ Tiểu Lữ!” Giang Vĩ Bân mới thoát khỏi sự khống chế của ảo giác, vừa lúc nghe được thân thể Lữ Minh Dương đập mạnh vào cửa sắt phát ra tiếng vang thật lớn, rốt cục tỉnh táo trở lại.

“ Mau nhấn cái nút màu cam!” Lữ Minh Dương kêu lên.

“ Cái nút màu cam?” Giang Vĩ Bân nhìn xuống bảng điều khiển, rốt cục phát hiện ở phía dưới tay lái có một cái nút nhỏ màu cam, vì thế, anh vội vàng hạ thấp thân mình, nhấn mạnh vào cái nút.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 1 -

Vĩ Thanh

Chương 16: Vĩ thanh

Bành Giang Vĩ nghe thấy Lữ Minh Dương kêu Giang Vĩ Bân nhấn cái nút màu cam gì đó, nhất thời cảm giác thấy không ổn, tiểu tử này lại giở âm mưu gì đây?

Ý nghĩ trong đầu nó lúc này chính là muốn ngăn cản Giang Vĩ Bân, vì thế vội vàng xông lên phía trước, kéo mạnh cửa sắt ra, ngay tại thời khắc này, nó bỗng nhiên phát hiện ánh đèn đường chớp lóe dữ dội, tiếp theo là ánh đèn từ các cửa sổ trên lầu đối diện cũng đồng dạng kịch liệt lóe sáng.

Từ trong chiếc xe Jepp cũ của Lữ Minh Dương phát ra một tiếng còi chói tai, những chiếc xe hơi trong mấy căn nhà phụ cận có gắn khóa điện tử đều giống như cộng hưởng bắt đầu không ngừng kêu lên theo. Tựa hồ toàn bộ trời đất đã rơi vào ngày tận thế hỗn loạn, ánh sáng lập lòe, tiếng còi hú rung trời

Bành Giang Vĩ bỗng nhiên cảm giác đồng thời ngay lúc này, toàn thân nó truyền đến trận trận kịch liệt đau đớn, tựa hồ có vô số thanh kiếm vô hình, bên trong thân thể nó không ngừng đâm xuyên qua.

Nó thống khổ hai tay ôm chặt đầu, liều mạng giãy dụa thân thể, nhưng rốt cục vẫn là thống khổ ngã vật trên mặt đất, không ngừng lăn lộn. Nó phát

hiện Lữ Minh Dương đã gượng đứng dậy, đang từ trong túi áo lấy ra một cái hộp màu đen.

“ Người muốn làm gì?” Đùng giết ta, ta không muốn chết...” Bành Giang Vĩ thống khổ giãy dụa, gào lên.

“ Người chẳng lẽ quên, người đã chết rồi, bây giờ căn bản không phải là người.” Lữ Minh Dương thở hào hển nói.

“ Tại sao, tại sao, ta làm sai cái gì, cuối cùng lại nhận được kết quả như thế này.” Bành Giang Vĩ căm phẫn kêu lên.

Lữ Minh Dương thở dài, nói:” Người cường gian bạn gái, còn chưa thành công, chuyện này cũng chỉ có thể trách người nông nổi nhất thời, còn có thể hối cải, nhưng làm quý rồi còn đi hại người, thì đừng trách ta cho người hồn phi phách tán.” Hắn vừa nói, vừa mở chiếc hộp ra, bên trong hộp là một cây đinh dài ba tấc, ngân quang lấp lánh – đây là một cây đinh đặc chế từ chất phóng xạ đặc biệt, có khả năng phát ra nhiều điện từ trường mạnh mẽ, chỉ cần đóng cây đinh này vào mi tâm của ác linh, chỉ mất một chút thời gian, là có thể đem hắn tiêu diệt biến thành vô hình.

“ Ta yêu các cô ấy như vậy, cái gì cũng thỏa mãn các cô ấy, các cô ấy lại không yêu ta, cái gì cũng không muốn cho ta, đó là các cô ấy đáng chết!” Bành Giang Vĩ hung hăng nói.

Lữ Minh Dương cầm lấy cây đinh bạc trong hộp, nhắm ngay mi tâm Bành Giang Vĩ đóng xuống, nhìn hắn thống khổ giãy dụa, Lữ Minh Dương lạnh lẽo nói:” Dùng tình yêu để hòng đạt được mục đích thú tính của mình, người vĩnh viễn sẽ không chiếm được cái người muốn.”

Nhìn quý hồn vụn vụn của Bành Giang Vĩ ngày càng nhỏ, Lữ Minh Dương thở dài, ánh mắt mơ màng nhìn bầu trời ngoài cửa, lơ đãng nói:” tình yêu là tự nguyện cho đi, mà không yêu cầu được nhận lại bất cứ thứ gì...”

Xe Jeep đã ngừng hú còi, ngọn đèn chũng không còn chớp lóe nữa, Giang Vĩ Bản cố dẫn xuống cảm giác buồn nôn trong cổ họng, chật vật nhảy xuống xe chạy đến, nhìn thấy Lữ Minh Dương nhanh chóng đem cất cây đinh bạc trở vào cái hộp đen, thở dài một hơi.

“ Mới vừa rồi là chuyện gì vậy?” Giang Vĩ Bản vỗ vỗ cái đầu còn đang choáng váng nói.

“ Đó là bức xạ điện từ cường độ cao, có thể làm nhiễu loạn các năng lượng thể trong bán kính năm mươi mét.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói.

“ Có đồ tốt như vậy, sao không sớm dùng một chút.” Giang Vĩ Bản nói.

“ Bởi vì nó có một nhược điểm, chính là đồng thời trong phạm vi bán kính năm mươi mét con người cũng bị ảnh hưởng, nhẹ nhất cũng sẽ xuất hiện tình trạng choáng váng nôn mửa, nếu thời gian lâu thêm một chút, sẽ làm người ta bất tỉnh nhân sự, thậm chí tử vong. Cho nên không phải vạn bất đắc dĩ, cũng không thể tùy tiện sử dụng.” Lữ Minh Dương thở dài, nói, “ Xem ra ngày mai bệnh viện sẽ đông khách đây.”

“ Rốt cục cũng phá án, ha ha.” Giang Vĩ Bản cười khan một tiếng nói, “ Tiếp theo làm sao đây?”

Lữ Minh Dương rất nhanh đi vào bên trong phòng, dùng một cái chăn mỏng cuốn lấy Tào Lâm Lâm đang lóa thể, đưa qua cho Giang Vĩ Bản, nói: “ Bây giờ chuyện phải làm chính là hủy thi diệt tích.”

“ Cô ta chết rồi hả?” Giang Vĩ Bản mới vừa nhận lấy Tào Lâm Lâm, lại nghe câu nói như vậy nhất thời bị dọa hết hồn. Nhìn kỹ lại lần nữa, Tào Lâm Lâm chính là đang hô hấp đều đặn, hai gò má hồng hào, đang ngủ mê man.

Lữ Minh Dương mỉm cười nói, “Tôi nói hủy thi diệt tích là ám chỉ cái căn phòng này. Anh xem trong này coi, một đồng lộn xộn, máu gà máu chó vương vãi khắp nơi, anh ngày mai làm sao giải thích với bên ngoài đây? Nếu cho một mồi lửa nho nhỏ, chẳng phải là đơn giản hơn nhiều sao? Thời gian không nhiều lắm, mau đi ra ngoài thôi.”

Lữ Minh Dương cầm lên hai bộ quần áo, dùng bật lửa đốt lên, ném ra mấy góc phòng, sau đó kéo Giang Vĩ Bân đi ra ngoài, vỗ vỗ vai anh, mỉm cười nói: “Anh ở chỗ này ngắm hoa lửa nhé, tôi phải đi đây.”

“Chú muốn đi đâu? Trở về tỉnh hả?” còn định nhờ Lữ Minh Dương ôm giúp Tào Lâm Lâm, bản thân mình còn đang choáng váng buồn nôn mà, cũng không nghĩ đến tiểu tử này lại nói muốn đi là đi ngay.

“Ờ. Nhớ, sự tình phát sinh ở chỗ này không được nói cho bất luận người nào, bao gồm cả cô ta.” Lữ Minh Dương nhìn thoáng qua Tào Lâm Lâm đang nằm trong lòng Giang Vĩ Bân, cô ta từ đầu tới cuối vẫn luôn hôn mê, nên chắc sẽ không nhớ rõ buổi tối hôm nay đã xảy ra sự tình gì đâu.

“Còn mấy vụ án mạng kia thì sao đây?” Giang Vĩ Bân vội vàng hỏi. Mặc dù là đã phá án, bản thân mình còn có phần tham gia, nhưng một khi không thể đem quá trình thật sự kể ra, vậy chẳng khác nào cái gì cũng chưa làm?

“Anh giả vờ điều tra thêm hai ngày, sau đó thì kết luận là nạn nhân chết vì cơn đau tim đột ngột, cứ như vậy báo lên cấp trên là xong.” Lữ Minh Dương ngẩng đầu nhìn thoáng qua, có mấy cái cửa sổ nhà hàng xóm đã mở ra, mơ hồ có thể thấy bóng người đang chạy xuống nhìn dáo dác, chắc là tiếng còi xe hơi lúc nãy hú lên đã làm mấy người này thức giấc, vừa chóng mặt nôn mửa vừa chạy ra xem tình huống bên ngoài.

Hắn nhảy lên chiếc Humvee đã độ thành chiếc xe Jeep cũ nát, hướng về phí Giang Vĩ Bân đang ôm Tào Lâm Lâm gật nhẹ đầu, rồi phóng như bay

trên đường khuya.

Giang Vĩ Bân cầm lên điện thoại di động, đầu bên kia vang lên giọng nói ngọt ngào của Tào Lâm Lâm:” Chào Giang đội trưởng, bạn bè cho tôi biết chính anh là người đã cứu tôi ra khỏi hiện trường vụ hỏa hoạn ngày hôm đó, các cô ấy ở trong cửa hàng của tôi cũng từng gặp qua một người lạ tự xưng là em họ của tôi đó.”

“ Chính xác không? Vậy rất có thể hẳn chính là tên trộm đã phóng hỏa cửa hàng của cô đó.” Giang Vĩ Bân khẽ mỉm cười, nói:” Cô có thể đến đồn cảnh sát địa phương để trình báo một chút a, như vậy cũng có thể sớm ngày phá án.”

“ Ôi, nếu là sếp Giang anh điều tra vụ án này, khẳng định có thể bắt được cái tên bại hoại kia.” Tào Lâm Lâm than nhẹ một tiếng.

“ À há, đáng tiếc vụ án này cũng không phải tôi phụ trách a.” Giang Vĩ Bân khẽ cười nói.

“ Ôi, xong. Buổi tối tôi mời anh ăn cơm được chứ? Cám ơn ân cứu mạng của anh.” Tào Lâm Lâm lại nói

“ Còn mời nữa hả?” Giang Vĩ Bân cười khỏ, Tào Lâm Lâm này đã liên tục ba ngày mời mình ăn cơm, lý do đều là cám ơn ân cứu mạng.” Được rồi, vậy đi nha.”

Cúp điện thoại, Giang Vĩ Bân phát hiện tiểu Triệu cầm một tập báo cáo kết án đi vào, bộ dáng không cam tâm hỏi:” sếp Giang, mấy vụ án mạng này cứ như vậy kết thúc sao?”

“ Vụ án đã được tra rõ, cả ba cô gái đều là đau tim đột tử, tự nhiên là phải kết thúc rồi.” Giang Vĩ Bân thản nhiên nói.

“ Nhưng mà mấy vụ án này còn rất nhiều nghi điểm nha, cứ như vậy kết thúc...” Tiểu Triệu nói.

“ Thắc mắc cái gì? Nhớ, trong tay Giang Vĩ Bân tôi cho tới bây giờ còn không có treo án (án không phá được), cũng không có nghi án (kết án khi chưa đủ chứng cứ), lại càng không có sai án (án oan). Trước kia không có, hiện tại không có, về sau cũng không có!” Giang Vĩ Bân kiên định nói, ánh mắt lại phiêu hốt nhìn về phương xa...

Hết quyển 1

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Nhiệm Vụ Mới

Quyển 2: Sơn thôn quỷ ảnh

Tam Hà là tên một thôn trang miền núi xa xôi, mười mấy năm gần đây, trung bình hàng năm đều có phát sinh một hai cái chết kỳ lạ của trẻ em trong thôn. Chuyện này được đài truyền hình đưa lên mục phóng sự dẫn tới sự quan tâm đặc biệt của dư luận, vì vậy Bệnh viện Nhân dân Tỉnh phái ra hai vị bác sĩ cùng tất cả ký giả tiến nhập thôn Tam Hà điều tra, Lữ Minh Dương được an bài thân phận là thực tập sinh của Học viện Y khoa cùng đi theo mọi người...

“Tiểu Lữ à, tôi thật không rõ chú làm như thế nào, sao lần này lại gây ra động tĩnh lớn như vậy.” Lão Mã dài cái mặt ngựa của mình, ném một tờ báo tới trước mặt Lữ Minh Dương, không hài lòng nói.

Một cái tiêu đề thật to trên mặt báo: Thành phố XX xảy ra dịch bệnh bất ngờ, các chuyên gia dự đoán đã có sự bùng phát của virus.

Tờ báo này cũng thật là sợ thiên hạ không loạn, không phải chỉ là trong phạm vi bán kính năm mươi mét mọi người phát sinh một chút hiện tượng ói mửa váng đầu, cũng không phải là cúm lợn, sao lại treo cái tiêu đề lớn như vậy chứ?

Lữ Minh Dương cười khổ nhìn vị phụ trách cấp Tỉnh của đội biệt động Bộ An toàn Quốc gia này, chính là thủ trưởng trực tiếp của hãn Mã Xuân

Sinh, không nói một lời chờ ông tiếp tục giáo huấn.

“ Tôi đã nhiều lần nhấn mạnh, nhiệm vụ của chúng ta tuyệt đối phải giữ bí mật, nhất định không được để quần chúng chú ý, nhưng chú vẫn là tạo thành một cái cục diện như vậy cho tôi...” Lão Mã ùng ùng nổi giận giáo huấn.

“ Ôi, nếu tôi không dùng bức xạ điện từ, phỏng chừng bây giờ tôi đang nằm trong quan tài, cũng không cần nghe những lời giáo huấn này của bác đâu.” Lữ Minh Dương thở dài một tiếng nói.

“ Chú...” Lão Mã bất đắc dĩ hít vào một hơi, dịu giọng lại nói, “ Thôi, tôi đã an bài nhân viên của Bộ Y Tế Tỉnh đi xử lý vụ này, đối với báo chí tôi cũng đã giúp chú giải quyết luôn rồi. Nhưng chú nhớ cho tôi, lần sau nhất định phải chú ý, tôi cũng không hy vọng mỗi lần đều đi theo đằng sau chú giúp chú lau cái mông.”

“ Tuân lệnh!” Lữ Minh Dương vung về làm một cái động tác chào của quân nhân.

Lão Mã không khỏi bật cười, nói thật, đối với Lữ Minh Dương, ông coi tiểu tử này không chỉ là cấp dưới, mà nhiều hơn chính là con cháu của mình. Đã mười mấy năm, bản thân ông chính mắt nhìn hẳn trưởng thành từng ngày, thử hỏi làm sao ông có thể giận nó lâu được chứ.

“ Còn nữa, chú thấy Giang Vĩ Bân thế nào?” Lão Mã lại hỏi.

“ Dạ, cũng không tệ.” Lữ Minh Dương trong lòng cười một tiếng, đối với sếp Giang này, mặc dù thời gian tiếp xúc không lâu, nhưng cũng coi như có chút giao tình với hẳn. Lão Mã hỏi những lời này, cũng tức là có chuyện tốt. Bởi vì theo yêu cầu, chỉ có nhân tài cỡ cấp bậc cục trưởng mới có thể biết được sự tồn tại của những người như hẳn. Mà lúc trước bản thân hẳn đã nghe phong thanh anh ta là nhân tuyển cho chiếc ghế cục trưởng

tiếp theo, cho nên hẳn mới đồng ý cho Giang Vĩ Bân tham gia vào vụ án này.

Quả nhiên, lão Mã nghĩ ngợi một chút, nói:” Lão Trịnh sang năm phải về hưu rồi, vấn đề người kế nhiệm thì ở Tỉnh có trưng cầu kiến của tôi. Nếu lần này cậu ta đã đi theo chú biết hết mọi chuyện, chú cũng cho rằng cậu ta cũng không tệ lắm, như vậy tôi thấy tính như vậy cũng được. Dù sao về mặt nguyên tắc thì loại chuyện của chúng ta càng ít người biết càng tốt.”

Lữ Minh Dương trong lòng cười một tiếng, quả nhiên bị chính mình đoán trúng.

“ Thời gian qua thật nhanh nha, không nghĩ chớp mắt một cái lão Trịnh cũng về hưu rồi.” Lão Mã thở dài một tiếng, xoay người cầm lên một phong bì hồ sơ trên bàn, đưa cho Lữ Minh Dương nói:” Đây là nhiệm vụ lần này của chú”

“ Không phải chứ, tôi vừa mới trở về mà, ngay cả không khí còn chưa kịp hít thở một hơi liền có nhiệm vụ mới?” Lữ Minh Dương hét lên.

“ Không phải cái gì? Chú để lại một đồng lộn xộn cho tôi, chú có biết tôi phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể giải quyết êm đẹp vụ này không? Chú ngược lại còn dám oán trách sao?” Lão Mã giả vờ làm ra bộ dạng thờ phì phò, nói, ” Nhiệm vụ lần này có điểm đặc biệt, chú không làm cũng phải làm, cũng đã sắp xếp cho chú ổn thỏa rồi.”

Lữ Minh Dương hít một hơi, bất đắc dĩ nhận lấy tập hồ sơ, lật ra xem.

Lão Mã vừa nhìn Lữ Minh Dương xem hồ sơ, vừa giải thích:” Sự tình phát sinh tại huyện Nam Phong, thôn Tam Hà, kể từ đầu những năm 1990, tại đây bắt đầu phát sinh các vụ việc trẻ em bị tử vong, trung bình hàng năm đều có một hai trường hợp, thôn dân đồn đãi là có ác quỷ tạo nghiệt, sau lại dựa vào lời nói của một đạo sĩ giang hồ, quyên tiền xây tại cửa thôn một ngôi miếu để trấn tà, sau đó loại tình huống này ngừng năm sáu năm

qua không có phát sinh nữa, nhưng bắt đầu từ một năm trước, lại liên tiếp xảy ra ba cái chết tương tự...”

“ Một năm trước đã bắt đầu? Tại sao bây giờ mới quyết định thụ lý vụ án này?” Lữ Minh Dương nhíu mày, vừa lật xem hồ sơ, vừa hỏi.

Lão Mã hít một hơi, nói:” Thôn Tam Hà là thôn miền núi, phương tiện giao thông và thông tin liên lạc cũng không phải là rất thuận tiện, cho nên trước kia chúng ta cũng không biết sự tình này. Cho đến năm ngoái trong thôn đổi một vị bí thư, là một người trẻ tuổi, không tin quỷ thần, sau đó cậu ta bắt đầu cố gắng tìm chuyên gia y học đến để tìm hiểu lý giải chuyện này, nhưng suốt hai năm cũng không có ai nhận lời cậu ta. Cách đây không lâu không biết thế nào tự dưng chuyện này bị đài truyền hình phát hiện, làm một tiết mục phóng sự phản ánh trên truyền hình, bây giờ tác động rất lớn đến xã hội bên ngoài, dẫn đến rất nhiều người quan tâm vấn đề này.”

Lữ Minh Dương cười khở lắc đầu, xem xong TV mới biết có chuyện án mạng như vậy, phỏng chừng lão Mã lần này nhất định là đã bị cấp trên giáo huấn qua.

“ Đài truyền hình cùng Bệnh viện Nhân dân Tỉnh đã liên lạc qua, ngày mai sẽ phái hai bác sĩ cùng đi với họ. Tôi đã sắp xếp xong rồi, chú lấy thân phận thực tập sinh của Học viện y khoa đi cùng mấy người bọn họ.” Lão Mã nói.

Lữ Minh Dương cười khở nói:” Không phải chứ, nhiều người đi như vậy rồi, bác nói tôi còn có thể làm gì?”

“ Chú nói chú có thể làm gì? Giải quyết tốt vụ này cho tôi, bảo vệ sự yên bình của thôn dân.” Còn nữa, lần này quan trọng nhất chính là chú phải cam đoan nhiệm vụ phải bí mật tiến hành, ngàn vạn lần không thể làm cho mọi người biết chân tướng, bài trừ mê tín phong kiến là nguyên tắc tối căn bản của chúng ta.”

“ Bài trừ mê tín? Bác đừng quên chúng ta chính là người làm công tác mê tín nha.” Lữ Minh Dương bất đắc dĩ thở dài nói.

“ Chúng ta sao gọi là mê tín? Chúng ta là người làm công tác khoa học chân chính.”

“ Ấc, vậy bác nói cho tôi nghe cái gì mới là mê tín đi?” Lữ Minh Dương nói.

“ Dập đầu thắp hương, cầu thần bái Phật, tin tưởng mấy trò lừa gạt ma quỷ của mấy tên đạo sĩ lừa đảo, đó mới là mê tín phong kiến!” Lão Mã chính nghĩa nói.

Lữ Minh Dương bất đắc dĩ gật đầu, đối với cái “ Nguyên tắc tối căn bản” này, bản thân hẳn cùng lão Mã cũng không biết đã tranh luận qua bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần chỉ cần vừa thấy lão Mã bộ dạng dứt khoát thần sắc kiên định, hẳn liền lập tức ngậm miệng không nói nữa.

“ Nhớ, có rất nhiều chuyện không thể để người bình thường biết, bằng không thế giới này sẽ phải náo loạn.” Lão Mã vỗ vỗ đầu vai Lữ Minh Dương, thở dài một tiếng nói:” Cho thôn dân và nhóm người đài truyền hình một cái giải thích khoa học mà họ có thể tiếp nhận được, đó chính là nhiệm vụ quan trọng nhất lần này.”

<< Sơn thôn quý ảnh >> đã bắt đầu, câu chuyện này nếu so với câu chuyện của quyển thứ nhất thì dài hơn rất nhiều, nhất định làm mọi người xem cho đã ghiền. Thuận tiện cầu phiếu cầu phiếu a... (Lời nói nhảm của lão Tào Bạch đấy!!!)

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Đặt Chân Tới Sơn Thôn

Ở trên xa lộ cao tốc chạy hơn hai giờ, từ đường cao tốc huyện Nam phong, chuyển vào đường cái của thị trấn, tuy cũng là đường nhựa, nhưng rất nhiều đoạn đã bị bể nát, ổ gà ổ voi rất là khó đi. Cho đến 3h chiều, nhóm người Lữ Minh Dương mới tới được con đường dẫn vào thôn Tam Hà. Con đường tiếp theo này lại càng tồi tệ hơn, tất cả đều là dùng đá lớn để lót đường, ổ gà ở khắp nơi dẫn đến xóc xóc.

“ Còn may là ngồi xe Jeep, bằng không đợi đến khi tới được nơi thì bộ xương già của tôi đã bị xóc đến rớt hết ra rồi.” Trương giáo sư ngồi cùng xe nói.

Lần này lên đường có tất cả năm người, bên đài truyền hình là một cậu quay phim kiêm lái xe tên là Đại Quân, dùng một chiếc Minivan chở một vị nữ phóng viên tên Chu Đình. Bên phía bệnh viện phái ra một vị chuyên gia y khoa Trương giáo sư cùng một nữ bác sĩ trưởng khoa hơn ba mươi tuổi Hứa trưởng khoa.

“ Lần này Viện trưởng phái tôi đến, còn không phải vì tôi có một chiếc xe jeep như vậy sao.” Lữ Minh Dương cười nói:” Bằng không tôi chỉ là một thực tập sinh nho nhỏ, như thế nào có tư cách cùng hai người các vị đi chuyến này đây?”

“ Ha ha, tiểu tử này khiêm tốn đấy.” Trương giáo sư ha ha cười nói, “ Chú là sinh viên tốt nghiệp trường nào đó.”

Lữ Minh Dương trong lòng ngập ngừng một chút, điểm này lại không có hỏi qua lão Mã, chỉ đành thuận miệng nói đại:” Là Học viện Trung Y”

“Ừ, rất tốt, tương lai có tiền đồ đó nha.” Trương giáo sư nói.

“Tôi còn phải nhờ thầy hướng dẫn nhiều hơn nữa đấy chứ.” Lữ Minh Dương đáp

“Nói hay lắm, nói hay lắm.” Trương giáo sư quay đầu nhìn nhìn băng sau, nói:” Hứa trưởng khoa ngủ rồi à? Tôi cũng ngủ một lát đây.”

Chiếc xe xóc nảy vô cùng, làm cho Hứa trưởng khoa sớm bị choáng liền ngủ thiếp đi. Đây may là chiếc Humvee cải trang thành xe Jeep, còn như chiếc Minivan đang dẫn đường phía trước, phỏng chừng tình huống của bọn họ còn nghiêm trọng hơn nhiều, cái sàn xe thấp như vậy của chiếc minivan chạy trên đường đất của sơn thôn, nhiều nhất chỉ có thể chạy với vận tốc 20-30km/h.

Lung lay lắc lư đi hết cả buổi chiều, tới hơn 5h pm mới đến Tam Hà thôn.

Ở vùng núi ngày ngắn đêm dài, lời này một điểm cũng không sai, còn chưa tới 6h pm, dãy núi ôm lấy thôn Tam Hà đã chỉ còn lại nửa vầng thái dương giắt ở trên đỉnh núi, hoàng hôn rực rỡ phủ kín bầu trời, tạo cho cả thôn trang một cảm giác yên bình. Nhưng gấu phía sau vẻ yên bình này, đến tột cùng là nguy cơ gì đây?

May mắn là đài truyền hình đã sớm liên lạc với ủy ban thôn, trưởng thôn Vưu Tiểu Dũng đã sớm chờ tại cửa sơn thôn.

Vưu Tiểu Dũng hơn ba mươi tuổi, da mặt trắng hồng mặc một bộ tây trang sạch sẽ, mới vừa nhìn thật đúng là không giống người miền núi, cũng khó trách anh ta lại nghĩ đến việc tìm chuyên gia y tế đến lý giải sự tình kỳ dị này.

“ Phóng viên tiểu Chu, mọi người đi đường cực khổ rồi.” Vưu tiểu Dũng bước nhanh đi tới nghênh đón, nhiệt tình chào hỏi.

Chu Đình giới thiệu mọi người với nhau, Vưu Tiểu Dũng nhiệt tình nắm tay Trương giáo sư, kích động nói:” Mấy đứa nhỏ trong thôn có thể được cứu rồi...”

Chiếc xe dừng lại ở lối vào nông trường, Vưu Tiểu Dũng trực tiếp đưa mọi người về nhà của mình. Vợ Vưu Tiểu Dũng đã giết mấy con gà, đang làm cơm ở trong bếp, khiến cho người ta không khỏi cảm thán sự nhiệt tình của người miền núi.

Trời vừa sụp tối, một bàn tiệc rượu đã dọn xong, tuy không gọi là thật phong phú, nhưng cũng là có gà có cá. Vưu Tiểu Dũng lại mời thêm vài người đến cùng dự tiệc, nào là kế toán viên của thôn ủy, tiền nhiệm bí thư, cùng vài vị lão nhân có bối phận cao trong thôn.

Trương giáo sư không uống rượu, Lữ Minh Dương cũng nói không, chỉ đơn giản ăn một ít món ăn nhà nông, Trương giáo sư liền bắt đầu nói vào vấn đề chính.

“ Vưu bí thư, như vậy đi, anh liền đem tình huống đại khái nói một chút xem.” Trương giáo sư để đũa xuống nói.

Vưu Tiểu Dũng trước tiên mời Trương giáo sư một điếu thuốc, Trương giáo sư lại từ chối, anh ta đành tự châm cho mình một điếu, thở dài nói:” Việc này nói đến cũng kỳ lạ, bắt đầu từ năm 1993, khi đó tôi còn trẻ, cũng khoảng chừng hai mươi tuổi, còn chưa có lập gia đình. Ngày đó tôi đang làm việc trên mảnh đất của gia đình mình, mảnh đất đó nằm cạnh cái đập nước – chính là cái đập nước mọi người nhìn thấy khi đi qua cửa thôn đó, đột nhiên nghe được có người lớn tiếng kêu la, tôi theo tiếng la tìm tới xem thử, liền nhìn thấy đứa con gái của Lưu quả phụ là tiểu Hồng, lúc đó cô bé khoảng mười lăm mười sáu tuổi thôi, tại đập nước cầm một cái chày lớn

quơ loạn lung tung, múa may loạn xạ một hồi liền nhảy luôn xuống đập nước.”

Vưu Tiểu Dũng thần sắc tựa hồ còn có chút sợ, anh uống một chén rượu, nói tiếp:” Tôi liền chạy nhanh tới cứu người, nhưng lại tìm không thấy cô bé. Sau đó tôi chạy về thôn gọi thêm người, hơn mười người cùng tìm kiếm, cho tới giữa trưa ngày hôm sau mới tìm thấy cô bé, cái đầu đã trương lên thành một cái thùng nước lớn, đã sớm trương sinh không còn giống hình người.”

Cả bàn tiệc mọi người đều yên lặng, không khí dần dần có chút nặng nề.

Vưu Tiểu Dũng thở dài nói tiếp:” Lại qua không bao lâu, có một đêm, con trai lớn của Xuyên thúc đang ngủ ở trong phòng trên gác, đột nhiên nhảy dựng lên cũng là kêu la lớn tiếng, rồi từ trên gác nhảy xuống...”

“ Từ đó về sau, cơ hồ hàng năm đều có một hai đứa trẻ xảy ra chuyện, nhiều nhất có một năm có tới bốn cái chết.” Vưu Tiểu Dũng thở dài nói.

“ Ủ, có phải là mấy đứa nhỏ đứa nào cũng là đầu tiên thần trí bất minh như vậy, sau đó mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn?” Trương giáo sư nhíu mày nói.

“ Cũng không phải, có chằng là đang bình yên vô sự, sau đó tự dưng vô cớ chết đi. Còn có chính là lúc buổi tối bắt đầu đi ngủ thì vẫn còn khỏe mạnh, nhưng buổi sáng hôm sau lại không còn thức giấc được nữa.” Vưu Tiểu Dũng nói.

“ Anh nhớ lại xem, mấy đứa trẻ lúc đó có triệu chứng gì tương tự nhau không?” Trương giáo sư nhíu mày càng thêm khẩn trương.

Vưu Tiểu Dũng trầm tư một hồi, nhẹ nhàng lắc đầu nói:” Không có. Duy nhất giống nhau chính là xảy ra chuyện không may đều là trẻ em, nhỏ

nhất còn chưa được một tuổi, lớn nhất thì cũng chỉ là mười sáu mười bảy tuổi.”

Trương giáo sư nhú mày, không nói gì.

“ Ôi, bây giờ cái loại tình huống này đang làm cho lòng người hoảng loạn, thôn dân cứ sợ mấy đứa nhỏ nuôi không sống nổi, thậm chí có vài hộ dân đã chuyển nhà không dám ở lại trong thôn này nữa.” Vưu Tiểu Dũng khẽ lắc đầu thở dài.

“ Đây chính là ác quỷ lộng hành.” Một lão nhân râu bạc thở hỗn hển nói.

“ Ngô tam thúc, đã nói với thúc bao nhiêu lần, điều thúc nói đó chính là mê tín.” Vưu Tiểu Dũng nhú mày nói.

“ Sao lại là mê tín, Kim lão thái cũng nói như vậy mà.” Ngô tam thúc khó chịu nói.

“ Lời của Kim lão thái cũng có thể tin được sao? Bệnh suyễn của thúc không phải bị bà ta chữa mãi không khỏi sao chứ?” Vưu Tiểu Dũng tức giận nói.

“ Này này, Kim lão thái là ai vậy?” Lữ Minh Dương chen vào hỏi.

“ À, là một lão bà bà ở trong thôn, thật ra bà ta chính là một thầy mo.” Vưu Tiểu Dũng nói.

Xem ra Kim lão thái này rất đáng để lưu tâm. Lữ Minh Dương trong lòng tính toán, nhưng trong hoàn cảnh lúc này cũng không tiện hỏi nhiều.

Lão bí thư tiền nhiệm cũng họ Vưu, là chú ruột của Vưu Tiểu Dũng, lúc này cũng thở dài nói:” Cái gì mà ác quỷ hại người? Kỳ thật chính là phong thủy có vấn đề thôi. Thôn của chúng ta gọi là thôn Tam Hà, chính là bởi vì

có ba con sông chảy qua nơi này. Nhưng hiện tại thì sao? Chỉ còn hai nhánh sông, phong thủy thay đổi, tự nhiên là nảy sinh vấn đề thôi.”

Vưu Tiểu Dũng vẻ mặt bất đắc dĩ, dù sao ông ta cũng là chú ruột của anh, lại là cựu bí thư của thôn, trong thôn có uy vọng rất lớn, ông ta đã nói, không phải cũng thành phải. Anh bất đắc dĩ thở dài, chậm rãi nói:” Tứ thúc, thúc cũng là đảng viên lão thành, như thế nào có thể nói mấy cái này chứ?”

“ Tôi chỉ nói sự thật thôi, anh xem xem, thời điểm con sông phía đông kia ngừng chảy là khi nào? Chính là thời thời điểm xảy ra mấy chuyện không may này trong thôn đó thôi. Cổ đạo trường không phải đã nói qua sao, trong thôn chúng ta xuất hiện sát khí, phải sửa miếu để trấn tà. Còn nữa, mấy năm trước không phải là không có xảy ra việc gì sao, đó là bởi vì tôi đã dẫn mọi người đi sửa sang lại ngôi miếu kia đó, áp chế được phong thủy xấu, vấn đề không phải đã được giải quyết đó thôi.” Lão bí thư tiền nhiệm chậm rãi mà nói, mấy lão nhân nghe được liền liên tục gật đầu,” Hai năm nay anh làm bí thư, cũng không đi tu bổ ngôi miếu. Tường cũ hiện nát, anh cũng không sửa, đây không phải là nguyên nhân gây ra họa sao...”

Vưu Tiểu Dũng gương mặt từ hồng chuyển sang tím, nhưng cũng không có biện pháp phản bác. Trương giáo sư cười ha hả, vội vàng chuyển chủ đề câu chuyện nói:” Được rồi được rồi, tôi xem như vậy đi, thời gian không còn sớm, chúng ta liền nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai khảo sát thực tế một chút lại tiếp tục nghiên cứu là được rồi.”

Vưu Tiểu Dũng ngượng ngùng cười nói:” Trương giáo sư, tình huống này ông cũng nhìn thấy đó, cái này...”

Trương giáo sư cười một tiếng nói:” Không có sao, tìm ra vấn đề, giải quyết vấn đề, không phải là được sao.”

Mọi người đọc sách phải nhẫn nại nha, câu chuyện này kết cấu hơi dài một chút, vài chương đầu đều là tình tiết mai phục, phần sau mới càng thêm đặc sắc đó nha. (Tạo Bạch tự pr đây!!!)

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Đêm Đầu Tiên

Trung tâm sinh hoạt chi bộ thôn có hai gian nhà khách, Hứa trưởng khoa cùng Chu Đình ở một gian, Lữ Minh Dương cùng với anh chàng quay phim Đại Quân và Trương giáo sư ở một gian. Trong phòng chỉ có duy nhất một cái giường đơn, Trương giáo sư được ưu tiên nằm trên giường, Lữ Minh Dương và Đại Quân hai người trẻ tuổi chỉ có thể nằm trên sàn nhà.

Nhìn đồng hồ thì mới là chín giờ tối, nhưng không gian bên ngoài lúc này đã là một mảnh tĩnh lặng, xa xa truyền lại không biết tiếng của loài chim gì đang kêu, nước nở nghẹn ngào như tiếng khóc than.

“ Miền núi cái gì cũng tốt, chỉ là ban đêm lại yên tĩnh quá.” Đại Quân dụi tắt tàn thuốc, nói:” Không gian yên tĩnh thế này không biết ở đâu ra tiếng chim kêu nữa. Thanh âm này thật dọa người, lần trước tiểu Chu sợ tới mức không dám ngủ, cuối cùng là vợ của Vưu bí thư phải qua ngủ cùng với cô ấy đấy.”

“ Đây là loài cú mèo, lúc trước trong thành phố cũng có, nhưng bây giờ gần như là không còn nữa rồi. ’ Trương giáo sư cảm thán nói.

“ Trương giáo sư, ông nói trên thế giới này có phải thực là có quỷ không vậy. Chuyện nơi đây đúng thật là không bình thường, ông xem, lần này tới đây tôi còn xin một cái bùa bình an đem theo này.” Đại Quân cầm trong tay một tờ giấy màu vàng gấp thành hình tam giác chính là một tấm bùa bình an.

“Đương nhiên có quý, nhưng là quý do tâm con người sinh ra thôi.” Trương giáo sư dí dỏm nói, “Phải tin tưởng vào khoa học. Tôi là người già cả còn không tin, cậu tuổi còn trẻ mà sao cũng thần thần quỷ quỷ như vậy.”

“Cẩn thận thôi đó mà.” Đại Quân xấu hổ cười cười, lại quay đầu sang Lữ Minh Dương nói: “Người anh em, sao tôi thấy cậu không ngừng nhìn đồng hồ vậy.”

Lữ Minh Dương kỳ thật là đang theo dõi biến hóa của trị số EMF, nhưng thực không có cái gì khác thường. Bị Đại Quân hỏi như vậy, hắn mỉm cười nói: “A, không có gì, chỉ là cảm thấy thời gian sao trôi qua chậm quá.”

“Ồ, thực sự là có một chút nhàm chán. Bây giờ mới hơn chín giờ, nếu ở trong thành phố, thì cuộc sống về đêm của những người trẻ tuổi chỉ là vừa mới bắt đầu thôi a.” Đại Quân cười nói.

“Nhàm chán thì đi xem một chút sách báo đi thôi, người trẻ tuổi phải tích cực traу dồi nha.” Trương giáo sư nói xong liền lấy từ trong túi ra vài cuốn sách, đưa cho Đại Quân cùng Lữ Minh Dương mỗi người tự lựa một quyển, sau đó chính ông cũng lấy một quyển ra đọc dưới ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn trong phòng.

Lữ Minh Dương lấy chính là một quyển << Bệnh lý học và Y học lâm sàng >>, đọc được vài trang liền thấy cái đầu tựa hồ trương to gấp đôi, còn Đại Quân lật chưa được mấy trang thì đã lăn ra ngủ mất rồi. Ở chỗ Trương giáo sư vậy mà vẫn còn nghe được thanh âm lật sách.

Lữ Minh Dương rốt cục xem không nổi nữa, vì thế liền làm bộ như đã ngủ, nhắm mắt lại phân tích sự tình nơi đây.

Không thể nghi ngờ hiện tại ý kiến của người dân trong thôn chia làm ba trường phái, một loại là lấy tinh thần phát dương khoa học của Vưu bí thư làm chính kiến, một loại là theo trường phái phong thủy của lão bí thư,

còn lại chính là theo ý kiến của Ngô tam thúc cùng với lão bà đã nhắc tới bên trên Kim lão thái khẳng định là do quỷ hồn hại người.

Đối với quan điểm của Vưu Tiểu Dũng, Lữ Minh Dương trực tiếp cho qua. Mà đối với phong thủy, Lữ Minh Dương cũng không tinh thông, chỉ biết cái gọi là phong thủy chính là ở một nơi có hoàn cảnh địa lý đặc biệt sinh ra từ trường đặc biệt rồi lại ảnh hưởng đến con người sinh sống tại nơi đó, nhưng cái này đến tột cùng có căn cứ khoa học hay không, cho tới gần đây, những nghiên cứu của nhóm người lão thủ trường còn chưa có kết luận rõ ràng.

Ngược lại, Lữ Minh Dương lại thấy rất hứng thú với cách nói của vị Kim lão thái kia. Ngày mai phải đi tìm bà ấy xem thử, có lẽ sẽ có thu hoạch.

Sự kiện tử vong lần đầu tiên là phát sinh vào mười mấy năm trước, nếu thực chính là ác linh hại người, như vậy người chết thứ nhất, con gái của Lưu quả phụ chính là nghi can lớn nhất, có lẽ mình nên đến thăm mộ phần của cô ta để xem có manh mối gì hay không.

Nếu muốn đi nghĩa địa, nên mang theo chút đồ nghề chuyên dụng, đợi lát nữa sẽ quay lại xe để lấy, tránh cho ngày mai bị người khác để ý.

Qua đại khái hơn nửa canh giờ, Trương giáo sư mới tắt đèn. Lữ Minh Dương lại chờ thêm nửa giờ, cho tới khi Trương giáo sư hô hấp đều đặn, phát ra tiếng ngáy nho nhỏ, Lữ Minh Dương mới cẩn thận đứng dậy, nhẹ nhàng mở cửa phòng đi ra ngoài.

Bên ngoài là một bầu không khí yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng vo ve nho nhỏ trong tai. Thời điểm này đã gần đến Trung thu, mặt trăng trên bầu trời chính là một vòng tròn sắp viên mãn, nhưng ánh trăng cũng không sáng rõ, chiếu xuống một loại ánh sáng bạc mờ ảo, tựa hồ bao bọc cả không gian này trong một đám sương mù.

Lữ Minh Dương mượn ánh trăng yếu ớt đi về hướng công vào nông trường, vừa đi lại vừa xem một chút thông số trên mặt đồng hồ EMF.

Tiết trời Trung thu nơi miền núi đã có chút lạnh lẽo, Lữ Minh Dương thắt chặt cái áo com lê khoác trên người, lại đột nhiên nghe được một giọng nói già nua vang lên:” Người nào!”

Lữ Minh Dương trong lòng cả kinh, hơn nữa nhìn lại đồng hồ EMF trên cổ tay thì trị số đột nhiên cấp tốc gia tăng, điều này có nghĩa là gần đây có quý!

“ Ai đang làm gì đó!” giọng nói già nua kia lại vang lên. Lữ Minh Dương đảo mắt khắp nơi một lượt, nhìn thấy tại cổng vào nông trường, bên cạnh xe tựa hồ có một bóng người. Bóng người kia tựa hồ còn có một chòm râu dê, thoáng nhìn có vẻ giống Ngô Tam thúc đã gặp lúc chập tối.

“ À, là tôi.” Lữ Minh Dương lên tiếng, đi lại gần, đó quả nhiên là Ngô tam thúc.

“ A, thì ra là cậu à, đã trẻ thế này còn ra đây.” Ngô tam thúc giọng nói có phần dịu xuống.

“ Có hơi lạnh, tôi đến lấy thêm chút quần áo.” Lữ minh Dương vừa nói, vừa lặng lẽ liếc nhìn số liệu trên đồng hồ EMF, trị số vô cùng lớn, vậy có nghĩa là con quý này thực lực không đơn giản. Chẳng lẽ Ngô tam thúc có vấn đề?

Chẳng lẽ ông ta không phải người? Nhưng vấn đề là hôm nay chính mình còn rõ ràng nhìn thấy ông ta có máu có thịt, có thể ăn có thể uống, chẳng lẽ chỉ trong thời gian ngắn ngủi ông ta đã chết, hơn nữa còn là biến thành quý?

“ Ái chà, tiểu tử này cũng can đảm nha, đã trẻ thế này còn dám đi ra đây một mình.” Ngô tam thúc ha ha cười nói.

Lời này tựa hồ là còn có hàm ý khác, chẳng lẽ thực có vấn đề? Lữ Minh Dương trong bụng nghĩ ngợi, ngoài miệng cũng không chần chờ:” Có cái gì đáng sợ chứ? Tam thúc đã trẻ thế này vẫn chưa ngủ sao?”

“Mấy đứa nhỏ trong thôn nghịch ngợm lắm, tôi sợ bọn chúng làm hư mấy chiếc xe, nên ở chỗ này trông một lát.” Ngô tam thúc xoay người qua ngồi xuống một cối xay lúa mì bằng đá, vừa lấy ra một cái tẩu thuốc mà hiện tại không mấy ai còn dùng, lấy vài sợi thuốc trong bao thuốc lá ra nhét vào tẩu đốt lên, vừa mới kéo được một hơi, liền kịch liệt ho khan.

Lữ Minh Dương trông lòng hết hoảng, cuống quýt tới bên cạnh Ngô tam thúc giúp ông ta vỗ nhẹ vào lưng. Năm đấm của hắn chạm vào tấm lưng khô gầy của Ngô tam thúc, Lữ Minh Dương nhú mày – ông ta không phải quý, đây đúng là một con người bằng da bằng thịt.

Một khi không phải là Ngô tam thúc, như vậy cũng có nghĩa là còn có một con quý đang ẩn nấp gần chỗ này. Lữ Minh Dương cảnh giác quan sát mọi nơi, nhưng dưới ánh trăng mờ ảo này, lại như thế nào có thể nhìn thấy một cái quý hồn vô hình đây? Hắn lại liếc nhìn số liệu của chiếc đồng hồ EMF trên cổ tay, nhưng lần này trị số trên mặt đồng hồ lại khôi phục bình thường.

Đến tột cùng là chính mình lúc này nhìn lầm, hay là con quý kia lại đột nhiên bỏ đi?

“Cám ơn cậu trai trẻ nha, khục khục, được rồi được rồi, không cần vỗ nữa.” Ngô tam thúc dần dần ổn định hô hấp, ho khan rồi hớn hển nói, “cậu nhanh đi lấy quần áo đi, đừng để bị lạnh.”

Lữ Minh Dương đáp ứng một tiếng, quay đầu mở cửa xe, từ phía dưới băng ghế sau lấy ra một cái áo gió lớn màu trắng đã cũ, trong lòng lại suy nghĩ đến vấn đề mới vừa rồi.

Thiết bị EMF là rất ít sai lầm, không nói nơi này là thâm sơn, thực không có thứ đồ điện tử gì có khả năng ảnh hưởng đến nó, lại càng không có chuyện số liệu kiểm tra bị sai. Chẳng lẽ là chính mình hoa mắt, nhìn lầm?

Lữ Minh Dương nhẹ nhàng lắc đầu, hiện tại cho dù có quỷ thì cũng đã đi rồi, bây giờ quan trọng nhất là thừa dịp vắng vẻ không có ai, hỏi chuyện Ngô tam thúc về Kim lão thái rất có vấn đề kia.

Lữ Minh Dương xuống xe, trong lòng tính toán nên mở lời như thế nào mới tốt, lại phát hiện rõ ràng không có một người nào xung quanh, mới vừa rồi còn có một Ngô tam thúc ho sổng ho chết thế nhưng chớp mắt một cái liền không thấy bóng dáng...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Lưu Quả Phụ

Chương 4: Lưu quả phụ

Cuộc sống buổi sáng nơi vùng núi tựa hồ đến sớm hơn nơi thành thị. Trời mới tờ mờ sáng, bên ngoài đã là một cảnh huyên náo ồn ào.

Đầu tiên là gà trống gáy, tiếp theo liền kéo theo đủ loại chim chóc không biết tên đậu lên nhánh cây trước chi bộ thôn lú la lú lo hót loạn cả lên, làm cho bò ngựa trong thôn cũng kêu la ùm sùm, sau đó thôn dân đến cho chúng ăn thêm một chút lương thực, chuẩn bị ra nông trường làm việc. Vì thế Lữ Minh Dương cũng ngại không dám nướng thêm, lồm cồm bò dậy nhìn đồng hồ chẳng qua mới 6h15 am.

Ăn xong điếm tâm ở nhà Vưu Tiểu Dũng, Trương giáo sư phân công công việc cho mọi người, trước để cho Hứa trưởng khoa rời khỏi chi bộ thôn đến nông trường kiểm tra sức khỏe tổng quát cho mấy đứa nhỏ, xem có phải bọn chúng có mầm bệnh trong người không. Lữ Minh Dương cùng Vưu Tiểu Dũng một tổ, bản thân ông cùng kế toán thôn một tổ, đi một vòng quanh thôn, hỏi một chút gia đình của những đứa nhỏ đã tử vong, xem lúc mấy đứa nhỏ chết có triệu chứng gì, xem xem có khả năng tìm được chút manh mối nào không.

Lữ Minh Dương và Vưu Tiểu Dũng cùng nhau từ trung tâm đi về phía đầu thôn, dọc theo đường đi có hỏi vài nhà, nhưng tình huống mấy nhà này cũng không giống nhau, mỗi khi nhắc đến chuyện thương tâm của gia đình

mình nhà nào cũng khóc lóc thảm thương, làm cho người ta nghe mà choáng váng đầu óc.

Tam Hà thôn là thôn xa xôi nhất của huyện Nam Phong, ba mặt được bao bọc bởi núi một mặt còn lại thì đối diện với biển khơi, chỉ có phía đông nam của thôn là có một con đường đi thông ra thế giới bên ngoài. Lữ Minh Dương cùng Vưu Tiểu Dũng đi đến cửa vào nông trường, liền nhìn thấy vài lão nhân đang ngồi nói chuyện chỗ mấy chiếc xe của mình.

Lữ Minh Dương nhìn mấy vị này có chút quen mắt, tựa hồ đúng là tối hôm qua đã gặp mấy lão nhân này ở nhà Vưu Tiểu Dũng. Vưu Tiểu Dũng cũng đã tiến tới chào hỏi, tiếp theo dẫn Lữ Minh Dương tiếp tục đi về hướng nam, nơi đây chính là chỗ ở của Lưu quả phụ, cũng là người có cô con gái tiểu Hồng, là nạn nhân đầu tiên của chuỗi sự kiện này.

Đi xuyên qua nông trường, Lữ Minh Dương tùy ý hỏi:” Vừa rồi mấy lão nhân đó đều là mấy người hôm qua tôi đã gặp ở nhà anh nhỉ? Như thế nào lại không thấy Ngô tam thúc vậy?”

“ Cậu hỏi Ngô tam thúc hả?” Vưu Tiểu Dũng nói, “ Lên núi chăn dê rồi.”

“ Lên núi chăn dê?” Lữ Minh Dương nói, “ Ông ta già như vậy còn muốn lên núi chăn dê sao.”

“ Ái chà, cậu đừng nhìn thấy ông ta đã lớn tuổi, thân thể còn khang kiện lắm đó nha. Ông ta tự nuôi mấy chục con dê, mỗi ngày đều là trời chưa sáng đã đuổi dê lên núi, đến khi trời tối mịt mới trở về, bất luận là trời mưa trời gió một năm bốn mùa đều không thay đổi.” Vưu Tiểu Dũng nói xong, lại chỉ tay về phía trước, nói:” Kia là nhà của ông ta, lũ dê không có trong chuồng, vậy không phải là ông ấy đã lên núi rồi đó thôi.”

Lữ Minh Dương có chút nhú mày, Ngô tam thúc mỗi ngày lên núi chăn dê, hừng đông lên đường tối mịt mới về, nói cách khác người trong thôn

bao lâu nay vào ban ngày cũng không có gặp qua ông ta, vậy có nghĩa là... Quả nhiên Ngô tam thúc rất có vấn đề.

“ Đến rồi.” Vưu Tiểu Dũng nói khi đến trước cửa một căn nhà, mà nó lại nằm sát vách nhà Ngô tam thúc, Lữ Minh Dương lại nhíu mày.

Vưu Tiểu Dũng vỗ cửa hồi lâu, mới có một lão bà đầu tóc bạc trắng đi ra mở cửa.

“ Tứ thẩm, có ở nhà a, tôi còn tưởng thẩm đã ra ngoài rồi chứ.” Vưu Tiểu Dũng nói.

Vị tứ thẩm kia ánh mắt có điểm ngậy ngốc a lên một tiếng. Xem ra đây chính là người mà Vưu Tiểu Dũng đã nhắc đến Lưu quả phụ, nhưng thời điểm tiểu Hồng chết chẳng qua là mười lăm mười sáu tuổi, như vậy lúc ấy mẹ cô ta cũng chẳng qua cũng khoảng bốn mươi tuổi, nếu tính tới hiện tại thì đáng lẽ chỉ khoảng năm mươi tuổi thôi, nhưng bây giờ bà ấy nhìn như là sáu bảy chục tuổi vậy.

“ Là như thế này tứ thẩm à, tôi có mời bác sĩ trong thành phố tới đây, muốn xem mấy đứa nhỏ trong thôn chúng ta rốt cục là bị làm sao, bây giờ muốn hỏi thẩm một chút chuyện tiểu Hồng ngày đó.” Vưu Tiểu Dũng nói.

“ Tiểu Hồng hả, đã chết mười mấy năm rồi, còn hỏi cái gì?” Lưu quả phụ thì thào nói.

“ Hỏi một chút thôi, không phiền thẩm lâu đâu. Đi, vào trong nhà mới nói tiếp đi.” Vưu Tiểu Dũng nói xong, cũng không đợi Lưu quả phụ trả lời, lập tức dẫn Lữ Minh Dương đi vào trong nhà.

Nhà Lưu quả phụ quả thật có chút cũ nát, mái ngói đã phủ đầy rêu, trong sân chỉ có mấy con gà mái lờ đờ không có một điểm sinh khí nào. Tiến vào trong nhà, khi cánh cửa mở ra liền thấy ngay một ban thờ, đặt trên

đó là hai cái bài vị, phía trước bài vị là một cái chén lớn dùng thay lư hương, bên trong chỉ còn lại vài chân nhang đã tàn.

Lữ Minh Dương nhìn thoáng qua bài vị, trong đó có một cái chính là của tiểu Hồng, cái còn lại chắc là của chồng Lưu quả phụ rồi. Hắn đang suy nghĩ, liền bị Vưu Tiểu Dũng kéo ngồi xuống một cái ghế, Lưu quả phụ vẫn ngây ngốc như trước, đứng ở cạnh cửa.

“ Tứ thẩm à, là như vậy, thẩm nhớ lại xem hôm tiểu Hồng xảy ra chuyện thì có cái gì bất thường không?” Vưu Tiểu Dũng đã sớm thuộc lòng mấy vấn đề mà Lữ Minh Dương cần hỏi, hỏi riết cũng thật là trở nên thuần thục trôi chảy rồi. (nguyên văn là 得心应手: đắc tâm ứng thủ - thành ngữ TQ: ý là làm việc rất tiện tay, nghĩ sao được vậy. Miêu tả làm việc rất thuần thục, trôi chảy.)

“ Có cái gì không bình thường chứ, cũng ăn cũng uống, giống một người bình thường thôi.” Lưu quả phụ lạnh nhạt nói

“ À, ý là cô bé có nói mình bị sinh bệnh gì không, ví dụ như là chóng mặt nhức đầu vậy đó?” Vưu Tiểu Dũng nói.

“ Sinh bệnh? Đang khỏe mạnh vậy thì có thể sinh bệnh gì chứ.” Lưu quả phụ giọng nói thờ ơ, giống như bây giờ đang nói về một người cùng bà ta chẳng có quan hệ gì. Nghĩ lại cũng khó trách, đã bị mất chồng, lại mất luôn đứa con gái duy nhất, sống một mình như vậy mười mấy năm nay, còn có thể còn lại bao nhiêu tình cảm đây?

“ Ôi. Thẩm từ từ nghĩ kỹ lại xem, vậy trước lúc cô bé gặp chuyện không may có chỗ nào không giống thường ngày không?” Vưu Tiểu Dũng lại hỏi.

“ Đã nói là bình thường mà, còn nghĩ cái gì nữa?” trong giọng nói của Lưu quả phụ đã có chút tức giận.

Vưu Tiểu Dũng cũng đành bó tay, trong giọng nói cũng đã có một chút nhụt chí:” Như vậy đi, thậm nói một chút sự tình ngày đó cho vị bác sĩ này nghe đi.”

“ Có gì đáng nói chứ? Sự tình ngày hôm đó không phải là cậu nhìn thấy sao, so với tôi thì cậu phải rõ ràng hơn mới phải, còn muốn lão bà tôi nói làm gì.” Lưu quả phụ nói.

Vưu Tiểu Dũng vẻ mặt khó chịu, quay đầu nhìn về phía Lữ Minh Dương, bất lực lắc tay nói:” Cậu xem, thế này...”

Lữ Minh Dương mỉm cười nói:” Vưu bí thư, nếu không thì như vậy đi, anh trở lên xe lấy giúp tôi một chai nước, trước tiên để tôi nói chuyện với đại thẩm một chút.”

“ Cậu muốn uống nước hả, tứ thẩm này, trong nhà có trà không vậy?” Vưu Tiểu Dũng cũng không hiểu ý tứ của Lữ Minh Dương chính là muốn được nói chuyện riêng với Lưu quả phụ một chút, rất không biết phối hợp mà hỏi lại.

“ Có nước lọc thôi, muốn uống thì để tôi đi nấu.” Lưu quả phụ nói.

“ Không cần phiền phức vậy đâu. Trên xe có nước suối mà, Vưu bí thư, làm phiền anh nha.” Lữ Minh Dương vội vàng nói

“ Thậm xem xem, nước trà mà trong nhà cũng không có là sao.” Vưu Tiểu Dũng nén giận nói.

“ Ấm trà ta còn không có nữa là.” Lưu quả phụ nói. Vưu Tiểu Dũng lúc này mới không tình nguyện lăm lăm đi ra cửa.

Lữ Minh Dương đứng dậy, đi lại trong phòng vài bước mới thản nhiên nói:” Tứ thẩm này, thậm nghĩ xem, trước khi tiểu Hồng gặp chuyện, trong nhà có xảy ra chuyện gì đặc biệt không? Ví dụ như ban đêm nghe thấy

tiếng vang kỳ lạ, hoặc là trong nhà có mấy thứ đồ vật tự nhiên bị di dời từ chỗ này sang chỗ khác hay không?”

“ Ý cậu nói là nhà chúng tôi có gặp mấy thứ dơ bẩn không chứ gì. Có cha của tiểu Hồng phù hộ chúng tôi, chúng tôi sẽ không gặp phải mấy thứ dơ bẩn đó đâu.” Lưu quả phụ liếc nhìn Lữ Minh Dương một cái nói.

Lữ Minh Dương vẫn rất nhẫn nại, tiếp tục nói:” Sau khi tiểu Hồng mất, thì được an táng ở chỗ nào vậy?”

“ Đầu tiên là chôn bên cạnh đập nước, về sau lại dời về sườn phía đông của ngọn núi đằng sau.” Lưu quả phụ nghi ngờ nhìn chăm chăm Lữ Minh Dương, lại hỏi:” Cậu hỏi cái này làm gì, cậu không phải là bác sĩ, mà là đại tiên à?”

“ Tôi không phải đại tiên, mà là bác sĩ, tôi cũng chỉ là thuận miệng hỏi thôi, a a.” Lữ Minh Dương nhất thời vừa tức vừa buồn cười, lão bà này vậy mà thật thông minh, chẳng qua cái mình muốn biết thì bà ta cũng đã nói ra rồi. Hắn vội vàng cáo từ Lưu quả phụ, đi ra ngoài sân, hắn tính toán trong lòng, tại sao sau khi tiểu Hồng chết thì mai táng ở cạnh đập nước, nhưng sau đó lại di dời mộ phần? Phải biết rằng người miền núi coi chuyện dời mộ tuyệt đối là một đại sự. Chẳng lẽ trong chuyện này còn có ẩn tình?

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Trường Hợp Khẩn Cấp

Lữ Minh Dương từ trong nhà Lưu quả phụ đi ra, liền gặp ngay Vu Tiếu Dũng hai tay trống trơn trở lại.

“Cậu xem tôi thật đáng trí, quên nói cậu đưa chìa khóa xe.” Vu Tiếu Dũng từ xa kêu lên.

Lữ Minh Dương cười thầm trong lòng, không có chìa khóa xe không thể trách anh quên, vốn tôi đâu có ý định để anh mở cửa xe đâu. Trên xe nhiều đồ vật ly kỳ cổ quái như vậy, làm sao dễ dàng để người khác nhìn thấy chứ? Hẳn ra đáng xin lỗi cười nói:”Làm anh phải chạy đi một chuyến vô ích rồi, thật ngại quá.”

“Không có gì, không phải chỉ có vài bước thôi sao.” Vu Tiếu Dũng nói,”Bác sĩ Lữ hỏi được gì rồi sao.”

“Không có, tứ thẩm chắc là tuổi đã cao, nói tới nói lui vẫn là mấy câu kia.” Lữ Minh Dương vừa đáp qua loa, vừa thầm tính toán buổi tối hôm nay phải đến sườn đông của ngọn núi mà Lưu quả phụ đã nói một chuyến. Hẳn quay đầu quan sát, không xa phía đông của thôn quả thật có một sườn núi thoai thoải, nhìn thì giống như một cái đồi trọc chỉ toàn là đá.

Hai người trò chuyện mỗi người một câu, chốc lát đã trở lại cổng vào nông trường, Lữ Minh Dương lại phát hiện lúc này chỉ có mấy lão nhân ngồi tán gẫu ở đây, bây giờ thì lại thấy chỗ này có rất nhiều người, đều là

mấy người đàn ông lớn tuổi, nhỏ nhất cũng hơn năm mươi tuổi, mà già hơn thì ít nhất cũng bảy tám mươi tuổi.

“ Tứ thúc, mọi người tụ tập đông người ở chỗ này làm gì vậy? Mở hội nghị à?” Vưu Tiểu Dũng kêu lên.

Lữ Minh Dương phát hiện lão bí thư cũng ở đây, còn đang bị mọi người vây quanh ở trung tâm, xem ra ông ta chính là nhân vật chính của cái hội nghị không chính thức này rồi.

Lão bí thư cũng không thèm liếc nhìn Vưu Tiểu Dũng một cái, nhàn nhạt nói:” Không phải hội nghị gì cả, tôi đã không còn là bí thư thì có thể mở cái gì hội nghị nữa chứ. Chúng tôi là thương lượng chuyện tu bổ ngôi miếu đầu thôn thôi, việc này không phải cũng tính là mở hội nghị đó chứ?”

Vưu Tiểu Dũng tựa hồ cố nén cơn tức giận trong lòng, nói:” Tôi nói đó là mê tín, thúc như thế nào vẫn không nghe ra. Tôi đã mời chuyên gia từ thành phố đến, mọi người như thế nào còn đòi phải sửa miếu thờ a. Tôi đã nói rồi, muốn sửa miếu thì trong thôn cũng không có kinh phí. Sao mọi người không tự hỏi thôn phải đi đâu kiếm kinh phí đây, hay là mọi người tự bỏ tiền túi của mình ra, nói tóm lại khi nào có kinh phí thì sẽ sửa chữa miếu thôi.” Lão bí thư nhàn nhạt nói.” Chuyên gia từ thành phố đến thì sao, không phải chuyên gia cũng không tìm thấy vấn đề gì đó sao, đây là vấn đề liên quan đến phong thủy thì bác sĩ làm sao có khả năng giải quyết chứ.”

Vưu Tiểu Dũng tức nghẹn họng, bất lực quay đầu qua nhìn Lữ Minh Dương, nói:” Cậu xem xem, cậu xem xem...”

Lữ Minh Dương mỉm cười, mở cửa xe lấy hai chai nước, cười nói:” Sửa miếu là chuyện tốt mà, nhưng sửa miếu không thể chữa được bệnh. Tuy bây giờ chúng tôi còn chưa tìm ra là bệnh gì tạo thành hiện tượng loại này, nhưng nếu thêm một thời gian nữa nhất định có thể giải quyết triệt để vấn đề này.”

Lão bí thư vừa nghe cái vị chuyên gia Lữ Minh Dương này đồng ý sửa miếu, cười hắc hắc nói:” Tôi đâu có nói là sửa miếu thì sẽ không cần uống thuốc, có bệnh dĩ nhiên phải uống thuốc rồi, hai hôm trước tôi còn phải uống cả toa thuốc cảm đó chứ. Nhưng sửa miếu với chuyện này đâu có liên quan gì với nhau đâu.”

“ Lão bí thư vẫn tin tưởng vào khoa học đó chứ.” Lữ Minh Dương ha ha cười, làm cho lão bí thư cũng toét miệng cười theo, hãnh quay đầu vỗ vỗ vai Vưu Tiểu Dũng nói, ” Chúng ta đến nhà tiếp theo thôi.”

Vưu Tiểu Dũng không cam lòng rồi lại bất đắc dĩ dẫn Lữ Minh Dương quay đầu lại hướng nam mà đi, ở đầu thôn phía nam còn một nhà có đứa trẻ gặp chuyện.

Qua khỏi nhà Lưu quả phụ không xa, thì gặp một tòa miếu thờ có ba gian, cửa miếu chính là đối diện với một cái đập nước lớn.

“ Mấy người lão bí thư nói chính là ngôi miếu này à?” Lữ Minh Dương rất tùy ý hỏi.

“ Chính là cái miếu này. Cậu nói thử xem, đây không phải là mê tín sao chứ? Nếu sửa cái miếu mà không còn phát sinh bệnh tật thì cả nước cũng không cần xây bệnh viện nữa, chỉ cần xây miếu là được rồi sao?” Vưu Tiểu Dũng tức giận nói.

Lữ Minh Dương cười một tiếng, nói:” Nói thì nói như vậy, nhưng nghe nói năm đó khi sửa xong ngôi miếu này, không phải nhiều năm tiếp theo trong thôn cũng không phát sinh thêm trường hợp nào tương tự sao chứ?”

Vưu Tiểu Dũng thở dài nói:” Nói tới cũng thực là kỳ quái, thật đúng là có chuyện như vậy. Nhưng cậu xem xem, hiện tại cái miếu này vẫn còn tồn tại, mỗi ngày cũng có người đến thắp hương, nhưng trong thôn không phải lại bắt đầu xảy ra chuyện tương tự năm xưa đó thôi.”

“ Vây chuyện này chắc chỉ là trùng hợp thôi.” Lữ Minh Dương cười nói:” Cái đập nước này diện tích không nhỏ ha, phong cảnh cũng đẹp, không biết là xây vào lúc nào?”

“ À, đó là vào thập niên bảy mươi sau giai đoạn học tập nông nghiệp thì xây dựng. Lúc đó thật là khó khăn, thời điểm xây cái đập nước này chính là xây một lần sụp đổ một lần, bây giờ nhớ lại còn thấy nản.” Vưu Tiểu Dũng nói.

“ Ô, như thế nào mà xây một lần lại sụp đổ một lần vậy?” Lữ Minh Dương vội vàng hỏi.

“ Cậu đừng xem thôn chúng tôi chỉ có vài con sông nhỏ từ trên núi chảy xuống như những con suối, nhưng vào mùa mưa, thế nước trên núi chảy xuống rất dữ. Cậu xem đỉnh núi bên kia.” Vưu Tiểu Dũng chỉ về phía sườn núi hướng đông thôn nói, “ Đá dùng để xây đập nước này đều lấy từ trên núi kia đó, xây một lần sụp một lần, tới lúc xây xong thì cũng hết non nửa số đá trên núi rồi.”

Lữ Minh Dương khẽ nhú mày, xem ra đập nước và ngọn núi này bên trong nhất định có cái gì đó liên hệ với nhau.

Căn cứ vào những manh mối trước mắt có được, Lữ Minh Dương càng ngày càng cảm thấy mê hoặc. Đầu tiên là Ngô tam thúc thần thần bí bí, còn có cái chết đầu tiên của tiểu Hồng, rồi lại thêm một vị Cổ đạo trưởng chỉ điểm xây miếu thờ, thêm cái đập nước xây một lần sụp một lần trước mắt, còn có ngọn núi bị khai thác hết phân nửa lượng đá lại cũng là nơi an táng di cốt của tiểu Hồng... Mấy cái dữ kiện này đến tột cùng cái nào mới là mấu chốt đây?

Lữ Minh Dương theo Vưu Tiểu Dũng đến đầu thôn phía nam hỏi qua tình huống của gia đình kia, cũng giống như trước không có chút manh mối

giá trị nào, nhìn trời cũng đã gần đến giữa trưa, hai người trước tiên quay lại ủy ban thôn.

Sân trước ủy ban thôn, bao quanh là một nhóm phụ nữ già có trẻ có đang dắt mấy đứa trẻ lại để Hứa trưởng khoa kiểm tra sức khỏe cho tụi nhỏ. Đại Quân một tay cầm máy quay DV, một tay cầm điều thuốc đứng lơ đãng một bên, xem ra từ sáng đến giờ thực không có sự tình gì có giá trị thời sự để hẳn ghi hình lại rồi, mà Chu Đình thì lại đang phụ giúp Hứa trưởng khoa làm việc.

“ Tôi thấy cũng trưa rồi, như thế nào chỉ gặp toàn là trẻ nít không vậy?” Lữ Minh Dương nhìn một vòng xung quanh nói.

“ A, đây đều là mấy đứa nhỏ còn chưa đi học.” Vưu Tiểu dũng nói, “ Thôn chúng tôi không có trường học, trường tiểu học gần nhất cũng cách đây vài dặm, mấy đứa nhỏ lớn một chút đều là buổi sáng sớm đem theo lương khô đi học, buổi trưa cũng không quay trở về. Ôi, trong thôn xuất hiện loại chuyện này, làm mọi người đều kinh hoàng, còn có gia đình vội vàng đem con gửi hẳn ở nhà họ hàng nơi khác để chúng đi học luôn tại đó.”

“ Tiểu Lữ hả, các cậu cũng đã trở lại rồi à?” Trương giáo sư và kế toán thôn cùng nhau đi tới, kêu lên, “ Các cậu có phát hiện được cái gì không?”

“ À, tôi không phát hiện được tình huống đặc biệt nào cả.” Lữ Minh Dương nói.

“ Vậy à, tôi thì lại có phát hiện đó nha.” Trương giáo sư cười nói, “ Cậu xem...”

Trương giáo sư nói xong, liền lấy trong túi ra một cuốn sổ tay nho nhỏ, mở ra xem chính là bản ghi chép tình huống hôm nay đi thăm hỏi, không khỏi làm Lữ Minh Dương cảm thấy ông ta thực sự làm việc rất nghiêm túc.

“ Cậu xem, buổi sáng chúng tôi hỏi thăm tổng cộng năm gia đình, tôi phát hiện thời điểm mấy đứa nhỏ phát bệnh đều có một triệu chứng tương tự nhau – thần trí bất minh.” Trương giáo sư chỉ vào mấy dòng ghi chép trong sổ nói, “ Cậu xem, đứa nhỏ này thời điểm phát bệnh thì ánh mắt si ngốc, này, còn cái này, thời điểm phát bệnh mắt trợn ngược lộ ra con ngươi trắng dã, miệng phát ra thanh âm ú ở...”

Trương giáo sư có điểm hưng phấn nói:” Cho nên, tôi nghi ngờ đây là trường hợp bệnh lý về hệ thần kinh hoặc là não bộ...”

Trương giáo sư đang nói, bỗng nghe được âm thanh ồn ào nhốn nháo, mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy giữa sân phơi thóc trống trải chỗ cái cối xay lúa, một đứa nhỏ lúc này còn đang chơi đùa không có chuyện gì bây giờ lại đang nằm co quắp trên đất, một phụ nữ trung niên đã chạy tới khóc thét lên:” Con ơi, con ơi, con làm sao vậy, con đừng dọa mẹ mà, aaa...”

“ Mau, đứa nhỏ này sợ là đang phát bệnh...” Trương giáo sư nói xong liền chạy ào tới.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Lý Giải Khoa Học

Một đứa nhỏ năm sáu tuổi đang nằm dưới mâm xay của cối xay lúa, hai mắt trợn ngược lộ ra đồng tử trắng dã, đầu cứ co giật liên tục về phía bên trái của cơ thể, mấy ngón tay nắm lại cứng ngắc, cạy cũng không ra.

Lữ Minh Dương vừa chạy theo Trương giáo sư tới cối xay lúa, vừa khẽ nhú mày, trị số năng lượng của thiết bị EMF trên cổ tay rõ ràng cực kỳ cao, buổi tối ngày hôm qua lúc ở đầu thôn gặp Ngô tam thúc thì giá trị mấy con số cũng giống như vậy.

Tuyệt đối có quỷ! Lữ Minh Dương nhanh chóng từ trong lòng lấy ra cặp kính đặc biệt kia đeo lên, cảnh giác quét mắt khắp nơi. Qua lớp kính thủy tinh màu nâu sẫm, ánh sáng chung quanh âm đạm đi không ít, nhưng thực không có nhìn thấy cái gì dị thường. Chẳng lẽ ác linh kia chính là dừng lại chỗ này một chút, liền nhanh chóng ly khai?

Lữ Minh Dương nhìn thấy trị số trên thiết bị EMF quả nhiên đã giảm xuống, mấy con số dừng lại ở giá trị so với hoàn cảnh bình thường thì hơi cao hơn một chút, con số này chỉ có thể chứng minh nơi này từng có ác linh dừng lại mà thôi. Tình huống này và buổi tối ngày hôm qua thật sự là giống nhau, Lữ Minh Dương nhanh chóng dò xét khắp nơi một lần nữa, nhưng thực không có phát hiện thân ảnh Ngô tam thúc.

Trương giáo sư đã nhanh chóng chạy đến nơi, khám nhanh một lượt, kêu lên:” Là động kinh, Hứa trưởng khoa, mau tiêm Diazepam.”

(Diazepam là một thuốc hướng thần thuộc nhóm 1, 4 benzodiazepin, có tác dụng rõ rệt làm giảm căng thẳng, kích động, lo âu, và tác dụng an thần, gây ngủ.)

Hứa trưởng khoa cũng đã cuống quýt chạy tới, kiểm tra đưa nhỏ một cái, kêu lên:” Là động kinh. Diazepam để ở trên xe.”

“ Để tôi đi lấy.” Chu Đình kêu lên.

“ Không kịp nữa rồi.” Trương giáo sư nói xong lấy khăn tay của mình cuộn lại thành một cuộn khăn, dùng sức mở cái miệng đang cắn chặt răng ra, nhét cuộn khăn vào trong miệng, để phòng nó không cắn thận cắn trúng lưỡi của mình.

“ Để tôi xem thử đi. Mọi người mau cởi áo của nó ra.” Lữ Minh Dương nói xong, nhanh nhẹn từ trong túi lấy ra cái bóp da nhỏ bằng bàn tay, bên trong chính là một hàng ngân châm sáng bóng.

Lữ Minh Dương từ trong bóp da lấy ra một cây ngân châm, sau đó lại từ trong lòng lấy ra bật lửa đốt lên, đem ngân châm hơ qua đầu ngọn lửa một chút. Hắn nhìn thấy mọi người ba chân bốn cẳng cởi quần áo của đứa nhỏ kia ra, trong lòng thầm than một hơi, nếu những người này biết mấy cây ngân châm của mình cho tới bây giờ đều dùng để châm cho người chết, không biết có còn để cho chính mình tiến hành châm cứu cho đứa nhỏ này không.

Thấy áo của đứa nhỏ đã cởi hết xuống, Lữ Minh Dương một tay cầm lên cánh tay nhỏ bé đầy bùn đất, đen thui của đứa nhỏ kia, cầm châm dò huyết, nhanh chóng châm vào giữa cánh tay của đứa nhỏ, chính là vị trí cách cổ tay hai thốn. Huyết này tên là [Nội quan huyết], chính là một trong [bát mạch giao hội huyết]. Lữ Minh Dương nhanh chóng đề sáp liên tục bảy lần, sau đó lại rút ra một cây châm khác, cũng hơ qua lửa, sau đó châm vào huyết nội quan trên cánh tay kia của đứa nhỏ, đồng dạng nhanh chóng đề

sáp liên tục bảy lần. ([Huyệt nội quan]: Trị hồi hộp, vùng trước tim đau, vùng ngực và hông sườn đau, dạ dày đau, nôn, nấc, mất ngủ, động kinh, hysteria. *** [Huyệt Giao Hội] là huyệt gặp nhau của các đường Kinh Chính hoặc của Kỳ Kinh Bát Mạch và có tác dụng điều trị trên các kinh đó. 12 kinh Chính có 8 huyệt Giao Hội để thông Kinh khí của 8 Mạch khác. Tất cả các huyệt Giao Hội đều nằm ở tay, chân. *** Đề sáp là cách nâng ấn kim. Sau khi kim được châm vào huyệt vị đến độ sâu đã định, ngón tay cầm kim nâng kim lên rồi ấn kim xuống trong phạm vi tổ chức cơ thể.)

Lúc này nhìn lại đứa nhỏ, cơn co giật của nó rõ ràng đã chậm lại, thân thể cũng bắt đầu từ từ mềm ra, chẳng qua là khóe miệng lại bắt đầu chảy ra bọt trắng.

“ Ai cha, tiểu Lữ, không nghĩ tới cậu còn mang theo kim châm cứu nữa, thực không hổ danh là sinh viên tốt nghiệp Học viện Trung Y nha.” Trương giáo sư cao hứng cười nói.

Lữ Minh Dương mỉm cười, nói:” Để nó nằm xuống đi.” Hắn vừa nói, vừa lấy ra một cây ngân châm. Trong mắt những người này thì đứa nhỏ này coi như đã được cứu, nhưng theo Lữ Minh Dương phán đoán, sự tình vẫn chưa có chấm dứt sớm như vậy. Đứa nhỏ này tuy triệu chứng biểu hiện bên ngoài là động kinh, nhưng trên thực tế chính là điển hình của tình huống âm khí nhập thể. Hiện tại mình chẳng qua là đơn giản ngăn lại bệnh chứng đang phát tác trước mắt, nhưng chỉ cần cổ âm hàn tà khí kia không có bị ép hoàn toàn ra ngoài cơ thể, như vậy về sau đứa nhỏ còn có thể không ngừng phát bệnh, cho đến cuối cùng bị tà khí cướp đi sinh mạng.

Lữ Minh Dương để mọi người đặt đứa nhỏ nằm ổn định xong, huy động ngân châm, theo [thủ quyết âm tâm bào kinh] châm hai tay trái phải ba huyệt [nội quan], [khúc trạch], [thiên tuyền], từng bước đi lên, rồi chuyển sang [nhâm mạch] là [khí hải], [cự khuyết], [đản trung], [dũng tuyền], lúc này mọi người rõ ràng phát hiện khuôn mặt đứa nhỏ tự nhiên biến thành một màu tím đen, giống như trong thời gian dài hít thở không thông vậy. (4

huyết thuộc nhâm mạch nói trên đều là tử huyết: < [khí hải]: Dưới rốn 4cm. khi bị điểm trúng: Đập vào vách bụng, tĩnh động mạch và sườn, phá khí, máu bị ứ lại làm thân thể mất đi sự linh hoạt. [cự khuyết]: Trên rốn 9cm. Khi bị điểm trúng: Đập vào gan, mật, chấn động tim, có thể gây tử vong. [đản trung]: Giữa hai đầu vú. Khi bị điểm trúng: Nội khí tản mạn, lòng dạ hoảng loạn, thần trí không được rõ ràng. [dũng tuyền]: Nằm tại lòng bàn chân, khi co ngón chân xuất hiện chỗ lõm. Thương tổn đến khí tại huyết Đan điền. Tuy nhiên các tử huyết này đều có ứng dụng thiết thực trong cấp cứu)

Mẹ đứa nhỏ đã khóc lớn, la hét toáng lên:” Cậu muốn làm gì, cậu muốn hại chết con tôi hả, tôi liều mạng với cậu...” Cô ta vừa la hét òm sòm, vừa muốn xông tới.

“ Mau cản cô ta lại.” Trương giáo sư đẩy Vưu Tiểu Dũng bên cạnh nói.

Vưu Tiểu Dũng đang ngây người đứng nhìn, bị Trương giáo sư đẩy một cái liền tỉnh táo lại, vội vàng chỉ huy mấy người phụ nữ gặt gao ôm lấy mẹ đứa nhỏ.

Hứa trưởng khoa lặng lẽ đến gần Trương giáo sư nhỏ giọng nói:” Tiểu Lữ có được hay không? Tôi lúc trước cũng đã xem qua tư liệu trị động kinh bằng châm cứu, nhưng thực không có giống phương pháp của cậu ta a, thầy xem sắc mặt của đứa nhỏ kìa...”

Trương giáo sư ừ một tiếng, nhìn không chớp mắt động tác của Lữ Minh Dương, thấp giọng nói:” Nhìn kỹ xem, cô xem cậu ta trấn tĩnh như vậy, có lẽ có phần nắm chắc đó...”

Lữ Minh Dương hít một hơi thật sâu, tiếp theo phải tiến hành một bước quan trọng nhất. Tuy chính mình lúc trước đã làm việc này không biết bao nhiêu lần, nhưng trên cơ thể người sống thi châm bức tà khí, thì đây chính là lần đầu tiên làm a. Hẳn trước tiên đem một cây ngân châm cắm vào cổ

họng đứa nhỏ chính là vị trí [liêm tuyền huyết], sau đó là [mi tâm ấn đường huyết], tiếp theo là trái phải [thái dương huyết]. ([liêm tuyền huyết]: Chính giữa bờ trên sụn giáp trạng, trên lằn chỉ ngang chỗ cuống hầu 0, 2 thốn – ngược đầu lên để tìm huyết. Trị lưỡi rụt, lưỡi cứng, lưỡi mềm nhão, thờ khó, nuốt khó, chảy nước miếng, họng viêm, amydale viêm, cảm, mất tiếng.)

Lữ Minh Dương sửa lại cặp mắt kính đặc biệt màu nâu sẫm của mình, sau đó cầm lên một cây ngân châm, chạm rãi châm vào nhân trung của đứa nhỏ.

Đột nhiên, miệng đứa nhỏ chạm rãi mở ra, trong yết hầu phát ra âm thanh ùng ục thật nhỏ, tiếp theo “phốc” một tiếng phun ra cuộn khăn tay mới vừa rồi Trương giáo sư đã nhét vào miệng nó, qua cặp mắt kính, Lữ Minh Dương phát hiện một cổ nhàn nhạt hắc khí theo khăn tay từ trong miệng đứa nhỏ bay ra, trong nháy mắt phiêu tán trong gió.

Quả nhiên là như vậy! Lữ Minh Dương trong lòng thầm nghĩ thật may mắn, lần này nếu không phải chính mình tình cờ ở đây, nếu về trễ một chút, có lẽ tên ác linh này đã đắc thủ.

Khuôn mặt tím đen của đứa nhỏ đã dần dần chuyển sang hồng nhuận, Lữ Minh Dương nhanh chóng thu hồi ngân châm, đem toàn bộ ngân châm cất trở vào, đứa nhỏ kia đã từ từ mở mắt, nhỏ giọng kêu:” Mẹ, mẹ...”

Mẹ đứa nhỏ cũng đã được mọi người buông ra, chạy nhào tới, gắt gao đem đứa nhỏ ôm vào trong lòng, khóc ròn nói:” Mẹ ở ngay đây, con ngoan của mẹ, con đừng làm mẹ sợ a...”

“ Mẹ, con khát...” Đứa nhỏ thì thào vô lực, giống như vừa mới trải qua nhiều năm bệnh tật hành hạ vậy.

“ Được, được, mẹ đi lấy nước cho con...” Người mẹ nức nở khóc thút thít.

“Đừng cho nó uống nước, lấy một chút nước cơm nóng cho nó uống.”
Lữ Minh Dương trong giọng nói cũng lộ ra ba phần mệt mỏi.

“Được, được, nghe theo lời bác sĩ.” Mẹ đứa nhỏ vừa lau nước mắt, vừa ôm đứa nhỏ đứng lên, vừa quay đi thì lại phịch một tiếng quỳ xuống trước người Lữ Minh Dương, kêu lên:” Cảm ơn bác sĩ đã cứu con của tôi...”

Lữ Minh Dương cuống quýt tiến tới nâng chị ta dậy, nói:” Đại tỷ, đừng làm như vậy, chữa bệnh cứu người là thiên chức của bác sĩ chúng tôi mà. Tỷ mau nhanh trở về chăm sóc đứa nhỏ mới là quan trọng hơn.”

Nhìn thấy người mẹ mang theo đứa nhỏ ngàn ân vạn tạ, Lữ Minh Dương có chút khẽ thở dài, đứa nhỏ này tuy đã được cứu, nhưng vấn đề căn nguyên còn không có tìm được, vậy cũng tức là sau này, mỗi một đứa nhỏ trong thôn vẫn cận kề nguy hiểm.

“Cậu nhóc này quả nhiên có tiền đồ nha.” Trương giáo sư vỗ vỗ đầu vai Lữ Minh Dương, ha ha cười nói:” Không nghĩ tới ta và Hứa trưởng khoa cũng thúc thủ vô sách, cậu lại chỉ dùng vài cây châm liền nhẹ nhàng đem sinh mạng của đứa nhỏ cứu trở về.”

Lữ Minh Dương khiêm tốn cười cười nói:” Tất cả đều là may mắn. Kỳ thật tôi cũng là lần đầu tiên dùng đến phương pháp châm cứu này, không nghĩ tới lại có thể thành công.”

“Phải không? A a, Hứa trưởng khoa cũng thấy được phương pháp châm cứu này của cậu thực đặc biệt, có phải là bí phương gia truyền không?”
Trương giáo sư nói.

“Không phải, chính là tôi vô tình đọc được trong một quyển cổ thư mà thôi.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói.

“Không phải chứ, vậy khi trở về nhất định phải truyền bá rộng rãi, làm cho càng thêm nhiều người biết được phương pháp này mới được.” Trương

giáo sư ha ha cười nói,” Xem ra vấn đề bí ẩn làm khổ thôn dân mười mấy năm rốt cục cũng được làm rõ, chính là chứng động kinh phát tác.”

Thôn dân nhất thời xì xà xì xầm thấp giọng bàn tán xôn xao, Vưu Tiểu Dũng sáp lại gần một chút, hỏi:” Trương giáo sư, ông nói động kinh có phải chính là giật kinh phong?”

“ Phải, chính là giật kinh phong.” Trương giáo sư nói:” Nhưng triệu chứng khi phát bệnh động kinh có rất nhiều loại, đều là bởi vì các nơron thần kinh đại não bị xáo trộn tạo thành, nhưng tổng thể mà nói đều có một điểm đặc trưng chính là người ta khi phát bệnh thì ý thức không rõ ràng. Buổi sáng tôi đã đi hỏi thăm vài nhà, cơ bản có thể khẳng định mấy đứa nhỏ này đều là bởi vì động kinh phát tác mà qua đời.”

“ Lần này làm rất tốt, mấy đứa nhỏ rốt cục được cứu rồi.” Thôn dân nhất thời đều có điểm kích động nhao nhao la lên.

“ Trương giáo sư, vì nguyên nhân gì mà thôn chúng tôi lại có nhiều đứa nhỏ mắc bệnh này vậy a.” Vưu Tiểu Dũng hỏi.

“ Ừ, động kinh bình thường là do di truyền mà mang bệnh, không biết trường bối của mấy đứa nhỏ này có hay không bệnh chứng như vậy?” Trương giáo sư nói.

Nhìn thấy thôn dân đều lắc đầu, Trương giáo sư lại nói:” Cho dù không phải di truyền, thì nhất định còn có nguyên nhân đặc biệt khác, tóm lại, mục tiêu trước mắt của chúng ta chính là ưu tiên tìm ra nguyên nhân mắc bệnh của mấy đứa nhỏ này, thêm một cái chính là cần thận kiểm tra sức khỏe cho mấy đứa nhỏ, xem chúng có tiềm ẩn bệnh chứng động kinh không.”

Nhìn thấy thôn dân nhảy múa vui mừng, Đại Quân vừa dùng máy DV quay lại, vừa đem bùa bình an trên cổ tháo xuống, hướng qua Lữ Minh Dương cười nói:” Thế giới này làm gì có quỷ, thì ra chẳng qua là giật kinh

phong mà thôi.” Dứt lời, hắn đem bùa bình an dứt khoát ném xuống mâm xay của cối xay lúa bên cạnh.

Lữ Minh Dương mỉm cười, trong lòng cũng thở dài một tiếng: Động kinh sao? Như vậy cũng tốt, dù sao thế giới này có rất nhiều thứ không thể để người bình thường biết được, cho mọi người một cái lý giải khoa học, đây chẳng phải là công việc của loại người như mình phải làm sao chứ?”

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Hồng Y Tỷ Tỷ

Trương giáo sư trong nhiều năm qua đã tập thành một thói quen, mặc kệ xuân hạ thu đông, mỗi buổi trưa sau khi ăn cơm xong đều phải ngủ trưa một lát. Hôm nay tìm ra được câu trả lời cho vấn đề hóc búa đã làm khổ khổ thôn dân mười mấy năm qua, ông ấy đã sớm hoan hỉ đi tìm Chu công của mình rồi. (vui vẻ chìm vào giấc mộng rùi đấy)

Lữ Minh Dương thì lại chẳng có chút nào buồn ngủ, ngồi một mình trên cối xay lúa trước ủy ban thôn, cẩn thận nhớ lại tất cả manh mối đã thu lượm được, đặc biệt là buổi trưa hôm nay ngay trước lúc cứu đứa nhỏ thì trị số của thiết bị EMF quá kỳ lạ. Không thể nghi ngờ, trong thôn này tuyệt đối có một ác linh cường đại, nhưng ác linh này đến tột cùng là ai đây? Là người chết đầu tiên tiêu Hồng, hay là lão nhân thần bí Ngô tam thúc kia?

“Bác sĩ tiêu Lữ”. Một âm thanh trong trẻo khiến Lữ Minh Dương đang trong trạng thái trầm tư bị kéo trở về. Hắn quay đầu lại, phát hiện Chu Đình trong trang phục bụi phủi và Đại Quân một tay cầm máy DV một tay cầm máy tính xách tay cùng nhau đi tới.

“Không nghỉ trưa à?” Chu Đình cười lạnh lạnh nói.

“À, tôi không có thói quen ngủ trưa.” Lữ Minh Dương cười nhạt nói.

“Buổi trưa hôm nay may mắn là có anh đó, không nghĩ tới anh trẻ vậy mà lại biết châm cứu nha.” Chu Đình vui vẻ nói.

“Ừm, giữa trưa thế này mà hai người chuẩn bị đi đâu vậy a.” Lữ Minh Dương vội vàng chuyển hướng đề tài nói.

“Đi truyền tài liệu. Vấn đề học búa bao lâu nay rất cục bước đầu đã được phá giải, chúng tôi phải nhanh chóng truyền tư liệu về để nhà đài biên tập và phát sóng.” Đại Quân lắc lắc cái DV trên tay, nói: “Ở vùng núi xa xôi này không có tuyến cáp, tín hiệu không dây thì lúc có lúc không, chỉ có phía đông trên đỉnh núi kia thì tín hiệu coi như tốt một chút. Chẳng qua dùng mạng không dây truyền mấy cái dữ liệu này, chỉ sợ không mất hai ba giờ đồng hồ thì cũng truyền không xong.”

“Chính là sườn núi phía đông thôn hả?” Lữ Minh Dương trong lòng máy động, hỏi, “Hai người có gặp qua ngôi mộ nào ở đó không?”

“Bác sĩ Lữ, anh cũng biết à?” Chu Đình đột nhiên hỏi.

“Biết chuyện gì?” Lữ Minh Dương nói.

“Mấy đứa nhỏ trong thôn chết đi đều chôn tại nơi đó.” Đại Quân nói, “Mấy người vùng núi này thật là mê tín, đáng lẽ mấy đứa nhỏ đều là mai táng tại phần mộ của gia đình chúng, nhưng sau đó không biết như thế nào lại nói là oan hồn mấy đứa nhỏ này không tiêu tan, mai táng gần nhà sẽ gây tai họa cho thôn, lại quật hết lên di dời đến sườn núi kia hạ thổ an táng lần nữa.”

“Đừng nói nữa, nghĩ tới chuyện này là tôi lại thấy âm u ớn lạnh.” Chu Đình ôm cánh tay chà chà, tựa hồ cảm thấy lạnh cả người, “Đại Quân, anh đi một mình đi, tôi không dám trở lại đó đâu.”

“Sợ cái gì, thế giới này làm gì có quỷ chứ? Bác sĩ Lữ và mọi người không phải đều nói mấy đứa nhỏ này là bị bệnh động kinh thôi sao.” Đại Quân ha ha cười nói.

“VẬY TÔI VẪN KHÔNG ĐI. Ở TRÊN NÚI CHỜ HAI BA GIỜ ĐỒNG HỒ CÙNG VỚI MẤY NĂM MỘ NÀY, CHO DÙ KHÔNG BỊ DỌA CHẾT THÌ CŨNG CHÁN CHẾT.” Chu Đình khẽ bủ môi nói.

“CÔ KHÔNG ĐI THÌ TÔI ĐÂY ĐI MỘT MÌNH, DÙ SAO TÔI CŨNG KHÔNG TIN QUỶ, HA HA.” Đại Quân hướng Lữ Minh Dương khoát tay tạm biệt, liền lập tức đi ngay.

Lữ Minh Dương lại khẽ nhúu mày, suy nghĩ về tin tức mới có được này. Thì ra mấy đứa nhỏ trong thôn chết đi đều mai táng ở sườn núi kia. Sườn núi này cùng cái chết của mấy đứa nhỏ có thể hay không có liên hệ gì đây?

“NÀY ĐẠI QUÂN, NGÀY HÔM QUA ANH CÒN SỢ MUỐN CHẾT, CÒN ĐEO MỘT CÁI BÙA BÌNH AN TRÊN NGƯỜI, CÁI NÀY CÒN NÓI LÀ KHÔNG TIN QUỶ.” Chu Đình hừ một tiếng nói, “BÁC SĨ LỮ, ANH KHÔNG SỢ QUỶ SAO? BUỔI TỐI HÔM QUA LÚC ĐÃ RẤT KHUYA TÔI VẪN CÒN NGHE THẤY TIẾNG ANH ĐI RA BÊN NGOÀI.”

“HẢ?” Nghe được lời của Chu Đình, Lữ Minh Dương lại từ trong suy tư tỉnh táo lại, cô ta lại có thể nghe được buổi tối hôm qua mình ra khỏi phòng.

“CŨNG KHÔNG BIẾT LÀ CON CHIM GÌ KÊU, LÀM CHO TÔI CẢ BUỔI TỐI NGỦ KHÔNG YÊN.” Chu Đình không thật lòng nói.

Lữ Minh Dương mỉm cười, trong lòng tự nhiên hiểu được cô ta tuyệt đối không phải bị tiếng chim kêu làm cho ngủ không được, mà chính là do sợ nên ngủ không được. Cái này cũng thực làm khó người ta, cô gái trẻ tuổi như vậy lại dám đến nơi thâm sơn này làm phóng sự về một sự kiện linh dị.

“À, BUỔI TỐI HÔM QUA TÔI CÓ CHÚT ĐAU BỤNG.” Lữ Minh Dương thuận miệng đáp qua loa.

“ỒI, NHẤT ĐỊNH LÀ ANH KHÔNG THƯỜNG XUYÊN ĐI CÔNG TÁC XA, CHẮC LÀ KHÔNG HỢP THỦY THỔ RỒI.” Chu Đình cười nói, “TRÊN XE TÔI CÓ THUỐC ĐÓ, LẤY CHO ANH

uống nha.”

“ Không cần đâu, hôm nay cảm thấy tốt hơn nhiều rồi.” Lữ Minh Dương nói, trong lòng lại cảm thấy Chu Đình này chẳng những bề ngoài nhìn cũng được, mà lòng dạ cũng rất tốt. Được một cô gái quan tâm như vậy, đối với Lữ Minh Dương không ngờ là lần đầu tiên.

“ Vậy thôi được. Nếu anh thấy chỗ nào không khỏe thì tìm tôi nha, tôi đem theo rất nhiều thuốc thông dụng đó.” Chu Đình nói, “ Bác sĩ Lữ, buổi chiều anh dự định làm gì đây?”

“ Cô không cần gọi tôi một tiếng bác sĩ Lữ hai tiếng bác sĩ Lữ, tôi chỉ là một thực tập sinh thôi. Cô kêu tôi là tiểu Lữ hoặc là Lữ Minh Dương cũng được.” Lữ Minh Dương mỉm cười, nói: “ Buổi chiều tôi tính đi thăm đứa nhỏ kia.”

“ Tôi đây với anh cùng đi đi, thuận tiện cho anh lên hình luôn.” Chu Đình nói xong liền cho tay vào trong cái túi nhỏ của cô lấy ra chiếc máy mini DV.

“ A, thôi đừng ghi hình tôi làm gì. Buổi chiều nhóm người Trương giáo sư tiến hành kiểm tra sức khỏe cho mấy đứa nhỏ trong thôn, hay là cô ghi hình bọn họ nhiều nhiều đi, dù sao mấy người họ mới là chuyên gia, tôi chẳng qua chỉ là một thực tập sinh nho nhỏ thôi.” Lữ Minh Dương mỉm cười nói, hẳn muốn buổi chiều đi thăm đứa nhỏ kia thực ra mục đích không chỉ là xem bệnh đơn giản như vậy, hẳn còn hy vọng có thể hỏi một chút chuyện của đứa nhỏ đầu tiên trong thôn có thể thoát khỏi tay ác linh này trong mười mấy năm qua, hy vọng tìm ra được manh mối giá trị gì đó.

Chu Đình a a cười, cô làm phóng viên, tự nhiên hiểu được trong xã hội này quan hệ giao tế là rất quan trọng. Cô nghĩ Lữ Minh Dương không muốn được ghi hình chính là vì sợ nhóm người Trương giáo sư cho là hẳn

chỉ là một thực tập sinh nho nhỏ mà lại dám tranh giành danh tiếng với bọn họ.

Đem cái DV cất vào cái túi nhỏ, Chu Đình cười nói:” Được thôi, tôi sẽ không ghi hình nữa, chỉ đi theo anh xem một chút chắc là được chứ nhỉ? Buổi sáng theo Hứa trưởng khoa đi khám sức khỏe cho mấy đứa nhỏ, vừa mệt vừa nhàm chán, tôi cũng không muốn buổi chiều lại tiếp tục như vậy.”

Lữ Minh Dương bất đắc dĩ, đành nói:” Được, vậy bây giờ chúng ta đi đi.” Hắn nói xong, liền đứng lên, trong lòng cũng không biết tại sao đồng ý cho Chu Đình cùng đi, đến tột cùng là bởi vì bất đắc dĩ hay là bởi vì Chu Đình đã đem đến cho hắn chút cảm giác ấm áp kia?

Hai người sau một hồi hỏi thăm đã tới được nhà của đứa nhỏ kia, mẹ đứa nhỏ vừa thấy vị bác sĩ mới cứu lại tính mạng đứa con của mình, vội vàng nhiệt tình mời hai người vào trong nhà, rồi lại bận rộn đi nấu trà.

Đứa nhỏ đã không còn vấn đề gì, chỉ là giống như vừa mới trải qua một cơn bạo bệnh, tinh thần có chút uể oải. Lữ Minh Dương nhìn nhìn Chu Đình, trong lòng thoáng có chút hối hận vì sao mình lại đồng ý cho cô ta cùng đi, có cô ta ở đây, hẳn như thế nào có thể hỏi chuyện đứa nhỏ đây?

Thật may, Chu Đình đúng lúc này hỏi đứa nhỏ WC ở chỗ nào, sau đó cầm lấy túi xách ra khỏi phòng. Lữ Minh Dương vội vàng nắm lấy cơ hội, lại gần đứa nhỏ thấp giọng hỏi:” Tiểu Bình, thúc thúc hỏi cháu mấy vấn đề được không nè?”

Đứa nhỏ ngược nhìn Lữ Minh Dương, dùng thanh âm yếu ớt nói:” Mẹ cháu kể mạng của cháu là do thúc cứu, thúc thúc muốn hỏi cái gì cháu nhất định nói cho thúc nghe.”

Lữ Minh Dương mỉm cười gật gật đầu, nói:” Cháu còn nhớ rõ buổi trưa chuyện xảy ra như thế nào chứ?”

Tiểu Bình gật gật đầu nói:” Cháu nhớ rõ. Buổi trưa cháu chơi ở chỗ cối xay đá, sau đó có một Hồng y tử tử đến nói chuyện với cháu, chị ấy nói muốn cùng cháu chơi đùa, rủ cháu đi cùng với chị ấy, cháu không muốn đi, chị ấy liền dùng sức kéo cháu, sau đó cháu cái gì cũng không biết.”

Lữ Minh Dương khẽ nhú mày, sau đó cười nói:” Cháu còn nhớ Hồng y tử tử đó hình dáng ra sao chứ? Chị ấy bao nhiêu tuổi?”

Tiểu Bình nhú mày nói:” Thì chị ấy chính là một tử tử mặc áo đỏ đó, chị ấy bao nhiêu tuổi à? A, chị ấy cao như cái chị này vậy nè.” Đứa nhỏ nói xong, ngón tay chỉ ra phía cửa.

Lữ Minh Dương quay đầu, liền bắt gặp Chu Đình đang đi đến. Hắn mỉm cười, quay đầu nhẹ nhàng vuốt vuốt cái trán của Tiểu Bình, nói:” Tiểu Bình nghe lời mẹ nhé, ngoan ngoãn nghỉ ngơi, qua hai ngày sẽ khỏi bệnh thôi.”

Tiểu Bình gật gật đầu, Lữ Minh Dương trong lòng lại suy tư, cái cô Hồng y tử tử này cao cỡ Chu Đình, như vậy tuổi của cô ta đến tột cùng là bao nhiêu đây? Chu Đình không tính là cao lắm, nhưng ít nhất cũng hơn một thước sáu, nói cách khác cái cô Hồng y tử tử này cũng phải là một người trưởng thành, như vậy không có khả năng là người chết đầu tiên tên tiểu Hồng kia, bởi vì tiểu Hồng khi chết đi chẳng qua mới mười lăm mười sáu tuổi mà thôi.

“ Thế nào? Tiểu Bình không có việc gì chứ?” Chu Đình đi vào phòng, nói.

“ Không có việc gì.” Lữ Minh Dương mỉm cười, lại nhìn thấy mẹ tiểu Bình bưng hai chén lớn đi nhanh tới, thần tình vui vẻ nói:” Bác sĩ Lữ, mau dùng chút trà.”

Lữ Minh Dương và Chu Đình nhận cái chén lớn, lại phát hiện cái được gọi là trà này thì ra là một chén chè hột gà trà. Hai người không khỏi nhìn nhau cười, trong lòng cảm thán sự nhiệt tình của người miền núi. (Hột gà

trà là một loại chè truyền thống, nổi tiếng của người Hoa, được hầu hết người Hoa yêu thích, thường được làm vào dịp sum họp gia đình, các đám tiệc cưới hỏi.... Món chè hột gà trà có tác dụng giúp dễ tiêu hoá, mát gan, thải độc, ngừa cảm cúm và đẹp da)

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Đêm Thứ Hai

Buổi tối hôm đó, Vuur bí thư ở nhà mình làm một bữa tiệc, thịnh tình chiêu đãi mấy vị bác sĩ phóng viên từ thành phố đến. Hôm nay phá giải vấn đề đã quấy nhiễu Tam Hà thôn suốt mười mấy năm qua, thật là làm cho anh bí thư luôn kiên trì tin tưởng vào khoa học này trên mặt không giấu nổi vẻ tự hào.

Vuur Tiểu Dũng nhiệt tình mời rượu tới tấp, ngay cả Trương giáo sư là người trước giờ không dính đến một giọt rượu nào cũng phá lệ uống một chén nhỏ, còn anh chàng cameraman Đại Quân lại càng uống tới say bí tỉ.

Cho đến gần nửa đêm, mọi người mới giải tán. Trở lại ủy ban thôn, Đại Quân trong chốc lát đã ngáy như sấm, Lữ Minh Dương đợi một lát, lúc này mới lặng lẽ đứng dậy, thật cẩn thận mở cửa phòng, lần này hẳn không muốn lại bị Chu Đình ở cách vách nghe được động tĩnh gì, vì thế rón ra rón rén hướng phía đông thôn mà đi.

Đi đến trước xe, Lữ Minh Dương mở cửa thùng hàng phía sau, lựa chọn vài món đồ đem theo bên người, suy nghĩ một chút lại lấy thêm khẩu súng huyết tương chó mực và gà trống trắng, lúc này mới hướng đỉnh núi phía đông mà đi.

Trên sườn núi cũng không có đường đàng hoàng, khắp nơi đều là những tảng đá lớn lớn nhỏ nhỏ, Lữ Minh Dương mượn ánh trăng mờ ảo, cẩn thận chú ý dưới chân, đi ước chừng hai mươi phút thì đến đỉnh núi.

Trên đỉnh núi gió tựa hồ lớn hơn rất nhiều, tiết trời trung thu thì gió lạnh đã có thể xuyên thấu qua mấy cái áo, khiến cho Lữ Minh Dương cảm nhận được một cỗ nhàn nhạt hàn ý. Hắn hít sâu một hơi không khí lạnh lẽo, rồi nhìn về phía chân núi đối diện, ở lưng chừng núi thấp thoáng có thể thấy một gò đất nhỏ, có lẽ đó chính là phần mộ của tất cả những đứa nhỏ trong thôn chết đi suốt mười mấy năm qua.

Người ta đều nói lên núi thì dễ xuống núi khó, ước chừng lại phải mất hơn hai mươi phút, Lữ Minh Dương mới xuống đến lưng chừng núi. Hắn mở chiếc đèn pin cầm tay rọi bốn phía quan sát, cái bãi tha ma này ít nhất cũng có hơn hai mươi phần mộ, nói cách khác suốt mười mấy năm qua trung bình hàng năm đều có hai đứa trẻ bị hại, đối với cái thôn nhỏ không tới hai ngàn nhân khẩu này mà nói, đây không thể nghi ngờ chính là vô cùng làm cho người ta giật mình.

Nhưng cái thực sự làm Lữ Minh Dương cảm thấy ngạc nhiên chính là, ở đây không có một ngôi mộ nào lại không [tọa Tây triều Đông], điều này hoàn toàn không phù hợp với quan niệm phong thủy thông thường đó là [tọa Bắc triều Nam]. Đây là bố cục gì đây chứ? (8 hướng cụ thể trong phong thủy: [tọa Đông triều Tây], [tọa Tây triều Đông], [tọa Tây Bắc triều Đông Nam] và [tọa Đông Nam triều Tây Bắc], [tọa Đông Bắc triều Tây Nam], [tọa Tây Nam triều Đông Bắc], [tọa Nam triều Bắc] và [tọa Bắc triều Nam] ; Thường thường thì coi hướng là nhìn từ trong nhà ra ngoài đường. Khi nào mà bạn nghe được ai nói thuật ngữ ngôi mộ này, căn nhà này tọa bắc triều nam, thì thuật ngữ đó có ý nói ngôi mộ đó, căn nhà đó có lưng nhà là bắc và hướng nhà (nhìn về) là nam.)

Nhưng trước mắt đau đầu nhất chính là mấy phần mộ này đều không có bia mộ, vậy làm sao mới có thể từ trong rất nhiều nấm mộ này tìm ra được cái nào là mộ phần của tiểu Hồng đây. Lữ Minh Dương nâng cổ tay lên, nhìn nhìn thiết bị EMF, số liệu trên mặt đồng hồ chính là cao hơn một chút

so với hoàn cảnh bình thường, nhưng ở đây là bãi tha ma, trị số này không thể nói là cao, thậm chí còn có vẻ hơi thấp một chút.

Xem ra chỉ có thể dùng biện pháp cực nhọc nhất, đó chính là kiểm tra từng ngôi mộ một.

Lữ Minh Dương từ trong túi áo lấy ra cặp kính đặc chế kia đeo lên, sau đó lại lấy ra một sợi dây điện, sợi dây này một đầu giống như chân cắm của headphone, trong khi đầu còn lại là một cái đinh bằng đồng dài bốn tấc. Hắn lấy chân cắm của sợi dây ghim vào jack cắm của thiết bị EMF trên cổ tay, rồi cắm đầu còn lại vào một nấm mộ, cẩn thận nhìn biến hóa của số liệu trên thiết bị EMF.

Số liệu cũng không có phát sinh biến hóa quá lớn, Lữ Minh Dương rút lại cây đinh đồng, tiếp tục hướng đến phần mộ tiếp theo.

Trải qua gần nửa giờ kiểm tra, hiện tại trong cả bãi tha ma này chỉ còn lại phần mộ cuối cùng ở góc phía đông. Nếu tiểu Hồng thực sự có vấn đề, nhất định phần mộ này có thể tra ra chút gì đó cổ quái.

Lữ Minh Dương hít sâu một hơi, mạnh mẽ đem chiếc đinh đồng cắm xuống nấm mộ, khẩn trương nhìn biến hóa của thiết bị EMF.

Không có bất cứ vấn đề gì. Số liệu trên thiết bị EMF giống như trước cũng không có biến hóa gì lớn. Chẳng lẽ ác linh kia không phải là tiểu Hồng? Hoặc là di cốt của tiểu Hồng thực ra không có mai táng ở chỗ này?

Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, xoay người đánh giá lại một lượt hơn hai mươi phần mộ này, đột nhiên nơi khóe mắt của hắn bắt được một hồng ảnh, hắn vội vàng ngưng thần nhìn lại, phát hiện một bóng hồng ảnh đang hướng đỉnh núi bay đi, trong chớp mắt liền không thấy bóng dáng.

Chẳng lẽ lại là “Hồng Y tỷ tỷ” kia sao?

Lữ Minh Dương lập tức nhanh chóng thu hồi chiếc đinh đồng, nắm chặt khẩu súng huyết tương hướng đỉnh núi đuổi theo.

Lúc này hắn đã bắt chấp đá nhọn đâm xuyên qua đế giày có thể làm bàn chân bị đau, chỉ chú ý tránh những tảng đá to để không bị trượt chân té ngã, đèn pin cũng không thềm sử dụng, Lữ Minh Dương dùng hết toàn lực hướng về phía đỉnh núi chạy đi như bay. Lần này chỉ mất có vài phút, Lữ Minh Dương đã có chút mệt đứt hơi đứng ở trên đỉnh núi, hắn quét mắt khắp nơi, nơi đây không một bóng người – hoặc có thể nói là bóng quỷ?

Nếu vừa rồi hồng ảnh kia thực sự là Hồng y tỷ tỷ mà tiểu Bình đã nói, như vậy nó có thể hay không chính là tiểu Hồng? Còn nữa, rõ ràng căn cứ giá trị trên thiết bị EMF mà xem xét, thì năng lượng của cô ta tuyệt đối không phải tầm thường, nên tuyệt đối sẽ không sợ hãi con người, nhưng vừa rồi vì sao cô ta lại bỏ chạy khi thấy mình đây? Huống chi bây giờ còn là ở bãi tha ma vô cùng hoang vắng giữa đêm khuya?

Lữ Minh Dương than thầm một hơi, Tam Hà thôn này vẫn còn quá nhiều câu đố chưa có lời giải. Hắn nâng cổ tay lên, chỉnh thiết bị EMF trở lại giao diện bình thường của một chiếc đồng hồ, nhìn qua một chút thì bây giờ đã là một giờ đêm, vì vậy đứng dậy hướng phía thôn trang đi về.

Trở lại cửa thôn, Lữ Minh Dương mở thùng hàng phía sau xe Jeep, ném trở lại khẩu súng huyết tương, mới vừa quay đầu lại, lại đột nhiên thấy xuất hiện lù lù một bóng đen, trong lòng nhất thời cả kinh. Cái bóng đó lại lên tiếng.

“Cậu trai trẻ, khuya như vậy rồi còn chưa ngủ?” Một thanh âm già nua cất lên, nghe khẩu âm tựa hồ đúng là Ngô tam thúc.

“Ngô tam thúc hả? Thúc không phải cũng chưa ngủ sao?” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói, chân cũng không di chuyển, tay thì lại đặt ở cửa thùng hàng sau xe. Ngô tam thúc này rất là khả nghi, nếu một khi có vấn đề

gì, chính mình có thể lập tức mở thùng hàng, đem khẩu súng huyết tương lần nữa nắm trong tay.

“ Ai, già rồi, khó ngủ đó mà.” Ngô tam thúc thở dài một tiếng, nói, “ Với lại, mấy đứa con nít rất nghịch ngợm a, tôi giúp các cậu trông chừng mấy chiếc xe một lát.” Ngô tam thúc xoay người đi tới, ánh trăng mờ ảo chiếu vào một bên mặt của ông ta, làm cho Lữ Minh Dương thấy được những nếp nhăn trên gương mặt đó, cùng một ánh mắt rất tinh nhanh.

Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, bây giờ là đêm hôm khuya khoắc, làm sao còn có thể có con nít chạy ra ngoài phá phách đây?

“ Cảm ơn thúc.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói, “ Thúc cũng sớm một chút trở về nghỉ ngơi đi. Cả ngày lên núi chặn dê, thức khuya dậy sớm, cũng phải chú ý thân thể nhiều một chút nha.” Lữ Minh Dương nhìn chăm chăm vào con mắt kia của Ngô tam thúc, thử dò xét nói.

“A a, cảm ơn cậu, cậu trai trẻ tâm địa thật tốt quá, biết quan tâm đến mấy người già cả như tôi nữa a.” Ngô tam thúc thở dài một tiếng, nói tiếp, “ Tôi đây chỉ là một bộ xương già không có giá trị gì, chính là mấy người thành phố các cậu phải chú ý một chút a. Một khi các cậu đã tra ra là bệnh gì, liền nhanh chóng trở về đi, vùng sơn cước cũng không phải là địa phương hay ho gì đâu...”

Lữ Minh Dương nghe ra trong lời Ngô tam thúc còn có ý khác, vội vàng hỏi:” Ý thúc là...”

Ngô tam thúc lại khoát tay áo, ngắt lời Lữ Minh Dương, thở dài một tiếng, lại nói:” Kim lão thái nói, hôm nay các cậu đã gây ra đại họa, tôi thấy hay là nhóm người mấy cậu sáng mai đi nhanh đi thôi, bằng không...” Ông ta nói xong lại thở dài một tiếng, chấp hai tay sau lưng xoay người chậm rãi hướng phía nam thôn mà đi.

--

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Lại Thấy Hồng Y Mị Ảnh

Tựa hồ cả ngày hôm nay đã quên mất một manh mối trọng yếu, đó chính là nhân vật Kim lão thái, một đầu mối rất quan trọng.

Lữ Minh Dương nhìn thân ảnh Ngô tam thúc khuất dần dưới ánh trăng mờ ảo, trong lòng âm thầm tính toán, theo như lời của Ngô tam thúc thần bí này, Kim lão thái nói bọn họ hôm nay đã gây ra đại họa, sẽ có đại phiền toái tìm tới, đến tột cùng là ác ý hãm dọa, hay là thiện ý nhắc nhở đây?

Kim lão thái này đến tột cùng là dạng người gì đây? Nhưng ít ra trước mắt mà nói, bà ta so với Ngô tam thúc càng thần bí hơn nhiều.

Bây giờ từ manh mối tiểu Hồng không tra ra được manh mối giá trị gì, còn Hồng y tử tử thần bí kia, chỉ có thể đoán đó là một nữ quý mặc trang phục đỏ mà thôi, có lẽ mục tiêu chủ yếu ngày mai chính là phải đi điều tra Kim lão thái thần bí này, xem thử từ chỗ bà ta có thể có một chút thu hoạch nào không.

Lữ Minh Dương vừa tính toán nên dùng phương pháp gì để hỏi thăm được địa chỉ của Kim lão thái, vừa hướng ủy ban thôn đi đến.

Trở lại trong phòng, Lữ Minh Dương phát hiện không nghe được tiếng ngáy om sòm làm phiền mình cả đêm qua của Đại Quân, nhờ vào chút ánh trăng yếu ớt chiếu qua cửa sổ, hẳn phát hiện chỗ ngủ của Đại Quân không có ai.

Thằng nhóc này chẳng lẽ là ra bên ngoài giải quyết tâm sự rồi? Cũng khó trách, nó uống nhiều rượu như vậy dĩ nhiên là nhanh như vậy liền phải thức dậy giải quyết rồi. Lữ Minh Dương khẽ lắc đầu, chẳng biết thằng nhóc này có hoàn toàn tỉnh táo không, có hay không phát hiện mình vừa rồi cũng không có ở trong phòng, xem ra phải kiểm cái lý do gì đó để giải thích mới được.

Nằm xuống chỗ ngủ dưới nền nhà, Lữ Minh Dương duỗi chân duỗi tay thư giãn gân cốt, hai ngày nay đều là ngủ trễ dậy sớm, hơn nữa mới vừa rồi một đường trèo nhanh lên đỉnh núi, cái này đúng là có chút mệt. Hắn nhắm mắt lại đem một ít manh mối thu thập được trong hai ngày nay sắp xếp lại một lần, nhưng lại mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, cũng không biết qua bao lâu, tựa hồ đã qua mấy tiếng, cũng tựa hồ chỉ là mới vài phút mà thôi, Lữ Minh Dương đột nhiên giật mình tỉnh giấc – Đại Quân vậy mà còn chưa có trở về.

Trực giác nói cho Lữ Minh Dương biết, nhất định đã xảy ra chuyện rồi.

Hắn lập tức đứng dậy, nhẹ nhàng bật đèn, quét mắt nhìn khắp phòng.

Trương giáo đang ngủ say trên chiếc giường đơn, mà chỗ ngủ của Đại Quân lại có chút bừa bộn, cái giá treo quần áo đặt kế bên chỗ ngủ lại đang ngã sập xuống ở một bên, nhưng càng làm cho người ta nghi hoặc chính là ở cửa ra vào chỉ còn lại một chiếc giày của Đại Quân, chiếc còn lại thì không thấy đâu.

Lữ Minh Dương nhíu mày, căn cứ tình huống này mà suy xét, lúc Đại Quân đi khỏi thì cậu ta đang rất hoảng hốt, ngay cả giày cũng mang chưa xong, chưa ra khỏi cửa đã bị rớt một chiếc thế nhưng cũng không thèm mang lại. Đến tột cùng là vì nguyên nhân gì mà nó lại hoảng hốt chạy khỏi phòng như vậy chứ? Không phải là bị đau bụng tiêu chảy đó chứ?

Còn nữa, người già thường rất tỉnh ngủ, rất dễ thức giấc dù là tiếng động nhỏ, mà cái giá treo đồ kia ngã xuống đất nhất định là gây ra tiếng vang lớn, nhưng xem dáng vẻ ngủ say của Trương giáo sư thì lại không giống như đã từng bị giật mình tỉnh giấc qua a.

Lữ Minh Dương nâng cổ tay lên nhìn thiết bị EMF, trị số trên mặt đồng hồ cao hơn tiêu chuẩn một chút, chứng minh trong này vừa rồi từng có ác linh dừng lại!

Quả nhiên là vậy!

Lữ Minh Dương xoay người kêu Trương giáo sư một tiếng, Trương giáo sư lại vẫn ngủ say như trước, không có chút phản ứng nào. Hắn đi đến lắc ông ấy vài cái, Trương giáo sư mới chậm rãi từ trong giấc ngủ mê tỉnh lại.

“Tiểu Lữ hả, đã trẻ thế này còn không ngủ, làm gì vậy a?” Trương giáo sư ngáp một cái nói.

“Trương giáo sư, không thấy Đại Quân.” Lữ Minh Dương nói.

“Đại Quân?” Trương giáo sư liếc đôi mắt còn mê ngủ về phía chỗ nằm trên sàn nhà, nói, “Có phải là đi ngoài rồi không?”

“Tôi vừa rồi có đi WC, không thấy cậu ta ở đó, tôi trở lại cũng không thấy cậu ta ở đây luôn, chắc là cậu ta gặp chuyện gì ngoài ý muốn rồi đó.” Lữ Minh Dương nói.

“Có thể gặp chuyện ngoài ý muốn gì a, cậu ta uống nhiều rượu như vậy, chắc là bị tiêu chảy cũng không chừng.” Trương giáo sư không đồng tình nói.

“Đúng vậy, cậu ta uống nhiều rượu như vậy, tôi là sợ cậu ta đi ngoài xong rồi lại say xin ngủ luôn bên ngoài đó.” Lữ Minh Dương vội vàng nói.

“ À, có lý. Trời lạnh quá, cứ như vậy mà ngủ một đêm bên ngoài thì đối với thân thể đúng là không tốt chút nào. Chúng ta phải ra ngoài tìm cậu ta thôi.” Trương giáo sư nói xong liền ngồi bật dậy, rồi lại đau đớn nhãn mặt, ông cảm thấy toàn thân đau nhức giống như tứ chi đứt đoạn.

Lữ Minh Dương trong lòng âm thầm gật đầu, nhìn bộ dáng Trương giáo sư lúc này nhất định là ông ta đã bị ác linh dùng phương pháp gì đó khiến ông ấy chìm vào giấc ngủ mê, cho nên mặc dù là đang ngủ nhưng thân thể chẳng những không được nghỉ ngơi, mà lại giống như đang lao động chân tay quá sức, làm cơ thể càng thêm mệt mỏi.

Lữ Minh Dương giúp Trương giáo sư đứng lên, lấy cái đèn pin, hai người cùng nhau ra khỏi phòng. Trời bên ngoài tựa hồ ngày càng u ám, ngay cả ánh trăng mờ ảo vừa rồi bây giờ cũng đã không còn nữa. Ánh đèn pin chiếu trong bóng đêm tựa hồ cũng có vẻ yếu đi không ít.

Hai người trước tiên đi đến WC kế bên ủy ban thôn, nếu Đại Quân quả thật là nửa đêm bị tiêu chảy phải đi giải quyết rồi say té bên ngoài, như vậy cứ đi theo con đường này nhất định là gặp được.

Nhưng quả nhiên không ngoài dự liệu của Lữ Minh Dương, đi hết con đường này cũng không có phát hiện Đại Quân.

“ Có thể hay không là cậu ta say quá không phân biệt được phương hướng, tìm không thấy WC?” Trương giáo sư nhíu mày nói, “ Tôi thấy hay là chúng ta cẩn thận tìm kiếm chung quanh một lát. À, kêu mấy người Hứa trưởng khoa dậy luôn đi, chúng ta chia nhau ra tìm, có thể nhanh hơn một chút.”

Hai người lại vòng trở về, gõ cửa phòng Hứa trưởng khoa và Chu Đình, đem tình huống kể lại, Chu Đình bực bội nói:” Cái tên Đại Quân này, lúc trở về tôi sẽ báo cáo chuyện của hắn, xem hắn sau này đi ra ngoài phòng vẫn còn dám uống say bí tỉ như vậy không.”

Lữ Minh Dương trong lòng than thầm một hơi, nhìn Chu Đình trong bộ đồ ngủ vải bông, sự tình tựa hồ ngày càng phức tạp. Nếu Đại Quân thực sự gặp phải ác linh, như vậy cơ hội sau này cậu ta còn có thể đi ra ngoài phòng vẫn coi bộ là thập phần xa vời.

Hắn không khỏi lại nhớ tới lời của Ngô tam thúc, Kim lão thái nói nhóm người của mình hôm nay đã gây ra đại họa, muốn mọi người sáng sớm liền rời đi, nhưng hiện tại trời còn chưa sáng cũng đã xảy ra chuyện rồi. Mình gây ra đại họa gì chứ? Là chuyện cứu tiểu Bình lúc trưa sao? Nhưng nếu đúng như vậy, người đầu tiên mà ác linh muốn đối phó nên là chính mình mới đúng, vì cái gì lại bỏ qua mình mà xuống tay với Đại Quân đây?

Dựa theo ý của Trương giáo sư, bốn người phân làm hai tổ chia nhau tìm kiếm. Dù sao thôn này cũng lớn như vậy, có thể Đại Quân không tìm thấy WC lại chạy ra ngoài mấy khe núi cũng nên?

Lữ Minh Dương cùng Chu Đình một tổ hướng phía nam thôn mà đi. Xuyên qua sân trước ủy ban thôn, hai người theo đường lớn đi chậm chậm, cẩn thận nhìn xem bên đường có hay không WC hoặc là thân hình Đại Quân bị té ngã trên đất.

“Bác sĩ Lữ, buổi tối có phải anh đã ra khỏi phòng không a?” Chu Đình chỉnh sửa lại bộ đồ ngủ vải bông trên người, nhưng mà như vậy càng làm những chỗ lồi lõm trên người hiện ra rõ ràng hơn. “Tôi nghe được tiếng mở cửa phòng của anh đó.”

Buổi tối hôm nay mình đã rất cẩn thận, không nghĩ tới lại bị cô ta nghe được. Lữ Minh Dương thầm than một hơi, ha ha cười nói:” Tôi cũng bực bội đây, ban ngày rõ ràng là đã ổn rồi, không hiểu sao buổi tối vẫn bị đau bụng.”

“Hừ, tôi đã nói anh phải uống thuốc mà, anh lại không chịu nghe. Anh đi ra ngoài thời gian dài như vậy, nhất định là bị tiêu chảy nghiêm trọng

lắm đó nha.” Chu Đình có vẻ hả hê nói.

“Làm sao cô biết tôi đi ra ngoài rất lâu vậy? Không phải cô không đi ngủ lại đặc biệt đi nghe trộm động tĩnh phòng của tôi chứ hả?” Lữ Minh Dương cười nói.

“Phì, ai thèm đặc biệt đi nghe trộm anh.” Chu Đình tức giận phì một tiếng, rồi lại không khỏi cúi đầu, thanh âm cũng nhỏ đi không ít,” Tôi là ngủ không được, nghe thấy anh đi ra khỏi phòng, nhưng qua một lúc lâu vẫn không thấy anh trở về, sau đó tôi mơ mơ màng màng mà ngủ mất...”

Nói xong, Chu Đình thấy Lữ Minh Dương cũng không đáp lại, đột nhiên cảm thấy Lữ Minh Dương nắm lấy tay của mình, lôi mạnh cô dừng lại. Cô không khỏi thềm bấn loạn trong lòng, rồi lại không thấy Lữ Minh Dương có động tác gì tiếp theo, rốt cục nhịn không được ngước đầu lên nhìn, lại phát hiện Lữ Minh Dương đang nhíu mày, vẻ mặt cảnh giác cao độ, trừng mắt nhìn về bóng tối vô tận phía trước.

Phía trước chẳng lẽ có cái thứ gì sao chứ? Chu Đình trong lòng không khỏi có điểm sợ hãi, nơi đó ngoại trừ bóng tối chỉ là bóng tối, còn cái gì cũng không có a.

Nhưng Lữ Minh Dương vừa rồi quả thật đã nhìn thấy thứ đó, hoặc nói thẳng ra là thứ ô uế đó. (thấy ma đó)

Trong lúc cùng Chu Đình nói chuyện hăn vẫn không có một điểm lơ là mất cảnh cảnh giác, luôn chú ý đến động tĩnh tứ phía chung quanh. Bất chợt hăn phát hiện phía trước tựa hồ có một bóng người lướt qua, vì thế hăn vội vàng kéo tay Chu Đình đứng lại, vừa vội vàng lấy đèn pin chiếu tới, sau đó hăn phát hiện một cái bóng màu đỏ chợt lóe lên lướt qua, trong chớp mắt lại không thấy bóng dáng.

Tựa hồ đúng là giống với tình cảnh đã gặp phải lúc trên núi, chính là Hồng y mị ảnh đó...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Đại Quân Tử Vong

Lữ Minh Dương vô cùng nghi hoặc.

Chính mình hiện tại thực không có đeo mắt kính, nói cách khác đáng lẽ mình không thể nhìn thấy mấy thứ phi vật chất thế này chứ. Nhưng hẳn có thể khẳng định cái bóng màu đỏ bay qua bay lại vừa rồi cũng không phải là ảo giác.

Điều này có ý nghĩa gì đây? Hay là cái bóng đỏ kia cũng không phải là quỷ, mà là...

Hắn không khỏi lại trầm tư suy nghĩ.

“Bác sĩ Lữ, làm sao vậy?” Cơ thể mảnh mai của Chu Đình đã bắt đầu có chút phát run, bàn tay nhỏ bé bị Lữ Minh Dương nắm lấy bây giờ ngược lại bầu chặt Lữ Minh Dương.

“A, không có gì, tôi vừa rồi thấy có cái gì đó chạy tới, có thể là con chuột thôi.” Lữ Minh Dương ôn hòa cười, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Chu Đình.

Chu Đình nhất thời cảnh giác, vội vàng rút tay của mình lại, giả bộ làm ra vẻ tức giận nói: “Đáng ghét, hù chết người ta, tôi còn tưởng rằng anh gặp quỷ đó chứ.”

Lữ Minh Dương mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ chính mình cũng không xác định vừa rồi có phải là gặp quỷ không – tuy hẳn đã gặp qua không ít quỷ, nhưng lần này lại làm hẳn không dám khẳng định.

“ Đi thôi, đã sắp tới đầu thôn rồi. Chúng ta hay là nhanh chóng đi tìm Đại Quân quan trọng hơn.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói, nhắc chân tiếp tục theo đường lớn phía trước mà đi.

Thôn cũng không lớn, mất một chút thời gian đã đến đầu thôn, nhưng thực không có phát hiện Đại Quân. Vì thế hai người quay trở lại, phát hiện Trương giáo sư cùng Hứa trưởng khoa còn chưa trở về, vì thế liền chuẩn bị chờ thêm một lát.

Chu Đình thở hổn hển ngồi trên cối xay đá ở trong sân trước ủy ban thôn, bực tức nói:” Tên Đại Quân chết tiệt, xem tôi ngày mai như thế nào xử anh...” Cô đang nói, lại bỗng nhiên cảm giác dưới chân có một đồng thịt lù lù, vì thế vội vàng lấy đèn pin chiếu xuống, lại phát hiện đây không phải là Đại Quân đó sao, cậu ta đang nằm sấp trên mặt đất ngủ say.

Chu Đình nhất thời tức nghẹn họng, bật người đứng dậy tức giận đá một cước vào mông Đại Quân, mắng:” Hại mấy người chúng tôi tìm hết nửa cái thôn, anh lại nằm chỗ này mà ngủ ngon lành.”

Đại Quân bị đá mạnh một cước, lại như trước không có một điểm động tĩnh, vẫn ngủ như chết. Chu Đình còn đang nghi hoặc, Lữ Minh Dương đã nhanh chóng cúi người xuống, đem Đại Quân lật trở lại, phát hiện khuôn mặt cậu ta đầy bùn đất, hai mắt trũng trũng, tròng trắng trợn ngược, miệng đầy máu...

Lữ Minh Dương vội vàng kiểm tra hơi thở, lại sờ vào động mạch cổ, ảm đạm nói một tiếng:” Chết.” Chu Đình nhất thời thét lên một tiếng chói tai...

Bí thư thôn Vũ Tiểu Dũng ngáp một cái, thần tình mệt mỏi nhìn về phía đông, mặt trời đã dần ló rạng trên bầu trời, sắp sáng rồi.

Lúc nửa đêm, anh ta bị thôn dân kêu cửa om sòm, được tin nhóm người chuyên gia, phóng viên đang ở ủy ban thôn đã xảy ra chuyện, anh nhất thời hoảng lên đến cả quần áo cũng không kịp thay, liền vội vàng chạy tới.

Người chết là anh chàng quay phim của đài truyền hình Đại Quân, nhớ lại buổi tối ngày hôm qua Đại Quân uống rượu thật hào sảng, Vũ Tiểu Dũng cảm giác trong lòng tựa hồ có cái gì đó làm mình ngạt thở, rồi lại tựa hồ trong lòng trống rỗng, làm cho người ta cảm thấy cồn cào khó chịu.

Đã gọi điện thoại báo cho đồn cảnh sát ở cách đây hơn hai mươi dặm, chắc là họ cũng đến nhanh thôi. Vũ Tiểu Dũng vận động cái cổ cứng ngắt một chút, quay đầu lại, nhìn thấy Trương giáo sư vẫn còn đang bận rộn.

Trương giáo sư từng hỗ trợ qua cảnh sát nghiệm thi, có chút kinh nghiệm trong chuyện này, hơn nữa lúc nhìn thấy thi thể Đại Quân, ông liền cảm thấy tựa hồ Đại Quân là bị phát bệnh mà chết, cũng không giống như là mưu sát. Vì thế ông cùng trưởng thôn thương lượng một lát, liền quyết định tiến hành khám nghiệm sơ bộ thi thể Đại Quân.

Căn cứ vào kinh nghiệm hành y nhiều năm, Trương giáo sư khẳng định rằng Đại Quân bị chết là do phát bệnh mà chết, mà bệnh này cũng là phát sinh ngoài ý muốn.

Đại Quân toàn thân không có vết thương, cơ thể toàn bộ cứng ngắt, hai mắt trũng trũng, tròng trắng trợn ngược, trong miệng lại còn có rất nhiều máu, răng cửa cắn chặt, đầu lưỡi bị răng cắn nát bấy... Dấu hiệu rất rõ ràng, Đại Quân là do phát bệnh mà chết, bệnh đó cũng chính là - động kinh!

Trương giáo sư cùng Hứa trưởng khoa hội ý một chút, quay đầu nhìn Chu Đình vẫn đang khóc thút thít một góc hỏi:” Tiểu Chu a, cô có nghe trước đây Đại Quân đã từng bị động kinh không?”

Chu Đình nức nở lắc đầu, nói:” Không có nghe qua. Tôi vào đài truyền hình cũng không tính là lâu, nhưng bình thường thấy anh ta rất khỏe mạnh, cho tới bây giờ tôi cũng chưa thấy anh ta uống thuốc lần nào, làm sao lại đột nhiên phát bệnh mà chết chứ?”

Trương giáo sư thở dài một tiếng, nói:” Bệnh động kinh này đến bây giờ giới y học còn chưa có một cái kết luận cuối cùng, có khi là do di truyền, có khi lại là bệnh tiềm ẩn lâu ngày, cũng có thể là hoàn cảnh kích thích tạo thành. Đại Quân có lẽ là buổi tối ngày hôm qua uống quá nhiều rượu, chất cồn kích thích đại não làm cho bệnh động kinh tiềm ẩn trong người cậu ta phát tác.”

Nhất thời thôn dân đang vây xung quanh ủy ban thôn để xem náo nhiệt liền xôn xao ầm ĩ lên. Như thế nào lại là động kinh chứ? Tam Hà thôn đến tột cùng là bị làm sao vậy, sao lại có nhiều người bị động kinh mà chết vậy? Còn tưởng là chỉ có con nít bị, nhưng bây giờ là một người từ trong thành phố tới cũng bị chết, lại có người thấp giọng đồn đãi, đây là Tam Hà thôn bị nguyên rủa, nói là người trong thôn sẽ toàn bộ bị phát kinh phong mà chết...

Vưu Tiểu Dũng nhất thời vừa tức vừa giận, lớn tiếng phủ định, Trương giáo sư cũng cố hết sức dùng toàn bộ khí lực lớn tiếng khuyên giải thôn dân, động kinh chính là một loại bệnh, mong mọi người đừng mê tín, chính mình nhất định sẽ điều tra rõ ràng Tam Hà thôn vì sao lại phát sinh nhiều ca bệnh động kinh như vậy. Mà cái chết của anh quay phim có lẽ chỉ là trùng hợp, cùng với Tam Hà thôn thực ra không có quan hệ gì...

Nhưng đối với nỗi sợ hãi đã bao trùm toàn bộ thôn dân mà nói, mấy cái lời này căn bản là không có tác dụng gì, hiện trường cơ hồ là càng ngày càng hỗn loạn, hôm qua mới bởi vì Lữ Minh Dương cứu sống một Tiểu Bình phát bệnh mà đã xây được một chút niềm tin vào khoa học trong bọn họ, chỉ thoáng một cái lại hoàn toàn tan biến

May mắn lúc này một người được cử chờ ở cửa thôn đã dẫn theo hai người mặc cảnh phục đi đến, hai bộ cảnh phục vô hình chung liền chặn lại miệng của mấy thôn dân này.

Nghe Vưu Tiểu Dũng và Trương giáo sư tường thuật lại tình huống, hai vị cảnh sát lại đơn giản kiểm tra một chút hiện trường, liền lập tức đồng quan điểm với Trương giáo sư, tuyên bố Đại Quân là bởi vì bệnh động kinh phát tác mà tử vong, thuộc trường hợp tử vong tự nhiên.

Lữ Minh Dương lại khẽ nhíu mày, hẩn trong lòng thập phần xác định Đại Quân tuyệt đối không phải chết do động kinh đơn giản như vậy. Hẩn dứt tay vào túi quần, nhẹ nhàng miết miết một cái lá bùa bình an hình tam giác. Đây là cái bùa bình an của Đại Quân, lúc hẩn lật thi thể Đại Quân trở lại, cái bùa bình an này đang bị Đại Quân gắt gao nắm chặt trong tay.

Lữ Minh Dương trong lòng thầm phác họa ra tình huống tử vong của Đại Quân.

Đại Quân trong lúc đêm khuya thức dậy, lại cảm giác được chung quanh tựa hồ có quỷ, hoặc là cậu ta đã thấy quỷ. Nỗi sợ hãi khủng khiếp đã bao trùm cậu ta, cậu ta có ý muốn đánh thức mấy người trong phòng, lại phát hiện Lữ Minh Dương cũng không có ở trong phòng, mà Trương giáo sư chính là lâm vào cơn ngủ mê, la hét thế nào cũng không tỉnh dậy. Sau đó cậu ta bỗng nhiên nhớ tới giữa trưa thập phần bị nhận định sai lầm của mình là trên thế giới này thực không có quỷ nên đã ném đi bùa bình an, vì thế cậu ta liền cuống quýt lao ra khỏi phòng, cho nên dù cho rút giày cũng không màng mang lại. Cậu ta vội vàng phóng tới cối xay đá chỗ này, kinh hoàng tìm kiếm trên mặt đất cái bùa bình an kia, làm cho mặt mũi đầu cổ bám đầy bùn đất, khi cậu ta thật vất vả trong bóng đêm tìm được cái bùa bình an nho nhỏ đó, rồi tự an ủi là mình có thể bình yên vô sự, lại phát hiện bùa bình an thực không có tác dụng như kỳ vọng, trong nỗi sợ hãi khủng khiếp, cậu ta bị ác linh dùng một loại phương pháp phi thường cổ quái giết chết, mà người chết nhìn qua lại giống như bị động kinh...

Lữ Minh Dương lại nhớ tới cái bóng màu đỏ giống như quý ảnh kia...

-

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Kim Lão Thái

Sự việc đã được thông báo cho đài truyền hình và người nhà Đại Quân, nhưng bọn họ nhanh nhất cũng phải đến buổi trưa mới có thể chạy đến Tam Hà thôn. Vì thế Vưu Tiểu Dũng liền đề nghị đem di thể của Đại Quân để trong miếu nhỏ ở đầu thôn nam.

Nhưng lời đồn về chuyện nguyên rủa phát bệnh động kinh đã ăn mòn đại não của đám thôn dân, ai cũng không muốn đụng đến di thể Đại Quân, bất đắc dĩ Vưu Tiểu Dũng đành tìm hai đoạn cốn gỗ làm thành một cái băng ca đơn giản, cùng Lữ Minh Dương nâng thi thể Đại Quân lên đưa đi.

Cái miếu nhỏ đầu thôn nam chính là đối diện với đập nước, là một ngôi miếu có ba gian nhà ngói, Lữ Minh Dương ngày hôm qua đã từ xa nhìn thấy, hôm nay là lần đầu tiên tiến vào bên trong miếu.

Đến gần mới thấy ngôi miếu này nếu so với nhìn từ xa thì nó phải to lớn hơn rất nhiều, ba gian phòng lớn cũng không có vách ngăn, trong miếu có vẻ hơi trống trải chỉ thờ cúng một pho tượng thần, là một vị thần mặt đen râu quai nón sắc nhọn một tay chống đầu gối, một tay bắt một con tiểu quỷ đưa vào trong miệng đang mở to như chậu máu – chính là thần ăn quỷ Chung Quỷ.

Cái miếu này tựa hồ có điểm cổ quái, Lữ Minh Dương trong lòng thầm nghĩ. Nhưng càng cổ quái hơn chính là bên trong miếu ở góc phía tây ngay

chính giữa có đặt hai cái băng ghế dài phủ cỏ lau ghép lại thành một cái linh sàng. (linh sàng: giường thờ người mới chết)

Linh sàng còn rất mới, tựa hồ vừa được làm xong, chẳng lẽ là có người biết hôm nay sẽ có người chết, hơn nữa người chết còn không phải người trong thôn, đành phải đặt ở trong miếu, cho nên đặc biệt làm cái linh sàng để ở trong này?

Vưu Tiểu Dũng lại tựa hồ không cảm thấy có gì bất ngờ, cùng Lữ Minh Dương đem di thể Đại Quân nâng lên đặt trên linh sàng, lúc này mới thở dốc mở miệng nói:” Kim lão thái, đây là một người bên ngoài thôn, buổi trưa sẽ có người đến đưa hẩn đi, bà coi sóc giúp một chút a.”

Kim lão thái? Lữ Minh Dương trong lòng khẽ động, xoay người qua lại phát hiện một lão bà không biết khi nào đã đứng đằng sau mình, không khỏi âm thầm kinh ngạc. Phải biết rằng mình cũng được coi như là người rất cảnh giác, vậy mà một lão bà từ lúc nào đi đến sau lưng mình, nhưng mình lại một chút cũng đều không có cảm giác được.

Nhìn lão bà này không có chín mươi thì ít nhất cũng hơn tám mươi rồi, thân người đã cong cong như con tôm, đang lườm đôi mắt già nua vẫn đục vô thần về phía Đại Quân đang nằm trên linh sàng, dường như không nghe thấy mấy lời của Vưu Tiểu Dũng, thì thào than thở:” Tự gây nghiệt a, không thể trách người khác...”

Bà ta vừa nói, vừa lập tức quay người lại, hướng tới cái giường đặt ở góc phía đông phòng đi đến, tựa hồ lão bà này chính là ở chỗ này trong miếu.

Tự gây nghiệt? những lời này là có ý tứ gì chứ? Lữ Minh Dương nhú mày nhìn bà ta từng bước một rời đi, tựa hồ thực cố hết sức mới di chuyển được đôi chân gầy yếu, tựa hồ một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi bay bộ xương già đó, nhưng kỳ quái chính là dưới chân bà ta không có phát ra bất

cứ tiếng động nào. Nếu hiện tại không phải trời đã sáng rõ, nếu không phải chính mình thực không có đeo mắt kính, Lữ Minh Dương thậm chí tình nguyện tin tưởng rằng bà ta chỉ là một cái quý hồn.

“ Đi thôi.” Vưu Tiểu Dũng thở dài, hướng Lữ Minh Dương nói.

“ A, anh đi về trước đi, tôi ở lại với hần một chút.” Lữ Minh Dương hướng ánh mắt về phía Đại Quân đang nằm trên giường nói.

Vưu Tiểu Dũng lại thở dài, vỗ vỗ vai Lữ Minh Dương, đem cái băng ca trên đất ra chỗ đất trống dốt đi, sau đó đi ra ngoài.

Lữ Minh Dương nhìn Vưu Tiểu Dũng đã đi xa, lúc này mới chậm chậm đi đến cái giường mà lão bà đang nằm, nhàn nhạt nói:” Lão bà chính là Kim lão thái phải không?”

Kim lão thái co thân mình, nhàn nhạt ngược đầu lên liếc Lữ Minh Dương một cái, trong đôi mắt già nua vẫn đục đó tràn đầy một loại tình cảm phức tạp, tựa hồ là thương tiếc, lại tựa hồ là lạnh lùng. Bà ta nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu, nhẹ nhàng thì thào nói:” Chạy, chạy nhanh đi thôi, đừng đợi đến khi trời tối...”

Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, bà lão trước mắt này quả nhiên là Kim lão thái, chính là không nghĩ tới bà ta đã già như vậy, càng không có nghĩ đến bà ta đã già như vậy còn có thể một thân một mình sống cô đơn trong miếu. Nhưng lời của bà ta đến tột cùng là có ý tứ gì? Còn nữa, ngày hôm qua bà ta cảnh cáo lại là bởi vì sao đây? Có phải là bà ta đã đoán trước Đại Quân sẽ chết? Như vậy tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, bà ta có phải là lại đã đoán được cái gì rồi không?

“ Kim lão thái, tôi...” Lữ Minh Dương mới vừa mở miệng, Kim lão thái lập tức cắt ngang lời hần.

“Cậu không bắt được nó, không ai bắt được nó. Các cậu đã chọc giận nó, hãy chạy nhanh đi thôi...” Kim lão thái lại thở dài một tiếng nói.

Lữ Minh Dương càng nhúu chặt chân mày, Kim lão thái này tốt cùng biết được bí mật gì đây? Xem ra bà ta quả nhiên là một nhân vật mấu chốt.

“Nó là ai vậy?” Lữ Minh Dương ngồi xồm xuống, để Kim lão thái có thể nhìn mình bình thường, tiếp tục hỏi.

Nhưng Kim lão thái rốt cuộc cũng không có nhìn Lữ Minh Dương, lại trừng lớn đôi mắt vẫn đục già nua vô thần nhìn tượng Chung Quỳ mà ngẩn người, mặc cho Lữ Minh Dương hỏi đi hỏi lại thế nào, chính là giống như một tượng đất không nói được một lời.

Lữ Minh Dương than nhỏ một hơi, chỉ phải đứng lên hướng Kim lão thái nói một câu từ biệt, sau đó cũng quay đầu liếc nhìn tượng Chung Quỳ dữ tợn một cái, rồi mới rời khỏi miếu.

Trở lại ủy ban thôn, thôn dân vây xem ở trong sân đã giải tán hết, Lữ Minh Dương đầy bụng tâm sự ngồi trầm tư trên cối xay đá, Chu Đình hai mắt đỏ bừng đi tới.

Lữ Minh Dương cười khở một tiếng, nói:”Mấy người Trương giáo sư đâu rồi?”

Chu Đình cũng không trả lời, chỉ lấy cặp mắt hung dữ nhìn chăm chăm Lữ Minh Dương, đến lúc thấy Lữ Minh Dương toàn thân không được tự nhiên, Chu Đình mới mở miệng nói:”Anh thừa nhận buổi tối ngày hôm qua anh đi ra ngoài thời gian rất lâu.”

Lữ Minh Dương khẽ nhúu mày, nhưng trong lòng thì cười khở một tiếng, nói:”Làm sao vậy?”

“ Tôi muốn anh nói cho tôi biết buổi tối hai hôm nay anh đi ra ngoài làm gì.” Chu Đình lạnh lùng nói, “ Không cần nói cho tôi biết cái lý do anh bị đau bụng!”

“ Cô không phải hoài nghi tôi giết Đại Quân đó chứ?” Lữ Minh Dương nhìn vào mắt Chu Đình, thản nhiên nói.

Chu Đình cũng không trả lời, chỉ là dùng ánh mắt lãnh đạm nhìn vào mắt Lữ Minh Dương, không chút nao núng.

Lữ Minh Dương thở dài, thu hồi ánh mắt, âm trầm nói:” Cô cho rằng tôi có lý do để sát hại Đại Quân sao chứ?”

Chu Đình vẫn không trả lời.

Lữ Minh Dương dừng một chút, lại nói:” Và lại, cô cho rằng tôi có năng lực làm cho một người đang khỏe mạnh, đột nhiên phát bệnh động kinh sao chứ?”

Chu Đình lại đột nhiên oa một tiếng khóc rống lên, lập tức nhào vào trong lòng ngực Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nắm hai vai Chu Đình, hẳn thực cũng không nói câu gì an ủi, chỉ là nhẹ nhàng vuốt mái tóc của cô, đến khi Chu Đình dần dần ngừng tiếng khóc, hẳn mới nhỏ nhẹ nói một câu:” Nếu Đại Quân thực là chết oan, tôi nhất định sẽ cho cậu ta một cái công đạo.”

Chu Đình lại đột nhiên từ trong lòng Lữ Minh Dương vùng vẫy thoát ra, nhìn vào mắt hẳn nói:” Tôi cũng cảm giác được có cái gì đó không đúng, anh nói mau, chuyện này đến tột cùng là sao? Anh tra được cái gì?”

Lữ Minh Dương trong lòng cười khở một tiếng, không nghĩ tới cô gái này lại có thể phản ứng nhanh nhạy như vậy. Hẳn cũng nghiêm trang nói:”

Cô ngẫm lại xem, Tam Hà thôn nhỏ nhỏ này khi không lại có nhiều người bị động kinh như vậy, hơn nữa tỷ lệ tử vong còn cao như vậy, trong này nhất định có nguyên nhân gì đó.”

Chu Đình lập tức gật đầu.

Lữ Minh Dương lại nói:” Chúng ta nhất định điều tra đến cùng xem là nguyên nhân gì làm cho mấy thôn dân này và cả Đại Quân Quân nữa bị phát bệnh động kinh, giúp đỡ thôn dân yên tâm sinh sống, cũng như loại trừ tư tưởng mê tín trong chuyện này.”

Chu Đình gật đầu, nhưng trong mắt vẫn còn mang theo một tia nghi hoặc. Lữ Minh Dương thàn than một tiếng trong lòng, tự trách chính mình lảm miệng, bất quá cũng không có biện pháp gì khác.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Thôn Nam Tiểu Miếu

Buổi trưa, người của đài truyền hình và người nhà của Đại Quân đem theo một chiếc xe tang đi đến. Mọi người đi vào trong miếu trước thôn, vợ Đại Quân vừa ôm lấy di thể chồng mình vừa khóc lóc thương tâm.

Mọi người thật vất vả mới khuyên được cô ấy ngừng khóc, tự mình thực hiện nghi lễ nhận di thể, đưa lên xe tang, chuẩn bị trở về thành phố đến nhà tang lễ tiến hành nghi thức hỏa táng.

Người từ đài truyền hình đến chính là một vị trưởng phòng, là người phụ trách tiết mục mà nhóm người Chu Đình đang thực hiện. Ông ta khuyên Chu Đình cùng bọn họ trở về luôn, Chu Đình lại liếc mắt nhìn Lữ Minh Dương, phi thường kiên quyết nói muốn cùng mấy người Trưởng giáo sư tra rõ ràng nguyên nhân sự tình rồi mới đi – dù sao công tác còn chưa có hoàn thành, tiết mục đã quảng bá, cũng không thể làm cho người xem phải thất vọng đúng không?

Trưởng phòng khuyên giải nhiều lần nhưng thấy Chu Đình không hề dao động, thở dài một tiếng, bất đắc dĩ đành nhắc Chu Đình phải chú ý sức khỏe, rồi lên xe mà đi.

Lữ Minh Dương trong lòng cười khổ một trận, hẳn thực ra hy vọng Chu Đình và mấy người Trưởng giáo sư đều cùng nhau rời khỏi nơi nguy hiểm này, nhưng lời này lại không thể nói rõ ra được. Đối với mấy người Trưởng giáo sư, chính mình chẳng qua là một thực tập sinh nho nhỏ, nào có quyền

quyết định mấy người Trương giáo sư đi hay ở? Mà đối với Chu Đình, chính mình càng không có tư cách yêu cầu cô ấy làm bất cứ chuyện gì.

Nhìn tất cả mọi người dần dần đi hết, Lữ Minh Dương thầm than một hơi, tuần tra khắp nơi một vòng, nhưng không thấy Kim lão thái. Từ lúc cùng mọi người tiến vào trong miếu tiếp nhận di thể của Đại Quân, cũng chưa nhìn thấy Kim lão thái. Căn cứ vào tuổi tác của Kim lão thái, bà ta không thể nào đi quá xa nơi này, nhưng nhốn nha nhốn nháo hơn một giờ đồng hồ, lại thủy chung không thấy bà ấy trở về, bà ta có thể đi đâu đây chứ?

“ Đi thôi.” Đầu vai hấn bị người ta đụng nhẹ một cái, không cần quay đầu lại Lữ Minh Dương cũng biết đây chính là Chu Đình. Hấn thản nhiên ừ một tiếng, cùng mọi người trở lại nhà Vưu Tiểu Dũng ăn cơm trưa.

Không khí trên bàn ăn có chút trầm buồn, cuối cùng chính là Vưu Tiểu Dũng mở miệng lên tiến hỏi:” Trương giáo sư, ông xem chuyện này đến tột cùng vì sao lại thế này? Có thể hay không thật là có cái gì...”

“ Không cần mê tín như vậy.” Trương giáo sư ngữ khí thập phần kiên định,” Vưu bí thư anh không phải rất tin tưởng vào khoa học sao, thế giới này nào có quỷ thần? Tam Hà thôn tựa hồ đích thật là có vấn đề, cho nên mới có thể làm bệnh động kinh phát tác với tỷ lệ cao như vậy, nhưng chúng ta nhất định sẽ tìm ra nguyên nhân, không cần tin tưởng vào cách nói quỷ thần phong thủy gì đó.”

“ Tôi chỉ là... Ai...” Vưu Tiểu Dũng thở dài một tiếng, nói:” Trương giáo sư đã nói như vậy thì tôi yên tâm.”

“ A a, yên tâm đi.” Trương giáo sư cười một tiếng nói,” Hứa trường khoa, tiểu Lữ, chúng ta hiện tại quan trọng nhất chính là phải tra rõ ràng đến tột cùng là vì nguyên nhân gì lại làm cho Tam Hà thôn có tỷ lệ phát bệnh động kinh cao như vậy. Tôi cho rằng đầu tiên, nên tra xem có phải là

do nguyên nhân di truyền không, dù sao trước mắt theo thống kê thì nguyên nhân chủ yếu gây ra bệnh động kinh là do di truyền.”

Vưu Tiểu Dũng lắc lắc đầu, nói:” Chắc là không phải do di truyền, trong thôn thực ra không có người mắc bệnh kinh phong, chỉ là từ sau năm 93 mới xuất hiện tình huống loại này.”

“Ừ, tuy là nói như vậy, nhưng cũng phải tra một chút, kiểm tra xem trường bối của mấy đứa nhỏ chết đi này có phải có bệnh này, nhưng chính là chưa có phát tác qua hay không.” Trương giáo sư nói, “Hứa trưởng khoa, nhiệm vụ này liền giao cho cô, còn có, phải kiểm tra sức khỏe hết mấy đứa nhỏ trong thôn, xem xem có còn đứa bé nào bị bệnh này không.”

Hứa trưởng khoa gật gật đầu, lại nói:” Tôi xem chúng ta nên chuẩn bị một số thuốc trị bệnh động kinh mới được.”

“ Cần loại thuốc như thế nào cô nói cho tôi biết, tôi sẽ cử người ngày mai vào trong huyện mua.” Vưu Tiểu Dũng vội vàng nói.

Trương giáo sư gật đầu, lại nói:” Còn có chính là vấn đề môi trường sinh hoạt, phải kiểm tra xem có phải là nguồn nước trong thôn hoặc là có cái gì khác đặc biệt đã dẫn phát bệnh động kinh không. Cái này tôi phải liên hệ với chuyên gia trên Tỉnh, xem xem có thể hay không phái người vào trong thôn tiến hành một lần tổng kiểm tra.”

Lữ Minh Dương âm thầm gật đầu một cái, vấn đề này xem ra nên báo cáo gấp với lão Mã, kêu ông ấy an bài một chút, phái người một nhà đến đây đem hoàn cảnh trong thôn tiến hành một lần “Kiểm tra chuyên nghiệp”.

“ Còn nữa, chính là tiếp tục đến các gia đình trong thôn đã xảy ra chuyện tiến hành phỏng vấn, phải ghi chép đầy đủ, xem xem có thể hay không tìm được trong đó điểm chung gì, hoặc là có cái gì đặc biệt liên hệ với nhau, xem xem có thể tìm được manh mối gì hay không.” Trương giáo

sư tiếp tục nói,” Tiểu Lữ, vấn đề này tôi thấy hay là chúng ta chia ra tiến hành.”

Lữ Minh Dương gật gật đầu, nói:” Được, ăn xong cơm tôi liền đi ngay.”

“ Không cần vội vậ, công tác này cũng không thể nhất thời ba khắc mà làm xong được.” Trương giáo sư a a cười nói,” Ngày hôm qua mệt mỗi cả đêm, mọi người cũng chưa được nghỉ ngơi, tôi đề nghị tất cả mọi người ngủ một giấc rồi nói sau.”

Qua mấy câu nói tiếng cười của ông, mọi người cảm giác tựa hồ không khí thoải mái hơn không ít. Ăn xong cơm trở lại ủy ban thôn, Lữ Minh Dương nằm ở chỗ ngủ trên nền nhà nhưng làm sao cũng ngủ không được, mà Trương giáo sư chỉ một chốc lát hơi thở đã đều đều, dĩ nhiên là đã ngủ say rồi.

Lữ Minh Dương nhẹ nhàng mở cửa phòng, trong thôn một mảnh tĩnh lặng, tựa hồ thôn dân đêm qua nhốn nháo một trận, bây giờ đã ngủ trưa hết rồi. Hắn lập tức hướng đầu thôn nam đi tới.

Hiện tại nhân vật mấu chốt nhất có lẽ chính là Kim lão thái, mấy câu cảnh cáo của bà ta lúc buổi sáng, vẫn còn luẩn quẩn quấy nhiễu trong lòng Lữ Minh Dương. Bà ta nhất định biết chút sự tình gì đó, hiện tại chỉ có thông qua bà ta để tìm điểm đột phá. Nhưng trong miếu vẫn như trước không có thấy bóng dáng Kim lão thái.

Lữ Minh Dương thầm than một hơi, một khi đã không thấy Kim lão thái, như vậy có lẽ thông qua ngôi miếu này có thể tìm được manh mối gì đó.

Phải biết rằng sau khi Tam Hà thôn phát sinh cái chết ly kỳ của trẻ em trong thôn, thôn dân mới xây dựng tòa miếu này, sau đó từng có năm sáu năm thời gian, mọi thứ tựa hồ đã khôi phục tình trạng bình thường, chính là

không biết tại vì nguyên nhân gì, ngôi miếu này tựa hồ mất đi pháp lực vốn có, trong thôn mới bắt đầu xuất hiện lại loại sự kiện thần bí khủng bố này.

Nói cách khác ngôi miếu này nhất định tồn tại lực lượng đặc thù nào đó có thể chấn nhiếp ác linh, ít nhất là từng có lực lượng như vậy.

Lữ Minh Dương nhíu mày, quét mắt khắp nơi một vòng, trong miếu trống trải không che không chắn, tượng thần Chung Quỳ vẫn dữ tợn như trước, cái giường ở góc phía đông của Kim lão thái tuy cũ kỹ nhưng lại rất gọn gàng, góc phía tây vốn là chỗ đặt linh sàng của Đại Quân cũng đã được dọn dẹp hết, đó là Vưu Tiểu Dũng dựa theo phong tục địa phương đem miếng chiếu cỏ đốt đi, còn hai băng ghế dài thì xếp ngay ngắn sát vào tường nhà.

Tựa hồ trong này thực không có vấn đề gì.

Nhưng Lữ Minh Dương cũng không tuyệt vọng, hắn nâng cổ tay lên điều chỉnh thiết bị EMF, thong thả bước đi khắp nơi ở trong miếu.

Đi hết một vòng trong phòng, thực không có phát hiện được cái gì dị thường, nhưng lúc Lữ Minh Dương đến gần cái giường của Kim lão thái, đột nhiên trị số trên mặt thiết bị EMF trở nên cực lớn.

Quả nhiên có quỷ!

Lữ Minh Dương nhanh chóng lấy mắt kính ra đeo lên, lại cũng không có phát hiện cái gì dị thường. Chẳng lẽ là nơi này chẳng qua là từng có quỷ dừng lại? Nếu nói như vậy, thì con quỷ này đến tột cùng có năng lượng lớn đến cỡ nào, chỉ là nơi nó từng dừng lại mà trị số còn lớn hơn rất nhiều so với tình huống quỷ đang ở trước mắt.

Lữ Minh Dương hít sâu một hơi, nhìn một chút cái giường đơn giản đặt trên nền nhà cùng lúc thấy trên đầu giường lộ ra một cái hộp gỗ, nếu nói Kim lão thái có cái gì bí mật, thì nên cất trong cái hộp tử này vậy.

Hắn nhẹ nhàng ngồi xuống, chậm rãi kéo học tử ra. Lúc này hắn đột nhiên phát hiện trị số của thiết bị EMF trên cổ tay nhanh chóng hạ xuống, trong khoảnh khắc liền trở về mức tiêu chuẩn như bình thường.

“ Ai đang làm gì ở đó!” Đồng thời có một thanh âm đột nhiên truyền đến.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Đông Sơn Mộ Địa

Lữ Minh Dương quay phắt đầu lại, nhìn thấy một bóng người đang đứng ở cửa.

Bởi vì đang là chính Ngọ, bên ngoài miếu ánh sáng so với trong miếu thì sáng hơn nhiều lần, ngược sáng nhìn lại, Lữ Minh Dương chỉ có thể nhìn cái bóng kia tựa hồ là thân ảnh của một nam nhân, gầy yếu có chút già nua, nhưng lại không thấy rõ khuôn mặt.

“ Ai đang làm gì ở đó!” Bóng người nọ lại nói.

Lữ Minh Dương lần này nghe ra thanh âm tựa hồ là lão bí thư, vội vàng a a cười nói:” A, là lão bí thư à? Tôi làm rơi cái chìa khóa xe, muốn tới hỏi xem Kim lão thái có nhìn thấy hay không. Bà ấy không có ở đây, tôi muốn xem một chút có phải hay không bà ấy đã nhặt được để đâu đó.

Lão bí thư ừ một tiếng, chậm rãi đi vào bên trong miếu, liếc Lữ Minh Dương một cái, nhàn nhạt nói:” Kim lão thái là một bà già cô độc, không có cái gì đáng giá đâu.”

Lữ Minh Dương trong lòng cười khổ một trận, lão bí thư này xem ra là đem mình biến thành một tên trộm rồi.

“ Cậu nói cậu tìm chìa khóa xe?” Lão bí thư dừng một chút lại nói, “ Các cậu có phải là chuẩn bị rời đi?”

“ Không phải. Tôi chỉ là muốn lên xe lấy một vài thứ, mới phát hiện cái chìa khóa không thấy đâu.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói.

“ Ai, mấy người ngoài các cậu a, đến chỗ chúng tôi đúng là một điều không hay, quây đến cả thôn rối loạn bất an cả rồi. Tôi thấy hay là nhóm người mấy cậu sớm một chút đi khỏi đây mới tốt đó.” Lão bí thư thở dài, tìm cái cây cột dựa vào rồi ngồi chồm hồm xuống đất hút thuốc.

Lữ Minh Dương trong lòng thầm than, xem ra chính mình và mọi người vì thôn dân mà đến trợ giúp, nhưng một điểm cũng không được hoan nghênh a. Nhưng mà những lời này làm sao có thể trở về nói cho mọi người nghe đây?

“ Lão bí thư, ông có biết Kim lão thái đi nơi nào không? Tôi muốn hỏi bà ấy có nhìn thấy cái chìa khóa của tôi hay không.” Lữ Minh Dương chuyển đề tài, nhàn nhạt nói.

“ Đại khái chắc là đi đông sơn thôi. Bà ta bình thường trừ đông sơn thì một bước cũng không ra khỏi cửa miếu.” Lão bí thư nói.

“ Đông sơn? Bà ấy lớn tuổi như vậy, còn có thể lên núi hả? Lữ Minh Dương cười nói, “ Bà ấy đi đông sơn để làm gì vậy?”

“ Cậu đừng xem bà ấy lớn tuổi, đôi chân đi lại còn rất nhanh nhẹn đó nha.” Lão bí thư thở dài, lại nói, “ Đến đông sơn để làm gì hả? Bà ấy còn có thể làm gì? Thăm cháu gái của bà ấy thôi.”

“ Kim lão thái có cháu gái hả?” Lữ Minh Dương cười nói, “ Sao lại không ở trong thôn, lại ở trên núi vậy chứ?”

“ Chết rồi, thì mai táng ở đông sơn chứ sao.” Lão bí thư nhàn nhạt nói.

Lữ Minh Dương trong lòng máy động. Không lẽ cháu gái của Kim lão thái cũng vì động kinh mà chết? Không lẽ cô bé cũng được chôn trong bãi

tha ma kia ở đông sơn?

Lão bí thư thấy Lữ Minh Dương không có trả lời, thở dài, lại nói:” Kim lão thái chỉ có một cô cháu gái, bây giờ đứa cháu này cũng không còn, thực sự trở thành một bà lão cô độc rồi. Từ ngày cháu gái bà ta mất, bà ta liền dọn tới ở trong ngôi miếu này, người cũng trở nên thần thần bí bí.”

Lữ Minh Dương nhíu đầu mày, chuyện này tựa hồ càng chứng minh Kim lão thái tuyệt đối có vấn đề, hoặc là nói Kim lão thái cùng cô cháu gái đã tạ thế kia tuyệt đối có vấn đề.

“ Lão bí thư, cháu gái của Kim lão thái chết khi nào vậy?” Lữ Minh Dương hỏi.

“ Chết năm sáu năm rồi.” Lão bí thư nhàn nhạt nói.

“ Năm sáu năm sao?” Lữ Minh Dương trong lòng nghĩ ngợi nói, “ Không phải nói là từ sau khi xây miếu, trong thôn năm sáu năm sau cũng không có xuất hiện qua sự việc không may nào? Cho đến ba bốn năm trước mới lại bắt đầu xuất hiện trở lại?”

“ Cháu gái Kim lão thái không phải chết theo kiểu đó.” Lão bí thư thở dài nói, “ Tiểu cô nương đó mệnh khổ a, lúc nhỏ đã không còn cha mẹ, lại mắc bệnh từ nhỏ, cố gắng đến hơn mười tuổi, rốt cục cũng không thể qua khỏi a.”

Cháu gái Kim lão thái không phải bởi vì động kinh mà chết, như vậy cô bé vì sao lại bị đem đến mai táng tại đông sơn mộ địa đây? Vấn đề này Lữ Minh Dương cũng không trực tiếp hỏi ra. Nhưng có một điểm đã có thể khẳng định, đó chính là từ sau khi Kim lão thái dọn tới ở trong miếu, lực lượng của cái miếu này mới tựa hồ bị tiêu giảm, sau đó trong thôn lại bắt đầu phát sinh loại quái sự này.

“ Lão bí thư, tôi muốn đi đông sơn tìm Kim lão thái hỏi một chút. Tôi quả thật là rất cần dùng cái chìa khóa xe.” Lữ Minh Dương nói.

“ Ừ, tôi với cậu cùng đi đi, tôi cũng đã lâu rồi không lên núi thăm mấy đứa nhỏ.” Lão bí thư đứng lên nói, hướng cửa miếu đi ra.

Lữ Minh Dương thầm than một hơi, sao lần này đến Tam Hà thôn, bất luận làm gì đều bị người ta đi theo vướng tay vướng chân hết đây.

Hai người một đường chậm chậm đi tới, nửa giờ sau thì tới đỉnh núi đông sơn, từng trận gió núi quất vào y phục của hai người tạo ra thanh âm phần phật, mặt trời chính ngọ chói chang trên cao, làm cho người ta cảm thấy một trận ấm áp, nhưng đồng thời bị gió núi thổi trúng cũng làm khắp cả người phát lạnh.

Vượt qua đỉnh núi, trên bầu trời lại kéo tới một đám mây đen, đợi đến khi tới bãi tha ma, trong thiên địa đã là một mảnh hôn ám, gió núi tựa hồ cũng càng thêm âm lãnh.

Trong mộ địa là một mảnh yên tĩnh, đến tiếng côn trùng kêu hay tiếng chim hót đều không có, chỉ có từng trận gió thổi qua mộ phần, phát ra tiếng ô ô như tiếng con nít khóc nức nở.

Lữ Minh Dương quét mắt khắp nơi, nhưng không thấy thân ảnh Kim lão thái. Lão bí thư lại dựa vào một vách núi đá ngòi xồm xuống, hút thuốc lá.

“ Kim lão thái không có ở đây?” Lữ Minh Dương hỏi, “ Ngôi mộ nào là mộ phần cháu gái bà ấy vậy?”

Lữ Minh Dương hỏi liền hai câu, lão bí thư thế nhưng không có lên tiếng, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không nháy một cái. Lữ Minh Dương trong lòng nghi hoặc, nâng cổ tay lên nhìn nhìn trị số EMF, so với lúc chính mình ở đây vào buổi tối ngày hôm qua, bây giờ trị số cao hơn rất nhiều, điều này chứng minh không lâu trước trong này từng có ác linh dừng lại.

Như vậy Kim lão thái cùng với ác linh mới dừng lại ở đây có quan hệ gì? Ác linh kia có khả năng là cháu gái của Kim lão thái không đây?

Cho đến khi hút xong điều thuốc, lão bí thư mới đứng lên, nhàn nhạt nói một câu:” Đi thôi.” Sau đó lập tức tiếp tục hướng phía đông mà đi xuống núi.

Lữ Minh Dương trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ mộ phần cháu gái Kim lão thái cũng không có trong bãi tha ma này? Chần chờ một lúc, Lữ Minh Dương vội vàng rượt theo, cùng lão bí thư rẽ qua một khối sơn thạch thật to, rõ ràng phát hiện nơi đây vậy mà còn có một ngôi mộ, mà bên cạnh ngôi mộ lại phủ phục một bóng người. Thân ảnh người nọ tựa hồ đúng là Kim lão thái.

Lão bí thư cước bộ có phần gấp gáp, vài bước liền xông tới phía trước, nâng dậy thân hình Kim lão thái

Khuôn mặt Kim lão thái lộ rõ những nếp nhăn già nua và hai mắt khép chặt, hô hấp yếu ớt mỏng manh, xem bộ dáng tựa hồ đã lâm vào tình trạng hôn mê. Lữ Minh Dương thử bấm một cái vào nhân trung Kim lão thái, nhưng không có phản ứng gì. Hắn khẽ nhíu mày, nâng cổ tay lên xem một chút, trị số trên mặt đồng hồ là cực lớn, hơn nữa vẫn kịch liệt tăng lên.

Lữ Minh Dương vội vàng từ trong lòng lấy ra mắt kính đặc biệt đeo lên, mới vừa ngẩng đầu lên, liền thấy rõ ràng bên cạnh ngôi mộ nhỏ có một bé gái đang ngồi – một bé gái mặc y phục màu đỏ.

Lữ Minh Dương trong lòng kịch chấn, chẳng lẽ đây chính là cái mà Tiểu Bình gọi là “ Hồng y tỷ tỷ”? Trấn định nhìn kỹ lại, hồng y bé gái kia lại phiêu hốt biến mất không bóng dáng. Hắn vội vàng quét mắt khắp nơi, nhưng hồng y bé gái này lại giống như chưa hề xuất hiện ở đây, không có một điểm tung tích.

Hắn nhíu mày, cẩn thận quan sát lần nữa hoàn cảnh chung quanh, nơi Kim lão thái té xỉu là một mộ phần nhỏ, mà trước mộ phần còn bày hai cái chén lớn, một chén cơm trắng, một chén khác là bốn quả táo. Trước hai cái chén lớn còn rơi một cây nhang to và một xấp vàng mã, nhưng cây nhang vẫn chưa được đốt lên, mà trong tay Kim lão thái lại gắt gao nắm chặt một cái bật lửa.

Nhìn tình huống này tựa hồ trước khi Kim lão thái té xỉu chính là đang chuẩn bị đốt nhang, nhưng tựa hồ là vì cái gì đó mà không thể bật được lửa. Lữ Minh Dương trong lòng rõ ràng, nguyên nhân không thể bật được lửa tuyệt đối không phải bởi vì gió núi.

“Haiz, đã nói với bà rồi, bà đừng đến đông sơn này nữa, bà như thế nào vẫn không nghe vậy.” Lão bí thư vừa thở dài, vừa than thở nói.

“Lão bí thư, ông vì sao lại khuyên Kim lão thái đừng đến đông sơn vậy?” Lữ Minh Dương mẫn cảm, cảm giác được trong lời lão bí thư tựa hồ có vấn đề gì đó.

“Các cậu là người thành phố, nói cho các cậu nghe các cậu cũng không tin.” Lão bí thư thở dài một tiếng nói, “Đi thôi, hai chúng ta đem bà ấy trở về trong miếu đi.”

Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, lão bí thư này tựa hồ cũng biết chút gì đây. Tam Hà thôn này tựa hồ càng ngày càng thần bí, tựa hồ mỗi một người đều có chút ít bí mật, mấy cái bí mật này hội tụ cùng một chỗ, liền giống như đám mây đen trên đầu lúc này, làm chính mình càng ngày càng mờ mịt.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Con Đê

Tin tức Kim lão thái bị hôn mê ngất xỉu ở bãi tha ma đông sơn chỉ một thoáng liền truyền khắp cả thôn. Trương giáo sư cùng Hứa trưởng khoa đang ở trong thôn miếu kiểm tra sức khỏe cho Kim lão thái, trong thôn cũng đã lại truyền đi một tin đồn, nói là ma quỷ đã bắt đầu nhắm vào người lớn trong thôn mà xuống tay, Kim lão thái chính là người đầu tiên.

Dù sao Kim lão thái cũng là người có chút linh lực, “những thứ ma quỷ đó” cũng không thể lấy được mạng của bà ta, nhưng lần tới nếu người khác gặp phải thì sao, còn có thể chạy thoát được hay không đây? Trong lúc nhất thời cả đám thôn dân ai cũng thấy bất an.

Vưu Tiểu Dũng lớn tiếng trách mắng một phen, mấy thôn dân mới dần dần im miệng, nhưng chính anh ta trong lòng cũng không khỏi có chút thấp thỏm lo âu. Trở lại trong miếu, Trương giáo sư và Hứa trưởng khoa đã kiểm tra xong cho Kim lão thái, đang thấp giọng thảo luận với nhau, mà lão bí thư lại dựa vào một cây cột ngơ ngẩn hút thuốc.

“ Trương giáo sư...” Vưu Tiểu Dũng thấp giọng kêu lên.

“ A, không sao rồi.” Trương giáo sư nói, “ Tính mạng của bà ta không có gì nguy hiểm. Có thể là bà ấy tuổi đã cao, lại đi một đoạn đường dài như vậy, lao lực quá độ, hơn nữa bị gió lạnh thổi trúng, lúc đó mới bị té xỉu.”

Vưu Tiểu Dũng thở phào một hơi, nếu Kim lão thái lại xảy ra chuyện, như vậy anh ta thực không biết xử lý như thế nào.

“ Bất quá hiện tại bà ấy thân thể thực suy yếu, phải có người chăm sóc chu đáo, chuyên tâm điều dưỡng một chút.” Trương giáo sư nói.

“ Còn có chuyện phiền toái này a. Bà ấy là một bà lão cô độc, bình thường lại thần thần bí bí, ai tình nguyện đến chiếu cố bà ta đây a.” Vưu Tiểu Dũng có chút khó xử thở dài nói.

“ Nếu không thì để tôi đến chiếu cố bà ấy đi.” Lữ Minh Dương bỗng nhiên nói, “ có xảy ra chuyện gì tôi cũng có thể ứng phó được, dù sao tôi cũng là học y đó mà.”

“ Điều này sao có thể, bà ta là một lão bà đơn thân thì làm sao có thể để cậu đến chiếu cố a.” Vưu Tiểu Dũng vội vàng kêu lên.

“ Có quan hệ gì sao. Bà ta là bệnh nhân, chiếu cố bệnh nhân là chức trách của thầy thuốc chúng tôi đó thôi.” Lữ Minh Dương cười nói.

“ Tiểu Lữ nghĩ rất tốt. Bây giờ người trẻ tuổi nghĩ được như vậy rất khó tìm thấy nha.” Trương giáo sư vui vẻ nói, “ Tôi thấy hay là cho tiểu Lữ đến chiếu cố bà ta là được rồi.”

“ Tôi thấy hay là để tôi đi, dù sao tiểu Lữ cũng là một nam đồng chí, dù sao cũng không tiện lắm.” Hứa trưởng khoa nói.

“ A, Hứa trưởng khoa, cô còn phải kiểm tra sức khỏe cho mấy đứa nhỏ nữa mà, tôi làm được mà.” Lữ Minh Dương vội vàng nói. Làm sao mà đầu năm nay lại còn có người nhiệt tình như vậy, cùng với mình tranh việc chăm sóc người bệnh đây chứ? Phải biết rằng chính mình muốn chiếu cố Kim lão thái thực ra là có một chút tư tâm a.

“ Hứa trường khoa, nếu vậy để tôi đến hỗ trợ bác sĩ Lữ đi, dù sao chuyện chuyên môn tôi cũng không giúp được việc gì.” Chu Đình đột nhiên đứng ra nói.

Vưu Tiểu Dũng nhất thời cảm động đến cơ hồ lệ nóng quanh tròng, một lần rồi lại một lần nói lời cảm kích, mọi người cũng liền giải tán, một lát sau trong miếu chỉ còn lại có Lữ Minh Dương và Chu Đình, cùng với Kim lão thái đang hôn mê, còn có chính là từ đầu đến cuối một người luôn dựa cột hút thuốc lão bí thư.

Chu Đình vẫn dùng ánh mắt thẳng tắp nhìn Lữ Minh Dương, tựa hồ là có lời gì muốn nói. Mà Lữ Minh Dương cũng có chuyện muốn hỏi lão bí thư, lại ngại có Chu Đình ở đây, cũng không mở miệng hỏi được. Ba người liền như vậy giăng co, đều là một câu cũng không nói, không khí nặng nề và áp lực.

Lão bí thư rút cuộc cũng hút thuốc xong, ném cái đầu lọc xuống đất đập vài cái, lập tức đứng lên rời đi. Lữ Minh Dương nhớ kỹ phương hướng ông ta bỏ đi, quay đầu lại, Chu Đình đang chuẩn bị mở miệng, Lữ Minh Dương lại giành nói trước:” Tôi đi ra xe lấy vài thứ, cô chiếu cố cho bà ấy trước một chút.” Nói xong cũng không đợi Chu Đình đáp lời, bước nhanh ra khỏi cửa miếu.

Lữ Minh Dương một chốc liền bắt kịp lão bí thư đang chậm chậm bước, lão bí thư cũng không ngừng lại cước bộ, chính là cứ chậm chậm ung dung hướng phía trước mà đi, cũng không quay đầu lại mà nói với Lữ Minh Dương:” Cậu nhóc thành phố này nhìn không giống bác sĩ đó.”

Lữ Minh Dương a a cười nói:” Vậy ông xem tôi giống làm nghề gì đây?”

Lão bí thư nhàn nhạt nói:” Mặc kệ cậu làm nghề gì, nhưng vẫn là không phải bác sĩ. Cậu không lừa được tôi đâu, tôi cũng đã từng là một đời bí thư,

gặp qua không biết bao nhiêu loại người rồi.”

Lữ Minh Dương a a cười nói:” Lão bí thư, tôi đây vừa rồi hỏi ông cái vấn đề kia, ông có thể nói cho tôi biết không?”

Lão bí thư ngừng lại một chút, nhìn thoáng qua mắt Lữ Minh Dương, lại quay đầu tiếp tục chậm bước đi tới, trong miệng lại nói:” Tôi thấy cậu tám phần là một thiên sư rồi.”

Lữ Minh Dương chỉ nhàn nhạt cười cười, cũng không phủ nhận.

Lão bí thư thở dài, lại nói:” Cho dù cậu thật sự là một thiên sư, nhưng ai biết năng lực cậu như thế nào đây? Cổ thiên sư, trừ Cổ thiên sư, không ai có thể xử lý được chuyện này.”

“ Lão bí thư, ông nói vị Cổ thiên sư này rốt cuộc là ai vậy a?” Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày hỏi.

“ Đó là một cao nhân a.” Lão bí thư chỉ ngón tay về phía con đê lớn của đập nước cách đó không xa, nói:” Nhìn thấy không? Lúc xây con đê lớn này, xây một lần sụp một lần, ngay cả chuyên gia thủy lợi từ thành phố đến cũng không có biện pháp. Nhưng những năm này người ta không tin chuyện tà ma a, tổng cộng xây ba lượt cũng xây không xong. Cuối cùng Cổ thiên sư đến tìm tôi, nói vùng đất này bị nhiễm tà a, nửa đêm dẫn ta đến nơi này bày hương án, làm phép một lần, ngày hôm sau lại tiến hành xây đê, liền thuận thuận lợi lợi không có vấn đề gì xảy ra nữa.”

“ A a, lợi hại như vậy a.” Lữ Minh Dương cười một tiếng chiếu lệ, theo lão bí thư chậm rãi đi lên con đê. Con đê này là dùng đá lớn trên núi cùng bê tông xây thành một loại đê thủy lợi, thời điểm mùa mưa, nước trong đập dâng cao, nước liền theo mặt đê chảy vào ngăn chứa, thời điểm hạn hán thì có một hệ thống làm cho nước được giữ lại trong đê chảy ra.

Mặt đê rộng và bằng phẳng, bê tông đã phai màu và nứt nẻ, chứng minh nó đã được xây từ rất lâu rồi, nhưng Lữ Minh Dương lại đột nhiên phát hiện trong đó có một khối bê tông màu sắc có chút hóa đen, cùng với mấy khối khác rõ ràng là bất đồng.

“ Lão bí thư, chỗ này có phải đã từng xảy ra vỡ đê?” Lữ Minh Dương chỉ một khối bê tông có màu đen dưới chân nói.

“Ồ, cậu nhỏ thành phố này làm sao mà biết vậy?” Lão bí thư thập phần ngạc nhiên nói, “ Chính là chỗ này, đại khái là vào khoảng thập niên chín mươi bị vỡ chỗ này, đây là mới vá lại sau.”

Lữ Minh Dương âm thầm gật đầu, nói:” Lão bí thư, có phải từ lúc đập nước bị vỡ chỗ đê này, trong thôn liền bắt đầu phát sinh sự tình kỳ quái kia?”

Lão bí thư nhíu mày, cẩn thận nhớ lại một chút, gật đầu nói:” Thì ra cho tới bây giờ tôi cũng không lưu ý, cậu vừa hỏi như vậy tôi mới giật mình, thật đúng là có chuyện như vậy. Đập nước sau khi sửa chữa tu bổ, mùa hè năm đó tiểu Hồng nhà Lưu quả phụ bị chết, á, chính là chỗ đó...” Lão bí thư nói xong đưa tay chỉ chỉ một mảnh đất nhỏ ở sườn đông của đập nước, ở trên chỗ đất đó còn có một cái bàn đá, xem ra tựa hồ chính là nơi mà người trong thôn thường xuyên đến để giặt quần áo.

“ Là tôi đã hại mấy đứa nhỏ a.” Lão bí thư đột nhiên suy sụp chán nản dừng lại trên mặt đê, âm đạm nói:” Sớm biết vậy thì lúc đó nên tìm Cổ thiên sư đến giúp tu bổ con đê này. Cậu nói đây là bởi vì sao, sửa con đê thôi sao lại sửa xong liền xảy ra chuyện chứ.”

Lữ Minh Dương lại nhíu chặt chân mày, đập nước, con đê, mấy cái này rất cuộc cùng với hồng y ác linh kia có quan hệ thế nào đây? Còn có cái vị thần bí Cổ thiên sư đến tột cùng là thần thánh phương nào đây?

-

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Chu Đình Mất Tích

“ Lão bí thư, miếu nhỏ trong thôn là thế nào vậy?” Lữ Minh Dương tận dụng cơ hội, liên tục hỏi những nghi vấn trong lòng bấy lâu.

“ Cái miếu kia cũng là Cổ thiên sư yêu cầu xây đó.” Lão bí thư nheo đôi mắt, đốt một điếu thuốc, chậm rãi nói:” Năm đó Cổ thiên sư đi ngang qua, trong thôn đã chết mất gần hai mươi đứa nhỏ, ông ta nói là địa khí thay đổi, thu hút tà vật – nhưng ông ta cũng không có nói là vì tu sửa con đê mà bị như vậy.”

Nhìn thấy lão bí thư lại một trận ai oán thở dài, Lữ Minh Dương cũng không nói thêm lời nào, ông ta ngừng một lát, tiếp tục nói:” ông ấy yêu cầu xây tòa miếu này, lúc đó trong thôn mọi người sớm đã hoảng loạn, nhà nào cũng quyên tiền. Khi đó mọi người đều tin chuyện này, không giống như hiện tại, lại đi tìm bác sĩ trong thành phố đến, bác sĩ thì có thể làm được gì chứ?”

Lữ Minh Dương trong lòng một trận cười khổ, chính mình chẳng phải là đang còn đóng vai bác sĩ đó sao? Chẳng qua theo trước mắt mà nhìn, lão bí thư này tựa hồ đã nhận định chính mình là bác sĩ giả mạo rồi.

“ Cổ thiên sư xây miếu, lại yêu cầu gia quyến của những đứa nhỏ chết đi di dời mộ phần chúng nó đến phía sau đông sơn, nói cậu cũng không tin, chứ từ lúc đó trở đi, trong thôn thật đúng là yên bình.” Lão bí thư hai mắt

mờ mịt nhìn mặt nước trong đập khẽ nhấp nhô gợn sóng, nhớ lại chuyện cũ năm xưa.

Lữ Minh Dương trong lòng cẩn thận suy tính, hẳn thật không rõ Cổ thiên sư này đến tột cùng là dùng phương pháp gì để áp chế ác linh, đối với những pháp môn trừ quỷ khu yêu cổ truyền, chính mình cũng không có am hiểu tường tận. Nhưng nếu thực giống như lời lão bí thư đã nói, như vậy Cổ thiên sư này tựa hồ là người có chút năng lực.

“ Như vậy vị Cổ thiên sư kia hiện tại ở chỗ nào rồi? Vì cái gì không thỉnh hẳn đến xem giúp đi?” Lữ Minh Dương hỏi.

“ Đâu có chuyện dễ dàng như vậy chứ?” Lão bí thư thở dài, nói:” Người ta thật đúng là tiên nhân a, đi đến vô tung, biết tìm chỗ nào đây.”

Lữ Minh Dương trong lòng có chút hiểu ra, Cổ thiên sư này xem ra chắc là một đạo nhân tha phương, không nơi ở cố định. Cho nên khi trong thôn xảy ra vấn đề, cho đến tận hơn mười năm sau, ông ta mới có dịp đi ngang qua mà thi pháp cứu giúp. Nhưng kỳ quái chính là vì cái gì ông ta lại không trực tiếp đi tiêu diệt ác linh kia, mà lựa chọn biện pháp trấn áp chứ?

Còn nữa, chính là ác linh này rõ ràng bị trấn áp, lại có nguyên nhân gì làm cho nó xuất hiện trở lại chứ? Chẳng lẽ thực chính là cùng Kim lão thái có quan hệ gì sao?

“ Lão bí thư, như vậy ông không cho Kim lão thái đến bãi tha ma ở đông sơn lại là chuyện gì vậy?” Lữ Minh Dương lại hỏi.

Lão bí thư liếc Lữ Minh Dương một cái, thập phần khẳng định nói:” Tôi thấy cậu thực chính là một thiên sư. Nhưng mà sao lại có thiên sư trẻ tuổi vậy chứ?

Lữ Minh Dương cười khở không nói, nói thẳng ra, dùng hai chữ “thiên sư” này xưng hô với mình thật là không thích hợp, làm cho người ta nghe

thấy lại liên tưởng đến thần côn, giống như một kẻ lừa đảo. Phải biết rằng chính mình cũng xem như là một người làm công tác khoa học a.

“ Cổ thiên sư năm đó nói qua, oán khí của mấy đứa nhỏ chết oan này rất lớn, mai táng ở nghĩa trang trong thôn là một cái tai họa, cho nên mới di dời toàn bộ đến đông sơn.” Lão bí thư thở dài nói, “ Cậu nghĩ lại xem, nhiều đứa nhỏ chết oan mai táng cùng một chỗ như vậy, oán khí kia chẳng phải lại càng lớn hơn nữa sao? Người trong thôn trừ khi đi tảo mộ, bình thường không ai đến đông sơn, bằng không sẽ gặp phải chuyện không may...”

Nếu nói như vậy, vô duyên vô cớ Kim lão thái lại chạy đến đông sơn, đốt giấy tiền vàng bạc cho cháu gái mình, việc này có ý nghĩa gì đây? Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, lão bí thư lại đốt một điếu thuốc, rít một ngậm, tiếp tục nói: “ Kim lão thái này cũng thật là, bình thường vẫn thường nói nhiều lần với bà ấy, nhưng bà ta cứ cách ba bốn bữa lại muốn đi đông sơn đốt giấy cho cháu gái, bây giờ không phải đã xảy ra chuyện rồi sao.”

“ Cháu gái Kim lão thái nếu không phải là bị chết oan, vậy tại sao vẫn phải mai táng tại đông sơn chứ?” Lữ Minh Dương hỏi.

“ Ai, cái này lại nói tiếp...” Lão bí thư thở dài, nói: “ Kỳ thật năm đó lúc đứa bé chết, người trong thôn lại làm ầm ĩ lên, có người nói phải mai táng nó tại đông sơn, có người nói không cần mai táng ở đông sơn, Kim lão thái tức giận đến khóc ngất một trận, rồi từ đó bà ta cũng trở nên thần thần bí bí, sau đó chính bà ta lại nói là muốn mai táng nó tại đông sơn...”

Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, cái này khó trách. Kim lão thái nhất định là ghi hận người trong thôn không cho cháu gái của bà ta được chôn trong mộ phần tổ tiên, nên muốn phá vỡ vật trấn tà trong miếu, thả ác linh ra. Hoặc giả là ác linh sớm đã bị Cổ thiên sư tiêu diệt, mà bà ta lại bồi dưỡng cháu gái vừa chết của mình trở thành một ác linh mới - ở trước mộ phần đó không phải chính mắt nhìn thấy qua hồn phách của cô bé sao chứ?

Nghĩ như vậy, Lữ Minh Dương nhất thời thấy vấn đề trở nên thông suốt, hiện tại vấn đề mấu chốt chính là Kim lão thái. Nhưng bà ta lại vì sao mà ngất xỉu trước mộ phần cháu gái mình đây?

Lữ Minh Dương cẩn thận ngẫm nghĩ một phen, nhưng không tìm được giải thích hợp lý, trong lòng lại đột nhiên nghĩ đến: Chẳng lẽ bà ta là giả vờ hôn mê? Trương giáo sư không phải nói trong người bà ta hoàn toàn bình thường sao chứ?

Chu Đình!

Lữ Minh Dương trong lòng cả kinh, nếu Kim lão thái thực giả vờ hôn mê, như vậy hiện tại Chu Đình một thân một mình cùng bà ta ở một chỗ, sẽ thập phần nguy hiểm!

“ Lão bí thư, tôi đột nhiên nhớ tới một chuyện, phải trở về một chút.” Lữ Minh Dương cảm giác trong giọng nói của chính mình lộ ra một chút lo lắng.

“ A, cậu đi đi, tôi ngồi thêm một lát.” Lão bí thư nhàn nhạt nói.

Lữ Minh Dương một đường chạy gấp, lập tức trở về miếu nhỏ ở đầu thôn nam. Mới từ bên ngoài mặt trời chói chang chạy vọt vào trong miếu, ánh mắt nhất thời không thích ứng được với hoàn cảnh hôn ám trong này, Lữ Minh Dương nhanh chóng chớp chớp mắt, lại cảm giác thấy mấy cái chớp mắt ngắn ngủi này, phảng phất giống như dài vô tận.

Trong miếu một mảnh im lặng, yên tĩnh đến mức làm cho người ta cảm thấy kinh khủng.

Đôi mắt đã thích ứng với ánh sáng, Lữ Minh Dương vội vàng quét mắt khắp nơi, cái đầu tiên nhìn đến, chính là thấy Kim lão thái ở trên giường góc phía đông. Kim lão thái như trước vẫn còn ngủ mê, hô hấp nặng nhọc lại còn kèm theo tiếng ngáy khê, nhưng Chu Đình thì lại không thấy.

Lữ Minh Dương chậm rãi tiến tới, cẩn thận quan sát Kim lão thái một chút, bà ta tựa hồ thật là ngu mê, hơi thở nặng nề lại thập phần có tiết tấu, cũng không giống là giả vờ.

Lữ Minh Dương chân mày đã nhíu thật chặt, hẳn lại cẩn thận đánh giá chung quanh, trên mặt đất không có vết máu, không có vết nước bọt, cũng không có dấu vết lăn lộn, điều này không phải chứng minh Chu Đình thực là không có bị thương tổn gì sao? Phải biết rằng sở trường của con ác linh này chính là làm cho người ta giống như bị phát bệnh động kinh mà chết, như vậy tất sẽ bị lăn lộn dưới đất mà lưu lại các dấu vết.

Nếu Chu Đình thực không có bị thương tổn, vậy cô ta đi đâu rồi chứ?

Xuất hiện hiện tượng động kinh là bởi vì ác linh khống chế đại não con người làm ra, như vậy nó có thể hay không khống chế thần trí Chu Đình, làm cô ta vô ý thức đi đến địa phương nào đó khác rồi?

Tựa hồ rất có thể là khả năng này. Làm ra một cái ảo giác, khiến cho Chu Đình tình nguyện theo ảo giác rời đi, việc này đối với một ác linh đã làm hại qua rất nhiều sinh mệnh mà nói, cũng không phải là việc gì khó.

Lữ Minh Dương vội vàng nâng cổ tay lên, điều chỉnh thiết bị EMF.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Bóng Người Màu Đen

Lữ Minh Dương điều chỉnh thiết bị EMF đi lại chậm rãi trong phòng, nhưng kỳ lạ chính là trị số trên mặt đồng hồ thực không có biến hóa khác thường.

Lữ Minh Dương nhíu chặt chân mày, cho tới bây giờ còn không có ác linh nào tránh được sự dò xét của thiết bị EMF này, chẳng lẽ lần này đụng trúng chính là một con ác linh rất cao cường, lại có thể đem trường năng lượng của bản thân che dấu đến một giọt nước cũng không lọt ra ngoài?

“ Anh đây là đang làm gì đó?” Đột nhiên một thanh âm ngọt ngào vang lên, Lữ Minh Dương vội vàng quay đầu lại, lại thấy Chu Đình đang đứng ở cửa, tò mò nhìn mình.

Lữ Minh Dương nhất thời cũng không biết nên nói là tức giận hay là vui mừng, chính mình ở trong này khẩn trương thấp thỏm lo lắng cho cô ấy, không nghĩ tới đầu óc của mình lại quá cứng nhắc, lại không nghĩ tới bản thân cô ta tự mình đi ra ngoài một chút mà thôi.

Chu Đình nhìn Lữ Minh Dương giương mắt trừng trừng nhìn mình, vẻ mặt biểu tình quái dị, lại một câu cũng không nói, trong lòng không khỏi một trận nghi hoặc, liếc hăn một cái, hơi sợ hãi một chút, vòng qua hăn đi đến trước giường Kim lão thái.

Lữ Minh Dương phục hồi tinh thần lại, chính mình giương mắt nhìn con gái người ta như vậy, cũng khó trách người ta có chút sợ a. Cười khổ một tiếng, Lữ Minh Dương thản nhiên hỏi:” Cô đi đâu vậy? Làm tôi tìm nãy giờ.”

“ Tôi là con kiến hả?” Chu Đình nhàn nhạt vặn lại một câu.

Lữ Minh Dương ngơ ngác, sau đó chợt tỉnh ngộ, nhất định vừa rồi Chu Đình thấy mình cúi đầu tìm kiếm khắp nơi ở trong miếu, lại đến chằm chọc mình nói mình tìm cô ấy mà giống như tìm con kiến.

Lữ Minh Dương mỉm cười, cũng không đáp lại. Một khi Chu Đình đã không có việc gì, một khi Kim lão thái thật sự là đang ngủ mê, như vậy ít nhất tạm thời mà nói thực không có cái gì có thể làm mình lo lắng.

Chu Đình thấy Lữ Minh Dương không trả lời, ngược lại đi tới hỏi tiếp:” Uy, tôi nói này, anh còn hỏi tôi đi chỗ nào, vậy vừa rồi anh là đi chỗ nào?”

“ Á, vừa rồi đi ra ngoài bị lão bí thư kéo đi đến đập nước hết một vòng.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói.

“ Hừ, anh lại nhàn nhã đi ngắm phong cảnh, tôi thấy thời gian lâu như vậy anh còn không quay lại, còn tưởng rằng anh bị sói tha đi rồi, hại tôi lại chạy đến cổng thôn đi tìm anh, nhưng cả một cái bóng quỷ cũng không thấy.” Chu Đình hậm hực nói.

“ Thời buổi này còn có sói hả, với lại tôi là một thân nam nhi thì có thể xảy ra chuyện gì chứ.” Lữ Minh Dương mỉm cười nói.

“ Không có sói, vậy có rắn độc đem anh cắn chết thì làm sao bây giờ? Ai bảo người ta quan tâm anh như vậy chứ? Hàiz, tiếc là còn có người không thèm cảm kích.” Chu Đình làm ra vẻ thất vọng thở dài.

Lữ Minh Dương trong lòng thì dâng lên một làn sóng ấm áp, nhìn chăm chăm vào mắt Chu Đình khẽ mỉm cười, nhìn đến nổi hai má Chu Đình đỏ cả lên.

Hai người ai cũng không lên tiếng nói chuyện, chính là ngơ ngẩn ngồi, làm cho không khí vừa xấu hổ vừa ấm áp tràn ngập ngôi miếu nhỏ. Phảng phất chính là nháy mắt thời gian, mặt trời đã xuống núi, trong miếu càng trở nên hôn ám hơn trước.

Chu Đình đã có chút thấp thỏm ngồi không yên, dù sao đây cũng là một cái miếu, dù sao buổi sáng trong này còn có một thi thể, dù sao bên cạnh còn có một thần bà đang hôn mê, dù sao cái tượng thần Chung Quỳ kia cũng cực kỳ dữ tợn...

Lữ Minh Dương rốt cục thăm thở dài đứng dậy, đi tới đốt lên ngọn nến trước thần tượng Chung Quỳ, lúc này thì có người đi vào trong miếu, đến chính là vợ của Vưu Tiểu Dũng, đến thay cho hai người về ăn cơm.

Hai người trở lại nhà Vưu Tiểu Dũng, đồ ăn đã dọn sẵn trên bàn, Vưu Tiểu Dũng gương mặt rầu rĩ cùng Trương giáo sư và Hứa trưởng khoa đang nói chuyện.

Hai người ngồi xuống, Lữ Minh Dương hỏi:” Trương giáo sư, buổi chiều hôm nay có phát hiện gì sao chứ?”

Trương giáo sư thở dài nói:” Hứa trưởng khoa tiến hành kiểm tra cho mấy đứa nhỏ, thực không có phát hiện triệu chứng bệnh động kinh, nhưng mà không phải thời điểm phát tác động kinh đúng là rất khó kiểm tra ra, hơn nữa chúng tôi cũng không có thiết bị để kiểm tra, cho nên thực có thể là có bệnh lại nhất thời kiểm tra không được.”

Dừng một chút, ông nói tiếp:” Tôi cũng đã đi thăm hỏi một số cha mẹ, nhưng thực không có phát hiện bọn họ có tiền sử bệnh động kinh. Ngày mai tôi lại đi xem tiếp, nếu không được thì liên hệ với phía bệnh viện một

chút, xem xem có thể hay không tìm chuyên gia đến kiểm tra toàn diện hoàn cảnh môi trường trong thôn...”

Đang nói, thì có một lão thái thái hơn sáu mươi tuổi vừa kêu tên Vưu Tiểu Dũng, vừa đi vào.

Vưu Tiểu Dũng vội vàng đứng lên, nói:” Tứ thẩm, thẩm tìm tôi có việc à?”

Lão thái thái nói:” Tiểu Dũng, có gặp tứ thúc của cậu không?”

“ Buổi chiều còn thấy ở trong miếu mà, làm sao vậy?” Vưu Tiểu Dũng nói.

“ Lão già này, cũng không biết chết ở nơi nào, đến giờ này còn chưa có về nhà ăn cơm. Tôi tìm hết nửa cái thôn trang, ai cũng đều nói không gặp qua ông ấy.” Tứ thẩm hậm hực nói.

“ Anh không phải nói buổi chiều cùng lão bí thư đi đến đập nước sao?” Chu Đình đẩy đẩy người Lữ Minh Dương nói.

Lữ Minh Dương nhất thời hiểu ra Tứ thúc của Vưu Tiểu Dũng chính là lão bí thư. Hắn vội vàng ừ một tiếng, nói:” Đúng. Lúc tôi rời đi ông ta vẫn còn ở đó hút thuốc, chẳng lẽ là còn chưa có trở về?”

“ Lão bất tử này, trời tối đen ngòm rồi còn ở đó làm gì, cũng không chịu về nhà ăn cơm. Tôi đi tìm ông ta.” Tứ thẩm hùng hùng hổ hổ mắng.

Vưu Tiểu Dũng vội vàng kéo bà ấy lại nói:” Trời tối rồi thẩm đừng đi nữa, tôi lấy cái loa gọi giúp thẩm.”

Vùng núi yên tĩnh, loa điện phóng thanh kêu một tiếng thì cách mấy dặm vẫn có thể nghe thấy. Vưu Tiểu Dũng mở cầu dao điện, hướng vào

micro kêu lên:” Tứ thúc, tứ thắm nhờ tôi gọi thúc về nhà ăn cơm, thúc nhanh lên về nhà ăn cơm a.”

Lặp lại hai lần, Vưu Tiểu Dũng kêu tứ thắm về nhà chờ đợi.

Mấy người Lữ Minh Dương kiến thức một phen phương thức liên lạc vùng sơn cước, mọi người đều lộ vẻ ngạc nhiên buồn cười, sau đó liền bắt đầu ăn cơm. Nhưng vừa cơm nước xong, tứ thắm lại tới, lão bí thư còn chưa về đến nhà.

“ Tiểu Dũng, lâu như vậy rồi, sao tứ thúc của cậu còn chưa có trở về? Trong lòng tôi thật là không yên chút nào, cậu nói ông ấy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ hả?” Tứ thắm vừa vào cửa liền nói.

“ Ông ấy thông thuộc thôn trang như nhà của mình, có thể xảy ra chuyện gì chứ? Tứ thúc thân thể gân cốt cường tráng lắm, chỉ sợ vừa rồi là không nghe thấy thôi, tôi đi gọi lần nữa.” Vưu Tiểu Dũng nói.

“ Tiểu Dũng, tôi thấy nếu không hay là đi tìm một chút đi. Máy đưa em của cậu đều đi ra ngoài làm công hết rồi, tứ thắm chỉ có thể nhờ cậu giúp đỡ thôi.” Tứ thắm cầu xin Vưu Tiểu Dũng nói.

Vưu Tiểu Dũng nhìn nhìn Trương giáo sư, nói: Thắm xem tôi không phải đang có khách sao.”

Trương giáo sư lập tức nói:” Vưu bí thư, tìm người nên là quan trọng hơn. Lão bí thư lớn tuổi như vậy, biết đâu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hay là tất cả chúng ta cùng đi kiểm đi.”

“ Buổi chiều tôi cùng ông ấy chia tay ở đập nước, hay là chúng ta trước tiên tới đó tìm xem đi.” Lữ Minh Dương đứng lên nói.

Vưu Tiểu Dũng đi lấy hai cây đèn pin, lại ở cổng thôn kêu thêm hai thanh niên cùng nhau hướng đập nước đi tới.

Nhưng ở chỗ mà Lữ Minh Dương chia tay với ông ấy lúc chiều thực không có thấy bóng dáng ông ta, mọi người lớn tiếng kêu khắp nơi, cũng không thấy có người đáp lại.

Có thể ông ta đã đi đến chỗ khác rồi. Mọi người đang chuẩn bị rời đi, Lữ Minh Dương lại đột nhiên cảm giác trên mặt đất tựa hồ có cái gì cộm dưới chân. Hắn nhớ thời điểm buổi chiều lúc ở đây, mặt trên con đê này là một mảnh bê tông bằng phẳng, cũng không từng có thứ gì như viên đá cả. Hắn cúi người xuống nhìn kỹ một chút, trông giống như là một mảnh đá vụn. Mượn cây đèn pin của Vuơ Tiểu Dũng, nhìn kỹ lại, tựa hồ là mảnh vỡ của khối bê tông.

Lại lần nữa quan sát kỹ lưỡng chung quanh, chỉ thấy mặt đê tựa hồ vừa bị người ta đục phá qua, lộ ra một lỗ hổng hình tròn, đá vụn của khối bê tông văng đầy đất. Lữ Minh Dương trong lòng nghi hoặc, lại đột nhiên nghe tiếng một thanh niên kêu lên:” Nhìn dưới nước xem, là cái gì vậy?”

Lấy đèn pin chiếu tới, trên mặt nước mơ hồ đập dềnh một bóng người đen thui. Đáng tiếc mặt nước cách con đê quá xa, nhất thời cũng không thể nhìn rõ, mọi người trong lòng như lửa đốt.

Vuơ Tiểu Dũng phân phó một thanh niên chạy vội về thôn lấy dây thừng, lúc anh ta chạy trở lại thì phía sau có thêm mười mấy người, mọi người ba chân bốn cẳng đem bóng đèn kia kéo vào, tứ thẩm oa một tiếng rồ cuộc nhẹn không được khóc thất thanh – bóng người màu đen tử nạn đúng là lão bí thư.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Đêm Thứ Ba

Ánh đuốc, ánh đèn pin, cùng nhau đem cả con đê chiếu sáng như ban ngày.

Thi thể lão bí thư vẫn còn chút ấm, xem ra ông ta chết chưa được bao lâu, nhưng thân thể của ông ta lại thập phần cứng ngắt, phô bày một dạng vặn vẹo quái dị, đầu ngoặt về phía bên trái, hai mắt trũng trũng, lạnh lùng nhìn chăm chú vào cái thế giới này.

Trương giáo sư ấn nhẹ cánh tay ông ta, da thực rất mềm, như vậy xem ra tư thế này của ông ta cũng không phải là do hiện tượng thi cương tạo thành. (尸僵: thi cương [Sự co cứng tử thi -rigor mortis]: bắt đầu phát triển cứng hoàn toàn từ 2 – 6h sau chết. Sau đó 12h đến 48h tử thi bắt đầu mềm trở lại)

Trong thôn dân lại có người thấp giọng đàm luận, nói tình trạng tử vong của lão bí thư cùng tình trạng tử vong của mấy đứa nhỏ trong thôn là thập phần tương tự, sau đó lại có người nói đến tên tiểu Hồng nhà Lưu quả phụ, nhất thời một làn sóng lạnh lẽo theo đáy lòng của mọi người dâng lên, những người đã từng thấy qua tình trạng tử vong của tiểu Hồng đều không khỏi quay đầu nhìn qua bờ đông của đập nước chính là địa phương tiểu Hồng chết đi.

Trương giáo sư lại cạy miệng của lão bí thư ra, nhìn kỹ đầu lưỡi của ông ta. Miệng của lão bí thư vốn là ngậm chặt, trong miệng còn lưu lại rất nhiều

máu, không cần xem đã có thể khẳng định, đầu lưỡi ông ta là bị chính mình cắn nát. Trương giáo sư thở dài một tiếng, nói:” Là động kinh.”

Nhất thời thôn dân liền loạn cả lên, “Động kinh”. Từ này trong khoảnh khắc này cơ hồ đã đồng nghĩa với ác quỷ rồi.

Chu Đình áp chế cổ hàn ý trong lòng, hoảng sợ nhìn khắp nơi, trời đã tối đen, lại không có sao, chỉ có một vệt tán xạ của ánh trăng giắt giữa không trung, nhìn lên lại mơ mơ hồ hồ giống như một mái tóc dài, không có chút ánh sáng. Một cơn gió nhẹ thổi tới, cùng với thanh âm cú mèo ní non, tựa hồ trong trời đất này có một góc hắc ám nào đó đang cất giấu một ác linh hung ác, đang chờ cơ hội ra tay tước đi tánh mạng con người...

Tuy chung quanh có rất nhiều thôn dân, nhưng Chu Đình lại cảm thấy tựa hồ không một ai có thể tin tưởng, mỗi người bọn họ đều có thể là ác linh kia biến thành. Cô không tự chủ được nắm chặt lấy tay của Lữ Minh Dương, lại phát hiện Lữ Minh Dương đang cúi đầu nhìn cái đồng hồ trên cổ tay.

Từ lần đầu tiên Chu Đình gặp Lữ Minh Dương, cô đã cảm thấy anh chàng này thập phần kỳ quái. Một thực tập sinh trẻ tuổi vừa tốt nghiệp Đại học, lại mặc một bộ y phục quê mùa lạc hậu như vậy, trên cổ tay còn đeo một cái đồng hồ điện tử cỡ lớn, tựa hồ giống như một ông già vậy.

Nhưng tiếp xúc một thời gian, cô lại phát giác Lữ Minh Dương cũng không giống ấn tượng đầu tiên của mình là một loại người đần độn, ngược lại, từ lúc cứu Tiểu Bình, càng làm cho người ta cảm giác được người thanh niên trẻ tuổi lễ phép lịch sự này còn thập phần có năng lực, bất quá cũng làm cho người ta cảm thấy hẵn càng trở nên thần bí.

Ví như hiện tại, một người chết nằm ngay trước mắt, hẵn lại còn có tâm tư đi ngắm cái đồng hồ của mình.

“Uy.” Chu Đình nhẹ nhàng lắc cánh tay Lữ Minh Dương một cái nói.

Lữ Minh Dương quay đầu, hướng Chu Đình âm đạm cười, nhưng không nói lời nào. Vừa rồi hẳn điều chỉnh thiết bị EMF, số liệu cho thấy chỗ này từng có ác linh dừng lại. Cái này hoàn toàn nằm ngoài tính toán của hẳn, điều làm hẳn nghi hoặc chính là lão bí thư đến tột cùng là làm gì xúc phạm đến ác linh này, khiến cho ông ấy phải chết thảm.

Dù sao, lão bí thư là người đã sống cả đời trong thôn, hơn nữa mười mấy năm qua trong thôn chết đi toàn là mấy đứa nhỏ, thực không có phát sinh qua chuyện ác linh làm hại đến người trưởng thành. Vậy mà chỉ trong thời gian một ngày, đầu tiên là hại chết Đại Quân – cứ cho nguyên nhân là vì cậu ta là người bên ngoài tới phá rối đi, tiếp theo Kim lão thái xảy ra chuyện – hoặc là nói là Kim lão thái là tự làm tự chịu, bởi vì ác linh thực có thể chính là cháu gái của bà ta. Như vậy cái chết của lão bí thư lại là bởi vì nguyên nhân gì đây?

Lữ Minh Dương không khỏi nhớ tới cái lỗ thủng kia trên mặt đê.

Thực rõ ràng cái lỗ thủng kia rất có thể chính là do lão bí thư đục ra, nhưng ông ta vì cái gì muốn đục cái lỗ thủng này? Cái lỗ thủng bị đục ra này cùng với ác linh có quan hệ gì đây? Đến tột cùng lúc mình rời đi, lão bí thư đã xảy ra chuyện gì, khiến ông ta quyết định muốn đem mặt đê đục ra một cái lỗ thủng, dẫn đến xúc phạm ác linh khiến nó phải dồn ông ta vào chỗ chết thảm chứ?

Lữ Minh Dương vốn nghĩ chính mình đã đem tất cả vấn đề hiểu rõ, lại đột nhiên cảm giác sự tình trong này lại không có đơn giản như vậy, trong Tam Hà thôn này còn cất dấu rất nhiều bí mật mà chính mình vẫn chưa phá giải được.

Tâm tình mọi người vừa bi thương vừa sợ hãi, đem thi thể lão bí thư về nhà lập linh đường, đến khi bố trí xong linh đường, thì trời đã rất khuya.

Thôn dân đã giải tán hết, trong thôn khôi phục lại yên tĩnh, một loại yên tĩnh làm cho người ta cảm thấy áp lực, cảm thấy sợ hãi.

Trương giáo sư buổi tối hôm nay không có đọc sách, nằm ở trên giường trừng trừng mắt nhìn xà nhà ngẩn người, đây là lần đầu tiên ông ấy có sự hoài nghi về niềm tin khoa học của mình. Lão bí thư là người quen biết, tuy lão đầu này không mấy làm cho người ta có cảm tình, thích ra vẻ quan gia, nói lời nào cũng giống như mình là lãnh đạo, mỗi câu đều phải thêm cái từ “thôi” cuối câu, nhưng nếu nói ông ta là một người mắc bệnh động kinh, nói thế nào chính mình cũng không tin tưởng, ông ta sống đến sáu bảy mươi tuổi, lại đột nhiên phát bệnh động kinh mà chết.

“Tiểu Lữ, cậu thử nói chút xem Tam Hà thôn này vì cái gì lại có nhiều người phát bệnh động kinh như vậy chứ?” Trương giáo sư thở dài, nói.

“Trương giáo sư, ông không phải đang làm khó tôi à. Ông thâm niên như vậy còn tra không được, tôi như thế nào lại biết chuyện gì xảy ra?” Lữ Minh Dương cười nói.

“A a, cũng đúng a.” Trương giáo sư thở dài một tiếng, cười nói: “Không nói nữa, đi ngủ, để ngày mai có tinh thần khẩn trương tra ra nguyên nhân mới được.”

Lữ Minh Dương thầm nghĩ, ngủ thôi, ông nên ngủ sớm một chút, tôi mới có thể đi ra ngoài làm chuyện nghiêm túc được.

Trước mắt quan trọng nhất chính là quay lại con đê tìm hiểu xem, đến tột cùng lão bí thư trước khi chết vì cái gì lại muốn đào cái lỗ đó, chỗ đó đến tột cùng cất giấu cái bí mật gì, vì sao lại chọc giận ác linh kia.

Ước chừng qua hơn nửa giờ, nghe được tiếng hô hấp đều đều của Trương giáo sư, dần dần phát ra tiếng ngáy nho nhỏ, Lữ Minh Dương lại lưu ý đến căn phòng cách vách không có động tĩnh gì, lúc này mới nhẹ tay nhấc chân mở ra cửa phòng, lặng lẽ hướng cổng thôn đi tới.

Lữ Minh Dương trong lòng tính toán một hồi muốn đem theo vài món đồ, đầu tiên là muốn đập vỡ mặt đê, cái búa sắt nhất định là phải lấy, trong xe có một cây, chẳng qua cũng không có lớn, cứ dùng tạm trước. Thứ hai phải có cây đèn, cái này khỏi nói tất nhiên là có. Thứ ba chính là phải lấy khẩu súng huyết tương, dù sao chuyện muốn làm là đụng chạm tới thứ kiêng kỵ của ác linh, vạn nhất đến lúc đó nó xuống tay với mình, vậy thì trực tiếp bắt nó luôn.

Hắn nghĩ như vậy, bất tri bất giác đã đi đến cổng thôn, xa xa trước mắt dưới ánh trăng mờ lung, ngay chỗ cổng vào nông trường tựa hồ có bóng người.

Lữ Minh Dương nhất thời trong lòng cảnh giác, bởi vì thân ảnh kia nhìn qua tựa hồ không phải là Ngô tam thúc già nua gầy yếu, mà là hình dáng uyển chuyển của một cô gái trẻ tuổi.

Cô gái đó đứng xéo một góc so với phương hướng của chính mình, hai tay khoanh phía trước tựa người vào đầu xe jeep của mình, bộ dạng cao ngạo mà thản nhiên, có chút khẽ ngửa đầu, môi tựa hồ mấp máy nói cái gì.

Lữ Minh Dương rón ra rón rén chậm rãi di chuyển về phía trước, trong lòng hưng phấn, đưa tay vào trong túi lấy ra một ống tiêm nhỏ - trong ống tiêm chứa đầy máu chó mực.

Một bước, hai bước, ba bước...

Đột nhiên thân ảnh cô gái kia quay đầu nhìn thoáng qua Lữ Minh Dương, sau đó lập tức xoay người bỏ chạy. Lữ Minh Dương vội vàng truy đuổi, nhưng mới chạy được hai bước, thân ảnh cô gái kia lại quý dị biến mất dưới ánh trăng mờ lung. Nhưng trong nháy mắt này, hắn loáng thoáng thấy cô ta tựa hồ mặc một bộ y phục màu đỏ.

Lữ Minh Dương dừng lại tại cổng vào nông trường, chân mày đã nhíu rất chặt, lại là thân ảnh của Hồng y nữ nhân này, cô ta ở xe mình làm cái gì

chứ?

Nhưng chân chính làm cho Lữ Minh Dương nghi hoặc chính là mình thực không có đeo mắt kính, chẳng lẽ cô ta không phải là quý? Nhưng nói về tốc độ quý dị này, về cái thân ảnh quý dị này, nếu nói cô ta là người, làm sao mình có thể tin tưởng được đây?

Chẳng lẽ là mắt của mình lại có vấn đề? Lại có thể nhìn thấy những thứ này?

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Lại Gặp Ngô Tam Thúc

Trong trí nhớ mơ hồ của Lữ Minh Dương, mình lúc nhỏ chính là sinh sống trong một gia đình bình thường, có cha mẹ thương yêu mình, có một bà nội hiền từ. Nhưng sau khi bà nội tạ thế, lúc ấy chính mình cũng không hiểu được là chuyện gì chỉ cho là bà nội phải đi đến một nơi rất xa, rất lâu rất lâu cũng sẽ không trở lại.

Nhưng hẳn thủy chung cho rằng bà nội nhất định trở về.

Quả nhiên, sau đó bà nội đã trở lại, nhưng giống như cha mẹ nhìn không thấy bà, chỉ có chính mình là có thể gặp bà, cùng bà nói chuyện, cùng bà chơi đùa. Hẳn không chỉ một lần nói cho cha mẹ nghe, cha mẹ cũng không cho phép hẳn nói như vậy, sau đó lại càng sợ hẳn nói đến bà nội, hẳn không biết họ vì cái gì mà sợ hãi, bởi vì bà nội hiền lành như vậy mà.

Về sau nữa, hẳn có một em trai, cha mẹ tựa hồ đã không còn yêu hẳn nữa, tựa hồ không thích nhìn thấy hẳn. Hẳn không rõ vì cái gì mà cha mẹ lại không thích nhìn thấy mình, chẳng lẽ là bởi vì có em trai? Hẳn chỉ có thể nói cho bà nội nghe, bà nội chính là hiền lành cười, cũng không nói chuyện.

Năm ấy hẳn sáu tuổi, có một vị thúc thúc cùng một a di (dì) đến nhà của hẳn, hẳn thấy bọn họ đưa cho cha mẹ hẳn một xấp tiền, sau đó bọn họ mang theo chính mình đến Bắc Kinh.

Bọn họ nói mình thực rất đặc biệt, nói mình có thể nhìn thấy quỷ. Hãn hỏi cái gì là quỷ, bọn họ nói quỷ chính là người đã chết. Hãn nói có đúng là giống như bà nội hay không.

Hãn dần dần quen thuộc với cuộc sống ở Bắc Kinh, quen biết rất nhiều tiểu băng hữu sống chung với hãn, mặc dù mấy bạn nhỏ này có chút kỳ quái, tỷ như có thể đem thứ mà người ta khóa ở trong tủ mà lạng lẽ trộm đi, tỷ như có thể nghe mà biết được người ta đang viết cái gì ở trên giấy, nhưng hãn thực thích tụi nó, thực thích cùng tụi nó vui đùa, nhưng đáng tiếc chính là không có cha mẹ cùng vui chơi với hãn.

Sau nữa, thường xuyên vào buổi tối rất khuya, một ít thúc thúc cùng a di liền mang theo hãn đi đến bãi tha ma hoang lạnh, nói hãn xem nơi đây có người hay không, hãn thường xuyên có thể thấy một ít ông lão bà lão tản bộ nơi đây, hãn rất kỳ quái như thế nào đã khuya thế này còn có người ở địa phương hoang lạnh này tản bộ, nhưng mấy thúc thúc này cũng rất hưng phấn, bọn họ nói cho hãn biết đây đều là quỷ, người bình thường đều không nhìn thấy bọn họ, chỉ có hãn mới có thể thấy quỷ.

Ấn tượng trong hãn, quỷ thực là hiền lành, cùng bà nội thật giống nhau.

Nhưng sau đó hãn hiểu được, kỳ thật có rất nhiều quỷ hung ác, rất nhiều người sợ quỷ. Hãn cũng hiểu được nơi hãn đang ở chính là thuộc về Viện Nghiên Cứu Khoa Học Linh Dị Trung Quốc, một viện nghiên cứu bí mật, một viện nghiên cứu mà người thường không hề biết tới.

Tiếp theo hãn nhớ rõ thời điểm hãn mười hai tuổi, chính mình đột nhiên rớt cuộc không còn nhìn thấy được mấy ông lão bà lão tản bộ trong đêm nơi hoang vắng nữa, sau đó hãn bị tách ra khỏi mấy băng hữu kỳ quái, sau đó mỗi ngày đều tiến hành nghiêm khắc huấn luyện, học cách chiến đấu, học bắn súng, học thêm nhiều thứ, cho đến hai năm trước đây được điều đến tỉnh thành, trở thành một gã đội viên Đội Biệt Động Quốc Gia An Toàn Cục, đơn giản mà nói thì chính là đặc công bắt quỷ chuyên nghiệp.

Lữ Minh Dương nghi hoặc nhìn phương hướng Hồng Y nữ nhân biến mất, không nghi ngờ gì, Hồng Y nữ tử này chính là cô gái mà mình đêm qua đã gặp ở đông sơn, cũng đúng là cái bóng ảnh màu đỏ đã bắt gặp trước thôn hôm Đại Quân gặp nạn, thân hình quý dị lại có tốc độ cực nhanh này tuyệt đối không sai.

Cô ta xuất hiện ở chỗ này là muốn gì?

Chẳng lẽ mục tiêu tiếp theo của cô ta chính là mình?

Nhưng cô ta vì sao khi thấy mình rồi lại đột nhiên chạy trốn chứ?

Lữ Minh Dương cau mày thật sâu, nhẹ nhàng vuốt ve đầu xe của mình, lại đột nhiên nghe được một thanh âm già nua mà trầm thấp nói:” Các cậu vì sao còn chưa đi a.”

“ Ngô tam thúc?” Lữ Minh Dương tiến về phía trước hai bước, lại nhìn thấy phía bên kia xe, Ngô tam thúc chính là ngòi trên mặt đất than thở.

“ Ai, không phải nói cho các cậu biết là phải nhanh chóng rời đi sao, như thế nào gây ra chuyện lớn như vậy, còn không chịu rời đi a.” Ngô tam thúc thở dài, tựa hồ lầm bầm nói.

Ngô tam thúc cả người thật đúng là thần bí và quý dị. Ban ngày ở trong thôn cho đến bây giờ cũng chưa có gặp qua ông ta, nhưng mỗi buổi tối ông ta không hề ngoại lệ mà xuất hiện ở bãi đất nông trường này, nói những lời quái lạ, giống như cảnh cáo, lại tựa hồ là lời tiên đoán.

“ Ngô tam thúc, thúc như thế nào còn chưa đi nghỉ ngơi vậy?” Lữ Minh Dương cười khan một tiếng nói.

“ A, mấy đứa nhỏ nghịch ngợm, tôi giúp cậu trông chừng chiếc xe.”
Ngô tam thúc nhàn nhạt nói.

Lữ Minh Dương trong lòng nghi hoặc, trong thôn mọi người mọi nhà tất cả đều là trong lòng hoảng sợ, lại có nhà ai dám để cho mấy đứa nhỏ trong lúc nửa đêm chơi đùa trong thôn chứ? Nếu nói hai lần trước là Ngô tam thúc lấy cớ, nhưng bây giờ ông ta vẫn mãi nói như vậy, có phải là trong đó có thâm ý gì không đây?

Lữ Minh Dương bất động thanh sắc đi tới liền hai bước, nhẹ nhàng tựa vào cửa xe, đem một tay để ra sau lưng cầm lấy năm cửa, hẳn cảm giác được cửa xe có chút khe động, đó chính là khóa vân tay trên cửa xe đã mở, hiện tại nếu phát sinh vấn đề gì, hẳn hoàn toàn có thể trong vòng một giây mở ra cánh cửa, ấn cái nút màu cam dưới bảng điều khiển.

Điều khí một chút, Lữ Minh Dương thoáng vững tâm, hẳn nhàn nhạt cười nói:” Ngô tam thúc vất vả quá, mỗi ngày đều giúp tôi trông xe, tôi thật đúng là hảo hảo cảm ơn thúc nha. A a, đúng rồi, vừa rồi thúc có gặp một Hồng y cô nương không?”

“ Mấy đứa nhỏ thành phố các cậu sao lại cứng đầu như vậy a. Một người như thế, hai người cũng như thế. Ai...” Ngô tam thúc lắc đầu thở dài một tiếng, chậm rãi đứng lên, hai tay chấp sau lưng quay đầu về hướng nam đi khỏi, vừa đi vừa than thở:” Chạy đi, chạy nhanh đi, trong núi này không có gì tốt đợi cậu đâu...”

Lữ Minh Dương nhìn Ngô tam thúc biến mất trong màn đêm, thở dài một tiếng, lời này của Ngô tam thúc đến tột cùng là ý tứ gì? Đến tột cùng là hảo tâm hay là có thâm ý khác?

Lữ Minh Dương nhẹ nhàng lắc lắc đầu, quyết định không đi quản mấy chuyện này, nhiệm vụ trước mắt chính là phải tra rõ ràng lão bí thư trước

khi chết vì cái gì lại muốn đục con đê, có phải là trong con đê có cất giấu bí mật tối quan trọng gì không.

Mở thùng hàng sau xe, Lữ Minh Dương lấy ra một cây súng huyết tương và một cây búa sắt, hướng phía con đê chậm rãi tiến đến.

Yên tĩnh, vô cùng yên tĩnh, xa xa ngẫu nhiên truyền lại một hai tiếng cú mèo nỉ non, ngược lại càng làm nổi bật không gian yên tĩnh chung quanh, Lữ Minh Dương thậm chí có thể rõ ràng nghe được tiếng hít thở, tiếng tim đập của chính mình, tiếng bước chân gõ xuống mặt đê bằng phẳng cũng phẳng phất giống như tiếng đánh vào mặt trống vậy, rõ ràng mà vang dội.

Đi đến cái lỗ thùng đầy đá vụn trên mặt đê đó, vừa rồi, chính tại chỗ này có một ác linh xuất hiện, còn cướp lấy sinh mệnh một người, vừa rồi, thi thể lão bí thư là từ chỗ này mà vọt lên.

Lữ Minh Dương thở dài, từ trong lòng lấy ra mắt kính đeo lên, đầu tiên quan sát một vòng, nhưng ánh trăng cũng không được sáng, thực quan sát không được xa lắm. Hắn mở đèn pin lên, chậm rãi hạ thấp thân mình, bắt đầu cẩn thận quan sát cái lỗ thùng kia.

Lão bí thư đã đục bỏ lớp xi măng trên mặt, lộ ra bên trong một khối sơn thạch lớn, sơn thạch này là một loại đá màu lam có hoa văn đỏ, nhưng không có cái gì khác thường. Lữ Minh Dương nâng cổ tay lên, muốn thông qua thiết bị EMF kiểm tra xem tảng đá này có năng lượng dị thường hay không, nhưng hắn lại đột nhiên phát hiện trị số trên mặt đồng hồ trong giây lát cấp tốc kịch liệt tăng lên, cùng lúc đó trên người bỗng nhiên cảm giác được một cỗ hàn ý.

“ Lữ Minh Dương! Anh ở đây làm gì!”

Đột nhiên một thanh âm của thiếu nữ vang lên, Lữ Minh Dương nhất thời trong lòng cả kinh – đây là thanh âm của Chu Đình! Hắn quay phắt

đầu lại, xuyên qua cặp mắt kính hắt nhìn thấy Chu Đình đang đứng ở cuối con đê, mà sau lưng nàng loáng thoáng còn có một cái bóng màu đỏ...

-

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Chạm Trán Ác Linh

Lữ Minh Dương nhất thời trong lòng chấn động, Chu Đình như thế nào lại chạy đến chỗ này làm gì? Nhưng hiện tại không thể nghĩ nhiều như vậy, hấn vội cầm lên khẩu súng huyết tương hướng phía Chu Đình phóng đi.

Cái thân ảnh màu đỏ phía sau Chu Đình đó thấp hơn cô không ít, vừa rồi Lữ Minh Dương đứng ở trên con đê có thể loáng thoáng nhìn thấy cái bóng của nó, hiện tại lại hoàn toàn bị Chu Đình che khuất sau lưng.

Lữ Minh Dương không thể kiềm chế nỗi lo lắng trong lòng, thần tình khẩn trương, ba bước thành hai bước cầm khẩu súng huyết tương hướng phía Chu Đình phóng đi, mà Chu Đình lại bị hành động bất thành linh của Lữ Minh Dương làm cho cả kinh trợn mắt há hốc mồm, ngây ngốc đứng yên một chỗ không nhúc nhích.

“Ngồi xuống!” Lữ Minh Dương hét lớn một tiếng, Chu Đình giống như phản xạ có điều kiện nhất thời liền ngồi sụp xuống, Lữ Minh Dương lập tức thấy được thân ảnh màu đỏ kia.

Là cháu gái Kim lão thái! Cái thân ảnh màu đỏ gầy yếu, ánh mắt ngây ngốc vô thần kia, Lữ Minh Dương tuyệt đối là không nhớ lầm.

Lữ Minh Dương một tay đã giơ lên khẩu súng huyết tương, nhắm ngay cháu gái Kim lão thái. Nó lại không hề lùi lại mà giơ một tay lên, dùng một ngón tay khô gầy, lăm lăm chỉ về phía Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương trong lòng hơi nghi ngờ, nó cứ chỉ vào mình vậy là có ý tứ gì? Nhưng ngón tay của hắn vẫn không hề dừng lại, thật mạnh siết lấy cò súng, một cỗ huyết tương nồng đậm do hỗn hợp máu chó mực và máu gà trống trắng bắn ra, mười phần chính xác bắn trúng ngực cháu gái Kim lão thái.

Một trận tiếng nổ li ti vang lên, trên ngực áo đỏ của nó đã có một vết thương nám đen, nó mở ra cái miệng nhỏ, nhưng cũng không có phát ra chút xíu thanh âm đau đớn nào, mà ngón tay nhỏ bé của nó vẫn như trước chỉ vào Lữ Minh Dương, dùng sức chỉ về phía trước.

Lữ Minh Dương nhú mày, cháu gái Kim lão thái đến tột cùng là có ý tứ gì? Chẳng lẽ nó cũng không phải là muốn đến hại Chu Đình? Chẳng lẽ nó chỉ cũng không phải là chỉ mình?

Lữ Minh Dương quay phắt đầu lại, nhìn thấy phía sau lưng của chính mình vậy mà còn có một thân ảnh màu đỏ! Hơn nữa khoảng cách của thân ảnh màu đỏ kia với chính mình chỉ còn cách một bước xa!

Dáng vẻ của nó rõ ràng so với cháu gái Kim lão thái thì càng thêm thành thực, chiều cao cũng cỡ Chu Đình, chẳng lẽ đây mới chính là vị Hồng y tử tử trong miệng tiểu Binh?

Nhưng Hồng y tử tử này cũng không để cho Lữ Minh Dương có thời gian tự vấn, trong lúc nháy mắt hắn quay đầu lại, khóe miệng của nó có chút khê động, tựa hồ là cười một cái, nhưng hành động của nó lại không có một điểm thân thiện nào – nó giơ bàn tay lên, thật mạnh đánh vào ngực Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương nhất thời tựa như một nắm bông bị nó đánh bay ra sau, lại giống như một bao cát nặng nề rơi trên mặt đất, khẩu súng huyết tương cũng văng ra một chỗ xa xa.

Một ngụm máu tươi đã nhịn không được mà trào ra, Lữ Minh Dương lồm cồm muốn đứng dậy, lại cảm giác trong lòng ngực có một cổ khí tức tắc nghẽn, lại vô lực ngã xuống mặt đất. Chu Đình hét to một tiếng, vọt tới nâng hẳn dậy, la lên:” Anh làm sao vậy, sao lại ra thế này?”

Lữ Minh Dương cố gắng điều hòa hô hấp, cũng không quan tâm đến lời của Chu Đình, hẳn biết Chu Đình cũng không thấy được tình huống trước mắt, cô ấy không giống mình thấy được những loại người này, hay nói là quý thì đúng hơn. Hẳn gắt gao gương mặt nhìn Hồng y nữ quý kia, mà Hồng y nữ quý cũng đang gương mặt nhìn hẳn cười, nụ cười kia lại tràn ngập một thần sắc vô cùng quý dị.

Nó nhẹ nhàng di chuyển ánh mắt, từ Lữ Minh Dương trên mặt đất chuyển tới trên mặt Chu Đình. Lữ Minh Dương nhất thời trong lòng càng thêm lo lắng, cố gắng đả thông cổ huyết khí đang tắc nghẹn trong ngực, lại bất đắc dĩ phát hiện ra chính mình càng nóng vội, cổ huyết khí ứ đọng kia càng là khó chịu, gương mặt đã có chút chuyển đen, trong đầu dần dần cũng đã có điểm mê muội.

Hồng y nữ quý di chuyển ánh mắt qua lại trên người Lữ Minh Dương và Chu Đình, khóe miệng cũng càng lúc càng mở rộng, một loại nụ cười tàn nhẫn mà điên cuồng tràn ngập gương mặt nó, nó hướng hai người đi nhanh tới, tư thế bước đi toát ra vẻ mạnh mẽ thường thấy của thôn dân miền núi.

Lữ Minh Dương bỗng nhiên nhận ra Hồng y nữ quý này cũng không phải là hồng y mị ảnh mà chính mình trước đây đã gặp vài lần, hồng y mị ảnh kia động tác cực nhanh mà quý dị, tuyệt đối không phải Hồng y nữ quý này có thể so sánh được.

Chẳng lẽ nơi này còn ẩn dấu thêm một con ác linh cường đại khác?

Hồng y nữ quý dần dần đến gần, nó cười gằn giang hai tay ra, chậm rãi hướng tới đỉnh đầu Chu Đình. Chu Đình vẫn như trước không hề biết gì,

chỉ là hai tay ôm Lữ Minh Dương dùng sức lắc lắc, kêu tên Lữ Minh Dương.

Cánh tay Lữ Minh Dương bị Chu Đình ôm lấy, mà trong ngực hẫng bởi vì một kích vừa rồi của Hồng y nữ quý mà vẫn còn ứ huyết chưa thổ ra được, cả người khí lực tựa hồ cũng bị tắc nghẽn ở ngực, ngay cả cử động cánh tay một chút cũng rất khó khăn, nhưng tình huống trước mắt lại nguy cấp lắm rồi. Hẫng lần đầu tiên cảm nhận được sự tình trước mắt này hẫng hoàn toàn bất lực không khả năng chống đỡ.

Lữ Minh Dương thống khổ giãy dụa, cố gắng mở thật lớn cái miệng muốn hét lớn một tiếng, muốn đem cổ huyết khí ứ đọng kia phun ra ngoài.

Hồng y nữ quý đã đặt hai tay gần sát đỉnh đầu Chu Đình, Lữ Minh Dương rốt cục dùng hết một tia khí lực cuối cùng, một tiếng hét lớn từ trong miệng bộc phát ra, theo đó là một ngụm máu tươi phun ra, đồng thời lúc này, hẫng nghe được một tiếng xé gió truyền đến, Hồng y nữ quý nhất thời thống khổ phát ra một tiếng thét thảm thiết, xoay người hướng tới đập nước nhảy xuống.

Lữ Minh Dương nhanh chóng xoay người ngồi dậy, liền lộn một vòng thu lại khẩu súng huyết tương bên cạnh con đê, hướng về địa phương hồng y nữ quý nhảy xuống, mặt nước không có một tia dao động, mà Hồng y nữ quý cũng đã biến mất bên dưới mặt nước rồi.

Lữ Minh Dương thầm hận một tiếng, còn có một chút xiu là có thể trực tiếp đem con ác linh này trừ đi. Hẫng quay đầu, nhìn lại Chu Đình.

“Lộ cộp ~~ ken két ~~” trong yết hầu Chu Đình phát ra một loại thanh âm kỳ quái, mà cả người lại co giật một cách quái dị, thân thể nghiêng sang một bên, hai mắt trừng trừng, đầu lại một mực giật về bên trái.

Động Kinh!

Lữ Minh Dương tức giận cắn chặt răng, vẫn là chậm một bước!

Hắn nhanh chóng từ trong lòng lấy ra bao da chứa ngân châm, nhanh chóng kéo tay áo Chu Đình lên, rút ra ngân châm hướng [nội quan huyết] của Chu Đình, cấp tốc tiến hành đề sáp, thân thể cứng ngắc của Chu Đình dần dần khôi phục mềm mại, hai mắt trừng trừng cũng chậm rãi khép lại.

Lữ Minh Dương thở phào một hơi, Chu Đình tạm thời không có nguy hiểm, chẳng qua vẫn phải nhanh một chút tiến hành châm cứu toàn thân cho cô ấy để bức khí âm tà ra khỏi cơ thể, bằng không không lâu sau cô ấy sẽ phát tác trở lại.

Lữ Minh Dương quét mắt khắp nơi, Cháu gái Kim lão thái đã biến mất không còn bóng dáng, mà bên cạnh Chu Đình lại rơi xuống một mũi tên bạc.

Mũi tên ước chừng dài bốn tấc, xem hình dáng tựa hồ là một loại tên nỏ, trên mũi tên tựa hồ còn có viết chữ. Lữ Minh Dương nhẹ nhàng nhặt mũi tên lên, xem xét chữ viết bên trên, đáng tiếc ánh sáng rất là hôn ám, mà chữ viết lại quá nhỏ, nhất thời cũng không nhìn thấy trên đó viết cái gì.

Lữ Minh Dương nhíu mày, vừa rồi chính vào thời điểm mình thét lớn một tiếng, loáng thoáng nghe được có một tiếng xé gió, chắc là do mũi tên này phát ra, mà Hồng y nữ quý kia đại khái cũng không phải bởi vì tiếng thét của mình mà bỏ chạy, mà là bởi vì bị thương bởi mũi tên này đây.

Nhưng mũi tên này đến tột cùng là từ đâu phóng ra đây? Hắn lại quét mắt khắp nơi một lần, nhưng không có phát hiện bất kỳ bóng kẻ nào hoặc bóng quý nào, chung quanh một mảnh tĩnh lặng, ngẫu nhiên có một hai tiếng cú mèo truyền đến nhưng tựa hồ cũng là cực kỳ xa xôi.

Lữ Minh Dương đem mũi tên bạc kia thu vào trong túi áo, xoay người ôm lấy Chu Đình. Hiện tại cần tìm một nơi đầy đủ ánh sáng, lập tức châm cứu cho Chu Đình.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Người Chăn Quỷ

Lữ Minh Dương ôm Chu Đình chậm rãi đến gần thôn nam tiểu miếu.

Đây là nơi có phòng ốc gần con đê nhất, hơn nữa Lữ Minh Dương cũng không hy vọng đem Chu Đình đang hôn mê quay trở vào thôn, như vậy sẽ tránh được những phiền toái không cần thiết.

Không ai quấy rầy, có một ngọn đèn đủ sáng để nhìn thấy huyết vị, tòa miếu nhỏ này hoàn toàn có thể đáp ứng hai yêu cầu này của mình.

Nhưng Lữ Minh Dương không nghĩ đến chính là bên trong thôn nam tiểu miếu trừ Kim lão thái đang hôn mê, lại còn có người khác.

Nói đúng ra là ngoài con người, lại còn có quỷ.

Hơn nữa không chỉ có một con quỷ, mà là một đám, không là một bầy.

Lữ Minh Dương đến gần tiểu miếu, lại đột nhiên phát hiện ngôi miếu trước mặt có một bầy dê, ước chừng có hơn hai mươi con dê lảng lảng đứng ở trước cửa miếu, một chút cũng không động, cũng không thấy một con nào phát ra nửa điểm tiếng kêu.

Lữ Minh Dương trong lòng nghi hoặc, chậm lại cước bộ, nhẹ nhàng tiến vào cửa miếu đang mở, nhất thời trong lòng cả kinh, bên trong miếu có hơn hai mươi đứa bé lớn nhỏ không đồng nhất đang hi hi ha ha nhốn nháo đứng đó – nói cho đúng thì phải gọi là tiểu quỷ! Bởi vì từ lúc bước chân qua khỏi

cánh cửa miếu kia ngoài cảm thấy cả kinh ra còn truyền đến một trận hàn ý thấu xương, giống như đang ở lúc chính ngọ mùa hè, đột nhiên lại bước chân vào kho đông lạnh.

Chính mình cho tới bây giờ còn không có gặp qua thật nhiều quý khí như vậy.

Mấy tiểu quý này tất cả đều cùng giường mắt ngơ ngác đứng nhìn chiếc giường ở phía đông miếu, mà nằm trên giường dĩ nhiên là Kim lão thái đang hôn mê, ngoài ra còn có vị thần bí Ngô tam thúc kia ngồi ở đầu giường.

Lữ Minh Dương vội vàng dừng bước không tiến vào bên trong miếu nữa, nhưng đám tiểu quý này tựa hồ đã cảm thấy được có người đi vào, tất cả đều xoay xoay đầu nhìn ra phía cửa miếu, gắt gao giường mắt nhìn Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương đã toát đầy mồ hôi trên trán, chính mình cho tới bây giờ còn chưa một lần đối mặt qua nhiều ác linh như vậy, bằng trạng thái lúc này của mình, đã hai ngày không có ngủ qua chút nào, hơn nữa vừa rồi còn thụ thương nghiêm trọng, hơn nữa trong lòng còn đang ôm một Chu Đình hôn mê, đừng nói là hơn hai mươi con ác linh, chỉ sợ là một hai con thôi cũng đủ đối phó với mình rồi.

“ Là cậu hả, vào trong đi.” Một thanh âm già nua vang lên, là tiếng nói chuyện của Ngô tam thúc.

Lữ Minh Dương trong lòng thấp thỏm suy nghĩ, Ngô tam thúc cùng mấy con tiểu quý này đến tột cùng là có quan hệ gì, ông ta kêu chính mình đi vào đến tột cùng là có mục đích gì?

Nhưng Ngô tam thúc lại mở miệng nói:” Đừng có choáng đường. Mau vào đi.”

Đám tiểu quỷ chậm rãi tránh ra một con đường, Lữ Minh Dương nhất thời hiểu được lời của Ngô tam thúc “Đừng có choáng đường” đúng là nói với đám tiểu quỷ này. Hắn tâm tư trầm xuống, nhắc chân tiến vào miếu.

Hiện tại đối với hắn mà nói, chạy cũng không phải là biện pháp, không nói đến chính mình trong lòng còn đang ôm Chu Đình, chính là dù mình đang ở trạng thái tốt nhất, muốn từ trong tay hơn hai mươi con ác linh mà đào thoát cũng không phải là một sự tình dễ dàng gì. Một khi đã như vậy, còn không bằng ngoan ngoãn đi vào, xem bên trong hồ lô của ông ta đến tột cùng là bán thuốc gì.

Đám tiểu quỷ này đều là ánh mắt âm trầm mà ngậy ngốc nhìn Lữ Minh Dương từng bước từng bước chậm rãi tiến vào bên trong miếu, từng bước từng bước hướng về phía Ngô tam thúc đi đến.

Lữ Minh Dương trong lòng lại càng khẩn trương, ánh mắt mấy đứa nhỏ này giống như những thanh kiếm sắc bén, hắn cảm giác toàn thân da mình như bị những thanh kiếm sắc bén này nhẹ nhàng cắt vào, tuy không có xuất ra tí huyết nào, nhưng cảm giác đau đớn buốt lạnh này cũng trùng kích lên đại não.

Lữ Minh Dương ở khoảng cách ba bước trước mặt Ngô tam thúc mà chậm rãi đứng lại, hắn làm ra vẻ thản nhiên nhìn Ngô tam thúc, nhưng lại khó nén trong lòng cảm giác lạnh lẽo truyền dọc sống lưng.

Ngô tam thúc vẫn giữ thần sắc tang thương, nhàn nhạt thở dài một tiếng, giống như lầm bầm nói:” Mấy người thành phố các cậu như thế nào lại không chịu nghe lời vậy? Chỉ toàn là đi gây rắc rối...”

Ông ta vừa nói, vừa chậm rãi đứng lên, lại khom lưng từ dưới giường lấy ra một chiếc chiếu cỏ, nhẹ nhàng trải lên mặt đất.

Lữ Minh Dương chần chờ, nhưng vẫn là đem Chu Đình đặt lên trên chiếu cỏ. Ngô tam thúc lại xoay người đi đến thần tượng Chung Quỳ đem

đến hai cây nến, đặt ở cái bàn nhỏ đầu giường Kim lão thái.

Nhất thời chỗ này sáng lên rất nhiều, Lữ Minh Dương giương mắt nhìn Ngô tam thúc, nhưng ngoài những nếp nhăn già nua trên mặt ông ta, cũng không có thần sắc hung ác gì, ngược lại là một loại thần sắc từ bi như đức phật.

Ngô tam thúc liếc mắt nhìn Chu Đình nằm trên chiếu cỏ, không nói gì chỉ thở dài một tiếng, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, xoay người hướng tới cửa miếu đi ra, vừa đi vừa nói một tiếng:” Đi thôi, tất cả đi thôi.”

Lữ Minh Dương nhìn Ngô tam thúc đi ra cửa miếu, mà đám tiểu quý này cũng thu hồi ánh mắt quái dị trên người mình, sau đó tất cả đều theo Ngô tam thúc hướng bên ngoài miếu đi ra.

Bên ngoài miếu truyền đến thanh âm Ngô tam thúc hét gọi bầy dê, đuổi bầy dê dần dần đi xa.

Lữ Minh Dương thở phào một hơi, nếu nói vừa rồi ở trên dê chạm trán Hồng y nữ quý kia là một hồi chiến đấu gian hiểm, thì đối đầu với bầy tiểu quý này tuyệt đối càng là một loại thách thức cao hơn rất nhiều.

Hắn năm mơ cũng chưa từng nghĩ qua lại có lúc mình gặp được nhiều ác linh kinh khủng như vậy. Nếu không đoán sai, mấy tên tiểu quý này chắc hẳn là mấy đứa nhỏ chết vì “Động kinh”, nhưng hẳn thật sự không rõ mấy đứa nhỏ đã chết này như thế nào có thể biến thành quý.

Phải biết rằng người bình thường sau khi chết đi, linh hồn tồn tại trong thời gian rất ngắn, ngắn chỉ vài phút hoặc là mấy giờ mà thôi, có thể ba hay năm tháng còn tồn tại đã là thập phần hiếm thấy, nhưng trong mấy đứa nhỏ còn tiếp tục tồn tại này, đứa lâu nhất chỉ sợ có tới mười mấy năm.

Nhưng càng làm cho người ta khó có thể chấp nhận chính là, mấy tên tiểu quý này lại tựa hồ có thể nghe được lời nói của Ngô tam thúc, tựa hồ

Ngô tam thúc giống như người nuôi dưỡng quý trong truyền thuyết, chăn một bầy dê, thân dê nhưng bên trong lại là hồn phách của mấy đứa nhỏ, mỗi ngày trời chưa sáng liền đuổi bầy dê ra khỏi thôn trang, thả dê lên núi, cho đến đêm khuya yên tĩnh, mới đuổi dê trở về, thả hồn phách mấy đứa nhỏ ra, cho tụi nó du ngoạn và nghỉ ngơi.

Càng nghĩ đến Ngô tam thúc càng làm cho người ta cảm thấy thần bí mà quý dị, thậm chí là khủng bố. Lữ Minh Dương thu lại tinh thần, ít nhất trước mắt Ngô tam thúc xem ra đối với mình thực không có địch ý, cho nên hẳn quyết định không tiếp tục nghĩ nữa, trước mắt quan trọng nhất là phải nhanh tay châm cứu cho Chu Đình.

Hắn lấy ra ngân châm châm cứu, chậm rãi hít vào một hơi, nhìn nhìn Chu Đình khép chặt hai mắt nằm dưới đất, lông mi dài và dày, hai gò má khê phiếm hồng, làn da lại mỏng manh tựa hồ chỉ cần bị thổi mạnh một cái là rách ra, không thể không thừa nhận Chu Đình cũng có thể gọi là một mỹ nữ, nếu để cô ấy trang điểm một chút, lại thay bộ quần jean áo phông đơn giản này thành một bộ váy xinh đẹp hay cái gì đó tương tự, thì chiếm lấy trái tim đám nam nhân tuyệt đối không thành vấn đề.

Lữ Minh Dương bất đắc dĩ thở dài, có chút tình nguyện lại có chút không tình nguyện chậm rãi ngồi xuống, chuyện hẳn hiện tại muốn làm tuyệt đối là sự tình cơ hồ tất cả nam nhân đều mơ tưởng, nhưng mục đích của hẳn lại cũng không giống với mục đích mà hầu hết nam nhân thường hy vọng.

Hắn chậm rãi cởi bỏ nút áo của Chu Đình, nhìn tiểu phúc phẳng lì, song phong cao vút của cô ấy, lại nhìn lại cây ngân châm thật dài trong tay, hẳn cảm giác chính mình thật sự có chút không thể xuống tay.

(***máu mũi xẹt tùm lum làm sao mà xuống tay đây... haiz... ***)

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Sau Lương Có Quý

Lữ Minh Dương dùng hết một tia sức mạnh ý chí cuối cùng chỉ huy hai tay của mình cài nốt chiếc cúc còn lại trên áo Chu Đình, rồi cục thở ra một hơi thật dài, loại chuyện này tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được – đem một thiếu nữ xinh đẹp cởi bỏ sạch sẽ, sau đó sự tình tiện nghi gì cũng không làm, lại đem quần áo mặc lại cho người ta, đối với một thiếu niên thân thể phát triển bình thường như bao nam nhân khác mà nói, đây đúng là sự khiêu khích lớn nhất.

Đã đem toàn bộ khí âm tà trong cơ thể cô ấy bức ra ngoài, Chu Đình không bao lâu sẽ tỉnh lại. Hẳn lại đau đầu nghĩ như thế nào giải thích với cô ta sự tình quái dị buổi tối hôm nay.

Đột nhiên Lữ Minh Dương nghe được một thanh âm thờ dài thật nhẹ, hẳn quay đầu lại, liền phát hiện Kim lão thái không biết từ khi nào đã tỉnh dậy, bà ta trừng đôi mắt vẫn đục già nua nhìn chính mình.

Lữ Minh Dương hướng bà ta mỉm cười, nói:” Lão thái rốt cục tỉnh rồi.”

Kim lão thái cũng không đáp lời, chỉ là yên lặng giương mắt nhìn Lữ Minh Dương. Lữ Minh Dương cũng lộ ra một nụ cười thản nhiên, trước mắt hẳn đã biết Hồng y nữ quý kia cũng không phải là cháu gái của Kim lão thái, hơn nữa cháu gái Kim lão thái còn có ý nhắc nhở mình, như vậy Kim lão thái chắc cũng không phải là chủ mưu tạo ra sự kiện khủng bố này

– đối với địch nhân không lưu tình, đối với chiến hữu lại giống như mùa xuân ấm áp, đây là tôn chỉ làm việc nhất quán của Lữ Minh Dương.

Chừng hơn nửa ngày thời gian, Kim lão thái không nói lời nào, Lữ Minh Dương đang chuẩn bị mở miệng hỏi Tam Hà thân đến tột cùng vì sao lại ra thế này, phải biết rằng trước mắt biết tường tận gốc rễ chuyện này đại khái chỉ có Kim lão thái, hơn nữa thân phận bác sĩ mà chính mình mạo nhận, trong mắt Kim lão thái, chỉ sợ đã sớm bị vạch trần, nên cũng hoàn toàn không có cái gì cần bận tâm nữa.

Nhưng lời nói của hắn còn chưa kịp thốt ra, chợt nghe thấy phía sau lại có một tiếng rên rỉ nho nhỏ - Chu Đình cũng đã tỉnh.

Lữ Minh Dương trong lòng cười khổ, người ta thường nói đối phó ba người phụ nữ chỉ cần dùng một chiêu, nhưng tình huống hiện tại, chỉ sợ đối phó hai nữ nhân này có dùng đến ba chiêu cũng không xong.

Không nói đến một Kim lão thái thần thần quý quý, chỉ cần công phu miệng lưỡi phóng viên của Chu Đình, chính mình tuyệt đối khó có thể đối phó.

“ Tôi bị làm sao vậy? Đây là chỗ nào?” Chu Đình ôm lấy đầu còn chút mê man, ngơ ngạo nôi dậy.

Lữ Minh Dương vội vàng tiến tới đỡ cô lên, vẻ mặt thản nhiên mà chân thành cười cười nhìn cô.

Chu Đình nhìn một vòng, liếc mắt liền thấy thần tượng dữ tợn Chung Quý, có chút khẽ nhíu mày, cô ngạc nhiên nói:” Tôi như thế nào lại ở chỗ này? Vừa rồi là chuyện gì?”

Lữ Minh Dương cân nhắc một chút, vấn đề này thật sự rất khó trả lời. Cấp trên yêu cầu là loại chuyện này càng ít người biết càng tốt, một khi để cho người ngoài biết chân tướng, chuyện này đúng là cực kỳ phiền toái,

không nói đến chuyện người biết việc này sẽ bị nghiêm khắc khảo hạch, xem xem người đó có đem những chuyện như vậy tiết lộ ra ngoài hay không, nếu như tiết lộ ra ngoài sẽ khiến cho bao nhiêu người tin, ảnh hưởng thế nào đến xã hội, hơn nữa chính mình cũng bị thẩm tra nội bộ...

“ Á, chuyện này...” Lữ Minh Dương chỉ nói được bấy nhiêu, đến tột cùng trong lòng vẫn không nghĩ ra biện pháp gì để tường thuật lại sự tình đã qua.

Chu Đình chân mày cũng chậm rãi nhíu chặt, đầu óc của cô đã tỉnh táo lại, nhìn thấy Lữ Minh Dương ấp úng, ngữ điệu của cô cũng có chút lạnh:” Anh nói cho tôi biết, anh vì sao lại muốn ra con dê.”

Lữ Minh Dương không nói gì.

“ Lão bí thư có phải là do anh giết!” thanh âm của Chu Đình bắt đầu có chút kích động.

Lữ Minh Dương cười khố.

“ Đại Quân có phải cũng là bị anh giết chết!” thanh âm Chu Đình không chỉ kích động, thậm chí bắt đầu có điểm phẫn nộ.

Lữ Minh Dương thở dài một tiếng, vẫn là không nói gì.

Hiện tại xem ra chính mình trong mắt Chu Đình đã biến thành một tên ác ma giết người âm hiểm. Cái này cũng khó trách, vào thời điểm Đại Quân và lão bí thư tử vong, chính mình đã có những hành động khác thường. Đền Đại Quân tử vong, chính mình vô cớ nửa đêm ra ngoài rất lâu, mà lão bí thư trước khi chết, chính mình là người duy nhất gặp qua ông ấy, hơn nữa sau khi ông ta chết, chính mình còn vô duyên vô cớ trở lại hiện trường án mạng...

Mấy cái vấn đề này dù là ai biết được đều sẽ sinh ra một điểm hoài nghi đối với mình, càng không nói tới Chu Đình là tận mắt nhìn thấy.

“ Còn nữa,” ngữ điệu Chu Đình đã không chỉ là phần nộ, mà là một loại ghê sợ lẫn tức giận,” Còn có bà ấy...” Cô chỉ chỉ Kim lão thái nằm bất động trên giường, tiếp tục nói:” Bà ấy có phải cũng là bị anh hại thành như vậy!”

Lữ Minh Dương không khỏi bất lực, thậm chí có điểm hoài nghi chính mình có phải là sao chổi hay không, theo những gì Chu Đình nói, tựa hồ mấy người này gặp chuyện xui xẻo đúng là có một chút liên hệ với mình, thời điểm bọn họ bị hại mình cũng có mặt ở đó, hoặc nói là mình không có chứng cứ ngoại phạm.

“ Ai... Cô trách lầm hử rồi...” Đột nhiên Kim lão thái thở dài một tiếng, dùng thanh âm trầm thấp của mình âm trầm nói.

Chu Đình nhất thời hoảng sợ. Cô nhìn kỹ lại, phát hiện Kim lão thái rất tỉnh táo, đang lờm đờ mắt vẫn đục già nua nhìn chính mình, rồi lại phảng phất cũng không phải là nhìn mình, mà chỉ là mờ mịt vô thần nhìn về phương hướng của mình.

Chu Đình đảo mắt nhìn Lữ Minh Dương, Lữ Minh Dương cũng ra vẻ không có chuyện gì, nhẹ nhàng nhún nhún vai, bất đắc dĩ cười.

“ Đến tột cùng là có chuyện gì vậy? Anh nói mau!” Chu Đình vội la lên.

“ Ai, kỳ thật có một số việc cô không biết mới là chuyện tốt.” Lữ Minh Dương thở dài một tiếng nói. Hửn vừa dứt lời, lại đột nhiên cảm giác được một cỗ nhàn nhạt hàn ý, vì thế hửn vội vàng quay đầu, liền phát hiện vị trí cửa miếu xuất hiện một thân ảnh gầy yếu, đúng là thân ảnh vừa rồi bị chính mình dùng súng huyết tương bắn bị thương, cháu gái Kim lão thái.

Trước ngực nó như trước vẫn một mảnh nám đen, hai mắt nó vẫn ngốc trệ như trước, nhưng động tác của nó lại không hề chậm lại chút nào.

Nó liếc mắt nhìn Lữ Minh Dương, một điểm biểu tình trên mặt cũng không có, sau đó liền lập tức hướng tới bên cạnh Kim lão thái bay tới.

Nó đứng yên trước giường Kim lão thái, gương mặt nhìn chăm chăm gò má Kim lão thái không nói một lời, mà Kim lão thái cũng rất hiền từ nhìn nó, đồng dạng không nói lời nào, hai bà cháu đều yên lặng không nói gì cứ như vậy nhìn nhau.

Lữ Minh Dương trong lòng tràn đầy cảm xúc, hẳn bỗng nhiên nhớ tới bà nội của mình, năm đó bà nội cũng thường nhìn hẳn như vậy, không nói một lời, nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập từ ái.

Chỉ không giống chính là, năm đó mình là người, mà bà nội là quý, hai bà cháu trước mắt này thì bà nội là người mà cháu gái là quý.

“ Uy, anh làm sao vậy? Anh nói chuyện gì tôi không biết thì mới tốt?” Chu Đình nhìn thấy Lữ Minh Dương quái dị di chuyển ánh mắt từ cửa miếu đến trước giường Kim lão thái, sau đó ánh mắt lại trở nên ôn hòa mà tràn ngập cảm xúc hồi tưởng, rốt cục nhịn không được đi tới, đẩy hẳn một cái, nói.

Lữ Minh Dương lại như trước không có đáp lại, nhưng biểu tình lại trở nên có chút kỳ quái. Bởi vì hẳn phát hiện biểu tình của Kim lão thái bỗng nhiên trở nên sợ hãi.

“ Nó lập tức sẽ tới đây.” Kim lão thái bỗng nhiên nói.

“ Ai lập tức sẽ tới đây?” Chu Đình cảm giác chính mình có chút muốn nổi điên, hai người này nói cái gì mà chính mình một câu cũng nghe không hiểu, câu nào cũng quý dị và thần bí?

Lữ Minh Dương tâm tình có chút trầm xuống, cũng không biết nói là khẩn trương hay hưng phấn, hẳn hưng phấn chính là lúc này để nó trốn thoát, không nghĩ tới nó lại tự nhiên nhanh như vậy kiếm tới đây. Khẩn

trường cũng vì năng lượng của hồng y nữ quý này thập phần cường đại, phải biết rằng chính mình cho tới bây giờ còn chưa đánh qua với ác linh cường đại như vậy.

“ Nói chuyện với anh đó, đến tột cùng chuyện này là sao! Anh mau nói cho tôi biết!” Chu Đình cơ hồ có chút mất kiểm chế lắc mạnh vai Lữ Minh Dương mà kêu lên.

Lữ Minh Dương thu hồi ánh mắt, nhìn vào mắt Chu Đình, rất chân thành nói:” Cô thực sự muốn biết?”

“ Anh nói mau!” Chu Đình quả quyết nói.

Lữ Minh Dương dừng một chút, trong lòng tính toán một chút tình huống trước mắt, nếu Hồng y nữ quý kia thật sự lập tức tới đây, mà Chu Đình không biết gì hết, như vậy tất sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến hành động của mình.

Hắn nhìn vào mắt Chu Đình, chậm rãi nói:” Được, tôi nói cho cô nghe, cô hãy nghe cho kỹ. Thứ nhất: tôi kỳ thật cũng không phải là bác sĩ, mà là một người bắt quỷ chuyên nghiệp. Thứ hai: Đại Quân và lão bí thư, còn có mấy đứa nhỏ trong thôn kỳ thật đều là bị quỷ hại chết! Thứ ba: vừa rồi cô cũng xem chút bị quỷ hại chết, là tôi cứu cô.”

Lữ Minh Dương nói một tràng liên thanh làm cho đầu óc Chu Đình có chút xoay chuyển không kịp, cô dùng một bộ dạng cười khổ không tin nói:” Anh nói cái gì... Quỷ?”

Lữ Minh Dương âm thầm cười, nói:” Đúng vậy, thế giới này đích thực là có quỷ. Thật ra sau lưng cô đang có một con.” Hắn vừa nói, vừa lấy mắt kính của mình xuống, nhẹ nhàng đeo lên cho Chu Đình...

-

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Gặp Lại Đại Quân

Chu Đình thét lên, tiếng thét cứ quanh quẩn trong tòa miếu trống trải, thật lâu sau vẫn không dứt.

“Đừng sợ, nó là cháu gái Kim lão thái, sẽ không làm hại cô đâu. Vừa rồi nó còn cứu qua chúng ta đó.” Lữ Minh Dương dùng thanh âm ôn hòa phảng phất mang theo một loại ma lực đặc thù, Chu Đình dần dần bình tĩnh trở lại, nhưng như trước vẫn là biểu tình không thể tin nổi, gương mặt nhìn bóng người hư ảo kia.

“Nó, nó là quý?” Chu Đình lắp bắp nói.

Lữ Minh Dương mỉm cười, nhẹ nhàng lấy mắt kính trên mặt Chu Đình xuống, để cô dùng mắt thường mà nhìn.

Tháo mắt cặp kính, Chu Đình phát hiện đầu giường Kim lão thái lại cái gì cũng đều không có, tiểu cô nương mặc y phục màu đỏ kia rõ ràng là không thấy. Cô vội vàng kéo tay Lữ Minh Dương, lấy lại mắt kính đeo lên, xuyên qua tròng kính, tiểu cô nương kia lại xuất hiện. Lúc này cô mới tin lời Lữ Minh Dương nói – thế giới này thực có quý!

Lữ Minh Dương nhẹ nhàng lấy lại mắt kính trên mặt Chu Đình, chính mình đeo lên. Hắn cũng không muốn giống như lần trước, để cho người khác chỉ huy mình đi đối phó với vô hình quỷ ảnh.

“ Cô nói nó lập tức sẽ tới đây sao?” Lữ Minh Dương quay đầu, nói với cháu gái kim lão thái.

Nó quay đầu liếc nhìn Lữ Minh Dương, nhưng không lên tiếng.

“ Ừ, nó lập tức sẽ tới đây.” Kim lão thái lại mở miệng.

“ Ai tới?” Chu Đình khẩn trương kéo kéo vạt áo Lữ Minh Dương. Sự tình buổi tối hôm nay làm cho cô thực sự khó tiếp nhận, nhưng nghe khẩu khí Lữ Minh Dương tựa hồ người sắp tới đây rất trọng yếu, không khỏi làm cho thần kinh của cô càng thêm căng thẳng.

“ Chính là người vừa rồi muốn hại cô, không, là quý mới đúng.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói.

“ Nó, nó vì sao lại muốn hại tôi?” Chu Đình khẩn trương nói.

“ Vấn đề này thì phải hỏi nó mới biết.” Lữ Minh Dương khẽ mỉm cười quay đầu lại. Đối với sự tình ở Tam Hà thôn này, cho tới bây giờ chính mình còn không được rõ ràng.

Kim lão thái lại thở dài, bộ dạng hữu khí vô lực, vẫn yên lặng không lên tiếng.

“ Đến lúc này rồi, có một số việc cần nói rõ ràng thì tốt hơn.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói, “ Bằng không chúng ta ba người một quý, chờ cho lúc nó tới đây liền đều gặp phiền toái.”

“ Máy người đi nhanh đi, chúng ta đâu không lại nó đâu.” Kim lão thái thở dài một tiếng, nói.

“ Đánh thắng đánh thua là một chuyện, ngồi yên chờ chết lại là chuyện khác.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói, “ không thử làm sao biết đánh không lại nó chứ?”

Kim lão thái thở dài một tiếng, nói:” Ngô tam thúc nói mấy người thành phố các cậu cứng đầu, thật đúng là cứng a.”

Lữ Minh Dương mỉm cười, nói:” Lão thái hiện tại nên đem nguyên nhân sự tình này nói cho tôi biết đi, để tôi xem có biện pháp gì có thể đối phó với nó không mới là quan trọng hơn.”

Đợi một lát, Lữ Minh Dương thấy kim lão thái cũng không lên tiếng, vì thế khẩu khí có phần nhẹ nhàng hơn, hỏi:” Lão thái hay là trước tiên nói cho tôi biết đến tột cùng nó là ai đi?”

Kim lão thái rốt cục mở miệng nhẹ nhàng nói:” Tiểu Hồng...”

Lữ Minh Dương thầm nghĩ, quả nhiên là nó. Ngay từ lúc đầu mình đã hoài nghi tiểu Hồng, nhưng sau đó lại liên tiếp phát sinh những sự tình làm cho chính mình hoài nghi nghi điểm này, nhưng hiện tại Kim lão thái đã xác thực phán đoán này của mình.

“ Hì hì, bà kêu tôi có chuyện gì?” Đột nhiên một thanh âm âm trầm quý dị vang lên.

Lữ Minh Dương quay phắt đầu lại, liền thấy có một thân ảnh màu đỏ trốn ngoài cửa miếu, nhô ra cái đầu hướng Kim lão thái hi hi cười.

Tiểu Hồng, đúng là Hồng y nữ quý kia.

Chu Đình đã thét lên một tiếng trốn ra sau lưng Lữ Minh Dương, Lữ Minh Dương cũng đã cầm lên khẩu súng huyết tương cảnh giác nhìn ra cửa miếu, chuẩn bị nếu một khi nó lộ ra thân thể, thì trước tiên cấp cho nó một phát huyết tương hỗn hợp máu chó mực cùng gà trống trắng.

“ Nó không dám tiến vào trong miếu.” Kim lão thái nói xong, liền lồm cồm ngồi dậy, muốn xuống giường. Nhìn thấy thân hình run rẩy của bà ấy, cô cháu gái muốn đỡ bà dậy, nhưng rồi lại giống như cái bóng hư vô cứ thế

xuyên qua người Kim lão thái, nhất thời thần sắc của cô bé lộ vẻ lo lắng mà lại bất lực – năng lượng của người chết thập phần yếu ớt, không thể tiếp xúc trực tiếp với thân thể người sống.

Chu Đình cũng muốn tiến lên đỡ lấy Kim lão thái, rồi lại sợ hãi không dám tới. Đối với tiểu cô nương nhìn không thấy bên cạnh Kim lão thái, nghĩ đến tiểu cô nương nhìn không thấy đó đang đứng bên cạnh Kim lão thái, cô không khỏi cảm thấy sợ hãi, do dự.

Kim lão thái cũng đã tự mình loay hoay xuống giường, run run rẩy rẩy lướt qua Lữ Minh Dương hướng cửa miếu đi tới, Lữ Minh Dương nhanh chóng gắt gao đi theo bà ấy, hai mắt vẫn cảnh giác nhìn chăm chăm tiểu Hồng ngoài cửa miếu.

Kim lão thái đi đến cái cột ở trung tâm miếu, một tay vịn thân cột, đình chỉ cước bộ, vừa thở hỗn hển, vừa hướng cửa miếu kêu lên:” tiểu Hồng, cha của mày đâu?”

“ Đối phó mấy người các người, còn chưa cần đến cha ta. Hì hì.” Tiểu hồng hi hi cười đáp.

Lữ Minh Dương có chút khẽ nhú mày, cha của tiểu Hồng chẳng lẽ cũng là ác linh hay sao? Nghe ý tứ trong lời nói của nó, tựa hồ cha của nó càng thêm lợi hại.

Năng lực của Tiểu Hồng hẳn đã lĩnh giáo qua rồi, chỉ là một chưởng trên ngực đã khiến hãn tắc nghẽn khí huyết cả nửa ngày, nếu cha của nó càng lợi hại hơn, nếu cả hai bọn họ cùng liên thủ, chính mình thật đúng là không chắc có thể đối phó nổi.

“ Hừ, mày muốn đối phó với chúng tao, cũng phải có khả năng bước qua cái cửa này mới nói đi.” Kim lão thái ngữ khí có chút kích động, tức giận khiến cho bà ấy ho khan một hồi.

“ Nói chậm thôi, đừng để ho khan đến chết, chơi cũng không có vui.” Tiểu Hồng cười hì hì nói, “ Muốn gạt ta vào cái miếu này lần nữa à, không có cửa đâu.”

“ Hừ!” Kim lão thái nặng nề gằn một tiếng, lại nhịn không được chính mình ho khan liên tục.

“ Ta không đi vào được, lại không biết đem mấy người các người đuổi ra hay sao chứ? Tiểu Hồng cười hì hì nói.

Lữ Minh Dương có chút khẽ nhú mày, bỗng nhiên cảm giác phía đông thổi tới một cỗ hàn ý, hẩn quay đầu liền thấy, không khỏi hô lên một tiếng kinh ngạc:” Đại Quân!”

Chỉ thấy đầu phía đông của ngôi miếu chỗ để hai băng ghế dài, không biết khi nào đã có Đại Quân ngồi đó. Cậu ta nghe được tiếng hô của Lữ Minh Dương, nhất thời ngẩng đầu lên nhìn, âm hiểm cười cười, chậm rãi đứng dậy, từng bước từng bước hướng về phía mọi người đi tới.

“ Đại Quân, ở chỗ nào?” trái tim Chu Đình đã nhảy lên tới cổ họng, cô nhìn theo ánh mắt của Lữ Minh Dương, gắt gao giương mắt nhìn tòa miếu trống trải.

“ Cậu nói trên thế giới này không có quý... Cậu nói trên thế giới này không có quý...” Đại Quân cứ lặp đi lặp lại một câu như vậy, từng bước từng bước đến gần Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương chau mày, chấp niệm, chỉ vì cố chấp một câu này mà làm cho Đại Quân biến thành lệ quý sao chứ? Có lẽ chính mình đã làm sai, lừa cậu ta nói trên thế giới này thực không có quý, nhưng ai lại có thể ngờ được chẳng bao lâu sau cậu ta lại có thể gặp được ác quý, hơn nữa còn bị ác quý hại chết?

“ Hừ! Mà tự mình gây nghiệt, còn đi oán người khác!” Kim lão thái đột nhiên trừng mắt nhìn Đại Quân, quát lớn.

Vẻ mặt Đại Quân rõ ràng bị kiềm hãm, ánh mắt cũng dần dần trở nên có chút mờ mịt.

“ Mà tại đông sơn tiểu tiện trên mộ phần của nó, nó đến hại chết mà, mà còn có thể oán ai chứ!” Kim lão thái lại hét lớn một tiếng.

Đôi mắt trừng trừng của Đại Quân dần dần rũ xuống, không khí trong miếu tựa hồ cũng dần dần không còn lạnh băng nữa. Lữ Minh Dương thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, thì ra là có chuyện như vậy. Hắn liếc mắt nhìn cô cháu gái bên người Kim lão thái, chắc sự tình này là do nó nói cho Kim lão thái biết, cho nên Kim lão thái mới có thể nói mấy lời tự gây nghiệt không thể sống đây mà.

“ Đừng nghe bà ta nói.” Ngoài miếu tiểu Hồng tựa hồ thấy tình huống không được tốt, lớn tiếng kêu lên,” Bọn họ nếu không lừa người nói là không có quỷ, thì người lại như thế nào không biết sợ mà tiểu tiện lên mộ phần người ta chứ? Là bọn họ hại chết người, đều là do bọn họ!”

Lữ Minh Dương thầm nghĩ trong lòng không xong, quả nhiên Đại Quân ngẩng phắt đầu lên, bỗng nhiên hai mắt hắn lại trở nên âm trầm tàn ác!

-

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Hồn Phi Phách Tán

Lữ Minh Dương trong lòng thầm kêu một tiếng: không hay. Đại Quân đã giống như một mũi tên phóng tới, hai tay duỗi dài ra, mục tiêu chính là cái cổ của mình.

Không còn thời gian do dự, Lữ Minh Dương siết thật mạnh cò súng, một cổ huyết tương chuẩn xác bắn trúng mặt Đại Quân. Đại Quân nhất thời phát ra một tiếng tru khùng bố, thân hình vẩy mà không ngừng lại, trực chỉ hướng Lữ Minh Dương vọt tới.

Lữ Minh Dương nhanh chóng hụp đầu, cúi người xuống, Đại Quân vồ hụp một cái, thật mạnh va vào cây cột bên cạnh, cả cái đầu cơ hồ đâm hết vào cây cột.

“ Xảy ra chuyện gì vậy!” Chu Đình hét toáng lên.

“ Mau tránh ra!” Lữ Minh Dương hét lớn một tiếng, lại bắn một phát lên cây cột, tiếp theo lại là một tiếng thét thê thảm vang lên quanh quần trong miếu.

Sợ hãi đã đánh vỡ ý chí tự vệ của Chu Đình, cô bắt đầu không nhịn được đã khóc lớn lên. Kim lão thái ánh mắt trấn định nhìn Lữ Minh Dương cùng Đại Quân chiến đấu, bà nhẹ nhàng vịn lấy đầu vai Chu Đình, đem cô ta kéo lùi về phía chiếc giường của mình.

Lữ Minh Dương ánh mắt vẫn vững vàng bình tĩnh, hấn trong lòng hiểu rõ Đại Quân trước mặt đã không còn là anh chàng quay phim đài truyền hình kiêm tài xế trước đây nữa, mà đã là một ác linh có chấp niệm quá sâu, qua nhiều năm huấn luyện cùng với công tác đặc thù trong hai năm nay, sớm đã tôi luyện cho hấn một ý chí chiến đấu vững vàng khi đối đầu với địch nhân.

Nhìn thấy Đại Quân lại từ mặt đất bò dậy, Lữ Minh Dương lại siết cò súng, đem một cỗ huyết tương chuẩn xác bắn trúng đầu nó.

Cả đầu Đại Quân cùng với hơn một nửa phần ngực đã bị huyết tương làm cho cháy đen, động tác của nó cũng dần dần vô lực, nhưng nó vẫn giống như trước giãy dụa bò dậy, trong miệng vẫn giống như trước thì thào lầm bầm:” Mà y vì sao lại gạt tao, mà y vì sao lại nói trên thế giới này không có quý...”

Lữ Minh Dương thầm than một tiếng, đem súng huyết tương chuyển sang tay trái, từ trong túi lấy ra cái hộp sắt nhỏ nhỏ kia, nhẹ nhàng mở nắp, xuất ra chiếc đinh bạc, chậm rãi đi về hướng Đại Quân đang giãy dụa trên mặt đất.

“ Thăng đó lại muốn giết mà y một lần nữa kìa, nó muốn làm cho mà y hồn phi phách tán đó!” Ngoài cửa miếu tiểu Hồng tựa hồ ý thức được Lữ Minh Dương chuẩn bị làm gì, đột nhiên la lên.

Đại Quân bỗng nhiên gầm lên một tiếng, đôi mắt nám đen trên mặt rõ ràng đã chuyển sang màu đỏ, trong một chốc nó phảng phất phục hồi khí lực, lập tức từ dưới đất tấn công tới, gặt gao bóp chặt cổ Lữ Minh Dương

Lữ Minh Dương lập tức bị Đại Quân ném bay đi, nặng nề ngã xuống tại cửa miếu, cổ họng bị Đại Quân siết quá chặt, làm hấn lần nữa không thể hô hấp, mà vết thương ở ngực trước đó bị tiểu Hồng đánh trúng lại âm ỉ nhói đau, càng lúc càng khó chịu.

Chu Đình lại thấy Lữ Minh Dương đột nhiên trong nháy mắt bay lên, rồi lại nặng nề rơi xuống mặt đất, nhất thời phát ra một tiếng thét sợ hãi.

Thân thể Đại Quân giống như có sức nặng ngàn cân trầm trọng chế trụ trên người Lữ Minh Dương, mà tay cầm đinh bạc của Lữ Minh Dương cũng bị Đại Quân gắt gao ngăn chặn, tay còn lại cầm súng huyết tương thì súng quá dài mà không thể hướng vào Đại Quân mà bắn.

Hắn vừa cố gắng vùng vẫy, vừa thàn than vừa rồi thật sự là có chút sợ ý, không nghĩ tới Đại Quân tựa hồ đã không còn sức chiến đấu, tự nhiên trong chốc lát lại có thể khôi phục trở lại. Hiện tại mình hy sinh là chuyện nhỏ, đáng thương chính là Chu Đình và Kim lão thái bọn họ chỉ sợ cũng sẽ bị Đại Quân hạ độc thủ. Hơn nữa cứ theo chấp niệm của nó, chỉ sợ Trương giáo sư bọn họ đã từng nói qua với nó trên đời này vốn không quý, đều khó tránh khỏi sự trả thù của nó.

Ngay tại thời điểm Chu Đình sợ hãi hét lên, Kim lão thái bật người bước nhanh tới trước hương án thần tượng Chung Quỳ. Chu Đình tựa hồ là bị một màn phi hành của Lữ Minh Dương làm cho sợ đến ngây người, nhưng cũng bình tĩnh, dù sao lúc ở ngoài đê cô cũng đã kiến thức qua một màn này, nhất thời rút cuộc bất chấp sợ hãi, vội vàng phụ dìu Kim lão thái ba bước thành hai bước đi đến trước hương án.

Kim lão thái tựa hồ thoáng chốc tay chân liền trở nên hết sức nhanh nhẹn, bà ta từ trên hương án cầm lên một cái chuông đồng, tay kia lại từ trong lư hương vốc lên một nắm tro, bà xoay người đối mặt với Lữ Minh Dương, cấp tốc rung chuông đồng hai cái, Đại Quân đang đè trên người Lữ Minh Dương nhất thời quay phắc đầu lại, hung hăng giương mắt nhìn Kim lão thái.

Kim lão thái không một chút do dự, vừa niệm vài từ trong miệng, vừa đem tro nhang nắm trong lòng bàn tay ném về phía Đại Quân. Nhất thời tro

nhang hóa thành một đám bụi mù mờ mịt, trong đó còn lẫn mấy cái đầu nhang chưa cháy hết, cuốn tới trùm lấy mặt Đại Quân.

Đại Quân nhất thời phát ra một tiếng tru đau đớn, từ trên người Lữ Minh Dương ngã trở xuống, nằm trên mặt đất thống khổ vằn vẹo thân mình.

Lữ Minh Dương cảm giác trên người nhẹ nhõm, đôi tay quý đang siết chặt cổ mình cũng đã buông ra, nhất thời hít sâu một hơi, lại cảm giác thấy mình hít vào toàn là tro bụi, hắt cũng bất chấp ho khan, cố nén nín thở, lồm cồm ngồi dậy, đưa tay lên liền đem đỉnh bạc mạnh mẽ đâm xuống mi tâm của Đại Quân.

Nhìn thấy Đại Quân thống khổ giãy dụa, thân thể kịch liệt vằn vẹo, sau đó dần dần chậm chạp vô lực, rốt cục biến thành một đám khí đen nồng đậm, cuối cùng tiêu biến vô hình, Lữ Minh Dương tiến lên thu hồi đỉnh bạc, lúc này mới nhin không được kịch liệt ho khan một hồi.

“ Vừa rồi cái đám khí đen kia...” Chu Đình tiến lên giúp Lữ Minh Dương làm dịu lại cơn ho dữ dội, khẩn trương hỏi.

“ Đó chính là Đại Quân.” Lữ Minh Dương rốt cục điều hòa được hô hấp, nuốt vội một ngụm không khí, nói.

“ Anh ta... vậy anh ta...” Chu Đình lắp bắp nói.

“ Tan biến, hoàn toàn tan biến, cũng có thể nói là hồn phi phách tán.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói xong thì quay đầu nhìn tiểu Hồng ngoài cửa miếu, lạnh lùng trừng mắt nhìn nó.

Mắt của nó cũng không nhỏ, nhưng hai mắt lại cách xa hết cỡ, dựa vào y học mà phán đoán thì nó rất có thể là bị thiếu năng trí tuệ bẩm sinh (hội chứng down), nhưng trong ánh mắt của nó lại không có một tia si ngốc, hơn nữa trong mắt còn chớp động một tia linh quang đặc biệt, loại linh

quang này lại làm cho người ta không khỏi sinh ra cảm giác sợ hãi, giống như đột nhiên nhìn thấy đôi mắt của độc xà vậy.

Tiểu Hồng nhìn thấy ánh mắt của Lữ Minh Dương, lại hì hì âm hiểm cười một trận, nói:” Nam nhân thành phố các người thật sự là rất tồi, cộng sự với nhau mà cũng có thể đánh giết tới ai cũng không bỏ dận nổi.”

Lữ Minh Dương trong lòng thầm than, tiểu Hồng này nhìn bề ngoài chỉ chừng mười lăm mười sáu tuổi, nhưng lời nói ra thì mười phần từng trải, ngẫm lại cái này cũng khó trách, nó tuy mang hình dáng lúc chết, nhưng tính rõ ràng từng năm, nếu nó sống đến bây giờ, ít nhất cũng đã hơn ba mươi rồi.

Lữ Minh Dương âm đạm cười, nói:” Cô còn có chiêu số gì thì cứ việc xuất ra hết đi, còn không thì tự mình cô lên đài?” Hãn vừa nói, vừa làm ra một bộ dáng xin mời. Vừa rồi nghe kim lão thái cùng cô ta nói chuyện, tựa hồ tiểu Hồng thực sự e ngại tòa tiểu miếu này, ngẫm lại có thể năm đó Cổ thiên sư kia chính là đem nó trấn bên trong ngôi miếu này, nhưng sau đó lại không biết nó dùng biện pháp gì trốn được ra ngoài, nhưng linh lực trong miếu này cũng không biến mất, chỉ cần nó tiến vào, thì lập tức bị vây khốn.

“ Ha ha, mày muốn gạt tao đi vào, không có cửa đâu!” Tiểu Hồng âm hiểm cười, nói:” Mày xem xem ai đây này?”

Lữ Minh Dương chân mày khẽ nhíu lại, đột nhiên phát hiện một đĩa nhỏ từng bước từng bước hướng bên trong miếu đi vào.

“ Tiểu Bình!” Hãn thầm lắp bắp kinh hãi, đây chẳng phải là đĩa nhỏ buổi trưa hôm đó mình đã cứu sao chứ?

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Chương Trí

Thân hình Tiểu Binh có vẻ non nớt và yếu ớt, nó từng bước từng bước hướng Lữ Minh Dương đi tới, trên mặt lại hiện ra nụ cười tươi rói, thanh âm con nít trong trẻo của nó vang lên nói:” Bác sĩ ca ca, tỷ tỷ cho anh đi theo em ra ngoài chơi nè.”

Nó chìa ra một cánh tay nhỏ bé, tựa hồ là đợi Lữ Minh dắt nó đi, cước bộ lại một điểm cũng không ngừng lại, từng bước từng bước hướng Lữ Minh Dương đi tới.

Nhìn thấy Tiểu Binh từng bước đến gần, Lữ Minh Dương bất đắc dĩ từng bước lui về phía sau. Mặc cho lý trí của mình lúc chiến đấu trầm tĩnh tới đâu, nhưng khi đối mặt với một đứa nhỏ non nớt có vẻ mặt vô hại như vậy, như thế nào cũng không nhẫn tâm ra tay, làm sao có thể bắn máu chó vào đầu nó chứ?

Lữ Minh Dương đã dựa vào cây cột, đã không còn đường lui, hắn lấy ngón tay gắt gao đặt tại cò súng huyết tương, chuẩn bị, đối với chính mình hạ một mệnh lệnh – người mới chết đi, thường thường là tuổi càng nhỏ, thì năng lượng lại càng lớn, hiện tại chính mình không thể nương tay.

Đứa cháu gái vốn là đứng sau lưng kim lão thái lúc này lại đột nhiên đi ra, trong thoáng chốc liền chắn trước người Lữ Minh Dương. Nó dùng cặp mắt quý dị của mình nhìn vào mắt tiểu Binh, yên lặng một câu cũng không nói, ít nhất Lữ Minh Dương thực sự không có nghe được nó nói câu nào.

Nhưng tiểu Binh lại dừng lại cước bộ, ngheo đầu nhìn bé gái, bộ dạng cẩn thận lắng nghe. Lữ Minh Dương thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng một chút cũng không mất cảnh giác.

“ Không! Người gạt ta, tỷ tỷ đối với ta rất tốt, tỷ ấy như thế nào lại hại ta chứ?” Tiểu Binh đột nhiên phản nộ nói.

“ Phải, tiểu Binh, đừng nghe bọn họ, bọn họ muốn lừa gạt em đó, tỷ tỷ đối với tiểu Binh là tốt nhất. Tiểu Binh ngoan, đưa bọn họ ra ngoài đi, chúng ta cùng nhau đi chơi được không?” tiểu Hồng ở ngoài cửa cũng đột nhiên dùng một loại thanh âm cực kỳ êm dịu nói.

Lữ Minh Dương trong lòng thầm than, xem ra tiểu Binh tựa hồ là bị tiểu Hồng mê hoặc, tựa hồ nó cũng không giống như Đại Quân, tự thân có chấp niệm.

Tiểu Binh nghe xong lời của tiểu Hồng, ánh mắt tựa hồ lại bắt đầu dịu lại. Nhưng tựa hồ bé gái lại đang nói cái gì, nó đột nhiên lại lớn tiếng la lên:” Người nói ta chết rồi? Tỷ tỷ đã hại ta chết?”

“ Phải, em đã chết rồi.” Lữ Minh Dương thở dài, khẩu khí ôn hòa nói, “ Nó dùng em để dụ bọn anh ra khỏi miếu này, kỳ thật là cũng muốn hại chết bọn anh, tiểu Binh là một đứa bé ngoan, tiểu Binh đâu có làm vậy đúng không?”

Ai ngờ tiểu Binh nghe xong lời của Lữ Minh Dương, quay phắc đầu lại hung hăng nhìn vào mắt hắn, ánh mắt tựa hồ dần dần đỏ lên, thanh âm tràn ngập lửa giận, hung hăng la lên:” Không! Em không có chết! Chết sẽ không còn gặp được mẹ, em không muốn chết!”

Ai cũng không thể tưởng tượng một đứa bé còn nhỏ như vậy, lại có thể phát ra thanh âm lớn đến vậy. Tiểu Binh rống lên một tiếng chấn đến màng nhĩ của Lữ Minh Dương âm ỉ đau, Chu Đình lại thống khổ ôm hai tai nhứ chặt chân mày. Cô tuy không nhìn thấy, nhưng âm thanh thì cô có thể nghe

được, tuy nhiên chỉ là nghe giống như tiếng thì thầm mà thôi, vô cùng nhỏ, nhưng thanh âm gầm rú này của tiểu Binh lại giống như kim nhọn chọc sâu vào màng nhĩ của cô, nói đúng hơn là trực tiếp chọc thẳng vào trong óc cô!

Lữ Minh Dương trong lòng thầm nghĩ một tiếng không xong, không ngờ một đứa bé còn nhỏ tuổi lại có thể đối với cái chết mang một nỗi sợ lẫn chấp niệm lớn như vậy, cái này cũng khó trách, dù sao ngày hôm qua chính mình vừa mới đem nó từ cõi chết trở về qua một lần, nhìn thấy mẹ mình khóc lóc đau thương, nó tự nhiên đã ý thức được cái chết là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Hắn vội vàng gắt gao nắm chặt khẩu súng huyết tương, đột nhiên cánh tay lại bị Kim lão thái kéo lại.

“Cậu đừng lên tiếng, để cháu gái của ta.” Kim lão thái thấp giọng nói.

Cô bé đã từng bước tiến tới phía trước, nhẹ nhàng đặt tay lên vai tiểu Binh, tựa hồ là không nói gì nhưng lại giống như đã nói xong cái gì, tiểu Binh tựa hồ cũng dần dần bình tĩnh lại, Lữ Minh Dương lúc này mới thở phào một hơi.

Ngoài cửa miếu tiểu Hồng lại cảm thấy không ổn, thanh âm của nó tựa hồ có điểm lo lắng la lên:” Tiểu Binh ngoan, tiểu Binh nghe lời tỷ a, tỷ tỷ yêu tiểu Binh nhất...”

Cũng không biết cô bé kia đã nói gì với tiểu Binh, nhưng bây giờ tiểu Binh đối với nó rốt cuộc là không thêm để ý tới nữa.

“Mau dẫn ca ca kia ra đi, chúng ta chơi trò cảnh sát bắt trộm được không? Tiểu Binh...” Thanh âm của tiểu Hồng lộ ra vô cùng lo lắng, thậm chí đã lẫn tiếng khóc. Nó chậm rãi từ sau bức tường ngoài cửa đi ra, bước qua khỏi cửa lo lắng nhìn tiểu Binh, thần sắc lộ ra một vẻ si ngốc ngơ ngác.

Lữ Minh Dương âm thầm lắc đầu, tiểu Hồng trước mắt tựa hồ cùng nữ quý âm hiểm ác độc vừa rồi hoàn toàn là hai dạng khác biệt, tựa hồ chỉ một thoáng nó lại biến thành một cô gái có chướng trí nhẹ, trong mắt nó coi tiểu Bình như là một món đồ chơi mà nó yêu thích nhất, nhưng lại sắp bị người khác cướp lấy để chơi.

“ Dụ nó lại đây.” Kim lão thái thấp giọng nói với Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương âm thầm gật nhẹ đầu, a a cười nói:” Tiểu Bình, ca ca cùng với em chơi trò bác sĩ bệnh nhân được không?” Hắn vừa nói, vừa liếc mắt nhìn tiểu Hồng ngoài cửa, quả nhiên thần sắc của nó biến đổi, hung hăng trừng mắt nhìn lại Lữ Minh Dương, trong ánh mắt tràn ngập sự oán độc.

“ A, tiểu Bình làm bác sĩ, ca ca làm bệnh nhân, được không?” Lữ Minh Dương khẽ cúi người xuống, cười hì hì nói với tiểu Bình.

“ Được. Ca ca đã cứu tiểu Bình, tiểu Bình cũng muốn khám bệnh cho ca ca.” Tiểu Bình rất cục chặm rãi lộ ra vẻ tươi cười.

“ Tiểu Bình, tiểu Bình đừng chơi với bọn họ, mau trở lại chơi với tỷ tỷ, tỷ cho em ăn ngon...” Tiểu Hồng khẩn trương hét toáng lên, biểu tình trên mặt nó tựa hồ càng chứng minh nó tựa hồ có bệnh chướng trí nhẹ.

Lữ Minh Dương âm đạm cười, tiếp tục nói với tiểu Bình:” Bác sĩ tiểu Bình, bụng ca ca không thoải mái, em mau giúp ca ca khám đi.”

“ Không!” Tiểu Hồng đột nhiên tru lên, nói:” Các người không thể cướp nó đi! Nó là của ta! Ta muốn giết các người!”

Nó hét lên, điên cuồng từ cửa phóng vào, giống như một trận cuồng phong lớn hướng Lữ Minh Dương phóng tới.

Lữ Minh Dương trong lòng thầm hô một tiếng tốt, không chút do dự bóp cò súng huyết tương, một cổ huyết tương nồng đậm nhắm ngay đầu nó phóng đi.

Nhất thời mặt tiểu Hồng giống như bị a-xít tạt trúng liền phát ra tiếng nổ xèo xèo, tiểu Hồng phát ra một tiếng thét thống khổ, nhưng động tác của nó không chút đình trệ, giơ tay lên hướng Lữ Minh Dương đánh tới.

Đã không còn thời gian né tránh, Lữ Minh Dương nhanh chóng bắt chéo hai tay thủ ở trước ngực, ngăn lại hai tay tiểu Hồng đánh tới, một cổ lực lượng thật lớn đem thân thể Lữ Minh Dương đánh bay đi, xa xa ngã xuống chỗ giường Kim lão thái.

Lữ Minh Dương thầm nghĩ may mắn, hăn lồm cồm bò dậy, nhưng lại nhìn thấy tiểu Hồng dùng một tay của mình kéo tiểu Bình ra phía sau nó, đồng thời giơ chân đá bay bé gái. Mà Kim lão thái lại đang được Chu Đình dìu đằng sau, luống cuống phía trước hương án, một tay cầm lên ba cây nhang, một tay cầm cái bật lửa không ngừng đánh lửa, nhưng tựa hồ cái bật lửa này cũng không dùng được, bật vài lần vẫn là không có được.

Lữ Minh Dương thầm than một hơi, Kim lão thái này cũng là, lần trước trên núi trước mộ phần của cháu gái bà ta cũng không biết vì sao đốt nhang đốt không được, khiến cho thiếu chút nữa là mạng cũng không còn, lần này vẫn là dùng cái bật lửa như vậy.

Nhưng ít nhất hăn có thể khẳng định một điểm, chính là Kim lão thái đốt nhang là có mục đích, có lẽ đốt nhang có thể chế trụ được tiểu Hồng.

Hăn kêu Chu Đình một tiếng, sau đó lấy ra chiếc bật lửa của mình ném qua...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Áo Bông

Lữ Minh Dương kêu Chu Đình một tiếng, đem bật lửa xa xa ném tới.

Nhưng bật lửa đang lơ lửng giữa không trung, tiểu Hồng đã nhắc mình bay lên, đánh bay cái bật lửa sang một góc.

Lữ Minh Dương thầm nghĩ một tiếng mày giỏi, nhanh chóng cầm lên khẩu súng huyết tương hướng tiểu Hồng bắn tới một cỗ huyết thủy, đáng tiếc lần này tiểu Hồng phi thường linh xảo, ở không trung lộn người một vòng né thoát, tư thế kia tuyệt đối không phải người bình thường có khả năng làm được.

Nó đáp xuống mặt đất, gian xảo cười, nghiêng người đánh tới Lữ Minh Dương. Lữ Minh Dương vội vàng nhảy từ trên giường Kim lão thái xuống, né thoát một kích của tiểu Hồng, không hề chậm trễ xoay đầu lại đã bắn ra một phát huyết thủy, đáng tiếc lại bắn vào khoảng không, hơn nữa hẳn rõ ràng phát hiện tiểu Hồng vậy mà đã biến mất.

Lữ Minh Dương cảnh giác quét mắt một vòng, thông qua cặp kính đặc biệt kia, quét mắt khắp phòng: Tiểu Bình tựa hồ là bị hoảng sợ, mặt đầy sợ hãi trốn đằng sau cây cột, bé gái lại nằm gục trên đất trong góc miếu, tựa hồ đã bị hôn mê, Kim lão thái như trước đứng ở trước thần án đánh lửa, vẫn đánh cái bật lửa của bà ta, đồng thời trong miệng lại niệm niệm mấy từ, mà Chu Đình lại chạy đến góc phòng nhặt lên cái bật lửa bị tiểu Hồng đánh bay lúc nãy...

Lữ Minh Dương gắt gao nhíu mày, cảnh giác nhìn bốn phía. Hắn không tin tiểu Hồng đột nhiên vô cớ biến mất, tiểu Hồng nhất định còn ở trong phòng này.

Chính xác thì quý có thể xuyên tường, nhưng xuyên tường cũng không phải là một chiêu đơn giản dễ làm. Giống như tín hiệu không dây sau khi đi xuyên qua tường liền suy hao rất rất nhiều, quý một khi xuyên qua vách tường, sẽ làm tiêu hao rất nhiều năng lượng của nó, đối với những con quý yếu nhược mà nói, thậm chí có thể trực tiếp tiêu tán.

Tiểu Hồng tuy có thể tính là một con quý thập phần cường đại, nhưng Lữ Minh Dương tin tưởng rằng nó tuyệt đối còn chưa có năng lực xuyên tường một cách dễ dàng.

Đột nhiên Lữ Minh Dương trong lòng máy động, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Chu Đình, Chu Đình đã nhặt lên cái bật lửa kia, chính là xảo quyệt cười cười đem cái bật lửa giơ cao lên.

Nụ cười kia tuyệt đối không phải của Chu Đình!

Hai mắt cô ấy vốn to tròn bây giờ tựa hồ trở nên hẹp mà dài, hai mắt vốn cách nhau cân đối tựa hồ cũng bị kéo xa ra, khóe miệng từ từ toét ra, cơ hồ là muốn toét đến phía sau mang tai... Hình tượng này làm cho nhan sắc vốn có của Chu Đình nhất thời trở nên quỷ dị mà xấu xí, tướng mạo như vậy tựa hồ...

Lữ Minh Dương trong lòng cả kinh, Chu Đình bị tiểu Hồng phụ thân!
(nhập xác)

Chu Đình vừa nhe răng cười quỷ dị, vừa cầm bật lửa trong tay hung hăng ném ra ngoài cửa miếu.

Lữ Minh Dương trong lòng thầm than một hơi, một bước cũng không cản lại, từ chỗ của hắn vốn không có khả năng ra tay chụp lấy cái bật lửa

đem trở về.

Hiện tại chỉ có thể đem hy vọng ký thác vào Kim lão thái có thể dùng cái bật lửa dỏm kia nhanh chóng đốt lên mấy nén nhang.

“ Hì hì, xem mấy người các người còn có hoa chiêu gì.” Thanh âm Chu Đình trở nên âm trầm, rõ ràng là ngữ điệu của tiểu Hồng.

“Haiz.” Lữ Minh Dương thở dài một tiếng, chậm rãi dùng khẩu khí thản nhiên nói:” Cô chết thì cũng đã chết rồi, vì sao còn khổ thân ra ngoài hại người chứ?”

“ Hừ! Đó là vì các người đáng chết!” tiểu Hồng căm hận nói,” Các người đến là muốn hại chết ta, ta liền phải giết các người!”

Lữ Minh Dương trong lòng thầm nghĩ, đây cũng là lời nói thật.

“ Cô hại chết nhiều đứa nhỏ như vậy, tôi đến trừ khử cô, cái này cũng không thể trách tôi.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói xong, lại trộm liếc mắt nhìn Kim lão thái.

“ Đó là bọn chúng đáng chết!” thanh âm phẫn nộ của tiểu Hồng tràn ngập trong miếu,” Bọn chúng khi dễ ta cùng mẹ ta, ta liền cho bọn chúng không có ngày yên ổn! ta muốn tất cả bọn chúng chết hết!”

Lữ Minh Dương trong lòng suy nghĩ, nghĩ chắc là sau khi cha của tiểu Hồng chết đi, mấy đứa nhỏ trong thôn khi dễ cô ta cô nhi quả mẫu, khi dễ cô ta có bệnh thiếu năng nhẹ - loại chuyện này ở nông thôn, thậm chí tại thành thị đều quả thực là thường gặp – cho nên tiểu Hồng khắc sâu trong lòng oán niệm thật lớn, cho nên không ngừng hạ độc thủ đối với mấy đứa nhỏ trong thôn.

“ Tao thấy đáng chết nên là mày đó!” Kim lão thái đột nhiên lớn tiếng nói.

Bật lửa trong tay bà ta cuối cùng đã cháy lên, một tay bà ấy giữ ngọn lửa, một tay đem ba nén nhang châm vào đầu lửa, cảm hận nói:” Mày gây nghiệt còn chưa đủ sao, còn muốn hại mấy người trong thành phố đến, bọn họ với mày có thù oán gì? Hôm nay đem mày thu lại, mày cũng đừng mơ có thể trở ra tiếp tục tạo nghiệt!”

Bà ta đưa nhang vào ngọn lửa, miệng bắt đầu niệm niệm mấy từ, tựa hồ là Đạo gia chú ngữ.

Chu Đình nhất thời liền hướng Kim lão thái đánh tới. Lữ Minh Dương vội vàng đuổi theo, may mắn tiểu Hồng là phụ thân ở trên người Chu Đình, đối với tốc độ của nó ảnh hưởng rất lớn, Lữ Minh Dương vài bước là đã bắt kịp, một tay quàng qua eo cô ta ôm lại.

Chu Đình ở trong lòng Lữ Minh Dương kịch liệt vùng vẫy, thân thể mềm mại kia ở trong lòng ngực Lữ Minh Dương không ngừng giãy dụa, chà sát, cái này đối với nam nhân đúng là một loại khảo nghiệm. Lữ Minh Dương bất đắc dĩ, chỉ đành đem cô ta gắt gao ôm lấy, trong lòng lại thập phần mất mát, phải biết rằng tuy chính mình ôm lấy chính là thiếu nữ xinh đẹp Chu Đình, nhưng trên thực tế cũng chính là một con quỷ hung dữ độc ác.

Đem ba cây nhang đốt lên, chỉ là khoảng thời gian ngắn ngủi, nhưng vài giây ngắn ngủi này lại tựa hồ thập phần lâu dài, Lữ Minh Dương trơ mắt nhìn ngọn lửa trong tay Kim lão thái, ngọn lửa lúc lớn lúc nhỏ, cũng không biết là vì chất lượng bật lửa có vấn đề, hay là bởi vì nguyên nhân khác, mà thanh âm niệm chú ngữ trong miệng Kim lão thái lại càng ngày càng một nhọc, tựa hồ bà ta đang dùng hết toàn lực mới có thể niệm động chú ngữ...

Ba nén nhang vẫn còn nằm trong ngọn lửa, nén nhang đầu tiên đã đỏ bừng, tiếp theo là nén thứ hai, nén thứ ba cũng bắt đầu biến thành màu đen, Lữ Minh Dương biết rõ đó chính là dấu hiệu nhang sắp cháy lên.

Hắn cảm giác lực đạo vùng vẫy của Chu Đình trong lòng đã dần dần suy yếu vô lực, tựa hồ trong miếu đã tràn ngập một loại ma lực vô hình đang ăn mòn năng lượng của tiểu Hồng. Hắn rốt cục thở ra một hơi, nhưng hơi này còn chưa hoàn toàn thở ra hết, đột nhiên hắn cảm thấy có một cơn gió lạnh theo cửa miếu thổi vào, bật lửa trong tay Kim lão thái thoáng chốc tắt ngúm...

Lữ Minh Dương trong lòng chấn động, vội vàng quay đầu nhìn phía cửa miếu, rõ ràng phát hiện một bóng người mặc chiếc áo bông vô cùng cũ kỹ đưa lưng về phía cửa, cúi đầu đứng ở ngoài miếu.

Kim lão thái thở dài một tiếng, thì thào nói:” Là Lưu thúc, ông đã đến rồi?”

Bóng người mặc áo bông cũng không trả lời, như trước cúi đầu đứng đó, vẫn không nhúc nhích.

Lữ Minh Dương nhíu mày gắt gao giương mắt nhìn bóng người mặc chiếc áo bông cũ, hắn biết rõ đó không phải là người, hiện tại chẳng qua mới thời tiết mùa thu, cho dù vùng núi gió lớn đêm lạnh, cũng tuyệt đối không có ai trong thời tiết này mà đi mặc áo bông. Kia nhất định là quỷ!

Chu Đình trong lòng lại đột nhiên mềm nhũn, giống như một cái túi căng phồng bỗng xì hết hơi mềm oặt trong lòng Lữ Minh Dương, tiếp theo Lữ Minh Dương rõ ràng phát hiện tiểu Hồng đang lao đảo hướng bóng người mặc áo bông chạy tới.

Lữ Minh Dương trong lòng thoáng buông lỏng, tiểu Hồng đã xuất ra khỏi thân thể Chu Đình, nhưng đồng thời một tình huống ác liệt cũng đang chờ hắn – tiểu Hồng ở cùng một chỗ với người mặc áo bông kia, chỉ sợ càng thêm khó đối phó.

Nếu không có đoán sai, bóng người mặc áo bông kia ắt hẳn là cha của tiểu Hồng rồi.

-

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Hồng Y Nữ

Lữ Minh Dương một tay giơ lên khẩu súng huyết tương, một tay nhẹ nhàng ôm lấy eo Chu Đình, cảnh giác nhìn tiểu Hồng chạy về hướng bóng người mặc áo bông.

Kim lão thái lại như trước thì thào nói nhỏ:” Ta đã nói qua là chúng ta đấu không lại hãn, hiện tại hãn đã tới...”

Lữ Minh Dương có chút khẽ nhíu mày, hãn không hiểu mới vừa rồi đấu chí Kim lão thái rõ ràng là còn rất cao, như thế nào vừa thấy được cái tên gia hỏa mặc áo bông này liền ỉu xìu đến vậy. Chẳng lẽ người kia thực sự lợi hại như vậy?

“ Cha...” Tiểu Hồng lập tức nhào vào tấm lưng của người mặc áo bông, đồng thời khóc rống lên.

Quả nhiên như vậy, người mặc áo bông này đúng là cha tiểu Hồng!

“ Cha, mau giết bọn họ!” Tiểu Hồng vừa khóc, vừa quay đầu trừng mắt ngoan độc nhìn bọn người Lữ Minh Dương.

Cha tiểu Hồng lại như trước đứng yên bất động không lên tiếng, giống như một pho tượng đá đứng đưa lưng hướng về cửa miếu.

Tiểu Hồng thấy cha mình thực không có phản ứng gì, nhất thời khóc rống giống như làm nũng vậy, la hét toáng lên:” Cha, bọn họ khi dễ con,

bọn họ muốn giết con, cha lại không thêm lo cho con, oa...”

Lữ Minh Dương thầm lắc đầu, thật sự không rõ tiểu Hồng đến tột cùng là một cô gái vô cùng âm hiểm, tâm cơ thâm trầm ác độc hay là giống như những gì biểu hiện lúc này chính là một đứa bé có chút thiếu năng, chẳng lẽ con người sau khi chết đi, lại còn có thể trở nên thông minh hơn trước sao chứ?

Cha tiểu Hồng chậm rãi quay đầu lại, một bên người đối diện phía cửa miếu, Lữ Minh Dương nhìn thấy trên nửa khuôn mặt lộ ra của ông ta chính là một dạng từ ái, một loại tình cảm yêu chiều đặc biệt dành cho đứa con của mình. Hẳn thầm thở dài, đều nói từ mẫu chiều hư con, vậy từ phụ không phải cũng giống vậy sao? Càng đáng sợ chính là ông ta vì chiều con mình, mà đã tước đi biết bao nhiêu nhân mạng đây?

“ Cha, cha, mau giết bọn họ, mau giết bọn họ!” Tiểu Hồng gặp cha tựa hồ có điểm kích động, nhất thời khóc la ầm ĩ cả lên

Cha tiểu Hồng chậm rãi xoay người lại, chính diện đối mặt với cửa miếu. Lữ Minh Dương nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt ông ta nhất thời trong lòng kinh sợ, vừa rồi nhìn thấy nửa khuôn mặt ông ta, chỉ nghĩ ông ta vì chiều con quá đáng mà trở thành người vô đức, nhưng sau khi nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt ông ta, Lữ Minh Dương trong lòng chợt tăng thêm một phần sợ hãi, còn có một chút đau lòng...

Một nửa khuôn mặt ông ta là một hình dạng hơn ba mươi tuổi, một hình tượng nông phu thành thật khiêm tốn, nước da màu đồng, nếp nhăn thật sâu, bằng chứng cho cuộc sống cực khổ mà yên bình của ông ta, mà nửa khuôn mặt còn lại thật sự làm cho người ta không dám nhìn lâu. Một nửa khuôn mặt đó cơ hồ không có một lớp da hoàn chỉnh, hốc mắt đã lộ ra xương trắng, một con mắt cũng nứt toác ra, thậm chí còn đang chảy ra một tia dịch chất trong suốt, mà gò má thì bị đánh thủng một lỗ to, huyết nhục đỏ tươi bao khắp mặt.

Lữ Minh Dương đã gặp qua nhiều ác linh hình dạng khủng bố, nhưng cho tới bây giờ còn chưa có gặp qua khuôn mặt quỷ dị như vậy, một nửa khuôn mặt là đáng vẻ ôn hòa từ ái, mà một nửa khuôn mặt lại khiến cho người ta từ trong ác mộng bừng tỉnh...

“ Lưu thúc, ông sao lại phải khổ thân như vậy chứ?” Kim lão thái chậm rãi lắc đầu, thì thào nói.

“ Bà câm miệng!” tiểu Hồng không đợi Kim lão thái dứt lời, liền vội vàng hét lớn:” Cha, bà ta vừa rồi muốn đem con nhốt trở lại trong miếu, cha mau tiễn bà ta đi chết đi! Tiễn toàn bộ mấy người này đi chết hết đi!”

Cha tiểu Hồng – Lưu thúc chậm rãi quay đầu, liếc mắt nhìn tiểu Hồng, trong ánh mắt tựa hồ lộ ra thương xót, lại tựa hồ là không đành lòng, còn có một tia bất đắc dĩ.

Tiểu Hồng đáp lại ông ta bằng ánh mắt khẩn cầu, ông ta tựa hồ thở dài, chậm rãi quay đầu, chậm rãi hướng phía trong miếu đi vào, bước đi của ông ta có điểm quái dị, tựa hồ một chân có điểm bất thường, thân thể một chân cao một chân thấp, nhưng lại kiên định trầm ổn, không hề chậm chạp chút nào.

Khi ông ta vượt qua cánh cửa, Lữ Minh Dương nhất thời cảm giác được một cỗ hàn ý kịch liệt xâm nhập, làm cho người ta không thể khống chế mà toàn thân nổi da gà. Lữ Minh Dương thấy hơi thở của chính mình cũng đã hóa thành hơi nước, nhiệt độ trong miếu tựa hồ thoáng chốc xuống dưới không độ một chút.

Hắn nhìn một chút khẩu súng huyết tương, hỗn hợp máu chó mực và máu gà trống trắng chỉ còn lại ba phần, đối phó với một ác linh cường đại như vậy, chỉ sợ có chút không đủ. Hắn khẩn trương giương mắt nhìn Lưu thúc, cước bộ của ông ta chính là thông thả mà kiên định từng bước bước đi tới, hướng về phía Kim lão thái từng bước đến gần...

“ Lưu thúc, ông sao lại phải khổ thân như vậy chứ?” Kim lão thái như trước thì thào lặp lại một câu này.

Lưu thúc cước bộ ngừng một chút, ông ta ngẩng đầu lên nhìn kim lão thái, như trước một câu cũng không nói, sau đó nhẹ nhàng xoay người, hướng về phía Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương thầm nghĩ một tiếng phiền toái, nếu chỉ có một mình thì cũng được thôi, đằng này trong lòng mình còn có một Chu Đình đang hôn mê. Hắn nhẹ nhàng lắc người một chút, đem Chu Đình che ở sau lưng, đứng nghiêng người so với Lưu thúc, nâng khẩu súng huyết tương trong tay lên nhắm thẳng đầu ông ta.

Lưu thúc lại tựa hồ không hề kiêng dè, giơ chân thong thả bước tới, từng bước từng bước đi tới gần Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương quan sát đầu vai ông ta đứng đưa, cố gắng nhắm ngay đầu của ông ta, ” đạn dạn ” không nhiều lắm, hắn không muốn lãng phí phát nào.

Một bước, hai bước...

Lữ Minh Dương đem ngón tay gắt gao đặt tại cò súng, hắn đang chuẩn bị siết cò, lại đột nhiên nghe được tiếng Hồng ngoài cửa thét thảm một tiếng...

Lưu thúc quay phắt đầu lại, đột nhiên xông thẳng ra ngoài giống như một trận cuồng phong, tốc độ kia quá nhanh làm cho người ta chỉ có thể nhìn thấy được tàn ảnh mơ hồ.

Lữ Minh Dương trong lòng thất kinh, nếu vừa rồi ông ta dùng loại tốc độ này tấn công mình, chỉ sợ lúc này mình đã chết nhăn răng rồi.

Lữ Minh Dương đem Chu Đình trong lòng giao cho Kim lão thái, quay đầu nhìn phía cửa miếu, chỉ thấy Lưu thúc đang ôm tiểu Hồng, thân hình tiểu Hồng quý dị run rẩy, mà tại mi tâm của nó đang cắm một mũi tên nho nhỏ, đúng là cùng một dạng mũi tên mà Lữ Minh Dương nhặt được ở ngoài đê.

Lưu thúc lăm lăm nhìn đứa con gái trong lòng ngực, nhìn mũi tên cắm tại mi tâm của nó, đưa một tay lên tựa hồ muốn nhổ nó ra, lại tựa hồ đối với mũi tên kia có điểm sợ hãi mà do dự, một con mắt của ông ta tựa hồ là chảy ra nước mắt, mà trong con mắt còn lại thì giống như chảy ra từng tia máu đỏ tươi...

Thân thể tiểu Hồng đang run rẩy chậm lại, thân thể của nó dần dần trở nên mơ hồ, dần dần biến ảo thành một đám sương khói đen kịt, dần dần bị gió thổi tiêu tán...

Lưu thúc chột ngựa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm rú thê thảm, Lữ Minh Dương nhìn thấy con mắt còn nguyên vẹn kia của ông ta đã trở nên đỏ bừng, mà con mắt còn lại thì bắt đầu bắn ra từng tia máu tươi.

Trong giây lát ông ta đứng lên, quay phắt đầu lại, hung hăng giương mắt nhìn một thân ảnh màu đỏ phía sau.

Đó là một thân ảnh nữ nhân, cô ta chính là đang cầm trên tay một thanh tiểu nỏ, trên nỏ có lắp một mũi tên bạc, mũi tên chính là đang nhắm thẳng mi tâm Lưu thúc...

Cô ta khuôn mặt thanh tú, lại lạnh lùng không một chút biểu tình, một đôi mắt cực to lóe ra thần quang, lạnh lùng quan sát nhất cử nhất động của Lưu thúc.

Không phải cô ta chính là Hồng y mị ảnh có tốc độ quý dị kia đó sao?

Giờ phút này Lữ Minh Dương thập phần khẳng định cô ta tuyệt đối không phải quý, mà là người, một người con gái xinh đẹp.

Một tiếng dây cung nhẹ nhàng vang lên, mũi tên bạc đã rời nỏ bay đi...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Phi Tiêu

Hồng y nữ phát động lấy nỏ, một mũi tên bạc hướng thẳng mi tâm Lưu thúc bay tới, nhưng trong nháy mắt, thân ảnh Lưu thúc lại đột nhiên biến mất không thấy.

Hồng y nữ mắt thấy Lưu thúc trong khoảnh khắc mình xuất tiễn liền biến mất, nhất thời sắc mặt khẽ biến.

“ Ở sau lưng cô!” Lữ Minh Dương đột nhiên la lên một tiếng, nhưng Hồng y nữ đã không thể phản ứng kịp, một cổ lực lượng khổng lồ đánh thẳng vào sau lưng, thân thể cô nhất thời bay lên, lập tức bay thẳng vào trong miếu.

Lữ Minh Dương tung người lướt tới, tiếp lấy thân thể cô ta, nhưng lại bị dư chấn của cổ lực lượng khổng lồ kia ép cho chính mình cũng bay đi theo, hai người ngã thật mạnh xuống trước thần án.

Hồng y nữ nhất thời ho nhẹ một tiếng, một tia máu tươi theo khoe miệng chảy ra.

So sánh với hồng y nữ, Lữ Minh Dương càng khổ sở hơn, tuy không có ho ra máu, nhưng hẳn chính là làm một cái nệm lót bằng thịt đúng tiêu chuẩn, bị Hồng y nữ thật mạnh đập lên người, xương cốt cả người đều giống như gãy vụn, cơ hồ không thể động đậy.

Hồng y nữ không hề chậm trễ, đã lật người từ trên mình Lữ Minh Dương xuống đất, khụy một chân bên cạnh hắn, nhanh nhẹn lên dây nỏ, vừa gắt gao giương mắt nhìn Lưu thúc từng bước đi vào trong miếu, vừa dùng thanh âm rõ ràng là đã bị nội thương khàn khàn nói:” Anh không chết được đâu!”

Lữ Minh Dương trong lòng cười khổ một trận, Hồng y nữ này thoát nhìn xinh đẹp như vậy mà cũng thâm đến đáng yêu, mở miệng nói một câu mà cũng móc họng nữa, tốt xấu gì thì vừa rồi cũng là mình muốn cứu cô nàng a.

Hắn lồm cồm bò dậy, nhặt lên khẩu súng huyết tương rơi bên cạnh, ngẩng đầu lên lại phát hiện Lưu thúc đã đi vào cửa miếu, đang đứng bên trong cửa miếu hung hăng trừng mắt nhìn Hồng y nữ kia.

Hồng y nữ lại không hề biến sắc, lạnh lùng đáp trả ánh mắt của ông ta, thanh nỏ trong tay cô đã lắp xong tên, đã lại nhắm ngay mi tâm Lưu thúc.

Nhưng song phương đều không có động tác tiếp theo, chỉ là lạnh lùng đối mắt kình nhau.

Lữ Minh Dương trong lòng thầm than, chiếu theo tốc độ của Lưu thúc, chỉ sợ Hồng y nữ cũng không dễ dàng bắn trúng ông ta, cho dù có mình hỗ trợ, chỉ sợ cũng khó mà giải quyết chuyện này. Đối phó với loại ác linh có tốc độ cực nhanh này, chỉ có thể dùng vũ khí có tính sát thương trên phạm vi cực rộng, tỷ như thiết bị bức xạ điện từ cường độ cao trên xe của mình vậy.

Nhưng tình huống hiện tại làm sao mình có cơ hội quay trở lại lấy xe tới đây chứ?

“ Lưu thúc, sao ông lại phải khổ thân như vậy?” Bỗng nhiên trong lúc đang giằng co thì vang lên một tiếng thở dài, Kim lão thái đang đỡ Chu Đình vừa thì thào nói xong.

“ Bọn chúng giết tiểu Hồng.” Lưu thúc cũng không quay đầu lại giương mắt nhìn Hồng y nữ, trầm giọng nói.

“ Tiểu Hồng chết đi ông biết đau lòng, vậy hơn hai mươi đứa nhỏ trong thôn chết đi kia, người nhà bọn nó khóc đến hôn thiên ám địa, ông không phải không biết chứ!” Kim lão thái lớn tiếng nói.

Lưu thúc trầm mặc, hơn nửa ngày mới nói:” Tiểu Hồng nói bọn nó đáng chết, bọn nó khi dễ tiểu Hồng, khi dễ cả mẹ tiểu Hồng nữa, bọn nó đáng chết...”

Kim lão thái thở dài một tiếng, khẩu khí có phần dịu đi, nói:” Lưu thúc, ông là người thật thà, thời điểm xây đập nước, ông vì cứu tôi mà bị gãy mất một chân, lúc chỗ đê bị vỡ, ông vì tu sửa con đê mà đến đông sơn lấy đá, lại đã đánh mất một cái mạng, mấy chuyện này tôi đều ghi nhớ, người trong thôn cũng đều ghi nhớ, nếu không có người trong thôn tiếp tế, mẹ của tiểu Hồng làm sao có thể sống đến hôm nay?”

Lưu thúc nghe mấy lời của Kim lão thái, một nửa khuôn mặt còn nguyên vẹn kia tựa hồ lưu động một loại thần sắc khó diễn tả bằng lời, tựa hồ là kích động, lại tựa hồ là ủy khuất.

“ Thời điểm tiểu Hồng chết, ông không muốn cho nó biến mất, điểm này ta có thể hiểu.” Kim lão thái nói xong, không biết tự khi nào đã liếc mắt nhìn cô cháu gái của mình đang cùng tiểu Bình trốn sau cây cột, toát ra thần tình từ ái,” Nhưng tiểu Hồng tác nghiệt, hại chết nhiều đứa nhỏ như vậy, ông không cản nó, lại còn muốn giúp nó, vậy là ông không đúng...”

Lữ Minh Dương thầm phát ra một tiếng cảm khái, Lưu thúc này có lẽ cũng không phải là ác nhân, hoặc là ác quỷ, nhưng ông ta giúp đỡ đứa con gái cuồng trí của mình làm ra những chuyện điên cuồng này, cũng là tội không thể tha được. Nhưng nếu đặt sang một bên cảm giác tội lỗi chỉ xét thân tình, vậy việc làm của ông ta là đúng hay sai?

“ Tôi đem ông từ trong miếu này thả ra, chỉ là không muốn ông ở trong này chịu khổ, không nghĩ tới ông lại còn lên cứu đi tiểu Hồng! Sớm biết như vậy, tôi lúc trước nên nghe lời Ngô tam thúc, không nên cản trở Cổ thiên sư tiêu diệt cha con ông!” ngữ khí Kim lão thái tràn ngập kích động lẫn hối hận.

Ánh mắt Lưu thúc tràn ngập tang thương, sững sờ không nói được một lời.

“ Ông sao phải tự làm khổ mình chứ?” Kim lão thái thở dài một tiếng, thở hển hển nói:” Ông nên buông tay đi, tha cho mấy đứa nhỏ thành phố này đi!”

Đột nhiên ánh mắt Lưu thúc trở nên lạnh lẽo, ngữ khí nói:” Không được, nó giết tiểu Hồng!”

“ Tiểu Hồng tạo quá nhiều ác nghiệp, nó chết thêm mười lần cũng không tính là nhiều!” Kim lão thái đột nhiên lớn tiếng hét lên.

Lưu thúc chột quay đầu, con mắt còn nguyên vẹn kia lại trở nên đỏ ngầu. Hồng y nữ vội vàng phát động lấy nỏ, xuy một tiếng, một mũi tên bạc hướng mi tâm ông ta bay tới. Cô còn chưa kịp thấy rõ mũi tên có bắn trúng mục tiêu hay không, đã cảm giác được cổ họng của mình bị người ta hung hăng siết mạnh.

Thân ảnh Lưu thúc giống như một đám khói nhẹ nháy mắt liền xuất hiện trước người Hồng y nữ, ông ta đưa lên cánh tay phải đầy vết chai sạn và hằn lên những mạch máu, một chiêu liền bắt được cổ họng của Hồng y nữ, đem cô ta hung hãn ấn vào trên cây cột trong đại điện.

Lữ Minh Dương cảm thấy kinh hãi, vội vàng đem khẩu súng huyết tương nhắm ngay Lưu thúc, siết cò, một tia huyết thủy liền hướng ông ta bắn tới, Lưu thúc nhất thời phát ra một tiếng tru kịch liệt, ông ta đột nhiên quay đầu

lại, tay trái vung lên, nhất thời một cỗ băng phong hướng Lữ Minh Dương chém tới.

Lữ Minh Dương nhất thời cảm giác được một cơn gió lạnh thấu xương ập đến, máu huyết trên hai tay tựa hồ bị đông cứng, ngón tay đã tê liệt, chỉ động một chút là phát ra một trận đau nhức từ trong xương tủy. Hắn cắn chặt răng lần nữa siết cò súng, lần này vậy mà không có huyết thủy bắn ra từ miệng súng, nhìn kỹ, huyết tương trong thủy bình rõ ràng đã ngưng kết thành băng.

“Lưu thúc...” Kim lão thái quát lên thật lớn, lại nhịn không được kịch liệt ho khan một hồi.

“Để tôi giết hai đứa nhóc thành phố này, thay tiểu Hồng báo thù, tôi liền dừng tay, về sau không xuất hiện nữa!” Lưu thúc lớn tiếng la lên, trong thanh âm của ông ta lại tràn ngập một loại tâm tình đau khổ ảm ức.

Cỗ họng Hồng y nữ đã bắt đầu phát ra tiếng “răng rắc” nho nhỏ, Lữ Minh Dương trên đầu toát đầy mồ hôi, hiện tại khẩu súng huyết tương đã bị phế đi, hắn hung hăng đem khẩu súng hướng Lưu thúc ném tới, Lưu thúc cũng không quay đầu lại, chỉ hướng phía sau vung tay lên, nhất thời một cỗ kình phong đánh bật lại, đem khẩu súng huyết tương đánh văng ra một góc xa xa.

Nhưng ông ta không ngờ đến chính là Lữ Minh Dương sau khi phóng đi súng huyết tương, ngay sau đó liền từ trong túi áo nắm lấy mũi tên màu bạc mà hắn nhặt được ở ngoài đê sử dụng như một chiếc phi tiêu từ trong tay bắn thẳng ra ngoài. Chỉ nghe “Chú” một tiếng nhẹ, mũi tên bạc kia đã chính xác cắm vào gáy Lưu thúc.

Mũi tên bạc dài chừng bốn tấc, lúc này toàn bộ mũi tên đã cắm ngập trong đầu Lưu thúc, đầu mũi tên đang từ mi tâm Lưu thúc lộ ra.

Lưu thúc nhất thời phát ra một tiếng tru kịch liệt, mũi tên đang ở trong đầu ông ta phát ra năng lượng của nó, Lưu thúc tựa hồ trải qua nỗi thống khổ còn đáng sợ hơn cả địa ngục hành quyết, ông ta tru lên một tiếng dài bất tận không dứt, chấn đến Lữ Minh Dương phải ôm chặt lấy đầu, Kim lão thái lại gắt gao dựa vào thân án run rẩy toàn thân, cơ hồ đứng không vững, nhưng hai tay của bà ta lại gắt gao bịt chặt hai tai của Chu Đình...

Trong lúc gằm rú, Lưu thúc một chút cũng không buông hai tay khỏi cổ họng Hồng y nữ, hơn nữa càng khẩn trương dùng sức siết chặt, thậm chí hai bàn tay của ông ta đã dần dần được bao phủ bởi một đám khí đen dày đặc.

“ Lưu lão tứ, dừng tay!” Đột nhiên một thanh âm già nua vang lên.

Lữ Minh Dương vội vàng quay đầu qua, liền thấy Ngô tam thúc không biết khi nào đã xuất hiện ở cửa, phía sau ông ấy còn dẫn theo một bầy dê, bầy dê quý dị xếp thành một đội hình chỉnh tề, chỉnh tề dàn trận sau lưng Ngô tam thúc, những đôi mắt dê tròn xoe gắt gao nhìn Lưu thúc không hề chớp mắt...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Bầy Dê

“ Tam ca?” Lưu thúc nghe được tiếng Ngô tam thúc kêu, chậm rãi quay đầu lại, hai tay trên cổ họng Hồng y nữ cũng có chút nới lỏng.

“ Buông nó ra!” Ngô tam thúc lại quát to một tiếng.

Lưu thúc tựa hồ thập phần e ngại Ngô tam thúc, nhất thời hai tay thả lỏng, buông Hồng y nữ ra. Hồng y nữ nhất thời ngã xuống mặt đất, bởi vì nghẹt thở trong thời gian dài, cô ta đã toàn thân bủn rủn vô lực, vừa thở hỗn hển, vừa liếc đôi mắt vô thần nhìn Lữ Minh Dương, Lữ Minh Dương vội vàng tiến lên nâng cô ta dậy, sau đó nhanh chóng lui lại bên cạnh thân án.

Lưu thúc cũng không thèm để ý hành động của Lữ Minh Dương, chỉ là si ngốc giương mắt nhìn Ngô tam thúc, khoe miệng nhẹ nhàng mấp máy, tựa hồ muốn nói cái gì, rồi lại nói không nên lời.

Ngô tam thúc bước vào bên trong miếu, bầy dê phía sau ông ta như trước vẫn không nhúc nhích, chẳng qua từ trên người mấy con dê lại phiêu hốt xuất hiện mấy thân ảnh gần như trong suốt, theo Ngô tam thúc phiêu hốt tiến vào trong miếu, những thân ảnh này ngày càng rõ ràng, thời điểm dừng lại ở trong miếu đã là hình dạng của mấy đứa nhỏ, Lữ Minh Dương nhận ra chúng đúng là đám tiểu quỷ mình vừa rồi đã gặp qua.

Ngô tam thúc kiên định đứng lại trước mặt Lưu thúc, hung hăng trừng mắt nhìn ông ta nói:” Lưu lão tứ! Người mỗi ngày đều lần trốn ta, trốn ta

mười mấy năm, nhưng hôm nay người không chạy được đâu!”

“ Tam ca...” Lưu thúc lấp bắp nói.

“ Đừng gọi ta là tam ca, ta không có huynh đệ như người!” Ngô tam thúc phẫn nộ nói,” Nhìn chuyện tốt mà người đã làm đi, đã hại chết bao nhiêu đứa nhỏ.” Ông ta vừa nói, vừa chỉ chỉ đám tiểu quý. Đám tiểu quý đứng tứ tán xung quanh, giương mắt gắt gao nhìn Lưu thúc.

“ Người hại chết bọn nó còn chưa đủ, còn muốn làm khó bọn nó, làm cho bọn nó chết rồi cũng không được siêu sinh.” Ngô tam thúc tức giận đến nổi hàm râu dê cũng đã vểnh cao lên.

Lưu thúc thần tình thống khổ, ánh mắt né tránh, mi tâm đã có một tia ánh sáng càng ngày càng sáng, Lữ Minh Dương trong lòng hiểu được là mũi tên nhỏ kia đã bắt đầu phát huy uy lực.

“ Như vậy còn chưa đủ, người bây giờ còn muốn hại mấy đứa nhỏ thành phố này! Không ngờ lúc còn sống người thành thành thật thật, sau khi chết đi lại càng lúc càng điên cuồng!” Ngô tam thúc ngữ khí mỉa mai cười lạnh nói.

“ Là bọn nó, là bọn nó hại chết tiểu Hồng! Ta phải thay tiểu Hồng báo thù!” Lưu thúc đột nhiên ngẩng mạnh đầu lên, hung hăng nói.

“ Người muốn thay tiểu Hồng báo thù, vậy chúng nó cũng muốn thay chính mình báo thù đó!” Ngô tam thúc hung hăng nói.

Một đám tiểu quý kia đã chậm rãi đem Lưu thúc vây lại, chậm rãi từng bước bước tới gần Lưu thúc.

Lưu thúc trong mắt đột nhiên lộ ra một tia sợ hãi, còn có một tia dữ tợn, mũi tên ở mi tâm của ông ta càng ngày càng sáng, ông ta lại nhịn không được rống to lên, nhất thời một trận băng phong mãnh liệt từ trên người

ông ta đánh ra, nhưng đám tiểu quý này lại lạnh lùng không sợ hãi, đều tung người bay tới...

Một trận cuồng phong thật lớn hoành hành khắp nơi bên trong tòa tiểu miếu, chỉ một thoáng liền đem mấy ngọn nến trên thần án mà thổi tắt, chỉ một thoáng tất cả đồ vật trong ngôi miếu đều bay lên không trung, chỉ một thoáng Lữ Minh Dương cảm thấy toàn thân tựa hồ bị ngàn vạn con dao lam cắt trúng, gắt gao đau đớn dưới từng tấc da.

Cuồng phong trong miếu làm cho người ta cơ hồ khó có thể đứng vững, Lữ Minh Dương, Hồng y nữ, Chu Đình cùng Kim lão thái bốn người gắt gao tựa vào thần án miễn cưỡng khống chế thân mình, mà Ngô tam thúc ở giữa miếu dường lại giống như một cây cột cờ ngang nhiên đứng đó, hai mắt lạnh lùng nhìn phong nhãn cực lớn mà mơ hồ - đó là ước chừng hơn hai mươi cái oán linh đang điên cuồng quấn lấy thân thể Lưu thúc. (phong nhãn: mắt bão)

Ở nơi phong nhãn là một đám ảo ảnh đang điên cuồng xoay tròn, vụn vụn, găm rú, dần dần từ trong phong nhãn kia bắt đầu lộ ra một tia hắc khí, sau đó càng ngày càng dày, tiếp theo nữa lại từ từ nhạt dần, sau đó dần dần tiêu tán, một số gần như trong suốt...

Cuồng phong bên trong miếu dần dần ngừng lại, Lữ Minh Dương thẫn thờ dài, Lưu thúc đã tiêu tán, đám tiểu quý kia cũng hoàn toàn biến mất, trên mặt đất chỉ để lại một mũi tên bạc nhỏ, trong bóng đêm lập lòe ảm đạm ngân quang.

Ngô tam thúc phát ra một trận ho khan kịch liệt, thân hình tựa hồ có chút lay động, một bộ dáng đứng thẳng cũng không xong, tựa hồ đột nhiên trong thoáng chốc già đi rất nhiều.

Ông ta chậm rãi ngẩng đầu lên, liếc nhìn Lữ Minh Dương cùng Hồng y nữ, có chút khẽ thở dài, lại đảo mắt nhìn Kim lão thái, tựa hồ có chuyện

muốn nói nhưng cũng không nói gì, sau đó chậm rãi xoay người lão đa lão đảo đi ra cửa miếu.

Ngoài cửa miếu bày dê như trước đứng ở nơi đây, chỉ là bày dê này tất cả đều có chung một bộ dáng ủ rũ buồn rầu, trong con mắt nửa khép nửa mở của chúng cũng thiếu đi một phần linh quang quý dị vừa rồi. Ngô tam thúc thanh âm già nua yếu ớt quát một tiếng, bày dê nhất thời náo loạn, đội ngũ chỉnh tề nhất thời hỗn độn, thậm chí có vài con giống như khóc oe oe chạy đi.

Thân ảnh Ngô tam thúc lão đảo, cố hết sức đuổi bày dê dần dần đi xa, Kim lão thái lại thở dài một tiếng, khóe mắt lại chảy hai dòng lệ già.

Cô cháu gái yên lặng tiến lên vài bước, yên lặng nhìn Kim lão thái. Kim lão thái trong mắt tràn đầy thần sắc từ ái, hai bà cháu yên lặng nhìn nhau, một lát sau bé gái chậm rãi xoay người lại, kéo tay tiểu Bình, từng bước quay đầu lại hướng cửa miếu đi ra.

Theo từng bước chân của chúng, thân ảnh chúng lại càng ngày càng nhạt, ần ần còn lộ ra một tia ánh sáng, ngay một khắc chúng bước qua khỏi cửa miếu kia, hai đứa rốt cục dung nhập vào trong không khí, rốt cuộc nhìn không thấy nữa...

Kim lão thái chậm rãi xoay người, thần sắc trên mặt cũng không biết nói là cao hứng hay là thương tâm. Bà ta gạt đi giọt lệ nơi khóe mắt, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, cầm trong tay cái bật lửa kém chất lượng kia nhẹ nhàng đánh lên một ngọn lửa, đem ngọn nến trên thần án thấp sáng trở lại, thì thào nói một tiếng:” Trời không còn sớm, nên đi ngủ...”

Nói xong, bà ta đem Chu Đình trả lại vào lòng Lữ Minh Dương, rồi hướng phía giường của mình đi tới, lúc này bước chân của bà ta lại tựa hồ thiếu đi một phần nhẹ nhàng, dưới chân phát ra từng tiếng đế giày ma sát với mặt đất.

Lữ Minh Dương thở dài một tiếng, hiện tại hẳn một tay ôm Chu Đình, một tay đỡ lấy Hồng y mỹ nữ, nhưng tâm tình lại không có một điểm hứng khởi. Phương xa đã truyền đến một tiếng gà gáy, xem ra trời đã sắp sáng, hẳn đang chuẩn bị nói gì đó, Hồng y mỹ nữ bên tay trái lại nhẹ giọng nhàn nhạt nói một câu:” thời gian không còn sớm, tôi cũng nên đi rồi.” Cô vừa nói, vừa lắc mình thoát khỏi cánh tay Lữ Minh Dương, nhặt lên thanh thủ nỏ rơi trên mặt đất, sau đó hướng phía cửa miếu đi ra.

Trong thanh âm của cô ta lộ ra một chút lạnh lùng, tựa hồ thực cao ngạo, rồi lại như tiếng ngân của chuông bạc, nghe hết sức êm tai. Lữ Minh Dương cười khở một tiếng, vội vàng kêu lên:” Người đẹp đi thong thả, tôi còn chưa biết tên của cô đó.”

“ Anh không cần thiết biết tên của tôi.” Cô nhẹ nhàng quay đầu, hướng Lữ Minh Dương âm đạm cười nói, ” Anh chỉ cần nhớ rõ tôi đã cứu lại cái mạng của anh là được rồi.”

Lữ Minh Dương lại cười khở một trận, trong lòng thầm nghĩ, tựa hồ tôi cũng đã cứu lại cái mạng của cô a. Lại nhìn Hồng y nữ đã nhẹ nhàng hướng cửa miếu đi ra, cước bộ càng lúc càng nhanh, thân hình thập phần quý dị, nhưng lại toát lên một nét ưu mỹ khó có thể hình dung...

-

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 2 -

Vĩ Thanh

“Tiểu Dũng ơi, không xong rồi...” Một phụ nữ lão đảo xông vào, kêu lên:” Vợ lão tam sanh khó a, anh mau nổ máy kéo, chở cô ấy lên bệnh viện huyện a.”

Vưu Tiểu Dũng nhất thời cả kinh, vội vàng kêu lên:” Xảy ra chuyện gì, có nghiêm trọng không?”

“Đừng dài dòng nữa, trễ một chút nữa người cũng không giữ được!” phụ nữ kia vỗ đùi kêu lên.

Vưu Tiểu Dũng nhất thời thần sắc hoảng hốt, luống cuống tay chân liền muốn đi nổ máy kéo.

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội, Hứa trưởng khoa, chúng ta mau đến xem thử.” Trương giáo sư đứng lên nói.

“Đúng đúng, ông xem đầu óc của tôi, bác sĩ thánh phố ở ngay trước mắt, còn đến bệnh viện huyện làm gì?” Vưu Tiểu Dũng vỗ trán, kêu lên:” Mau, Bát thăm, mau dẫn Trương giáo sư đi xem.”

Bát thăm dậm một chân, vội vàng nói:” Đi đi, trễ một chút người cũng không giữ được.”

Đoàn người vội vàng chạy đến nhà có sản phụ sanh khó kia, chồng sản phụ lại chặn cửa phòng chỉ cho phép Hứa trưởng khoa đi vào, không cho

Trương giáo sư cùng Lữ Minh Dương vào, lại còn la làng cái gì đâu có chuyện nam nhân lại làm việc của bà mẹ.

Trương giáo sư vừa gấp vừa tức, Chu Đình lại gấp đến độ mắng mấy người trên núi này đầu óc cổ hủ phong kiến, Vưu Tiểu Dũng giận trắng mặt, tiến lên dùng một tay gạt chông sản phụ qua một bên, mắng:” Anh không cần mạng con mình sao? Cũng không cần luôn mạng vợ anh phải không? Đây là cứu người đó!”

Chông sản phụ nhất thời oa một tiếng bật khóc tránh ra, ôm Vưu Tiểu Dũng khóc rờn nói:” Đã qua hai ba canh giờ rồi, anh nói vợ tôi sao lại sanh khó như vậy a, vợ con tôi sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Ca, anh nói mấy người này chuẩn bị...”

“ Gọi là bí thư!” Vưu Tiểu Dũng giọng oang oang đẩy cậu kia ra, đến lúc này mà anh ta còn không có quên khoe khoang dáng vẻ quan gia của mình,” Có thể xảy ra chuyện gì? Bác sĩ thành phố a, người ta là giáo sư đó, trực tiếp đỡ đẻ cho vợ anh, còn có thể xảy ra chuyện gì?”

Lại qua một canh giờ, rốt cục” Oa—“ Một tiếng trẻ con khóc truyền đến, nhất thời mọi người nhẹ nhàng thở phào, đứa nhỏ rốt cục đã chào đời.

Trương giáo sư đi ra khỏi phòng sanh, trên mặt chẳng những không có mỗi mệt, ngược lại lộ ra dáng vẻ hưng phấn, ông ta a a cười nói:” Tôi đã biết rốt cục vì sao lại thế này!”

Ngoài cửa mọi người trở mắt nhìn nhau, vẻ mặt mờ mịt.

Trương giáo sư a a cười nói:” Tôi đã hiểu được vì sao Tam Hà thôn lại có nhiều tiểu hài tử mắc bệnh động kinh mà chết rồi.”

Vưu Tiểu Dũng nhất thời hứng trí, Trương giáo sư này đi đỡ đẻ, lại tự nhiên hiểu được vấn đề quái nhiều Tam Hà thôn mười mấy năm qua, cũng hết sức kỳ quái.

“ Tam Hà thôn này mười mấy năm qua có nhiều đứa nhỏ mắc bệnh động kinh mà chết như vậy, kỳ thật chính là bởi vì sinh khó.” Trương giáo sư chậm rãi nói, “ Tam Hà thôn ở nơi xa xôi, hơn nữa sản phụ sinh nở đều là ở tại nhà, một khi phát hiện sinh khó liền cần mấy giờ lộ trình mới đưa tới được bệnh viện huyện, trong thời điểm này trẻ con thập phần dễ dàng bởi vì thời gian sinh nở kéo dài quá lâu mà khiến cho đại não thiếu dưỡng khí sinh ra các bệnh lý tiềm ẩn – tỷ như tiềm ẩn bệnh động kinh.”

Vưu Tiểu Dũng chớp chớp mắt, tiêu hóa mấy câu của Trương giáo sư, nói: “ Thôn của tôi từ trước tới giờ đều sinh nở ở nhà, như thế nào trong quá khứ lại không có loại bệnh này a?”

Trương giáo sư a a cười nói: “ Đó là vì ngày xưa điều kiện y tế còn kém, rất nhiều đứa nhỏ vì sanh khó mà chết. Nhưng hiện tại các cậu không phải cứ phát hiện sanh khó liền đưa vào bệnh viện sao chứ? Đứa nhỏ khó sanh này lại được cứu lại rồi...”

“ A, tôi hiểu rồi.” Vưu Tiểu Dũng gõ đầu nói, “ ý tứ của ông chính là những đứa nhỏ vốn nên chết vì sanh khó lại được cứu sống, lại mắc bệnh, cuối cùng lại chết...”

Trương giáo sư ha ha cười to, nói: “ Không phải là tôi nói anh, anh là một bí thư tin tưởng vào khoa học như vậy, thì không nên chỉ quan tâm đến tình trạng sức khỏe của thôn dân, mà còn phải nâng cao quan niệm về y tế nữa, về sau khi sinh nở tất cả phải đến bệnh viện trước.”

Vưu Tiểu Dũng nhất thời vẻ mặt xấu hổ, liên tục gật đầu, trong giây lát hướng tới chồng sản phụ đập một cước vào hông cậu ta, nói: “ Cái đồ chỉ biết tiết kiệm tiền, sau này sinh con tốn bao nhiêu tiền cũng phải đến bệnh viện, có nghe rõ không!”

Chồng sản phụ vẻ mặt xấu hổ, hắc hắc cười nói: “ Đúng, đúng. Đúng rồi, vợ tôi sinh chính là một bé gái đúng không? Nếu con tôi bây mà kế hoạch

hóa, sau này không sinh con, cũng không cần phải đến bệnh viện... A, con tôi sẽ không tiêm ần bệnh động kinh chứ?”

Trương giáo sư a a cười nói:” không có gì đáng ngại, động kinh cũng không phải là bệnh nan y bất trị, sau này chú ý quan sát, nếu có bệnh liền hảo hảo uống thuốc trị liệu, là có thể chữa khỏi.”

Nhất thời tất cả mọi người đều cao hứng, tràn ngập tiếng cười, Chu Đình liếc mắt nhìn trộm Lữ Minh Dương đứng đằng sau Trương giáo sư, Lữ Minh Dương cũng đang cười, chẳng qua là nụ cười của hằn lại lộ ra một chút gian manh...

Tỉnh thành, trên chiếc xe Jeep của Lữ Minh Dương, Chu Đình thần tình lười biếng tựa vào lòng ngực rắn chắc của Lữ Minh Dương.

“ Đừng quên những gì em đã đáp ứng với tôi.” Lữ Minh Dương nhẹ nhàng nói.

“ Biết rồi, sự tình này em cam đoan tuyệt đối không nói cho bất luận người nào biết, anh đã nói mấy ngàn lần rồi, em có thể không nhớ được sao?” Chu Đình hung hăng điểm một ngón tay lên mặt Lữ Minh Dương nói.

Lữ Minh Dương mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của Chu Đình, chính mình lần này tuyệt đối là mạo hiểm làm một việc vô cùng nguy hiểm, nếu lão Mã biết được khi không có một phóng viên đài truyền hình biết được chân tướng sự kiện lần này, hậu quả kia thực không dám tưởng tượng.

“ Sau này nếu em nhớ anh thì phải làm sao?” Chu Đình sâu kín nói.

Lữ Minh Dương cười khở, tính chất công việc của hằn khiến cho hằn không có khả năng sống cuộc sống giống như người bình thường, trừ công

tác ngoài ý muốn, bất kỳ ai thân cận cùng với hắn đều lập tức bị mấy người thần bí thẩm tra nhiều lần, để xác định người kia có biết chân tướng gì không, có khả năng tiết lộ bí mật hay không. Hắn cũng không muốn Chu Đình bị tiến hành thẩm tra kiểu này.

Chu Đình sâu kín thở dài, lại nói:” Nếu sau này em gặp mấy thứ này... Em làm sao tìm được anh?”

Lữ Minh Dương lại là cười khổ một tiếng, trong lòng không hiểu sao lại có một chút bi thương, hắn chậm rãi nói:” Nếu em thực sự gặp, tôi sẽ đi tìm em...”

Chu Đình yên lặng không lên tiếng, những lời như vậy cô cũng đã hỏi qua vô số lần, nhưng mỗi lần đáp án đều là giống nhau. Cô nhẹ nhàng thở dài, đột nhiên lại nhẹ nhàng cười, đột nhiên chồm người qua, hung hăng ôm lấy cổ Lữ Minh Dương, gắt gao nhìn vào mắt hắn nói:” Hôm nay là tết Trung thu, tám giờ tối em muốn về nhà, nhưng thời điểm trước tám giờ, em không rời anh đâu...”

“ Em...” Lữ Minh Dương đang lúc mở miệng, đột nhiên lại bị hai phiến hồng hồng khóa lại...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Chuyến Xe Cuối Cùng

Quyển 3: Xe buýt tử thần

Nửa đêm, Chu Đình đón chuyến xe buýt số 9 cuối cùng trong ngày, trên xe người không nhiều lắm, chỗ vế trên xe còn rất nhiều chỗ trống, nhưng cô chợt phát hiện ở trong góc hàng ghế cuối cùng rõ ràng là hình dáng Lữ Minh Dương. Cô bỗng nhiên lại nghĩ tới thân phận đích thực của Lữ Minh Dương, vậy thì nơi anh ta xuất hiện cũng có nghĩa là nơi đó sẽ có quái sự phát sinh...

Chu Đình cúi kính dậm dậm chân, lại nhìn lên bảng thông tin xe buýt, chuyến xe buýt số 9 cuối cùng ghé trạm là mười một giờ ba mươi phút, cô lại nhìn lên đồng hồ trên điện thoại di động, đã là mười một giờ ba mươi lăm phút, vậy mà bóng dáng chiếc xe vẫn chưa thấy.

Một giờ trước, Chu Đình đang trực ca đêm thì nhận được điện thoại ở đường dây nóng, tin báo tại khu đô thị mới phía đông vị trí giao lộ đường Kim Minh và đường Hưng Hoa đã xảy ra tai nạn xe cộ, vì thế cô vội vàng chạy tới. Nhưng chỗ này thực sự không có phát sinh tai nạn gì cả, cô nghĩ hẳn là người báo tin đã thông báo địa điểm không được rõ ràng, có lẽ hiện trường tai nạn là ở chỗ nào đó quanh đây, vì thế liền hỏi thăm những người đi đường chung quanh, nhưng vẫn như trước không có manh mối gì.

Nhất định là tên ôn thần vô đạo đức nào đó không có chuyện gì làm nên chọc phá tòa soạn để tìm vui vẻ đây mà. Chu Đình vừa tức giận mắng tên

báo tin lừa đảo, vừa chuẩn bị đón xe trở về, lại lắc đầu phát hiện đây đúng là khu đô thị mới hình thành không lâu, chỗ này lại không phải chỗ trung tâm nhộn nhịp, hơn nữa bây giờ đã là nửa đêm, nghĩ muốn bắt một chiếc xe cũng thật là không dễ dàng gì a.

Chu Đình vòng tay siết chặt lấy y phục trên người, gió đêm ngoài ô tựa hồ muốn lạnh hơn nội thành nhiều lắm. Nếu đợi thêm một lát nữa mà chuyển xe cuối cùng này còn không đến, có lẽ chỉ có cách gọi điện thoại cho đồng sự đến đón mình thôi.

Đang lúc phiền não, Chu Đình bỗng nhiên phát hiện một bóng đen to lớn chậm rãi tiến tới, nhìn kỹ lại, đó không phải là chuyển xe buýt số 9 cuối cùng sao chứ?

Chu Đình không khỏi cảm thấy vui vẻ, rồi lại nhú nhẹ chân mày – trong đêm khuya thế này mà chiếc xe buýt này lại không có mở đèn pha! Thật ra thì trước xe cũng có mở hai chiếc đèn sương mù nho nhỏ màu cam, nhưng nhìn qua tựa hồ giống như hai mắt của con quái vật nào đó...

Những sự tình vừa trải qua không lâu trước đây đã làm cho thần kinh của Chu Đình trở nên mất cảm quá mức, đối với tất cả những sự việc không hợp với lẽ thông thường thì đều không tránh khỏi bị cô dùng quan niệm khác thường để giải thích. Giống như trước mắt: Chiếc xe buýt cuối cùng này, không mở đèn pha, không khỏi làm cho cô liên tưởng đến câu chuyện xe buýt kinh dị đang được lưu truyền trên mạng internet: Đó là một chiếc xe buýt đến từ Minh giới, trên xe trừ quỷ tài thì không có một hành khách nào...

Chu Đình không khỏi rùng mình một cái, chiếc xe buýt chậm rãi ngừng lại trước mặt, cửa xe xịch một tiếng tự động mở ra...

Chu Đình trong lòng thấp thỏm chậm rãi đi tới trước hai bước, muốn thông qua cánh cửa đang mở mà liếc vào trong xe nhìn một chút, bên trong

xe tuy có chút trống trải, nhưng là vẫn có bảy tám hành khách ngồi rải rác khắp nơi, quan sát kỹ sắc mặc bọn họ, tựa hồ cũng không phải là màu trắng bạch, cùng với người bình thường không có gì khác biệt...

“ Uy, cô còn không lên xe?” Bác tài bực tức hướng Chu Đình nói một câu.

Chu Đình nhất thời phục hồi tinh thần, vội vàng lên xe, cửa xe xịt một tiếng đã khép lại đằng sau lưng, cũng không đợi Chu Đình ổn định chỗ ngồi, bác tài đã nhấn ga, xe lập tức lăn bánh. Chu Đình vội vàng chụp lấy thanh lan can bên cạnh đứng vững lại, thở phào nhẹ nhõm một hơi, tựa hồ chiếc xe buýt yên tĩnh này thực không có điểm gì khác thường, cô lấy từ trong túi xách tay ra mấy đồng xu bỏ vào hộp đựng tiền, trong bụng thầm xấu hổ đến đỏ mặt.

Mình làm sao thế này, xe buýt không có mở đèn pha, chắc là do đèn bị hư thôi, giữa ban ngày ban mặt, trời đất sáng sủa thế này lấy đâu ra quỷ chứ? Ách, hình như bây giờ là nửa đêm, cũng không phải là cái gì ban ngày ban mặt a...

Chu Đình vừa suy nghĩ lung tung, vừa xoay người lại quan sát. Trong xe hành khách cũng không nhiều, bên trái sát cửa xe là một vị khách lớn tuổi tóc muối tiêu, đeo mắt kính, rất có phong phạm lão tiên sinh, xem bộ dáng thì giống một vị lão giáo sư trong trường học; mà bên tay phải, đằng sau ghế bác tài là một vị khách nông dân mang theo bao lớn bao nhỏ hành lý, Chu Đình thở dài một hơi, nhìn tới hàng ghế phía sau.

Phía cửa xuống có một hành khách ước chừng mười bảy mười tám tuổi, là một học sinh đeo mắt kính cận, nó có ghế cũng không ngồi, chính là đang đứng tựa vào cây cột dùng ánh đèn mờ mờ trên cửa xe để mà đọc truyện tranh, hàng ghế tiếp sau cửa xe là một đôi vợ chồng trung niên, ngồi sau đôi vợ chồng trung niên là một nữ nhân viên văn phòng trẻ tuổi xinh đẹp, cô ấy chính là đang đeo headphone để nghe nhạc.

Chu Đình lại thở ra một tiếng, cả xe vậy mà không có anh chàng nào để nhìn, nhưng mà cũng không thể đòi hỏi quá, bây giờ là mấy giờ rồi, có xe để mà ngồi đã là tốt rồi, bằng không mình còn phải chịu cảnh nửa đêm khổ sở đứng ngoài đường hóng gió lạnh mà đợi đồng sự đến cứu giúp, tư vị kia tuyệt đối không thể nào hưởng thụ nổi đâu nha.

Cô nắm lấy vòng sắt, từng bước hướng về phía hàng ghế sau xe đi tới, đi tới đi tới, Chu Đình khẽ nhú chân mà đứng khựng lại, bởi vì cô đột nhiên phát hiện trong góc hàng ghế cuối cùng trong khoang xe vậy mà còn có một người, một nam nhân trẻ tuổi đang bấm di động.

Điện thoại di động tựa hồ là loại điện thoại cảm ứng thông minh, chiếc di động to đùng hoàn toàn che kín khuôn mặt anh ta, nhưng Chu Đình chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra ngay y phục trên người hắn.

Một thanh niên mặc chiếc áo khoác dài màu vàng đất không cài nút, thông qua vạt áo để hở, có thể thấy bên trong là một cái áo sơ mi màu đen lại khoác thêm một cái com lê rất nhiều túi – Lữ Minh Dương!

Chu Đình nhất thời ngẩn ngơ, cô có năm mơ cũng không nghĩ mình có ngày gặp lại hắn, ở trong hoàn cảnh đêm khuya trên chuyến xe buýt cuối cùng trong ngày mà gặp lại hắn.

Lữ Minh Dương đã nhẹ nhàng bỏ di động xuống, lộ ra cái mắt kính to bản che hết nửa khuôn mặt, tuy nhìn hắn cũng không có đẹp trai lắm, nhưng mà gương mặt lại có một mị lực đặc thù khó nói rõ, hắn hướng về phía Chu Đình đầu tiên là đưa tay ra làm một cái động tác nhún vai, sau đó là lộ ra nụ cười quan tâm ấm áp.

Chu Đình bỗng nhiên cảm giác được trong lòng mình tựa hồ có một loại tình cảm khác thường lưu động, chỉ một thoáng liền lấp đầy cơ thể.

Chia tay với Lữ Minh Dương tuy là mới có mấy ngày thời gian, vậy mà có cảm giác như đã xa cách mấy thế kỷ, tuy hai người đều sống trong cùng

một thành phố, vậy mà có đôi khi cô lại có cảm giác không ở cùng một thế giới với hẳn. Cô đã nhiều lần tự nhắc mình đừng nhớ đến hẳn nữa, nhưng lại không thể tưởng được hẳn đột nhiên lại xuất hiện trước mắt mình.

Chu Đình bỗng nhiên cảm giác thân thể của mình có chút run rẩy, cô đột nhiên buông tay khỏi vòng sắt, thật nhanh chạy về phía Lữ Minh Dương, chiếc xe buýt dừng đưa khiến cô thật vất vả mới có thể chạy đến gần hẳn, cô bỗng nhiên đứng lại, si ngốc đứng nhìn hẳn.

Lữ Minh Dương vỗ nhẹ nhẹ chỗ ngồi bên cạnh mình, ôn nhu nhìn Chu Đình cười.

Chu Đình bỗng nhiên có chút tức giận, cô giận hẳn, giận nụ cười dịu dàng của hẳn, giận hẳn mặc cô xiêu xiêu vẹo vẹo mà vẫn lười biếng ngồi đó, nhưng cô vẫn là nhẹ nhàng ngồi xuống, ngồi thật sát bên người hẳn.

Chu Đình yên lặng ngồi, Lữ Minh Dương cũng không nói một lời, chỉ là nhìn hẳn dường như có chút ý cười.

Chu Đình kiềm chế xúc động trong lòng, rốt cục nhịn không được nhẹ giọng hỏi:” Tại sao anh lại ở chỗ này?”

Lữ Minh Dương chỉ là nhàn nhạt cười, cũng không nói chuyện.

Chu Đình lại nói:” Anh không phải có xe sao? Sao còn phải ngồi xe buýt vậy?”

Lữ Minh Dương vẫn là không nói gì, vẫn là nụ cười nhàn nhạt trên môi.

Chu Đình bỗng nhiên khẽ nhíu mày, cô bỗng nhiên nghĩ đến thân phận của Lữ Minh Dương, hẳn tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ có Humvee lại không đi, đêm hôm khuya khoắt như vậy lại đi xe buýt.

Hẳn xuất hiện ở chỗ này nhất định là có nguyên nhân!

Chu Đình đột nhiên la lên:” A, chẳng lẽ trên xe này có... Uhm...” Lời còn chưa có nói hết, cả người cô đột nhiên bị Lữ Minh Dương kéo mạnh, tiếp theo cái miệng nhỏ nhắn của cô cũng bị hai phiến gì đó thật nóng bỏng khóa chặt lại...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Kẹt Xe

Một tiếng uhm nho nhỏ của Chu Đình trên chiếc xe yên tĩnh này lại có vẻ vô cùng thánh thót, nhất thời dẫn tới những ánh mắt hiếu kỳ xung quanh.

Bác tài thông qua kính chiếu hậu nhìn một cái, cười nhẹ một tiếng, loại chuyện này ông ta đã nhìn thấy nhiều lắm rồi, căn bản là không có hứng thú để xem.

Lão giáo sư kia quay đầu nhìn thoáng qua, nhất thời tỏ vẻ khinh thường, hừ nhẹ một tiếng liền quay đầu tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần. Mà tên nông dân kia cũng thoáng đỏ mặt lên, cúi đầu chép miệng một cái, cười không thành tiếng.

Đôi vợ chồng ngồi xéo bên kia nhẹ giọng cười cười, còn đứa học sinh thì căn bản là nó chẳng hề nhấc đầu lên, phảng phất như là chìm đắm trong cuốn truyện tranh, đối với sự tình xung quanh không hề để ý tới.

Nữ nhân viên văn phòng tuy là ở gần nhất, nhưng mà cô ấy lại đang đeo headphone, căn bản là không có nghe thấy tiếng uhm đó của Chu Đình.

Chu Đình sớm đã xấu hổ nhắm tịt hai mắt lại, cô vùng vẫy, nhưng lại không dám làm ra động tác quá mạnh, cô sợ người khác hiểu lầm Lữ Minh Dương là một tên lưu manh. Nhưng cô lại không thể không vùng vẫy, dù sao đây cũng là trên xe buýt, là chỗ công cộng, mình làm sao có thể để hãnh tỳ ý khi dễ chứ?”

Nhưng thân thể của cô rớt cục dưới sự khống chế của Lữ Minh Dương đã dần dần trở nên mềm nhũn, đầu óc mê muội, ngọn lửa tình cảm mà cô cố gắng đè nén trong lòng đã lại bị Lữ Minh Dương thổi lên, nhưng tiếp theo Lữ Minh Dương lại nhẹ nhàng buông cô ra.

Cô nghi hoặc, nhìn Lữ Minh Dương thản nhiên nở nụ cười dịu dàng nhìn mình, cô có điểm tức giận, chính xác mà nói thì là thập phần tức giận. Lữ Minh Dương thì lại nhẹ nhàng di chuyển ánh mắt, nâng lên chiếc di động ngoại cỡ trong tay của mình, trên màn hình có chữ.

Chu Đình nhìn lại, Lữ Minh Dương viết chính là: Không được lộn xộn, có quý...

Chu Đình nhất thời phát hoảng trong lòng, chỉ cảm thấy một cơn gió lạnh chạy dọc theo thân thể. Quả nhiên như thế, địa phương Lữ Minh Dương xuất hiện nhất định có quái sự phát sinh.

Cô kinh hãi nhìn khắp nơi, trong buồng xe tất cả vẫn là yên tĩnh như vậy, yên tĩnh đến mức trầm buồn, một loại trầm buồn khiến người ta cảm thấy áp lực. Trong lòng cô dâng lên một nỗi sợ hãi không tên, phảng phất như trong buồng xe này có vô số u linh không nhìn thấy, chúng nó ngồi ở những ghế trống trên xe, thậm chí chính là đang ngồi ở bên cạnh mình...

Lữ Minh Dương nhìn nhìn thần sắc của Chu Đình, mỉm cười, lại nhẹ nhàng đung cô một cái, tiếp tục dùng tay viết lên màn hình: Đừng sợ, có tôi mà...

Chu Đình thấy được câu này, trong lòng rớt cục thở phào nhẹ nhõm một hơi. Cô gắt gao ôm lấy cánh tay Lữ Minh Dương, nhìn nụ cười thản nhiên trên khóe miệng của hắn, nụ cười mỉm kia tựa hồ có thể đem đến cho người ta một cảm giác an tâm ấm áp trong tim, làm cho người ta tin tưởng chỉ cần có hắn bên cạnh, chính mình tuyệt đối sẽ không bị thương tổn.

Xe buýt bỗng nhiên giảm tốc độ, từ từ ngừng lại trước một trạm dừng, xịch một tiếng cửa trước liền mở ra.

Lữ Minh Dương đột nhiên khẽ nhíu mày, Chu Đình nhất thời căng thẳng trong lòng, cô hiểu được nhất định là có việc đã xảy ra. Cô hoảng sợ nhìn khắp nơi, bên trong xe thực không có cái gì di động, mà bên ngoài xe là một mảnh đen thui không có một chút ánh sáng, cái gì cũng nhìn không rõ.

“ Con mẹ nó, không biết là hoa mắt hay là thấy quỷ nữa?” Đột nhiên bác tài xe buýt mắng một câu, nhất thời trong tâm Chu Đình đánh thót một cái. Nghe khẩu khí của bác tài thì tựa hồ là có người đứng chờ xe buýt ở trạm dừng, nhưng khi mở cửa xe lại phát hiện bên ngoài thực ra không có ai, nói cách khác...

Xe lại lăn bánh, Chu Đình lại càng khẩn trương nắm chặt lấy tay của Lữ Minh Dương, Lữ Minh Dương lại nhìn cô mỉm cười, vỗ nhẹ lên lưng cô một cái, ý bảo cô không cần hoảng sợ.

Chu Đình mạnh mẽ áp chế nỗi sợ trong lòng, đôi mắt tròn xoe mở lớn, cẩn thận quan sát mọi góc ngách trong xe, bỗng nhiên một chiếc xe ngược chiều chạy tới, ánh đèn pha mãnh liệt xuyên qua kính cửa sổ chiếu vào buồng xe, trong chớp mắt hai xe đã lướt ngang qua nhau, trong buồng xe nhất thời lại lâm vào hôn ám, nhưng trong nháy mắt này, Chu Đình tựa hồ thấy được một bóng người đứng ngay tại cửa trước, một bóng người trong suốt mờ lung.

Chu Đình nhất thời căng thẳng trong lòng, quả nhiên là có “người” lên xe. Cô cuống quýt quay đầu nhìn Lữ Minh Dương, phát hiện Lữ Minh Dương cũng tập trung ánh mắt nhìn tới vị trí cửa trước xe buýt, đúng là vị trí mà lúc này mình đã nhìn thấy bóng ảnh người kia. Chu Đình nhất thời càng thêm tin tưởng lúc này mình nhìn thấy cũng không phải là ảo giác.

Chu Đình không tự chủ được bắt đầu hoảng sợ, thông qua cánh tay bị cô gắt gao ôm chặt trước ngực, Lữ Minh Dương cảm giác được nỗi sợ hãi trong lòng Chu Đình. Hắn thầm thở dài một tiếng, nếu một người thật tâm tin tưởng vào loại chuyện này, sẽ tự nhiên sinh ra một ít giác quan đặc biệt mãnh cảm, hắn tin tưởng rằng Chu Đình đã cảm nhận được sự tồn tại của cái thứ đó rồi.

Nhưng hắn còn muốn đợi, bởi vì con quý hiện tại đang đứng ở cửa xe tựa hồ cũng không phải là thứ mà mình muốn đợi, con quý này nhìn qua tựa hồ là một lão nhân đã hơn sáu mươi tuổi, hơn nữa năng lượng cũng không mạnh, thậm chí có thể nói là cực kỳ yếu ớt, yếu ớt đến nỗi tùy thời đều có thể tan biến, Lữ Minh Dương không tin sự tình phát sinh trong quá khứ lại có thể do một con quý yếu ớt như thế này làm ra.

Có lẽ còn có một ác linh cường đại khác vẫn chưa hiện thân.

Bên trong xe ánh sáng thập phần hôn ám, Lữ Minh Dương xuyên qua mắt kính màu trà mà quan sát khắp nơi một lần, như cũ vẫn là không có phát hiện gì khác thường.

Bây giờ chuyện có thể làm chỉ là chờ đợi.

Đột nhiên bên trong xe tựa hồ sáng bừng lên. Lữ Minh Dương nhíu mày nhìn xuyên qua cửa sổ, rõ ràng phát hiện xa xa vậy mà có rất nhiều xe dừng lại, làm cho cả con đường tắc nghẽn đến giọt nước cũng không thông. Vô số ánh đèn xe hội tụ cùng một chỗ, đem cả con đường chiếu sáng như ban ngày.

Xe buýt đã từ từ giảm tốc ngừng lại, bác tài thấp giọng mắng một câu, lầm bầm nói:” Bây giờ là mấy giờ rồi, vậy mà còn kẹt xe, đừng nói con mẹ nó đụng chết người chứ...”

Trong xe mọi người trầm mặc như trước, chỉ có đôi vợ chồng kia hơi có chút xôn xao, nhẹ giọng than thở hai câu rồi cũng yên lặng trở lại. Đêm

khuya kẹt xe tuy không thường xuyên gặp phải, nhưng có lẽ đúng như lời bác tài nói, chỗ này chắc là xảy ra tai nạn xe cộ rồi.

Lữ Minh Dương trong lòng thầm bất an, bởi vì hẳn phát hiện bên ngoài tuy có vô số ánh đèn xe phát sáng, nhưng chung quanh những chiếc xe này tựa hồ bao phủ một đám sương mù như có như không, mặc dù những chiếc xe này rõ ràng tồn tại dưới ánh sáng đó, nhưng nếu nhìn kỹ, thì lại phát hiện căn bản là không thể nhìn rõ ràng bất cứ chiếc xe nào.

Cái này tuyệt đối không phải là kẹt xe gì hết, hiện tại trên con đường này trừ chiếc xe buýt này thiết nghĩ tuyệt đối không còn một chiếc xe nào khác.

Cái này chỉ là một loại ảo giác, nhưng làm cho Lữ Minh Dương cảm thấy kinh ngạc chính là cái ảo giác này vậy mà có thể làm cho nhiều người như vậy đồng thời cảm ứng được, năng lượng của ác linh này đến tột cùng là mạnh đến cỡ nào đây?

Bất quá cũng tồn tại một loại khả năng khác, đó chính là ảo giác này cũng không phải do một con quỷ tạo thành, mà là có rất nhiều quỷ đồng thời liên kết tạo thành. Nếu nói theo cách này, thì chỗ này đến tột cùng là có bao nhiêu con quỷ đây chứ? Chẳng lẽ chiếc xe buýt này đã đi vào thành phố ma trong truyền thuyết? Hoặc là chiếc xe này đang trên đường đi xuống “hoàng tuyền”, cho nên mới có tình trạng kẹt xe nghiêm trọng như vậy?

Đột nhiên từ cửa sổ phía sau cũng có một đạo ánh sáng chiếu xuyên tới, Lữ Minh Dương nhất thời quay đầu lại nhìn, chỉ thấy không biết từ khi nào thì, phía đằng sau chiếc xe buýt này, thậm chí cả bên hông xe đã đậu đầy những chiếc xe hơi đèn pha sáng lóa.

Lữ Minh Dương bỗng nhiên trong lòng máy động, hẳn đột nhiên hiểu được mục đích của ác linh này...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Sản Phẩm Khoa Kỹ Mới Nhất

Chương 3: Sản phẩm khoa kỹ mới nhất.

Xe buýt đã hoàn toàn bị bao vây ở trung tâm, trước sau trái phải đều có ánh đèn xe hơi, có xe hơi con, có xe chở hàng, thậm chí còn có hai chiếc xe cấp cứu 120 và một chiếc xe mai táng.

Nhìn cảnh kẹt xe vô cùng vô tận, bác tài xe buýt bất lực thở dài, nằm ôm vô lăng nhắm mắt. Theo kinh nghiệm thì, quy mô kẹt xe kiểu này ít nhất cũng phải mất nửa giờ đồng hồ mới có thể tạm khai thông. Buổi tối ngày hôm qua không ngủ mà đi đánh麻雀 chược, cho đến buổi chiều nhận ca cũng chưa có chợp mắt qua, mong muốn lớn nhất lúc này chính là nhanh chóng kết thúc công việc rồi tùy tiện tìm chỗ nào đó đánh một giấc. Nhưng không ngờ tới đèn pha của xe bị hư, không dám chạy nhanh đã không nói, tự nhiên lại còn gặp cảnh kẹt xe lớn như vậy.

Trước tiên ngủ một chút chắc cũng không có vấn đề gì lớn, cho dù một lát hết kẹt xe, mấy chiếc xe phía đằng sau sẽ bấm còi đánh thức mình dậy. Ông ta nghĩ như vậy, không tự chủ được đã chìm vào giấc ngủ.

Nhưng ông ta tuyệt đối nhìn không thấy mà cũng không thể tưởng tượng được, bên cạnh vậy mà có một lão nhân trong suốt đang khẩn trương dùng sức lay động cánh tay của mình, lớn tiếng la hét cái gì đó, nhưng thanh âm lại một điểm cũng không có phát ra.

Bác tài nhìn không thấy, Lữ Minh Dương lại thấy vô cùng rõ ràng. Hẳn bỗng nhiên hiểu được vị lão nhân này cũng không phải là ác linh.

Người có thiện ác, quỷ đồng dạng cũng có thiện ác. Linh hồn lão nhân kia, một lão quý có năng lượng thập phần yếu ớt cũng không phải là một ác linh, ông ta đang có ý đánh thức bác tài. Lữ Minh Dương nhìn lão nhân đó, trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, dựa vào năng lượng yếu ớt của lão quý này căn bản là so với hư vô không có gì khác nhau, làm sao có thể tác động lên người sống được, làm sao có thể gọi bác tài thức dậy đây?

Hắn vừa cảm thán vì sao quý thiện đều là quý có năng lượng yếu ớt như vậy mà ác linh lại thường có năng lượng rất mạnh, vừa có chủ ý đem cánh tay bị Chu Đình ôm trong ngực rút ra, nhưng rốt cục lại phát hiện làm như vậy tựa hồ có chút phí công. Bất đắc dĩ đành phải dùng cánh tay còn lại lấy từ trong túi áo ra một cái hộp nhỏ.

Đây là một cái hộp màu đen nhỏ cỡ bao thuốc lá, hắn từ trên đỉnh hộp rút ra một sợi dây, có chân cắm giống như mấy sợi cáp truyền âm thanh. Hắn ghim chân cắm vào jack cắm trên cái di động ngoại cỡ, nhanh chóng điểm điểm lên màn hình điện thoại di động...

Kỳ thật cái hộp này là thiết bị phát sóng siêu thanh đặc chế, mà cái hắn đang thao tác trên màn hình chính là phát một bản nhạc đặc biệt có tần số siêu âm.

Lỗi tai con người có thể nghe được thanh âm có tần số trong phạm vi từ 16Hz đến 20Khz, thanh âm có tần số ngoài phạm vi này thì mặc dù con người không thể nghe được, nhưng cũng không phải là con người không thể cảm ứng được, tỷ như thanh âm có tần số dưới 16hz hay trên 20khz vẫn là có tác động đến xương cốt thân thể con người, sau đó nó lại truyền đến đại não mà khiến cho người ta dường như nghe được thanh âm đó v. v...

Mà tại Viện nghiên cứu linh dị bí mật, những người được gọi là chuyên gia khoa học tại đây nghiên cứu thấy là tín hiệu âm thanh có tần số càng cao thì đối với não người càng có ảnh hưởng sâu mạnh. Mỗi tín hiệu siêu âm tần có quy luật riêng biệt hoàn toàn có thể làm cho người ta sinh ra một loại ảo giác riêng biệt, cùng lý luận đó, cũng có loại tín hiệu siêu âm tần có thể làm cho người ta mất đi ảo giác.

Hiện tại cầm trong tay Lữ Minh Dương chính là sản phẩm mới nhất của loại nghiên cứu này.

Tại người nghe không được, nhưng đại não lại có thể bắt được thanh âm ba động tràn ngập trong buồng xe, Lữ Minh Dương nhìn thấy lão quỷ tốt bụng kia đang nhẹ nhàng vặn vẹo thân mình, lão quỷ chậm rãi quay đầu liếc nhìn Lữ Minh Dương, tựa hồ khóe miệng nở một nụ cười mỉm, tiếp theo lão ấy đột nhiên tiêu tán vô hình.

Lữ Minh Dương bất đắc dĩ hít sâu một hơi, lại rút từ trong người ra một khẩu súng lục.

Chu Đình nhất thời hoảng sợ, chẳng lẽ ác linh kia đã xuất hiện? Cô nhìn phương hướng khẩu súng trong tay Lữ Minh Dương đang nhắm tới, phát hiện Lữ Minh Dương chính là đang nhắm vào bác tài. Chu Đình nhất thời lại hoảng hồn, chẳng lẽ bác tài chính là ác linh kia?

Chẳng lẽ là mình đi lên một chiếc xe buýt do quỷ lái? Chu Đình nhất thời lại lâm vào hoảng sợ, nếu không phải gặp được Lữ Minh Dương trên xe, có lẽ buổi tối hôm nay liền bị quỷ tài xe buýt chở xuống hoàng tuyền luôn rồi...

Lữ Minh Dương nhìn thấy biểu tình trên mặt Chu Đình không ngừng biến hóa, không khỏi nhìn cô mỉm cười, siết lấy cò súng.

Không có tiếng nổ, súng lục chỉ là phát ra một tiếng “phốc” nho nhỏ.

Lữ Minh Dương vội vàng đem súng lục nhét vào trong người, khẽ mỉm cười với Chu Đình, Chu Đình cũng không tức giận lại hung hăng ngắt một cái trên cánh tay của hắn – thì ra Lữ Minh Dương rút ra chẳng qua là một khẩu súng lục bắn đạn cao su mà thôi.

“Viên đạn” bắn trúng ngay gáy bác tài, bác tài mới vừa mơ mơ màng màng chìm vào giấc mộng nhất thời giật bản mình, ông ta đột nhiên ngồi thẳng dậy, lại phát hiện trước mặt một mảnh tối đen, làm gì còn cảnh kẹt xe thành hàng dài?

Chẳng lẽ nhanh như vậy đã thông đường? Hay là chính mình đã ngủ rất lâu? Ông ta nghi hoặc, bối rối liếc mắt nhìn vào kính chiếu hậu, may mắn hành khách bên trong xe thực không có xô xao gì lớn, lão giáo sư vẫn nhắm mắt dưỡng thần, anh nông dân thì đang ngủ gật, đứa học sinh vẫn xem truyện tranh, nữ công sở vẫn nhắm mắt nghe nhạc, đôi vợ chồng kia tựa hồ đang thấp giọng tranh luận chuyện gì, chỉ có cặp tình nhân ở hàng ghế cuối cùng kia là đang dùng ánh mắt quý dị nhìn mình.

Bác tài nhất thời cảm thấy bối rối, nếu hai người trẻ tuổi này đi khiêu nại mình một cái, nói bác tài ngủ gật trên vô lăng, không lớn không nhỏ cũng là một chuyện phiền toái.

May mắn là vừa rồi cũng không có tắt máy, ông ta vội vàng sang số, chiếc xe chậm rãi lăn bánh.

Nhưng đúng lúc này, Lữ Minh Dương bỗng nhiên cảm giác được một ánh đèn chói mắt xuyên qua cánh cửa sổ bên trái chiếu vào, hắn quay đầu qua nhìn, liền phát hiện một chiếc xe tải lớn đang vù vù xé gió lao đến. Không kịp suy nghĩ gì nữa, Lữ Minh Dương xoay người lập tức đem Chu Đình gắt gao ôm thật chặt vào trong lòng.

Tuy đã sớm đoán được mục đích của ác linh này – làm cho chiếc xe buýt này phải dừng lại ở một ngã tư đường, sau đó lại khống chế một chiếc

xe tải lớn trực tiếp đâm thẳng vào xe buýt!

Nhưng không nghĩ tới chính mình vẫn là chậm nửa nhịp. Lữ Minh Dương trong lòng tràn ngập hối hận, chính mình thật sự là có điểm quá sơ suất, vừa rồi hoàn toàn không nên đi thử nghiệm cái gọi là sản phẩm khoa kỹ mới nhất này, chính là nên trực tiếp xông tới phía trước, đẩy bác tài qua một bên, trực tiếp lái xe tiến tới xông vào đám xe u linh phía trước...

Nhưng thời gian không thể đảo ngược, hết thấy đều đã chậm.

Lữ Minh Dương gắt gao đem Chu Đình ôm chặt trong lòng, nhưng qua một lát hẳn phát hiện Chu Đình trong lòng mình đang nhẹ vùng vẫy, hẳn bỗng nhiên phát giác chính mình còn chưa chết.

Xuyên qua cửa sổ xe bên phải nhìn lại, một chiếc xe tải cực lớn đang phóng như bay trên đường – có lẽ chính mình thực không có chậm nửa nhịp kia, chẳng qua cũng không nhanh phân nào, chiếc xe tải khổng lồ kia tựa hồ đúng là đã quệt trúng cái đuôi xe buýt khi phóng xẹt qua.

Tiếp theo hẳn nghe được tiếng mắng của bác tài:” Mẹ nó, chạy nhanh như vậy gấp đi chết hả...”

Lữ Minh Dương lại treo nụ cười nhàn nhạt kia lên khóe miệng, nhiệm vụ lần này tựa hồ cũng rất đơn giản. Không có đổ máu, không có thương vong, thậm chí đến một cái quý ảnh cũng chưa nhìn thấy – trừ cái lão quý tốt bụng kia – liền giải quyết xong vụ án mạng mà lão Mã vô cùng xem trọng này, hơn nữa còn vô cùng xảo hợp mà gặp lại Chu Đình.

Vừa nghĩ đến Chu Đình, đôi tay Lữ Minh Dương lại có chút không yên phận, mặc dù lý trí nói cho hẳn biết chính mình không nên quá thân cận với Chu Đình...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Tai Nạn

Chương 4: Tai nạn

Ngày 10 tháng 10 - buổi trưa, Chu Đình nhận được cuộc gọi nóng, được tin tại một công trường kiến trúc ở ngoại ô phía bắc có phát sinh tai nạn - một công nhân tử vong tại chỗ. Đây chính là một cái tin rất hot! Cô lập tức cùng một cameraman trong đài truyền hình lái xe chạy đến địa điểm phát sinh tai nạn.

Đây là một công trường mới khởi công, đang tiến hành đào móng. Công trường đã dừng thi công, mấy chiếc máy xúc khổng lồ đậu một bên, trong đó có một chiếc máy xúc bị rất nhiều công nhân vây quanh.

Chu Đình và cameraman chạy đến gần, phát hiện gầu múc trên cần cầu của máy xúc dính đầy máu, bên dưới gầu múc là một hố đất khổng lồ, trong hố cũng đầy máu tươi. Bên cạnh hố đất có phủ một tấm bạt cũ, có thể thấy được một người đang nằm bên dưới.

Không thể nghi ngờ, đây chính là hiện trường tai nạn.

Người chết tên là Trương Đức Tài, vốn là một nông dân ở quê, buổi sáng hôm nay mới gia nhập đội thi công, bao lớn bao nhỏ hành lý còn chưa mở ra, người đã chết rồi.

Người phụ trách công trường đã mất tâm, chỉ còn lại những công nhân xa lạ này đang bàn tán vì sao cậu ta bị chết, nói không biết vì nguyên nhân

gì mà cậu ta lại đi đến gần máy xúc, hơn nữa còn có thể không cần thận mà rơi xuống hố đất đang thi công. Cái này cũng không có gì, mà đáng sợ chính là vừa vịn chiếc gầu múc trên cần cầu của máy xúc che tầm nhìn của tài xế lái cầu, thực sự không nhìn thấy cậu ta đang bị rơi trong hố đất, vì thế gầu múc hạ xuống, cậu ta nhất thời bị lực lượng khổng lồ của gầu múc phân thành hai nửa...

Chu Đình nhất thời sinh ra một trận ớn lạnh, một loại ớn lạnh sợ hãi đối với tử vong. Ngay lúc này thật xảo hợp có một cơn gió thổi đến, cũng không phải là một cơn gió quá mạnh nhưng lại vừa đủ đem tấm vải bạt phủ trên người Trương Đức Tài lật lên, nhất thời Chu Đình liền thấy được hoàn toàn thân thể đã mất đi sinh mạng này.

Nếu là một cổ thi thể bình thường thì có lẽ cũng không có cái gì khủng bố, nhưng mà cái thứ hỗn hợp đen thui giữa máu và bùn đất trên bụng của cậu ta lại đang chứng minh cổ thi thể này đã bị chia làm hai đoạn, Chu Đình nhin không được có một loại cảm giác muốn nôn mửa.

Nhưng bất chợt Chu Đình phát hiện Trương Đức tài này tựa hồ có chút quen mặt.

Đặc tính nghề nghiệp làm cho Chu Đình có một năng lực đó là chỉ cần gặp người ta một lần cô sẽ nhớ kỹ gương mặt người đó, cô cần thận suy nghĩ đến tột cùng đã gặp qua cậu nông dân này ở nơi nào, bỗng nhiên cô toát ra một trận mồ hôi lạnh, Trương Đức Tài này không phải chính là cậu nông dân bao lớn bao nhỏ hành lý mà mình nhìn thấy trên xe buýt vào buổi tối hôm qua sao chứ?

Chuyện này cùng với chiếc xe buýt ngày hôm qua sẽ không có liên hệ gì chứ? Chu Đình nhất thời nhớ tới Lữ Minh Dương, cô nóng lòng muốn đem sự tình này nói cho Lữ Minh Dương biết, muốn nghe lời giải thích của hắn. Nhưng buổi sáng hôm nay lúc chia tay với hắn, Lữ Minh Dương như trước không có lưu lại cho mình bất cứ phương thức liên lạc nào.

Chu Đình thấp thỏm trong lòng, hoang mang sợ hãi, cô thật sự không rõ chính mình vì sao phải quen biết loại người như Lữ Minh Dương, nếu không biết hẳn, chính mình tuyệt đối sẽ đem sự tình lần này coi như là một sự trùng hợp ngẫu nhiên không đáng nhắc tới mà thôi, nhưng từ khi quen biết hẳn, phảng phất thế giới này còn rất nhiều chuyện mà mình không biết.

Con người bởi vì không biết nên mới sợ hãi.

Chu Đình tâm tình thấp thỏm làm một cái phóng sự đơn giản, tinh thần hoảng hốt cùng cameraman trở lại đài truyền hình, đè nén sự hoảng loạn cho đến khi hết ca, trần trọc khó ngủ suốt cả một đêm, cho đến ngày hôm sau đi làm mới xem như hồi phục chút ít tinh thần.

Nhưng ngày hôm sau ngay lúc mới vào ca, Chu Đình liền nhận được một cuộc gọi ở đường dây nóng, nói là ở Tam Thập Ngũ có một vị lão giáo sư đã xảy ra tai nạn ngoài ý muốn trong khuôn viên trường học.

Chu Đình nhất thời trong lòng cả kinh, nhớ mang máng hình như buổi tối ngày hôm đó trên xe buýt cũng có một lão giáo sư, chẳng lẽ... Chu Đình tinh thần có chút hoảng hốt, đột nhiên một hồi chuông điện thoại reo lên làm cho cô giật cả mình.

Là di động của mình, Chu Đình thoáng thờ phào một cái, lấy di động ra, lại phát hiện trên màn hình là một dãy số lạ lẫm. Chu Đình cũng không có để ý, bởi vì tính chất công việc khiến cô thường xuyên có những cuộc tiếp xúc với những số lạ thế này.

Cô bấm nút nhận cuộc gọi, trong điện thoại lại là một hồi trầm mặc, tiếp theo là một giọng nói từ tốn trầm thấp mà tràn đầy sức hút cất lên:” Chu Đình...”

Cô nhất thời chết lặng trong lòng, bởi vì cô nhận ra giọng nói này – là Lữ Minh Dương.

“ Bây giờ cô có tiện nói chuyện không?” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói.

“Ừ, anh nói đi.” Chu Đình đè nén tâm tình đang kích động, vừa nói, vừa hướng phòng vệ sinh đi tới. Cô hiểu được ý tứ của Lữ Minh Dương, những gì cô và hần trao đổi là tuyệt đối không thể để người khác nghe được, bằng không nhất định sẽ mang đến một ít phiền toái không đáng có, ngoài ra chính là có thể bị người khác hiểu lầm mình bị thần kinh.

“ Tôi có thấy tin tức cô đưa ngày hôm qua.” Lữ Minh Dương lạnh nhạt nói.

Chu Đình cảm giác có một trận ầm ỨC dâng lên trong lòng, thậm chí có một chút cảm giác ỨT NGHIỆN.

“ Hình ảnh rõ nét lắm.” Trong thanh âm Lữ Minh Dương tựa hồ có một chút trêu chọc, “ Tôi nhận ra người nông dân đó.”

Chu Đình có chút nổi xung muốn hung hăng cắn cổ họng Lữ Minh Dương một cái thật mạnh, rõ ràng đã nói là cứ yên tâm nói chuyện, vậy mà hần còn quanh co lòng vòng nói hươu nói vượn như vậy.

“ Tôi nghĩ em cũng đã đoán được.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói.

Chu Đình đợi một chút cũng không thấy Lữ Minh Dương nói tiếp, cân nhắc một chút nói:” Em vừa nhận một cuộc điện thoại, nói ở Tam Thập Ngũ có một vị lão giáo sư gặp chuyện ngoài ý muốn...”

Lữ Minh Dương đợi một chút, nói:” Ừ, bây giờ tôi sẽ chạy đến đó, em cũng lập tức đến đó, một mình, được không?”

“ Được.” Chu Đình đáp không chút do dự.

Cúp điện thoại, Chu Đình vội vội vàng vàng quay lại văn phòng, nhả một tiếng là có tin tức đầu mối, rồi quơ lấy cái túi xách nhỏ một mình xông ra ngoài.

Tam Thập Ngũ cách đài truyền hình cũng không quá xa, Chu Đình chỉ mất hơn mười phút là chạy tới Tam Thập Ngũ. Cầm thẻ phóng viên hỏi thăm khắp nơi, cuối cùng tìm tới khu ký túc xá giáo viên, xa xa liền thấy một chiếc xe cấp cứu 120 đậu ven đường, một đám người đang vây quanh xe.

Chu Đình vừa lấy ra máy quay DV từ trong túi xách, vừa bước nhanh đến gần.

Ở giữa đám đông, ba kỹ thuật viên cấp cứu đang tiến hành cấp cứu cho một lão nhân tóc muối tiêu, nghe khẩu khí của bọn họ tựa hồ lão nhân đã không còn hô hấp và nhịp tim, bọn họ chính là đang cố gắng lần cuối cùng.

Cái lão nhân kia đúng là người tóc muối tiêu trên xe buýt, đúng là lão giáo sư đeo kính đó. Tuy đã sớm đoán trước, nhưng khi chứng thật, Chu Đình vẫn là không khỏi cảm thấy ớn lạnh cả người.

Nhìn khắp nơi một chút, thực không có phát hiện thân ảnh Lữ Minh Dương, cô cắn chặt răng, vừa dùng DV để quay phim, vừa lấy danh nghĩa phóng viên hướng mọi người chung quanh hỏi tình huống cụ thể.

Lão nhân tên là Lưu Thư Thành, là một lão giáo sư đã về hưu sống ở Tam Thập Ngũ, vợ đã qua đời, con gái đã thành gia lập thất, chỉ một thân một mình sống tại phòng ký túc xá do trường học cấp. Sáng sớm hôm nay Lưu Thư Thành vẫn giống như thường lệ đạp xe ra ngoài đi ăn điểm tâm, thời điểm trở về thì đột nhiên ngã sấp xuống tại chỗ này.

Chu Đình nhìn địa phương người nọ chỉ, mặt đất chốc chút không bằng phẳng, nhưng cái này tuyệt đối không thể làm người ta ngã sấp từ trên xe xuống.

Người nọ thở dài, thầy giáo Lưu tuy có điểm cố hủ, nhưng ông ấy tuyệt đối có thể coi là một người tốt. Bình thường thân thể cũng rất khỏe mạnh, không nghĩ tới ngã một cái lại thành ra nghiêm trọng như vậy, xem tình trạng này chỉ sợ là cứu không nổi...

Quả nhiên mấy kỹ thuật viên cấp cứu này đã chịu bó tay, đang cùng một vị có vẻ như là lãnh đạo nhà trường tranh cãi gì đó. Chu Đình đi qua hỏi một chút, biết được nguyên nhân tử vong của Lưu Thư Thành là nhồi máu cơ tim, sau khi kỹ thuật viên tận lực cấp cứu đã tuyên bố tử vong. Nhưng vị lãnh đạo này lại nói Lưu Thư Thành thực không có tiền sử bệnh tim, hy vọng kỹ thuật viên cấp cứu cố gắng thử thêm một lần nữa...

Chu Đình yên lặng lùi sang một bên, cô không muốn bị dính vào chuyện tranh cãi vô vị này, bởi vì cô có thể thập phần xác định vị lão giáo sư này đã không thể cứu.

Cô ngẩng đầu nhìn vầng thái dương trên cao, đột nhiên phát hiện, thì ra tử vong lại cách con người gần như vậy.

Cô bỗng nhiên cảm giác đầu vai mình bị người ta chụp lấy, cô xoay phắt lại, phát hiện Lữ Minh Dương không biết từ khi nào đã đứng đằng sau mình. Cô bỗng nhiên có một loại ý muốn, muốn nhào vào trong lòng hắn mà khóc thật to.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Chuyến Xe Chết Chóc

Tam Thập Ngũ là trường trung học trọng điểm của thành phố, rất nhiều học sinh, chiếm một diện tích cực lớn, riêng bên trong khu ký túc xá này thì những khóm hoa tươi hoặc hòn giả sơn được bố trí rải rác khắp nơi, thiết kế thực là cực kỳ u nhã.

Lữ Minh Dương dìu Chu Đình rời khỏi hiện trường Lưu Thư Thành tử vong, vòng qua vài tòa nhà trong khu ký túc xá đi vào bên trong một tiểu hoa viên u tĩnh, quan sát thấy bốn bề vắng lặng, Lữ Minh Dương đỡ Chu Đình ngồi xuống bên mép hoa viên.

Sáng sớm nên bờ đá bao lấy hoa viên vô cùng lạnh lẽo, Chu Đình nhịn không được có chút run rẩy, khiến thanh âm của cô cũng có phần run rẩy theo:” Là lão giáo sư ở trên xe buýt hôm đó...”

Lữ Minh Dương nhẹ nhàng gật đầu, hẳn đã kiểm tra qua, không có sai. Tuy hẳn không có bản lĩnh giống Chu Đình chỉ cần gặp mặt một lần liền nhớ gương mặt người ta, nhưng hẳn có một phương pháp khác càng chuẩn xác hơn để xác định thân phận nạn nhân.

Hắn lấy ra chiếc di động ngoại cỡ kia, mở màn hình đưa cho Chu Đình xem. Trên màn hình di động là một bức ảnh, trong bức ảnh đúng là vị lão nhân kia, tuy ảnh chụp trong hoàn cảnh thiếu sáng, nhưng hình ảnh lại thập phần rõ nét, bối cảnh trong ảnh đúng là bên trong xe buýt.

Lữ Minh Dương quẹt quẹt lên màn hình di động, từng bức ảnh một được lật qua, trong đó có nạn nhân ngày hôm qua là cậu nông dân Trương Đức Tài, thậm chí còn có chính Chu Đình, Chu Đình thăm nghĩ nhất định buổi tối ngày hôm qua Lữ Minh Dương đã chụp lại ảnh của tất cả mọi người trên xe buýt.

“ Cộng thêm bác tài và hai chúng ta thì có tất cả là chín người.” Lữ Minh Dương thu hồi di động, nói.

“ Chuyện này đến tột cùng là sao?” Chu Đình nhướn mày hỏi.

“ Kỳ thật những chuyện này không nên nói cho em biết.” Lữ Minh Dương thở dài một tiếng nói.

Chu Đình cắn chặt răng, bây giờ là lúc nào, tên gia hỏa này còn bí với chả mật.

“ Chẳng qua...” Lữ Minh Dương liếc liếc Chu Đình, lại thở dài một tiếng, dừng một chút mới chậm rãi nói:” Em có nhớ hai năm trước đây chuyến xe buýt số 9 từng xảy ra một tai nạn nghiêm trọng không?”

Hai năm trước mình mới tốt nghiệp Đại Học chân ướt chân ráo gia nhập đội ngũ phóng viên, lúc đó mình là lính mới, được tham gia chỉ là một vài tin tức nhỏ, vụ tai nạn xe buýt chấn động kia chính mình thực không có chân nào trong ê-kíp đưa tin. Nhưng đối với tai nạn khủng khiếp này vẫn là có ấn tượng rất sâu.

Đó tuyệt đối là một tai nạn vô cùng nghiêm trọng, ngày 9 tháng 10 năm 97, chuyến xe buýt số 9 cuối cùng đung văng lan can bảo hộ trên cầu vượt, rơi xuống làn đường bên dưới tan nát, đồng thời hai chiếc xe ngược chiều bên dưới cũng tông mạnh vào xác xe buýt, kết quả là bảy hành khách trên xe buýt cùng hai tài xế xe hơi chết ngay tại chỗ.

Nhưng làm người khác cảm thấy không thể tin nổi chính là trong tai nạn thảm khốc này toàn bộ hành khách đều tử vong, duy tài xế xe buýt lại không có chuyện gì.

Nghe nói lúc đó tài xế xe buýt lái xe trong tình trạng ngà ngà say, đồng thời đội điều tra hiện trường phát hiện hệ thống phanh của xe buýt cũng bị hỏng. Lúc đó hình phạt áp dụng cho tội say rượu lái xe là tương đối nhẹ, cho nên sau đó dư luận ngoài xã hội đã nổi lên một cuộc tranh luận kịch liệt đối với việc xử phạt người say rượu lái xe, thật sự có thể nói là náo động ầm ĩ. Cho đến nửa năm sau, tài xế xe buýt phải nhận án hai mươi năm tù giam, cái sự tình này mới coi là chấm dứt.

Chẳng lẽ sự tình trước mắt và tai nạn xe buýt lần đó có liên quan đến nhau?

“ Sự cố tai nạn lần đó em nhất định biết, nhưng có một sự cố khác có lẽ em vẫn không biết.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói:” ngày 9 tháng 10 năm ngoái, cũng là chuyến xe buýt số 9, cũng là một chuyến cuối cùng trong đêm, tại khu vực đường Tam Minh, đầu tiên là đụng trúng một vị lão nhân, sau đó lại đụng vào một hộp đèn quảng cáo ven đường, xe buýt lật ngược ngã lăn vài vòng, trong xe tổng cộng có tám hành khách, cộng cả bác tài vào lão nhân kia, chỉ có một người trọng thương sống sót, còn lại chín người toàn bộ tử vong tại chỗ...”

Chu Đình có chút sửng sờ, một chuyện lớn như vậy mà một phóng viên vốn có tiếng tin tức linh thông như mình cũng không biết, tựa hồ mức độ tin cậy cũng không cao. Nhưng nhìn biểu tình của Lữ Minh Dương, tựa hồ hình như là không có nói khoác...

“ Tôi nói rồi, trên thế giới này có rất nhiều sự tình mà những người bình thường không cách nào biết được. Những sự tình mà tôi nói đây cũng không chỉ riêng có những chuyện linh dị thôi đâu,” Lữ Minh Dương thản nhiên nói, “Đặc biệt là ở Trung Quốc.”

Chu Đình yên lặng suy nghĩ, lời nói của Lữ Minh Dương đối với một phóng viên như cô thật đúng là một đả kích. Cô trầm mặc một lát, nói:” Hôm đó đúng là ngày 9 tháng 10...”

“ Đúng vậy.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói, “ Đó đúng ra phải là một tai nạn xe buýt chết người.”

Chu Đình nhất thời hoảng sợ một chút, nếu lúc ấy Lữ Minh Dương không có mặt trên xe, như vậy bây giờ không phải là mình đã...

“ Tôi vốn nghĩ đã đem chuyện này giải quyết xong xuôi, nhưng không nghĩ tới...” Lữ Minh Dương nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

“ Vậy bây giờ phải làm sao đây?” Chu Đình vội la lên.

Lữ Minh Dương nhẹ nhàng lắc đầu, nói:” lúc đó trên xe có chín người, đúng bằng nhân số tử vong vào hai năm trước. Nếu tôi không đoán sai, năm nay cũng sẽ có chín người phải chết.” Hắn giơ chiếc di động trên tay lên nói, “ Đây là manh mối duy nhất mà bây giờ chúng ta có.”

Chu Đình ngơ ngác nhìn di động trong tay Lữ Minh Dương, tuy ảnh chụp rất rõ nét, nhưng chỉ có ảnh chụp thì có thể làm gì, như thế nào mới có thể từ trong biển người mê mông này tìm ra họ đây chứ?

“ Đi thôi.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói xong, nâng Chu Đình đứng dậy hướng ngoài cổng trường đi ra, hiện tại ngồi đây lo lắng cũng vô ích, trọng yếu chính là phải lập tức tìm ra người đến lượt tiếp theo.

Lữ Minh Dương để xe đậu ở ven đường bên ngoài trường học, Lữ Minh Dương dìu Chu Đình ra xe, nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách của Chu Đình, Lữ Minh Dương thản nhiên nói:” Đừng sợ, ở cùng một chỗ với tôi em sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Chu Đình cố gắng hít vào thật sâu, dùng một loại khẩu khí thực cứng cõi nói:” Ok, vậy chúng ta liền đi tìm người tiếp theo.”

Lữ Minh Dương mỉm cười, hẳn cảm thấy Chu Đình thực rất kiên cường, có những người rất khó tiếp nhận những chuyện không thể tin được này, nhưng hẳn lại không nghĩ tới Chu Đình lại có thể mạnh mẽ đón nhận như vậy. Dù sao cũng là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, lại có thể dứt khoát đối mặt với sự tình khùng bố mà mình không hiểu rõ, chuyện này tuyệt đối không có bao nhiêu người bình thường có thể làm được – cho dù là có một nhân tài đặc biệt như mình đi bên cạnh.

Hắn làm ra một bộ dáng vô cùng nghiêm túc, hướng Chu Đình trịnh trọng gật đầu, sau đó liền chuẩn bị đi mở cửa xe, lúc này lại đột nhiên nghe được thanh âm Chu Đình kêu lên:” Mau nhìn!”

Lữ Minh Dương quay đầu, nhìn thấy Chu Đình đang dùng ngón tay chỉ vào một học sinh. Nhìn kỹ lại, không phải nó chính là thằng nhóc học sinh xem truyện tranh trên xe buýt ngày hôm đó sao.

Nó đang dắt chiếc xe đạp hướng cổng trường đi ra. Hiện tại vừa mới hơn mười giờ, đừng nói tan học, thậm chí giờ giải lao còn chưa có tới nữa là, trước cổng trường vắng hoe chỉ có mình nó, nó trốn học giờ này để làm gì đây?

Lữ Minh Dương nhăn mày suy nghĩ, hẳn vừa mở cửa xe, nói với Chu Đình:” Em vào trong xe đợi tôi.” Sau đó hẳn hướng về phía thằng nhỏ học sinh đó bước nhanh đến.

Nhưng thằng nhỏ học sinh này đã leo lên xe đạp, xe đạp tựa hồ là xe hiệu, chỉ nhẹ nhàng nhấn pê-đan đã lao đi, vọt nhanh ra khỏi cổng trường, hướng đường lộ phóng đi.

Lữ Minh Dương nhất thời nhíu chân mày, dưới chân đã tăng tốc rượt theo. Hẳn đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe hơi chính là đang hướng cổng

trường mà phóng như bay đến...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Final Destination - Đích Đến Tử Thần

Lữ Minh Dương điều chỉnh thiết bị EMF, trị số trên mặt đồng hồ chứng minh vừa rồi nơi này có một ác linh cường đại xuất hiện.

Nhìn cảnh sát giao thông và mấy kỹ thuật viên cấp cứu 120 đang bận rộn làm việc, Lữ Minh Dương thầm thở dài trong lòng một tiếng, lần này mình đúng là chỉ chậm có một bước. Vừa rồi tiếng la của hắn vừa mới thoát ra khỏi miệng, chiếc xe hơi phóng như tên bắn đó đã đâm thẳng vào người đứa học sinh rồi, lực va chạm cực mạnh đã hất bay đứa học sinh ra xa mười mấy mét, rồi lại xảo hợp mà rơi lên trên hàng rào sắt của trường học.

Hàng rào sắt này là loại hàng rào cũ, dùng những thanh sắt cứng hàn lại với nhau, có một đầu nhọn như mũi thương, trong đó có một mũi thương đã xuyên thủng cổ họng của đứa học sinh kia...

Mà tài xế gây tai nạn lại không có gì đáng ngại. Sau khi đụng văng đứa học sinh kia, chiếc xe bay lên lề đâm thẳng vào một thân cây ven đường, túi khí bảo hộ đã cứu tài xế một mạng.

Căn cứ lời khai của tài xế, chuyện này hoàn toàn không phải lỗi của ông ta. Vốn đang lái xe bình thường ông ta chợt phát hiện xe hơi mất thăng, hơn nữa chân ga cũng bị kẹt cứng, lúc đó ông ta còn muốn gọi điện thoại cầu cứu nữa...

Lữ Minh Dương thập phần tin tưởng lời khai của tài xế có vẻ mặt vô tội này, nhưng trước mắt lại có thêm một hành khách trên chuyến xe buýt đó tử vong, hẳn bất lực than nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng dìu Chu Đình còn chưa hết hoảng sợ trở lại xe Jeep của mình.

Lữ Minh Dương yên lặng không nói gì, nếu vừa rồi trước tiên mình kêu nó một tiếng, có lẽ đứa học trò kia cũng không đến nỗi chết. Nếu lúc đó mình có đeo mắt kính đặc biệt, có lẽ đã nhìn thấy ác linh kia, thậm chí có thể tiện tay tiêu diệt nó... Nhưng sự việc đã rồi, Lữ Minh Dương tuyệt đối không phải loại người chấp nhất không biết buông bỏ.

Bây giờ hẳn lo lắng chính là Chu Đình bên cạnh.

Chu Đình vẫn như cũ có chút thất hồn lạc phách. Cô chính là lần đầu tiên chứng kiến quá trình tử vong, lần đầu tiên trở mắt nhìn thấy một sinh mạng đang sống trong nháy mắt biến mất, loại chấn động đối với tử vong này tuyệt đối không thể dùng ngôn từ để hình dung.

Cô yên lặng không nói gì, lại qua nửa ngày mới phát ra một tiếng thở dài, Lữ Minh Dương biết cô đã hoàn hồn trở lại

Hắn cũng phát ra một tiếng thở dài, sau đó nhẹ nhàng cười, nói:” Tốt rồi, chúng ta nên lên kế hoạch cho bước tiếp theo một chút.”

Chu Đình liếc mắt nhìn nam nhân trước mắt này, thật sự là không biết nên nói hẳn là hữu tình hay vô tình, vì sao đối mặt với tử vong mà hẳn lại còn có thể cười thích thú như thế. Nhưng nếu nói hẳn vô tình, Chu Đình như thế nào cũng không tin được, bởi vì cô từng chính mắt nhìn thấy hẳn vì cứu người khác, mà có thể liều cả tính mạng...

“ Bây giờ còn lại sáu người.” Lữ Minh Dương nói xong liền rút ra di động, nói” Trừ hai chúng ta, còn có một đôi vợ chồng trung niên, một thiếu nữ trẻ tuổi, còn một người chính là bác tài.”

Chu Đình nhẹ nhàng gật đầu, nói:” Hiện tại chúng ta phải lập tức tìm được bọn họ. Như vậy người dễ dàng tìm thấy nhất chính là bác tài kia...”

Lữ Minh Dương vuốt cằm cười, nói:” Cũng đúng. Nhưng nếu tôi đoán không sai thì bác tài đã chết rồi.”

Chu Đình trừng to đôi mắt, thập phần khó hiểu nhìn Lữ Minh Dương.

“ Em còn nhớ vị trí mấy người đó ngồi trên xe buýt như thế nào không?” Lữ Minh Dương nói:” Em nghĩ kỹ xem, cậu nông dân và vị lão giáo sư có phải là ngồi ngay phía sau vị trí bác tài không? Còn đứa học sinh này thì đứng ở vị trí cửa xe?”

“ Ý tứ của anh chính là hành khách trên xe theo thứ tự từ trước ra sau sẽ tương ứng với thứ tự tử vong sao?” Chu Đình nhíu mày nói.

Lữ Minh Dương mỉm cười, tay bấm một dãy số, lại làm một động tác ra dấu cho Chu Đình đừng có lên tiếng.

“ Lão Mã, giúp tôi tra một chút tình huống của tài xế chuyển xe buýt số 9 đó.” Lữ Minh Dương nói vào điện thoại, ” Vâng, đúng, lại chết người, chết hai người.”

Lữ Minh Dương cắt điện thoại, nhìn biểu tình trầm tư của Chu Đình.

“ Sao em cảm thấy chuyện này cùng phim điện ảnh [Đích đến tử thần] có điểm tương tự đó?” Chu Đình nói. (series phim Final Destination - tựa tiếng Trung 《死神来了》 - tựa tiếng Việt [Đích đến tử thần]: Ai là tín đồ của phim kinh dị thì chắc hẳn không còn xa lạ với series phim này, một thể loại phim kinh dị đặc biệt, trong phim không có bất kỳ những bóng ma ghê lạnh, những quái vật khủng khiếp hay những tên sát nhân máu lạnh... Nội dung của phim chỉ là sự ấn định của thần chết với các nhân vật trong phim...)

Lữ Minh Dương mỉm cười, nói:” Trung Quốc không có tử thần, câu hồn sứ giả chính là Hắc Bạch Vô Thường.”

Chu Đình trừng mắt tức giận liếc Lữ Minh Dương một cái.

“ Hơn nữa Hắc Bạch Vô Thường câu hồn cũng tuyệt đối không dùng phương pháp này.” Lữ Minh Dương không thèm để tâm chút nào, như trước thản nhiên mỉm cười nói, “ Còn nữa, tôi cùng quý đánh nhau nhiều năm như vậy, cho đến giờ vẫn chưa được gặp thứ gọi là câu hồn sứ giả. Tôi chỉ thấy qua rất nhiều ác linh mang đầy chấp niệm, rất nhiều quý dữ mang đầy oán cừu.”

Chu Đình liếc mắt nhìn Lữ Minh Dương, nói:” Anh chưa thấy qua không có nghĩa là không có a.” Nói xong cô cũng thấy buồn cười, chính mình từng là một người kiên định theo thuyết vô thần, nhưng hiện tại tựa hồ Lữ Minh Dương không tin có Hắc Bạch Vô Thường, Ngũ Đầu Mã Diện, Diêm Vương Lão Gia, ngược lại chính mình tựa hồ lại vô cùng tin tưởng a.

Lữ Minh Dương lại mỉm cười, cũng không nói gì. Sau một lúc lâu, di động rút cuộc đổ chuông, Lữ Minh Dương không do dự bấm nút nhận cuộc gọi, vâng vâng không không một hồi.

Cắt điện thoại, Lữ Minh Dương tựa hồ làm ra vẻ đặc ý mình không có đoán sai, mỉm cười với Chu Đình, nhưng không nói gì.

Chu Đình nhịn không được hỏi:” Chẳng lẽ để anh đoán trúng? Bác tài đó chết rồi?”

“ Không chết.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói, “ Chẳng qua cũng không tốt hơn cho lắm.”

Hắn vừa nói, vừa khởi động xe Jeep. Chu Đình tỏ vẻ nghi hoặc, nhịn không được lại hỏi:” Anh nói vậy là có ý tứ gì?”

Lữ Minh Dương vừa lái xe, vừa thản nhiên nói:” Buổi tối hôm trước sau khi ông ta lái xe về đến trạm, thì lấy xe đạp điện để đi về nhà, về đến nhà thì đem xe điện đi sạc, không cẩn thận lại bị điện giật, người bây giờ đang nằm ở bệnh viện, đang trong tình trạng hôn mê bất tỉnh, phỏng chừng cách cái chết cũng không xa.”

Chu Đình nhất thời trở nên trầm mặc, xem ra Lữ Minh Dương đoán thật không có sai, những người sống sót trên chuyến xe buýt tử thần này, đang tuân tự dựa theo vị trí ghế ngồi trong buồng xe mà xảy ra chuyện, lần lượt chết đi. Một lực lượng vô hình đang dần ép tới, làm cô cảm thấy một loại áp lực trầm trọng không thể đón nhận. Chẳng lẽ thực sự là Tử Thần từ ngoại quốc đến Trung Quốc gây chuyện sao chứ?

Tuy bên cạnh có Lữ Minh Dương, nhưng chỉ với năng lực của một mình hẳn có thể cùng loại lực lượng này đối kháng sao chứ? Tuy cô thập phần tin tưởng vào năng lực của Lữ Minh Dương, nhưng cô vẫn không thoát được nỗi sợ hãi phát ra từ trong nội tâm của mình.

Yên lặng nhìn cảnh vật đường phố lướt nhanh bên ngoài cửa kính, một hồi lâu, xe Jeep của Lữ Minh Dương rốt cục dừng lại ở ven lối vào bệnh viện thành phố.

Lữ Minh Dương nhìn vào mắt Chu Đình, thập phần chân thành nói:” Em ngồi yên trong xe, như thế nào cũng không được ra ngoài, tôi đi vào xem một chút, lập tức trở ra.”

Chu Đình nhẹ nhàng gật đầu, Lữ Minh Dương mỉm cười, lại vỗ vỗ lên vai cô, xoay người xuống xe mà đi.

Chu Đình nhìn bóng lưng hắt khuất sau cửa bệnh viện, trong lòng lại bỗng nhiên sinh ra một nỗi lo lắng không tên. Cô không rõ vì sao mình phải gặp lại hắt, gặp lại hắt đến tột cùng là tốt hay là xấu.

Cô nhìn dòng người ra ra vào vào ở cổng bệnh viện, bỗng nhiên tự dưng sinh ra một loại cảm xúc không rõ như vậy. Trong một đoạn thời gian ngắn ngủi như vậy thật sự đã có quá nhiều sự tình phát sinh, làm cô có cảm giác mình vô lực đón nhận.

Một lát sau Lữ Minh Dương cũng đi ra từ cổng bệnh viện, hẩn ngồi vào xe, thở dài, nói:” Não đã chết, linh hồn không còn, có cứu được cũng chỉ là sống thực vật cả đời...”

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Manh Mối

“ Bây giờ chỉ còn lại ba người.” Chu Đình cảm giác giọng nói của mình có chút rét run.

“Ừ.” Lữ Minh Dương thờ ơ đáp một tiếng, tựa hồ hẳn đang tự mình suy nghĩ vấn đề gì đó.

“Ai...” Chu Đình thở dài một tiếng, nói:” Ba người này không danh không tánh, làm sao đi tìm đây a.”

“ Có biện pháp.” Lữ Minh Dương âm đạm cười, khởi động ô tô, nửa giờ sau hai người đã đậu trước trung tâm giám sát giao thông khu vực phía bắc thành phố. Lữ Minh Dương nói với Chu Đình một tiếng” ở trong xe chờ tôi”, tiếp theo lập tức mở cửa xuống xe đi mất.

Lữ Minh Dương đi vào cục giao thông, hỏi vị trí phòng giám sát, nhanh chóng tìm được người phụ trách phòng giám sát.

“ Chào anh, tôi là điều tra viên đội trinh sát hình sự thành phố.” Lữ Minh Dương nói xong lấy từ trong người ra thẻ cảnh viên đưa qua.

Người phụ trách là một vị nam nhân hơn ba mươi tuổi, vừa nghe nói là người của đội trinh sát hình sự, vẻ mặt nhất thời hồ nghi. Bình thường mấy nhân viên bên tổ điều tra hình sự tới đây xem băng ghi hình mình đều quen mặt, nhưng cho đến bây giờ cũng chưa có gặp qua Lữ Minh Dương. Anh ta tiếp nhận thẻ cảnh viên của Lữ Minh Dương rồi nhìn lướt qua, lẩm bẩm:”

Hà Tuấn Huy, cảnh ti cấp một?” (cái thẻ này đã xuất hiện trong Quyển 1 – chương 12)

Tiểu tử đến đây cấp bậc không thấp a. Anh ta lại liếc Lữ Minh Dương một cái, nhìn trẻ tuổi như vậy, không tưởng được đó lại là một vị cảnh ti cấp một?

Nhìn thấy nét mặt hồ nghi của người phụ trách kia, Lữ Minh Dương lại tỏ vẻ thập phần bình tĩnh. Hẳn một điểm cũng không sợ người này hoài nghi thân phận của mình, bởi vì thẻ cảnh viên của mình cũng không phải là thẻ giả kém chất lượng, mà là cục cảnh sát thành phố làm hồ sơ cấp cho mình hẳn hoi, tuyệt đối không sợ anh ta đi xác minh.

Vị phụ trách kia nhìn biểu tình Lữ Minh Dương tựa hồ không có điểm nào khả nghi, a a cười đem thẻ cảnh viên trả lại cho Lữ Minh Dương, cười nói:” Hà cảnh quan lần đầu gặp mặt a, a a, là đến xem băng ghi hình phải không? Lại có vụ án lớn à?”

“ Cũng không tính là án lớn.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói, “ Tôi muốn xem một chút thời điểm nửa đêm ngày 9 tháng 10, băng ghi hình khu vực phụ cận công ty xe buýt số 2.”

“ A, không thành vấn đề, a ha. Tiểu Hầu, giúp Hà cảnh quan tìm băng hình ngày hôm đó.” Người phụ trách cười khan hai tiếng, thái độ đối với Lữ Minh Dương cũng không khách sáo gì, trong lòng anh ta thập phần khinh thường, chắc là phí chút tiền mua chức cảnh ti thôi, có cái gì hơn người chứ.

Một thanh niên hơn hai mươi tuổi nhanh nhẹn chạy tới, đưa cho Lữ Minh Dương băng ghi hình ngày hôm đó.

Công ty xe buýt số 2 nằm ở giao lộ đường Tam Hoàn và Kim Khê, Lữ Minh Dương nhớ rõ ngày đó tất cả mọi người đều ngồi xe buýt đến trạm cuối cùng mới xuống xe, lúc đó chính mình và Chu Đình là trực tiếp ngồi

lên xe Jeep đã đậu sẵn ở công ty xe buýt, còn những người khác sau khi xuống xe thì đứng ở trạm dừng ở ngã tư đón tiếp chuyến xe đêm.

Ngã tư đương nhiên có camera ghi hình.

Lữ Minh Dương tập trung nhìn băng ghi hình giám sát đang tua nhanh, rốt cục đã thấy thân ảnh của mấy người kia. Lữ Minh Dương kêu thanh niên tên tiểu Hầu chỉnh lại tốc độ bình thường, cẩn thận quan sát hành động của mọi người.

Lão giáo sư, anh nông dân và đứa học sinh có thể trực tiếp bỏ qua, Lữ Minh Dương chú ý chính là đôi vợ chồng và nữ công sở xinh đẹp kia. Đôi vợ chồng lên một chuyến xe buýt đêm, còn nữ công sở kia thì đón taxi mà đi.

“ Có thể tra ra bảng số xe của chiếc xe này không?” Lữ Minh Dương hỏi.

“ Không thành vấn đề.” Tiểu Hầu nhanh nhẹn tạm dừng màn hình, sau đó lại thông qua phần mềm máy vi tính phóng to hình ảnh lên, biển số xe trên màn hình nhất thời xuất hiện một dãy số.

“ Hà cảnh quan, cô gái này không phải phạm trọng tội chứ hả? Giết người hay buôn lậu ma túy?” Tiểu Hầu vừa in hình ảnh ra, vừa nhỏ giọng hỏi Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương mỉm cười, tiếp nhận tấm hình, cũng thần bí ha ha nói với tiểu Hầu:” Là một trọng án, nhưng không phải buôn lậu ma túy, cũng không phải là giết người, cái này cậu đoán không nổi đâu...” Hắn nói xong xoay người bước đi.

Tiểu Hầu nhìn bóng dáng Lữ Minh Dương rời đi, gãi gãi trán, lẩm bẩm nói:” Không phải giết người buôn ma túy, chẳng lẽ cô ta là “gà”? Chẳng lẽ

đầu năm nay “gà” cũng là chuyện lớn, mà còn lớn đến nỗi phải động can qua như vậy?”

Lữ Minh Dương vừa đi, vừa thở dài một hơi, tuy tìm được manh mối của nữ công sở kia, nhưng mà nữ công sở lúc đó trên xe buýt vẫn là ngồi đằng sau đôi vợ chồng kia, chẳng qua có được một điểm manh mối như vậy cũng đã tốt rồi.

Hiện tại quan trọng nhất chính là thời gian, trò chơi tử vong này có rất nhiều quy tắc mình không biết. Không biết một ngày ác linh này sẽ giết bao nhiêu người, lại càng không biết người chết tiếp theo sẽ phát sinh lúc nào, thậm chí là đối thủ là ai hẳn cũng không rõ ràng lắm. Hiện tại chỉ có thể hy vọng ngay trước khi tai nạn phát sinh có thể tìm được ba người này.

Lữ Minh Dương vừa đi vừa suy nghĩ phút chốc đã ra tới xe, hẳn vừa mở cửa xe, vừa nói:” Để em đợi lâu.”

Cửa xe mở, Lữ Minh Dương ngồi vào sau tay lái, lại bỗng nhiên phát hiện bên trong xe thiếu mất Chu Đình, nhất thời một trận mồ hôi lạnh tiết ra trên trán.

Bên trong xe không có dấu vết giằng co đánh nhau, túi xách của Chu Đình vẫn như trước để trên ghế lái phụ, miệng túi để mở, lộ ra cái máy quay DV kia.

Nếu Chu Đình tự mình rời khỏi xe, không có lý do gì lại không mang theo túi xách của mình. Lữ Minh Dương gắt gao nhú mày, nâng thiết bị emf trên cổ tay lên, cẩn thận nhìn trị số trên mặt đồng hồ.

Có ác linh từng xuất hiện chỗ này!

Lữ Minh Dương nhất thời trong lòng càng thêm lo lắng, chẳng lẽ Chu Đình là bị ác linh bắt đi?

Nếu thực chính là như vậy... Lữ Minh Dương không dám tưởng tượng cái loại hậu quả này...

Hắn cảm giác tay của mình đã có chút run rẩy, chứng kiến qua vô số trường hợp tử vong Lữ Minh Dương cũng chưa từng có sợ hãi, vậy mà lại bị chuyện còn chưa rõ ràng này làm cho hoảng sợ đến tay phát run. Hắn dùng bàn tay đang run rẩy lấy từ trong người ra mắt kính đặc biệt đeo lên, hẳn hy vọng ác linh kia còn chưa có đi xa, Chu Đình còn ở gần đây...

Đột nhiên cửa kính xe bị gõ nhẹ hai cái, tiếp theo cửa xe mở ra, Chu Đình một tay cầm lên túi xách để trên ghế ngồi, người đã nhẹ nhàng nhảy vào trong xe.

“ Thế nào?” Chu Đình vừa hỏi, vừa quay đầu lại, phát hiện Lữ Minh Dương đang dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn mình chăm chăm, cô giơ tay nhẹ quơ quơ hai cái trước mắt Lữ Minh Dương, hỏi:” Anh bị sao vậy?”

“ Em đã đi đâu?” Lữ Minh Dương bất đắc dĩ nhẹ nhàng thở phào một hơi, nói.

“ Di động hết pin, đi gọi nhờ điện thoại.” Chu Đình chỉ chỉ một quán ăn gần đó nói.

“ Tôi không phải dặn em chỉ được ở trong xe thôi sao!” Lữ Minh Dương giọng nói có chút tức giận, hắn vừa hung hăng tháo mắt kính xuống, vừa khởi động xe Jeep. Qua cả nửa ngày, Lữ Minh Dương lại thở dài, ngữ khí đã có phần dịu lại nói:” Chiếc xe này đã trải qua quá trình cải tạo đặc biệt, ác linh sẽ không dễ dàng vào được.”

“ Anh...” Chu Đình suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cười nói:” Anh là sợ quỷ đem em đi giết à. Là anh quan tâm em?”

Lữ Minh Dương âm thầm lắc đầu, khẩu khí cũng nghiêm túc nói:” Đừng quên hiện tại em cũng có tên trong danh sách tử vong đó.”

“ Ha, ha,” Chu Đình lại thập phần vui vẻ, “ không phải anh đã quên mình từng nói qua, thứ tự tử vong là dựa vào vị trí ngồi trên xe buýt sao, như vậy mà tính thì hai chúng ta cũng là xếp chót bảng rồi, tạm thời còn chưa đến lượt em đâu.”

Lữ Minh Dương bỗng nhiên quay đầu qua, trịnh trọng nói:” Vừa rồi có quý theo chúng ta đó!”

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Công Tác Đãi Ngộ

Người đẹp công sở ngồi lên chiếc taxi kia vốn là xe của hãng xe Đông Huy, Lữ Minh Dương lấy danh nghĩa cảnh sát tra án thông qua điện đàm của công ty taxi gọi cho tài xế, hơn mười phút sau tài xế taxi kia như làn khói chạy ào vào công ty.

Lữ Minh Dương mặt mỉm cười nhìn vẻ mặt khúm núm tay chân rụt rè của người tài xế taxi này, trong lòng thầm nghĩ tiểu tử này e là cũng không phải người tốt lành gì.

“Đừng sợ, tôi chỉ muốn anh làm sáng tỏ một vài tình huống thôi.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói.

“A, sếp có chuyện gì cứ việc hỏi, tôi biết gì nói đó, không dấu câu nào, câu nào cũng là sự thật...” Tài xế đáp một tràng như pháo liên thanh, miệng lưỡi rất là lanh lợi.

Lữ Minh Dương âm thầm cười, liếc mắt nhìn Chu Đình đằng sau.

Chu Đình nhất định không nghe lời, nằng nặc muốn đi theo Lữ Minh Dương, Lữ Minh Dương cũng sợ cô ngồi một mình trên xe không yên, lại chạy đi ra ngoài gọi điện thoại, cho nên đành phải dẫn theo cô bên người.

“Tốt, anh có vẻ rất am hiểu nguyên tắc dân cảnh hợp tác ha.” Lữ Minh Dương cười nói.

“ Đó là, đó là...” Tài xế vừa gật đầu đáp, vừa trộm liếc nhìn Chu Đình, tròn mắt xoay tròn loạn chuyển, hiển nhiên là không có ý tốt gì rồi.

“ Anh nhận ra người này không?” Lữ Minh Dương nói xong đem di động đưa qua cho lái xe nhìn, trên màn hình di động đúng là hình chụp nữ công sở kia.

Tài xế hơi biến sắc, lại vội vàng lắc đầu nói:” Không biết, chưa gặp qua.”

Lữ Minh Dương đột nhiên nghiêm mặt, lạnh lùng nói:” Thực sự không biết? Hay làm bộ không biết?”

“ A, cái này, để tôi nghĩ lại đã...” Bộ dáng tài xế tựa hồ giống như có tật giật mình, lắp bắp nói.

“ Anh cũng biết chủ trương của chính phủ, thành thật sẽ được khoan hồng, kháng cự thì... Nếu không chúng ta trở về cục ngồi xuống từ từ nói nha?” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói. Tốt xấu gì mình cũng coi như là một nửa cảnh sát, đối phó loại lưu manh đầu đường này, Lữ Minh Dương học được không ít kinh nghiệm từ đội hình cảnh.

“ A, tôi nhớ ra rồi.” Tài xế bật người thốt lên, " Hình như hai hôm trước cô ta có lên xe của tôi."

“ Phải không? A a, trí nhớ của anh cũng tốt quá ha, mỗi ngày chờ qua nhiều người như vậy còn có thể nhớ rõ cô gái này hai hôm trước có lên xe của anh?” Lữ Minh Dương âm đạm cười, nhưng lọt vào tai của tài xế kia lại là thanh âm lạnh lẽo dị thường. Anh ta thậm chí đã bắt đầu lo lắng Lữ Minh Dương không biết có phải là người nhà của cô gái đó tới tìm mình kiểm chuyện không đây.

“ Người đẹp như vậy, tôi sao có thể không nhớ a.” Tài xế cười cầu tài, Lữ Minh Dương vỗ mạnh một cái xuống bàn, sắc mặt anh ta nhất thời méo

đến sắp khóc, la lên:” Tôi chỉ sờ soạn cô ta một chút thôi, cái gì cũng không có làm a.”

Lữ Minh Dương và Chu Đình trao đổi ánh mắt, hai người đều là cố nén cười trong lòng. Chưa dùng bao nhiêu công lực, tiểu tử này đã chịu nói lời thành thật rồi, Lữ Minh Dương dịu giọng xuống, nhàn nhạt nói:” Ừ, vậy anh còn nhớ cô ta xuống xe ở đâu không?”

Tài xế vốn đang lo lắng bất an, nghe xong khẩu khí của Lữ Minh Dương, trong lòng lại suy nghĩ chẳng lẽ hai người này cũng không phải vì cô gái kia mà tới tìm mình gây phiền toái? Bất quá anh ta cũng không dám giấu diếm điều gì, vội vàng nói:” Nhớ, nhớ. Cô ta là xuống xe ở khu chung cư Hoa Sơn, tôi chính là nhân lúc cô ta xuống xe trả tiền mà có chiếm chút tiện nghi...”

“Được rồi, không còn chuyện của anh nữa. Cô gái này có liên quan đến án mạng, anh trêu ghẹo cô ta mà còn có thể sống sót, đó là anh may mắn, sau này cẩn thận tự kiểm điểm mình đi.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói.

Tài xế vội vàng gật đầu cúi người đi ra ngoài, trong lòng cũng hoảng sợ một chút, nghe lời nói này tựa hồ chính mình may mắn vô tình nhặt lại được một cái mạng.

Chờ anh ta đi ra khỏi phòng, Chu Đình rốt cuộc nhịn không được vừa cười vừa đập một cái lên lưng Lữ Minh Dương, nói:” Đi thôi, chúng ta nhanh đến khu chung cư Hoa Sơn đi.”

Lữ Minh Dương lại ngồi yên bất động, thản nhiên nói:” chung cư Hoa Sơn ở thành phố chúng ta cũng tính là một khu chung cư lớn đó, dựa vào hai người chúng ta đi tìm chỉ sợ phí không ít sức đâu.”

“Dù là vậy chúng ta cũng phải đi tìm chứ, cũng không thể ngồi yên chỗ này cái gì cũng không làm.” Chu Đình nói.

Lữ Minh Dương lại vuốt vuốt di động, đem hình ảnh của nữ công sở cùng đôi vợ chồng kia đính kèm vào một tin nhắn gửi đi, sau đó nhìn Chu Đình mỉm cười, nói:” Tốt rồi, có người giúp chúng ta đi tìm. Ha, thời gian không còn sớm, tôi mời em ăn cơm nha.”

Chu Đình khẽ bĩu môi, thời gian bây giờ đâu chỉ gọi là không còn sớm, chính mình đã sớm đói đến mất cảm giác, vậy mà giờ hẳn mới nhớ tới chuyện ăn cơm.

Ngồi lên xe của Lữ Minh Dương, một lát sau hai người đã tới nhà hàng Cát Tường.

Nhà hàng Cát Tường tuyệt đối là một nhà hàng thuộc loại nhất nhì trong thành phố. Chu Đình thân là phóng viên, ngày thường cũng được mời ăn không ít, nhưng đến Cát Tường ăn cơm đây là lần đầu tiên, không nghĩ tới Lữ Minh Dương lại có thể xài sang như vậy.

Vào nhà hàng, Lữ Minh Dương gọi phục vụ mở một phòng vip, Chu Đình vội vàng kéo kéo hẳn, nói: “Tuỳ tiện ngồi ở đại sảnh ăn cơm là được rồi, không cần phiền toái như vậy.”

Lữ Minh Dương quay đầu nhìn nhìn xung quanh, hiện tại cũng đã xế chiều, trong đại sảnh bóng một vị khách cũng không có, vì thế cũng không có phản đối, hai người tuỳ ý tìm cái bàn gần cửa sổ ngồi xuống, lập tức có hai nữ tiếp viên trẻ tuổi xinh đẹp tiến đến phục vụ, cũng đưa lên hai phần thực đơn.

Chu Đình cầm lấy thực đơn, nhất thời âm thầm le lưỡi, nhà hàng Cát Tường này không hổ danh là nhà hàng số một số hai thành phố, chẳng những món ăn mắc đến kinh người, hơn nữa rất nhiều món ăn nghe tên cũng chưa từng nghe qua.

Lữ Minh Dương để Chu Đình gọi món trước, Chu Đình nhíu mày chỉ vào món ăn rẻ nhất có giá 288 ngàn là món “Mãn viên xuân sắc”, Lữ

Minh Dương âm thầm cười, lại chọn thêm vài món ăn, Chu Đình đối chiếu với thực đơn, nhất thời thầm đau ruột, bữa cơm này sơ sơ ít nhất cũng phải tốn mấy ngàn nguyên. Được người ta mời ăn một bữa cơm đắt tiền như vậy đây tuyệt đối là lần đầu tiên, hơn nữa người mời mình ăn cơm lại là Lữ Minh Dương, trong lòng không khỏi cảm thấy mừng thầm một trận.

Đợi phục vụ đi khỏi, Chu Đình nhịn không được, cười nói: "Anh thực sự quá hoang phí."

" Vì em xài sang một lần thì có làm sao?" Lữ Minh Dương âm thầm cười, nói.

" Ai, một tháng lương của anh được bao nhiêu tiền a, nửa tháng sau tiền tiêu vặt còn đủ không đó?" Chu Đình cười trêu nói.

" Tôi không có tiền lương, bất quá hoá đơn hết bao nhiêu đều được thanh toán bấy nhiêu." Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói.

Chu Đình nhất thời hoa mắt chóng mặt, trong xã hội này như thế nào còn có loại công việc như vậy? Cô thập phần tự ái thở dài một tiếng, tức giận nói:" Tham những!"

" Người đẹp à, tôi đây chính là lấy mạng để đổi cái đái ngộ này đó a." Lữ Minh Dương ra vẻ đắc ý tươi cười nói," Mà nè, tôi tham những một lần không phải là vì em đó sao."

Chu Đình cảm giác tựa hồ trong ánh mắt của Lữ Minh Dương loé ra tia tinh quang nào đó làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, cô không khỏi cúi đầu, nhìn chén đĩa bài trí tinh tế trên bàn, nhưng trong lòng không khỏi thở dài, suy nghĩ đến tính chất công việc của Lữ Minh Dương, hắn nói là lấy mạng để đổi loại đái ngộ này, thật sự một điểm cũng không có khoa trương a. Thậm chí càng làm cho người ta khó tiếp nhận chính là hắn buộc phải cô độc, còn ảo tưởng chính mình sẽ cùng hắn quan hệ, không khỏi lại đột nhiên cảm thấy một trận thất vọng trong lòng...

Hai người yên lặng ngồi, Lữ Minh Dương nhìn Chu Đình, Chu Đình lại nhìn chén đĩa trên bàn, một loại xúc cảm không tên vờn quanh hai người, cho đến khi phục vụ dọn đồ ăn lên, hai người cũng chưa có mở miệng nói câu nào.

Món ăn đã dọn lên, phục vụ gọi tên từng món, Chu Đình rõ ràng phát hiện món mà mình gọi trong thực đơn “Mãn viên xuân sắc” thì ra chẳng qua là một đĩa rau dền luộc...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Đi Theo Tôi

Kết thúc cuộc gọi với lão Mã, Lữ Minh Dương quay đầu lại, nói với Chu Đình:” Trong công viên giải trí phát sinh tai nạn, có thể là đôi vợ chồng kia.”

Chu Đình nhất thời chấn động trong lòng, vừa mới được bữa “cơm trưa” phong phú này làm cho tâm tình có chút chuyển biến tốt lên bây giờ lại tan thành mây khói, cảm giác khủng bố lại bao trùm lấy tâm linh.

Hai người vợ vàng thanh toán rồi lái xe hướng công viên giải trí mà chạy đến.

Du khách đã được sơ tán, hiện trường tai nạn đã được phong tỏa. Chu Đình vợ vàng lấy thẻ phóng viên ra đeo lên, đang suy nghĩ xem dùng cách gì mới có thể thuyết phục viên cảnh sát đang xử lý hiện trường để cho Lữ Minh Dương cùng mình đi vào, thì lại bỗng nhiên phát hiện Lữ Minh Dương vậy mà cũng từ trong túi áo lấy ra một cái thẻ phóng viên đeo lên.

Lữ Minh Dương cười nhạt, hai ba câu đã giao tế xong với viên cảnh sát, hai người vợ vàng đi vào hiện trường tai nạn.

Đây là tai nạn tàu lượn rất nghiêm trọng, nhưng làm cho hai người ngạc nhiên chính là chỉ có một người chết.

Nạn nhân là một phụ nữ trung niên, vốn là vợ chồng hai người họ dẫn theo một cô con gái 10 tuổi nhân dịp Chủ Nhật mà đến công viên chơi, vào

lúc chơi tàu lượn thì chỉ có người mẹ cùng con gái tiếp tục chơi, còn ông bố thì đứng bên dưới chờ. Nhưng sau khi tàu lượn xuất phát không bao lâu, ngay lúc tàu nhẹ nhàng tiến vào vòng lượn đầu tiên trên cao, thì thanh chắn bảo hộ trên vai của người mẹ bỗng nhiên rơi ra, nhất thời cô ấy rơi thẳng từ trên cao xuống bên dưới, chết ngay tại chỗ.

“ Cô ấy tiếp đất bằng đầu, toàn bộ đầu đều thụt vào trong người...” Một nhân viên công tác hiện trường vừa có chút kích thích vừa lắc đầu thờ dài nói.

Chu Đình nhất thời cảm giác da gà nổi khắp toàn thân.

Bé gái đang rúc vào lòng cha mình khóc rống, ông bố thì gắt gao ôm con ngơ ngác xuất thần, một gia đình hạnh phúc đã không còn.

Lữ Minh Dương thờ dài một tiếng, trước tiên đeo mắt kính lên quan sát một vòng, sau đó nâng thiết bị emf trên cổ tay lên, trị số trên mặt đồng hồ nhanh chóng cho thấy nơi này không lâu trước từng có ác linh xuất hiện.

Nhân viên xử lý tai nạn đang bận rộn dọn dẹp hiện trường, thi thể đã đưa lên xe tang, hai cha con thì như biến thành người ngoài cuộc không ai để ý tới, ngơ ngác ngồi một bên.

Lữ Minh Dương nhẹ nhàng đi tới phía trước, nhẹ giọng nói:” Thực xin lỗi, có thể làm phiền anh một chút không?”

Ông bố giương đôi mắt mờ mịt nhìn Lữ Minh Dương, lại thu hồi ánh mắt, ngơ ngác không nói tiếng nào.

“ Có một số chuyện tôi muốn nói riêng với anh.” Lữ Minh Dương thầm than một tiếng, lại nói.

Ông bố lại gắt gao ôm lấy con gái, như trước bất động không nói gì.

Lữ Minh Dương có chút bất đắc dĩ, dừng một chút lại mở miệng nói:”
Tôi...”

“ Cậu là phóng viên?” Ông bố rất cục mở miệng.

“ Phải, tôi là phóng viên!” Lữ Minh Dương vội vàng giơ thẻ phóng viên trước ngực lên, nói:” Tôi có chút sự tình muốn cùng anh nói chuyện.”

“ Bọn họ hại chết vợ tôi rồi!” Ông bố đột nhiên kích động nói,” Máy thứ này của bọn họ nhất định không đạt tiêu chuẩn!”

“ Ừ, đúng vậy!” Lữ Minh Dương vội vàng phụ họa nói,” Chúng ta có thể nói chuyện riêng một chút không, dù sao... đứa bé vẫn còn quá nhỏ...”

Ông bố nhìn thoáng qua con gái trong lòng, có chút không tình nguyện gật gật đầu. Chu Đình vội vàng tiến lên, chuẩn bị tiếp nhận đứa nhỏ, nhưng đứa nhỏ này lại gắt gao nắm lấy góc áo của cha nó, trong ánh mắt tràn ngập bi thương và sợ hãi.

“Ngoan, đừng sợ, a di đi với cháu. Ba ba nói chuyện với thúc thúc, chúng ta đứng một bên, cháu vẫn có thể nhìn thấy ba ba, được không?” Chu Đình ăn nói nhỏ nhẹ thuyết phục tiểu cô nương, hơn nữa ông bố lần nữa nói không sao, tiểu cô nương này rất cục cũng đồng ý, Chu Đình vội vàng ôm nó lui sang bên cạnh.

“ Cậu nghe tôi nói, tôi nhất định phải kiện bọn họ, nhất định phải đòi lại một cái công đạo...” Người đàn ông thấy con gái đã lui sang một bên, nhất thời lại kích động nói với Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương thật vất vả chờ cho ông ta thôi kích động, lúc này mới thản nhiên nói:” Lúc đó trên tàu lượng có hơn hai mươi người đứng không? Vì sao lại vô duyên vô cớ chỉ có một mình vợ của anh tử nạn? Anh không cảm giác trong chuyện này có cái gì cổ quái sao chứ?”

Người đàn ông kia nhất thời sửng sờ đến ngây ngốc, đột nhiên ông ta lại gắt gao tóm lấy áo của Lữ Minh Dương nói:” Cậu nói vậy ý là có người muốn... mưu sát vợ của tôi?”

Lữ Minh Dương bất đắc dĩ than thầm một tiếng, người bình thường khả năng suy luận làm sao lại kém như thế chứ? Ách, đây không phải thành quả mà công tác của mình đem đến đó sao?

“ Ngày 9 tháng 10, buổi tối, anh và vợ của mình không phải cùng ngồi trên một chuyến xe buýt số 9 sao?” Lữ Minh Dương quyết định nói cho ông ta biết chân tướng sự thực, bằng không rất khó thuyết phục ông ta để cho mình bảo vệ.” Lúc đó trên xe buýt có tổng cộng 9 người, cho tới bây giờ, tính luôn vợ của anh thì đã chết mất 5 người rồi.”

Người đàn ông kia nhìn chăm chăm vào Lữ Minh Dương, biểu tình mờ mịt.

Lữ Minh Dương lại bổ sung một câu:” Những người trên chuyến xe đó tất cả đều phải chết.”

“ Ha ha, ha ha ha...” người đàn ông kia đột nhiên cười to lên,” Bệnh thần kinh, ha ha, bệnh thần kinh...”

Lữ Minh Dương thở dài một tiếng, phản ứng kiểu này của người dân thường chứng minh công tác của mình thật sự đã làm quá xuất sắc, hiện tại đem chân tướng sự thật nói cho người ta, so với việc tùy tiện bịa ra mấy câu nói xạo để lừa gạt bọn họ càng khiến bọn họ khó tin hơn. Hắn lấy di động ra, mở mấy tấm ảnh chụp lật từng tấm một cho người đàn ông xem.

“ Những người này anh có thấy quen mặt chút nào không? Đây đều là những người ngồi trên chuyến xe buýt hôm đó.” Lữ Minh Dương nói,” Người này, một nông dân, ngày hôm qua chết ở công trường xây dựng, là bị máy xúc cắt thành hai đoạn; người này, giáo sư, buổi sáng hôm nay vô

duyên vô cớ bị nhồi máu cơ tim mà chết; đứa học sinh này, buổi sáng bị xe tông chết...”

“ Cậu, cậu...” thanh âm của người đàn ông có chút hoảng sợ.

“ Tôi giống anh, cũng là hành khách trên chuyến xe kia.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói, “ Chỉ có điều tôi biết một ít Ngũ hành thuật số, biết được một chút pháp môn trừ yêu bắt quỷ.”

“ Ý tứ của cậu là...Tôi cũng sẽ chết?” Người đàn ông kia nói.

“ Phải, tôi một mực đi tìm mấy người các anh, nhưng thật có lỗi vì tôi đã đến chậm một bước.” Lữ Minh Dương nói.

“ Tốt, tốt, vậy giết tôi chết đi, ha ha, dù sao tôi cũng không muốn sống nữa.” Người đàn ông kia đột nhiên biến đổi sắc mặt, nói.

Lữ Minh Dương thờ dài một tiếng, lắc lắc đầu, nhàn nhạt hỏi một câu:” Anh chết, con gái anh thì làm sao?”

Người đàn ông kia đột nhiên ngậy người sững sờ, ông ta quay đầu nhìn con gái một cái, cô con gái thì lúc nào cũng hướng về bên này nhìn ông ta, một nỗi đau không tên nhói lên trong tim, từ lúc vợ chết đến bây giờ ông ta đều không khóc, vậy mà lúc này lại rốt cục nhịn không được nước mắt tuôn trào.

“ Vậy bây giờ phải làm gì đây?” Người đàn ông rốt cục cũng nén tiếng khóc xuống, thanh âm kiên định nói.

“ Đi theo tôi, chỉ có ở bên cạnh tôi, tôi mới có thể bảo vệ anh.” Lữ Minh Dương nói.

“ Nhưng là...” Người đàn ông nhìn về phía xe tang, trong xe tang có thi thể người vợ mới chết đi của ông.

“ Nếu muốn sống sót, chỉ có cách đi theo tôi.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói.

“ Con gái tôi thì làm sao?” Người đàn ông lại nhìn về phía con gái.

“ Gửi cho người thân của anh chăm sóc nó vài ngày, yên tâm, nó không có tên trong danh sách tử vong, không có việc gì đâu.” Lữ Minh Dương nói.

Người đàn ông trầm buồn một lát, tựa hồ đã hạ quyết tâm, nói:” Được, trước tiên để tôi đem gởi nó cho ông bà nội, sau đó liền đi theo cậu.”

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Xe

“ Đã tìm được nữ công sở kia.” Lữ Minh Dương cắt điện thoại, nhẹ nhàng nói:” Đợi một lát nữa anh ta đi ra, chúng ta lại đi tìm cô ấy.”

“ Anh ta vào đó rất lâu rồi, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Chu Đình nhìn cánh cửa tòa nhà. Người đàn ông kia đem con gái trở về nhà cha mẹ mình, ông ta đã đi vào chừng nửa giờ, còn chưa thấy trở ra, không khỏi có chút làm cho người ta lo lắng.

“ Chắc không đâu.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói, “ Em có phát hiện mấy nạn nhân này đều có một điểm giống nhau?”

“ Điểm giống nhau sao?” Chu Đình nhíu mày.

“ Ừ, thật ra thì những sự kiện linh dị phát sinh liên hoàn thế này sẽ có một mô thức nhất định, cũng giống như một tên sát nhân liên hoàn mỗi lần gây án thì đều bất tri bất giác mà dùng cùng một thủ pháp gây án giống nhau, phải biết rằng quỷ dù sao cũng từng là con người.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói.

“ Tam Hà thôn thì các sự kiện thoạt nhìn đều có vẻ giống như là bởi vì động kinh phát tác...” Chu Đình như hiểu như không gật gật đầu, nói:” Còn những nạn nhân này thì có điểm gì giống nhau?”

“ Xe.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói, “ Em không phát hiện mỗi một nạn nhân khi chết đều có liên quan đến xe sao chứ? Tài xế xe buýt thì bị

điện giật khi sạc điện cho xe đạp điện, anh nông dân thì chết do máy xúc – máy xúc cũng là xe, lão giáo sư là từ trên xe đạp ngã xuống, làm cho bệnh tim đột phát tử vong, đứa học sinh kia lại càng không phải nói. Còn vợ của anh ta thì chết do tai nạn xe lượn...”

Nghe xong Lữ Minh Dương nói, Chu Đình cũng thấy những người này tử vong quả nhiên có liên quan đến “xe”. Hiện tại đối với mấy người còn lại mà nói, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi có liên quan đến xe, nhưng bây giờ chính mình lại cùng Lữ Minh Dương chính là đang ngồi ở bên trong xe...

Lữ Minh Dương nói người đàn ông kia tạm thời không gặp nguy hiểm gì, là bởi vì anh ta đang ở trong tòa nhà, ở trong tòa nhà thì căn bản là không có khả năng có xe đúng không? Chu Đình miên man suy nghĩ, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn thẳng vào cánh cửa tòa nhà, người đàn ông kia rốt cục đi ra.

Anh ta tựa hồ đã khóc một trận, hai mắt có chút sưng đỏ, ánh mắt có chút thất lạc và mờ mịt, anh ta chậm rãi đi ra cửa tòa nhà, đứng lại ở cửa một chút, nhìn về hướng chiếc xe của Lữ Minh Dương, sau đó dứt khoát kiên định bước tới phía trước.

Chu Đình rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại bỗng nhiên phát hiện Lữ Minh Dương bên cạnh đột nhiên mở cửa xe, phóng nhanh xuống xe.

Chẳng lẽ có chuyện gì đã xảy ra? Cô vội vàng quay đầu nhìn lại người đàn ông kia, thấy được chính là người đàn ông đó đột nhiên bật ngựa té xuống mặt đất...

“Đợi ở trên xe.” Lữ Minh Dương nói vội một tiếng, đã đóng cửa xe, nhanh chóng hướng người đàn ông kia chạy tới.

Vừa rồi Lữ Minh Dương bỗng nhiên cảm giác được khi không có một cổ hàn ý xuất hiện, kinh nghiệm công tác lâu năm nói cho hẳn biết nhất

định là có cường đại ác linh nào đó đang ở gần đây. Lại nhìn lên thiết bị emf trên cổ tay, trị số trên mặt đồng hồ nháy mắt tăng lên cực cao, vì thế hẳn vội vàng mở cửa nhảy xuống xe, đồng thời cũng lấy mắt kính đeo lên.

Vừa mới đeo xong mắt kính, Lữ Minh Dương lập tức nhìn thấy một chiếc xe đồ chơi lớn cỡ bàn tay trong nháy mắt lao tới phía dưới cái chân vừa nhắc lên của người đàn ông kia. Chân anh ta hạ xuống, nhất thời cả người liền ngã ngửa về phía sau...

Thầm kêu một tiếng không xong, Lữ Minh Dương vừa chạy nhanh về phía anh ta, vừa cảnh giác quan sát chung quanh, nhưng lại không có phát hiện ác linh nào ở gần đó.

Cái này căn bản là không có khả năng. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi chớp mắt, nó đã chạy đi rồi? Lữ Minh Dương gắt gao nhíu mày, tuy bốn phía cũng không được coi là trống trải, nhưng tầm nhìn ở chỗ này cũng đủ tốt, cho dù là ở Tam Hà thôn cái vị Lưu thúc có tốc độ thần tốc kia cũng tuyệt đối không có khả năng trong nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung ngay tại chỗ như thế.

Lữ Minh Dương đã nhanh chóng ngồi xổm xuống, kiểm tra thương thế của anh ta, không có máu, không có vết thương, khuôn mặt của anh ta vẫn như trước mang theo thần sắc kiên nghị, nhưng hô hấp đã đình chỉ, trái tim cũng đã không còn đập nữa.

Anh ta chỉ là ngã nhẹ một cú, đáng tiếc là gáy anh ta lại đập xuống trước, đập xuống ngay bậc tam cấp ở cửa, liền nhẹ nhàng tước đi sinh mạng của anh ta.

Trong đám đông vây xem đã có người gọi điện thoại gọi cấp cứu, Lữ Minh Dương thở dài đứng lên, cuộc sống con người ở một vài thời điểm thật là quá mong manh.

Hắn xoay người lại, chuẩn bị trở lên xe, nơi này đã không còn thứ gì đáng giá lưu lại, hiện tại quan trọng nhất chính là trước khi tai nạn tiếp theo xảy ra, phải tìm được nữ công sở rồi bảo vệ cẩn thận một bước cũng không rời.

Mới vừa đi hai bước, Lữ Minh Dương đột nhiên nhú mày, hắn nhẹ nhàng khom lưng nhặt một chiếc xe đồ chơi cỡ bàn tay lên xem. Trên chiếc xe đồ chơi này tản mát ra hàn ý lạnh lẽo hơn băng tuyết, trên chiếc xe đồ chơi này tràn ngập hơi thở ác linh.

Lữ Minh Dương lặng lẽ rời khỏi đám đông, trở lại trên xe, cẩn thận xem xét chiếc xe đồ chơi này.

Đây là một chiếc xe đồ chơi mô phỏng xe Jeep, thân xe màu xanh biếc tựa hồ tản mát ra một cỗ hàn nhật hắc khí; đây chỉ là một món đồ chơi thông thường, rất nhiều đứa nhỏ trong thành phố đều có loại đồ chơi này, vật liệu bằng nhựa nhưng lại tản ra hàn ý nồng đậm hơn cả băng lạnh; đây là một chiếc xe tử vong, vừa mới cướp đi một mạng người...

“ Anh ta thế nào?” Chu Đình hỏi.

“ Chết.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói, ánh mắt vẫn như trước chăm chú nhìn chiếc xe đồ chơi trên tay.

“ Đây là cái gì?” Chu Đình thấy Lữ Minh Dương cứ chăm chú chơi chiếc xe kia, đến đâu cũng không ngẩng lên, rốt cục nhịn không được hỏi.

“ Vũ khí của ác linh.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói.

“ A,” Chu Đình nhịn không được thở ra một tiếng, “ Có phải chính là thứ này đã hại anh ta?” Vừa rồi cô thực sự không thấy người đàn ông kia là bởi vì nguyên nhân gì mà ngã ngựa xuống.

Lữ Minh Dương khẽ gật đầu.

“ Cái này cũng coi như là xe sao?” Chu Đình không nhịn được chột phát run toàn thân, xe đồ chơi đương nhiên cũng là “xe”, nhưng ai có thể nghĩ đến một chiếc xe đồ chơi lại có thể hại chết một người đang sống sờ sờ chứ?

Lữ Minh Dương cười khố, ác linh này tuyệt đối là một ác linh rất sáng tạo, xe đạp hại chết người cũng không nói, bây giờ còn dùng cả xe đồ chơi.

“ A, mau kiểm tra xem có thể tìm thấy manh mối gì trên chiếc xe này không.” Chu Đình đột nhiên nói, “ Chúng ta trực tiếp đi bắt lấy con quỷ này, không phải xong chuyện sao.”

Lữ Minh Dương thở dài một tiếng, nói:” Trên thứ này chỉ có một cỗ tà khí, còn lại thì cái gì cũng không có...” Hãn vừa nói, vừa tiện tay nhét chiếc xe đồ chơi vào phía dưới kính chắn gió, sau đó khởi động ô tô, nói:” Đi thôi, tìm cái cô nữ công sở kia trước, sau đó chúng ta từ từ nghĩ biện pháp moi con quỷ này ra.”

-

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Cảnh Sát Tra Án

Tình báo của lão Mã cho biết người nữ công sở kia tên là Hồ Đình, ở số 402 lầu 4 lô 10 khu chung cư Hoa Sơn.

Xe Jeep của Lữ Minh Dương đã dừng ở khu chung cư Hoa Sơn, hẵn và Chu Đình đã xuống xe hướng lô 10 đi tới. Thời gian đã không còn sớm, sắc trời đã chuyển tối, bên trong chung cư Hoa Sơn đã vắng bóng người, thông qua cửa sổ có thể thấy trong phòng 402 đang sáng đèn.

Lữ Minh Dương đang muốn thở phào một hơi, lại bỗng nhiên cảm thấy ớn lạnh cả người, rờn rợn, tựa hồ có gì đó không bình thường, trị số trên thiết bị emf đang chậm rãi tăng lên.

“Không hay, chẳng lẽ lại đến chậm một bước?” Lữ Minh Dương trong lòng thầm nhủ một tiếng, đôi chân nhất thời lo lắng bước nhanh. Hẳn bước mỗi bước ba bậc thang xông lên lầu bốn, dùng sức gõ mạnh cửa căn hộ 402.

Không ai hồi âm.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Chu Đình rất cục hốt hốt đuổi lên tới, lo lắng hỏi.

Lữ Minh Dương cũng không trả lời, tay rút từ trong túi áo ra một chùm chìa khóa, so sánh một chút với khóa cửa, lấy ra một cái, xoay hai ba vòng liền mở được cửa ra.

Chu Đình trừng to con mắt, cô thật sự có điểm hoài nghi Lữ Minh Dương đến tốt cùng là cảnh sát hay đạo chích, cái này rõ ràng là một cái khóa cửa chống trộm khiến ai nhìn qua cũng phải an tâm vậy mà dưới tay của hắn chỉ cần vặn hai ba cái là phá khóa.

Theo Lữ Minh Dương nhẹ nhàng đi vào trong nhà, quan sát khắp căn hộ. Căn hộ cũng không lớn, thiết kế đơn giản hai phòng ngủ một phòng khách, trang trí thì vô cùng ấm cúng, một căn hộ điển hình của con gái độc thân.

Đèn trong phòng khách sáng choang, nhưng không có ai.

Lữ Minh Dương lại không có tâm tình thưởng thức hình thức trang trí của căn phòng, hắn vội vàng chạy đi mở tung từng cái cửa phòng, hai cái phòng ngủ, phòng vệ sinh, phòng bếp, nhưng trong phòng nào cũng không có người, cũng không có gì dị thường.

Lữ Minh Dương gặt gao nhú mày, Hồ Dĩnh không có ở nhà, nhưng trị số trên thiết bị Emf rõ ràng cho thấy chỗ này có dấu vết ác linh từng xuất hiện, chẳng lẽ Hồ Dĩnh đã bị ác linh bắt đi, cô ta đã bị hại?

Hoặc cũng có thể là ác linh này cũng đang tìm kiếm Hồ Dĩnh, tuy nó đã sớm một bước đến chỗ này, nhưng nó lại phát hiện Hồ Dĩnh không có ở nhà, nên đã rời đi.

Nếu nói như vậy, thì chẳng lẽ ác linh kia đã biết hiện tại Hồ Dĩnh ở nơi nào, có phải nó đã đi tìm cô ta?

“ Anh xem em đã phát hiện được gì?” Chu Đình phe phẩy một tờ giấy trên tay nói.

Tiếp nhận tờ giấy, Lữ Minh Dương nhàn nhạt cười, đây là một tấm thiệp mời, trên thiệp ghi 8 giờ tối ngày 11 tháng 10, tại Minh Châu KTV tổ chức họp mặt bạn học cũ.

Nhưng ngay sau đó Lữ Minh Dương lại khẽ nhíu mày, bởi vì hần bỗng nhiên phát hiện trị số của thiết bị emf trên cổ tay mình đột nhiên tăng lên một chút, cái này chứng minh trên tấm thiệp mời này có hơi thở của ác linh – nó nhất định cũng phát hiện tấm thiệp mời này

Họp mặt đồng học đối với Lữ Minh Dương mà nói tuyệt đối là một danh từ lạ lẫm, bởi vì cho tới bây giờ hần cũng chưa có tham gia qua cuộc họp mặt nào như vậy, bởi vì căn bản là hần không có đồng học – nếu miễn cưỡng xem những đứa trẻ ở Học Viện Linh dị Trung Quốc là đồng học, thì bọn họ cũng tuyệt đối không được tự do tùy ý tổ chức cái gì mà họp mặt đồng học.

Lúc Lữ Minh Dương và Chu Đình cùng nhau đi vào Minh Châu KTV, bọn họ không khỏi có chút khẩn trương, đương nhiên cũng không phải khẩn trương vì đi dự cái gọi là họp mặt bạn học cũ này, mà bọn họ là lo lắng chính mình lại đến trễ một bước.

Chẳng qua thời điểm hai người bọn họ lên tới hành lang lầu hai, thấy được sau bức tường kính sát đất chính là cảnh tượng náo nhiệt sôi động bên trong đại sảnh, nhất thời trong lòng thoáng nhẹ nhõm thở ra một hơi – tựa hồ trong này hết thảy đều bình thường, thực không có phát sinh sự tình khủng bố gì.

Lữ Minh Dương nhìn một vòng xung quanh, bên trong đại sảnh nho nhỏ có ít nhất bốn năm mươi nam thanh nữ tú tại đây uống rượu ca hát, hi ha nói chuyện phiếm, trong lúc nhất thời không nhìn thấy nhân ảnh Hồ Dĩnh, hần tùy tiện kéo một thanh niên trẻ tuổi qua, hỏi: ' Xin hỏi Hồ Dĩnh có ở đây không?'

“ Hồ Dĩnh? Mới thấy đây mà.” Người thanh niên này hiển nhiên uống đã không ít rượu, nhiệt tình tiến tới vỗ vai Lữ Minh Dương, nói:” Cậu là

bạn học cũ à? Thay đổi nhiều quá, tôi chẳng nhận ra cậu là ai a, ha ha.”

“ Cảnh sát tra án!” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói, tùy tiện rút thẻ cảnh viên ra, hiện tại tuyệt đối có thể nói thời gian chính là sinh mạng, không hơi đâu phí thời gian vòng vo tam quốc với tên này, nói.” Phiền cậu kêu Hồ Dĩnh một tiếng.”

“ Ách, cảnh, cảnh sát? ” Người thanh niên trẻ tuổi kia hiển nhiên bị giật mình phát hoảng, mở to miệng cả kinh nói. Cuộc nói chuyện của hai người hiển nhiên đã ảnh hưởng đến mấy nam thanh nữ tú xung quanh, nhất thời đã có không ít người vây xung quanh xem. Giống như phản ứng dây chuyền, trong chốc lát trong đại sảnh nhất thời im ắng đi nhiều, hiển nhiên đã có thêm nhiều người chú ý tới bên này.

Người thanh niên trẻ kia vừa thấy người vây xem càng ngày càng nhiều, tựa hồ cảm giác mình hơi bị mất thể diện, liền lập tức tiến tới muốn gỡ lại chút mặt mũi, vừa giả bộ cười cười vừa nói:” Huynh đệ, ở đội nào a? Ha ha, phó sở trưởng sở cảnh sát đông thành là chú của tôi, anh biết không?”

“ Không biết.” Lữ Minh Dương lạnh nhạt nói.

“ A, không sao, ha ha. Đều là người một nhà, uống một ly trước rồi nói chuyện tiếp...” Anh ta vừa nói, vừa vỗ vỗ lên vai Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương khẽ run đầu vai, bàn tay của anh ta liền bị chấn bay lên không, hấn lại hơi nghiêng người tới vươn tay bắt lấy mấy ngón tay của anh ta, lại lật ngược cổ tay, tiểu tử kia nhất thời liền tru lên một tiếng què nửa người xuống đất.

Đại sảnh nhất thời náo loạn, có người hoảng sợ la lên, phần đông còn lại cũng thấp giọng bàn tán xôn xao.

“ Không được động tay động chân, coi chừng tôi nói anh cản trở người thi hành công vụ, mời anh về cục uống trà.” Lữ Minh Dương nhẹ nhàng buông ngón tay tiểu tử kia ra, lại cao giọng kêu lên:” Hồ Dĩnh, Hồ Dĩnh ở đâu?”

Trong đám đông dần dần tách ra một con đường, Lữ Minh Dương giương mắt nhìn, nhất thời liền phát hiện vẻ mặt ngờ ngác của Hồ Dĩnh.

Hồ Dĩnh, không thể chối cãi chính là một mỹ nữ, hôm nay lại ăn mặc rất thời trang, dáng người cao ráo mặc một bộ y phục thời trang thu đông màu đen cá tính, dưới chân lại mang đôi bốt da cao gót màu đen tông xuyên tông càng tôn lên thân hình tinh tế của cô nàng. Đáng tiếc thần sắc bây giờ của cô trông thật khó coi, dù là ai đi nữa mà giữa buổi họp mặt bạn học cũ lại có một tên cảnh sát thô lỗ lấy danh nghĩa tra án đến tìm mình, thì sắc mặt phờ phạc không thể tốt được.

“ Hồ Dĩnh tiểu thư, chúng tôi hoài nghi cô có liên quan đến một vụ án kinh tế, hy vọng cô đi cùng chúng tôi một chuyến, hỗ trợ điều tra.” Lữ Minh Dương lạnh lùng nói xong, liền hướng phía Hồ Dĩnh đi tới.

“ Chờ chút, chờ chút.” Đột nhiên lại có một thanh niên trẻ tuổi khác đi ra ngăn Lữ Minh Dương lại, nói:” tôi là luật sư, để tôi hỏi một chút a. Án kinh tế là thuộc về án dân sự, tôi nghĩ Hồ Dĩnh tiểu thư cho dù có liên quan đến loại án này, các anh quá lắm chỉ có thể thẩm vấn một chút, cô ấy không nhất thiết phải đi cùng anh về cục? Còn nữa...”

Lữ Minh Dương trong lòng bỗng nhiên có chút muốn đập bẹp cái mũi của tên gọi là luật sư này. Hắn nhẫn nại nghe hắn nói, ánh mắt vẫn như trước nhìn chằm chằm vào Hồ Dĩnh. Cô ta đã hướng phía mình đi tới, gót giày cao cao nhẹ nhàng chạm vào sàn nhà sáng bóng...

Lữ Minh Dương bất ngờ đẩy tên luật sư kia ra, nhanh chóng hướng phía cô ta chạy tới. Đồng thời lúc này, gót giày nhỏ nhắn của Hồ Dĩnh cũng

bỗng nhiên gãy ngang, trong chớp mắt cả người cô ngã nhào, bất quá bên cạnh cô ta vừa khéo có một chiếc xe đẩy thực phẩm đang để thức uống, cô vội vàng vịn vào chiếc xe thực phẩm, xe thực phẩm bị cô đụng trúng, nhất thời bị trượt đi, dùng một tốc độ không thể tưởng tượng mang theo thân hình bất ổn của Hồ Dĩnh hướng phía tường kính thật lớn sát đất mà đâm tới...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Xe Hơi, Xe Lửa, Xe Đồ Chơi

Tiếng thủy tinh vỡ vụn vang lên chói tai, tường kính to lớn phút chốc vỡ tan tành, xe thực phẩm để đầy rượu nhất thời lao ra bên ngoài.

Thanh âm nữ nhân thét la tràn ngập đại sảnh, mấy người thanh niên lại trợn mắt há hốc mồm, nhìn hết thấy tình huống phát sinh trước mắt mà chẳng biết làm sao.

Lữ Minh Dương lồm cồm từ dưới sàn nhà đứng lên, tiếp theo thì nâng Hồ Dĩnh mặt cắt không còn giọt máu dậy. Váy của cô đã tét một đường dài, lộ ra đôi chân mang vớ đen thon dài tuyệt đẹp.

Vừa rồi khi chiếc xe thực phẩm bị trượt đi, cô vội vàng muốn buông tay ra, nhưng lại không ngờ rằng chiếc váy của mình bị vướng vào xe, nhất thời cả người không tự chủ được bị chiếc xe lôi đi.

Trong nháy mắt chiếc xe phá tan tường kính lao ra ngoài, Lữ Minh Dương phóng người nhào lên người của cô, gắt gao ôm chặt cơ thể cô, chiếc váy tuy là tét một đường, nhưng cô thì giữ lại được một cái mạng.

Lữ Minh Dương nâng Hồ Dĩnh đứng lên, cảnh giác quét mắt một vòng xung quanh. Mọi người trong đại sảnh bị ánh mắt của Lữ Minh Dương làm cho câm lặng, không khí vô cùng ngột ngạt. Lữ Minh Dương nhíu chặt mày, theo kinh nghiệm mấy lần trước, hiện tại trong đại sảnh tuyệt đối không có ác linh, có lẽ nó đã sớm rời đi rồi. Nhưng lần này cũng coi như

Lữ Minh Dương đã chiến thắng – nó đã không đoạt được tánh mạng của Hồ Dĩnh.

Nhưng cái này cũng không chứng tỏ Hồ Dĩnh đã an toàn, theo kinh nghiệm của Lữ Minh Dương, hầu như mọi ác linh đều có chấp niệm điên cuồng, nó một khi đã nhắm vào Hồ Dĩnh, như vậy chỉ cần Hồ Dĩnh còn sống, nó cũng tuyệt đối sẽ không ngừng tay.

Chu Đình sớm đã chạy đến, giúp Lữ Minh Dương đỡ lấy Hồ Dĩnh còn đang hoảng hốt mất hồn. Nơi này cũng không phải là chỗ để nói chuyện, cô chỉ liếc nhẹ Lữ Minh Dương một cái, cũng không nói gì.

“ Hồ Dĩnh tiểu thư.” Lữ Minh Dương ổn định lại tâm tình, nhẹ giọng nói:” hy vọng cô có thể theo chúng tôi một chuyến.”

Nhất thời trong đại sảnh lại vang lên thanh âm lao xao, đây là loại cảnh sát gì? Vừa mới xảy ra tai nạn lớn như vậy, lại không đi xử lý tai nạn trước, cũng không thềm nghĩ đến cảm giác của người bị nạn chút nào, lại có thể mở miệng yêu cầu người ta theo mình giải quyết vụ tranh chấp kinh tế nhỏ nhỏ nào đó?

Tên luật sư kia hiển nhiên là tức đến bốc hỏa, hăn tăng hăng một cái rồi bước lên phía trước, đang chuẩn bị hướng Lữ Minh Dương giương thương mua kiếm, lại phát hiện khoé miệng Lữ Minh Dương thấp thoáng lộ ra nụ cười nhạt, còn đôi mắt lại như lợi kiếm nhìn mình, trong lòng tự nhiên phát lạnh, há miệng thở dốc, cái gì cũng không nói được.

“ Hồ tiểu thư yên tâm, chúng tôi sẽ bảo đảm an toàn cho cô.” Lữ Minh Dương nhìn biểu tình hốt hoảng bối rối của Hồ Dĩnh, lại nhàn nhạt nói. Sau đó hăn quay sang Chu Đình đánh mắt ra hiệu, hai người cũng không thềm để ý mấy nam thanh nữ tú trong đại sảnh, trực tiếp dìu Hồ Dĩnh đang kinh hồn bất định rời đi.

Bên ngoài Minh Châu KTV đã thành một mớ hỗn độn, chiếc xe đẩy thực phẩm khi rơi ra khỏi tầng hai vừa văng rơi trúng nóc một chiếc xe hơi, chủ xe nghe tin chạy tới rồi cùng phục vụ viên cự cãi một trận. Lữ Minh Dương cũng không thèm để ý mấy chuyện này, lập tức đem Hồ Dĩnh đặt vào xe, lái xe rời đi.

“ Bây giờ chúng ta đi đâu đây?” Chu Đình không nén được hưng phấn trong lòng nói. Chỉ trong một ngày mà liên tiếp trải qua năm cái tai nạn nghiêm trọng, bốn người chết ngay tại chỗ, trong đó tận mắt chứng kiến quá trình tử vong của hai người, mặc dù chỉ một lần cuối cùng này là cứu được người, nhưng như vậy cũng đủ làm cho người ta cảm thấy hưng phấn.

“ Đến một nơi an toàn.” Lữ Minh Dương cười nhạt, nói:” Một nơi không có xe.”

Chu Đình không khỏi khúc khích cười một tiếng, nói:” Lái xe đến một nơi không có xe, chẳng phải phí công anh đến đó rồi.”

Lữ Minh Dương lại không để ý chút nào nói:” Tôi đã nói với em rồi, chiếc xe này của tôi là đặc chế, bình thường ác linh muốn tiếp cận nó đã là thập phần khó khăn, càng không phải nói tới có thể khống chế nó.”

“ Ok, ok.” Chu Đình không trêu nữa, cười nói.

“ Mấy người không phải cảnh sát! Rốt cục mấy người là ai? Muốn dẫn tôi đến nơi nào?” Hồ Dĩnh cuối cùng cũng đã phục hồi tinh thần, đột nhiên lên tiếng.

“ Chúng tôi không có ác ý...” Chu Đình quay đầu nhìn Hồ Dĩnh đang ngồi ở băng sau nói.

Hồ Dĩnh có vẻ không tin tưởng lắm, bắt đầu liều mạng cố sức mở cửa xe, nhưng cửa xe đã khoá cứng, thậm chí đến cửa kính cũng không mở được.

“ Mục đích của chúng tôi chính là muốn giúp cô giữ lại tính mạng.” Lữ Minh Dương vẫn lái xe bình thường, vừa thông qua kính chiếu hậu nhìn Hồ Dĩnh đang phí sức mở cửa xe, vừa nhàn nhạt nói, “ Tình huống lúc này gặp phải chẳng lẽ cô không cảm thấy có điểm quái dị gì sao chứ?”

Hồ Dĩnh nhớ lại một màn kinh hoàng lúc này, gót giày của cô khi không đang đi trên mặt sàn bóng loáng thì bị gãy, mà chiếc xe thực phẩm để rượu kia lại thật trùng hợp đậu ngay chỗ đó, cái váy của mình vậy mà lại kẹt cứng ở trên xe, hơn nữa càng không thể tưởng tượng chính là chiếc xe thực phẩm nho nhỏ kia cho dù có người cố ý đẩy, nó cũng tuyệt đối không có khả năng mang theo một người mà còn có thể tăng tốc chóng mặt như vậy, lại còn nhẹ nhàng đâm vỡ tường kính cường lực cứng rắn...

“ Hiện tại cái gì cũng không cần hỏi, đợi đến nơi an toàn, tôi sẽ đem tất cả mọi chuyện nói cho cô biết.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói, Hồ Dĩnh rốt cục cũng ngồi yên trở lại.

Xe Jeep chạy khỏi nội thành, hướng ngoại ô phía tây hoang vắng chạy tới, những chiếc xe trên đường dần thưa thớt, sau đó lại rẽ vào một đường nhỏ, Lữ Minh Dương rốt cục nhẹ nhàng thở ra một hơi. Tuy ác linh không thể khống chế chiếc xe này của mình, nhưng nó hoàn toàn có thể khống chế những chiếc xe khác tông vào mình.

Hiện tại con đường này dù là ban ngày cũng có rất ít xe qua lại, chứ đừng nói bây giờ là đêm khuya.

Phía trước xuất hiện mấy đường ray nhô lên, đó là một tuyến đường sắt, chỉ cần chạy qua khỏi tuyến đường sắt này khoảng mười phút lái xe, là có thể tới nơi muốn đến, cũng tức là tới được khu vực an toàn.

Một cái đường ray nho nhỏ như vậy đối với động cơ ưu việt của xe Humvee mà nói thực sự không đáng bận tâm, nó dễ dàng leo lên đường ray, khoé mắt Lữ Minh Dương bỗng nhiên thoáng thấy trước mặt tựa hồ có một

vật thể nhỏ nhỏ khẽ chuyển động, đồng thời trong tâm hần cũng chợt động – cái vật thể đó rõ ràng là chiếc xe đồ chơi mới hại chết người đàn ông kia mà chính mình tùy tiện nhét vào bên dưới kính chắn gió.

Lữ Minh Dương vội vàng chuyển ánh mắt sang chiếc xe đồ chơi, nhưng trong nháy mắt chiếc xe đồ chơi đã phát ra thanh âm motor chuyển động, giống như tên rời cung nhắm thẳng mặt Lữ Minh Dương phóng tới.

Lữ Minh Dương nhất thời nghiêng đầu một chút, dưới chân lại như phản xạ có điều kiện mà đạp thẳng xe. Chiếc xe đồ chơi kia thực ra không thể chạm tới đầu Lữ Minh Dương, vì đang lúc nó bay giữa không trung, thì lại đột nhiên giống như hết năng lượng, rớt xuống dưới chân Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương thầm kêu một tiếng không hay, bởi vì hẳn rõ ràng phát hiện chính mình đã vô tình mà đạp thẳng xe, động tác này đã đặt chiếc Humvee đa năng dừng lại ngay giữa tâm đường ray – cũng chính là nằm trên quỹ đạo của xe lửa.

Cần số, chân côn, chân ga, Lữ Minh Dương cố gắng điều khiển xe lần nữa tiến lên phía trước, lại bỗng nhiên phát hiện chân côn căn bản là đạp không xuống – chiếc xe đồ chơi rơi xuống cũng thật xảo hợp lại vừa vặn rơi ngay dưới chân côn. (Xe số sàn muốn sang số, côn phải được cắt hoàn toàn, tức là chân côn phải đạp hết; chân côn nằm bên chân trái dùng để ngắt và nối ly hợp mỗi khi vào hoặc trả số, chân thắng và chân ga nằm ở bên chân phải – google vì mình chưa có xe, bùn 1s: - (...)

Bỗng nhiên, xa xa hai đạo ánh sáng chói mắt phóng tới, nhìn thoáng qua giống như một con cự thú hung ác đang trừng trừng cặp mắt không lồ, tiếp theo là một thanh âm giống như cự thú gầm rú, chính là thanh âm từ xe lửa phát ra truyền đến...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Khu Vực An Toàn

Chương 13: Khu vực an toàn.

Xe lửa cao tốc đã xuất hiện ngay trước mắt, thời khắc tử vong cũng đến gần.

Lữ Minh Dương nhanh chóng cúi xuống, cố gắng dùng tay lấy chiếc xe đồ chơi đang mắc kẹt dưới chân côn ra, lại không ngờ là chiếc xe đồ chơi kia vô ý rơi xuống thế mà lại kẹt cứng đến vậy. Hắn dùng tay kẹp lấy chiếc xe đồ chơi rồi dùng sức kéo, không ngờ vừa kéo một cái, chiếc xe đồ chơi làm bằng nhựa kia lại bể ra một góc, đồng thời hăm cảm giác được từ ngón tay truyền đến một trận đau nhức, mảnh nhựa bén nhọn đã cứa lên ngón trỏ của hắn.

“ Xuống xe!” Lữ Minh Dương gấp gáp kêu lên.

“ Sao vậy nè? Cửa xe mở không ra!” Chu Đình vội vàng kêu lên.

Lữ Minh Dương đã phát hiện vấn đề này, hắn bỗng nhiên nhớ lại lúc nãy vì đề phòng Hồ Dĩnh mở cửa xe, hắn đã kích hoạt khóa gia trọng trên cửa xe, mà khóa gia trọng này muốn mở chỉ có thể dùng vân tay của mình để mở.

Mồ hôi lạnh nhất thời toát đầy trán Lữ Minh Dương.

Xe lửa phát ra một tiếng còi hú thật dài, hiển nhiên người lái xe lửa đã phát hiện chiếc xe Jeep đang chặn ngang trên đường ray, đối với một đoàn xe lửa chạy với tốc độ cao như vậy mà nói, khoảng cách trước mắt này chính là chỉ trong giây lát đã thành con số không, tựa hồ tai nạn đã không thể tránh khỏi. Một khi tai nạn phát sinh, người trong xe Jeep đương nhiên là không thể may mắn thoát được, một khi xe lửa trật khỏi đường ray..., thì đó chính là một tai nạn kinh hoàng.

“ Nhanh nghĩ biện pháp! Nhanh!” Chu Đình vội vàng la, tìm kiếm khắp nơi xem có thứ gì cứng rắn có thể đập phá cửa kính xe. Bất quá trong xe tựa hồ thực không có món nào thuận tay, cô liền cầm chiếc túi đựng máy quay DV của mình lên hung hăng phang vào cửa kính xe.

Bể nát.

Nhưng thứ bể nát đương nhiên không phải là kính xe, chiếc xe này là đặc chế, đương nhiên kính xe cũng không phải đồ bình thường, đừng nói là dùng máy quay DV, cho dù là dùng búa sắt đập cũng chưa chắc có thể đập bể.

Lữ Minh Dương nhíu mày, muốn mở cửa xe, chỉ có một biện pháp, ngoài việc dùng vân tay làm chìa khóa, đồng thời cũng phải nhập vào một chuỗi mật mã thật dài, nhưng thời gian trước mắt cơ bản là không đủ. Mở cửa xe để thoát ra căn bản là không thể thực hiện được.

Hắn bỗng nhiên máy động trong lòng, có lẽ vẫn còn một biện pháp!

Lữ Minh Dương không chút do dự liền ấn cái nút màu cam bên dưới bảng điều khiển, nhất thời một làn sóng bức xạ điện từ vô hình lan tỏa rộng ra, bản thân hắn thì dùng mũi chân móc nhẹ một cái thứ đang mắc kẹt dưới chân côn kia, vừa rồi kéo đến bể cả thân xe cũng lấy không ra thì bây giờ chiếc xe đồ chơi đã bị móc sang một bên.

Cần số, chân côn, chân ga phối hợp nhịp nhàng, quân xa Humvee nhanh chóng bộc lộ tính năng ưu việt của nó, thân xe cực đại như một con báo nhanh nhẹn mà khoan thai phóng ra ngoài, tiếng còi xe lửa chói tai vang lên thật dài đằng sau dần dần đi xa, Lữ Minh Dương rớt cục thờ hắt ra một hơi thật mạnh, phát hiện y phục trên người mình chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi này đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt đẫm.

Chu Đình và Hồ Dĩnh tận mắt chứng kiến cảnh cả ba người từ trong tay thần chết thoát ra, biểu tình vui sướng vì được trùng sinh còn chưa kịp hiện lên mặt, thì cảm giác đầu óc kịch liệt choáng váng và buồn nôn đã lập tức ập tới.

Lữ Minh Dương ngất thiết bị bức xạ, nhìn gương mặt hai mỹ nữ bây giờ đã biến thành quả mướp đắng, nhin không được phát ra một tràng cười to.

Đối với người được huấn luyện đặc biệt từ lúc nhỏ như hắn mà nói, loại bức xạ cường độ cỡ này căn bản không có bao nhiêu ảnh hưởng. Còn đối với Chu Đình và Hồ Dĩnh thì lại hoàn toàn không giống, váng đầu hoa mắt, lợm giọng nôn mửa, tay chân vô lực, đủ loại cảm giác thống khổ trong khoảnh khắc ập tới cùng một lúc, làm cho người ta quả thực không thể chịu nổi.

“ Tốt rồi, lập tức sẽ đến nơi, đợi lát nữa tôi cho các cô uống chút thuốc thì sẽ ổn thôi.” Lữ Minh Dương mỉm cười nói xong, phía trước đã loáng thoáng có thể nhìn thấy một dãy nhà.

“ Đây là chỗ nào?” Chu Đình cố nén cảm giác khó chịu xuống, hỏi.

“ Trước kia khu này là kho vũ khí, hiện tại bị bỏ hoang, tạm thời là nơi trú ẩn của tôi.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói xong thì đã đến trước cửa kiểm soát rồi.

Không ngờ được địa phương nhìn qua có chút cũ nát này, mà cửa kiểm soát lại là cửa điện tử điều khiển từ xa. Lữ Minh Dương dùng một cái điều

khiến từ xa nhỏ mở cửa, chiếc xe nhanh chóng tiến vào bên trong.

Khu vực dùng làm kho vũ khí dĩ nhiên diện tích sẽ không nhỏ, trên tường rào thật cao tựa hồ còn trang bị lưới điện, khu vực bên trong mọc đầy cỏ dại, con đường xi măng đi vào cũng coi như còn tốt, hai bên đường là một loạt kho hàng to lớn cũ kỹ, cửa các kho hàng đều mở ra, không gian tối om đặng sau cánh cửa giống như cái miệng đang mở lớn của một con dã thú khổng lồ, nhìn ba người như là hổ rình mồi.

Trong khu vực này đừng nói bóng người, đến dấu vết sinh hoạt của con người còn không có chút nào.

“ Địa phương lớn như vậy chỉ có một mình anh ở sao?” Chu Đình nhin không được hỏi.

“ Ừ” Lữ Minh Dương nhàn nhạt đáp,” Hơn nữa phía sau khu vực này là một cái bãi tha ma trước giải phóng, trái phải hai bên là một vườn cây ăn trái lớn, có thể nói trong phạm vi ba mươi lăm dặm xung quanh đều không có người ở.”

Chu Đình nhất thời khẽ ớn lạnh trong lòng. Con người là một loài động vật quần cư, một khi tách ra khỏi đám đông chỉ còn đơn độc một mình, cảm giác bất an cũng lập tức theo đó kéo tới. Thật không rõ Lữ Minh Dương vì lý do gì lại lựa chọn một chỗ như vậy để làm nơi trú thân, hẳn như thế nào lại có khả năng chịu được cảnh cô độc như vậy.

Ở cuối con đường có một toà nhà hai tầng cũ kỹ, Lữ Minh Dương lập tức cho xe dừng lại ở khoảng sân trống trước cửa toà nhà. Lữ Minh Dương lấy ra một cái chìa khoá, sau đó ở bảng điều khiển lật một cái màn LCD cảm ứng lên, ấn ngón tay rồi nhập mật mã vào đó, vừa nói:” Tốt rồi, chúng ta tạm thời an toàn, xuống xe thôi.”

Bên trong toà nhà có một cầu thang dẫn lên lầu, lên trên là một hành lang có lan can bảo hộ bằng sắt, từ vị trí cầu thang thì bên trái là ba phòng

nhỏ đơn giản, bên phải chính là một đại sảnh. Lữ Minh Dương lập tức dẫn hai người tiến vào đại sảnh.

Đèn điện bật lên, hai mỹ nữ nhất thời bị bài trí trong cái đại sảnh nhỏ nhỏ này làm cho choáng đến ngây người, ai có thể nghĩ một toà nhà cũ kỹ rách nát này, trang trí nội thất bên trong lại cao cấp như vậy. Sô pha bọc da thật, TV LCD cực lớn, tựa hồ bất cứ chỗ nào cũng đều không tương xứng với cái vỏ bọc bên ngoài của nó.

Lữ Minh Dương từ trong ngăn kéo lấy ra một lọ thuốc, đưa cho Chu Đình nói:” Các cô mỗi người một viên, khoảng mười phút thì có thể thoải mái trở lại.”

“ Đây tội cùng là chuyện gì?” Hồ Dĩnh nuốt viên thuốc xuống, sớm đã không nhin được hỏi.

Lữ Minh Dương cùng Chu Đình trao đổi ánh mắt, cười nhạt nói:” Thật ra có thể nói cô đã suýt chết ba lần.”

Hồ Dĩnh nhất thời mờ mịt không hiểu, nhú chặt mày nhìn chằm chằm Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương và Chu Đình đem đầu đuôi câu chuyện nói cho Hồ Dĩnh nghe một lần, không ngoài dự liệu, Hồ Dĩnh chính là cười lạnh lắc đầu nói:” Tôi không tin, anh cho tôi là con nít à, lấy mấy chuyện này lừa gạt tôi, ha ha...”

Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói:” Cô không tin? Vậy cô thử giải thích cho tôi nghe một chút tối hôm nay đến tội cùng là chuyện gì xảy ra đi. Xe thực phẩm ở KTV, còn có sự cố trên đường ray xe lửa, sự tình quỷ dị như vậy như thế nào toàn để cô gặp phải?”

Hồ Dĩnh nhất thời yên lặng không lên tiếng, tựa hồ đang kịch liệt đấu tranh tư tưởng. Chu Đình thăm thở dài, sự tình quỷ dị như vậy, dù là nói

cho bất cứ ai thì e là trong nhất thời họ cũng khó có thể tiếp nhận. Cô quay đầu lại, nhìn Lữ Minh Dương nói:” Bước tiếp theo chúng ta phải làm gì? Vẫn tiếp tục trốn tránh như vậy sao?”

“ Trốn tránh vô ích.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói:” Không đạt được mục đích của mình, nó sẽ không ngừng tay.”

“ Như vậy chúng ta phải moi nó ra, tiêu diệt nó.” Chu Đình cảm hận nói.

“ Chúng ta không cần phí sức.” Lữ Minh Dương mỉm cười nói, “ Chúng ta chỉ cần đợi, nó sẽ tự tìm đến chỗ chúng ta.”

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Mỗi Câu

Chương 14: Mỗi câu

“ Chỗ tôi chỉ có mì ăn liền và bánh quy.” Lữ Minh Dương vừa nói vừa mở tủ lạnh, đầu tiên là lấy ra hai lon nước ném qua cho Chu Đình và Hồ Dĩnh, sau đó lại mở một ngăn khác lấy ra một đồng thức ăn nhanh, trong đó nhiều nhất vẫn là mấy cái bánh quy dùng để ăn vặt.

Chu Đình thở dài một tiếng, nói:” Bây giờ còn có tâm tình ăn uống gì chứ.”

“ Không ăn nhiều cũng phải ăn một ít.” Lữ Minh Dương vừa xé một gói bánh quy, vừa nói, “ Đêm còn dài đó, buổi tối hôm nay chỉ sợ sẽ không thành thơi đâu, không ăn cái gì sẽ không có đủ thể lực, sẽ là chuyện rất nguy hiểm đó.”

“ Anh là nói... cái thứ ‘quỷ’ đó buổi tối nay sẽ tới à?” Thanh âm Hồ Dĩnh có chút run run, khó khăn nói ra một chữ quỷ kia

Lữ Minh Dương cười nhạt nói:” Tôi không dám khẳng định nó khi nào sẽ tới, chẳng qua một khi nó tới đây, cái bụng trống rỗng thì e là khí lực để chạy trốn cũng không có.”

Hắn vừa nói, vừa nhai một cái bánh trong miệng, nhìn thấy bộ dáng ăn uống như hổ đói của hắn, hai vị mỹ nữ bắt đắ dĩ cũng phải miễn cưỡng ăn một ít.

Lữ Minh Dương ăn no rồi thì vỗ hai tay, nói:” Tốt rồi, buổi tối hôm nay chúng ta sẽ thay phiên nhau canh gác, hai người các cô gác ca đầu, bây giờ là 11h10’, đến 2h thì các cô kêu tôi dậy.”

Hai vị mỹ nữ nhất thời ngoác miệng trừng mắt nhìn Lữ Minh Dương, chẳng lẽ tiểu tử này chuẩn bị đi ngủ thật?

Lữ Minh Dương mỉm cười, lập tức đi đến một cái ghế nằm để sát tường ngồi xuống, lại nói:” Các cô có thể xem phim, bất quá mở tiếng nhỏ một chút là được. Ừ, còn nữa, không được ra khỏi căn phòng này, nếu có phát hiện sự tình dị thường thì lập tức đánh thức tôi.”

Hai vị mỹ nữ trao đổi ánh mắt, Lữ Minh Dương rõ ràng đã thư thái nằm xuống, nhắm mắt lại. Tiểu tử này vậy mà lại có thể để hai vị mỹ nữ trước mặt bị ác linh từ trong bóng tối nhòm ngó như vậy mà vui vẻ đi ngủ, thật sự không rõ trong thâm tâm hẳn đang nghĩ cái gì. Nói dễ nghe thì là hẳn lâm trận mà tâm lý vững vàng, còn nói khó nghe thì đơn giản hẳn không có tính người.

Chu Đình bất đắc dĩ nhìn Hồ Dĩnh nhẹ mỉm cười, tương đối mà nói, chính mình so với Hồ Dĩnh thì có kinh nghiệm hơn trong mấy cái chuyện ma quỷ này, hơn nữa trong mắt Hồ Dĩnh chỉ sợ chính mình cùng Lữ Minh Dương hoàn toàn chính là một loại người, cô chỉ có thể cố chống đỡ tinh thần mở cái màn hình lớn TV LCD, tìm một cái đĩa DVD bật lên.

Ban đêm ngoại ô cực kỳ yên tĩnh, loại yên tĩnh này so với lúc ở Tam Hà thôn cũng không giống. Ở đây không có tiếng côn trùng kêu hay tiếng chim, mà chỉ thỉnh thoảng có một tiếng gió hú thổi qua, trong TV đang chiếu một bộ phim tình cảm lãng mạn, Chu Đình lại không có tâm tình để xem, miên man nghĩ đến những chuyện trải qua gần đây, chợt có cảm giác không chân thật, tựa hồ chính mình đang ở trong một giấc mộng, hoặc nói là đang tham gia đóng một bộ phim điện ảnh...

Bỗng nhiên Hồ Dĩnh đùng đùng Chu Đình, Chu Đình a một tiếng khôi phục tinh thần. Hồ Dĩnh nói nhỏ:” Hết phim rồi.” Đôi mắt cô ấy đỏ đỏ, tựa hồ là bị một màn tình yêu lãng mạng trong phim làm cho xúc động.

Chu Đình nhìn cái TV, bất tri bất giác một bộ phim đã chiếu hết rồi, may mắn chính mình lại là miên man nghĩ đến xuất thần, không thì chắc cũng ngủ gật rồi. Cô vươn người đứng lên, lần này đặc biệt đổi một bộ phim hành động dữ dội, hy vọng tình tiết khẩn trương có thể làm cho mình tập trung tinh thần.

Nhưng Chu Đình vẫn như trước không thể nào để tinh thần của mình vào bộ phim, cô nhìn Lữ Minh Dương nằm ở bên cạnh, hằm đang trong giấc ngủ say, thậm chí còn phát ra tiếng ngáy nho nhỏ trong miệng...

Chu Đình thở dài một hơi, lại quay đầu sang xem TV, trong phim đang chiếu cảnh ô tô rượt đuổi diễn viên, diễn viên đang cố sức trốn chạy, lại đột nhiên không cẩn thận ngã một cái, màn hình chuyển cảnh, lấy góc máy thật thấp để đặc tả cảnh ô tô bay nhanh phóng tới màn hình...

“ A...” Hồ Dĩnh bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu sợ hãi thật lớn.

Chu Đình thầm than một tiếng, Hồ Dĩnh này so với mình chắc là lớn tuổi hơn một chút, sao vẫn giống cô bé thế này, xem phim thôi mà có cần hô to gọi nhỏ vậy không? Chẳng lẽ đây là cái gọi là yếu điệu thực nữ...

Cô quay sang nhìn, phát hiện Hồ Dĩnh trừng trừng hai mắt, gắt gao dán chặt lưng vào lưng ghế sofa, một đôi tay trắng như ngọc chống thẳng ra trước khoảng không trước mặt, tựa hồ có ý muốn chặn lại cái gì đó...

Không ổn! Chu Đình nhất thời thầm kêu không hay, cô đột nhiên xoay người lại, muốn đi đánh thức Lữ Minh Dương, còn Lữ Minh Dương thì đã bị tiếng hét sợ hãi của Hồ Dĩnh đánh thức, hằm đột nhiên bật người lên phóng tới bên cạnh kệ sách.

Trên kệ xếp đầy sách, Lữ Minh Dương một phát hất toàn bộ sách xuống đất, lộ ra đằng sau giá sách là một hộp cầu dao điện lớn, Lữ Minh Dương nhanh chóng đóng cầu dao lên, chỉ nghe chi chi vài tiếng thật nhỏ, ánh đèn trong phòng cũng chớp nháy hai cái.

Sau đó hẳn nhanh chóng quay đầu lại, nhìn Hồ Dĩnh.

Rõ ràng là Hồ Dĩnh đang bị chìm trong ảo giác, nếu cô ấy bị vây trong ảo giác trong thời gian dài mà không thoát ra được, hậu quả cuối cùng chính là cô ấy phải chết!

Lữ Minh Dương xông tới phía trước một bước, một tay kéo thân thể của cô, một tay khép lại thành chưởng giơ lên, hung hăng chém vào sau gáy trái của cô một nhát, Hồ Dĩnh nhất thời ngã xuống sô pha.

“ Anh làm gì?” Chu Đình vội vàng kêu lên.

“ Đối phó với ảo giác, phương pháp đơn giản nhất mà cũng là hiệu quả nhất là làm cho người ta hôn mê hoàn toàn.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói xong thì lấy từ trong người ra cặp kính đặc chế đeo lên.

Lữ Minh Dương cảnh giác quan sát khắp nơi trong phòng, vẫn như trước không có phát hiện bóng dáng của ác linh, hẳn không khỏi thở dài, quay đầu nhìn Chu Đình, nói:” Vừa rồi có chuyện gì?”

Chu Đình phiền não gãi đầu, nói:” Vừa rồi hai đứa ngồi xem phim, đến cảnh người xe truy đuổi, thì cô ta liền bị như vậy.”

Lại là xe, thậm chí lúc này cũng chẳng cần đến một cái thực thể, chỉ thiếu chút xíu là đoạt được mệnh Hồ Dĩnh! Lữ Minh Dương không khỏi hít vào một hơi thật sâu.

“ Bây giờ chúng ta phải làm sao?” Chu Đình cảm giác thấy dường như có một tấm lưới vô hình đang bủa vây lấy ba người, lời nguyên tử vong của

chiếc xe buýt từng giờ từng khắc đang ăn mòn sinh mệnh của mình,” Cứ tiếp tục như vậy, thế nào chúng ta cũng sẽ có lúc mất cảnh giác, thôi thì mau chóng moi nó ra đi.”

Lữ Minh Dương âm đạm cười, nói:” Nếu đoán không sai, tôi nghĩ chúng ta đã moi được nó ra rồi.”

“ A, ở đâu?” Chu Đình đầu tiên là hưng phấn, tiếp theo lại không tự chủ cảm thấy vô cùng khẩn trương – chẳng lẽ ác linh kia đang ở trong phòng này?

“ Ở trong khu vực này.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói, “ Vừa rồi tôi đã mở lưới điện chung quanh, chẳng qua lưới điện này cũng không có dùng để đối phó con người, mà là đối phó quỷ. Cho nên, bây giờ có thể nó đang bị nhốt trong khu vực này, chúng ta chỉ cần hao phí chút tinh thần là có thể tìm ra nó rồi trực tiếp tiêu diệt.”

Chu Đình trừng mắt to thật to, ác linh ở trong khu vực này, tuy khu vực này không nhỏ, còn có nhiều kho hàng như vậy, nhưng nếu so sánh với việc cả ngày mơ mơ hồ hồ chạy đi chạy lại khắp nơi như hôm nay, thì lại thấy đơn giản hơn nhiều lắm.

Bỗng nhiên cô lại nhíu nhẹ mày, chần chừ hỏi:” Anh nói lưới điện kia là để đối phó quỷ? Như vậy nếu ngay từ đầu anh mở điện lưới, chẳng phải căn bản là nó vào không được sao?”

Nhìn nụ cười gian xảo trên mặt Lữ Minh Dương, Chu Đình thầm vì Hồ Dĩnh đáng thương mà cảm thán một tiếng, nữ công sở xinh đẹp như vậy thế nhưng bất tri bất giác lại bị người ta đem làm mồi câu.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Bắt Quý

“ Chuyện gì thế này?” Hồ Dĩnh xoa xoa cần cổ đau nhức, trở người tỉnh lại.

“ A a, không có gì, lúc này cô vừa đánh một vòng trước quý môn quan đó mà.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói.

Chu Đình tức giận trừng mắt liếc nhìn Lữ Minh Dương, nhẹ nhàng nói với Hồ Dĩnh:” Cô vừa rồi bị ảo giác, tình huống rất nguy hiểm, là hãn cứu cô. Rốt cục vừa rồi cô nhìn thấy cái gì?”

Hồ Dĩnh ánh mắt cảm kích nhìn Lữ Minh Dương, chỉ trong thời gian một đêm mà Lữ Minh Dương đã cứu mình ba lần. Cô nhíu mày trả lời câu hỏi của Chu Đình:” Vừa rồi đang xem phim, bỗng nhiên tôi thấy chiếc xe trên màn hình từ trong đó phóng ra, nhắm tôi bay tới, sau đó thì cái gì cũng không biết... Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Nó vì sao cứ phải nhắm vào tôi chứ a...” Hồ Dĩnh nhịn không được khóc nức nở.

Chu Đình vừa nhẹ nhàng vỗ về an ủi Hồ Dĩnh, vừa nhìn về phía Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương cũng bất đắc dĩ thở dài:” Nó tính sổ tôi trước thì còn hiểu được, dù sao tôi cũng là người phá hư chuyện tốt của nó, nhưng nó vì sao lại nhắm vào các cô trước thì tôi cũng không rõ.”

“ Nhất định là có nguyên nhân!” Chu Đình nói, “ Chúng ta phải tìm ra.”

“Được rồi.” Lữ Minh Dương vỗ vỗ tay nói, “Cái này tạm thời không cần nhắc tới, bây giờ còn có chính sự quan trọng hơn chờ chúng ta làm.”

“Chính sự gì chứ?” Chu Đình hỏi.

“Bắt quỷ!” Lữ Minh Dương quỷ dị cười nói.

Hai vị mỹ nữ không khỏi liếc mắt nhìn nhau, Chu Đình nắm lấy tay Hồ Dĩnh, ý bảo không cần lo lắng.

Lữ Minh Dương mỉm cười, nói tiếp:” Hiện tại con quỷ kia đã bị tôi vây trong khu vực này, chúng ta sẽ moi nó ra, triệt để tiêu diệt nó, sau đó tất cả mọi chuyện đều sẽ chấm dứt. Đương nhiên đây là công việc có mức độ nguy hiểm nhất định, nhưng hai người các cô vẫn phải đi cùng tôi, bằng không để hai cô đợi ở đây, một khi con quỷ kia tìm tới các cô, thì ngay cả cơ hội cứu hai người tôi cũng không có.

Lữ Minh Dương vừa nói, vừa kéo một ngăn tủ dưới kệ sách, từ bên trong lấy ra mấy thứ. Chu Đình nhìn nhìn, thấy trong đó chính là có ba cây súng nước lớn, còn có vài thứ linh tinh nho nhỏ, trong đó rõ ràng còn có một trái lựu đạn nhỏ. Lữ Minh Dương xoay người mở tủ lạnh, từ ngăn mát lấy ra một cái hộp nhựa, bên trong đầy ắp mấy ống tiếp nước chứa đầy huyết tương màu đỏ.

Lữ Minh Dương lấy súng nước lắp ống huyết tương vào, đưa qua cho Chu Đình và Hồ Dĩnh, nói:” Các cô không nhìn thấy quỷ, nhưng chú ý một điểm, chính là một khi bị quỷ tiếp cận, nhiệt độ chung quanh sẽ đột ngột giảm xuống. Nếu các cô cảm giác được không khí chung quanh mình đột ngột trở nên lạnh lẽo, liền phải chú ý quan sát, quỷ tuy là vô hình, nhưng vẫn có tác động đến không khí chung quanh làm nó biến dạng nhẹ trở nên vụn vẹo méo mó, sau đó các cô chỉ việc nhắm nó mà bắn thôi.”

Chu Đình và Hồ Dĩnh nhìn không được trong lòng vô cùng khẩn trương, do dự tiếp nhận khẩu súng nước Lữ Minh Dương đưa qua. Các cô

nhìn giống như hai tân binh mới nhập ngũ, đến súng còn chưa biết dùng thì đã bị điều ra chiến trường, nhưng lần này các cô đối mặt với địch nhân cũng không phải là cướp biển thô phi, cũng không phải là đế quốc thực dân, mà là nhìn không thấy sờ không được, một con quỷ giết người vô hình.

Lữ Minh Dương nhìn hai vị mỹ nữ trán rịn mồ hôi, ôn hòa cười, nói:” Đừng lo lắng, tôi lúc nào cũng theo sát bên cạnh các cô.”

Hắn nói xong thì trở lại bên cạnh kệ sách, lại mở một cái cầu dao điện lớn khác, trong nháy mắt không gian bừng sáng như ban ngày, ngoài cửa sổ là một mảng sáng ngời. Thì ra tất cả đèn ở trong khu vực này đã được bật sáng, thậm chí ở bốn góc sân còn có bốn cái đèn pha quét tới quét lui khắp nơi.

Lữ Minh Dương đeo mắt kính lên, điều chỉnh một chút thiết bị emf trên cổ tay, lại quay sang hai vị mỹ nữ cười nói:” Xuất phát thôi.” Xem bộ dáng của hắn, tựa hồ rất thoải mái giống như chuẩn bị chơi một trò chơi không chút gì nguy hiểm vậy.”

Bên ngoài tòa nhà được ánh đèn chiếu rọi, nhìn giống như đang giữa ban ngày. Ánh sáng có thể tiêu trừ sợ hãi, điều này làm cho hai vị mỹ nữ thoáng an tâm một chút, Lữ Minh Dương vừa dẫn theo hai người họ phía sau, vừa quan sát biến hóa của số liệu trên thiết bị emf.

Ra khỏi phạm vi tòa nhà, Lữ Minh Dương nhìn một dãy kho hàng trước mắt, nói với hai vị mỹ nữ:” Trong này tổng cộng có mười hai kho hàng, một trong số đó nhất định là nơi nó đang trốn.”

Chu Đình và Hồ Dĩnh nhìn hai dãy kho hàng cực lớn trước mắt, thấy trong mỗi cái kho hàng đều có ánh đèn sáng ngời, cảm thấy hơi thoải mái một chút, theo sau Lữ Minh Dương, chậm rãi tiến tới kho hàng phía trước.

Ở giữa hai dãy kho hàng là một con đường xi măng khoảng năm mét, Lữ Minh Dương dẫn đầu đi ở giữa đường, Chu Đình và Hồ Đình gắt gao bám sát sau lưng Lữ Minh Dương, chậm rãi tiến lên từng bước.

Lữ Minh Dương vừa di chuyển vừa cẩn thận quan sát biến hóa của trị số emf, vừa thông qua cặp kính đặc biệt cảnh giác quan sát trái phải hai dãy kho hàng xem có cái gì khác thường không, hàng thứ nhất, hàng thứ hai, cho đến hàng thứ năm đều không có phát hiện gì.

Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, nếu ác linh thực bị mình vây khốn, như vậy rất có thể nó ở một trong hai cái nhà kho cuối cùng này, cũng chính là hai cái kho hàng gần cửa ra vào nhất.

Trị số emf trên cổ tay rõ ràng đang từ từ tăng lên, Lữ Minh Dương khẽ nghiêng răng, nhẹ nhàng nâng súng trên tay lên, chậm rãi di chuyển về phía trước.

Đột nhiên, đèn pha ở bốn góc chột lóe lên – cái này rõ ràng là do năng lượng từ trường của ác linh kịch liệt biến hóa mà tạo thành. Lữ Minh Dương thầm hô một tiếng quả nhiên ở trong này, hẩn như một mũi tên xông tới phía trước, xoay người nhắm ngay kho hàng bên trái, dưới ánh sáng của ngọn đèn tựa hồ thực không có dị vật gì tồn tại, Lữ Minh Dương lập tức chuyển thân ngay cả đầu cũng không có quay lại, một tay cầm lấy súng vòng ra phía sau bắn ra một phát, nhất thời một tiếng gầm rú thể lương vang lên.

Hai vị mỹ nữ nhất thời dung nhan thất sắc nhìn cửa kho hàng bên tay phải, ngay vị trí cửa, tựa hồ có một nhân ảnh trong suốt lúc ẩn lúc hiện dưới ánh đèn, đang thống khổ vạy vẹo.

Lữ Minh Dương đã xoay người lại, không chút chậm trễ lại bắn tiếp một phát, bóng ma trong suốt kia đã bắt đầu điên cuồng chạy trốn, tốc độ quỷ dị trong nháy mắt đã không còn bóng dáng.

Lữ Minh Dương cười nhạt, cũng không có truy đuổi, dù sao ác linh này cũng trốn không khỏi khu vực này. Hơn nữa ác linh này xem ra cũng không cường đại như mình tưởng tượng, trừ tốc độ cực nhanh, chỉ sợ cũng không có bản lĩnh gì lớn, tiếc là chỉ thiếu một phát nữa là có thể kết thúc nó rồi.

“ Bắt được nó không?” Chu Đình vội vàng hỏi.

“ Làm gì mà nôn nóng quá vậy?” Lữ Minh Dương mỉm cười nói:” Mèo bắt chuột còn phải vờn một chút nữa là.”

Hai vị mỹ nữ không khỏi lại nhìn nhau, Chu Đình bỗng nhiên cảm thấy mình đối với Lữ Minh Dương thật sự là không hiểu hẵn được bao nhiêu, thoạt nhìn thì hẵn giống như vô cùng cẩn thận chững chạc, ai lại ngờ rằng hẵn lại còn có một mặt tính nết trẻ con như vậy, chuyện bắt quỷ nguy hiểm như vậy hẵn lại xem như một trò chơi.

Lữ Minh Dương xoay người quay trở lại bên trong, so sánh với lúc này, cước bộ hẵn lúc này chính là toát ra phong thái tự tin và thoải mái. Khu vực này tuy không tính là nhỏ, nhưng chân chính địa phương có thể cho nó trốn lại không nhiều, hơn nữa chỗ này coi như là sân nhà của mình, ngay tại nhà mình bắt quỷ, cho dù nó có lợi hại gấp mười, chỉ sợ cũng dễ dàng bị thu phục.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

“Nhiệm Vụ Hoàn Thành”

Các ngọn đèn trong sân đã khôi phục bình thường, Lữ Minh Dương ung dung nhấc chân bước đi, thản nhiên dẫn theo hai mỹ nữ đi trên con đường xi măng trống trải, từ đầu này đi đến đầu kia, nhưng rốt cục cũng không có gặp lại thân ảnh của ác linh kia.

Mười hai cái kho hàng tất cả đều trống trơn thoáng đãng, nhưng ác linh tuyệt đối không có khả năng tan biến vào không khí. Nó nhất định đang trốn ở một xó nào đó, Lữ Minh Dương chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn toà nhà nhỏ trước mặt.

Hệ thống chiếu sáng của toà nhà cũng không có cùng đường dây với ngoài sân, đại sảnh tầng hai ánh đèn sáng trưng, nhưng ba căn phòng còn lại trên tầng này lại là một mảng tối om. Lầu một có hai phòng lớn, một cái Lữ Minh Dương dùng làm phòng gym, cái còn lại hẳn làm nhà kho chứa đồ. Tình hình hiện tại, ác linh này nhất định là trốn trong hai phòng lớn dưới tầng một hoặc là ba căn phòng đơn trên lầu hai.

Hiện tại chỉ có thể tra từng phòng một, Lữ Minh Dương nhẹ nhàng nhắm một căn phòng bên mạn phải toà nhà tiến tới, gian phòng này chính là nhà kho chứa đồ của Lữ Minh Dương, vài thứ trong đó đều là một ít dụng cụ dùng để bắt quỷ.

Trong bóng đêm mà giao đấu với quỷ tuyệt đối sẽ không có bất kỳ ưu thế nào, hiện tại ưu thế duy nhất của mình chính là quen thuộc địa hình.

Lữ Minh Dương cẩn thận tiến sát cửa phòng, cửa phòng đã được thay mới bằng loại cửa chống trộm hiện đại, cánh cửa sắt nặng nề có khả năng ngăn cản bất kỳ kẻ nào đột nhập vào dù là người hay là ác linh.

Cánh cửa vẫn như trước được khoá hoàn hảo, nói cách khác ác linh cũng không có ở trong phòng này, trừ phi nó liều mạng bất chấp năng lượng đại giảm thậm chí có thể hồn phi phách tán mà xuyên tường vào trong.

Lữ Minh Dương nhẹ nhàng xoay người, nhìn phòng tập gym phía bên kia. Hắn nhẹ nhàng di chuyển bước chân, vừa cảnh giác quan sát bốn phía, vừa áp sát cửa phòng tập gym.

Cửa như trước không có dấu vết mở ra.

Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, chẳng lẽ ác linh lại ở trên lầu hai?

Lầu hai có một phòng khách lớn đèn đuốc sáng trưng và ba gian phòng nhỏ không sáng đèn, dựa theo logic của người thường mà nói, quý nên là loài sống trong bóng đêm, nhưng...

Có lẽ con quý này lại có một chút thông minh. Lữ Minh Dương khoé miệng treo một nụ cười nhạt, lầu hai chỉ có một cái hành lang chật hẹp, nếu ngay thời điểm mình rẽ sang phía ba căn phòng tối, nó lại từ phòng khách sáng trưng tấn công từ phía sau tối, nhất định sẽ đánh tới mình luống cuống ứng phó không kịp.

Lữ Minh Dương khẽ mỉm cười, xoay người ra dấu với hai cô nàng mỹ nữ đang thờ đốc, chuẩn bị hướng cầu thang tiến tới.

Ngay lúc này, đột nhiên một thanh âm trầm muộn xé gió vang lên, tựa hồ là có một vật nặng gì đó từ sau lưng bay tới.

Lữ Minh Dương vội vàng xoay người, liền thấy một cái đĩa sắt cực lớn từ cửa sổ phòng tập gym bay tới, tựa hồ là một cái bánh xe bằng sắt của máy tập xe đạp.

Lại là xe! Sơ suất quá!

Vì để cho thông thoáng, mấy cửa sổ phòng tập gym mình cũng không có đóng qua, trong lúc nhất thời lại có thể quên mất điểm này.

Lữ Minh Dương không chút chậm trễ nhanh chóng huy động khẩu súng trong tay, nhắm thẳng bánh xe sắt kia bắn tới. Một tia huyết thủy bắn ra, chuẩn xác bắn trúng bánh xe sắt, nhất thời bánh xe sắt bay tới với tốc độ cực nhanh kia phảng phất như bị mất đi một phần lực lượng, tốc độ bay chợt chậm lại.

Lữ Minh Dương nghiêng người, lui bước, bánh xe sắt nhất thời bắn vào khoảng không, mang theo quán tính cực lớn đâm mạnh xuống đất.

Lữ Minh Dương chưa kịp điều hoà hơi thở, sự tình quý dị lại đã xảy ra. Sau khi cái bánh xe sắt nặng nề đánh vào mặt đất, ngay sau đó liền bắn trở lên, làm cho người ta cảm thấy bất ngờ chính là lực lượng cũng như tốc độ của nó ở lần bắn lên tiếp theo này, thậm chí so với lúc nó rơi xuống còn lớn hơn rất nhiều.

Bánh xe sắt cực kỳ quý dị xoay tròn bắn lên, tà tà nhắm hướng Hồ Dĩnh phóng tới.

Hồ Dĩnh đã bị cảnh tượng trước mắt doạ sợ ngây người, cô chăm chăm trơ mắt đứng nhìn, trơ mắt nhìn bánh xe sắt hướng cổ họng mình phóng tới.

Lữ Minh Dương vừa ổn định thân hình, nhìn thấy bánh xe sắt hướng cổ họng Hồ Dĩnh bay tới, muốn cứu viện đã không còn kịp, cho dù chính mình dùng huyết tương bắn trúng nó, làm cho cổ tà khí trên đó biến mất, nhưng

bánh xe sắt nặng nề kia với quán tính cực lớn vẫn như cũ có thể nhẹ nhàng đem chiếc cổ thon dài của Hồ Dĩnh cắt đứt đoạn.

Mắt thấy đã không kịp, bất ngờ Chu Đình ở bên cạnh nhào qua ôm lấy Hồ Dĩnh, đẩy cô ta ngã nhào xuống đất, cũng đồng thời tránh thoát bánh xe sắt trong đường tơ kẽ tóc.

Lữ Minh Dương chạy nhanh tới, nhắm ngay vị trí bánh xe sắt đang dừng lại bắn mạnh liên tục một hồi, chỉ một thoáng liền nhuộm đỏ cả cái bánh xe sắt màu đen.

Khẽ thở gấp một hơi, liếc mắt nhìn hai vị mỹ nữ đang lồm cồm đứng lên, Lữ Minh Dương lại quay đầu trừng mắt âm trầm nhìn cánh cửa sổ đang mở của phòng tập gym, nếu vừa rồi không phải Chu Đình dừng cảm quên mình, chỉ sợ bây giờ đã có một sinh mệnh biến mất trước mắt của mình.

Đồng tử Lữ Minh Dương co rút lại, hấn từ trong người rút trái lựu đạn nhỏ kia ra, đương nhiên đây cũng không phải là một trái lựu đạn chân chính, ít nhất Lữ Minh Dương vẫn chưa nổi khùng đến mức đem toà nhà này oanh tạc. Đây là một trái lựu đạn đặc thù được chế tạo từ chất dẻo cao phân tử, uy lực phát nổ của nó so với một trái pháo đại cũng không hơn bao nhiêu, bất quá thứ này đối với quỷ hồn mà nói, tuyệt đối sánh ngang lực sát thương cực lớn của một trái lựu đạn thực sự đối với con người.

Lữ Minh Dương rút chốt bảo hiểm, khẽ phát ra một tiếng cười lạnh, đem trái lựu đạn ném xuyên qua cửa sổ rồi mất hút bên trong.

Một thanh âm giống như tiếng pháo đại nổ mạnh, trong phòng tập gym nhất thời truyền ra một trận tiếng tru thật dài, Lữ Minh Dương phóng người qua cửa sổ, vào phòng.

Ngọn đèn ngoài sân xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào bên trong phòng, mơ hồ có thể thấy một bóng người đang quay cuồng vạy vẹo trên mặt đất,

Lữ Minh Dương đầu tiên là bắn về phía nó một loạt đạn, sau đó mới thông thả mở cầu dao điện.

Ác linh đã hoàn toàn hiện thân, cả người nó lấm tẩm những giọt huyết tương nhàn nhạt, hơn nữa mọi thứ trong phòng tập gym cũng đều lấm tẩm huyết tương, giống như trong này vừa mới có một trận mưa máu lất phất đổ xuống vậy – đây là uy lực của trái lựu đạn đặc chế mà Lữ Minh Dương cho nổ, bảo đảm ác linh trong bán kính mười mét đều phải trúng chiêu.

Nhìn thấy ác linh trên mặt đất đang vạn vẹo tru lên, Lữ Minh Dương vừa từ trong người lấy ra cái hộp gỗ kia, vừa lắc đầu thở dài một tiếng, chính là con quỷ này, hai năm qua liên tục mỗi năm đều hại chết 9 người, năm nay lại ngay trước mắt mình giết đi sáu người, chỉ đơn giản làm cho nó hồn phi phách tán thế này, thật đúng là để cho nó chiếm tiện nghi quá mà...

Bầu trời đã sáng bạch, xe Jeep của Lữ Minh Dương đã vào đến nội thành.

“ Tốt rồi, dừng ở chỗ này đi, tôi tự đón xe trở về là được.” Thanh âm Hồ Dĩnh toát ra một điểm thoải mái.

“ Để chúng tôi đưa cô về đi, dù sao cũng thuận đường mà.” Chu Đình quay đầu qua nói.

“ Thôi đi. Dù sao hai người cũng là ‘cảnh sát’, vạn nhất để công ty biết tôi có liên quan đến vụ án tranh chấp kinh tế gì đó, chẳng phải tôi sẽ gặp phiền toái sao?” Hồ Dĩnh cười trêu nói, “ Được rồi, dừng chỗ này đi.”

Lữ Minh Dương cho xe chậm rãi dừng lại, quay đầu nhìn Hồ Dĩnh cười nói: “ Nhớ kỹ lời tôi...”

“ Nhớ rõ ạ, sự tình này không được nói cho bất kỳ ai đúng không.” Hồ Dĩnh cười nói, “ Cho dù tôi có nói cho người khác, thì có người tin mới được chứ ạ. Tôi không muốn người khác xem mình như người mắc bệnh thần kinh đâu.”

Lữ Minh Dương mỉm cười, nhắc nhở Hồ Dĩnh bảo trọng, rồi nhìn cô xuống xe đi đến ven đường đứng đợi taxi, sau đó hãnh vờ vai thật dài, đem tất cả mệt mỏi trong người bức hết ra ngoài cơ thể, nhiệm vụ rất cục hoàn thành.

“ Tiếp theo làm gì?” Chu Đình sâu kín nói.

“ Tôi đưa em về đài truyền hình.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói.

“ Cái gì?” Chu Đình hờn dỗi một tiếng, làm bộ muốn đánh Lữ Minh Dương, thân thể hai người vừa muốn dính vào nhau, đột nhiên một tiếng thảng xe chói tai truyền đến.

Hai người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Hồ Dĩnh vừa đón được một chiếc taxi, chính là ngay lúc mở cửa chuẩn bị lên xe, thì trong góc đường một chiếc xe tải nhỏ phát ra tiếng thảng xe bén nhọn, giống như tên rời cung nhắm ngay xe taxi kia phóng tới...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Một Người Cuối Cùng

Chiếc xe tải nhỏ hãm phanh đột ngột để lại một vệt bánh xe đen kịt trên mặt đất, giống như thực hiện một màn drift xe hoàn hảo, dùng một góc độ tuyệt đẹp tông thẳng vào chiếc taxi.

Nhất thời, xe taxi bay lên, mang theo Hồ Dĩnh đang chuẩn bị bước lên xe bay lên, rồi rơi xuống thật mạnh, thiếu nữ công sở bị đè bẹp bên dưới chiếc xe, nhất thời máu huyết văng tung tóe...

Chu Đình nhất thời phát ra một tiếng thét sợ hãi, trong đôi mắt đã ngập tràn nước mắt.

“ Chúng ta không phải đã tiêu diệt nó rồi sao, tại sao lại thế này?” thanh âm của cô có chút kích động.

Lữ Minh Dương gắt gao nhíu mày, số liệu Emf cho thấy vừa rồi chỗ này có ác linh xuất hiện. Nhưng ác linh đã bị mình tiêu diệt, đó là chuyện không thể nghi ngờ, duy nhất một nguyên do có thể giải thích cho chuyện này chính là...

“ Ác linh cũng không chỉ có một con...” Lữ Minh Dương thì thào nói.

Ác linh không chỉ có một con, như vậy cũng có nghĩa là sự kiện này thực tế vẫn chưa chấm dứt, cho đến khi danh sách chín người tử vong hàng năm được hoàn tất, như vậy người tiếp theo phải chết không phải chính mình thì chính là Chu Đình!

Lữ Minh Dương hít thật sâu một hơi, sau khi trải qua hai ngày cố gắng, vấn đề chẳng những không được giải quyết, ngược lại tình hình tựa hồ càng lúc càng xấu.

Nhìn ánh mắt thống khổ tuyệt vọng của Chu Đình, Lữ Minh Dương cũng thầm lo lắng cho tình hình trước mắt, xem ra vụ án lần này so với tưởng tượng của mình phức tạp hơn rất nhiều đây. Hiện tại chẳng những chính mình và Chu Đình phải đối phó với nguy cơ tử vong, mà còn phải nhanh chóng làm rõ chân tướng chuyện này, đem toàn bộ ác linh một mẻ bắt hết, chèn cần một sơ suất nhỏ, cả hai chắc chắn sẽ chết thảm trong tay ác linh – chưa đạt được mục đích, ác linh tuyệt đối sẽ không dừng tay.

Lúc này di động của Lữ Minh Dương reo lên, là điện thoại của lão Mã. Lữ Minh Dương vội vàng nổi máy.

“Tiểu Lữ, chú làm ăn kiểu gì vậy. Mới báo cáo với tôi là vấn đề đã được giải quyết, ác linh đã bị chú tiêu diệt, bây giờ mới cách có mấy phút, lập tức có người chết?” thanh âm Lão Mã rõ ràng có chút phẫn nộ.

Lữ Minh Dương thầm cười khổ một tiếng, lão Mã tin tức cũng quá nhanh đi, chỗ này người ta mới chết chưa đầy ba phút, ông ta đã nhận được tin tức sao?

Thanh âm lão Mã tiếp tục vang lên trong điện thoại:” Hơn nữa còn một lần chết hai người! Đến tột cùng chú có lằm lằm gì không?”

“Hai người?” Lữ Minh Dương nghi hoặc hỏi. Trước mắt chỉ có một mình Hồ Dĩnh ngộ nạn – Hồ Dĩnh là bị taxi đè bên dưới, tài xế xe taxi thì bị hất bay ra ngoài khi chiếc xe tải đâm vào taxi, rơi xuống bãi cỏ ven đường, lúc này đã chật chật vật đứng lên, mà tài xế xe tải tuy máu tươi đầy mặt, nhưng tựa hồ cũng không thật sự đáng ngại. Chẳng lẽ lão Mã đề cập cũng không phải là tai nạn này?

“Ừ, là như thế này.” Lão Mã nói, " buổi tối ngày hôm qua tôi nghĩ đến một việc, chú nói lúc ấy xe buýt là xem chút xíu thì bị một xe tải lớn tông vào, đúng không? Tài xế xe tải kia chẳng phải là bị quý ám sao? Cho nên tôi liền cho người lấy băng ghi hình hiện trường sự cố hôm đó, sắp xếp người đi điều tra tình huống của chiếc xe này... "

Lữ Minh Dương gặt gao nhú mày, chính mình lại rất xem nhẹ chuyện này. Như vậy là nói, lúc đó tại hiện trường cũng không phải chỉ có chín người trên xe buýt.

“Chú mới vừa báo cho tôi vấn đề đã được giải quyết, tôi còn chưa kịp cao hứng, liền nhận được tin hồi báo, một giờ trước chiếc xe tải kia rơi xuống đập nước ở ngoại ô phía bắc, tài xế và phụ lái đều ngộ nạn! Cho đến bây giờ thi thể vẫn chưa được vớt lên.” Thanh âm lão Mã tràn ngập phần nộ, “Hiện tại chỉ còn lại một người, chú phải khẩn trương giải quyết cho tôi!”

Lữ Minh Dương nhẹ nhàng thở dài, thanh âm có chút bất lực nói:” Xong rồi, vừa mới chết thêm một người, ở ngay trước mắt tôi.”

“Cái gì!” Lão Mã hiển nhiên bị chấn động một chút, “Chuyện như thế nào? Chú lập tức trở về cho tôi!”

Lão Mã gầm một tiếng cắt điện thoại, Lữ Minh Dương yên lặng liếc mắt nhìn hiện trường tai nạn, chung quanh đã có người đi đường vây xem, xa xa ầm ầm truyền tới tiếng còi xe cảnh sát – hiển nhiên đã có người điện thoại báo án, cảnh sát giao thông đang tới rồi.

Lữ Minh Dương im lặng khởi động ô tô, tiếp tục ở lại chỗ này cũng không có ý nghĩa, ác linh sớm đã bỏ chạy, Hồ Dĩnh cũng tuyệt đối không thể sống sót, hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là phải nhanh chóng moi ra con ác linh này.

Xe Jeep chậm rãi chạy vào sân lớn của phòng Côn An tỉnh, vòng qua bên cạnh những tòa nhà lớn chạy vào sân sau, sân sau hoàn toàn bất đồng với sân trước với những tòa nhà tập nập bận rộn, ở đây chỉ có một tòa nhà nhỏ cô độc nằm trong góc sân.

Lữ Minh Dương cho xe dừng lại trước tòa nhà nhỏ, nói Chu Đình ở lại trên xe chờ, liền lập tức đi vào tòa nhà.

Lão Mã mặt vẫn dài ra như trước, vừa thấy Lữ Minh Dương nhất thời liền tức giận nói:” Lần này là như thế nào? Chín! Lại là chín mạng người! Chú không phải nói đã đem nó tiêu diệt rồi sao, chú giải thích cho tôi chuyện trước mắt là sao đây?”

Lữ Minh Dương cũng không để ý đến lão Mã đang quát tháo, đặt mông ngồi xuống ghế sofa trong văn phòng lão Mã, tựa lưng ngửa cổ, nhìn trần nhà, nhàn nhạt nói:” Lần này ác linh cũng phải chỉ có một con.”

“ Không phải một?” Lão Mã nói, “ Tôi mặc kệ là có bao nhiêu, dù sao lần này chú cũng đã hoàn thành nhiệm vụ. Còn muốn tiếp tục giải quyết chuyện này, đành phải đợi đến sang năm.”

“ Chỉ sợ chuyện này còn chưa có chấm dứt.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói.

“ Vẫn chưa chấm dứt?” Lão Mã cảm phẫn nói, “ Tại sao vẫn chưa chấm dứt, chín mạng người, nó đã đạt được mục đích, vì sao vẫn chưa chấm dứt?”

Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói:” Ông còn nhớ rõ hai năm trước người chết là những ai không?”

“ Là ai? ’ Lão Mã ngừng một chút, liếc mắt nhìn Lữ Minh Dương nói.

“ Bọn họ có thân phận gì cũng không trọng yếu, trọng yếu chính là hai năm nay phải chết chính là chín người, hơn nữa đều là sáu nam ba nữ.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói.

“ Sáu nam ba nữ?” Lão Mã khẽ nhíu mày,” ý của chú là...” Ông ta đột nhiên xoay người, nhắc ống nghe trên bàn lên.

Một lát sau, lão Mã ngắt điện thoại, quay đầu nhìn Lữ Minh Dương nói:” Chú đoán trúng rồi. Đập nước ở ngoại ô phía bắc đích thực là chết hai người, nhưng phụ xe là mới thuê hôm qua, nói cách khác ngày hôm đó hẳn cũng không có mặt tại hiện trường.”

Lữ Minh Dương thở ra một hơi thật dài, xem ra chính mình đoán không có sai.

Hồ Dĩnh từng hỏi qua, ác linh vì sao chỉ nhắm vào cô ấy, lúc đó Lữ Minh Dương thực không có để ý, nhưng bây giờ nghĩ lại, những người có mặt lúc đó cũng không phải là trùng hợp, những người này tụ lại cùng một chỗ, hoàn toàn là có kế hoạch sắp đặt, sự xuất hiện của mình ngược lại là nằm ngoài dự tính.

Nói cách khác hiện tại mục đích của ác linh thực sự chưa có đạt được, bọn nó còn thiếu một người cuối cùng.

“ Còn một người, còn cơ hội!” Lão Mã hưng phấn nói,” Tiểu Lữ, lập tức nhanh chóng tìm ra người cuối cùng này, nhất định phải bảo vệ họ an toàn, đây là một cơ hội cuối cùng.”

“ Đã tìm được rồi, người đó bây giờ đang ở trên xe tôi.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói,” Chẳng qua hiện tại quan trọng nhất không chỉ là phải bảo vệ người ta, mà còn phải lôi cổ tất cả đám ác linh này ra.”

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Nghi Án

“ Đúng rồi, chú vừa nói lần này ác linh không chỉ có một?” Lão Mã nói.

“ Vâng.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói, “ Cho đến ngày hôm qua chúng ta vẫn nghĩ những vụ án trong hai năm qua đều là do một con ác linh gây ra, nhưng buổi tối hôm qua tôi đã thanh toán một con ác linh, hôm nay vẫn như cũ có người tử vong.”

Lão Mã khẽ nhíu mày, nói:” Bình thường mà nói, ác linh rất hiếm khi có đồng bọn...”

Lữ Minh Dương nói:” Thì vậy, nhưng trong trường hợp mục đích của bọn chúng là giống nhau thì, loại chuyện này cũng không hẳn là không thể phát sinh.”

“ Ừ,” Lão Mã khẽ gật đầu nói, “ Như vậy thì có tổng cộng bao nhiêu ác linh đây?”

“ Nếu tôi không có đoán sai, chắc là có chín.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói, “ Chúng ta vẫn cho rằng năm đầu tiên phát sinh tai nạn các nạn nhân chết đi đơn thuần là những nạn nhân vô tội bị hại, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới kỳ thật chín nạn nhân trong vụ tai nạn năm đó có thể chính là hung thủ của vụ án năm ngoái và năm nay.”

“ Chín?” Lão Mã nhíu mày nói, “ Cho dù lúc đó chín người đồng thời tử vong, cũng tuyệt đối không có khả năng tất cả chín người đều biến thành

quý a.”

Theo lý thuyết mà nói, xác suất con người sau khi chết đi biến thành quỷ là vô cùng thấp, hơn nữa còn bị vây trong một thành phố hiện đại, hoàn cảnh khắp nơi đều là tràn ngập bức xạ điện từ, chín nạn nhân sau khi chết đi tất cả đều biến thành quỷ, loại chuyện này có thể nói là cực kỳ hiếm.

Lữ Minh Dương cũng thở dài nói:” Trước mắt chỉ có cách giải thích này là khả dĩ thông suốt thôi.”

Quả thực chỉ có cách giải thích này mới khả dĩ thông suốt, dù sao trong hai năm nay, hàng năm chuyến xe buýt số 9 cơ hồ đều xảy ra tai nạn giống nhau, hơn nữa hàng năm đều là 9 nạn nhân ngộ nạn, nếu nói việc này không có quan hệ gì đến 9 nạn nhân đầu tiên, như vậy mấy con ác linh này vì cái gì không đi chế tạo kiểu tai nạn khác, mà một mực phải lựa chọn xe buýt số 9 này để sinh sự đây chứ?

Lão Mã nhẹ nhàng bước qua lại trong phòng, nói:” Chú nói cũng có đạo lý, dù sao thì cái này cũng là một đầu mối. Ừ, trước mắt cứ lần theo đầu mối này mà điều tra tiếp đi. Chẳng qua quan trọng nhất phải đảm bảo an toàn cho một người cuối cùng này, nếu để mấy con ác linh đắc thủ, thì muốn tóm được bọn nó ít nhất cũng phải đợi đến sang năm.”

Lữ Minh Dương khẽ gật đầu, người cuối cùng này lại chính là Chu Đình, dù công hay tư thì mình tuyệt đối cũng không để Chu Đình xảy ra bất cứ chuyện gì.

“ A, đúng rồi, một người cuối cùng này là ai a, lúc trước chú đưa cho tôi tập tài liệu này hình như vẫn còn thiếu một người, hơn nữa mấy người trong này đều chết cả rồi a.” Lão Mã nói.

Lữ Minh Dương cười khổ một trận, Chu Đình là một trong những người từ chuyện Tam Hà thôn lần trước trở về, nếu để cho lão Mã biết một người

cuối cùng này là cô ấy, chẳng phải là không đánh mà tự khai là Chu Đình đã biết những chuyện mà cô ấy vốn không nên biết sao chứ? Hậu quả...

May mắn lúc này chuông điện thoại trên bàn làm việc lại vang lên, lão Mã nhắc ngay điện thoại lên, một lát sau ông ấy cúp máy, lộ ra vẻ mặt khó xử, ho khan hai tiếng nói:” Ngày hôm qua tôi đã báo cáo vụ án này lên trên, hiện tại cấp trên đối với vụ án này là thập phần coi trọng, liền quyết định phái một gã chuyên viên cao cấp đến hỗ trợ chúng ta.”

Lữ Minh Dương nhất thời cười khổ, bình thường mà nói những chuyên viên do cấp trên phái tới “hỗ trợ”, mặc kệ hẳn ở Bắc Kinh có chức vị cao hay thấp, đã đến chỗ này thì tức là phải chịu sự phân công của người trực tiếp thụ lý vụ án cũng chính là mình và lão Mã, cũng giống như trường hợp chính mình đi “hỗ trợ” Giang Vĩ Bân vậy.

Lữ Minh Dương thở dài một hơi, nhìn gương mặt ngựa dài ra như quả mướp đắng của lão Mã, nói:” Trước tiên khoan nói chuyện này, dù sao cậu ta cũng chưa đến, tôi vẫn phải tiếp tục điều tra vụ án. Tôi muốn có tư liệu của tất cả những người có liên quan đến vụ án này trong hai năm qua.”

“ Cái này đơn giản, tôi kêu phòng tư liệu sắp xếp lại hồ sơ rồi chuyển cho chú.” Lão Mã thở dài nói.

“ Một chút nữa ông chuyển dữ liệu vào máy vi tính trên xe của tôi đi.” Lữ Minh Dương nói, “ Bây giờ tôi phải đến chỗ này cái đã.”

“ Chỗ nào chứ?” Lão Mã ngạc nhiên nói, đến tận cùng địa phương nào có thể làm Lữ Minh Dương vội vàng muốn đến như vậy, một chút thời gian chờ lấy tư liệu cũng không có.

“ Nhà lao.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói.

Tra án tự nhiên phải điều tra từ người sống, bất luận vụ án có yếu tố linh dị hay không thì cũng như vậy thôi.

Những người có quan hệ đến vụ án này hầu hết đều đã chết, bây giờ còn sống trừ Chu Đình đợi mình bên ngoài, còn có hai người, một người là tài xế xe buýt số 9 trong vụ tai nạn đầu tiên, còn một người khác chính là nạn nhân bị trọng thương trong vụ tai nạn năm ngoái.

Người dễ dàng tìm thấy nhất tự nhiên chính là vị bác tài kia rồi – thử hỏi một người bị phán hai mươi năm tù giam thì còn có thể ở chỗ nào chứ?

Cho nên Lữ Minh Dương liền lái xe chạy đến trước trại giam Ngọc Điền. Trại giam Ngọc Điền cách trung tâm thành phố chỉ khoảng 110km, hơn nửa giờ sau, chiếc xe Jeep của Lữ Minh Dương đã đậu trước cửa lớn của trại giam Ngọc Điền.

“ Chào anh, chúng tôi là phóng viên đài truyền hình tỉnh.” Lữ Minh Dương và Chu Đình đồng thời xuất trình thẻ phóng viên, nói với một vị cai ngục:” Chúng tôi muốn phỏng vấn một chút bác tài xe buýt số 9 gây tai nạn năm đó – Hầu Khánh Ba.”

“ A, cái này... Hiện tại cũng không phải là thời gian thăm nuôi...” Cai ngục do dự nói.

“ Đài truyền hình chúng tôi đã liên hệ qua với trưởng trại giam, hay là anh hỏi lại thử xem?” Lữ Minh Dương khẽ cười nói. Lúc chạy đến đây đã nhờ lão Mã thu xếp giúp, tin tưởng rằng vấn đề con con này đối với lão Mã mà nói tuyệt đối là dễ dàng giải quyết.

Cai ngục sau một lúc điện thoại xin ý kiến, liền lập tức đáp ứng yêu cầu của Lữ Minh Dương, phái người dẫn Hầu Khánh Ba đến phòng thăm nuôi.

Hầu Khánh Ba hơn ba mươi tuổi, dáng người gầy để đầu trọc, ánh mắt có chút ngậy ngốc mà đại đại đang theo một vị cai ngục đi vào phòng thăm nuôi, nhìn hai người không quen biết đang đợi trong này.

“ Đồng chí phóng viên, anh xem còn cần cái gì nữa không?” Cai ngục ân cần quay sang Lữ Minh Dương hỏi, hiển nhiên vừa rồi trưởng trại đã có chỉ thị đặc biệt cho anh ta.

“ Ừ, chúng tôi hy vọng có thể nói chuyện riêng với ông ấy.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói.

“ Cái này...” Cai ngục nhìn Hầu Khánh Ba, có chút khó xử nói.

Lữ Minh Dương lại không nói gì thêm, chỉ nhìn anh ta cười lạnh, bộ dáng tiền khách. Cai ngục rốt cục liếm liếm môi, nói:” Chúng tôi ở sát bên cạnh, có chuyện gì ngài cứ cao giọng tri hô một tiếng là được.”

Lữ Minh Dương nói lời cảm ơn, chờ anh ta đi ra khép lại cửa phòng, lúc này mới quay đầu lại, nhìn Hầu Khánh Ba vẫn như trước đứng lặng một bên nói:” Mời ngồi.”

Hầu Khánh Ba có chút chần chừ nhìn Lữ Minh Dương, vừa rồi nghe cai ngục nói đây là một gã phóng viên, bất quá nhìn khí thế của hắn sao lại thấy giống với cảnh sát, hơn nữa cũng không phải cảnh sát tầm thường. Anh ta nhất thời cũng không dám ngồi xuống.

Lữ Minh Dương lại mỉm cười, nói:” Ngồi đi, không có gì đâu.”

Hầu Khánh Ba chần chừ nhìn Lữ Minh Dương và Chu Đình đối diện rồi cũng kéo ghế ra ngồi xuống, cái mông chỉ đặt xuống mép ghế, cuộc sống ở trong trại giam hơn hai năm qua đã khiến anh ta trở nên khiêm cung và hèn nhát.

“ Các người tìm tôi có chuyện gì?” Hầu Khánh Ba thử hỏi.

“ Thật ra cũng không có gì.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói, “ Hiện tại chúng tôi đang làm một chuyên đề về hậu quả khi say rượu lái xe, muốn thông qua anh để hiểu rõ một số tình huống lúc xe buýt số 9 gây tai nạn.

Nếu có thể góp phần cảnh tỉnh được dân chúng, thì cái này cũng là công lao của anh...”

Lữ Minh Dương còn chưa nói hết câu, Hầu Khánh Ba đột nhiên lớn tiếng ngắt lời hẳn, thét lên:” Các người không cần hỏi tôi, khi đó tôi căn bản là không có uống rượu...”

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Ngõ Cụt

“ Anh nói lúc đó anh không có uống rượu sao?” Chu Đình liếc mắt nhìn Lữ Minh Dương đang yên lặng xuất thần, rốt cục nhin không được hỏi.

“ Tôi biết các người sẽ không tin, cho tới bây giờ cũng không có ai tin.” Hầu Khánh Ba phần nộ nói, “ Tôi nói tôi không có uống rượu, là tôi thực không uống rượu! Tuy bình thường tôi cũng có uống vài ngụm, nhưng ngày hôm đó tôi thực không có uống rượu!”

“ Nhưng lúc đó cảnh sát giao thông kiểm tra chứng minh nồng độ cồn trong người anh vượt mức cho phép...” Chu Đình nhíu mày nói.

“ Bọn họ đổ oan cho tôi!” Hầu Khánh Ba tâm tình rõ ràng có chút kích động thái quá, “ Nếu không thì chính là dụng cụ kiểm tra của bọn họ là thứ đồ phế thải! Tôi tuyệt đối không có uống rượu!”

Nhìn Hầu Khánh Ba kích động, Chu Đình không khỏi sinh ra một tia hồ nghi trong lòng, nhưng lúc đó vụ án này khiến cho dư luận huyên náo ầm ỹ, trọng điểm mấu chốt chính là cảnh sát giao thông sau khi kiểm tra xác thực chứng minh Hầu Khánh Ba là say rượu lái xe. Cô cắn môi nói: “ Nhưng là...”

Lữ Minh Dương nhẹ nhàng giữ lấy tay của Chu Đình, ngắt lời của cô, quay đầu nhìn Hầu Khánh Ba nói: “ Tôi tin anh.”

“ Cậu?” Hầu Khánh Ba đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Lữ Minh Dương, phát hiện trong mắt Lữ Minh Dương tràn ngập sự tín nhiệm và chân thành, thanh âm của hắn có chút run rẩy lắp bắp nói:” Cậu tin tôi?”

Lữ Minh Dương khẳng định nói:” Tôi tin anh không có uống rượu.”

“ Cậu thực sự tin tôi? Đến vợ của tôi còn không tin tôi, cậu lại tin tôi?” Hầu Khánh Ba kích động đến nổi lệ nóng doanh tròng, thật ra có đôi khi chỉ đơn giản là một sự tín nhiệm, cũng đủ để thu phục lòng người.

Lữ Minh Dương mỉm cười gật đầu, nói:” Anh có thể đem tình huống lúc đó kể lại một lần cho tôi nghe không?”

Hầu Khánh Ba hung hăng lau đi nước mắt, thanh âm đè nén kích động nói:” Tôi thực không có uống rượu. Ngày hôm đó tôi lái ca đêm, là buổi tối sáu giờ rưỡi vào ca, buổi chiều tôi cùng hai đồng nghiệp ra quán ăn cơm, hai người bọn họ kêu bia, tôi nói mình phải đi làm, tôi là tài xế, không thể uống rượu? Tôi không uống rượu....”

Lữ Minh Dương kiên nhẫn nghe Hầu Khánh Ba kể lẽ dài dòng, hắn tin tưởng người đàn ông gầy gò này, cũng không phải vì một câu nói “tôi không uống rượu” của anh ta, mà là hắn biết rất rõ trên thế giới này có rất nhiều sự tình người thường sẽ không sao lý giải được.

“ Muốn đi lên cầu vượt trước tiên phải chạy hết khúc quanh đường dẫn lên cầu, tôi đã bẻ lái tiến vào khúc quanh, ga cũng không lớn, nhưng vòng hết khúc quanh rồi tay lái lại không bẻ thẳng lại được, thật giống như có người gắt gao giữ chặt, tôi dùng hết sức bình sinh cũng không bẻ lái lại được.” Hầu Khánh Ba trong mắt lộ ra một tia sợ hãi, ” Tôi nhanh chóng đạp thẳng xe, thẳng xe lại không có tác dụng, sau đó xe đột nhiên tăng tốc, thật giống như tôi đạp trúng không phải là chân thẳng, mà là chân ga – nhưng tôi thực sự là đạp chân thẳng a. Bọn họ đều nói tôi say rượu, đạp chân

thăng lại nhằm sang chân ga, nhưng tôi thực không có uống rượu, cái tôi đập thật sự là chân thăng a...”

Lữ Minh Dương gắt gao nhú mày, đợi Hầu Khánh Ba bình tĩnh lại một chút, Lữ Minh Dương lại hỏi:” Tôi tin lời anh nói. Như vậy đoạn thời gian trước khi gặp phải tai nạn, anh có gặp phải sự tình kỳ quái gì không?”

“ Sự tình kỳ quái?” Hầu Khánh Ba khó hiểu nói.

“ Chính là sự tình rất kỳ lạ, không thể dùng lý lẽ bình thường để lý giải được.” Lữ Minh Dương ngầm gợi ý nói.

Hầu Khánh Ba hồ nghi liếc mắt nhìn Lữ Minh Dương, cẩn thận suy nghĩ, sau đó lại nhẹ nhàng lắc đầu.

Lữ Minh Dương khẽ nhú mày, lại nói:” Vậy có chuyện gì đặc biệt xảy ra không, nhất là lúc ở trên xe?”

Hầu Khánh Ba như trước lắc đầu, nói:” Trong đoạn thời gian trước đó không có chuyện đặc biệt gì xảy ra hết a... Cậu tin tôi, vậy cậu kêu oan giúp tôi đi, cậu là phóng viên, cậu liền đem những lời tôi nói lúc này đăng lên báo đi, nhất định sẽ có người tin...”

Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng, đừng nói mình chỉ là phóng viên giả hiệu, cho dù là phóng viên thực thụ Chu Đình nếu đem chuyện này mà đăng lên báo, phỏng chừng cũng chỉ có thể rước lấy một trận chửi mắng, ai lại đi tin tưởng một câu chuyện ma quỷ hoang đường của một tên tội phạm đây chứ? Hần thờ dài nói:” Tôi sẽ nghĩ biện pháp giúp anh, bất quá anh cố gắng ngấm nghĩ lại thật kỹ, nếu nhớ được cái gì đặc biệt, thì gọi vào số điện thoại này.”

Hần lấy số điện thoại lão Mã đưa cho Hầu Khánh Ba, lại liếc mắt nhìn anh tài xế xe buýt này lần nữa, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, sau đó dẫn theo Chu Đình rời đi.

Thông qua câu chuyện Hầu Khánh Ba đã kể, thì vụ tai nạn đầu tiên này cũng là có ác linh tác quái, như vậy lập luận của mình cho rằng chín nạn nhân đầu tiên là hung thủ cũng không thành lập. Như vậy đến tội cùng là thứ “quỷ” gì đứng đằng sau vụ này tác quái đây chứ? Nó, hoặc là bọn nó có mục đích là gì đây? Bọn nó vì sao cứ nhắm vào chuyến xe buýt số 9 mà xuống tay chứ?

Gặp Hầu Khánh Ba, chẳng những không làm cho vụ án sáng tỏ thêm chút nào, ngược lại nhất thời đem vụ án đẩy vào ngõ cụt, hết thấy lại trở về khởi điểm.

Ra khỏi phòng, Lữ Minh Dương chuẩn bị kêu cai ngục ở phòng bên cạnh, để bọn họ dẫn Hầu Khánh Ba trở về, lại nghe được một trận như có như không thanh âm ồn ào, tiếp theo thì nghe được một hồi còi báo động thật dài.

Hai nhân viên cai ngục từ phòng bên cạnh vọt ra, Lữ Minh Dương vội vàng hỏi:” Xảy ra chuyện gì?”

Cai ngục phụ trách tiếp đãi kêu một tiếng:” Có thể là phạm nhân gây sự, phiền anh trông giúp Hầu Khánh Ba một chút...” Lời còn chưa nói hết, hai người đã vội vàng nhắm đầu hành lang bên kia chạy đi.

Lữ Minh Dương trầm lắc đầu, Hầu Khánh Ba tuy không phải là hạng người đại gian đại ác gì, chỉ vì “tai nạn nghề nghiệp” mới phải vào đây, bất quá tốt xấu gì anh ta cũng là một phạm nhân a, như thế nào có thể qua loa khinh suất như vậy, để một người ngoài như mình hỗ trợ trông giữ?

Hắn bỗng nhiên gắt gao nhú chặt chân mày, đột nhiên quay đầu nhìn trở vào gian phòng, rõ ràng phát hiện Hầu Khánh Ba đang không ngừng vùng vẫy trên mặt đất, hai tay gắt gao giữ chặt cổ mình, tựa hồ muốn đem chính mình bóp chết, lại tựa hồ có thứ gì đang dính chặt ở cổ anh ta, anh ta chính là đang cố gỡ nó ra...

Trong phòng tràn ngập hàn ý, Lữ Minh Dương vội vàng đeo mắt kính lên, nhất thời liền phát hiện đè chặt trên người Hầu Khánh Ba là một bóng người nhàn nhạt đang cầm chặt hai tay Hầu Khánh Ba, ép anh ta bóp cổ chính mình – ác linh!

“ Chuyện gì thế này?” Chu Đình cũng vội vàng chạy tới, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nhất thời thờ đốc, trải nghiệm trong mấy ngày qua giúp cô ý thức được tình hình quỷ dị trước mắt chính là do ác linh tác quái.

Con ác linh này tựa hồ vô cùng thấp bé, tựa hồ là một đứa nhỏ. Chu Đình thờ đốc làm cho nó trong nháy mắt ngẩng đầu lên, hung hăng liếc mắt nhìn Chu Đình, lại quay sang Lữ Minh Dương làm ra bộ dáng gào thét thật lớn, nhưng không có bất cứ thanh âm gì phát ra. Gương mặt nó mơ hồ bao phủ một màn hắc khí mỏng manh, gương mặt ngây thơ lại mang một vẻ hung tàn không phù hợp với tuổi của nó, làm cho người ta không khỏi e dè trong lòng.

Lữ Minh Dương trên trán toát mồ hôi lạnh, bởi vì nơi này là trại giam, vừa rồi khi đi vào đã đem tất cả trang bị có thể bị xem là vật cấm bỏ lại trên xe, có thể nói hiện tại trong tay của mình đến một món vũ khí cũng không có, vậy thì lấy cái gì để đấu với con ác linh này đây?

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Biệt Giam

Một mạng người sắp mất ngay trước mắt, không cho phép Lữ Minh Dương có nửa điểm do dự. Hắn vừa nhanh chóng hướng phía Hầu Khánh Ba phóng tới, vừa hung hăng cắn rách ngón giữa tay trái, điểm tới mi tâm của ác linh.

Trên thân thể người thứ trừ tà hiệu quả nhất chính là máu ngón giữa và máu đầu lưỡi, ác linh liếc mắt nhìn lại, lập tức cực kỳ nhanh nhẹn lắc mình từ trên người Hầu Khánh Ba nhảy tránh, thật chặt vật mới né được cái ngón giữa tươm máu của Lữ Minh Dương.

Hầu Khánh Ba bất động nằm trên mặt đất, cũng không biết chết sống thế nào. Lữ Minh Dương cũng không kịp quan tâm đến vấn đề này, trước mắt nếu không nhanh đem tiểu quý này tiêu diệt hoặc đuổi đi, thì trong tình huống không vũ khí trong tay thế này, thì tình cảnh chính mình và Chu Đình cũng là vô cùng hung hiểm

Hắn một bước nhảy qua thân thể Hầu Khánh Ba, ngón giữa tay trái đưa lên, nhắm thẳng hướng tiểu quý điểm tới.

Tiểu quý vừa vô thanh gào về phía Lữ Minh Dương, vừa nhanh nhẹn nhảy lên, lấy một loại tốc độ quỷ dị trong nháy mắt đã thoát ra ngoài mấy mét.

Nhắm chuẩn vị trí nó đáp xuống, Lữ Minh Dương không chút chậm trễ gập đầu ngón tay lại rồi búng ra, lập tức một giọt máu tươi từ ngón giữa của hắn bay ra, đáng tiếc lại không bắn trúng mi tâm của nó, chỉ là dính vào mặt thôi. Một trận tiếng nổ li ti lách tách vang lên, tiểu quỷ ngửa mặt lên trời há lớn miệng, nhưng lại không có vang lên tiếng tru nào.

Vô thanh tru hồng tựa hồ thống khổ tột cùng, nó oán độc trừng mắt nhìn Lữ Minh Dương, thân hình quỷ dị cấp tốc hướng phía cửa sổ phóng tới, thông qua song cửa hẹp mà thoát ra ngoài.

Lữ Minh Dương thở phào một hơi, may mắn đây chỉ là một tiểu quỷ có năng lượng tương đối yếu, một giọt máu ở ngón giữa đã có thể chế trụ được nó, bằng không chỉ sợ lần này thật là có chút dữ nhiều lành ít.

“ Mau, anh ta không còn thở nữa!” Chu Đình đã chạy đến bên cạnh Hầu Khánh Ba, nhìn thấy Lữ Minh Dương đã ngừng lại, liền vội vàng hoảng hốt kêu lên.

Lữ Minh Dương vội vàng quay lại, Hầu Khánh Ba sắc mặt đã tím bầm, hiển nhiên đây là biểu hiện của việc thiếu dưỡng khí nghiêm trọng. Hắn vội vàng dùng sức ấn lên ngực Hầu Khánh Ba, liên tục ấn vài lần rồi cục cũng làm cho Hầu Khánh Ba phát ra mấy tiếng ho khan kịch liệt, đồng thời cũng từ trong tay tử thần trở về.

“ Chuyện gì xảy ra thế này?” Sau một lát thì Hầu Khánh Ba rốt cục cũng tỉnh lại, choáng váng chóng mặt hỏi. Hiển nhiên thời điểm anh ta dùng tay bóp cổ chính mình, ý thức cũng không thanh tỉnh.

“ Không có gì, anh không cần thận bị ngã, ngắt một lát thôi.” Lữ Minh Dương đứng lên nhẹ nhàng sửa lại cổ áo của mình, hắn cũng không muốn một lát cai ngục đến nhìn thấy cảnh này, lại buộc tội hắn có ý đồ giết chết phạm nhân.

Bên ngoài chuồng báo động đã ngưng, một lát sau hai gã cai ngục rốt cục đã trở lại.

Cai ngục phụ trách tiếp khách ngượng ngùng cười một cái, nói:” Hai phạm nhân gây lộn đánh nhau, làm hết hồn, thời điểm tôi chạy đến thì bên đó đã giải quyết xong, làm tôi chạy không một chuyển, con bà nó, đem bọn chúng biệt giam một tuần trước rồi nói sau. A a, đồng chí phóng viên, anh xem chuyện này...”

Lữ Minh Dương mỉm cười nói:” Tôi đến để làm chuyên đề hậu quả say rượu lái xe, mấy chuyện khác không quan hệ gì với tôi.”

Cai ngục kia nhất thời thở phào nhẹ nhõm một hơi, việc này nếu truyền ra ngoài, nói trại giam quản lý yếu kém, phạm nhân trong này thường xuyên gây sự đánh nhau gì đó, chỉ sợ các sếp bên trên sẽ không được dễ chịu gì, mấy sếp còn không được dễ chịu thì chắc chắn một tên cai ngục phụ trách tiếp khách như mình càng là không được dễ chịu a.

Lữ Minh Dương lại nhìn Hầu Khánh Ba vẫn đang hô hấp khó nhọc bị một cai ngục khác dẫn đi, tuy lần này anh ta tránh được một kiếp, nhưng ai có thể cam đoan ác linh này sẽ không quay lại tìm anh ta gây phiền toái chứ?

Hắn chợt nghĩ tới một chuyện, liền quay lại cười nhạt với tên cai ngục kia nói:” Tôi có một việc nhỏ...”

“ Có chuyện gì anh đừng ngại cứ nói, có thể giúp tôi tuyệt đối không từ chối,” Cai ngục nhanh lẹ tiếp lời.

“ Ý tứ của tôi chính là có thể đem tiểu tử này biệt giam một đoạn thời gian không?” Lữ Minh Dương nhìn bóng dáng Hầu Khánh Ba đã đi xa, thấp giọng nói.

Cai ngục đảo mắt một cái, làm ra vẻ như có chung kẻ thù, tức giận nói:” Có phải hần không chịu hợp tác không? Vừa rồi ở bên cạnh tôi nghe hần nói chuyện lớn tiếng như vậy, tiểu tử này thật là không biết điều, cứ nhốt hần lại mười bữa nửa tháng, cho anh bớt giận.”

Lữ Minh Dương cười thầm trong bụng, miệng ha ha cười nói:” Đúng đúng, tiểu tử này quả thật con bà nó không biết điều...”

Trở lại trên xe, lão Mã đã đem toàn bộ tư liệu của những nạn nhân bị hại trong hai năm qua gửi vào máy vi tính trên xe, Lữ Minh Dương liền mở màn hình LCD ở bảng điều khiển trên xe lên xem xét mấy tư liệu này, Chu Đình sâu kín thở dài, nghe Hầu Khánh Ba nói xong, cô đã ý thức được bác tài xui xẻo này rất có thể là bị oan.

Làm phóng viên nên cô có một loại chính trực nghề nghiệp, tuy rất muốn vì bác tài xui xẻo này kháng án, nhưng bị người đổ oan còn có biện pháp, bị quý đồ oan chỉ sợ chính mình cũng vô kế khả thi.

“ Tiếp theo chúng ta làm gì đây?” Chu Đình chán nản hỏi. Tựa hồ trong lúc nhất thời, cô hỏi câu này chỉ là phản xạ của một phóng viên, cô đã chẳng thể suy nghĩ được gì nữa, hiện tại cô chỉ có thể làm theo sự sắp xếp của Lữ Minh Dương mà thôi.

“ Còn có một người chưa chết.” Lữ Minh Dương thở dài nói, “ Bất quá hiện tại người đó còn đang nằm trong bệnh viện.”

Vương Quốc Khánh, 37 tuổi, đêm ngày 9 tháng 10 năm ngoái gặp tai nạn xe cộ, bị một con ốc của ghế ngồi xe buýt đâm vào đầu, làm não bộ bị thương nặng, một năm qua đã trải qua lớn nhỏ bảy ca phẫu thuật, đến hôm nay bệnh tình rất cục có chút biến chuyển tốt đẹp.

“ Đây là một ca vô cùng thành công.” Bác sĩ chủ trị cho Vương Quốc Khánh kích động nhìn hai vị “đại phóng viên” nói, “ Thời điểm anh ta mới chuyển đến đây, mọi người đều nói khó qua khỏi, anh ta quả thực có ý chí

cầu sinh mãnh liệt, cộng thêm nỗ lực cao nhất của bệnh viện chúng tôi, hiện tại bệnh nhân đã có thể nói chuyện, chỉ cần thêm một đoạn thời gian phục hồi, tin chắc rằng anh ta sẽ có thể bình phục như ban đầu.”

Bác sĩ kích động lấy ra một tập hồ sơ bệnh án của Vương Quốc Khánh, nhìn mấy tấm hình chụp X-quang này, Lữ Minh Dương và Chu Đình bất giác run lên trong lòng, ảnh chụp cho thấy một con ốc lớn cỡ ngón tay cái đâm từ sau tai thẳng vào hộp sọ của Vương Quốc Khánh, nguyên cả con ốc nằm tại vị trí ngay sát bên dưới đại não, vậy mà Vương Quốc Khánh vẫn có thể sống sót, cái này đúng là kỳ tích!

“ Chuyện này thật không thể tin nổi.” Lữ Minh Dương tỏ vẻ kích động tán thưởng nói, “ Lúc mới nghe tôi còn chưa tin, không thể ngờ đây lại là sự thật. Y thuật của anh thật sự là quá cao. Tôi muốn lập tức gặp ngay bệnh nhân, hảo hảo phỏng vấn nhân vật đại nạn không chết này.”

Bác sĩ cao hứng cười đến nỗi không khép được miệng, lập tức dẫn hai người đến phòng bệnh gặp Vương Quốc Khánh.

Đến phòng bệnh thì Lữ Minh Dương thầm buồn bực trong lòng, xem ra bệnh tình của Vương Quốc Khánh đã ổn định, đồng thời điều kiện kinh tế của anh ta cũng không tính là tốt lắm, nằm chính là phòng bệnh bốn giường bình thường, trong phòng thì đầy người nhà bệnh nhân, dưới tình huống này làm sao mình có thể tra hỏi đây chứ?

Vợ Vương Quốc Khánh đang đút canh cá cho anh ta uống, nhìn khuôn mặt tiêu tụy của Vương Quốc Khánh, Lữ Minh Dương không khỏi thầm than một hơi, tuy anh ta đại nạn không chết, nhưng xem tình hình hiện tại của anh ta, chỉ sợ trong một năm qua nếm trải đau khổ nhiều hơn cả chết rồi.

Lữ Minh Dương bất chấp hoàn cảnh bất tiện vẫn theo bác sĩ đi vào phòng, cúi đầu tính toán xem nên dùng phương pháp gì để đuổi mấy người

xung quanh đi ra, để cho chính mình có cơ hội tra hỏi Vương Quốc Khánh, đột nhiên hẳn nghe thấy vợ Vương Quốc Khánh phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Hắn vội vàng ngẩng đầu lên nhìn qua, chỉ thấy hai tay Vương Quốc Khánh chính là đang gặt gao bóp lấy cổ của mình...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Một Mũi Kim Thêu

Hai tay Vương Quốc Khánh gắt gao bóp lấy cổ của mình, trong cổ họng phát ra thanh âm khò khè trầm thấp, vợ anh ta sớm đã hoảng hồn, giật mình đánh rơi chén canh cá trên tay, khăn trương gỡ hai tay Vương Quốc Khánh ra, lại phát hiện anh ta vốn bị thương nặng vô cùng yếu ớt tự nhiên bây giờ hai tay lại tựa như kiềng sắt, gỡ hoài gỡ không ra.

“ Anh bị làm sao vậy? Bác sĩ, bác sĩ...” chị ta vừa khóc vừa kêu lên, mọi người trong phòng đều bị tình huống bất thành linh này hù đến sợ ngây người, bác sĩ này coi như cũng bình tĩnh, vội vàng khăn trương đi đến giường bệnh.

Tình trạng Vương Quốc Khánh hiện tại là hoàn toàn tương tự với trường hợp Hầu Khánh Ba lúc ở nhà giam! Chẳng lẽ tiểu quý kia lại đến đây đoạt mạng?

Lữ Minh Dương đã nhanh chóng lấy mắt kiếng đeo lên, nhưng khi nhìn về phía Vương Quốc Khánh thì trên người anh ta lại không có thân ảnh của tiểu quý kia, hai tay của anh ta cũng thực không có bị quý khống chế, chẳng lẽ thực là anh ta tự nguyện bóp cổ mình?

Khả năng này tuyệt đối không thể, cho dù Vương Quốc Khánh chán sống nghĩ quẩn muốn tự sát, thì dùng phương pháp tự bóp cổ mình cũng tuyệt đối không thể thực hiện được.

“ Có thể anh ta bị mắc xương cá rồi.” Bác sĩ vội vàng kêu lên.

“ Không thể nào, vừa rồi tôi đã rất cẩn thận, chỉ đút canh cho anh ấy, không để anh ấy ăn thịt cá.” Vợ Vương Quốc Khánh khóc lớn lên.

“ Nhanh đi thông báo cho phòng cấp cứu, nhanh!” Bác sĩ vội vàng quay về phía chị ta la lên, chị ta hốt hoảng luống cuống chạy ra cửa.

“ Tôi đi cùng chị ấy...” Chu Đình nói xong liền muốn đuổi theo, Lữ Minh Dương lại bất chợt chụp lấy tay cô. Trị số trên mặt thiết bị Emf rõ ràng chứng minh tình hình trước mắt cũng không phải là trùng hợp ngẫu nhiên, cái này là do ác linh cố ý tác quái, sinh mạng tuy không phân biệt sang hèn, nhưng an toàn của Chu Đình trong tâm Lữ Minh Dương tuyệt đối là trọng yếu hơn.

“ Nhanh, gỡ tay anh ta ra!” Bác sĩ vội gọi một tiếng. Trong phòng tuy đầy người, nhưng đợi đến khi mấy người nhà bệnh nhân này có phản ứng, Lữ Minh Dương sớm đã vọt tới trước mặt bắt lấy cổ tay Vương Quốc Khánh.

Trường kỳ nằm trên giường bệnh đã sớm làm cơ thể anh ta teo tóp, cổ tay teo tóp chỉ còn lại da bọc xương, làm cho người ta có một loại cảm giác chỉ cần hơi dùng sức một chút là nó sẽ gãy lìa, nhưng đôi tay teo tóp này lại phẳng phất có sức mạnh ngàn cân, Lữ Minh Dương và bác sĩ hai người hợp sức cũng không thể kéo ra được phân nào.

Hiển nhiên bác sĩ đã bị tình huống bất thường này làm giật mình, tay chân có chút luống cuống, trong miệng thì lẩm bẩm than nhỏ:” Điều này sao có thể...”

Những sự tình không hợp lẽ thường thì người thường rõ ràng không thể hiểu được nguyên nhân. Theo tình hình Vương Quốc Khánh hiện tại mà xem, tựa hồ là bởi vì bị ác linh khống chế, bộc phát ra tiềm năng trong cơ thể nên mới phút chốc có được lực lượng cực đại như vậy.

Vương Quốc Khánh há to miệng, trong cổ họng phát ra một trận khò khè, hai mắt nhìn xeo xéo lên cửa.

Lữ Minh Dương quay đầu nhìn lại, phía trên cửa có một cái cửa sổ nhỏ, cửa sổ nhỏ bên trên chỉ được gắn kính mờ, nhưng vẫn có thể phản chiếu một bóng người mờ nhạt.

Giường Vương Quốc Khánh là ở vị trí bức tường đối diện xéo một góc với cửa sổ nhỏ, bên trái một cái cửa sổ lớn, thông qua góc độ phản chiếu mà phán đoán, thì ngoài cửa sổ lớn nhất định có quý!

Quý tuy là một khối năng lượng, nhưng nó cũng tuyệt đối không có khả năng tự do bay lơ lửng giữa không trung. Phòng bệnh của Vương Quốc Khánh là nằm ở lầu ba, nó nhất định phải dựa vào một cái gì đó thì mới có thể đứng bên ngoài cửa sổ lầu ba như vậy.

Hiện tại cũng không cần suy nghĩ nó dùng phương pháp gì mà có thể đứng bên ngoài cửa sổ, chỉ cần đuổi nó đi, để nó không thể tiếp tục khống chế thân thể Vương Quốc Khánh nữa là được.

Lữ Minh Dương từ từ dịch chuyển cước bộ, đột ngột xoay người quay về phía cửa sổ phun ra một búng bọt máu. Đây là hãn tự căn rách đầu lưỡi của mình, hòa lẫn với nước bọt, phun ra ngoài như vòi sen tưới hoa vậy.

Thông qua mắt kính, loáng thoáng có thể thấy thân ảnh một nữ nhân từ cửa sổ rơi xuống dưới. Ngay sau đó Vương Quốc Khánh nặng nhọc ho khan một tiếng, thổ ra một búng máu tươi trên mặt đất, tiếp theo cả người vô lực mềm nhũn nằm trên giường thở hỗn hển.

Lữ Minh Dương thầm thở phào một hơi, tốt xấu gì thì cũng coi như đã cứu lại được một mạng người. Hãn liếc nhìn búng máu mà Vương Quốc Khánh thổ ra trên mặt đất, trong đó có một thứ gì đó lóe sáng, nhìn kỹ thì thứ này cũng không phải là cái gì xương cá, mà rõ ràng là một mũi kim thêu nho nhỏ.

Lữ Minh Dương thấy mọi người trong phòng đều đang tập trung sự chú ý trên người Vương Quốc Khánh, cho nên âm thầm rút ra một cái khăn tay, khom người làm bộ như buộc lại dây giày, rồi nhanh chóng nhặt lấy cây kim thêu kia lên.

Tất cả mọi người trong phòng đều rất là hưng phấn, ở địa phương như là bệnh viện này thì còn có cái gì cao hứng hơn là chuyện cải tử hoàn sinh đây chứ. Bác sĩ rất hưng phấn, tựa hồ Vương Quốc Khánh còn sống là công lao của mình vậy, a a cười nói:” Canh cá là rất tốt, bắt quá sau này khi uống nhớ phải chú ý xương cá a.”

Vương Quốc Khánh cảm kích muốn mở miệng cảm ơn, lại phát ra một trận ho khan, lại thổ ra một búng nước bọt có lẫn chút máu tươi, có lẽ chiếc kim thêu lúc nãy đã tổn thương cổ họng của anh ta rồi.

“ A, không cần vội, không cần vội, một lát tôi sẽ tiến hành kiểm tra cho anh, miệng vết thương phải xử lý thật tốt, bằng không nó bị nhiễm trùng thì sẽ phiền toái lắm...” Bác sĩ thập phần vừa ý trấn an Vương Quốc Khánh, Lữ Minh Dương thì lặng lẽ kéo Chu Đình ra khỏi phòng.

Đi ra đại sảnh khu lưu bệnh, Lữ Minh Dương thở ra một hơi thật dài. Chu Đình lại nghi hoặc hỏi: ‘ Có chuyện gì, còn chưa hỏi anh ta câu nào mà đã bỏ đi rồi?’

Lữ Minh Dương ảm đạm cười:” Trong lúc nhất thời chỉ sợ anh ta cũng không nói chuyện được đâu, hơn nữa chúng ta muốn tìm hiểu sự tình thì cũng không thể ở giữa nhiều người như vậy mà đi hỏi.”

“ Vậy phải làm sao bây giờ?” Chu Đình có chút chán nản hỏi.

“ Không cần gấp, tôi vẫn còn một đầu mối cũng tương đối có giá trị.” Lữ Minh Dương mỉm cười, từ trong lòng lấy ra chiếc khăn tay bọc bên trong chính là chiếc kim thêu.

Trở lại lên xe, Lữ Minh Dương mở máy tính lên, vừa mở tư liệu do lão Mã gửi đến, vừa nói:” Trong vụ tai nạn đầu tiên có một nạn nhân tử vong tên là Phùng Tĩnh Dung, cô ấy tự mình mở một cái cửa hàng thuê nhỏ... A, chính là cô ta.”

Lữ Minh Dương mở tư liệu về Phùng Tĩnh Dung lên, đây là một phụ nữ trung niên có khuôn mặt ôn hòa, vẫn chưa đến bốn mươi tuổi, tuy không tính là xinh đẹp, nhưng cũng thập phần đoan trang.

“ Vừa rồi hại Vương Quốc Khánh có lẽ là cô ta.” Lữ Minh Dương nói, “ Còn nữa, em xem này, đây có lẽ là tiểu quý đã hại Hầu Khánh Ba.”

Tiểu quý cũng là nạn nhân tử vong trong vụ tai nạn đầu tiên, khoảng mười ba mười bốn tuổi, một bộ dáng vô cùng rụt rè, làm cho Lữ Minh Dương âm thầm lắc đầu, hình dáng trên bức ảnh này so với gương mặt quý dữ tợn khi nhìn thấy ở trại giam chính là hoàn toàn tương phản, cũng không lạ khi mình nhất thời lại không nhận ra nó.

Chu Đình gặt gao nhú mày, cố gắng đem toàn bộ dữ kiện phân tích lại nói:” Nếu nói như vậy, thì có tất cả là chín con quý à?”

Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói:” Đúng ra là mười. Nếu những lời Hầu Khánh Ba nói đều là sự thật, thì trước khi xảy ra vụ tai nạn đầu tiên này còn có một con quý.”

“ Hiện tại thì chỉ còn chín, ở nhà của anh không phải một con đã bị anh giải quyết rồi đó sao.” Chu Đình thở dài một tiếng nói, “ Hai chọi chín, có chút phần thắng nào không?”

Lữ Minh Dương cười khổ một trận, lấy ít đánh nhiều, địch trong tối ta ngoài sáng, hơn nữa Chu Đình bên cạnh này cũng tính là một gánh nặng nho nhỏ, chính mình thật sự cũng không nắm chắc.

“ Tiếp theo làm gì đây?” Chu Đình lại tựa hồ rất tin tưởng vào Lữ Minh Dương, ít nhất hiện tại đã biết rõ đối thủ là những ai.

“ Nhà tang lễ!” Lữ Minh Dương khẽ mỉm cười, khởi động xe Jeep.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Hộp Tro Cốt

Nhà tang lễ trong câu nói của Lữ Minh Dương, thật ra chính là nghĩa địa công cộng Thương Sơn.

Từ khi bắt buộc áp dụng hình thức hỏa táng, chân núi Thương Sơn ở phía Đông Bắc thành phố liền khởi công xây dựng nhà tang lễ và nhà hỏa táng, vô hình chung một mảnh hoang sơn cũng trở thành nghĩa địa công cộng, chỗ này cơ hồ đã trở thành một thành phố của người chết.

Từ xa đã có thể nhìn thấy những cột khói dày đặc thoát ra từ những ống khói phía trên nhà hỏa táng, cây cỏ hoa lá ven đường không biết vì sao cũng nám đen, đây là một mảnh đất tử vong, mỗi ngày cũng không biết ở đây có bao nhiêu linh hồn sau khi chết đi lại hóa thành quỷ, rồi lại đến lúc năng lượng hoàn toàn cạn kiệt mà tiêu thất khỏi thế gian.

Xe Jeep càng đi vào sâu, Chu Đình càng cảm thấy có một cỗ áp lực vô hình bao phủ lấy toàn thân, cơ hồ ép đến cô không thể thở nổi. Lữ Minh Dương nhẹ thở dài, trải nghiệm mấy ngày qua đã khiến cho Chu Đình mất cảm hơn với những thứ năng lượng đặc thù thế này.

Nhà hỏa táng tuyệt đối là một địa phương âm trầm nhất, trong này tồn tại một trường năng lượng đặc thù cho dù chỉ là người bình thường thì vẫn cảm ứng được, cho nên không cần nói tới bản thân mình và Chu Đình. Tại địa phương như vậy thì mấy thứ thiết bị phi thường nhạy như thiết bị đo EMF cũng không còn tác dụng, nếu ác linh ẩn thân ở địa phương như thế

này, chỉ sợ là rất khó thông qua phương pháp khoa học kỹ thuật để tóm được bọn chúng.

Xe jeep tăng tốc độ nhanh chóng vượt qua nhà hỏa táng, trực tiếp đi vào nghĩa địa công cộng phía sau núi. So với nhà hỏa táng, nghĩa địa công cộng vậy mà ngược lại có âm khí hơi nhẹ hơn một chút, dù sao cũng không phải tất cả người chết đều biến thành quỷ, cho dù biến thành quỷ thì cũng không phải tất cả đều lưu lại nghĩa địa.

Dừng xe ở chân núi, Lữ Minh Dương và Chu Đình theo bậc đá mà đi lên.

Lúc này là chính Ngọ giữa trưa, mặt trời chói chang chiếu vào một hàng bia mộ bằng đá, mỗi một bia đá đại biểu cho một sinh linh, đại biểu cho một cuộc sống trong quá khứ, nhưng giờ phút này chỉ có thể im lặng không nói gì chờ đợi hậu nhân cúng tế.

Lữ Minh Dương im lặng đứng trên bậc thang, Chu Đình lại bị không khí áp lực chung quanh ép tới tê cả da đầu, cô gắt gao ôm lấy cánh tay Lữ Minh Dương, thấp thỏm hỏi:” Anh còn chưa nói vì sao lại muốn tới loại địa phương này đó.”

Lữ Minh Dương thân nhiên nói:” Con người sau khi chết đi nếu có thể biến thành quỷ, thì quan trọng nhất chính là ba ngày tiếp theo.”

Chu Đình nghi hoặc nhìn Lữ Minh Dương, không biết hẳn nói câu này là có ý tứ gì.

“ Thật ra con người sau khi chết đi, hồn phách vẫn ở lại trong thân thể như trước, nhiều lắm là có thể phiêu đảng chung quanh thi thể. Nếu như trong ba ngày tiếp theo mà thi thể bị hủy hoại, hồn phách không có chỗ để nương tựa, thì rất dễ dàng hồn phi phách tán.” Lữ Minh Dương âm đạm cười, nói, ” Hiện tại mọi nơi đều bắt buộc hỏa táng, đây chính là lý do vì sao

những câu chuyện ma quỷ trong truyền thuyết đã trở nên rất xa vời trong hiện tại.”

Chu Đình tựa hiểu tựa không gật gù, nói:” Vấn đề là anh nói mấy cái cùng với việc chúng ta tới đây có cái gì liên quan chứ a?”

“ Nguyên nhân chính là những nạn nhân bị tử vong sau khi tai nạn xảy ra thì ngày hôm sau liền đem đi hỏa táng, hơn nữa tất cả bọn họ đều an táng ở chỗ này.” Lữ Minh Dương nói, “ Em nghĩ lại xem, bọn họ đều bị chết do tai nạn, bình thường loại chuyện này muốn giải quyết cũng lắm phiền toái, chỉ riêng vấn đề bồi thường thôi cũng đã tốn rất nhiều thời gian mới có thể cùng người nhà nạn nhân thỏa thuận được.”

Chu Đình là một phóng viên, loại chuyện này tự nhiên là đã thấy qua nhiều rồi. Cô khẽ nhíu mày nói:” Ngày hôm sau liền hỏa táng? Làm sao lại có thể giải quyết nhanh như vậy chứ?”

Lữ Minh Dương âm đạm cười nói:” Còn có một điểm, chính là tang phí của bọn họ đều do chính phủ chi trả. Tai nạn đầu tiên là như vậy, mà tai nạn lần thứ hai thì vẫn là ‘ y theo lệ cũ’.”

“ Tang phí là do chính phủ chi trả? Vậy cũng có nghĩa là bọn họ chôn chỗ nào cũng là do chính phủ chi định?” Chu Đình càng nhíu chặt chân mày, loại chuyện này thật đúng là lần đầu tiên được nghe.

“ Ít nhất đây chính là một nghi điểm.” Lữ Minh Dương thở dài, ngẩng đầu nhìn một loạt gian thờ như những toà miếu nhỏ trên đỉnh núi, nơi đây chính là nơi mà những gia đình không kham nổi giá đất đắt đỏ để xây mộ phần đến gửi hộp tro cốt, nói tiếp, “ Nếu trong chuyện này thực có vấn đề gì, như vậy chỗ này nhất định có thể tra ra được một chút gì đó.”

Một loạt thế này có hơn mười gian thờ, tất cả đều được xây rất cổ kính, bên trên là mái lưu li bên dưới là cột nhà bằng đất nung màu đỏ, mặt đất lại

là đá tẩm thạch anh bóng loáng, bất quá dù đẹp thế nào, cũng không làm cho người ta thích nổi.

Kiểm tra mã số một chút liền tìm được gian thờ đặt hộp tro cốt của chín nạn nhân tử vong trong vụ tai nạn đầu tiên, vừa sai bước đi vào trong gian thờ kia thì lập tức có một cỗ hàn ý âm trầm đánh úp lại, Lữ Minh Dương cực kỳ không tình nguyện lấy mắt kính đeo lên.

Khi còn nhỏ địa phương hằn ghét nhất chính là nghĩa địa, bởi vì cặp mắt hằn bẩm sinh đã có thể nhìn thấy một vài thứ mà người thường không thể nhìn thấy được, mặc dù hằn rất chán ghét, nhưng vẫn thường bị người ta kéo đến nghĩa địa để tiến hành cái gọi là nghiên cứu khoa học của họ. Sau đó thì hằn lại không thể nhìn được những thứ này nữa, thế là mấy lão đầu trong viện nghiên cứu hợp lại làm cho hằn một cặp mắt kính như thế này đây.

Lữ Minh Dương thở dài thông qua mắt kính quan sát gian phòng này, bên trong gian phòng là một loạt kệ sắt, trên mỗi tầng kệ sắt bày rất nhiều hộp tro cốt, ở lối đi giữa những kệ sắt này loáng thoáng vài bóng người đi lại, có già có trẻ, có nam có nữ, thân ảnh những người này có cái rõ ràng lại có cái mờ nhạt nhưng đúng là những thứ mà Lữ Minh Dương không hề muốn nhìn thấy, bất quá mục đích hôm nay đến đây lại chính là đến xem thân ảnh những người này.

Lữ Minh Dương vừa chậm rãi bước ở lối đi, vừa cẩn thận quan sát mỗi một bóng người ẩn hiện quanh kệ sắt, đối chiếu với hình ảnh nạn nhân tử vong trong tư liệu, đáng tiếc những u hồn trong phòng này thực không có một cái nào trùng khớp.

Đột nhiên một lão thái thái giương mắt nhìn trừng trừng Lữ Minh Dương, Lữ Minh Dương không khỏi nhíu chân mày, hàng kệ này chính là nơi đặt tro cốt của mấy nạn nhân đó.

Nhưng lão thái thái này cũng không có trong tư liệu a, bà ta vì sao lại giương mắt nhìn mình như vậy chứ? Chẳng lẽ là phát hiện mình có thể nhìn thấy bà ta sao chứ? Thân ảnh của bà ta cực kỳ rõ ràng, cái này chứng minh năng lượng của bà ta là thập phần cường đại, bất quá...

Lữ Minh Dương không khỏi thấy buồn cười, đây là một người sống.

Lão thái thái tất nhiên là bị cử chỉ kỳ quái của Lữ Minh Dương dọa chết trân, bà ta chăm chăm nhìn Lữ Minh Dương, thấy Lữ Minh Dương không lên tiếng nhìn mình cười, bà ta tựa hồ thở dài một tiếng, quay đầu đi, hướng về phía một hộp tro cốt lấm bầm gì đó, sau đó lặng lẽ cúi đầu vượt qua Lữ Minh Dương và Chu Đình, cước bộ lộ ra một điểm cô đơn

Nhìn lão thái thái ra khỏi gian thờ, Lữ Minh Dương thầm lắc đầu, kiểm tra mã số trên kệ sắt, liền tìm được vị trí đặt hộp tro cốt của những nạn nhân này, nhưng lại phát hiện rõ ràng lão thái thái ban nãy cúng tế chính là hai trong số đó.

Đây là một đôi vợ chồng, từ bức ảnh trên hộp tro cốt mà xem, thì đây phải là đôi vợ chồng Lưu Kiến Siêu và Phương Thảo trong tư liệu, còn lão thái thái ban nãy đoán chừng chính là mẫu thân của một trong hai người bọn họ.

Lữ Minh Dương dùng tay nhẹ vuốt ve hộp tro cốt một chút, khẽ nhíu mày. Đây là một hộp tro cốt bằng gỗ tốt, nếu không muốn nói là quý, hơn nữa một loạt chín hộp tro cốt này toàn bộ giống nhau như đúc, có thể nói đây là “phí tang sự” hạng nhất của chính phủ rồi.

Trên bề mặt hộp tro cốt không có lộ ra chút hàn ý nào như Lữ Minh Dương chờ mong, nói cách khác nó cũng không hề lưu lại bên trong hộp tro cốt của mình. Tất cả tám cái hộp tro cốt còn lại Lữ Minh Dương đều sờ soạng một chút, trong đó có cả hộp tro cốt của chủ hiệu thêu Phùng Tĩnh Dung và tiểu quý có ý đồ giết chết Hầu Khánh Ba, nhưng tất cả hộp tro cốt

đều không có dấu vết ác linh lưu lại, nói cách khác mấy ác linh này sinh ra có lẽ thực không có quan hệ gì với nơi này, ngày thường bọn chúng cũng không lưu lại bên trong hộp tro cốt của mình.

Như vậy đến tột cùng bọn họ ẩn thân ở nơi nào, lại vì nguyên nhân gì mà tất cả bọn họ đều biến thành ác linh chứ?

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Bị Ăn Vạ

Lữ Minh Dương tháo mắt kính xuống, cùng Chu Đình ra khỏi phòng, tiếp tục hướng đỉnh núi đi lên, hộp tro cốt của chín nạn nhân năm ngoái là để ở một gian thờ khác, tuy trước mắt thực sự không có phát hiện chín người này cũng bị biến thành quỷ, bất quá một khi đã đến đây rồi, thì thuận đường liếc mắt nhìn một cái cũng không mất mát gì.

Lúc này đã là quá Ngọ, ánh nắng mặt trời gay gắt chiếu lên người, nhất thời xua tan lớp khí âm lãnh toàn thân nhiễm phải khi ở trong gian thờ, làm cho người ta không khỏi cảm thấy thật thoải mái ở trong lòng.

Nghĩa địa chính là có hình dạng bậc thang từng tầng nối tiếp nhau, giờ phút này người đến bái tế cũng không nhiều, dù sao bây giờ thời gian cũng đã không còn sớm. Nhưng ở tầng trên lại đang có năm sáu người, trong đó còn có một lão nhân đang ngồi trên xe lăn, tựa hồ chính vì có một lão nhân hành động bất tiện như vậy, nên cả nhà đến giờ vẫn chưa có cúng tế xong.

Lữ Minh Dương đang nghĩ ngợi, thì bất chợt cảm giác được một cổ hàn khí nồng đậm. Bản thân nghĩa địa thì âm khí đương nhiên là nồng đậm hơn nơi khác, nhưng cổ âm hàn khí này lại dị thường nồng đậm, trong thoáng chốc dường như bất chấp ánh nắng mặt trời gay gắt đang chiếu vào người mà hãn vẫn cảm thấy ớn lạnh toàn thân.

Đột nhiên phía trên truyền đến một trận ồn ào, Lữ Minh Dương thầm hô một tiếng không hay, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy lão nhân đang ngồi trên

xe lăn kia, đang từ trên bậc thang nhắm thẳng hướng Lữ Minh Dương và Chu Đình lao xuống.

Mấy bậc thang này cũng không tính là cao, nhưng xe lăn từ tầng trên lao xuống bậc thang cũng tuyệt đối là một chuyện nguy hiểm, huống chi trên xe lăn còn có một lão nhân đang ngồi, càng làm cho quán tính thêm lớn hơn.

Xe lăn lao nhanh từ bậc thang trên cao xuống, hiện tại tình huống loại này là cực kỳ nguy hiểm, nếu không kịp né tránh, cho dù hai người không bị xe lăn đụng chết thì cũng sẽ bị nó đụng ngã xuống bậc thang, đây là đang ở giữa sườn núi, nếu từ nơi này lộn cổ xuống dưới, cho dù không chết thì cũng sẽ tàn phế.

Đương nhiên, né chiếc xe lăn thì đối với Lữ Minh Dương mà nói cũng không phải việc gì khó, cho dù mang theo Chu Đình cùng nhau né tránh thì cũng không phải là không làm được, nhưng nếu như né tránh thì, như vậy lão nhân đang ngồi trên xe lăn lập tức sẽ lao xuống núi rồi, hậu quả căn bản là không cần phải nói.

Một bên là Chu Đình, một bên là lão nhân không quen biết, sống hay chết đó chính là vấn đề đang khảo nghiệm thần kinh của Lữ Minh Dương.

Ở trong bất kỳ tình huống nào, thời gian đều là vô tình nhất, Lữ Minh Dương đã không còn thời gian đắn đo suy nghĩ, trong giây lát xe lăn đã lao đến trước mắt.

Lữ Minh Dương ôm lấy eo Chu Đình, bước chân dịch chuyển, thân mình xoay tròn thoáng cái đã đem Chu Đình tránh sang một bên, đồng thời thuận thế tung ra một cước, chính là đá ngay vào vị trí tay vịn của xe lăn, xe lăn nhất thời thay đổi phương hướng, lao xéo xuống bậc thang, đâm thẳng vào ngôi mộ bên cạnh.

Xe lăn lăn lông lốc, lão nhân cũng bị văng ra xa, đầu va vào một bia mộ, máu tươi tuôn khắp đầu...

Người nhà lão nhân đã cuống quýt lao xuống bậc thang, trong đó có một lão nhân, còn có hai người đàn ông lập tức xông về phía Lữ Minh Dương, đồng thời túm lấy cổ áo Lữ Minh Dương hét toáng lên nói Lữ Minh Dương là “hung thủ giết người”.

Lữ Minh Dương một bụng bất đắc dĩ, một câu cũng không nói, chỉ nhìn về phía lão nhân.

Đứa con của lão nhân đã nâng lão dậy, nhìn thấy đầu lão đầy máu tươi liền hét lên, sau một lúc thì rốt cục lão nhân cũng chậm rãi mở mắt ra.

Xem ra mình tính cũng khá chuẩn, lão nhân quả nhiên không việc gì, tuy đầu lão đầy máu tươi, nhưng tánh mạng tuyệt đối không lo – đám ác linh này chẳng qua là nhắm vào Chu Đình và mình, còn lão nhân chỉ là công cụ trong tay bọn chúng, tánh mạng cũng sẽ không có gì nguy hiểm.

Xem xét quá trình mấy lần tai nạn gần đây, mỗi lần đều là nạn nhân bị ác linh nhắm trúng mới gặp nguy hiểm về tính mạng. Đặc biệt là tình huống tử vong của Hồ Dĩnh, hai chiếc xe đâm nhau, hai bác tài một chút cũng không sao, chỉ có Hồ Dĩnh đứng bên cạnh xe là ngộ nạn, đây là minh chứng.

Bất quá Lữ Minh Dương thật ra cũng là vô cùng mạo hiểm, dù sao vẫn có một lần ngoại lệ, chính là chiếc xe tải rơi xuống đập nước kia, lần đó tổng cộng chết mất hai người, trong đó có một người thật sự không có liên quan gì đến sự kiện này.

Lữ Minh Dương nhẹ nhàng gỡ hai tay người đang nắm lấy cổ áo mình ra, nhàn nhạt nói:” Còn không mau đưa lão nhân gia vào bệnh viện?”

Người nọ tựa hồ là con rể của lão nhân, đầu tiên hẳn quay đầu nhìn thoáng qua lão nhân, lại nhìn qua người đàn ông bên cạnh, hai người trao đổi ánh mắt, tựa hồ cũng tăng thêm vài phần dũng khí, sau đó đột ngột quay đầu lại, nhìn Lữ Minh Dương la lên:” Không được, cậu hại cha tôi thành ra thế này, cậu phải bồi thường.”

Lữ Minh Dương nhất thời cười khố một trận, chính mình hại lão nhân thành như vậy sao? Lời này tuy không phải không đúng, quả thật là chính mình một cước đạp ngã xe lăn của ông lão, bất quá nếu không phải chính mình “hại” ông lão thành như vậy, phỏng chừng đầu đầy máu tươi chính là mình và Chu Đình, hoặc là để mặc ông lão trực chỉ lao thẳng xuống bậc thang, chẳng phải là đến cái rắm cũng chẳng liên quan tới mình sao?

Chu Đình thì nóng lăm rồi, tay rút ra thẻ phóng viên, đưa thẳng vào mặt người nọ, lớn tiếng nói:” Anh làm ở đơn vị nào? Tên họ là gì? Tôi phải đăng chuyện này lên báo mới được!”

Người nọ rõ ràng hơi sững sốt một chút, tiếp theo lại lớn tiếng kêu lên:” Cô là phóng viên thì sao đây? Là phóng viên thì không cần nói lý há? Các người làm người khác bị thương, chưa bồi thường đã tính bỏ chạy rồi sao?”

“ Gọi 110, báo cảnh sát!” Người bên cạnh cũng nói góp vào.

Chu Đình sớm đã tức giận đến tím tái mặt mày, Lữ Minh Dương thì lại cười nhạt, từ trong người rút ra một xấp tiền mặt, đều là mệnh giá một trăm ngàn, nhìn độ dày xấp này ít nhất cũng có hai ba mươi tờ, hẳn cũng không màng đếm xem có bao nhiêu thì đã đưa cho người đàn ông kia, nói:” Còn không mau đưa ông lão đến bệnh viện?”

Người đàn ông kia cầm lấy tiền mặt, lại trao đổi ánh mắt với người đàn ông còn lại, con mắt đảo tới đảo lui, tựa hồ xem Lữ Minh Dương là một người dễ bắt nạt đây, liền được đăng chân lại lên đăng đầu hướng Lữ Minh Dương nói:” Lấy chứng minh nhân dân và thẻ công tác của cậu cho tôi

xem, còn có số điện thoại của cậu, nếu cha tôi có xảy ra chuyện không hay gì...”

“ Chu Đình, gọi điện thoại cho Lưu cục trưởng, nói chúng ta gặp phải mấy người ăn vạ, đang bị người ta tống tiền.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói.

Chu Đình cười thầm trong bụng, thủ đoạn ăn vạ được nghe cũng không ít, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa nghe qua có người để cho cha của mình ngồi trên xe lăn, rồi từ trên núi đẩy xuống để mà ăn vạ, trò này nếu thực làm không chuẩn, lập tức sẽ đem “con rối” này đụng đến vỡ tan tành.

Cô vôi vàng đáp một tiếng, vụng về lấy chiếc di động sớm đã hết pin của mình ra, người đàn ông kia nhất thời có điểm hốt hoảng. Người đàn ông bên cạnh vôi vàng kéo tên này lại nói:” Mau đưa cha chúng ta đến bệnh viện, đừng để thương thế thêm trầm trọng...”

Nhìn bọn họ hoảng hốt hấp tấp dìu lão nhân xuống núi, Chu Đình đầu tiên là cười hì hì, sau đó lại chau môi nhìn Lữ Minh Dương nói:” Vừa rồi tại sao anh lại đưa tiền cho bọn họ a, biết rõ bọn họ muốn vôi tiền mà còn đưa.”

“ Đối với loại người này tôi cũng lười dây dưa cùng bọn họ.” Lữ Minh Dương khẽ cười nói:” Huống chi thời gian chính là tiền bạc, thời gian chính là sinh mệnh, hiện tại chúng ta làm gì có thời gian cùng bọn họ dây dưa chứ hả?”

Hắn đang nói, thì đột nhiên cảm giác được tựa hồ chung quanh vẫn còn tồn tại một cỗ hàn ý nhàn nhạt, tựa hồ một tia hàn ý này chính là đến từ ngôi mộ mà lão nhân lúc nãy đụng đầu vào.

Trong nghĩa địa có u linh tồn tại cũng không phải là chuyện hiếm gì, nhưng âm khí toát ra từ ngôi mộ này tựa hồ có một điểm đặc biệt. Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày nhìn về phía ngôi mộ kia.

Đây là một ngôi mộ có mộ bia tươm tất, trên mộ bia là ảnh chụp người chết, là một thiếu nữ trẻ tuổi, không tính là quá xinh đẹp, nhưng lại có dáng vẻ rất dịu dàng, làm cho người ta không khỏi sinh ra một loại ý tứ vừa muốn khi dễ cô, lại vừa muốn yêu thương cô.

Còn trẻ như vậy đã chết đi, hơn nữa còn có thể biến thành quỷ, có lẽ trên người cô ấy còn có một câu chuyện đặc biệt gì đây. Bất quá mấy chuyện này lại không có quan hệ gì đến mục đích chuyển đi này của mình, dung mạo cô ấy cũng không hề có trong tư liệu này.

Nhìn Chu Đình đã đi lên trên núi, Lữ Minh Dương vội vàng khăn trương đuổi theo.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Chiêu Hồn

Lữ Minh Dương sóng vai cùng Chu Đình chậm rãi hướng phía trên núi đi lên, nhìn Chu Đình yên lặng bên cạnh, Lữ Minh Dương không nén được thở dài.

Chu Đình từ nhỏ đã sống ở thành phố, tiếp thụ nền giáo dục chủ nghĩa duy vật hơn hai mươi năm, nhưng chỉ trong vài ngày ngăn ngủ lại liên tiếp nhiều lần gặp phải những sự tình quỷ dị mà khủng bố, hơn nữa bây giờ ác linh lại chia mũi giáo nhắm vào cô, cô có thể kiên trì không suy sụp, đã là giỏi lắm rồi.

Lữ Minh Dương nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy cái eo nhỏ của Chu Đình, nhỏ nhẹ vỗ về nói:” Có tôi ở đây, không cần sợ.”

Chu Đình khẽ lắc đầu, nói:” Em chỉ đang suy nghĩ vì sao bọn họ một mực chỉ dùng các thủ đoạn có liên quan đến ‘xe’ để đối phó chúng ta, trong khi đối phó với Hầu Khánh Ba và Vương Quốc Khánh thì lại không dùng đến ‘xe’ chứ?”

Lữ Minh Dương mỉm cười, Chu Đình thoát nhìn bên ngoài là một cô gái nhất gan yếu đuối, không ngờ bên trong lại cứng cỏi kiên cường như vậy.

“ Quỷ đều rất cố chấp.” Lữ Minh Dương nhẹ nhàng nói, “ Có lẽ vì một nguyên nhân không rõ nào đó, bọn họ cho rằng chúng ta chính ra phải chết trên chiếc xe buýt số 9, cho dù lúc đó không thành công thì bọn họ vẫn giữ

ý định hại chết chúng ta bằng một vụ tai nạn xe khác.” Lữ Minh Dương thờ dãi, cho tới bây giờ hẳn cũng chưa nói cho Chu Đình biết hiện tại chỉ còn lại có một người cuối cùng, chính là cô ấy. Ý tứ của hẳn chính là để cho cô nghĩ rằng cô và hẳn có cùng một vận mệnh, hẳn vẫn luôn cho rằng chuyện đáng sợ hơn cái chết chính là sự cô đơn.

“ Còn đối với Hầu Khánh Ba và Vương Quốc Khánh mà nói, mục đích của mấy con quỷ này chỉ là muốn cản trở chúng ta tìm ra được chân tướng, cho nên bọn chúng cũng không quan tâm đến việc dùng phương pháp gì để giết chết bọn họ.” Lữ Minh Dương tiếp tục nói.

Chu Đình thờ dãi, nói:” Nếu bọn chúng phải dùng ‘xe’ mới có thể giết chết chúng ta, thôi thì để phòng một chút, cùng lắm thì sau này chúng ta nhìn thấy xe liền tránh đi.”

Lữ Minh Dương cười khổ nói:” Chỉ sợ không có đơn giản như vậy, chó cùng đường còn biết nhảy tường mà. Cũng giống như có người lúc bình thường chỉ ăn bánh bao không ăn bánh mì, nhưng lúc đói quá chỉ có bánh mì, vậy hẳn ăn hay không ăn đây?”

Chu Đình nhất thời thờ dãi, yên lặng không nói gì nữa.

Lữ Minh Dương siết nhẹ cái eo thon của Chu Đình một cái, ôn nhu nói:” Trốn tránh không phải là biện pháp, bây giờ quan trọng nhất chính là phải đem mấy con quỷ này moi hết ra, hoàn toàn tiêu diệt đi.”

Chu Đình gật nhẹ đầu, hai người đã lên đến mặt bằng tầng bên trên, ở tầng này có một gian thờ, tro cốt của chín nạn nhân năm ngoái chính là để trong này.

Lữ Minh Dương lại miễn cưỡng đeo mắt kính lên, cùng Chu Đình tiến vào gian thờ. Vẫn là bố cục như vậy, vẫn là loáng thoáng vài bóng u hồn phiêu đảng như vậy, vẫn là không chút tăm hơi của chín nạn nhân như vậy.

Có lẽ chín người này thực không có biến thành quý, dù sao xác suất người ta sau khi chết biến thành quý cũng rất thấp, có thể nói trong ngàn người vạn người cũng khó có được một hai người như vậy.

Lữ Minh Dương vừa chậm rãi di chuyển bước chân, vừa thuận tay sờ một chút mấy hộp tro cốt của chín nạn nhân kia, bỗng nhiên hấn dừng lại, khẽ nhíu mày nhìn tấm ảnh trên hộp tro cốt dưới bàn tay mình.

Trên bức ảnh là một lão nhân, dung mạo hơn sáu mươi, gương mặt hiền lành khẽ mỉm cười, hai mắt khép lại thành một cái khe hẹp, khóe mắt hấn vết chân chim.

Dung mạo lão nhân này tựa hồ rất quen thuộc, tựa hồ đã gặp qua ở đâu rồi. Lữ Minh Dương nhẹ nhàng nhip nhip ngón tay, cẩn thận suy nghĩ xem vị lão nhân nhìn rất quen này rốt cục đã gặp ở chỗ nào.

Nhìn ảnh chụp của lão nhân, Chu Đình cũng nhíu mày thật chặt, một lát sau người có năng lực chỉ gặp qua một lần liền không thể quên được là Chu Đình bỗng nhiên máy động trong lòng, môi mấp máy lắp bắp nói:” Xe buýt...trên xe buýt em đã nhìn thấy lão, lão là quý.”

Lữ Minh Dương trong lòng bưng bình, bỗng nhiên nhớ đến chính mình lúc ở trên xe buýt đã nhìn thấy vị “thiện quý” kia, chẳng phải chính là lão nhân trước mắt này đây sao? Bất quá làm sao Chu Đình lại biết chứ? Chẳng lẽ cô ấy cũng nhìn thấy ông lão?

Mặc dù trong một môi trường ánh sáng đặc biệt, người thường cũng có thể nhìn thấy quý, nhưng năng lượng của lão quý này mỏng manh yếu ớt như vậy, chính mình đeo mắt kính còn thấy mơ hồ, cô ấy như thế nào lại có thể nhìn rõ mặt lão đây?

Chỉ có một cách giải thích, chính là lão quý kia cố tình làm cho Chu Đình nhìn thấy mình. Nhưng cái này lại là vì nguyên nhân gì chứ?

“ Đi thôi.” Lữ Minh Dương nhẹ giọng nói.

“ Đi? Đi đâu chứ?” Chu Đình nghi hoặc nói, “ lão là quý, anh không điều tra lão, còn muốn đi đâu chứ a?”

“ Chính là đi điều tra lão.” Lữ Minh Dương nói, “ Lão cũng không có ở trong này, nhưng mà tôi biết lão ở đâu.”

Chu Đình nghi hoặc theo Lữ Minh Dương rời khỏi nghĩa địa Thương Sơn, khởi động xe Jeep quay lại nội thành, lại theo tuyến đường của xe buýt số 9 chạy đến đường Tam Minh, dừng xe gần một trạm chờ xe buýt. Tai nạn năm ngoái chính là xảy ra ở nơi này, mà buổi tối hôm đó vị lão quý kia cũng chính là từ trạm này lên xe.

Lữ Minh Dương từ băng sau lấy ra mấy gói thực phẩm ăn liền và hai chai nước, nói: “ Ăn tạm vài thứ trước đi.”

“ Làm gì có tâm trạng ăn uống chứ a.” Chu Đình phiền não nói, “ Tiếp theo chúng ta làm gì?”

Lữ Minh Dương vừa xé một gói bánh mì ngọt, vừa nói: “ Chờ.”

“ Chờ?” Chu Đình nghi hoặc nói.

“ Ừ,” Lữ Minh Dương gặm bánh mì, vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói, “ Đừng quên chúng ta bây giờ là đi tìm quý. Hiện tại là ban ngày ban mặt, trời đất sáng trưng, em làm sao tìm đây?”

“ Theo anh nói thì quý chỉ có thể xuất hiện vào buổi tối thôi à?” Chu Đình nói, “ Nhưng không phải lúc này đang lúc chính Ngọ vẫn có quý tới giết chúng ta đó sao?”

“ Đó là quý có năng lượng mạnh, tự nhiên là dám xuất hiện giữa ban ngày rồi. Nhưng lão nhân này đừng nói ban ngày, cho dù là buổi tối chỉ sợ

lão cũng không dám tùy tiện xuất hiện đâu.” Lữ Minh Dương lại hết sức nghiêm túc đối phó với ổ bánh mì trong tay mình.

Chu Đình thất vọng nói:” Phải chờ đến lúc nào a.”

“ Đương nhiên là chờ đến khi trời tối, hơn nữa phải thật khuya mới được.” Lữ Minh Dương chiến đấu xong ổ bánh mì, lại mở một gói khác, nói:” Ăn nhanh đi, rồi ngủ một giấc, không thôi đến buổi tối lại không có tinh thần, người không có tinh thần lập tức dễ dàng bị quỷ nhập vào người...” Lữ Minh Dương vừa hù dọa Chu Đình, vừa đem một cái bánh mì ngọt nhét vào tay cô.

Đã gần nửa đêm, chuyến xe buýt số 9 cuối cùng cũng đã chạy qua, trên đường cực kỳ yên tĩnh, ngay cả một chiếc xe vô tình chạy qua cũng không có.

Lữ Minh Dương ở bên cạnh trạm chờ xe buýt tìm hai viên gạch thẻ, từ trong người lấy ra một cái hộp, từ trong đó rút ra bốn cây nhang đàn hương nhỏ cỡ ngón tay, dài chừng bốn tấc đốt lên, cắm vào trong hai viên gạch thẻ.

Chu Đình vòng tay ôm hai vai đứng một bên, nhìn Lữ Minh Dương đang làm việc, nhỏ giọng hỏi:” Anh đang làm gì đó?”

Lữ Minh Dương thản nhiên nói:” Người thú ăn ngũ cốc, quỷ thần ăn nhang khói. Tục ngữ có nói thần ba quỷ bốn, đây là đốt nhang cúng quỷ đó.”

Chu Đình không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng, thì ra nhang chẳng những có thể cúng thần cúng phật, còn có thể cúng quỷ?

“Nhang này là dùng phương pháp cổ xưa để làm ra, cái này có thể tạm thời tăng cường năng lượng cho quý, làm nó có thể hiện ra thực thể.” Lữ Minh Dương lại từ trong người lấy ra một cái bình rượu sắt bỏ túi, nhẹ nhàng mở nắp, rưới phía trước mấy cây nhang vài giọt chất lỏng trong suốt.

Chất lỏng trong suốt rưới lên khối gạch thẻ, chớp mắt liền thấm vào, chỉ một thoáng liền không còn vết tích, đồng thời Chu Đình bỗng nhiên cảm giác được một cỗ hàn ý nhàn nhạt phủ lấy toàn thân...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Hiện Trường Tử Vong

Bốn cây nhang đàn hương xòe hình cánh quạt cắm bên trong khối gạch thẻ, lay động theo từng cơn gió đêm, đốm lửa nhỏ lập lòe lúc sáng lúc tối, tản mát ra một làn khói màu lam nhạt, nhẹ nhàng quyện vào nhau bay lên, trong thoáng chốc lại bị gió thổi lan ra xung quanh, rồi tan biến không dấu vết trong bóng đêm đen kịt...

Ngoại ô ban đêm vốn đã lạnh hơn so với nội thành, bây giờ lại bất chợt nổi lên một trận gió lạnh, hơn nữa còn nhanh chóng xuyên qua áo khoác, khiến cho toàn thân phát lạnh.

Chu Đình siết thật chặt áo khoác, lại bỗng nhiên phát hiện cơn gió lạnh lẽo này vậy mà nhẹ nhàng xoay tròn xung quanh bốn cây nhang kia, dần dần có hình thể, giống như một cái lốc xoáy không lớn cũng không nhỏ, đem đám khói kia vây ở trung tâm, đám khói nhẹ nhàng bị cái lốc xoáy đó hút vào bên trong...

Chẳng lẽ...

Đèn đường xung quanh bỗng nhiên nhấp nháy, tựa hồ đang nói cho người ta biết có sự tình khủng bố sắp sửa phát sinh. Chu Đình không khỏi lạnh run trong lòng, không khỏi ôm chặt lấy cánh tay Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương dùng tay vỗ nhẹ vào lưng của cô, ý nói cô không cần phải sợ, ánh mắt lại trực diện nhìn thẳng vào cỗ lốc xoáy kia. Lúc này

cổ lốc xoáy này lại có biến hóa, không biết có phải là do hấp thụ đám khói kia hay không, nó càng lúc càng dày, càng lúc càng lớn, trong chốc lát đã đạt đến độ cao một con người.

“ Chào lão.” Lữ Minh Dương thản nhiên nhìn cái lốc xoáy nói.

Lốc xoáy chậm rãi giảm tốc độ, tiêu tán, lộ ra một bóng người, hơn sáu mươi tuổi, nụ cười hiền lành, khóe mắt dày đặc vết chân chim – đúng là lão quý kia rồi.

Lão quý nhìn Lữ Minh Dương và Chu Đình, chỉ nở nụ cười hiền lành, nhưng lại không nói câu nào.

Chu Đình gắt gao ôm lấy cánh tay Lữ Minh Dương, ở khoảng cách gần như vậy, lại nhìn thấy “quỹ” thật rõ ràng như vậy đối với cô mà nói tuyệt đối là lần đầu tiên, chẳng qua trải nghiệm “lần đầu tiên” này đối với cô thật sự không phải chuyện tốt lành gì. Cô chỉ cảm thấy trên người lão quý đang tản mát ra một cơn gió nhẹ mà âm trầm, bay tấp vào hai gò má mình, làm cho người ta có chút hô hấp khó khăn.

Lữ Minh Dương nhẹ nhàng vỗ nhẹ bàn tay Chu Đình, nhìn lão quý thản nhiên nói:” Tôi nghĩ lão biết tôi tìm lão là vì chuyện gì.”

Lão quý vẫn mỉm cười hiền lành như trước, nhưng lại vẫn không nói được lời nào.

Cũng không phải quỹ nào cũng có thể phát ra thanh âm, chỉ khi có được một mức năng lượng nhất định thì quỹ mới có khả năng làm cho người ta “nghe” được nó nói gì, rõ ràng lão quý này thực không có năng lực cường đại như vậy.

Lữ Minh Dương ung dung nhìn lão quý, muốn trao đổi cũng không nhất thiết phải dùng đến ngôn ngữ mới được.

Lão quý cúi đầu tham lam hít một hơi, nhất thời làn khói bay lên từ bốn cây nhang đàn hương trong chốc lát liền bị lão quý hít toàn bộ vào trong mũi. Lão khoan khoái thở ra, giống như vừa uống cạn một ly rượu ngon. Lão quay lại mỉm cười với Lữ Minh Dương, lại xoay người lại, hướng giữa đường đi tới.

Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, xem bộ dáng của lão quý tựa hồ là muốn nói cho mình biết cái gì đây.

Bỗng nhiên hoàn cảnh xung quanh có chút biến hóa, một trận dao động điện từ mãnh liệt làm cho mấy ngọn đèn đường đang nhấp nháy bỗng nhiên tắt ngúm, một cỗ hàn ý không biết từ đâu tới tràn ngập trong không gian, cơ hồ chỉ hít thở một chút cũng hít phải âm khí. Chẳng lẽ lão quý đến việc hiện thân cũng rất khó khăn này bây giờ lại bỗng nhiên có được năng lượng lớn như vậy?

Đến tột cùng là lão đang làm cái gì đây?

Lão quý khom người cúi đầu, tựa hồ là đang đuổi theo thứ gì, trong lúc vội vàng đã chạy đến chính giữa con đường, bỗng nhiên trước mặt có một chiếc xe không sáng đèn đang nhắm thẳng lão ấy phóng tới.

Chu Đình không khỏi phát ra một tiếng thét kinh hãi, định chạy tới cứu, nhưng Lữ Minh Dương lại một tay giữ lấy cô. Hẳn đã hiểu được ý đồ của lão quý, cũng hiểu được chiếc xe không sáng đèn này chỉ là một cái ảo giác, lão quý chính là đang tái hiện tình huống tử vong lúc ấy.

Chiếc xe không sáng đèn kia lập tức đâm vào lão quý, thân thể lão quý nhất thời bay lên, văng ra xa ngã ở trên đường, mà chiếc xe đó cũng đột ngột thay đổi phương hướng, xoay đầu nhắm thẳng về đường đâm tới, tựa hồ lại đụng trúng cái gì rồi, nhất thời thân xe bị lật lên, cuộn tròn lăn lông lốc ra giữa đường, cho đến khi lăn đến bên người lão quý mới lắc lư dừng lại, mũi xe nằm bên dưới sàn xe lật lên trên.

Không thể nghi ngờ, đây chính là quá trình tai nạn xe buýt năm ngoái!

Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, lão quý tái diễn quá trình này cho mình xem là có ý gì đây? Trong quá trình này tựa hồ cũng không có phát hiện được điều gì quý dị phát sinh.

Tại thời điểm Lữ Minh Dương chuẩn bị mở miệng hỏi lão quý, bỗng nhiên phát hiện một thân ảnh quý mị lướt qua, xông thẳng đến chiếc xe buýt đang nằm chỏng gọng trên đường. Thân ảnh kia quý dị mà thần tốc, chớp mắt một cái đã bay đến chỗ chiếc xe buýt.

Nhìn bóng lưng thì đây là một thiếu nữ trẻ tuổi, thân hình thật cao cái eo thật nhỏ, một mái tóc dài tung bay trong gió, nếu không phải cô ta đang mặc một bộ đồ trắng, thì Lữ Minh Dương cơ hồ đã liên tưởng đến thân hình quý dị của vị Hồng Y nữ ở Tam Hà thôn rồi, dáng người yếu điệu, thật sự là có điểm tương tự.

Chỉ thấy cô ta đến gần chiếc xe buýt, chằm chằm đứng trước xe, không nói cũng không động.

Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, nữ nhân quý dị này đến tột cùng là ai? Cô ta đến tột cùng có mục đích gì?

Nhưng mấy vấn đề này không phải Lữ Minh Dương muốn biết liền biết được, giữa đường thoáng chốc lại có biến hóa. Bỗng nhiên có mấy ánh đèn xe chói mắt chiếu tới, mấy chiếc xe không cùng kiểu dáng xuất hiện từ hai hướng nhằm “hiện trường tai nạn” phóng tới.

Lữ Minh Dương nghi ngờ một chút, căn cứ vào tư liệu thì năm ngoái sau khi tai nạn xe buýt xảy ra thực không có phát triển gì thêm, chỉ là sau khi xe buýt ngã lật nhào thì có người đi đường gọi điện báo cảnh sát thôì, như vậy mấy chiếc xe này...

Mấy chiếc xe này cũng không phải là ảo giác! Chúng là thực thể!

Mắt thấy mấy chiếc xe này sắp sửa đâm vào chiếc xe buýt, thì nghe được một chuỗi tiếng xe thắng gấp, mấy chiếc xe này đều chuẩn xác dừng lại ngay phía trước chiếc xe buýt, vừa vặn đem chiếc xe buýt vây vào giữa, dưới ánh đèn xe chói mắt chiếu rọi, chiếc xe buýt và thiếu nữ quý dị kia và cả lão quý bắt đầu dần trở nên mơ hồ trong suốt, dần dần biến mất...

Lữ Minh Dương thầm thở dài, câu chuyện còn chưa được lão quý kể xong, cái này cũng là thứ yếu, vấn đề quan trọng bây giờ chỉ sợ chính là mấy chiếc xe trước mắt này, rõ ràng là “lai giả bất thiện” a. (lai giả bất thiện: người đến không có ý tốt)

Cẩn thận đếm một cái, trái bốn phải bốn, tổng cộng là tám chiếc xe, trong xe tựa hồ đều có người ngồi, hơn nữa đều chỉ có một gã tài xế, mà mỗi gã tài xế đều ngồi chỉnh tề ngay ngắn, hai mắt nhìn thẳng phía trước, đến cái đầu cũng không có nhúc nhích chút nào, tựa hồ đều đã bị nhiếp hồn hết rồi.

Tám, Lữ Minh Dương cười khổ một trận, xem ra lần này có phiền phức rồi. Tám người, hoặc là tám quý muốn đối phó thì cũng được, đánh không lại ít nhất còn có thể trốn, nhưng hiện tại đối mặt không chỉ là tám quý, mà còn có tám chiếc xe, chỉ sợ muốn trốn cũng là một chuyện phiền phức đây.

Tám cỗ máy đề pa phát ra trận trận tiếng gầm, tám chiếc xe lại chậm rãi chuyển động, quay đầu xe nhắm hướng Lữ Minh Dương và Chu Đình mà xếp thành một hàng.

Lữ Minh Dương một tay nắm lấy bàn tay Chu Đình, xoay người nhắm hướng xe jeep của mình chạy tới. Hiện tại chỉ có thể hy vọng vào tính năng mạnh mẽ của chiếc Humvee, tốt nhất là có thể chạy thoát, cho dù trốn không thoát thì cũng có thể chơi màn đâm xe, bằng vào hai tấn trọng lượng của chiếc Humvee cùng với khung gầm và thân xe được đặc biệt cải tạo, thì cũng không phải sợ mấy chiếc xe minivan cóc ké này.

Vấn đề là vừa rồi chính mình lại đậu xe hơi xa một chút, một chút khoảng cách đó bình thường cũng không là cái gì, nhưng hiện tại sau môn có tám chiếc xe truy đuổi tới nơi, một chút khoảng cách đó cũng đủ lấy đi của mình và Chu Đình hai cái mạng nhỏ....

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Gặp Lại Hồng Y Mị Ảnh

Tám cỗ máy đồng thời để pa phát ra thanh âm gầm rú kịch liệt, trong đêm khuya ngoại ô, hoàn toàn có thể dùng câu điếc tai nhức óc để hình dung.

Lữ Minh Dương vừa ra sức kéo Chu Đình chạy như điên, vừa quay đầu liếc nhìn, tám chiếc xe kia đã chầm chậm xếp thành một hàng trên đường, hiện tại chúng nó chỉ cần nhấn ga vọt tới, chỉ cần hai giây, chính mình và Chu Đình sẽ bị cán nát thành một đồng thịt tương.

Trong chớp mắt toàn bộ mấy chiếc xe đều chồm lên, lấy một loại tốc độ không thể tưởng tượng nổi nhắm hai người phóng tới.

Hai giây, chẳng qua là thời gian một cái nháy mắt thôi!

Hai giây, người ta có thể làm được cái gì?

Khoảng cách trước mắt ít nhất còn đến ba mươi mét, mà hiện tại kỷ lục 100m là 9.77 giây, nói cách khác cho dù Powell ở đây cũng tuyệt đối không thể trong vòng hai giây từ chỗ này chạy vào trong xe, chứ đừng nói là Lữ Minh Dương, huống chi lúc này Lữ Minh Dương còn kéo theo một cô gái yếu ớt như Chu Đình ở đằng sau. (ngày 18/08/2006 Vận động viên 100 mét 23 tuổi người Jamaica Asafa Powell đã hoàn thành phần chạy 100 mét của mình trong thời gian 9.77 giây tại giải điền kinh Zurich thuộc hệ thống Golden League, đây cũng là kỷ lục thế giới vào thời điểm đó.)

Hai giây, căn bản là người ta chẳng kịp nghĩ ra giải pháp gì!

Nhưng hai giây cũng có thể phát sinh rất nhiều chuyện mà người ta không thể tưởng tượng nổi.

Đột nhiên Lữ Minh Dương nghe thấy phía sau một trận náo loạn, có tiếng thắng xe, có tiếng đụng xe, thậm chí còn có tiếng kêu sợ hãi của con người.

Hắn gấp gáp quay đầu nhìn lại, thì rõ ràng phát hiện tám chiếc xe phía sau vậy mà lại loạn thành một cục, một chiếc minivan chắn ngang giữa đường, hai chiếc Santana đầu đầu đâm nhau, một chiếc Audi đâm vào bên hông một chiếc Toyota, một chiếc Chery và một chiếc Lexus kè nhau lao vào lề đường, chỉ còn duy nhất một chiếc Hyundai là vẫn đang trực chỉ nhắm hướng mình và Chu Đình lao tới.

Lữ Minh Dương kéo Chu Đình vào người, lập tức nhanh như điện lộn một vòng trên mặt đất, chiếc Hyundai bay sượt qua thân thể hai người, Lữ Minh Dương còn ần ần nghe được tiếng thét kinh hãi của tài xế.

Lữ Minh Dương nhìn cục diện loạn tùm phèo trước mắt, có chút khẽ nhú mày, nghe thấy tiếng kinh hô của tài xế chiếc Hyundai vừa rồi, đoán chừng bọn họ có lẽ đã thoát khỏi sự khống chế của ác linh.

Vì một lý do nào đó, đã khiến cho bọn họ ngay thời điểm trực chỉ hướng mình phóng tới lại thoát khỏi sự khống chế của ác linh, đột nhiên thấy phía trước có người, lập tức bản năng của một tài xế bộc phát, mạnh mẽ đánh tay lái thay đổi một chút phương hướng, lúc đó mới xảy ra vụ đâm xe tập thể quái dị như trước mắt.

Đám tài xế ai cũng thét lên đau đớn, hoang mang hoảng sợ từ trong xe chui ra, Lữ Minh Dương vội vàng kéo Chu Đình chạy về phía xe Jeep của mình, khởi động xe, quay đầu rời đi.

“ Hình như có người bị thương.” Chu Đình sau khi ngồi lên xe rớt cục cũng đã hoàn hồn, xoay đầu nhìn hiện trường tai nạn xe phía sau kêu lên.

“ Không sao đâu, bọn họ tự mình biết gọi điện báo cảnh sát.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói. Hiện tại không có thời gian đi rước lấy phiền toái, sớm một chút rời khỏi thì hay hơn.

Rời khỏi hiện trường tai nạn xe, Lữ Minh Dương lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, trong lòng lại nổi lên một trận nghi vấn, đến tột cùng là vì nguyên nhân gì mà tám gã tài xế này trong nháy mắt tất cả đều thoát khỏi sự khống chế của ác linh? Chẳng lẽ thật sự trên đời này có cái gọi là thiên ý?

Ác linh khống chế thân thể con người, chính là quỷ nhập như cách nói trong dân gian, thật ra đó chính là một loại thôi miên cấp độ sâu, là ác linh lợi dụng năng lượng từ trường đặc thù của nó khiến cho ý thức của con người bị hãm sâu trong trạng thái thôi miên. Nhưng quỷ chỉ có thể khống chế ý thức hành động của con người, mà tiềm thức của con người vẫn tồn tại như cũ, cho nên dưới một tình huống nào đó, ví dụ như có một kích thích đặc biệt, con người thật sự có thể lập tức thanh tỉnh trở lại.

Chẳng lẽ mấy gã tài xế này đều trùng hợp chớp mắt thanh tỉnh cùng một lúc?

Thế giới này tuy có những sự việc ngẫu nhiên và trùng hợp, nhưng Lữ Minh Dương tuyệt đối không tin lần này là ngẫu nhiên hoặc là trùng hợp.

Loại trừ ngẫu nhiên và trùng hợp, như vậy chỉ còn có một khả năng, chính là có người ở trong bóng tối cứu mình và Chu Đình một mạng.

Đến tột cùng là ai đã cứu mình và Chu Đình, ai lại có năng lực này chứ?

Lão Mã? Bao nhiêu năm qua Lão Mã cũng chưa từng ra khỏi văn phòng, càng không cần nói đêm hôm khuya khoắc thế này khi không lại

chạy đến ngoài ô hoang vắng. Nhưng trừ lão Mã thì còn ai có năng lực này chứ? Hành tung của mình chỉ nói qua với lão Mã, nếu không phải lão Mã, thì tại tỉnh thành này, chỉ sợ cũng không ai có thiết bị hoặc năng lực làm tám người bị quỷ nhập thanh tỉnh trở lại cùng một lúc.

Đột nhiên Lữ Minh Dương theo ánh đèn pha trên xe chiếu tới, phát hiện có một chiếc xe đậu lại ven đường phía trước, là một chiếc BMW màu đỏ, đứng tựa vào xe là một người, một người con gái mặc y phục màu đỏ.

Hắn chậm rãi giảm tốc độ, ngừng lại bên cạnh chiếc BMW.

“ Anh dừng xe làm gì? Cô ta là ai?” Chu Đình nhìn Hồng Y nữ, nói.

“ Không biết.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói, khóe miệng lại treo một nụ cười mỉm.

“ Không biết thì anh dừng xe làm gì?” Chu Đình nghi hoặc nhíu mày.

“Không biết, nhưng lại là người quen.” Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng, mở cửa xuống xe, phát hiện quả nhiên mình không có nhìn lầm, cô gái mặc y phục màu đỏ này đúng là Tam Hà thôn quý mị Hồng Y mỹ nữ.

Cô ta khoanh tay tựa người vào cửa xe, nghiêng người nhìn Lữ Minh Dương nhàn nhạt cười, cánh môi mỏng hơi cong lên, đôi mắt to khẽ nheo lại mang theo một tia kiêu ngạo, cái eo thon nhỏ lại mang theo một tia gợi cảm.

Lữ Minh Dương âm đạm cười, nói:” Đại ân khó lòng báo đáp.”

“ Người lại thiếu ta một mạng, a, lần này phải là hai mạng mới đúng.” Hồng y mỹ nữ khẽ mỉm cười, liếc mắt nhìn người mới từ trong xe đi ra, gặt gao ôm lấy cánh tay Lữ Minh Dương, đang nghi hoặc nhìn mình – Chu Đình.

Lữ Minh Dương không khỏi cười khở một trận, Hồng y nữ này chỉ sợ đã đem tính mạng Chu Đình tính vào tài khoản của mình luôn rồi.

Hồng Y nữ nhìn biểu tình cười khở của Lữ Minh Dương, lại cười nhạt nói:” Sao đây, ta từ xa chạy tới đây cứu viện, người cũng không thể tỏ ra phong thái chủ nhà tiếp khách một chút sao? Nghe nói chỗ này của các người mấy món xào rất nổi tiếng phải không a.”

Lữ Minh Dương lại cười khở không lên tiếng, làm ra một động tác “mời”, Hồng y nữ cười nhạt, xoay người ngồi vào chiếc BMW màu đỏ của mình.

“ Cô ấy là ai a?” Chu Đình nghi hoặc giương mắt nhìn Lữ Minh Dương nói.

“ Một người từng cứu mạng tôi, hơn nữa vừa rồi lại cứu chúng ta hai cái mạng.” Lữ Minh Dương nói.

“ Vậy sao lúc nãy anh còn nói là không biết?” Chu Đình có một điểm biểu tình khác thường trong mắt, cô hung hăng ôm chặt lấy cánh tay Lữ Minh Dương, nói” Cô ấy tên là gì?”

Lữ Minh Dương cười khở một trận, lắc đầu nói:” Không biết, cho nên tôi mới nói không biết.”

Hồng y nữ bỗng nhiên hạ cửa kính xe, hướng Lữ Minh Dương mỉm cười, nói:” Ta tên là Hàn Di, từ Bắc Kinh đến.” Sau đó chiếc BMW nổ máy, chậm rãi lăn bánh.

“ Từ Bắc Kinh đến?” Lữ Minh Dương trong lòng khẽ động, bỗng nhiên ý thức được vì sao cô ta lại xuất hiện ở chỗ này. Buổi sáng lão Mã có nói Bắc Kinh đã phái một chuyên gia đến hỗ trợ mình phá vụ án này, cũng chỉ có cái vị “chuyên gia” này mới có thể từ chỗ lão Mã biết được hướng đi của

mình, chỉ là thật sự không ngờ chuyên gia này trẻ như vậy, hơn nữa còn là một mỹ nữ, đồng thời cũng là người quen.

“ Bắc Kinh tới thì hay lắm sao?” Chu Đình nhỏ giọng lầm bầm một tiếng, trong khẩu khí có không ít dấm chua.

Lữ Minh Dương không khỏi cười thầm trong bụng, vỗ vỗ Chu Đình nói:” Lên xe.”

“ Nhìn anh cười gian manh như vậy, mau thành thật khai báo, cô ta đến tột cùng là ai? Vừa gặp mặt đã đáp ứng mời cô ta ăn cơm, khẳng định là có gì đó!” Chu Đình ngồi trên xe, nhìn Lữ Minh Dương hung hăng nói.

Lữ Minh Dương cười khổ nói:” Tốt xấu gì người ta cũng vừa mới cứu mạng chúng ta a, mời người ta ăn bữa cơm cũng không quá đáng phải không?”

Lữ Minh Dương vừa nói, vừa tăng tốc độ, vượt qua chiếc BMW của Hồng Y nữ Hàn Di, đi trước dẫn đường.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Quý Mẫu

Chu Đình rúc vào bên người Lữ Minh Dương, ánh mắt lại chăm chăm nhìn Hàn Di đối diện.

Thật ra mà nói, Chu Đình xưa nay không hề có một điểm hoài nghi về dung mạo của mình, tuy cô không tính là quá xinh đẹp, nhưng đứng giữa đám đông cũng là một nhân vật nổi bật. Nhưng cô bỗng nhiên phát hiện nếu so sánh với Hàn Di thì, chính mình dường như lại thấp hơn nửa bậc, không chỉ là thua ở vóc dáng, mà quan trọng hơn chính là khí chất trên người Hàn Di.

Cô ta tựa hồ có một loại khí chất cao quý không thể diễn tả bằng lời, tựa hồ vốn sinh ra đã là một quý tộc, cao quý hơn người. Tuy cô ta đang cười, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác chỉ dám đứng nhìn từ xa mà không dám đến gần, như thế cô ta vốn là một tiên tử hạ phàm để người ta kính ngưỡng.

Lữ Minh Dương như cũ vẫn treo nụ cười mỉm nơi khóe miệng, Chu Đình hận thấu xương cái nụ cười này, nó khiến cho người ta vĩnh viễn không đoán được đến tột cùng là hắn đang nghĩ cái gì. Có lẽ hắn đã bị cô ta làm cho mê muội rồi, nhìn ánh mắt vừa say mê lại vừa ôn nhu đến cỡ nào của hắn, Chu Đình không khỏi âm thầm thất vọng, mình và hắn vốn là không thể cùng đi một đường, ngay từ lúc bắt đầu hắn đã nói rõ cho mình biết mình với hắn là không thể, nhưng mình một mực vẫn không ngần ngại mà ôm chặt lấy hắn, chuyện này vốn đã sai ngay từ lúc bắt đầu rồi.

Nhưng cô lại tình nguyện phạm phải sai lầm này, hơn nữa tình nguyện tiếp tục làm sai, làm sai đến tận cùng.

Chu Đình yên lặng cúi thấp đầu, yên lặng nép bên cạnh Lữ Minh Dương không nói một lời, yên lặng nghe bọn họ nói chuyện với nhau.

“ Thật tình không ngờ lại là cô.” Lữ Minh Dương cười nhạt.

Hàn Di nhẹ liếc Lữ Minh Dương một cái, thản nhiên nói:” Mấy chuyện người không ngờ còn nhiều lắm đó.”

“ Như chuyện gì?” Lữ Minh Dương nói.

“ Như chuyện ta không ngờ tới nè, không ngờ vừa mới đến đây lập tức cứu được hai cái nhân mạng, trước mắt người đã thiếu ta ba mạng rồi.” Hàn Di mỉm cười nói.

Lữ Minh Dương cũng cười khổ một trận, Hàn Di này hờ một chút lại lấy ân cứu mạng ra nhai, thật sự làm cho người ta nổi cáu mà, nhưng lại cáu không được. Tựa hồ cô ta có một ma lực khiến cho người ta cam tâm chịu thua thiệt, như thế cô ta nói người thiếu cô ta một cái mạng, thì đó chính là vinh dự của người vậy.

“ Thôi, người nói vụ án tiến triển tới đâu rồi đi.” Hàn Di thích thú nhìn nét mặt bất đắc dĩ của Lữ Minh Dương, rốt cục không nói chuyện phiếm nữa, đề cập chính sự.

“ Tôi nghĩ Lão Mã đã đem tình huống sơ bộ nói hết cho cô rồi phải không?” Lữ Minh Dương nói.

Hàn Di gật đầu, nói:” Cứ trực tiếp nói lúc này người tra được cái gì đi?”

Lữ Minh Dương đem tình huống vừa rồi đại khái thuật lại một lần, sau đó lại nói:” Tôi nghĩ hiện tại đã có thể xác định, lần này ác linh tuyệt đối

không chỉ có một con, thậm chí không chỉ có chín con. Còn nữ tử áo trắng quý dị kia cũng là một nhân vật mấu chốt, cho nên lần này ác linh ít nhất cũng có mười con.”

Hàn Di nhíp mấy ngón tay mảnh khảnh trên mặt bàn, ngừng một lát lại nhẹ nhàng nói một câu:” Có lẽ không chỉ có mười con.”

“ Không chỉ có mười con?” Chu Đình nhin không được thấp giọng nói. Cô liếc mắt nhìn Hàn Di, phát hiện Hàn Di đang khẽ mỉm cười nhìn mình, cô không khỏi mắc cỡ một chút, hơi đỏ mặt lên, cúi đầu lại nép bên cạnh Lữ Minh Dương.

“ Nếu ta không đoán sai, nữ quý đó đang sai quý, sở dĩ nó sắp đặt mấy tai nạn này, thật ra mục đích chính là vì muốn khống chế hồn phách những người này.” Hàn Di nhàn nhạt nói.

“ Sai quý?” Lữ Minh Dương khẽ nhíu chân mày, ngay từ lúc đầu mình cũng từng nghĩ đến khả năng này. Nhưng cho tới bây giờ chỉ nghe nói có người sai quý, chứ chưa hề nghe nói qua quý cũng sai quý.

Cái gọi là sai quý, chính là dùng một phương pháp bí truyền nào đó để khống chế linh hồn của quý, khiến nó trở thành một thứ công cụ thuần túy. Thời xa xưa đã từng xuất hiện trong dân gian, thậm chí có đạo sĩ hoặc hoặc pháp sư dùng pháp thuật này khống chế một bầy quý biến chúng thành nô lệ của mình. Chẳng qua từ sau khi phong trào diệt bốn cái cũ được tiến hành mạnh mẽ và sâu rộng, thì hiếm khi còn nghe đến những quái sự như vậy nữa. (Diệt Bốn cái cũ là một khẩu hiệu đấu tranh trong thời kỳ Cách mạng Văn hóa của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Bốn điều cần tiêu diệt này là tất cả "tư duy cũ", tất cả "văn hóa cũ", tất cả "thói quen", tất cả "phong tục cũ" tại Trung Quốc)

Càng kỳ quái hơn chính là theo như lời Hàn Di nói thì sai quý giả bản thân lại là một con quý.

“ Nếu nói như vậy, trong hai năm qua tất cả nạn nhân chết vì xe buýt số 9 gặp tai nạn, chẳng phải đã bị nữ quỷ đó khống chế hết?” Lữ Minh Dương nhíu mày nói.

“ Rất có thể.” Hàn Di nhàn nhạt nói.

“ Vậy nữ quỷ này chẳng phải rất lợi hại sao?” Chu Đình có chút phát run nói, “ Nhưng mà vì sao nó lại cứ nhất định phải tìm chuyển xe buýt số 9 mà xuống tay, hơn nữa mỗi năm đều là chọn 9 người chứ?”

Hàn Di nhìn vào mắt Chu Đình, dừng một chút rồi mới thông thả nói: “ Nó có thể đã trở thành quỷ mẫu, mỗi năm chỉ có thể thu 9 quỷ con.”

“ Quỷ mẫu?” Chu Đình nghe thấy cái từ này không khỏi phát lạnh toàn thân.

“ Đúng vậy.” Hàn Di nói, “ Đây là một loại bí thuật sớm đã thất truyền từ lâu. Có thể làm cho một con ác linh có chấp niệm mãnh liệt trở thành một quỷ mẫu có được năng lực sai quỷ, nó khống chế những ác linh khác, biến chúng thành con của nó hay đúng hơn là nô lệ của nó, sai khiến chúng đi hoàn thành chấp niệm trong lòng nó.”

Lữ Minh Dương gặt gao nhíu mày, nếu đúng như những lời Hàn Di đã nói, phỏng chừng lần này phải đối phó ít nhất còn 25 con ác linh, đây quả thật chính là một cái quân đoàn ác linh nho nhỏ mà. Đối phó với một cái quân đoàn ác linh khủng bố như vậy, đừng nói trực diện giao phong, chỉ sợ chính là bỏ chạy trốn chết cũng không có bao nhiêu phần trăm thành công.

“ Vậy vì sao lão quỷ kia lại không bị nó khống chế chứ?” Lữ Minh Dương cố tìm ra một điểm sơ hở trong đó, cố gắng phủ định giả thiết này của Hàn Di.

“ Cái này ta cũng không rõ lắm.” Hàn Di cười nhạt, nói, “ Chuyện này phỏng chừng phải hỏi chính cái lão quỷ kia mới biết được, đáng tiếc ta đến

chậm một bước, bằng không có thể lão đã đem toàn bộ quá trình tử vong tái hiện đầy đủ một lần, phỏng chừng đã có đáp án.”

Lữ Minh Dương bất đắc dĩ thở dài, lời của Hàn Di không khỏi làm cho người ta cảm giác chính mình thực rất không có bản lĩnh, còn không lợi hại bằng một mỹ nữ như cô ta.

“ Lão quý kia còn có thể tìm ra không?” Hàn Di lại hỏi.

“ Chắc là không.” Lữ Minh Dương than nhẹ một tiếng nói, “ Phải biết rằng lão quý vốn là nhân hình còn không tự được, hoàn toàn nhờ vào một hơi tự hồn hương chống đỡ mới có thể tái diễn hiện trường tử vong đã qua, hiện tại bị một trận nhiễu loạn như vậy, rất có thể đã hồn phi phách tán.”

Hàn Di âm thầm thở thở dài, nói:” Vậy tiếp theo người chuẩn bị làm gì?”

Lữ Minh Dương nhẹ nhàng giữ chặt bàn tay Chu Đình, ôn nhu nhìn vào mắt cô, sau đó cười khổ một tiếng, thở dài nói:” Còn có thể làm gì? Trước tiên bảo vệ mạng sống rồi tính tiếp.”

Hàn Di khẽ mỉm cười, nói:” Hẳn người biết rất rõ, không đạt được mục đích, bọn nó nhất định sẽ không bỏ qua.”

“ Không đem gốc rễ bọn nó đào lên hết, tôi cũng sẽ không bỏ qua.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói, trong mắt lại lộ ra thần sắc kiên nghị.

Hàn Di liếc mắt nhìn Lữ Minh Dương, trong mắt lộ ra một tia thần sắc khác thường. Bỗng nhiên cô ta thay đổi sắc mặt, cười nói:” Oa, chạy xe cả ngày, mệt chết thôi. Trước tiên tìm chỗ nghỉ ngơi một chút đi, có chuyện gì mai tính sau.”

Lữ Minh Dương thầm cười khổ một tiếng, hiện tại muốn nghỉ ngơi cũng là chuyện khó, ai biết khi nào thì quân đoàn ác linh lại lén lút tập kích lần

nửa đây?

Hiện tại địa phương duy nhất có thể coi là an toàn chỉ có “hang ổ” của mình ở ngoại thành phía tây, nhưng vấn đề là bây giờ mọi người lại đang ở ngoại thành phía đông, nếu muốn quay trở về, phòng chừng cũng phải mất ít nhất một giờ lái xe.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Ác Linh Đến Thăm

Lữ Minh Dương đẩy kệ sách ra, đóng cầu dao điện lên, xoay người nhìn Chu Đình và Hàn Di nói:” Các cô nghỉ ngơi đi, để tôi gác đêm.”

“ Không phải anh đã nói, mở cầu dao này lên, quỷ liền không thể vào được sao?” Chu Đình thấp giọng nói.

Lữ Minh Dương cười khở một tiếng, sau khi nghe phân tích của Hàn Di, khiến người ta không thể không đề phòng trong lòng. Lưới điện từ này bình thường đối phó với cô hồn dã quỷ tầm thường tuyệt đối không có vấn đề gì, nhưng lần này đối phó chính là một cái quân đoàn ác linh nho nhỏ, còn có một quỷ mẫu có năng lực sai quỷ, ai biết có tác dụng gì không đây?

“ Cần thận một chút tốt hơn.” Lữ Minh Dương nhẹ nói.

“ Thôi hai người các người nghỉ ngơi đi, buổi tối ta không ngủ.” Hàn Di nhàn nhạt nói.

“ Không cần ngủ?” Chu Đình nghi hoặc liếc mắt nhìn cô ta.

Hàn Di mỉm cười nói:” Buổi tối ta phải đả tọa, thiên có thể thay cho giấc ngủ.”

Chu Đình kỳ quái nhìn Hàn Di, bây giờ đã là năm nào, còn có người đả tọa? Đừng nói là giống như trong tiểu thuyết kiếm hiệp nha. Lữ Minh Dương lại chỉ nhẹ liếc mắt nhìn cô ta một cái, khẽ nhú mày.

“Được rồi, em nghỉ ngơi trước đi.” Lữ Minh Dương kéo Chu Đình đến bên ghế sofa, nhẹ nhàng ấn cô nằm xuống.

“Em ngủ không được.” Chu Đình nằm trên sofa, nói.

“Không cần sợ, có đến hai ‘chuyên gia’ bảo vệ em, em cứ yên tâm nhắm mắt ngủ đi.” Lữ Minh Dương ôn nhu nói.

Chu Đình yên lặng nhìn Lữ Minh Dương, trong mắt lóe lên một cảm giác mơ hồ, cô thầm than nhẹ một tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hàn Di ngồi ở phía bên kia, yên lặng nhìn hai người thân mật, cũng thầm thở dài một tiếng, khép lại đôi mắt.

Qua hồi lâu, thấy Chu Đình hô hấp đều đều chìm vào giấc ngủ say, Lữ Minh Dương lúc này mới đứng lên, đi pha một ấm trà rồi trở lại đặt lên bàn trước mặt Hàn Di, nhẹ nói:” Thực không nghĩ tới cô vậy mà cũng là người trong nghề.”

Hàn Di mở to mắt, mỉm cười nói:” Ta nói rồi, chuyện người không nghĩ tới còn nhiều lắm mà.”

Lữ Minh Dương cười khố nói:” Lần trước ở Tam Hà thôn...”

“Đó là hành động bí mật, lão Mã cũng không biết.” Hàn Di thản nhiên nói.

Lữ Minh Dương cười khố liếc mắt nhìn Chu Đình, đối với chuyện ở Tam Hà thôn, chính mình thực không có báo cáo rõ ràng tất cả mọi chuyện cho lão Mã biết. Thứ nhất hẳn không có báo Chu Đình đã biết một ít chuyện không nên biết, thứ hai là không có báo cáo về sự tồn tại của Hàn Di, đây tuyệt đối là một hành vi vi phạm kỷ luật nghiêm trọng, vốn nghĩ là mấy chuyện này tuyệt đối bí mật, lại không ngờ rằng Hồng Y mị ảnh bị mình che giấu này vừa hay chính là cấp trên của mình.

Hàn Di cười nhạt, bưng ấm trà rót một chén, nhẹ hớp một ngụm, thật sự rất thích thú nhìn gương mặt nhăn nhó khổ sở của Lữ Minh Dương.

Đối với hình phạt nghiêm khắc dành cho hành vi vi phạm các vấn đề kỷ luật, Lữ Minh Dương rất là rõ ràng, phỏng chừng đến lão Mã cũng sẽ bị giáng chức kỷ luật, đừng nói là mình, phỏng chừng nhẹ nhất cũng sẽ bị điều về Bắc Kinh, ném vào một nơi không khác nhà tù cho lắm là viện nghiên cứu linh dị rồi ở đó hết nửa đời còn lại. Càng đáng thương hơn chính là Chu Đình, chắc chắn, Chu Đình sẽ bị đem đi tẩy não...

“ Không cần sợ.” Hàn Di rất cục nịnh không được cười nói, “ Phần báo cáo của Lão Mã gửi lên cấp trên rất đầy đủ và chính xác, không có thiếu sót chỗ nào so với bản báo cáo của ta.”

Lữ Minh Dương trong lòng vui mừng, chẳng lẽ Hàn Di thực không có vạch trần bản báo cáo láo của mình?

Nhìn biến chuyển trên gương mặt Lữ Minh Dương, Hàn Di không khỏi phát ra một tràng cười lạnh lốt như tiếng chuông ngân, cùng lúc đó, bên ngoài tòa nhà truyền đến một trận kịch liệt tiếng va chạm.

Lữ Minh Dương nhất thời sắc mặt khẽ biến, lập tức vọt tới cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ thấy một chiếc xe ủi đất đã tông ngã hàng rào cửa chính.

Hàng rào lưới điện từ mặc dù có thể ngăn cản ác linh, nhưng lại không có khả năng ngăn cản bất kỳ vật thể nào tông vào nó, nhẹ nhàng hai phát tường rào đã bị tông ngã, cửa sắt cũng đã sụp đổ, xe ủi đất bốc đầy khói đen hướng phía sân trong tiến vào.

Lữ Minh Dương xoay người mở ngăn kéo, từ bên trong lấy ra một đồng “đồ chơi”, từng món một bỏ vào người, vừa ngẩng đầu lên nhìn về phía Hàn Di.

Hàn Di đã sớm đứng lên từ lâu, trong tay chính là đang cầm cây tiểu nỏ kia, thật không biết bình thường nó được giấu chỗ nào nữa. Tiểu nỏ đã lên dây, cô ta vừa tiến về phía cửa, vừa nhàn nhạt nói:” Người bảo vệ Chu Đình cho tốt là được, bên ngoài giao cho ta.”

Lữ Minh Dương cười khổ một trận, ở một chỗ với Hàn Di tựa hồ mình biến thành một tên nhóc sai vặt rồi, có quý mới biết lần này đến đây bao nhiêu con ác linh, vậy mà cô ta lại bố trí một đại nam nhân như mình làm hậu vệ, còn bản thân chỉ là một tiểu cô nương lại muốn xông lên tiên tuyến.

Hàn Di không để cho Lữ Minh Dương có cơ hội phản bác, người đã lập tức ra khỏi phòng, tung người một cái lướt qua lan can, nhanh chóng đáp xuống đất.

Lữ Minh Dương đành phải than thầm một tiếng, hiện tại tuy đối phó ác linh rất quan trọng, nhưng bảo vệ Chu Đình cũng quan trọng không kém, nếu Chu Đình bị quý mẫu này hại chết, như vậy thật đúng như lời lão Mã nói, muốn tìm được nó chỉ có thể đợi đến sang năm.

Hắn thầm lắc đầu, đi đến sô pha nhẹ nhàng lay tỉnh Chu Đình, sau đó đi đến phía trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Ngoài cửa sổ, chiếc xe ủi đất phủ khói đen mù mịt đang gầm rú long trời tiến vào. Tốc độ xe ủi đất cũng không nhanh, nhiều nhất cũng chỉ có thể tương đương với tốc độ người đi bộ, mà Hàn Di bước đi cũng không nhanh, nhưng lại phi thường ưu mỹ.

Cô ta ung dung bước đi, nhẹ nhàng nện gót xuống mặt đường mang theo một loại tiết tấu vô cùng ưu mỹ, giống như một vũ công, hướng mảnh đất trống trước nhà có hai chiếc xe đang đậu mà đi đến.

Lữ Minh Dương thích thú ngắm nhìn, thường thường đối với một nữ nhân mà nói, nhất động không bằng nhất tĩnh, ví như người mẫu khi đứng yên tạo dáng có thể đem tất cả những khuyết điểm trên người mình che dấu

đi, đồng thời phô bày tất cả những ưu điểm của mình ra. Còn Hàn Di thì dù động hay tĩnh thì bên trong đều toát ra một loại mỹ cảm đặc biệt, nhất là thân ảnh quý mị kia làm cho người ta khi nhớ tới, lại tăng thêm nét thần bí hấp dẫn.

Đột nhiên lỗ tai truyền tới một trận đau nhức, Lữ Minh Dương cười khổ, không cần quay đầu lại hẳn cũng biết Chu Đình đang đứng đằng sau lưng mình.

“ Chuyện gì?” Chu Đình vừa xoắn cái lỗ tai Lữ Minh Dương, vừa hỏi.

“ Ác linh đến thăm.” Lữ Minh Dương nhẹ nhàng gỡ tay của Chu Đình ra, đời này của Lữ Minh Dương bị người ta néo lỗ tai đây chính là lần đầu tiên, tuy đau nhức nhưng lại cảm thấy rất thoải mái.

“ Để cô ta đi một mình à?” Chu Đình nhìn thân ảnh Hàn Di, lại nhìn chiếc xe ủi đất cục mịch chậm chậm di chuyển, nói.

Lữ Minh Dương không khỏi cười khổ một trận, nữ nhân a, đây chính là nữ nhân. Thở dài không ra tiếng, Lữ Minh Dương nhẹ nhíu chân mày, hẳn phát hiện Hàn Di đi đến phía trước hai chiếc xe, vốn tưởng rằng cô ta muốn lên xe lấy chút “vũ khí”, nhưng mà bây giờ lại thấy cô ta mở cửa xe, lập tức ngồi vào trong xe. Càng làm người ta khó hiểu chính là, cô ta ngồi vào lại không phải là chiếc BMW màu đỏ của mình, mà là chiếc xe Jeep của Lữ Minh Dương.

Xe Jeep chậm rãi lăn bánh, đầu tiên là nhẹ nhàng de lại, tiếp theo quay đầu, chậm rãi điều chỉnh phương hướng, sau đó đột ngột tăng tốc, nhắm thẳng hướng xe ủi đất phóng tới.

Lữ Minh Dương không khỏi thầm nhíu mày, Hàn Di này thật là biết xốt chiếc BMW của bản thân, mà lại không có nghĩ qua chiếc xe Jeep này của mình dù có chút kiên cố, nhưng đem nó đi tông vào chiếc xe ủi đất, phỏng

chừng cũng không được tốt lắm a. Chẳng lẽ nào cô ta chạm dây nào, hay là...

Quý nhập?

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Thiếu Thêm Một Mạng

Từ mảnh sân trống trước tòa nhà đến cổng chính nơi chiếc xe ủi đất chỉ là khoảng cách ngắn ngủn mấy chục mét, một cái khoảng cách này bằng vào động cơ mạnh mẽ của chiếc Humvee, vượt qua chỉ là sự tình trong nháy mắt.

Xe ủi đất âm ầm nhả khói đen chầm chậm tiến tới, Humvee thì lại giống như một mũi tên rời cung bay đi. Con đường này tuy thực rộng rãi, nhưng chiếc xe ủi đất chính là đang nghênh ngang đi giữa lòng đường, thân xe to lớn cơ hồ chắn hết nửa mặt đường, Hàn Di nếu còn muốn né tránh, chỉ sợ chỉ có thể lao lên lề đường, đâm vào mấy kho hàng bên cạnh.

Lữ Minh Dương trán toát mồ hôi lạnh.

Dựa theo lẽ thường mà nói, Hàn Di một khi đã xuất thân từ viện nghiên cứu linh dị, thì cô ta tất nhiên đã tiếp thụ qua chuỗi huấn luyện đặc biệt, cũng sẽ giống như mình là rất khó bị ác linh tập kích, càng không nói tới chuyện bị khống chế thần trí. Nhưng hành động điên cuồng của cô ta lúc này, tuyệt đối không phải là chuyện mà một người có đầu óc tỉnh táo nên làm.

Thời gian trong lúc tình hình khẩn trương, cũng là lúc nó trôi qua nhanh nhất. Ở trong lúc điện quang hỏa thạch, chiếc xe Jeep đột nhiên bẻ lái, ngay trước khi đèn pha phía trước xe đâm vào xe ủi đất thì thân xe lách qua, ma sát với thân xe ủi đất, tóe ra một trận hoa lửa mãnh liệt.

Lữ Minh Dương âm thầm lau mồ hôi lạnh, nhìn đóa hoa lửa rực rỡ đó, không khỏi đau từng khúc ruột. Hàn Di này đúng thật là thích đùa, mức độ điên cuồng ít nhất cũng phải gấp mười lần mình. Ở khoảng trống mặt đường hẹp như vậy, vừa ma sát với thân xe ủi đất, vừa nghiêng xe chỉ còn hai bánh trên mặt đường, chỉ cần cô ta mắc một sai sót nhỏ, nhất định sẽ bay khỏi lòng đường, trực tiếp đâm vào kho hàng bên lề, cho dù không đến nỗi xe hủy người vong, chỉ sợ cô ta cũng không dễ chịu chút nào.

Chỉ thấy chiếc Humvee trong chớp mắt đã lướt qua xe ủi đất, một cú lướt đi đẹp mắt, chiếc xe lập tức trượt ngang thân mình, một cú drift hoàn hảo chiếc xe đã vững vàng đậu lại trước cửa lớn, vừa vặn che kín cổng ra vào.

Một lát sau Hàn Di nhẹ nhàng mở cửa xe, nhảy xuống. Lữ Minh Dương lại khẽ nhíu mày, sau đó khước miệng lại treo một nụ cười mỉm.

Hắn quay trở lại ngăn kéo lấy ra một cái hộp thuốc, mở hộp lấy ra một viên thuốc nho nhỏ, đưa cho Chu Đình uống vào. Viên thuốc này chính là để chống lại tác dụng phụ của bức xạ điện từ cực đại phát ra từ trong chiếc xe của mình, mục đích của Hàn Di tựa hồ là muốn chặn cửa ra vào, bắt cá trong rọ.

Chẳng qua tình hình trước mắt đã có điểm sai sót rất lớn, phải biết rằng phe ta chỉ có Hàn Di và mình, còn Chu Đình chẳng những không thể giúp được gì, thậm chí còn chớ chút vướng tay vướng chân, ngược lại đối phương đến đây bao nhiêu tên cũng không biết, làm không khéo có khi lại bị đối phương diệt gọn.

Quay lại bên cửa sổ, Lữ Minh Dương lại nhìn xuống bên dưới. Trong sân chiếc xe ủi đất đã ngừng lại, nhưng vẫn nổ máy ầm ầm và nhả khói đen như trước, còn Hàn Di thì đang dùng thân pháp quý dị cực nhanh lướt qua xe ủi đất, hướng phía tòa nhà chạy tới.

Lữ Minh Dương đột nhiên ý thức được bức xạ điện từ trên xe đã ép đám ác linh này chạy về phía tòa nhà rồi. Bức xạ điện từ có bán kính ảnh hưởng là 50 mét, nói cách khác ít nhất nó cũng có thể tác động đến phạm vi 5 hàng nhà kho, như vậy đám ác linh này chỉ còn có thể chạy vào tòa nhà này thôi.

Lữ Minh Dương nhanh chóng từng bước lui lại phía sau, vừa cấp tốc đeo mắt kính lên, vừa kéo Chu Đình lui đến trung tâm căn phòng, sau đó giơ khẩu súng huyết tương trong tay lên nhắm ngay vị trí cửa phòng.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, trên trán Lữ Minh Dương đã ướt đầm mồ hôi, nếu nói trực diện chiến đấu là cam go, thì thời gian chờ đợi trước cuộc chiến càng làm cho người ta căng thẳng. Hẳn không rõ đối thủ mà hẳn sẽ đối mặt đến tột cùng có hình dạng gì, hẳn không rõ hẳn phải đối phó với bao nhiêu ác linh, cái gì càng không rõ thì càng làm cho người ta sợ hãi.

Mặc dù không biết phải đợi bao lâu nhưng có lẽ sẽ không lâu như vậy, một phút, mười phút, vẫn như trước không có động tĩnh gì, bên ngoài tòa nhà cũng chẳng truyền tới thanh âm gì, tựa hồ ngoại trừ căn phòng này, bên ngoài hết thảy đều đã biến mất, hóa thành hư vô, ngay cả Hàn Di cũng không hề lên tiếng cảnh báo.

Tuyệt đối không thể im lặng như vậy, tuy cô ta không tới nỗi vừa bắt quỷ vừa hò hét, nhưng cũng tuyệt đối không thể không phát ra một chút thanh âm nào, thời gian dài như vậy ít nhất cũng đã đánh được hai ba con rồi, vậy mà đám quỷ này lại không hề phát ra một tiếng tru thảm thiết nào.

Chẳng lẽ cô ta thất thủ?

Lữ Minh Dương cắn chặt răng, ra hiệu Chu Đình bám sát theo mình, sau đó từng bước chậm rãi tiến sát cửa.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng, Lữ Minh Dương đầu tiên là nhìn ra ngoài quan sát một chút, dưới sân là một mảnh im lặng, chỉ có chiếc xe ủi đất đậu ở gần cửa ra vào đang nhả khói đen như trước và phát ra tiếng máy nổ trầm thấp. Dưới sân đã không còn thấy bóng dáng Hàn Di, thậm chí đến bóng quỷ cũng không có một cái.

Lữ Minh Dương nhú chặt chân mày, chậm rãi nép sát chân tường tiến xuống dưới lầu.

Tất cả đèn trong sân đều sáng, bên dưới ánh đèn sáng ngời vẫn là một cảnh an tĩnh, đứng lại ở chân cầu thang tầng dưới, như trước vẫn không thấy có bóng người hay bóng quỷ. Trên thế giới này sự tình khủng bố nhất cũng không phải là nhìn thấy quỷ, mà là rõ ràng biết có quỷ nhưng lại không nhìn thấy.

Lữ Minh Dương đem Chu Đình che ở phía sau, siết chặt khẩu súng trong tay, chậm rãi bước một bước, đi ra khỏi lối lên cầu thang, quan sát bên ngoài một cái. Nếu có ác linh ở đây, thì ngoài hai cái kho hàng cuối cùng bên ngoài thì chỉ còn hai cái phòng lớn ở tầng này là địa phương bọn chúng có thể ẩn nấp.

Lữ Minh Dương thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, trái phải hai bên quả thực không có phát hiện bất cứ dấu vết nào của ác linh. Hắn lại chậm rãi di chuyển bước chân, hướng đến phòng bên phải, cũng chính là phòng tập gym tiến đến. Hắn sớm đã loại trừ nhà kho chứa đồ nghề bắt ma của mình, dù sao nó cũng được khóa rất chắc chắn, nói cách khác chỉ có phòng tập gym bên này là nơi ác linh có thể ẩn nấp thôi.

Lữ Minh Dương vừa nhẹ nhàng di chuyển, vừa chú ý Chu Đình phía sau. Chu Đình hít thở nặng nề, bám sát đằng sau Lữ Minh Dương, cô thấy Lữ Minh Dương lần này rất tập trung, hoàn toàn không giống như những lần chạm trán với ác linh trước đó rất là thoải mái, cô ý thức được ác linh

lần này phỏng chừng so với mấy lần trước mức độ lợi hại là khác nhau rất nhiều.

Cửa phòng và cửa sổ phòng gym đều mở toang, một màn kịch chiến buổi tối ngày hôm qua còn chưa được dọn dẹp, trong phòng một mảnh hắc ám, giống như một cái hắc động không lồ, đang chờ chờ nuốt chửng Lữ Minh Dương và Chu Đình.

Lữ Minh Dương hít thật sâu một hơi, đột nhiên xoay người bắn vào trong phòng một phát huyết tương, trong phòng lại không có bất kỳ động tĩnh gì, tựa hồ thực không có bắn trúng thứ gì. Nhưng đồng thời lúc này, Lữ Minh Dương đột nhiên cảm giác được phía sau truyền đến một cỗ nhàn nhạt hàn ý.

Hắn quay phác người lại, đồng thời thét lên một tiếng:” Ngồi xuống!” Sau đó dứt khoát siết mạnh cò súng, một tia huyết tương sượt qua đầu Chu Đình bắn đi.

Nhất thời một trận tiếng nổ li ti vang lên, một bóng người màu xám xiêu xiêu vẹo vẹo bỏ chạy ra ngoài, Lữ Minh Dương thầm thở ra một hơi, nhưng một hơi này còn chưa kịp thở ra hết, đột nhiên khóe mắt hắn bắt được một tia sáng bạc lóe lên, hắn cấp tốc quay đầu, rõ ràng phát hiện ngay cửa phòng tập gym đang có một thân ảnh vắn vẹo ngã xuống, mi tâm của nó đang cắm một mũi tên bạc.

“ Người thiếu ta thêm một mạng.”

Lữ Minh Dương không khỏi cười khổ một trận, phát hiện Hàn Di đang ló người ra khỏi cửa sổ chiếc BMW màu đỏ đậm bên ngoài khoảng sân trống trước tòa nhà, đứng đưa trên tay chính là cây tiểu nỏ kia.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Di Họa Không Ngừng

Lữ Minh Dương bắt đắ dĩ cười khố, chỉ nghe nói người ta cho vay thì bắt con nợ phải thế chấp nhà, không ngờ còn có chuyện cứu người xong lại bắt người ta thế chấp cái mạng, phong cách Hàn Di quả nhiên đặc biệt khác người.

Hàn Di hướng Lữ Minh Dương nhẹ ngoắc ngoắc tay, vừa nhanh nhẹn lắ một mũi tên mới lên nỏ, vừa rựt người vào trong xe.

Lữ Minh Dương vừa âm thầm lắc đầu, vừa kéo Chu Đình chạy nhanh đến chiếc BMW. Mới vừa đi đượ hai bước, bỗng nhiên một trận gió âm lãnh quét tới, một cái đĩa sắt khổng lồ vèo vèo bay trong không khí, đang trực chỉ Chu Đình bắn tới.

Lữ Minh Dương thâm tiếc hận, cái đĩa sắt này chính là cái bánh xe sắt của máy tập gym tối ngày hôm qua bị con ác linh kia dùng để tập kích Hồ Dĩnh đây mà, vốn tưởng sự tình ngày hôm qua coi như xong, từ từ dọn dẹp bãi chiến trường cũng đượ, không ngờ hôm nay lại tiếp tục bị ác linh tận dụng.

Hắn lập tức dùng sức kéo mạnh, đem Chu Đình gọn gàng cuốn vào trong lòng, tiếp theo lộn một vòng dưới đất, né thoát đòn tập kích của bánh xe sắt.

Nhưng hắn còn chưa kịp ổn định thân mình, vẫn chưa kịp đứng lên, cái bánh xe sắt từ phía bên trái bắn qua, vậy mà lại có thể từ bên phải bắn ngược trở về.

Lập tức hắn ý thức được đòn tấn công này tuyệt đối có nhiều hơn một con ác linh, chỉ không ngờ là mấy con ác linh này vậy mà lại có thể phối hợp cắn mật kín kẽ như vậy. Lữ Minh Dương nhanh chóng ôm Chu Đình lộn tiếp một vòng dưới đất, tránh thoát công kích của bánh xe sắt trong gang tấc. Bánh xe sắt đập mạnh xuống mặt đất, đột ngột lại bay ngược lên, hiểm ác nhắm ngay gáy Chu Đình bay tới.

Lữ Minh Dương không hề chậm trễ, nâng khẩu súng huyết tương trong tay lên nhắm thẳng bánh xe sắt đang bay giữa không trung bắn tới tấp, bánh xe sắt bị trúng huyết tương nhất thời vô lực rơi xuống đất.

Lữ Minh Dương lập tức đứng dậy, vẫn chưa kịp kéo Chu Đình đứng lên, lại cảm thấy có một bóng người màu xám từ bên hông mình nhào thẳng tới.

Bóng người màu xám trước ngực có một vết nám đen, tựa hồ chính là bóng người lúc đầu bị mình bắn trúng. Nó lấy một loại thân pháp cực kỳ quỷ dị nhắm chính mình lao tới, Lữ Minh Dương lập tức nâng khẩu súng huyết tương lên, nhưng vẫn chưa kịp nhắm trúng bóng người kia, thì nó đã vọt đến trước mặt.

Lữ Minh Dương chỉ cảm thấy lồng ngực đột nhiên bị ép lại, thân mình đã lập tức bay lên, giống như một con diều đứt dây, bay ra ngoài tới mấy mét, đập thật mạnh xuống mặt đất.

Lữ Minh Dương bất chấp lồng ngực và cái lưng đau nhức, ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy một đạo ngân quang lấp lánh, một mũi tên bạc chính xác găm trúng con ác linh màu xám kia, đáng tiếc lại không găm trúng mi tâm, chỉ bắn trúng ngực thôi.

Ác linh mở toác miệng, nhưng lại không có thanh âm tru hống nào phát ra, nó run rẩy ôm lấy ngực, bỏ chạy ra xa. Hàn Di đã nhảy từ trong xe ra, chớp mắt đã xuất hiện bên này, một tay nâng Chu Đình đang hốt hoảng đứng lên, vừa lấp tên lên nỏ, vừa thối lui về phía chiếc BMW.

Lữ Minh Dương thầm thở phào một cái, lồm cồm đứng dậy, vừa chạy về phía hai cô gái, vừa nâng khẩu súng huyết tương trong tay lên bắn ra một phát, xa xa ngay sau lưng Hàn Di một bóng quỷ đã bị bức lui.

“ Tổng cộng có bao nhiêu?” Lữ Minh Dương la lên.

“Tám, giết hai.” Hàn Di đã lấp xong tên, vừa cảnh giác quan sát chung quanh, vừa la lên.

Lữ Minh Dương đã chạy tới bên cạnh, đem Chu Đình kẹp giữa mình và Hàn Di, nhanh chóng thối lui về phía chiếc BMW.

“ Cẩn thận!” Lữ Minh Dương quát một tiếng, một tia huyết tương bắn về phía bên cạnh đánh bật một quỷ ảnh đang lao tới. Quỷ ảnh cấp tốc chuyển thân, lao vào bóng tối nơi những ngọn đèn chiếu không tới, chớp mắt không thấy bóng dáng.

“ Chạy!” Lữ minh Dương kêu to một tiếng, kéo Chu Đình chạy nhanh thêm vài bước lao đến bên chiếc BMW, cửa sau xe đã ngay trước mắt.

Lữ Minh Dương một tay mở cửa xe, đang chuẩn bị đẩy Chu Đình vào trong, Hàn Di bên cạnh lại đẩy Chu Đình qua một bên, kêu nhỏ một tiếng cẩn thận, bản thân cũng lập tức hụp đầu xuống.

Lữ Minh Dương khóe mắt bắt được chính là một bóng đen đang bay đến, lập tức nghiêng người tránh một cái, bức bội phát hiện thứ bay tới lại là cái bánh xe sắt chết tiệt của máy tập gym kia.

Cái bánh xe sắt nặng chịch đập mạnh vào cánh cửa xe mà Lữ Minh Dương vừa mở ra, nhất thời cửa kính xe bể nát, bánh xe dính chặt trên cửa xe, cửa xe lập tức biến dạng, sau cú này phông chừng cái cửa xe đã không còn đóng lại được nữa, mà như vậy cũng có nghĩa là ngồi trong xe cũng chẳng được an toàn.

Lữ Minh Dương nhất thời tức giận, nâng cây súng huyết tương trong tay lên nhắm cái bánh xe sắt trước mặt mà điên cuồng bắn tới, huyết tương phủ kín hai mặt dù là một mảng trống cũng không bỏ sót, sau lần này chỉ cần máu chó mực còn chưa khô, mấy con ác linh chết tiệt này cũng sẽ không dám cầm nó lên nữa.

“ Người điên đủ chưa? Còn không mau lên xe!” Hàn Di tức giận la một tiếng, phóng người qua nóc xe, mở ra cánh cửa xe bên kia.

Lữ Minh Dương lập tức kêu Chu Đình một tiếng, rồi mở cửa xe phía trước.

Chu Đình vừa rồi bị Hàn Di đẩy một cái, đang ngã dưới mặt đất, lúc này chính là đang lồm cồm đứng dậy. Cô bối rối hốt hoảng chạy tới, đang chuẩn bị lên xe, lại bất ngờ trượt chân, thân hình lập tức bật ngửa ra đằng sau.

Lữ Minh Dương trong lòng đột nhiên thắt lại, hẳn phát hiện dưới chân Chu Đình vậy mà có một vật thể đen đen phóng ra, chính là cái thứ đã hại chết một người trong đôi vợ chồng kia, không sai, là chiếc xe đồ chơi đó. Ngày hôm qua, sau khi trở về, Lữ Minh Dương tiện tay ném nó vào trong thùng rác ngoài sân, không ngờ lại bị mấy con ác linh này lượm lại đem đi hại Chu Đình.

Lữ Minh Dương tung người lao tới, trong nháy mắt khi Chu Đình tiếp đất, đưa tay đỡ lấy cái gáy của cô, nhất thời một trận đau nhức kịch liệt truyền tới, hẳn chỉ cảm thấy tựa hồ mu bàn tay đã bị thứ gì đó đâm thủng.

Nâng Chu Đình dậy, Lữ Minh Dương phát hiện trên mu bàn tay của mình đã được khảm một viên đá vụn hình chóp tam giác, nhất thời phát run trong lòng, nếu không phải mình phản ứng kịp thời, chỉ sợ giờ phút này cái gáy Chu Đình nhất định đã bị viên đá vụn này đâm thủng.

Hàn Di đã ngồi trên xe, nâng tay lên từ sườn xe bên phải lao ra một mũi tên, đem con ác linh nấp trong bóng tối gần đó đang muốn nhào vào Lữ Minh Dương bức lui, vội vàng la lên:” Mau lên xe!”

Lữ Minh Dương vội vàng kéo Chu Đình, đem cô đẩy vào trong xe, đồng thời cũng không có quay đầu lại vòng tay bắn ngược ra sau mấy phát huyết tương. Đóng lại cửa xe, Lữ Minh Dương vừa chui ra ghế sau, vừa vội vàng la lên:” Chạy!”

Hàn Di cấp tốc khởi động xe, chiếc BMW màu đỏ lập tức như tên rời cung bay đi, nhanh chóng queo ngược trở lại lập tức xông về phía con đường xi măng dẫn ra cửa lớn.

Chiếc xe ủi đất khổng lồ vẫn chẵn ở giữa lòng đường như trước, vẫn đang nhả khói đen ngùn ngụt trong tiếng nổ âm âm, Hàn Di như trước không hề giảm tốc độ, vẫn là từ sát bên hông chiếc xe ủi đất mà lướt đi. May mắn chiếc BMW này thân xe cũng không rộng như chiếc Humvee của mình, cũng may mắn là cánh cửa sắt biến dạng nghiêm trọng cũng không nằm bên sườn trái, lần này hữu kinh vô hiểm vượt qua con đường hẹp, hướng cửa lớn phóng tới.

Bất quá cánh cổng đồ sộ kia đang bị chiếc Humvee của Lữ Minh Dương chặn kín mít, Hàn Di cẩn thận tính toán khoảng cách, hai mươi mét, mười lăm mét, mười mét, cô ta đột ngột đạp thắng xe, chuẩn bị dừng thật sát ngay cạnh chiếc Humvee, lại cảm giác phía trước xe đột nhiên có chấn động, tựa hồ đã đâm phải một bức tường khí vô hình.

Ba người hoàn toàn không có đeo đai an toàn, Hàn Di cầm thẳng đầu vào vô lăng, may mắn có túi khí an toàn bung ra kịp thời, còn Lữ Minh Dương thì bị ném bay khỏi ghế sau, rơi xuống ghế trước, còn Chu Đình ngồi ở ghế trước đã đâm vỡ kính xe, bay thẳng ra ngoài...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Phi Dao, Hựu Kiến Phi Dao

Chương 31: Phi đao, hựu kiến phi đao

Ảo giác!

Lữ minh Dương bỗng nhiên ý thức được một chuyện, chính là ác linh tuy không thể tiến hành khống chế những chiếc xe đã qua cải tạo đặc biệt như của mình cũng như của Hàn Di, nhưng nó lại có thể thi triển ảo giác đối với người bên trong xe.

Vừa rồi nhất định là nó chế tạo một màn ảo giác, làm cho mình và Hàn Di nghĩ là khoảng cách với chiếc Humvee còn tới mười mét, nhưng trên thực tế chiếc xe đã sát ngay trước mắt, vậy là chiếc BMW trực tiếp đâm thẳng vào chiếc Humvee!

Nhưng còn có một vấn đề, chính là bức xạ điện từ trên xe Humvee đang được kích hoạt, theo lý mà nói đám ác linh này không dám tiếp cận chỗ này mới phải, càng không cần phải nói tới chuyện chúng ở ngay đây thi triển ảo giác. Chỉ có một loại khả năng, đó chính là lần này đụng trúng cũng không phải là một con ác linh cường đại bình thường!

Lữ Minh Dương gạt máu trên trán, chỉ cảm thấy dinh dính ngón tay, một cái tròng kính đã bể nát, rạch nát chân mày, nhưng bây giờ lại không có một chút cảm giác đau đớn.

Lữ Minh Dương lồm cồm ngồi thẳng người lên, ngẩng đầu nhìn xuyên ra ngoài qua khung kính đã bể nát trước mặt, chỉ thấy đầu xe chính là đang đâm vào thân chiếc Humvee, nằm phủ phục trên nắp ca pô, hôn mê bất tỉnh, một thân đầy máu chính là Chu Đình. Bên cạnh xe còn có một thân ảnh khác, nó đang đứng nghiêm trang đối mặt với Chu Đình.

Thân ảnh kia tựa hồ rất mờ nhạt, Lữ Minh Dương nhíu mày nhắm mắt phải lại, con mắt còn lại thông qua tròng kính còn nguyên vẹn nhìn lại, rốt cục thấy rõ được hình dáng thân ảnh kia. Đây là một thiếu nữ trẻ tuổi, một thân y phục trắng toát không nhiễm một hạt bụi, nữ nhân này yên lặng đứng ở bên cạnh xe, đối diện với Chu Đình đang nằm trên nắp ca pô, một đôi tay ngọc đang thực hiện những thủ ấn biến ảo quý dị, tựa hồ đang tiến hành một nghi thức thần bí cổ xưa...

Lữ Minh Dương căng thẳng trong lòng, hẩn nhìn bên hông của nữ tử này, đột nhiên nghĩ đến lão quý vừa rồi tái hiện lại quá trình tử vong có xuất hiện một nữ tử thần bí, chẳng phải đúng là nữ tử trước mắt này đó sao? Y phục tuyết trắng, dáng người tuyệt đẹp, càng đáng sợ chính là thủ ấn của cô ta, tuy Lữ Minh Dương không hiểu được ý nghĩa của những thủ ấn này, nhưng lại hoàn toàn có thể khẳng định nữ quý này đương nhiên không phải đang làm chuyện tốt lành gì.

Rất có thể ả đang thu hồn!

Lữ Minh Dương nhanh chóng bật người dậy, gấp gáp mở cửa xe, lại từ trên xe ngã xuống đất. Hẩn bất chấp đau đớn, lại vật lộn từ dưới mặt đất đứng lên, vịn vào cửa xe hướng nữ quý kia phóng đi.

Bạch y nữ quý ngay cả đầu cũng không thềm xoay lại, chỉ là nhẹ nhàng đưa tay trái ra, hướng về phía Lữ Minh Dương, lòng bàn tay nắm chặt lại trong hư không, Lữ Minh Dương nhất thời cảm thấy đau đớn thấu tận tâm can, giống như trái tim của mình bị người ta hung hăng bóp thật mạnh, nhất

thời xương cốt toàn thân rã rời, rốt cục không thể bước tới thêm bước nào nữa.

Không ngờ ở thế kỷ này còn có ác linh cường đại đến vậy, chỉ đơn giản trong hư không nắm lòng bàn tay lại một cái, đã khiến cho Lữ Minh Dương cảm thấy đau đớn như thực sự bị bóp nát trái tim vậy, điều này đã hoàn toàn vượt khỏi phạm vi hiểu biết của Lữ Minh Dương

Cảm giác đau đớn kịch liệt khiến cho Lữ Minh Dương cơ hồ chết đi sống lại, nhưng hãn vẫn như trước vịn vào cửa xe cẩn răn chịu đựng, khoảng cách trước mắt chỉ còn có ba bước, chỉ còn có ba bước ngăn mà thôi, vốn là chỉ cần lắc mình một cái đã tới, nhưng giờ phút này lại giống như cách xa cả một ngọn núi.

Ba bước phía trước, bạch y nữ quý vẫn như trước đứng nghiêng trước mặt Lữ Minh Dương, một tay đưa ra giữa hư không, một tay như trước thực hiện những thủ ấn phức tạp mà quý dị đối với Chu Đình, Chu Đình nằm trên nắp ca pô, máu tươi trong mũi trong miệng trào ra theo từng cơn hô hấp dồn dập...

Sinh mạng đang từng chút một rời xa...

Đột nhiên, một ánh hào quang màu bạc lấp loé, thì ra là một mũi tên bạc nho nhỏ đang bắn tới, chính là Hàn Di sau khi thoát khỏi túi khí an toàn, đã nhắm thẳng bóng bạch y nữ quý bắn ra một tiễn.

Bạch y nữ quý cấp tốc phất tay đón lấy mấy mũi tên kia, nó dùng chính là tay trái, còn tay phải của nó như trước vẫn liên tục làm ra các loại thủ ấn quý dị trên người Chu Đình, tựa hồ loại ma chú này không thể giữa đường gián đoạn. Nhưng ả ta vừa hành động như vậy, Lữ Minh Dương cũng lập tức thoát khỏi khống chế của ả.

Một mũi tiễn này đã bị ả ta thu vào trong tay, nhưng ngay sau đó thì ả lập tức phát ra một tiếng tru chói tai, tựa hồ ả ta bắt lấy không phải là một

mũi tên, mà chính là một hòn than nóng đỏ lửa vậy, ả đột nhiên vung tay, liền ném bay mũi tên đi, cùng lúc đó, Lữ Minh Dương đã lắc mình nhào đến.

Lữ Minh Dương dùng hết một tia khí lực cuối cùng lắc mình phóng tới, xô thật mạnh vào bạch y nữ quý, lại phát giác chính mình giống như đâm đầu vào một cây đại thụ, đối phương vậy mà không hề suy suyển, còn bản thân hẳn thì bị bật trở lại té ngã dưới đất.

Nhưng rõ ràng bạch y nữ quý đã bị chọc giận, ả đột nhiên xoay người lại, lộ ra gương mặt cau có vì phần nộ nhìn Lữ Minh Dương phát ra một tiếng gầm chói tai, cùng lúc đó, một tiếng dây cung nhẹ vang lên, Hàn Di đã từ trong xe lao qua khung kính xe, đứng ở trên nắp ca pô hướng về phía bạch y nữ quý bắn ra một mũi tên.

Lần này tựa hồ bạch y nữ quý đã không còn dám lớn mật dùng tay bắt lấy mũi tên bạc nữa, nó lắc mình một cái, thân hình quý dị tựa hồ còn nhanh hơn cả tên bay, trong chớp mắt đã lách mình tránh thoát, bất quá thủ ấn mà ả đang thi triển với Chu Đình rốt cục đã bị gián đoạn.

Bạch y nữ quý đã hoàn toàn bị chọc giận rồi, ả lập tức chớp động thân hình, lần này là cấp tốc nhắm hướng Hàn Di đang đứng trên xe đánh tới.

Hàn Di sớm đã phòng bị, sau khi bắn ra nỏ tiễn cũng đã nhanh chóng lắc mình nhảy lên, nhẹ nhàng khéo léo bay lên mui xe, đồng thời cây nỏ trong tay cũng không hề chậm trễ đã lắp xong tên, lần nữa giơ nỏ lên nhắm ả nữ quý bắn tới.

Thân ảnh bạch y nữ quý càng thêm thần tốc, mũi chân của ả vừa tiếp xúc với nắp ca pô, lập tức bắn lên lần nữa, thân ảnh liền nhẹ nhàng quý dị đáp trở lại mặt đất. Thân hình ả vừa chạm mặt đất, lại lập tức nhảy lên, chuẩn bị bay lên mui xe.

Nhưng trong cái nháy mắt này, bỗng nhiên một đạo ngân quang bắn về phía ngực của ả, một cơn đau nhức không thể hình dung nổi khiến ả trong phút chốc thét lên một tiếng chói tai. ả quay phắc đầu lại, phát hiện Lữ Minh Dương đang chống cùi chỏ nâng nửa người của mình lên, cặp mắt hằm đay căm phẫn đang nhìn ả.

Vừa rồi chính là Lữ Minh Dương nhặt từ trên mặt đất lên một mũi tiêu tiễn của Hàn Di, liền lấy nó làm phi tiêu phóng thẳng về hướng bạch y nữ quý. Nhớ lại lúc trước tại Tam Hà thôn, Lữ Minh Dương chính là dùng một chiêu này để thu phục Lưu thúc, đáng tiếc lần này hằm đã trọng thương mất hết sức lực, chẳng những không phóng trúng đầu của ả, thậm chí mũi tên cũng không có đâm vào thân thể của ả, chỉ là sượt nhẹ qua mà thôi.

Nhưng chiêu này cũng đã cấp cho Hàn Di thêm chút thời gian, cô đã lấp xong nỏ tiễn rồi, lập tức giơ nỏ nhắm bạch y nữ quý bắn tới.

Bạch y nữ quý quay phắc đầu lại, lần này nó còn muốn lắc mình né tránh đã không kịp, ả đột nhiên giơ hai tay bảo vệ lấy mặt, nỏ tiễn lập tức bắn trúng cánh tay ả, đồng thời một thanh âm thê lương tru lên, thân hình của ả lập tức chóp động, trong nháy mắt đã không còn bóng dáng.

Hàn Di tung người từ trên mui xe nhảy xuống, một tay đỡ lấy Lữ Minh Dương lần nữa xụi lơ ngã xuống mặt đất, kêu lên:” Người thế nào?”

“ Chu Đình...” Lữ Minh Dương vô lực vùng vẫy, la lên một tiếng

Hàn Di xoay người lại nhìn Chu Đình vẫn như trước nằm trên nắp ca pô, chỉ thấy cô ấy tuy mặt mũi đầu cổ đều nhuốm máu tươi, bất quá tựa hồ vẫn còn thoi thóp, cô vội vàng la lên một tiếng:” Nhanh, lập tức rời khỏi chỗ này.” Vừa nâng Lữ Minh Dương đứng dậy, vừa mở cánh cửa xe bên kia đặt hằm ngồi vào ghế sau, tiếp theo lại ôm lấy Chu Đình cũng đặt vào trong xe.

Trong khuôn viên phía sau còn ít nhất sáu con ác linh, trên xe tuy có bức xạ điện từ uy hiếp bọn nó, nhưng bạch y nữ quý vừa rồi lại không hề bị cái này làm tổn thương, có trời mới biết ả bỏ đi rồi có đột nhiên quay trở lại hay không?

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Cấp Cứu

Chu Đình nằm ở băng ghế sau, đầu gối lên đùi Lữ Minh Dương, hơi thở dồn dập hào hển, theo mỗi cơn hô hấp, từng tia máu lại từ trong miệng cô tràn ra.

Lữ Minh Dương thần sắc lo lắng và thống khổ nhìn Chu Đình, đầu cũng không ngẩng lên nói với Hàn Di:” Nhanh lên.”

Hàn Di vừa nhanh tay mở ra cửa xe, vừa âm thầm thở dài một tiếng, bộ dáng Chu Đình như vậy có lẽ đã thương tổn đến nội tạng, vừa rồi nếu không phải kịp thời làm cho bạch y nữ quý phải dừng tay, chỉ sợ bây giờ cô ấy đã bị thu mất hồn phách, sớm đã không còn giữ được cái mạng nhỏ này.

Chiếc xe bay nhanh trên đường quốc lộ ngoại ô phía tây, bệnh viện gần nhất cũng phải mất mười phút thời gian chạy xe, hiện tại quan trọng nhất chính là bản thân Chu Đình có kiên trì được hay không.

Lữ Minh Dương vừa nhẹ nhàng vuốt mái tóc nhuộm đỏ máu tươi của Chu Đình, vừa thầm kêu tên của cô, trong mắt tràn ngập yêu thương, thỉnh thoảng lại hiện lên một tia thống khổ, một tia phẫn nộ, một tia hối hận. Có lẽ đều là tại mình mới khiến cho Chu Đình lâm vào tình cảnh thảm khốc thế này, nếu không phải mình tự cao xem thường chuyện này, có lẽ sự tình đã sớm được giải quyết, sẽ không khiến cho quá nhiều người bởi vì vậy mà mất mạng.

Hắn dập dập đầu vào lưng ghế, lại ôm thật chặt Chu Đình trong lòng, hẳn rõ ràng có thể cảm nhận được thân thể Chu Đình mỗi lúc một lạnh, hô hấp của cô cũng mỗi lúc một yếu ớt, thậm chí dần dần đã có chút lúc có lúc không.

Sinh mệnh đang dần dần trôi đi...

Bệnh viện nhân dân số 5, bệnh viện duy nhất ở ngoại ô phía tây.

Lữ Minh Dương ôm Chu Đình chạy nhanh trên hành lang bệnh viện, Hàn Di vẫn luôn bảo hộ bên cạnh Lữ Minh Dương, mấy y tá đã được thông báo tình trạng cấp cứu khẩn cấp, lập tức đẩy băng ca đến đón.

Lữ Minh Dương một cước đá văng xe băng ca sang một bên, hiện tại hẳn không kị tất cả những thứ có liên quan đến bánh xe. Hắn lập tức xuyên qua đám y tá đang trợn mắt há mồm, nhanh chóng ôm Chu Đình chạy nhanh tới phòng cấp cứu ở cuối hành lang.

“ Nhanh, cứu cô ấy!” Lữ Minh Dương nhanh chóng đặt Chu Đình lên giường bệnh trong phòng cấp cứu, nắm chặt lấy tay vị bác sĩ, kêu lên.

“ Mau đưa anh ta ra ngoài, à, băng bó cho anh ta luôn.” Bác sĩ vội vàng kêu lên, tức khắc có vài y tá tiến lên, kéo Lữ Minh Dương lui ra ngoài, ‘bang’, tiếng cửa phòng cấp cứu đóng lại vang lên.

Lữ Minh Dương lập tức rũ rượi ngồi xuống băng ghế bên ngoài phòng cấp cứu, Hàn Di đứng bên cạnh thở dài không lên tiếng, cùng một y tá băng bó đơn giản cho hắn. May mắn Lữ Minh Dương chỉ bị trầy ở trán, mu bàn tay có một vết thương khá sâu, thân thể chỉ là bị va đập một chút, thân thể hắn vốn cường tráng, cho nên cũng không có chuyện gì đáng ngại.

Y tá giúp Lữ Minh Dương băng bó xong, nói:” Mời anh theo tôi đi làm thủ tục nhập viện.”

Lữ Minh Dương ngẩng đầu nhìn Hàn Di, Hàn Di đương nhiên hiểu ý tứ Lữ Minh Dương, hẳn chính là sợ ác linh đến quấy nhiễu, Hàn Di nhìn Lữ Minh Dương gật nhẹ đầu, nói:” Người đi đi, ở đây có ta, không có chuyện gì đâu.”

Lữ Minh Dương theo y tá đi ra tiền sảnh, y tá đưa cho hắn một tờ đơn, nói:” Tạm ứng trước năm ngàn đi, sau này không đủ sẽ...”

Lữ Minh Dương từ trong người lấy ra thẻ tín dụng, nói:” Ứng 5 vạn!”

Y tá nhất thời sửng sốt, rõ ràng trước giờ vẫn chưa gặp qua tình huống thế này. Cô nhận lấy thẻ tín dụng của Lữ Minh Dương, vừa hồ nghi hỏi:” Tai nạn xe à? Anh là gì của cô ấy a?”

“ Dùng loại thuốc tốt nhất, yêu cầu bác sĩ giỏi nhất, nhất định phải cứu sống cô ấy.” Lữ Minh Dương cũng không có để ý đến câu hỏi của y tá, thanh âm trầm thấp nói.

Y tá gật đầu một cách máy móc, nhanh chóng hoàn tất thủ tục, hai người trở lại trước cửa phòng cấp cứu, vừa lúc có một y tá từ bên trong đi ra, la lên:” Ai là người nhà bệnh nhân...”

Lữ Minh Dương chạy nhanh tới trước hai bước, nói:” tình hình thế nào rồi?”

“ Nội tạng lệch vị trí, phải lập tức phẫu thuật, bất quá mức độ nguy hiểm của ca phẫu thuật này là rất lớn, cần phải có chữ ký đồng ý của người nhà.” Y tá nói, “ Anh là gì của cô ấy?”

“ Tôi là bạn của cô ấy.” Lữ Minh Dương vội nói.

“ Không được, phải là gia quyến của cô ấy ký tên mới được, nhanh tìm người thân của cô ấy đến đi, bằng không xảy ra chuyện gì chúng tôi không chịu trách nhiệm đâu.” Y tá lạnh lùng nói.

“ Tôi là bạn trai cô ấy, tôi ký tên, mọi người lập tức phẫu thuật đi.” Lữ Minh Dương vội vàng nói.

“ Bạn trai? Có giấy chứng nhận không? Nói rồi, phải là gia quyến mới có thể ký tên.” Y tá mất kiên nhẫn nói

Lữ Minh Dương nhất thời bốc hỏa, đang chuẩn bị phát tác, Hàn Di lại đi tới bên cạnh, nhẹ nhàng dùng một tay ấn lên vai hắn, một tay khác lấy từ trong người ra một tấm thẻ nói:” Tôi là cảnh sát, cô ấy là nhân chứng vô cùng quan trọng của chúng tôi, hy vọng các người tận hết khả năng nhanh chóng tiến hành phẫu thuật. Tôi để thẻ cảnh viên lại chỗ này, tất cả mọi chuyện tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Y tá hồ nghi nhìn Hàn Di, thấy cô đang nhìn mình rất chân thành, rất cục nhẹ gật đầu, nói:” Được rồi, chẳng qua tôi vẫn phải đi xin chỉ thị mới được.”

“ Vậy còn không nhanh đi!” Lữ Minh Dương hét lớn.

Y tá trừng mắt nhìn Lữ Minh Dương, rồi cục xoay người đi vào phòng cấp cứu.

Lữ Minh Dương thở dài một hơi, lần nữa rũ người ngồi xuống ghế. Hàn Di nhẹ thở dài nói, ” Vừa rồi tôi đã gọi điện thoại cho đội trưởng Mã, ông ta đã báo cho bên đài truyền hình và người nhà của Chu Đình, nói đây là một tai nạn giao thông bình thường, hơn nữa chiếc xe gây tai nạn đã bỏ chạy.”

Lữ Minh Dương tựa lưng vào ghế, hai mắt nhìn trần nhà, ngây ngốc xuất thần.

Hàn Di đứng yên lặng một lát, lại nói:” Người phải chuẩn bị tâm lý...”

“ Sẽ không, cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì...” Lữ Minh Dương thì thào nói.

Hàn Di thở dài, lại nói:” Ta đã báo cho Mã đội trưởng, ông ấy nói sẽ sắp xếp người đến bảo vệ Chu Đình.”

Lữ Minh Dương di chuyển ánh mắt, nhìn qua Hàn Di, nói:” Ý tứ của cô là...Tôi sẽ không đi, tôi phải ở chỗ này bảo vệ cô ấy.”

Hàn Di nhẹ nhàng nhìn đi chỗ khác, sâu kín nói:” Người nên hiểu rõ chức trách của mình. Chu Đình hiện tại cần được bảo vệ, nhưng quan trọng hơn là phải tiêu diệt mấy cái thứ dơ bẩn này, bằng không sẽ càng có thêm nhiều người giống như Chu Đình...”

Lữ Minh Dương đứng phắt dậy, hung hăng nhìn thẳng vào mắt Hàn Di, lần này Hàn Di cũng không chút tránh né, cũng vô cùng kiên định mắt đối mắt với Lữ Minh Dương. Một lát sau Lữ Minh Dương rút cục khẽ thở dài một hơi, ánh mắt dần dần dịu trở lại.

Hàn Di nói rất đúng, chức trách của hãn không cho phép hãn có bất cứ tư tình gì, nói dễ nghe thì, hãn là một chiến sĩ duy trì trật tự xã hội, đặc công bắt ma trừ quỷ, nói khó nghe một chút thì, hãn vốn là công cụ của Quốc gia, một thứ công cụ bí mật.

Ở chung một chỗ với Chu Đình vốn chính là một sai lầm, hai người bọn họ vốn không cùng thuộc về một thế giới. Chính mình vốn không có quyền đi yêu cô ấy, cuộc đời của cô ấy vốn không thuộc về mình.

Hàn Di trầm than một hơi, nhẹ nhàng nói:” Yên tâm đi, chỉ cần chúng ta tiếp tục điều tra, chắc chắn sự chú ý của con nữ quỷ đó sẽ tập trung lên người chúng ta, hơn nữa Mã đội trưởng đã phái người đến bảo vệ, nên sẽ

không xảy ra vấn đề gì đâu.” Cô dừng lại một chút, lại nói, ” Có lẽ rời xa cô ấy, mới là bảo vệ cô ấy...”

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Tiền Có Thế Thông Thần

Trời đã dần sáng, phương đông mây đã ửng hồng, chiếc xe jeep cũ kỹ hướng rặng mây đỏ phóng đi.

Hàn Di ngồi ở vị trí phụ lái, quay sang Lữ Minh Dương hỏi:” Chúng ta đi đâu?”

“ Bệnh viện.” Lữ Minh Dương bình tĩnh nói.

“ Bệnh viện.” Hàn Di nghi ngờ hỏi lại, lúc này mới từ bệnh viện đi ra, bây giờ lại muốn đi bệnh viện nào nữa?

“ Bệnh viện ngoại ô phía đông.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói, ” nạn nhân duy nhất bị trọng thương không chết trong vụ tai nạn năm ngoái Vương Quốc Khánh còn nằm trong bệnh viện ngoại ô phía đông.”

Ngày hôm qua lúc cùng Chu Đình đến thì ác linh âm mưu dùng một mũi kim thêu để hại anh ta, tuy đã cứu được tánh mạng của anh ta, nhưng lại không thể hỏi được manh mối giá trị gì. Dưới tình huống manh mối thiếu hụt như hiện tại, chỉ có thể lại đến quấy nhiễu anh ta một phen thôi.

Lữ Minh Dương phóng nhanh dưới ánh nắng ban mai, từ bệnh viện phía tây trực chỉ tiến đến bệnh viện phía đông. Sáng sớm trong bệnh viện là một cảnh yên tĩnh, chỉ có vài bệnh nhân dậy sớm tản bộ trong hoa viên. Lữ Minh Dương đậu xe lại một bên, dùng sức đạp mạnh hai cái mới có thể làm cho cánh cửa đã biến dạng bung ra, hai người lập tức đi lên phòng bệnh.

Vị bác sĩ ngày hôm qua vẫn chưa đến làm, vợ của Vương Quốc Khánh cũng không thấy trong phòng, nhìn sang giường bệnh của Vương Quốc Khánh thì trống rỗng.

Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, căn cứ vào tình huống của Vương Quốc Khánh mà nói, hẳn là không nên xuống giường vận động, cho nên không thể có khả năng sáng sớm xuống hoa viên tản bộ, như vậy...

“ A, đây không phải cậu phóng viên ngày hôm qua đó sao? Làm gì lại tới đây sớm vậy?” Một người nhà bệnh nhân đang ở trong phòng kéo Lữ Minh Dương hỏi

“ A, chào chị.” Lữ Minh Dương vội kéo chị ta qua nói, “ Chị có biết Vương Quốc Khánh đi đâu rồi không?”

“ Cậu không biết sao? Tôi còn tưởng cậu nghe được tin, mới chạy đến đây phỏng vấn.” Người nhà bệnh nhân kia nói, “ Cái cậu Vương Quốc Khánh đã xảy ra chuyện rồi.”

Lữ Minh Dương trong lòng run lên, sợ cái gì thì cái đó đến, quả nhiên mấy con ác linh này thực không dừng tay, chỉ sợ là sau khi mình rời đi, bọn nó lại đến đây sinh sự.

“ Anh ta chết thế nào?” Lữ Minh Dương vội hỏi.

“ A, nói cho cậu biết này cậu phóng viên, vô duyên vô cớ tại sao rủa người ta chết vậy chứ?” Người nhà bệnh nhân kia bất mãn nói, phải biết rằng trong bệnh viện chữ “chết” là tuyệt đối kiêng kị.

Lữ Minh Dương sừng sốt, vội vàng cười bồi nói: “ A, ngại quá, tôi nghe chị nói anh ta đã xảy ra chuyện, cho nên liền...”

“ Tôi nói cậu ta đã xảy ra chuyện, chứ có nói cậu ta chết đâu a.” Người nhà bệnh nhân nói.

“Vậy anh ta bây giờ...” Lữ Minh Dương cười theo, nói.

“Haiz, cậu không biết đâu a.” Người nhà bệnh nhân này rõ ràng là rất nhiều chuyện, liến thoắng nói” Ngày hôm qua cậu ta không phải là bị hóc xương đó sao? Vốn nghĩ không có việc gì, ai ngờ nó lại bị viêm. Ngày hôm qua muốn ngủ, cũng không ngủ được, cậu xem xem, ho ra nửa chậu máu đây này...” Chị ta nói xong liền chỉ vào cái ống nhổ trước giường Vương Quốc Khánh, bên trong ống nhổ quả nhiên đầy máu.

Chị ta lắc đầu thở dài nói:” Cậu nói xem, một cái xương cá sao lại lợi hại như vậy? Đến nửa đêm thì cái cổ của cậu ta đã sưng lên một khối to, nói chuyện không được cũng không nói, đặng này đến thở cũng không xong, bác sĩ khám xong nói là nhiễm trùng cấp tính, ở đây không còn trị được, ngay trong đêm chuyển lên bệnh viện tỉnh... Cậu nói xem, khi cậu ta nhập viện thì chỉ còn nửa cái mạng, vậy mà lại cứu sống được cậu ta, bây giờ chỉ là một cái nhiễm trùng nho nhỏ, lại phải chuyển lên bệnh viện tỉnh, cậu nói xem cái bệnh viện này...”

Lữ Minh Dương nghe xong quay người rời đi, hắn không có tâm tình cùng chị này tám chuyện. Hắn bước nhanh ra khỏi phòng bệnh, Hàn Di từ đặng sau đuổi tới, nói:” Người gấp như vậy làm gì? Đi bệnh viện tỉnh à?”

“ Dĩ nhiên không, cho dù tìm được anh ta chỉ sợ trong nhất thời anh ta cũng không thể mở miệng được.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói xong, liền leo lên xe.

“Vậy người gấp như vậy làm gì?” Hàn Di ngồi lên xe, hỏi.

“Đến nhà giam.” Lữ Minh Dương vừa nói, vừa khởi động xe.

“Đến nhà giam? Gặp bác tài đó sao?” Hàn Di nói.

“Đúng.” Lữ Minh Dương vừa lái xe, vừa nói, “Một cây kim thêu nho nhỏ không thể có năng lực như vậy, làm cho vết thương nhiễm trùng nặng

tới mức đó. Vậy có nghĩa là con ác linh này nhất định đã lần nữa dùng phương pháp gì đó khiến cho Vương Quốc Khánh không thể mở miệng.”

Hàn Di yên lặng suy nghĩ ý tứ trong lời nói của Lữ Minh Dương, nói:” Bọn chúng thực không có giết anh ta, cái này cũng có nghĩa là mục đích của bọn chúng chỉ là làm Vương Quốc Khánh không thể mở miệng.”

“ Vương Quốc Khánh nhất định biết chút gì đó.” Lữ Minh Dương nói, “ Có lẽ là một vấn đề mấu chốt.”

“ Hiện tại người duy nhất có thể nói về chuyện này, hơn nữa còn có thể mở miệng thì chỉ còn lại bác tài xe buýt kia thôi.” Hàn Di nhíp ngón tay trên trán, lại thở dài, nói:” Chẳng qua chỉ sợ hiện tại anh ta cũng không thể mở miệng...”

Lữ Minh Dương cười quỷ dị, vô cùng chắc chắn nói:” Tạm thời anh ta sẽ không có chuyện gì...”

Hàn Di hiếu kỳ nhìn Lữ Minh Dương một cái, không rõ vì sao Lữ Minh Dương lại có thể chắc chắn khẳng định bác tài xe buýt kia không có chuyện gì. Cô thở dài, lại nói:” Có lẽ đó là một đầu mối, chúng ta vẫn còn một điểm chưa rõ.”

Lữ Minh Dương chuyên tâm lái xe, chờ Hàn Di tiếp tục nói.

“ Chính là ‘ quỷ mẫu’ này vì sao lại chọn những người này.” Hàn Di tiếp tục nói.

Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, vấn đề này ngay từ đầu đã làm mình đau đầu, nhưng thủy chung vẫn không có đầu mối nào có thể lý giải. Nhưng có một điểm có thể khẳng định chính là quỷ mẫu sở dĩ chọn những người này, nhất định là có tính toán, bằng không cũng sẽ không liên tục ba năm đều tử vong chín người, hơn nữa đều là sáu nam ba nữ. Nhưng làm sao ả có thể

khiến cho những người này tụ lại cùng một chỗ, lại còn vì sao mà chọn ra những người này đây?

Lữ Minh Dương bỗng nhiên nhớ tới Chu Đình từng nói qua với hắn, chính là buổi tối đã nhận được một cuộc điện thoại, nói khu dân cư mới ở ngoại ô phía đông xảy ra tai nạn giao thông, cô ấy mới chạy tới đó, bởi vì đợi không được taxi, nên đành phải lên chuyến xe buýt kia.

Hắn gọi một cuộc điện thoại, nhờ lão Mã tra một chút buổi tối ngày 9 tháng 10, đường dây nóng hôm đó là từ nơi nào gọi đến, bất quá sau một lát lão Mã hồi báo, nói cuộc gọi đó căn bản là tra không ra nơi gọi.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Lữ Minh Dương và Hàn Di nhìn nhau, nhẹ nhàng lắc đầu, mấy vấn đề này trong nhất thời chỉ sợ không cách nào có thể hiểu rõ được.

Bây giờ còn có thể nói chuyện chính là người còn sống trong vụ tai nạn đầu tiên, đành bắt đầu tra từ đây thôi, Lữ Minh Dương tăng tốc, hành trình một tiếng đồng hồ, bây giờ chỉ mất có hơn bốn mươi phút đã chạy tới.

Đón tiếp vẫn là gã cai ngục kia, gã vừa thấy Lữ Minh Dương, vội vàng tiến tới nói:” Đồng chí phóng viên, chào cậu, chào cậu.”

Lữ Minh Dương cười nhạt bắt tay gã, nói:” Làm phiền anh, tôi lại muốn gặp Hầu Khánh Ba.”

“ Công việc mà, không sao, a a.” Cai ngục cười khan, mắt liếc thấy Hàn Di đi phía sau Lữ Minh Dương, nhất thời mắt sáng rực lên, trong lòng thầm nghĩ làm phóng viên thật là thích, tiểu tử này hôm qua dẫn theo có thể nói là một mỹ nữ thượng phẩm, không ngờ hôm nay đổi một cô khác đã không nói, lại còn muốn xinh đẹp hơn cô gái hôm qua bội phần. Thầm cảm thán công việc của bản thân hằng ngày chỉ toàn là tiếp xúc với nam nhân, không phải cai ngục thì là phạm nhân, thật sự là buồn khổ a.

Hai mắt gã vừa nhìn trộm Hàn Di, vừa nói với một gã cai ngục tiếp khách khác:” Ê, dẫn Hầu Khánh Ba lên đi.”

Lữ Minh Dương lại vội vàng nói gã cai ngục kia đừng vội, lại hỏi:” Anh ta bây giờ là ở...”

“ Trong phòng biệt giam.” Gã cai ngục nhếch miệng cười hắc hắc nói.

Lữ Minh Dương nhất thời nhẹ thở phào, vô cùng hài lòng gật đầu, nói:” Tôi muốn trực tiếp đến phòng biệt giam phỏng vấn anh ta, không biết...”

“ Chuyện này sao...” Cai ngục nhất thời vô cùng khó xử, bên trong nhà giam không có phê chuẩn đặc biệt, thì sẽ không cho phép người ngoài tiến vào.

“ Chỗ này mấy anh em cầm lấy mua gói thuốc lá.” Lữ Minh Dương nói xong lấy một xấp tiền nhét vào túi gã, tục ngữ có nói tiền có thể thông thần, huống chi đây chỉ là một gã cai ngục nho nhỏ.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Phòng Biệt Giam

May mắn là phòng biệt giam lại không nằm cùng khu vực phòng giam bình thường, Lữ Minh Dương và Hàn Di đi theo gã cai ngục lặng lẽ tiến vào bên trong một tiểu viện nhỏ ở phía sau khu vực phòng giam bình thường, mấy gian phòng trệt thấp tè đứng trơ trọi ở khu vực này.

Phòng biệt giam chia làm hai loại, một loại là một gian phòng nhỏ, không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa nhỏ, trên cửa có một ô nhỏ để chuyển cơm, nhưng cũng bị đóng chặt. Bên trong phòng ngoại trừ chiếc giường thì không có vật gì khác, bóng tối tràn ngập trong không gian, tra tấn tinh thần của con người đến cực hạn – tịch mịch chính là vũ khí đáng sợ nhất.

Ngược lại với hoàn cảnh dễ chịu của loại thứ nhất, loại phòng biệt giam thứ hai đơn giản chính là địa ngục. Loại phòng biệt giam này cao không quá 1, 5 mét, chiều dài chiều rộng cũng tương tự không vượt quá 1, 5 mét, đơn giản đó chính là một cái chuồng chó không hơn không kém.

Bên trong cái “chuồng chó” này, phạm nhân không thể đứng thẳng, không thể nằm duỗi, chỉ có thể co quắp thân mình. Không những tra tấn tinh thần, mà còn ngược đãi thân thể một cách tàn bạo, một phạm nhân bình thường ở trong hoàn cảnh này không quá hai ngày sẽ suy nhược thân kinh trầm trọng.

Hầu Khánh Ba giờ phút này đang ở trong một “chuồng chó” như vậy.

Thông qua cái cửa sổ nhỏ dùng để chuyển cơm bên dưới, Lữ Minh Dương liếc mắt nhìn vào bên trong, chỉ thấy bên trong tối đen như mực, mơ hồ thấy một bóng người nằm co quắp trên sàn nhà, một chút cũng không nhúc nhích.

Hắn khẽ nhú mào nói:” Anh ta sẽ không...”

Cai ngục nhếch miệng cười, nói:” Sẽ không, coi nè.” Gã giơ chân đập bang bang hai cái lên cửa, kêu to:” đứng lên, đứng lên!”

Bên trong “chuồng chó” quả nhiên truyền đến âm thanh quần áo chà sát trên nền đất, một thanh âm khàn đục kêu lên:” Đến giờ rồi sao? Nhanh cho tôi ra ngoài...”

“ Gào cái gì? Ngoan ngoan đợi ở đó cho tao!” Cai ngục chửi một tiếng, sau đó quay đầu nhìn Lữ Minh Dương cười nói,” Ngày hôm qua các cậu đi rồi, tôi vốn chỉ muốn nhốt riêng tiểu tử này lại thôi, chỉ tính giam ở cái phòng bên kia, ai ngờ tiểu tử này lại làm dữ, nói cái gì sau khi gặp phóng viên liền bị biệt giam, hắn còn chưa kịp nói cái gì bậy bạ, tôi đã tức khí đem hắn ném vào trong này. Hắc hắc...”

Lữ Minh Dương thầm cười khổ, Hầu Khánh Ba này quả thật là một tên xui xẻo, đem anh ta đi biệt giam vốn là muốn bảo vệ anh ta - phòng biệt giam kín như bưng, ác linh bình thường sẽ không dễ dàng mạo hiểm xuyên tường vào trong hại anh ta để rồi bản thân nó hồn phi phách tán - không ngờ anh ta tự chuốc lấy đau khổ, khiến cho bản thân bị nhốt trong cái “chuồng chó” sống không bằng chết này.

“ Cũng đến lúc phải thả anh ta ra rồi, cái chuồng chó này không thể nhốt người ta lâu được, bằng không phạm nhân sẽ chịu không nổi đâu.” Cai ngục cười nói,” Đối phó với mấy tên gia hỏa cứng đầu này, trước tiên chúng tôi đều nhốt vào chuồng chó một ngày, chờ bọn hắn ngoan ngoãn rồi mới chuyển qua mấy căn phòng bên kia.

Lữ Minh Dương khẽ gật đầu, cai ngục tiến lên mở cánh cửa nhỏ của chuồng chó, Hầu Khánh Ba khó khăn từ bên trong bò ra. Co rúc hết một ngày hiển nhiên thân thể đã trở nên vô cùng tê cứng, cả người nhìn qua thì vô cùng thâm thắm, mới nhìn thấy ánh sáng, anh ta gãi gao híp mắt, hé mắt nhìn hoàn cảnh chung quanh, vừ thấy xuất hiện trước mắt lại có Lữ Minh Dương, nhất thời kích động la toáng lên:” Tao làm gì mà, mà lại nói tụi nó đem tao đi biệt giam, mà...”

Cai ngục nhất thời tiến lên dùng chân gạt ngã anh ta, quát:” Biết điều chút!”

Hầu Khánh Ba nhất thời ngã lăn dưới đất, cơ hồ gào đến bể phổi, la lên:” Hồ Đại Chí đáng chết, con mẹ nó mà hại lão tử thâm quá a, con mẹ nó tao rốt cục là đắc tội gì chứ a...”

Lữ Minh Dương nhất thời chân mà khẽ nhú lại, cùng Hàn Di trao đổi ánh mắt một cái.

“ Gào cái gì mà gào, con mẹ nó mà muốn trở vào bên trong phải không?” Cai ngục nghiêm mặt dữ tợn quát vào mặt Hầu Khánh Ba.

Hầu Khánh Ba nhất thời đình chỉ kêu gào, thân thể co rúc nằm trên mặt đất. Cai ngục quay đầu lại, nhìn Lữ Minh Dương cười nói:” đồng chí phóng viên, cậu xem trong này rõ ràng không phải chỗ thích hợp để phỏng vấn đúng không? Hay là trước tiên dẫn anh ta lên trên đi nha?”

Lữ Minh Dương cười nhạt nói:” Không cần, ở phòng biệt giam phỏng vấn là được rồi, cũng chỉ nói hai ba câu thôi.”

Cai ngục đành cười một tiếng, nói:” Được!” Trong lòng thầm nghĩ không biết Hầu Khánh Ba này đã đắc tội vị phóng viên này chỗ nào, chẳng lẽ tiểu tử này ngày hôm qua lúc gặp cô bé phóng viên kia liền không yên phận? Bất qua tay phóng viên này cũng thiệt là, chỗ đằng hoàng thiếu gì mà

lại chọn phòng biệt giam này để phỏng vấn, thật sự là sương riết hóa rồ, có chút khuynh hướng tự ngược, chỉ tội cho cô bé xinh đẹp bên cạnh thôi...

Hắn vừa miên man suy nghĩ, vừa mở một căn phòng biệt giam bên cạnh, nhìn Hầu Khánh Ba kêu lên:” Tự mình đi vào đi chứ!” Hầu Khánh Ba nhất thời ngoan ngoãn xiêu vẹo đi vào phòng biệt giam.

Lữ Minh Dương nhìn cai ngục cười nhạt, cùng Hàn Di nối đuôi vào trong phòng biệt giam. Trong phòng biệt giam chỉ có một miếng ván làm giường, Hầu Khánh Ba đã ngoan ngoãn đi đến đối diện với giường ván, lưng dựa vào vách tường trượt người ngồi xuống đất, hiển nhiên đã đem chiếc giường ván nhường cho Lữ Minh Dương và Hàn Di ngồi.

Lữ Minh Dương khẽ cười, quay đầu nói:” Anh đóng cửa lại đi, bị người khác bắt gặp ảnh hưởng đến anh thì không tốt.”

Cai ngục cười hắc hắc nói:” Sợ gì, phối hợp với đồng chí phóng viên làm việc, làm sao có chuyện phiền toái được, hắc hắc.”

Lữ Minh Dương lại nhìn hắn cười nhạt, cai ngục nhất thời lại thay đổi khẩu khí nói:” Ừ, tôi đi mở cái đèn cho hai người, tôi ở đối diện, có việc gì cậu kêu tôi một tiếng là được.”

Cai ngục mở đèn, đóng lại cửa phòng, lúc này Lữ Minh Dương mới xoay người lại, đi tới ngồi lên giường ván, lúc này mới nhìn Hầu Khánh Ba nhàn nhạt hỏi:” mấy câu ngày hôm qua tôi hỏi, anh còn nhớ rõ không?”

“Nhớ rõ.” Hầu Khánh Ba gật mạnh đầu đáp, hiện tại anh ta đã mất hết ý chí phản kháng.

“ Vậy anh nghĩ ra được cái gì không?” Lữ Minh Dương hỏi tiếp.

“ Tôi có suy nghĩ qua, bất quá thật sự không có gì khác thường a.” Hầu Khánh Ba nói.

“Thực không có chuyện gì khác thường sao?” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói, “Hồ Đại Chí là ai?”

Hầu Khánh Ba ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Lữ Minh Dương, nói: “Hồ Đại Chí là đồng sự của tôi.”

Lữ Minh Dương nhàn nhạt ừ một tiếng, Hầu Khánh Ba lại giật mình sửa lại lời nói: “A, trong quá khứ là đồng sự của tôi.”

Lữ Minh Dương nhất thời cười khổ lắc đầu, xem ra Hầu Khánh Ba này ở trong tù hai năm được học không ít phép tắc, bị dạy cho luôn phải ý thức được chính mình đang mang thân phận một phạm nhân.

“Lúc này anh nói anh ta hại anh thế thảm là sao?” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói.

Hầu Khánh Ba nhất thời ủ rũ gục đầu, nói: “Tôi không thể trách anh ta, chính quyền nói trách nhiệm thuộc về tôi, chuyện này không có điểm nào liên quan đến anh ta.”

Lữ Minh Dương làm ra bộ dáng tức giận nói: “Tôi nói anh nói, anh cứ nói, nói nhiều từ vô nghĩa vậy làm gì!”

Hầu Khánh Ba nhất thời cả kinh, nói: “Là, là. Là như thế này. Kỳ thật hôm đó cũng không phải là ca của tôi, mà là ca của Hồ Đại Chí, anh ta nói có chuyện không vào ca được, cho nên nhờ tôi chạy giúp anh ta một ca, ai biết lại xảy ra chuyện thế này...”

Lữ Minh Dương quay đầu trao đổi ánh mắt với Hàn Di, hai người đều thấy một tia nghi hoặc trong mắt đối phương. Từ lời nói của Hầu Khánh Ba có thể đặt ra hai giả thiết, thứ nhất chính là trên người Hồ Đại Chí nhất định có vấn đề, có lẽ chính gã đã sắp xếp mọi chuyện để đổ lên người Hầu Khánh Ba, thứ hai chính là ác linh từ một chỗ bí mật gần đó giở trò, khiến cho Hầu Khánh Ba phải lái chiếc xe vốn không thuộc ca của mình...

Nếu là trường hợp một, như vậy bây giờ nên lập tức đi điều tra Hồ Đại Chí, còn nếu là trường hợp hai, vậy thì đến tột cùng vì nguyên nhân gì mà ác linh lại nhất định phải tìm tới Hâu Khánh Ba đây?

Nói cách khác trên người anh ta nhất định còn bí mật gì đó, một bí mật mà bản thân anh ta cũng không rõ.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Một Cánh Tay

Lữ Minh Dương trầm ngâm một chút, lại nói:” trước tiên anh đem toàn bộ sự tình ngày hôm đó cẩn thận thuật lại lần nữa, một điểm cũng không được bỏ sót.”

“ Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, còn có gì để nói chứ.” Hầu Khánh Ba buồn bực nói.

“ Kêu anh nói, thì nói, đừng làm nhảm mấy từ vô nghĩa!”

Hầu Khánh Ba hốt hoảng, liếm liếm môi, lắp bắp nói:” Được, được, tôi nói. À, tôi nhìn cậu không giống phóng viên, có vẻ giống cảnh sát hơn.”

Hàn Di bên cạnh cười thầm, Lữ Minh Dương không khỏi cười khổ một tiếng, ánh mắt của Hầu Khánh Ba này cũng xem như lợi hại. Hắn đổi lại một vẻ mặt bình thản, thấp giọng nói:” Anh biết là được rồi, đừng ở chỗ khác nói lung tung.”

Hầu Khánh Ba nhất thời sắc mặt sáng rỡ, kèm chế kích động thấp giọng nói:” Tôi biết mà, hắc hắc, làm thế nào phóng viên lại có thể vào được chỗ này. Cậu là muốn giúp tôi lật lại vụ án này à?”

Lữ Minh Dương cười khổ trong lòng, ngoài mặt thì lại nghiêm trang nói:” Cái gì cũng không cần hỏi, nhất nhất thuật lại những gì anh biết cho tôi là được.”

Hầu Khánh Ba nhất thời mừng như điên, gật đầu như gà con mổ thóc, nói:” Được, được, tôi nhất định phối hợp. Ha ha, lần trước lúc cậu đến tôi lập tức đoán là cậu muốn giúp tôi kháng án, quả nhiên đúng là như vậy, ha ha.”

“ Được rồi, đầu tiên là nói về chuyện của anh đi.” Hàn Di ở bên cạnh nhìn thấy mà buồn cười, bất quá cô lại không có tâm tư đi trêu chọc bọn họ.

“ Vâng, tôi nói ngay đây.” Hầu Khánh Ba xếp lại hai chân, ngồi ngay ngắn lên rồi bắt đầu nói,” Ngày hôm đó tôi không có ca, xế chiều lúc khoảng năm sáu giờ, chính là thời điểm chuyển ca, tôi đang cùng hai đồng nghiệp dùng cơm trong một quán ăn, vẫn chưa gọi rượu uống - thật, chúng tôi chỉ vừa mới vào quán, thật là vẫn chưa có gọi rượu – vừa mới vào trong quán, Hồ Đại Chí gọi vào điện thoại của tôi, nó nói bị kẹt xe ở ngoại ô phía bắc, không về kịp để nhận ca, nhờ tôi chạy thế nó một ca. Cho nên buổi tối hôm đó tôi thực không có uống rượu...”

Lữ Minh Dương nhìn anh ta phất phất tay, ý bảo anh ta tiếp tục nói.

Hầu Khánh Ba nói tiếp:” Tôi ăn một chút cơm rồi vội vàng chạy đến nhận ca. Một ca chúng tôi chạy bốn chuyến, mấy chuyến đầu cũng không có chuyện gì, đến chuyến cuối cùng lúc trở về thì, tôi thấy có cái gì đó không đúng...”

“ Cái gì không đúng?” Lữ Minh Dương ngắt lời hỏi.

“ Tôi cũng không biết nói sao.” Hầu Khánh Ba nhú mày nhớ lại nói,” Đường như xe chạy không được mượt lắm, vô lăng tựa hồ có chút nặng, nhưng cũng không tính là hư hỏng gì, lúc đầu tôi cũng không để ý, dù sao đây cũng là chuyến cuối cùng, hơn nữa đã nửa đêm, trên đường cũng không nhiều xe, nên nghĩ về đến công ty rồi kiểm tra sau, ai biết chạy tới cầu vượt thì lại xảy ra tai nạn chết người thế này...”

“ Đến tội cùng thì tình huống lúc đó là thế nào, anh cẩn thận thuật lại thật chi tiết, không được bỏ sót bất cứ điểm nào.” Lữ Minh Dương nhìn Hầu Khánh Ba đang ngừng kể, lại nói.

“Lúc chạy vào khúc quanh dẫn lên cầu vẫn còn rất tốt, đến khi vòng lên cầu, vô lăng lại bất động, thắng xe cũng mất linh, sau đó thì đụng văng lan can cầu, lao xuống dưới.”

Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày quan sát ánh mắt Hầu Khánh Ba, nói:” Lúc đó anh có cảm thấy tinh thần của mình không được tỉnh táo không?”

Hầu Khánh ba chợt dạ liếc mắt nhìn Lữ Minh Dương, lấp bắp nói:” Không có...”

“ Anh lặp lại lần nữa?” Lữ Minh Dương lại nói, “ Tôi đã nói với anh, cái gì có nói có, bây giờ mà còn giấu diếm chuyện gì thì anh chẳng được lợi gì đâu.”

Hầu Khánh Ba giương mắt nhìn vào mắt Lữ Minh Dương, âm thầm suy nghĩ một lúc mới thở dài, lắc lắc đầu, nói:” Thật ra thì, lúc đó cái gì tôi cũng không nhớ, nhưng thực là tôi không có uống rượu...”

Lữ Minh Dương và Hàn Di trao đổi ánh mắt, xem ra Hầu Khánh Ba sợ nói lúc đó chính mình tinh thần không được tỉnh táo, sẽ càng chứng minh tội danh say rượu lái xe của mình là đúng, nên mới luôn giấu diếm điều này. Như vậy rõ ràng lúc đó tinh thần của anh ta đã bị ác linh mê hoặc, mới gây ra hậu quả như vậy.

Rốt cục lúc đó mê hoặc tinh thần của anh ta là ác linh nào đây? Có phải chính là quỷ mẫu kia không? Nhưng vì sao ả lại không hại chết luôn Hầu Khánh Ba, mà lại chỉ hại chết 9 người liên quan mà thôi, chừa lại độc một Hầu Khánh Ba này để làm gì đây?

Trước mắt vẫn không tìm được đầu mối giá trị gì cả, chỉ có điều đã chứng minh được một điểm, vụ tai nạn đầu tiên đúng như phán đoán hoàn toàn không không phải là ngẫu nhiên.

Còn có một điểm chính là Hầu Khánh Ba cũng không phải ngẫu nhiên mà xuất hiện trên chuyến xe buýt này, nhưng tại sao chỉ độc nhất mình anh ta không bị chết trong vụ tai nạn này chứ? Chuyện này tuyệt đối cũng không phải ngẫu nhiên.

Trong đó nhất định có một nguyên nhân trọng yếu, đây sẽ là mấu chốt của toàn bộ sự kiện!

“ Anh cẩn thận nhớ lại lần nữa, mấy ngày trước khi gặp tai nạn, có gặp phải sự tình đặc biệt gì không.” Hàn Di nhíu mày hỏi.

Hầu Khánh Ba vẻ mặt đau khổ nói:” Cái này cậu cảnh sát đã hỏi rồi, tôi cũng đã cẩn thận suy nghĩ, mấy ngày trước đó cuộc sống của tôi hoàn toàn bình thường, nhận ca giao ca, cũng không có làm chuyện gì khác thường, cũng không đi xa nhà, không có cái gì đặc biệt hết a.”

“ Anh lần nữa cẩn thận nhớ lại, lúc lái xe, có gặp phải chuyện gì không được bình thường hay không. Tỷ như nhìn thấy tai nạn xe, hoặc là thấy trên đường có người chết chẳng hạn...” Hàn Di dẫn dắt Hầu Khánh Ba hồi tưởng.

Hầu Khánh Ba nhíu mày, nói:” Mấy chuyện đó cũng có quan hệ đến vụ này sao?”

“ Anh mặc kệ có quan hệ hay không quan hệ, hỏi anh cái gì anh đáp cái đó thôi!” Lữ Minh Dương nghiêm sắc mặt nói.

Hầu Khánh Ba hồ nghi liếc mắt nhìn Lữ Minh Dương, cẩn thận suy nghĩ một lát, chậm rãi lắc đầu, nói:” Không có...”

Lữ Minh Dương không khỏi thất vọng, Hàn Di ngẫm nghĩ một chút, lại nói:” Anh tiếp tục nhớ xem, trên xe có phát sinh qua chuyện gì không bình thường không, hoặc là có hành khác quái dị nào lên xe không...”

“Mấy người...” Hầu Khánh Ba lần nữa hồ nghi, nhưng lại bắt gặp ánh mắt của Lữ Minh Dương, nhất thời đem lời nói còn ở cổ họng nuốt vào trong bụng, anh ta lại suy nghĩ một lát, vẫn là lắc lắc đầu.

Lần này đến cả Hàn Di cũng có điểm thất vọng, cô không khỏi đành thờ dãi, xem ra trên người Hầu Khánh Ba này tuy tồn tại đầu mối trọng yếu, nhưng căn bản là không thể nào tra ra được.

Cô nhìn Lữ Minh Dương gật gật đầu, Lữ Minh Dương đứng thẳng người lên, nhìn Hầu Khánh Ba dạn dò tiếp tục cẩn thận suy nghĩ, nếu nhớ ra vấn đề gì, lập tức gọi vào số điện thoại của lão Mã. Sau đó hẩn xoay người đi tới cửa, chuẩn bị kêu cai ngục đến mở cửa.

“A, tôi nhớ rồi!” Hầu Khánh Ba đột nhiên la lên.

Lữ Minh Dương quay phắt người lại, nhìn Hầu Khánh Ba nói:” Nhớ được gì, nói nhanh.”

“Bất quá chuyện này cũng bình thường thôi, chắc không có quan hệ gì đến vụ này a.” Hầu Khánh Ba do dự nói.

“Anh mặc kệ có hay không có quan hệ, có gì cứ nói, nói ra không đúng cũng không sao.” Lữ Minh Dương bất đắc dĩ phải nói lại câu này.

“Đó là trước khi xảy ra tai nạn hai tuần lễ, vừa vặn hôm đó tôi cũng chạy ca đêm, cũng là chuyến xe cuối cùng...” Hầu Khánh Ba nhú mày nói đến đây, Lữ Minh Dương bỗng nhiên phát hiện bên cạnh cái miệng anh ta xuất hiện một tia hắc khí, nhất thời trong lòng cả kinh, lao như tên bắn tới trước, một tay chụp lấy cổ áo anh ta, đem Hầu Khánh Ba từ mặt đất kéo lên.

Hàn Di nhíu mày nhìn lại, rõ ràng phát hiện chỗ vách tường trống rỗng
mà Hầu Khánh Ba lúc nãy dựa vào mọc ra một cánh tay, một cánh tay khô
héo và tái nhợt của nữ nhân!

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Nữ Quỷ Xuyên Tường

Lữ Minh Dương nắm lấy cổ áo Hầu Khánh Ba, một tay kéo anh ta sang bên, thật khó khăn mới tránh thoát một trảo của quỷ thủ kia.

Móng tay sắc bén trên quỷ thủ giống như lưỡi đao sắc lẹm toát ra hàn khí nhẹ nhẹ, ngón tay khô héo toàn một màu trắng chết chóc, khiến cho Hàn Di không khỏi có cảm giác không lạnh mà run.

Thời điểm Lữ Minh Dương chụp lấy Hầu Khánh Ba, thì cô đã ý thức được chỗ này đã có ác linh xuất hiện, trong tay sớm đã lấp tên lên nỏ, ngay lúc thấy được quỷ thủ, cô đã nhanh chóng lên dây cung, ngay khi quỷ thủ trảo hụt một phát, cô lập tức nhắm bắn, kích hoạt lẫy nỏ, một tia ngân quang liền bay ra.

Đáng tiếc một tiễn này bắn vô ích. Quỷ thủ cực kỳ mau lẹ, sau khi vồ hụt một trảo đã nhanh chóng rút ra ngoài tường, biến mất vô tung, trên vách tường chỉ còn lại mũi tên mà Hàn Di bắn ra...

Hầu Khánh Ba bị Lữ Minh Dương một tay kéo đến chính giữa căn phòng, vẻ mặt vô cùng hết hoảng, nhìn vách tường vừa rồi mình dựa vào, chỉ thấy trên tường là mũi tên đã cắm vào hơn nửa tấc, không khỏi kinh hãi nhìn sang Hàn Di, cả người lại trốn sau lưng Lữ Minh Dương, toàn thân không biết vì sao lại run lên bần bật.

Lữ Minh Dương lại không hơi đâu đi quán trong lòng anh ta đang cảm thấy thế nào, chỉ gắt gao nhú mày, nói:” Cái gì vậy?”

Hàn Di ung dung tiến lên hai bước, dùng sức nhõ mũi tên trên tường ra, nhàn nhạt nói:” Ắ đến.”

Lữ Minh Dương hít một hơi thật sâu, đã tính trước là quý mẫu thế nào cũng đuổi đến, có lẽ lúc này chính là nó, nếu là ác linh bình thường thì sẽ không có năng lực, cũng không có can đảm dùng tay xuyên tường.

Còn nữa, lúc này Hầu Khánh Ba rõ ràng là chuẩn bị nói tới nội dung câu chuyện hai tuần trước, thì quý thủ kia đột ngột gây khó dễ, điều này ít nhất chứng minh một điểm, nhất định những lời Hầu Khánh Ba sắp nói ra là mẫu chốt của vấn đề, rất có thể chính là chìa khóa để giải tất cả những câu đố bí ẩn này, thông qua điểm này có thể vạch trần tất cả bí mật của nữ quý kia.

Đến tột cùng bí mật này là gì đây? Nữ quý kia vì sao một lòng phải bảo vệ bí mật này chứ?

Nhưng quan trọng trước mắt cũng không phải là chuyện giải câu đố, mà là phải đề phòng nữ quý này xâm nhập, bởi vì không khí trong phòng đã càng lúc càng âm lãnh, bóng đèn điện nho nhỏ kia cũng dần dần lu mờ, ác linh đã đến gần trước mắt.

Lữ Minh Dương nhanh chóng lấy từ trong người ra cái mắt kính chỉ còn lại một tròng đeo lên, trên người hắn hiện tại không có bất cứ thứ vũ khí gì, đồng dạng với lần trước, toàn bộ vật phẩm cấm kỵ đều để ở trên xe, chỗ làm hắn nghi hoặc chính là chiếc nổ của Hàn Di đến tột cùng là giấu ở địa phương nào, lại có thể không bị cai ngục kiểm tra ra.

Hàn Di đã lấp xong tên, nỏ nghiêng nghiêng trên tay, Hầu Khánh Ba thấy cô thủ thế, thì gắt gao núp ở phía sau lưng Lữ Minh Dương, Lữ Minh

Dương tự nhiên hiểu được anh ta đã nghĩ một tiền lúc này là Hàn Di cố tình bắt mình.

Lữ Minh Dương một tay kéo Hầu Khánh Ba ra trước người, Hầu Khánh Ba nhất thời toàn thân run rẩy, sợ hãi nhắm tịt hai mắt, sau một lúc lại phát hiện mình không có bị trúng tên, lúc này mới từ từ mở to mắt, lại phát hiện Hàn Di như trước đang giơ lên tiểu nỏ, cảnh giác quan sát bốn phía, lúc này anh ta mới thoáng thở hắt ra.

“ Đi ra ngoài.” Hàn Di trầm giọng nói.

Tuy ác linh cũng không dễ dàng xuyên tường mà vào, cho dù là quý mẫu cường đại vừa rồi cũng chỉ có thể đâm xuyên một tay, nói cách khác ở trong phòng biệt giam là tương đối an toàn, nhưng nếu ả thực liều mạng xông vào, thì trong một hoàn cảnh chật hẹp thế này, ba người chen chúc cộng thêm một con quý, chỉ sợ không gian né tránh cũng không có, tuyệt đối là bất lợi rất lớn.

Lữ Minh Dương kéo Hầu Khánh Ba hướng phía cửa đi được hai bước, nhấc chân đạp thật mạnh vào cửa sắt hai đạp, thanh âm thật lớn quanh quẩn trong không gian chật hẹp mà trống rỗng này, thế nhưng bên ngoài lại không có chút phản ứng nào.

Trong này là ngục giam, hơn nữa tên cai ngục kia đặc biệt dặn dò là gã đang ở đối diện, chỉ cần kêu một tiếng thì sẽ đến mở cửa, nhưng tiếng đạp cửa lớn như vậy mà lại không có phản ứng gì, vậy chỉ có thể lý giải là bên ngoài nhất định đã xảy ra sự tình gì đặc biệt rồi, rất có thể cai ngục quanh đây đã bị mê hoặc tinh thần, hoặc là căn bản âm thanh trong này đã không truyền được ra ngoài, cái phòng biệt giam nhỏ nhỏ này đã bị ác linh phong bế.

Cửa phòng biệt giam là khóa từ bên ngoài, đơn giản là không thể mở được từ bên trong, mà muốn tông vỡ cánh cửa cấu tạo bởi hai lớp thép căn

bản là không có khả năng, nói cách khác hiện tại ba người đã hoàn toàn bị hãm trong phòng biệt giam chật hẹp hôn ám này.

Ngọn đèn mờ mờ thoáng lóe lên kịch liệt, Hầu Khánh Ba tựa hồ cũng ý thức được tình huống đặc thù trước mắt, mồ hôi lạnh đã toát đầy trên trán...

Lữ Minh Dương và Hàn Di đem Hầu Khánh Ba kẹp ở giữa phòng, thông qua tròng mắt kính bên trái cảnh giác chú ý bốn vách tường, bỗng nhiên hẳn cảm giác trên đỉnh đầu phát lạnh, vội vàng lắc mình đẩy Hầu Khánh Ba ngã nhào trên mặt đất, đồng thời cảm giác được một cổ âm phong thổi bay mái tóc trên đầu.

Hàn Di quay phắc người lại, giơ tay nhắm thẳng nóc nhà, một bóng người trắng toát cũng đã nghênh diện ập tới, Hàn Di nhanh chóng kích hoạt lấy nỏ, đúng vào lúc này, cô lại cảm thấy một cỗ lực lượng khổng lồ nâng lên chính cánh tay của mình, nỏ tiễn nhất thời bắn lệch đi, phách một tiếng, cắm thẳng vào nóc nhà.

Ngay sau đó lại là một cỗ lực lượng cực mạnh đánh úp lại, mạnh mẽ kích trúng ngực của cô, thân hình Hàn Di nhất thời giống như điều đứt dây, bay bổng khỏi mặt đất, bắn thật mạnh vào tấm cửa sắt, thanh âm va chạm cực lớn vang dội bên trong phòng.

Lữ Minh Dương đè Hầu Khánh Ba nằm dưới đất, quay phắt đầu lại kèm theo là một ngụm máu lười bắn thẳng về phía bóng trắng kia, hỗn dịch máu hòa chung với nước miếng, lấm tẩm phun ra, nhất thời bao phủ bạch y nữ quý vào trong.

Bạch y nữ quý cuống cuống lắc mình, may là dù ả có tốc độ cực nhanh, nhưng cũng tránh không khỏi dính phải vài chấm bọt nước miếng, nhất thời phát ra một tiếng tru đau đớn, theo tiếng kêu của ả, ngọn đèn leo lét trong phòng nhất thời hoàn toàn tắt ngúm, trong chớp mắt liền lâm vào tình cảnh tối đen như mực.

Bóng tối, cơ hồ tối đến nỗi giơ năm ngón tay trước mặt cũng không thể nhìn thấy, nữ quý tựa hồ trong nháy mắt cũng đã biến mất, đã hoàn toàn tan biến vào trong bóng tối dày đặc.

Lữ Minh Dương thầm thở nhẹ ra một hơi, tuy lần giao phong này không chiếm được tiện nghi gì nhiều, nhưng ít nhất có một điểm, chính là năng lực chiến đấu của bạch y nữ quý này rõ ràng đã yếu đi, xuyên tường quả nhiên đã làm suy hao năng lượng của ả, bằng không ả chỉ cần dùng tay cách không bóp nát trái tim của mình, trận này căn bản là không cần đánh nữa.

Hắn chậm rãi điều chỉnh lại tư thế thân thể, chậm rãi đứng lên, vừa chú ý sự biến hóa nhiệt độ rất nhỏ trong không khí chung quanh, vừa tạo bọt trong miệng, lần nữa hỗn dịch huyết đầu lưỡi lại đầy trong miệng.

Sau lưng vang lên tiếng lên dây cung thật nhẹ, có lẽ là Hàn Di đã lắp xong tên, ngoài ra chung quanh không còn bất cứ động tĩnh nào khác. Hắn chậm rãi nâng cổ tay trái lên, rà rà thiết bị emf trên cổ tay, nhẹ nhàng ấn vào một cái nút, nhất thời một tia sáng chói mắt từ trong chiếc đồng hồ thô kệch kia phóng ra.

Lữ Minh Dương nhanh chóng di chuyển cổ tay, trong ánh sáng chói mắt đó, đột nhiên hiện ra một bóng người trắng toát, trực diện đập thẳng vào mặt....

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Phòng Tối

Trong tia sáng phóng ra từ chiếc đồng hồ, một bóng người trắng toát đang nhắm thẳng mặt mình mà bay đến, Lữ Minh Dương lập tức há miệng đem búng máu phun ra, nhất thời một màn sương đỏ nhanh chóng loan rộng ra trước mặt.

Nhưng lần này lại không nghe được tiếng tru thảm thiết nào, Lữ Minh Dương nhíu chặt chân mày, vừa ra sức hút máu từ đầu lưỡi, vừa quét ngọn đèn trên cổ tay thật nhanh để kiểm tra.

Cái gì cũng không có, cả bức tường đều là một mảng trống không, bóng trắng kia tựa hồ chính là một ảo ảnh, đã tan biến trong hư không.

Chẳng lẽ bạch y nữ quỷ kia đã lại xuyên tường, thoát ra ngoài căn phòng?

Trường hợp này hẳn là không thể, bởi vì phe mình hoàn toàn ở vào thế bất lợi, tuy tiểu nỏ trong tay Hàn Di cũng có chút uy hiếp đối với ả, nhưng trong hoàn cảnh tối đen như thế này, thì căn bản là không thể phát huy chút uy lực nào, hơn nữa mục đích của ả vẫn chưa đạt được...

Suy nghĩ như vậy, Lữ Minh Dương vội vàng cúi đầu, bên dưới tia sáng nhỏ nhưng lại vô cùng chói mắt, Hầu Khánh Ba như trước vẫn nằm thẳng trên mặt đất, như trước không hề lên tiếng hay động đậy!

Lữ Minh Dương nhất thời trong lòng cả kinh, hấn giơ chân đá nhẹ vào người Hầu Khánh Ba một cái, Hầu Khánh Ba như trước nằm ngay đơ, không có bất cứ phản ứng nào

Chẳng lẽ? Lữ Minh Dương vội vàng ngồi xổm xuống, muốn kiểm tra hô hấp của Hầu Khánh Ba một chút, trong nháy mắt thời điểm hấn ngồi xổm xuống, bỗng nhiên một đạo âm phong đánh úp lại.

May mắn là Lữ Minh Dương từ nhỏ đã trải qua huấn luyện đặc biệt, tốc độ phản ứng tuyệt đối có thể nói là cực nhanh, hấn thuận thế điều chỉnh trọng tâm cơ thể, lộn một vòng dưới đất, khó khăn tranh thoát trận âm phong tập kích mình. Thân trên nhanh chóng ổn định, một ngụm huyết thủy đã bắn ra.

Nhưng bạch y nữ quý cũng không chậm, thân hình ngay lúc đó đã lóe lên, lại tan biến vào bóng tối.

Lữ Minh Dương thầm lo lắng trong lòng, Hầu Khánh Ba nằm im bất động, chẳng lẽ hấn đã trúng độc thủ? Nếu thật sự là như vậy, thì tình thế chỉ sợ càng thêm hung hiểm. “Quý mẫu” nếu đã đạt được mục đích – bịt miệng Hầu Khánh Ba – mà vẫn như trước không bỏ đi, chỉ có thể lý giải là mục tiêu của ả không chỉ có Hầu Khánh Ba, chỉ sợ chính mình và Hàn Di cũng đã bị liệt vào danh sách tử vong của ả.

Lữ Minh Dương nâng cổ tay lên, chiếu đèn lên trên người Hầu Khánh Ba vẫn nằm bất động giống như người chết trên mặt đất, hấn tập trung tinh thần cảm ứng từng biến hóa nhỏ nhất trong không gian chung quanh.

Trong hoàn cảnh tối đen và cực kỳ tĩnh lặng, thính giác con người sẽ đặc biệt nhạy bén, Lữ Minh Dương đã nghe được tiếng hô hấp đều đặn nhẹ của Hàn Di, tiếp theo lại cảm ứng được một tia hô hấp ngắt quãng lúc có lúc không, nhất thời trong lòng có chút thở phào nhẹ nhõm, không thể

sai được đây chính là hô hấp của Hầu Khánh Ba, còn hô hấp cũng liền chứng minh anh ta chưa chết, anh ta có lẽ chỉ bị hôn mê mà thôi.

Ngay sau đó Lữ Minh Dương bỗng nhiên cảm ứng được từ phía cửa loáng thoáng truyền đến một trận tiếng vang như có như không, cẩn thận nghe ngóng thì lại không còn nghe thấy được thanh âm gì nữa, đang nghi hoặc trong lòng, bỗng nhiên ngọn đèn trong phòng sáng bừng lên.

Không gian tối đen như mực lại đột ngột sáng bừng lên, khiến cho Lữ Minh Dương không khỏi nheo chặt mắt lại, trong lúc đang nheo chặt mắt thì lại thoáng nhìn thấy một bóng trắng mơ hồ bay lướt qua, tiếp theo chỉ nghe thấy một tiếng dây cung nhẹ vang lên, cơ hồ là ngay lập tức, một tiếng tru đau đớn của nữ nhân vang lên.

Đây không phải là tiếng tru của bạch y nữ quý kia, thanh âm tru lên đau đớn của ả tuyệt đối dễ dàng nhận ra vì nó khiến cho người ta nghe được sẽ thấy rất nhẹ nhõm.

Là Hàn Di! Lữ Minh Dương nhất thời căng thẳng trong lòng, nhắm ngay hướng cửa phòng, há miệng phun ra một ngụm huyết thủy, nhất thời lại có một tiếng tru đau đớn truyền tới, lần này thanh âm thể lượng mà bén nhọn, đây mới là tiếng bạch y nữ quý kia tru lên!

Ánh mắt đã dần dần thích nghi với ánh sáng, Lữ Minh Dương vừa lo lắng, vừa dùng con mắt trái nhìn tới, chỉ thấy bạch y nữ quý đang tru lên thân thể xiêu vẹo nhanh chóng hướng bức tường đối diện phóng đi, chớp mắt cả thân thể liền nhập vào trong bức tường không còn bóng dáng.

Lữ Minh Dương nhíu chặt mày, theo đạo lý mà nói, một ngụm nước bọt pha máu này của mình tuyệt đối không có uy lực lớn như vậy. Cho dù là dùng máu đầu lưỡi nguyên chất mà giội lên người “quý mẫu” này đi nữa, cũng tuyệt đối không có khả năng đả thương ả ta nghiêm trọng, chứ đừng nói sau vài lần phun máu, cái hỗn dịch nước miếng và máu lưỡi này đã vô

cùng loãng, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm ả cảm thấy giống như bị phỏng nhẹ, khiến cho ả cảm thấy một chút đe dọa mà thôi.

Lữ Minh Dương trong lòng nghi hoặc, xoay người chạy nhanh tới cửa, Hàn Di sắc mặt tái nhợt đang vỗ vỗ ngực ngồi dưới đất, tiểu nỏ cũng đã rơi xuống bên cạnh, hiển nhiên vừa rồi cô đã bị bạch y nữ quỷ tập kích, đã thụ nội thương.

“ Cô không sao chứ?” Lữ Minh Dương tiến lên đỡ lấy Hàn Di đang lao đảo muốn ngã, lo lắng hỏi.

Hàn Di nhíu chặt chân mày, hít một hơi thật sâu, nói:” Nhanh, coi anh ta sao rồi.”

Lữ Minh Dương quay đầu nhìn, chỉ thấy Hầu Khánh Ba như trước năm ngay đơ trên mặt đất, vẫn tư giữ nguyên tư thế cũ, một chút cũng không hề động đậy. Hắn đi tới cẩn thận kiểm tra một chút, xem ra Hầu Khánh Ba là lúc ngã xuống đã bị đập trúng đầu, chẳng qua chỉ là hôn mê bất tỉnh thôi.

Hắn dùng sức bấm vào nhân trung anh ta một cái, Hầu Khánh Ba liền lập tức tỉnh lại, trừng trừng cặp mắt hoảng sợ, vô cùng kích động la lên:” Chuyện gì! Vừa rồi là chuyện gì!”

Lữ Minh Dương thầm than một tiếng, dùng sức lắc lắc đầu vai anh ta, nhìn thẳng vào mắt anh ta, gằn từng tiếng nói:” Đem mấy câu vừa rồi anh muốn nói lập tức nói cho tôi!”

Hầu Khánh Ba tinh thần vẫn còn hoảng loạn như trước la lên:” Vừa rồi là chuyện gì? Các người đến tột cùng là ai?”

Lữ Minh Dương hết cách, chỉ đành thẳng tay tát một cái vào mặt Hầu Khánh Ba, Hầu Khánh Ba nhất thời ngây ngốc, rốt cục bình tĩnh trở lại.

“ Đem mấy câu vừa rồi anh muốn nói nói hết ra!” Lữ Minh Dương trầm giọng nói.

“ Vừa rồi...” Hầu Khánh Ba dường như có chút ngu ngốc, nghi hoặc nói.

Lữ Minh Dương hết cách đành nói lại:” Chính là chuyện phát sinh hai tuần trước khi tai nạn xảy ra, chuyến xe buýt cuối cùng...”

“ A, cậu là nói chuyện kia a.” Hầu Khánh Ba nhất thời phục hồi tinh thần, tiếp lời nói,” Buổi tối hôm đó, chuyến xe cuối cùng, thời điểm chạy đến đầu đường Thiên Hà, tôi bỗng nhiên nghe được trên xe có người cãi lộn, thì ra là một nữ...”

Bỗng nhiên truyền đến tiếng cửa sắt chuyển động, Hầu Khánh Ba nhất thời ngừng lời, Lữ Minh Dương quay đầu nhìn ra cửa, thấy hàn Di đã đứng lên, nhanh chóng thu hồi mấy mũi tên tán loạn trong phòng, tiếp theo là nhẹ nhàng nhảy lên một cái, đem mũi tên đang cắm trên nóc nhà cũng thu về nốt, thân hình cô vừa đáp xuống đất, cửa sắt cũng chậm rãi bị đẩy ra hết.

Ngoài cửa là gã cai ngục kia, gã liếc mắt vào phòng ngó dáo dác một vòng, chỉ thấy Lữ Minh Dương đang ngồi xổm dưới mặt đất nhìn Hầu Khánh Ba, còn mỹ nữ kia thì phúi phúi tay đứng một bên, trên mặt lại dính vài vết bẩn hồng hồng trắng trắng, ba người đều có bộ dạng rất chật vật, không khỏi khiến gã có chút nhăn mày.

“ Các người...A a...” Cai ngục cười khan hai tiếng, trong lòng không khỏi hoài nghi, nhìn tình hình này, hay là hai người này ở đây tiến hành hình phạt bức cung? Cái này cũng không đúng a, nếu là bức cung thì cũng chỉ có Hầu Khánh Ba thể thảm thôi, đằng này nhìn hai người này còn muốn thể thảm hơn cả Hầu Khánh Ba.

Lữ Minh Dương nhìn cai ngục cười, nói:” Anh cai, có thể cho thêm chút thời gian không?”

“ Chuyện này...” Cai ngục làm ra vẻ khó xử nói.

Lữ Minh Dương bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đứng thẳng người lên rồi móc từ trong người ra một xấp tiền, hướng phía cửa đi tới, ngay lúc giơ tay về phía cai ngục, lại bỗng nhiên cảm giác được một cỗ âm phong sắc bén đập thẳng vào mặt...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Tù Nhân Thần Bí

Lữ Minh Dương cả kinh, nhanh chóng lắc mình nấp sau cánh cửa, nhưng hàn phong sắc bén lướt qua gương mặt vẫn ần ần đau nhức.

Cai ngục ầm ầm ngã gục xuống đất, phía sau lưng gã đột nhiên lóe lên những cái bóng màu xám, cấp tốc bay vọt đến.

Lữ Minh Dương thầm kêu một tiếng không ổn, ác linh quả nhiên là vô cùng chấp nhất, không đạt được mục đích thì không bỏ qua, mấy cái bóng xám chỉ trong chớp mắt đã vọt tới trước Hầu Khánh Ba, Lữ Minh Dương gấp rút cắn rách đầu lưỡi, một ngụm huyết thủy phun ra, đồng thời lúc đó, Hầu Khánh Ba cũng đã tru lên một tiếng thống khổ.

Mấy bóng xám chợt quay đầu lại, biểu tình vô cùng phẫn nộ, cái miệng ngoác rộng nhưng lại không thể phát ra thanh âm gào rú, sau đó mấy cái bóng xám lại lần nữa chồm lên, Lữ Minh Dương thầm kinh hãi, lui nhanh về sau một bước, dùng sức mút lấy đầu lưỡi, lại chuẩn bị phun máu.

Nhưng mấy cái bóng xám này cũng không phải phóng tới Lữ Minh Dương, mà là nhanh chóng lao về phía cửa, tựa hồ hoảng hốt muốn nhanh chóng chạy khỏi địa phương này. Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, tình huống hiện tại chính là, bởi vì bị ác linh tập kích bất ngờ, mình và Hàn Di thực không có chuẩn bị, tiểu nỏ của Hàn Di còn chưa lắp tên, mấy con ác linh này hoàn toàn không có lý do gì phải e ngại hai người bọn họ, hoàn

toàn có khả năng dồn hai người họ vào chỗ chết, vậy vì sao chúng lại phải gấp rút bỏ chạy chứ?

Ác linh chỉ nháy mắt đã chạy đến cửa, thân hình lại rất đột ngột dừng lại, nhìn giống như bọn chúng đột ngột đâm phải một bức tường vô hình vậy.

Lữ Minh Dương nghi hoặc trong lòng, nhưng cũng không thể suy nghĩ nhiều lúc này, hần liền há miệng phun huyết thủy ra, chỉ nghe một trận li ti lách tách tiếng nổ nhỏ, những bóng xám ác linh này nhất thời thống khổ vặn vẹo, miệng ngoác rộng ra nhưng lại không thể tru lên, một lát sau đã không còn nhân dạng, đã biến thành một làn khói bạc, sau đó dần dần tiêu tán...

Lữ Minh Dương không thể tin vào cảnh tượng trước mắt, hần nhìn Hàn Di, Hàn Di cũng là một bộ dạng ù ù cạc cạc nhìn hần – một ngụm huyết thủy sao lại có thể tiêu diệt một lúc bốn con ác linh, đối với đặc công bắt ma chuyên nghiệp như bọn họ mà nói, đây quả thực chính là truyện ngàn lẻ một đêm, loại chuyện như vậy chỉ có thể gặp được trong những câu chuyện cổ tích dân gian về các pháp sư mà thôi. (天方夜譚: thiên phương dạ đàm - truyện ngàn lẻ một đêm - Ý nói những chuyện quá hoang đường, khoác lác không thực.)

Nhưng cái sự tình này quả thực là đã xảy ra, lúc này một ngụm huyết thủy đã dọa cho quý mẫu cường đại sợ hãi chạy mất, bây giờ một ngụm huyết thủy lại trực tiếp xử đẹp bốn con ác linh.

Lữ Minh Dương nhíu chặt chân mày, vừa rồi lúc bốn con ác linh này đang phóng đi, tựa hồ là bị vật gì cản lại trong một lúc, chuyện này là sao?

Hần bước nhanh về phía cửa.

Trước cửa gã cai ngục vẫn nằm im bất động trên nền đất, ngoài cửa hoàn toàn yên tĩnh, trong tiểu viện cô lập này bình thường rất ít khi có

người lai vãng, nhưng hiện tại trong sân đã có một người, một ông lão mặc y phục tù nhân.

Nhìn ông ta tựa hồ không dưới bảy mươi tuổi, lưng hơi còng, một tay cầm chổi, một tay cầm cái đồ hốt rác bằng sắt, đang rảo quanh trong sân, thỉnh thoảng lại quét một hai chiếc lá rụng vào trong đồ hốt rác.

Khoảng cách của lão và phòng biệt giam chỉ là vài bước chân, nhưng tựa hồ lão lại không có để ý tới tình hình ở chỗ này, thậm chí gã cai ngục ngã nằm ở cửa cực kỳ dễ thấy lão cũng không thèm chú ý, chỉ chăm chỉ quét lá rụng, thân nhiên quay đầu chậm rãi đi về phía xa xa.

Lữ Minh Dương mang theo gương mặt hồ nghi quay vào nhìn Hàn Di, Hàn Di đang ngồi xổm xuống kiểm tra Hầu Khánh Ba, nhìn cô ấy nhíu mày, tựa hồ Hầu Khánh Ba có điểm lành ít dữ nhiều.

Lữ Minh Dương lại quay đầu nhìn lại, phát hiện lão tù nhân ngoài cửa trong chớp mắt đã không còn nhìn thấy.

Nhìn dáng người khòm khòm của lão vừa rồi, bước đi khó khăn, lão tuyệt đối không có khả năng chỉ chớp mắt một cái đã rời khỏi tiểu viện này. Lữ Minh Dương cơ hồ quả quyết chuyện vừa rồi xảy ra nhất định có liên quan đến lão tù nhân này!

Lão tốt cùng là ai? Sao lại có thể cách một cánh cửa mà để thăng uy lực của huyết thủy lên cao như vậy? Lão vì nguyên nhân gì mà lại giúp mình một tay đây?

Lữ Minh Dương lại nhíu chặt chân mày, lão tù nhân một khi đã phiêu hốt bỏ đi, xem ra tựa hồ lão không muốn bại lộ thân phận của mình, cho dù mình có đuổi theo, chỉ sợ cũng khó có thể bắt kịp thân ảnh của lão.

“ Người đã không thể cứu, hồn phách cũng đang tan rã.” Hàn Di ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói. Mấy con ác linh tay sai này làm việc cũng thật sự là

quá sạch sẽ, chẳng những muốn đoạt mạng của anh ta, đến hồn phách cũng không buông tha, chỉ trong đoạn thời gian ngắn ngủi như vậy, hồn phách của Hầu Khánh Ba cũng bị bọn chúng triệt hạ, lần này có cầm chiêu hồn hương trong tay đi nữa, cũng không thể gọi anh ta ra để tiếp tục kể hết đoạn manh mối đó rồi.

Hầu Khánh Ba rốt cục cũng không thoát được, hai năm trước anh ta vì nguyên nhân đặc biệt gì đó mà thoát chết trong tai nạn thảm khốc đó, nhưng hôm nay anh ta vẫn là chết trong tay của ác linh.

Hoặc là có thể nói anh ta chết trong tay của mình. Nếu không phải bởi vì mình tìm tới anh ta để tra rõ chân tướng, thì ác linh cũng không đi hại anh ta. Lữ Minh Dương nhắm mắt lại, thở ra một hơi dài, kỳ thật đã sớm biết bản thân đến đây sẽ khiến cho Hầu Khánh Ba gặp nguy hiểm, nhưng mình vẫn đến đây, cuối cùng là anh ta đã chết, thậm chí đến khả năng làm quỷ cũng không có...

Cuối cùng kết quả thế nào? Vẫn như trước không thu được manh mối có giá trị nào cả.

Trước mắt chỉ biết một điều, chính là hai tuần trước khi tai nạn đầu tiên xảy ra, trên chiếc xe buýt mà Hầu Khánh Ba lái có phát sinh qua một sự kiện, cái sự kiện này có liên quan đến một nữ nhân...

Đến tột cùng là loại chuyện gì, còn nữ nhân liên quan đến chuyện đó là ai? Có phải chính là “Quý mẫu” hay không?

Câu đố vẫn hoàn câu đố, đầu mối mẫu chốt để giải câu đố giờ đây cũng đã đứt đoạn.

“ Gã này thì sao?” Hàn Di nhìn gã cai ngục nằm bất động dưới đất nói.

Lữ Minh Dương cười khở một tiếng, gã cai ngục cũng không có vấn đề gì, vấn đề là cái chết của Hầu Khánh Ba phải giải thích thế nào đây?

Hắn rút điện thoại gọi cho lão Mã, để lão giải quyết sự tình của Hầu Khánh Ba, sau đó kéo gã cai ngục vào trong phòng biệt giam, khép hờ cánh cửa lại, rồi cùng Hàn Di nhắc chân bỏ đi.

Đi ra đằng trước, một gã cai ngục khác thấy hai người đi ra, nhưng lại không thấy bóng dáng đồng sự của mình, liền chặn hai người lại hỏi:” lão Hà đâu rồi?”

“A, vừa rồi tiểu tử Hầu Khánh ba kia không được lễ phép cho lắm, lão Hà còn ở bên trong dạy dỗ hắn, chúng tôi đi ra trước.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói.

Cai ngục cười hắc hắc, nói:” Hầu Khánh Ba này bình thường nhìn cũng nhát cáy, không ngờ hắn cũng cứng đầu như vậy, bị nhốt trong chuồng chó hết một ngày mà còn dám quậy, hắc hắc...” Gã vừa cười thì nhìn thấy Hàn Di đi đằng sau Lữ Minh Dương, nhất thời lại ho nhẹ một tiếng, tựa hồ là ý thức được bản thân trước mặt mỹ nữ lại nói những từ thô tục như vậy quả thực có điểm bất nhã.

Cai ngục dẫn hai người ra đến cửa chính, Lữ Minh Dương ra vẻ vô tình hỏi:” Vừa rồi lúc đi ra, tôi hình như thấy có một lão tù nhân đang quét sân. Tù nhân trong này không phải đều bị nhốt lại hết sao?”

Cai ngục khẽ cười một tiếng nói:” Cái này cũng còn tùy người. Mấy lão phạm nhân thành thật thì cũng được ra ngoài hoạt động một chút, quét sân, làm vườn đại loại như vậy. Còn những tên không thành thật ngoại trừ lúc bệnh tật, thì bình thường đều bị nhốt lại.”

“ À...” Lữ Minh Dương gật đầu nói, “ Vừa rồi tôi thấy lão nhân kia tuổi cũng đã rất cao, lưng cũng đã còng, vậy mà vẫn chưa được thả ra, lão cũng thật khổ.”

“ Người cậu nói có thể là Cố Nhị Lăng rồi, lão bị kết án chung thân. Cậu đừng nhìn bề ngoài, nhìn lão lưng còng, kỳ thật thân thể xương cốt còn

rất cứng đó... Các cậu đi đi, tôi không tiễn xa được.” Cai ngục nói xong thì đóng cửa, Lữ Minh Dương dù còn chưa hỏi hết ý, nhưng cũng không thể kéo gã lại để hỏi thêm, chỉ đành cùng Hàn Di lên xe rời đi.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Góc Nhìn Khác

“ Chu Đình đã qua giai đoạn nguy hiểm.” Lữ Minh Dương ngắt điện thoại, leo lên xe, nhìn Hàn Di vừa cười vừa nói.

Hàn Di mỉm cười, nói:” Bước tiếp theo làm gì?”

Lữ Minh Dương vừa bật máy tính trên xe, vừa nói:” Cô cho là nên làm gì?”

Hàn Di giật mình thở dài, bản thân đơn thương độc mã đã từng phá không biết bao nhiêu vụ án, tiêu diệt vô số ác linh, không biết vì sao mà khi gặp được cái tên Lữ Minh Dương này rồi, bản thân dường dường là một chuyên gia do Bắc Kinh phái đến ngược lại không có một điểm chủ ý, lại muốn dựa dẫm vào hắn.

Hàn Di vừa suy nghĩ, vừa chậm rãi nói:” Hiện tại quan trọng nhất chính là phải nhanh chóng tìm được chỗ ẩn thân của đám quỷ này, tiếp theo mới có thể nghĩ đến việc tìm cách tiêu diệt hoàn toàn bọn chúng.”

“ Cô đúng.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói, “ Hiện tại tuy ca phẫu thuật của Chu Đình rất thành công, thoát khỏi nguy hiểm, nhưng mối đe dọa thực sự vẫn chưa được loại trừ. Nếu dây dưa với đám ác linh này quá lâu thì...”

Hắn khẽ thở dài, vừa thao tác trên máy tính, vừa nói:” Bây giờ phải gấp rút tra rõ chân tướng, mới có thể tìm được phương pháp khắc chế mấy con ác linh này.”

Hàn Di khẽ thở dài nói, “ Nhưng mà hiện tại đầu mỗi duy nhất cũng bị cắt đứt.”

“ Cũng chưa hẳn.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói, “ Người sống tra không được, chúng ta vẫn có thể bắt tay tra từ người chết.”

“ Bắt tay tra từ người chết?” Hàn Di hiếu kỳ nhìn Lữ Minh Dương, hỏi.

“ Hầu Khánh Ba nói trước vụ tai nạn khoảng hai tuần, trên xe từng phát sinh qua chuyện cãi vả có liên quan đến một nữ nhân, mà sự tình này rõ ràng là mấu chốt của toàn bộ vụ án. Tất cả người bị hại nhất định đều có liên quan đến sự tình này.” Lữ Minh Dương vừa nhìn tư liệu của các nạn nhân lướt qua trên màn hình, vừa nói: “ Trên đời này tuyệt đối không có bức tường nào mà gió không thể lọt qua, giữa hai sự kiện này có gần hai tuần thời gian, nói cách khác...”

“ Nói cách khác những nạn nhân này có thể đã nói qua sự tình này cho người nhà bọn họ biết!” Hàn Di tiếp lời nói.

Lữ Minh Dương âm đạm cười, nói: “ Đúng. Vậy cô cho là nên bắt đầu tra từ ai đây?”

Hàn Di thông thả nói: “ Tục ngữ thường nói phụ nữ thích buôn chuyện, các thím thường thường thích đem những chuyện mới mẻ trong ngày mình gặp được kể lại cho người nhà nghe...”

“ Cô lại đúng.” Lữ Minh Dương a a cười nói, “ Nhưng mà nếu là nữ nhân thì sẽ rất lẩm lời, người nghe thường là sẽ cho lọt vào tai trái, rồi lại cho ra tai phải.”

“ Ý người thì sao?” Hàn Di thở ra.

“ Nữ nhân không những thích nói, mà còn thích nghe. Nếu nam nhân đem một câu chuyện mới mẻ kể cho các chị em nghe, nhất định các cô sẽ

ghi nhớ trong lòng.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói,” Cho nên, chúng ta nên bắt đầu tra từ nam nhân, ai có khả năng kể lại chuyện này nhất, thì bắt tay tra từ người đó, tỷ như người này...”

Hàn Di liếc mắt nhìn tư liệu trên màn hình máy vi tính, Khâu Minh Quân, nhân viên trực thang máy. Người như thế công việc thường ngày cực kỳ buồn tẻ, bình thường về đến nhà tự nhiên sẽ không có chuyện gì để nói, như vậy chuyện này đương nhiên sẽ trở thành đề tài nói chuyện rồi.

Cô thầm thở dài một tiếng, ý nghĩ của Lữ Minh Dương quả nhiên khác người, cũng khó trách chính mình lại muốn nghe theo ý kiến của hắn.

Chiếc xe nhanh chóng lên đường trở lại thành phố, sau mấy chục phút hai người đã đến mục tiêu. Tư liệu trên máy tính cho biết vợ Khâu Minh Quân là Lưu Cầm hiện đang sống ở khu chung cư Thế Kỷ tại đông thành, quê của hai vợ chồng đều không phải ở đây, làm ăn tiết kiệm hơn mười mấy năm, mới mua được căn hộ ở chung cư này, còn chưa kịp nhận nhà, Khâu Minh Quân đã chết. Tuy hôm nay đã nhận được nhà, giấc mộng hai vợ chồng họ rốt cục đã thực hiện được, nhưng chỉ còn lại một mình Lưu Cầm lẻ loi dặt theo một đứa nhỏ tám tuổi sống qua ngày.

Lữ Minh Dương đứng ở cửa, trong lòng thoáng do dự. Hắn đưa tay lên, chuẩn bị gõ cửa, lại do dự mà buông tay xuống.

Hàn Di lẳng lẳng đứng ở sau lưng Lữ Minh Dương, cô có thể đoán được Lữ Minh Dương đến tột cùng vì chuyện gì mà do dự, từ kinh nghiệm những lần trước, phe mình chỉ cần phát hiện đầu mối nào đó, ác linh sẽ lập tức đuổi đến, sẽ đem đến nguy hiểm cho người ta. Hắn nhất định đang do dự có nên phá vỡ cuộc sống yên bình của hai mẹ con họ hay không, lần nữa khơi dậy vết thương lòng ba năm trước của bọn họ.

Chẳng qua trong lòng Hàn Di càng lo lắng chính là nếu bỏ qua đầu mối này, tuy hai mẹ con này sẽ không có việc gì, nhưng một đám ác linh kia

nhất định cũng sẽ vô sự, dù không tính Chu Đình trước mắt, thì đến sang năm sẽ lại có thêm chín người tử nạn. Sang năm rồi lại sang năm, lại có thêm bao nhiêu sinh mệnh vô tội gặp tai ương đây?

Cô đi lên phía trước một bước, chuẩn bị thay Lữ Minh Dương gõ cửa, Lữ Minh Dương đột nhiên lại giơ tay lên, giữ cô đứng lại

Hàn Di nhìn thấy Lữ Minh Dương đã nhú chặt chân mày, không khỏi cảnh giác trong lòng. Lữ Minh Dương nhẹ nâng cổ tay lên, đưa đồng hồ Emf đến trước mặt Hàn Di, số liệu trên mặt đồng hồ là cực cao. Thì ra Lữ Minh Dương do dự cũng không giống với suy nghĩ lúc nãy của cô, mà là hẳn cảm giác được chung quanh có ác linh tồn tại.

Lại để bọn nó đến trước một bước!

Hàn Di nhú chặt chân mày, nhẹ nhàng xuất ra cây tiểu nỏ, lên dây, lấp tên, sau đó nhìn Lữ Minh Dương nháy mắt ra hiệu.

Lữ Minh Dương hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng gõ cửa.

Bang, bang, bang, cửa sắt chống trộm phát ra thanh âm trầm thấp, tiếp theo loáng thoáng nghe được trong nhà truyền đến thanh âm của một đứa bé nói:” Mẹ, mở cửa!”

Lữ Minh Dương và Hàn Di trao đổi ánh mắt, nghe ngữ khí của đứa bé, tựa hồ trong nhà thực không có phát sinh chuyện gì dị thường. Nhưng sau một lúc lâu vẫn như trước không thấy ai ra mở cửa, Lữ Minh Dương lại gõ cửa tiếp, tiếp theo cửa nhà liền mở ra, một đứa bé trai tám tuổi đứng bên trong cánh cửa, xuyên qua cửa sắt chống trộm nhìn hai người nói:” Chú tìm ai?”

“ A, chào cháu, bọn chú là nhân viên bất động sản, không có người lớn ở nhà à?” Lữ Minh Dương nặn ra bộ dáng tươi cười nói.

“ Mẹ cháu ở trong nhà bếp.” Tiểu hài tử mở cửa, nói.

Lữ Minh Dương đi vào nhà trước, để cho Hàn Di có cơ hội thu lại cây tiểu nỏ.

Căn hộ không lớn, kết cấu gồm hai phòng ngủ một phòng khách, trang trí thập phần đơn giản, quả thực so với lúc nhận nhà thô không khác bao nhiêu, một bộ sofa nhỏ đặt giữa căn phòng khách trống trơn, nhưng mà nhà cửa lại được thu dọn cực kỳ sạch sẽ, làm cho người ta cảm giác được chủ nhà là người rất siêng năng.

Trong phòng bếp truyền đến từng trận thanh âm dao chặt xuống mặt thớt, tiểu hài tử dẫn hai người đi vào nhà, lại hướng vào trong kêu mẹ nó một tiếng, rồi lập tức chạy về phòng ngủ của nó, nhưng Lưu Cầm thực không có đi ra. Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, hướng sang Hàn Di nháy mắt ra hiệu, nhẹ nhàng hướng phía phòng bếp tiến tới.

Phòng bếp ngay bên cạnh phòng khách, dùng một vách kính mờ ngăn ra, xuyên qua tấm kính có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng người, đang chăm chú chặt thứ gì đó, Lữ Minh Dương kêu nhỏ một tiếng, nhưng cô ta không có phản ứng gì.

Lữ Minh Dương nhẹ nhàng kéo cửa kính ra, liền nhìn thấy Lưu Cầm đang đưa lưng về phía cửa, đang chăm chú chặt thứ gì đó trên tấm thớt, cái thứ gì đó sớm đã bị chị ta chặt đến không thể nhận ra nó vốn là thứ gì, màu đỏ của thịt, màu trắng của xương trộn lẫn vào nhau trên mặt thớt, còn trên bàn bếp thì đã ngập tràn huyết thủy đỏ bầm...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Tình Huống Nguy Hiểm

Nhìn cái đầu gà rơi trên mặt đất, Lữ Minh Dương nhú chặt mày, chị ta rõ ràng đã băm thịt gà nhuyễn như thịt băm rồi còn gì. Trước tiên hẳn trao đổi ánh mắt với Hàn Di, sau đó lại kêu một tiếng:” Lưu Cầm!”

Lưu Cầm đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt mở to một cách quỷ dị, trừng mắt dữ tợn nhìn Lữ Minh Dương, còn trong tay chị ta chính là đang cầm một thanh thái đao dính đầy huyết gà và thịt vụn, nhắm ngay đầu Lữ Minh Dương chém tới.

Lữ Minh Dương sớm đã có phòng bị, hơi lách người liền tránh thoát, thuận thế bắt lấy cổ tay Lưu Cầm, chuẩn bị đoạt lấy cây đao, nhưng chuyện làm hẳn bất ngờ chính là, lực tay Lưu Cầm lại mạnh đến kinh người, đòn bẻ tay đoạt đao vậy mà không có tác dụng, ngược lại chính hẳn bị chị ta vung vẩy làm mất thăng bằng, thân hình không tự chủ được tiến về phía trước một bước, nhất thời đã tiến vào phòng bếp.

Cánh cửa phòng bếp cũng không lớn, thân hình Lữ Minh Dương vừa tiến về phía trước một bước, liền chặn mất lối vào phòng bếp, bên ngoài Hàn Di sớm đã xuất ra tiểu nỏ, mặc dù sốt ruột muốn bắn nhưng cũng không có biện pháp.

Lữ Minh Dương bị Lưu Cầm kéo vào phòng bếp, vội vàng buông tay đang khống chế tay cầm đao của chị ta, nhanh chóng điều chỉnh trọng tâm, nhưng hẳn vẫn chưa kịp ổn định thân mình, cánh tay kia của Lưu Cầm đã

giơ lên, ngón tay cong lại như móc câu, hung hăng nhắm vào cặp mắt hấn mà móc tới.

Lữ Minh Dương lập tức nghiêng đầu tránh né, mặc dù hấn phản ứng nhanh nên cặp mắt yếu hại đã tránh thoát, nhưng là vẫn bị Lưu Cầm móc trúng vành tai, một cơn đau lạnh buốt truyền đến, Lữ Minh Dương vẫn bất chấp đau đớn, tay phải đỡ đòn, tay trái cùng lúc đánh ra, một chưởng đánh thẳng vào mặt Lưu Cầm, nhưng Lưu Cầm lại giống như con rối gỗ hay tượng đá vậy, không chút đau đớn, ngược lại lực phản chấn làm cho lòng bàn tay của Lữ Minh Dương một trận tê dại.

Lưu Cầm lại giơ tay phải đang cầm thái đao lên, nhắm vào cổ Lữ Minh Dương lao tới xả xuống.

Không gian trong phòng bếp cũng không lớn, nhiều nhất cũng chỉ đứng được hai người chứ không có chỗ trống để xoay qua xoay lại, cho nên căn bản là không có không gian né tránh, lùi lại phía sau chính là cửa, nhưng mà xớ rớ ngoài cửa còn có Hàn Di, nếu bất ngờ mà lui ra ngoài thế nào cũng sẽ đụng trúng Hàn Di, cứ cho là mình dùng sức hết văng được cô ấy nhưng như vậy cũng đã ảnh hưởng đến tốc độ, vậy thì làm sao có thể né thoát được một đao toàn lực của Lưu Cầm chứ?

Lữ Minh Dương một là không chơi, còn đã chơi thì phải chơi tới bến, dưới chân đạp mạnh một cái, cả người liền lao vọt về phía Lưu Cầm.

Lữ Minh Dương ập tới cực nhanh, tay trái giơ nghiêng lên, chặn lại cánh tay cầm đao của Lưu Cầm, tay phải gập lại đưa cùi chỏ ra, mạnh mẽ đánh tới cổ họng Lưu Cầm.

Cổ họng, chính là một trong những yếu huyết chí mạng trên thân thể con người, làm chủ hô hấp, duy trì mạng sống. Ngay lúc Lữ Minh Dương đánh mạnh vào, Lưu Cầm nhất thời hô hấp ngừng trệ, thân thể chộp mắt mềm nhũn, thái đao trong tay cũng rơi xuống mặt đất.

Lữ Minh Dương vẫn không ngừng tay, bởi vì đánh trúng cổ họng cũng chỉ có thể nhất thời làm chị ta tắt thở một lúc, tạm thời trong khoảng thời gian ngắn ngủi này thoát khỏi sự khống chế của ác linh, một khi chị ta khôi phục hô hấp, sẽ lại bị ác linh khống chế.

Tay trái Lữ Minh Dương nhanh chóng bịt mũi Lưu Cẩm, tay phải co lại bóp chặt hàm dưới của chị ta, Lưu Cẩm không khỏi lập tức ngửa đầu há miệng thật lớn. Mà ngoài cửa Hàn Di cũng sớm đã chen vào, lấy một cái chén trên bàn bếp hứng đầy một chén nước lạnh rồi lập tức đổ vào miệng chị ta.

Lữ Minh Dương buông tay ra, mặc dù Lưu Cẩm đã tựa vào thành bếp nhưng vẫn mềm oặt ngã xuống. Một chén nước lạnh tuy không thể trừ khử ác linh, nhưng cũng đủ để làm cho Lưu Cẩm ngoan ngoãn một lát.

Lữ Minh Dương vừa thở hộc ra một hơi, vừa lấy từ trong túi ra một bao da chứa ngân châm, rút ra một cây châm dài bốn tấc, đang chuẩn bị tiến hành thi châm trừ tà cho Lưu Cẩm, thì bỗng nhiên nghe được thanh âm một đứa bé trai ngoài cửa kêu lên:” Các người đang làm gì?”

May mắn có Hàn Di chặn ngay cửa, đứa nhỏ nhất thời không nhìn thấy rõ tình huống trong phòng bếp.

“A, không có gì, cái này...” Hàn Di vội vàng xoay người, đứng che ở cửa nhìn bé trai ngập ngừng nói, trong lúc nhất thời lại không tìm được cái cớ gì đối đáp.

Lữ Minh Dương nhanh chóng thu ngân châm vào lòng bàn tay, xuyên qua khoảng trống bên cạnh Hàn Di, nhìn đứa nhỏ mỉm cười nói:” Không có chuyện gì, ha ha.”

Đứa nhỏ hồ nghi nhìn hai người, nhú mày nói:” Các người không phải nhân viên bất động sản, các người... Mẹ tôi đâu? Mẹ--“ Nó kêu xong liền nhắm hướng phòng bếp lao tới.

Lữ Minh Dương trong lòng bất đắc dĩ thầm than một tiếng, tiểu tử này lại quá thông minh rồi. Hắn lách qua người Hàn Di đi ra trước cửa, xem ra chỉ đành vô nhân đạo một lần vậy.

Lữ Minh Dương nâng tay lên, đang chuẩn bị đánh ngất tiểu hài tử này, cho dù khiến nó nghĩ hai người bọn họ là cướp, cũng còn hơn để nó thấy chân tướng sự việc.

Nhưng bàn tay hắn vừa mới nâng lên, trong lòng đột nhiên máy động, bất ngờ nhấc chân lên, tung một cước vào đũa nhỏ. Thân thể nhỏ bé của nó trúng một cước toàn lực của Lữ Minh Dương nhất thời bay lên, đập thật mạnh xuống ghế sô pha trong phòng khách.

Hàn Di không khỏi kinh ngạc a lên một tiếng, Lữ Minh Dương tung ra chiêu này thật sự là quá bất ngờ, vốn cô biết rõ suy nghĩ của Lữ Minh Dương là muốn đánh xỉu đũa nhỏ này, nhưng không ngờ rằng hắn lại xuống tay nặng đến thế, bé trai này còn nhỏ như vậy, thân thể yếu ớt thì làm sao chịu nổi một cước này của hắn? Chỉ sợ thằng nhỏ này nếu không chết thì cũng chỉ còn lại nửa cái mạng.

Nhưng ở giây tiếp theo thì cô lại không còn nghĩ như vậy nữa, cô bỗng nhiên phát hiện thân mình của đũa nhỏ vừa ngã xuống sô pha đã lập tức mượn lực bật lên trở lại, thậm chí tốc độ phóng đi còn nhanh hơn cả lúc bị Lữ Minh Dương đá bay đi, Lữ Minh Dương tung một quyền hung mãnh đón lấy thân ảnh của nó, nhưng đến cái vạt áo của thằng nhỏ cũng không đánh trúng.

Lữ Minh Dương một quyền đánh hụt, nhất thời trong lòng thầm hô không tốt, quả nhiên đầu vai đã truyền đến một trận đau nhức, thân thể không tự chủ được lập tức mất thăng bằng ngã xuống.

Đũa nhỏ một chưởng đánh trúng bả vai Lữ Minh Dương, thân ảnh lại lập tức lóe lên, trực chỉ Hàn Di đứng ở cửa phòng bếp phóng tới. Hàn Di tại

một khắc thẳng nhỏ bật dậy từ ghế sofa cũng đã cảnh giác rồi, giờ phút này nhìn thấy một cái bóng xám hướng mình đánh tới, cây tiểu nỏ thủ sẵn trên tay lập tức siết cò, phách một tiếng nhẹ, một mũi tên màu bạc từ trong cửa bay ra, đáng tiếc tốc độ của thẳng nhỏ này quá nhanh lại cộng thêm thân thể nó nhỏ gầy, nên cúi đầu một cái đã tránh thoát, mũi tên bay đi cắm thẳng vào ghế sofa trong phòng khách.

Thẳng nhỏ lộn một vòng trên sàn nhà, né thoát nỏ tiễn của Hàn Di, người đã lộn vào trong phòng bếp, một tay nhặt lên thanh thái đao rơi trên mặt đất, tung người trở lại nhằm Hàn Di chém tới.

Thân thủ Hàn Di tuyệt đối không phải tầm thường, uốn người ra sau dùng thế “thiết bản kiều” tránh thoát một đao phạt ngang của đứa nhỏ, đồng thời mũi chân móc lên, một cước đá trúng tiểu hài tử, thuận thế đá văng nó ra khỏi phòng bếp.

Tiểu hài tử thế nhưng khiến người ta không thể ngờ tới lại có thể lộn người trong không trung, giơ thái đao lên nhằm Lữ Minh Dương đang ở dưới đất chém tới.

Hàn Di không khỏi cả kinh trong lòng, nhanh chóng bật thẳng dậy, xoay người nhìn lại, may mắn Lữ Minh Dương đã lộn một vòng dưới đất, vất vả tránh thoát.

Hàn Di vừa mới thở ra một hơi, lại nghe thanh phong từ phía sau truyền tới, vội vàng tung người nhảy lên, nhảy ra khỏi phòng bếp, thì ra là Lưu Cẩm dùng tay như đao chém ra một nhát, nếu vừa rồi mình phản ứng chậm một chút, nhất định đã bị chị ta chém trúng eo.

Lưu Cẩm nường mày trợn mắt, lồm cồm từ mặt đất đứng lên, thuận tay cầm lấy một con dao nhọn trên bàn bếp, hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Di, từng bước một tiến tới.

Mà trong phòng khách Lữ Minh Dương sớm đã giao đấu với thằng nhỏ kia, nhóc này tuy còn nhỏ sức yếu, nhưng thân thủ nhanh nhẹn, nhảy tới nhảy lui nhanh như điện khiến cho Lữ Minh Dương không chiếm được nửa điểm lợi thế, ngược lại còn nhiều lần lâm vào tình huống nguy hiểm, phải cố hết sức mới có thể ứng phó được.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Ngân Châm Khu Ma

Không gian chật hẹp trong phòng ngập tràn nguy hiểm, Hàn Di nhảy một cái thoát ra khỏi phòng bếp, đôi tay nhanh nhẹn kéo nỏ lắp tên, giơ lên nhắm ngay mi tâm Lưu Cầm.

“Đừng!” Lữ Minh Dương né thoát một đòn công kích của tiểu quý, liếc thấy Hàn Di đang cầm nỏ nhắm bắn Lưu Cầm, vội vàng kêu lên một tiếng.

Nỏ trên tay Hàn Di vẫn nhắm thẳng mi tâm Lưu Cầm, cẩn nhẹ rằng một cái, cổ tay run lên, một mũi tên bạc bắn ra, Lưu Cầm chột phát ra một tiếng tru tê tâm liệt phể, mũi tên bắn trúng chính là đùi phải chị ta.

Bước chân của chị ta lại không hề ngừng trệ, ngược lại càng nhanh thêm ba phần, kéo lê một cái chân bị phể giống như zombie lao về phía Hàn Di.

Hàn Di nhẹ lướt về phía sau một bước, trong tay không chút chậm trễ đã lắp xong tên, cổ tay lại nâng lên nhắm vào mi tâm Lưu Cầm.

Lữ Minh Dương phân tâm chú ý đến hành động của Hàn Di bên này, nên bản thân càng lâm vào tình huống nguy hiểm, một tay hăn quơ lấy cái ghế dựa, phang mạnh vào thân ảnh của đứa nhỏ đang bay tới, đứa nhỏ cũng nhanh như điện chớp tránh thoát một chiêu.

“Đừng giết chị ta!” Lữ Minh Dương kêu lên, “Bọn họ vô tội! A...”

Trong lúc hấn phân tâm, tiểu quỷ lại lao người đâm tới, cái đầu húc thẳng vào ngực Lữ Minh Dương, nhất thời húc cho Lữ Minh Dương lùi liên ba bước.

Hàn Di cắn chặt hàm răng, lại kích hoạt lấy nỏ, mũi tên màu bạc cắm thẳng vào vai phải Lưu Cẩm, kèm theo là một tiếng tru đau đớn của chị ta, cây dao nhọn nhất thời rơi xuống đất.

Hàn Di tung người bay lên, một cước trên không đá thẳng vào cổ họng Lưu Cẩm, thân hình chị ta nhất thời bay đi, bị đá trở vào trong phòng bếp.

Thân hình Hàn Di vẫn chưa tiếp đất, đứa nhỏ kia đã buông Lữ Minh Dương, tru lên một tiếng nhắm Hàn Di đánh tới.

Hàn Di lơ lửng giữa không trung, vận lực lắc eo một cái, thuận tay đem tiểu nỏ quét ra, đứa nhỏ tựa hồ biết lợi hại, cũng lắc hông một cái, khó khăn lắm mới hãm lại được thân hình, nháy mắt đã đứng dưới mặt đất. Mà Hàn Di rốt cục cũng không còn lực để xoay người, đành để thân thể trong tư thế nằm ngửa mà rơi xuống mặt đất.

Đứa nhỏ chờ cho Hàn Di hết lực mà ngã xuống, đang chuẩn bị thừa cơ phóng người đánh tới, cước bộ còn chưa kịp di động, cả người lại đột nhiên giống như kiệt lực ngã oặt xuống mặt đất.

Hàn Di bật dậy từ mặt đất, nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của Lữ Minh Dương đứng ở một bên, còn đứa nhỏ đã bị đâm một châm vào huyết Ngọc Châm đằng sau ót, thân châm vẫn còn rung rung.

“Quý nhập.” Lữ Minh Dương thở dài một tiếng, lần nữa lấy ra túi ngân châm, chuẩn bị khu quỹ cho hai mẹ con Lưu Cẩm.

Cái gọi là quý nhập, dĩ nhiên là nghiêm trọng hơn nhiều so với bị trúng tà. Trúng tà chỉ cần thanh trừ tà khí trong cơ thể là được, nhưng quý nhập thì phức tạp và nguy hiểm hơn nhiều, đó là ác linh trực tiếp nhập vào bên

trong cơ thể con người, trong quá trình khu ma chỉ cần sơ sót một điểm nhỏ, liền làm tổn thương đến bản thể, thậm chí đến tánh mạng cũng khó mà giữ được.

Lữ Minh Dương trước tiên dùng ngân châm phong bế cổ họng hai người lại, khiến cho ác linh tạm thời không thể khống chế thân thể họ, sau đó kéo hai người ra ngoài phòng khách, để nằm dài trên sàn nhà, không khỏi âm thầm thở dài.

Hàn Di tìm được một cái băng gạc trong ngăn kéo, liền cầm máu vết thương cho Lưu Cẩm, sau đó lên dây lắp tên cho tiểu nô, rồi gật nhẹ đầu với Lữ Minh Dương một cái, nhàn nhạt nói:” Bắt đầu đi.”

Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng, từ trong người lấy ra cái mắt kính chỉ còn lại một tròng kia đeo lên. Sự tình quý nhập cũng không phải lần đầu mình gặp, nhưng mà thi châm khu ma thì lại là lần đầu tiên mình tiến hành. Thường thường thời gian bị quý nhập cũng không thể kéo dài được bao lâu, sau một thời gian tự nó sẽ phải thoát ly khỏi thân thể người ta, nhưng nếu con quý này đủ mạnh, thì kết quả cuối cùng chính là làm cho thân thể người ta đồng thời tồn tại hai linh hồn, cuối cùng sẽ trở thành đối tượng nghiên cứu của “Trung tâm nghiên cứu dị nhân”.

Giống như tình huống quý nhập trước mắt này, đây tuyệt đối sẽ không có chuyện ác linh tự mình xuất ra. Lữ Minh Dương thầm thở dài một tiếng, phương pháp khu ma của viện nghiên cứu linh dị quả thực là quá phức tạp, cần phải thi châm hơn sáu mươi huyệt vị toàn thân, đem tà khí toàn thân dẫn lên đầu, sau đó thông qua thất khiếu bức ra khỏi cơ thể, trong đó chỉ cần có một châm sơ sót, sẽ khiến cho quá trình khu ma thất bại, hậu quả nhẹ thì khiến cho hồn phách bản thể bị tổn thương trở thành người thực vật hoặc tâm thần, nghiêm trọng thì hồn phách lập tức bị tiêu tán.

Lữ Minh Dương cầm chắc ngân châm, trong lòng không khỏi nhớ đến tại Tam Hà thôn tình huống lúc Chu Đình bị hồng y nữ quý nhập vào, lúc

đó Kim lão thái chỉ cần dùng vài câu chú ngữ liền khuấy phục được ác linh, biện pháp nhanh gọn, xem ra pháp thuật thần bí trong dân gian vẫn có giá trị sử dụng nhất định. Nhưng mấy lão gia hỏa trong viện nghiên cứu lại nói những thuật pháp dân gian này không có cơ sở khoa học, cự tuyệt tiếp thu.

Lữ Minh Dương hít sâu một hơi, bắt đầu châm cứu từ tứ chi của Lưu Cầm, cẩn thận nhắm chuẩn huyết vị bắt đầu thi châm, từng chút từng chút đem tà khí trong người chị ta dẫn lên đầu.

Sau khi châm được hơn năm mươi châm, trán Lữ Minh Dương đã ướt đầm mồ hôi mẹ mồ hôi con, hấn ngẩng đầu lên nhìn Hàn Di ra hiệu, Hàn Di gật đầu, nhẹ nâng tiểu nỏ trong tay lên, cảnh giác.

Tay trái Lữ Minh Dương cầm lấy bao ngân châm, tay phải nhẹ nắm lấy cây ngân châm trên cổ họng Lưu Cầm, lại hít sâu một hơi, đột nhiên đem cây ngân châm kia nhổ lên.

Lưu Cầm tức khắc mở mắt, đôi mắt chị ta toàn một màu đỏ, trừng mắt hung dữ nhìn Lữ Minh Dương, cái miệng há to lộ ra hai hàm răng trắng nhọn, tựa hồ muốn ăn tươi nuốt sống Lữ Minh Dương, phát ra một trận tiếng rống như mãnh thú, sau đó bắt đầu lắc đầu một cách điên cuồng, nhưng thân thể lại không thể nhúc nhích, chỉ có cái đầu đập xuống sàn nhà phát ra một trận tiếng nổ bình bình.

Tay trái Lữ Minh Dương đè mạnh xuống ngực Lưu Cầm, tay phải bắt châm đâm mạnh xuống huyết thiên đột trước ngực chị ta. Ngay sau đó lại nhanh chóng rút từ trong bao da ra một cây ngân châm, lần nữa châm lên cổ họng chị ta.

Hiện tại toàn bộ tà khí của ác linh đã bị áp chế ở trên đầu Lưu Cầm, quá trình khu ma cũng tiến vào thời khắc mấu chốt nhất – đem ác linh hoàn toàn tống xuất ra ngoài cơ thể.

Lữ Minh Dương giữ chặt đỉnh đầu Lưu Cầm, lại đem một cây châm cắm ở mi tâm chị ta, nhất thời Lưu Cầm phát ra một tiếng tru chói tai, cái đầu rớt cuộc đã không thể lắc lư được nữa, chỉ có thể trừng đôi mắt màu đỏ hung dữ nhìn chăm chăm Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương hai tay bắt châm, không chút chậm trễ châm ngay vào hai huyệt thái dương của chị ta, lúc này Lưu Cầm ngay cả năng lực tru lên cũng không còn, chỉ còn có thể trừng mắt nhìn chăm chăm Lữ Minh Dương, ánh mắt đỏ ngầu lộ ra một trận thống khổ cùng cực.

Lữ Minh Dương không hề có chút thương hại nào trong lòng, rút ra một cây ngân châm cuối cùng, cực kỳ kiên quyết châm xuống nhân trung của Lưu Cầm.

Ngân châm nhập huyết, Lưu Cầm không tự chủ được há rộng miệng, một tiếng tru theo đó vang lên, một cột khói đen đặc quánh từ trong miệng chị ta ào ào thoát ra, trong không trung dần dần ngưng tụ lại thành hình dáng một nữ nhân, mà Hàn Di bên cạnh sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, “tạch” một tiếng vang nhẹ, một mũi tên bạc đã xuất hiện ở mi tâm bóng đen kia.

Bóng đen nhất thời vụn vụn ngã xuống mặt đất, mở to cái miệng đen ngòm nhưng lại không thể phát ra một tiếng tru nào.

Đột nhiên đứa nhỏ bên cạnh lại giãy dựa thân mình, Lữ Minh Dương thăm cả kinh, theo đạo lý mà nói thì ngân châm của mình cắm ở cổ họng của nó, ác linh tuyệt đối không có khả năng tái khống chế thân thể đứa nhỏ này.

Đứa nhỏ đột nhiên cũng há to miệng, tiếng thét chói tai của trẻ con vang lên, một cổ khói đen đậm đặc từ trong miệng đứa nhỏ thoát ra...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Sinh Ly Tử Biệt

Ác linh bất ngờ đột phá sự phong bế của ngân châm, tự mình thoát ly khỏi thân xác đứa nhỏ.

Lữ Minh Dương thâm cả kinh, khói đen đã biến hóa thành hình dáng một trung niên nam tử, biểu tình hung ác quay đầu nhìn hẳn.

Hàn Di vẫn còn chưa lắp tên lên nỏ, trong tay mình ngoại trừ ngân châm thì không có thứ vũ khí nào hữu dụng, mà đem ngân châm đi đối phó với loại ác linh vô hình này căn bản là không có một chút tác dụng nào. Lữ Minh Dương vội vàng thối lui nửa bước, chặn trước người Hàn Di, hy vọng có thể cầm cự một chút, để Hàn Di hoàn thành việc lắp tên.

Nhưng mà ác linh này không có xông lên, nó hung dữ ngoác miệng quay qua nhìn Lữ Minh Dương, làm ra bộ dáng giống như là đang gào lên giận dữ, nhưng lại không có nửa điểm thanh âm phát ra, sau đó lướt tới bên cạnh ác linh đã bị tống xuất khỏi thân thể Lưu Cầm.

Mi tâm nữ quý đang cầm một mũi tên bạc, thân thể thống khổ giãy dụa. Trung niên quý hồn có vẻ rất lo lắng, hai tay hốt hoảng ôm lấy thân thể vô hình kia, nhưng khi hai tay chạm vào thì chỗ đó chợt hóa thành một làn khói nhẹ, chậm rãi lượn lờ trong không trung.

Lữ Minh Dương nhíu chặt chân mày nhìn hai ác linh này. Quý cũng là từ người mà thành, tự nhiên cũng có tình cảm, hai ác linh này có lẽ chính là

đôi vợ chồng bị mất mạng trong vụ tai nạn đầu tiên, không ngờ bọn họ sau khi chết vẫn phải lần nữa nếm trải cảnh sinh ly tử biệt những tưởng chỉ khi là con người mới có.

Cuộc sống của con người có biết bao nhiêu chuyện đau khổ, vong linh không phải cũng như vậy đó sao?

Lữ Minh Dương nhẹ thở dài một tiếng, quay đầu liếc nhìn Hàn Di. Hàn Di đã lấp xong tên, nỏ tiễn đã nhắm vào ác linh, ngón tay nhưng lại tạm dừng ở lấy nỏ.

Lữ Minh Dương nhẹ thở dài, khép nhẹ đôi mắt lại.

Hàn Di yên lặng nhìn hai ác linh trên mặt đất, siết nhẹ lấy nỏ.

Ác linh dù sao vẫn là ác linh, có lẽ bọn họ khi còn sống là người tốt, có lẽ bọn họ vốn là một đôi “thiện quý”, nhưng bọn họ đã bị “quỷ mẫu” nô dịch, bọn họ đã và đang tàn sát những người vô tội.

Nỏ tiễn chuẩn xác bắn vào gáy ác linh, đầu mũi tên lú ra khỏi mi tâm của nó, quý hồn nam tử đột nhiên ngửa đầu lên trời, thân thể run bắn lên, ánh mắt oán hận trừng trừng liếc nhìn hai người, thân thể dần dần tiêu tán, hóa thành một làn khói nhẹ, lãnh đãng bay ở trong phòng, xoắn xít vào làn khói của thể tử mình, cho đến khi nỏ tiễn ở mi tâm rơi xuống, hai ác linh rốt cục hoàn toàn tiêu tán vô hình...

Nhìn Lưu Cầm toàn thân phủ đầy ngân châm, Lữ Minh Dương thầm thở dài một hơi, bắt đầu thu hồi từng mũi châm một.

Hàn Di nhặt lên mũi tên rơi trên mặt đất, sau đó xếp cánh nỏ lại cất vào, một hồi chiến đấu lúc này mặc dù không tính là quá hung hiểm, nhưng tuyệt đối có thể gọi là ác liệt, cô điều hòa lại hô hấp một chút, liếc nhìn qua Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương rút lên một cây gân châm cuối cùng, Lưu Cầm chậm rãi mở mắt, chị ta hơi động đậy liền rên nhẹ một tiếng, cơn đau từ cánh tay và đùi truyền đến khiến chị ta đột nhiên tỉnh táo lại.

Chị ta mở to mắt nhìn cảnh hỗn loạn trong phòng khách, trước mặt là một đôi nam nữ xa lạ, còn đứa con trai của mình lại nằm ở bên cạnh, chị ta đột nhiên bò dậy, lập tức nhào sang ôm lấy đứa nhỏ, lớn tiếng kêu tên nó.

“ Nó không sao, chỉ là đang hôn mê thôi.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói.

“ Các người là ai, các người làm gì con tôi vậy!” Lưu Cầm lớn tiếng kêu lên.

“ Chị không nhớ đã xảy ra chuyện gì sao?” Lữ Minh Dương làm bộ ngạc nhiên hỏi.

Lưu Cầm nghếch mặt ra, bỗng nhiên lớn tiếng la lên:” Rõ ràng là tôi đang nấu cơm, nhưng sao bây giờ lại như vậy? Đến tột cùng chuyện này là sao? Tôi chẳng nhớ được gì cả! Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì!”

Lữ Minh Dương cười thầm, từ trong người lấy ra tấm thẻ cảnh viên, đưa ra trước mặt Lưu Cầm, nói:” Tôi là cảnh sát. Vừa rồi có người báo án nói nghe được trong nhà chị có tiếng động bất thường, khi chúng tôi đến đây thì trong này đã là như vậy rồi. Phòng chừng là có người đánh thuốc mê chị, sau đó vào nhà cướp bóc rồi.”

“ Vào nhà cướp bóc?” Lưu Cầm sửng sốt, sau đó lại vội vàng ôm lấy đứa con, kêu lên:” Con trai tôi sao vậy? Nó có làm sao không? Tỉnh dậy, con mau tỉnh dậy, đừng dọa mẹ a.”

Lữ Minh Dương tiến lên giữ chặt Lưu Cầm đang lắc mạnh con trai, nói:” Nó không sao đâu, chỉ đang hôn mê thôi, chị đang bị thương, hay là cầm máu cho chị trước, cẩn thận không thì vết thương nhiễm trùng.”

Lưu Cầm thoáng trấn định một chút, lại đột nhiên xoay người giữ chặt tay Lữ Minh Dương, kêu lên:” Các người là cảnh sát? Nhất định phải bắt hết đám ác ôn đó a... Cậu nói chuyện này là sao, cậu nhìn xem nhà tôi giống nhà có tiền lắm sao chứ? Mấy chuyện xui xẻo này sao cứ rơi xuống đầu chúng tôi a. Tôi đã gây nên tội nghiệt gì chứ a, cha đứa nhỏ chết sớm, để lại căn nhà tồi tàn này vậy mà còn có người muốn vào đây cướp của...”

Lưu Cầm vừa khóc vừa la, Lữ Minh Dương bất đắc dĩ an ủi chị ta mấy câu, trong lòng tính toán nên bắt đầu hỏi từ đâu.

“ Chị nói chồng chị đã mất sao?” Lữ Minh Dương hạ giọng, băng quơ hỏi.

“ Mất hai ba năm rồi. Cậu nói xem sao anh ấy lại nhẫn tâm như vậy a, bỏ lại cô nhi quả phụ chúng tôi một mình chịu khổ a...” Lưu Cầm tru lên.

“ Anh ta chết như thế nào?” Lữ Minh Dương tiếp tục hỏi.

“ Anh ấy bị tai nạn xe!” Lưu Cầm vừa oán hận nói, vừa muốn ôm lấy đứa con, miệng vết thương trên tay bị động gây đau, không kiềm được lại khóc thét lên.

Lữ Minh Dương liền ôm lấy đứa nhỏ đặt lên sofa, đợi Lưu Cầm ngồi xuống bên cạnh nó, rồi lại hỏi:” trước khi chồng chị chết một vài hôm có nói cho chị nghe sự tình gì đặc biệt không?”

“ Sự tình đặc biệt? Sự tình đặc biệt gì chứ?” Lưu Cầm khó hiểu nói.

“ Ờ, anh ta có kể cho chị nghe, khi anh ta đi xe buýt, chứng kiến cảnh người ta gây gỗ gì đó? Ờ, có liên quan đến một nữ nhân.” Lữ Minh Dương mớm hỏi.

“ Cậu hỏi chuyện này làm gì? Chuyện đó và nhà bị cướp có quan hệ sao?” Lưu Cầm hồ nghi nhìn Lữ Minh Dương nói.

Lữ Minh Dương nhất thời vừa buồn bực vừa bất đắc dĩ, đúng là chuyện này chẳng liên quan gì đến tình huống trước mắt. Hắn bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, nói:” Chị không cần quan tâm mấy chuyện này, chị chỉ cần trả lời vấn đề tôi hỏi là được.”

Lưu Cầm nhất thời cảnh giác ôm lấy con trai của mình, nhìn Lữ Minh Dương kêu lên:” đến tột cùng các người là ai, các người muốn gì!”

Lữ Minh Dương nhất thời bó tay, cũng khó trách Lưu Cầm hoài nghi, bất luận người nào ở trong tình huống trước mắt này cũng sẽ hoài nghi mà thôi. Hắn nhẫn nại muốn lần nữa làm yên lòng Lưu Cầm, trong đầu suy nghĩ nên làm cách nào để ổn thỏa đây.

Hàn Di lại sớm đã mất kiên nhẫn, cô tiến lên phía trước hai bước, bang một tiếng xuất ra tiểu nỏ, kéo dây lắp tên, lập tức chia thẳng vào mi tâm Lưu Cầm, vẻ mặt lạnh như băng nói:” Bây giờ ta hỏi người cái gì thì người đáp cái này!”

Lưu Cầm nhất thời choáng váng, nhìn đầu mũi tên bạc lóe lên ngân quang lạnh lẽo, ôm chặt lấy đứa con đang hôn mê, lắp ba lắp bắp nói không nên lời.

Lữ Minh Dương chỉ đành cười khổ, lần này chỉ sợ tội danh “Cảnh sát vào nhà cướp của” mình trốn không thoát rồi...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Nguyên Cớ

Nửa đêm, trên chuyến xe buýt cuối cùng trong ngày, một cô gái ngồi dựa vào cửa sổ ở băng ghế sát cửa sau.

Cô gái không tính là xinh đẹp lắm, nhưng lại có một khí chất thanh nhã, khiến cho người ta không khỏi sinh lòng yêu thích.

Người trên xe cũng không nhiều, ngồi rải rác khắp nơi, trên xe có vẻ hơi trống trải. Có lẽ là bởi vì đã gần nửa đêm, mọi người ai cũng có chút mệt mỏi, nên trên xe cực kỳ yên lặng, chứ không giống như ban ngày ồn ào tiếng người ta nói chuyện, chỉ có tiếng động cơ vang vọng trong buồng xe, đều đều và buồn chán.

Xe dừng lại, một người đi lên, là một gã đàn ông khoảng ba mươi tuổi, nhìn quần áo trên người gã thì thấy giống như một tên lưu manh, bước chân gã lão đảo, từ trên người gã, mùi rượu bốc ra nồng nặc tràn ngập cả buồng xe.

Gã lão đảo đi đến cửa sau, liếc mắt nhìn cô gái, miệng phát ra một tràng cười dâm dăng khiến người ta phát nôn, đặt mông ngồi xuống bên cạnh cô gái.

Thân mình cô gái khẽ run lên, tựa hồ có chút sợ hãi, co người nép sát cửa sổ.

Gã say đó lợi dụng lúc xe buýt để pa, giả bộ ngồi không vững, thân mình nhất thời nghiêng ngã dựa vào người cô gái. Cô gái vẻ mặt ghê tởm, dùng bả vai hất gã ta ra, gã say lại giống như không xương, cười hắc hắc rồi lại tiếp tục tựa vào.

Cô gái có chút tức giận, cô dùng tay đẩy gã say ra, đứng lên muốn đổi một chỗ ngồi khác, nhưng gã say lại dùng một tay chụp lấy thanh chắn trước mặt, chặn cô gái lại, đầu thì lắc qua lắc lại, nhất thời tựa lên bụng của cô gái, hơn nữa còn cố ý dùng mũi hít một hơi thật mạnh.

Mặt cô gái đỏ bừng, vừa lùi về sau để tránh, vừa đảo mắt nhìn những hành khách trong buồng xe, có ý tìm kiếm một sự giúp đỡ, nhưng lại phát hiện mình nhìn đến đâu, thì người ở đó cũng làm ra vẻ không thấy gì hết, từng người một đều vô tình ngoảnh mặt nhìn đi nơi khác.

Gã say được nước lấn tới, gã cười hắc hắc, tay cũng đã bắt đầu không chịu yên, một cánh tay đã vòng ra sau lưng cô gái, đặt tay lên hông kéo cô xích lại trong khi đầu gã lại ủ tới.

Cô gái tức giận, dùng sức đẩy cái đầu của gã say ra, tiếp theo chính là giơ tay tát một cái, tiếng bạt tay chát chúa vang lên, cô gái mắng:” lưu manh!”

Lúc này hành khách trên xe rất cục có phản ứng, bọn họ làm như chỉ mới phát hiện ra sự tình bên này, vội vàng xoay đầu qua nhìn, có ánh mắt tỏ ra thương hại, lại có ánh mắt lạnh lùng, lại có ánh mắt hả hê khi thấy người khác gặp họa.

Gã say hung dữ liếc mắt nhìn một vòng hành khách trên xe, theo ánh mắt của gã, người trên xe lại như không thấy chuyện gì đều quay đầu nhìn đi nơi khác. Gã thô bạo kéo cô gái ngồi xuống, cô khóc, cô vùng vẫy, cô kêu cứu, tiếng khóc thê lương vang vọng trong buồng xe.

Y phục đã bị xé rách, rớt cục đã kinh động đến tài xế buýt ở phía trên. Tài xế quay đầu về phía gã say kia thét lên một tiếng, nói:” Mày làm gì đó!”

Gã say ngừng tay, giương mắt nhìn tài xế, khuôn mặt cười thô bỉ nói:” Tao dạy vợ thì mắc gì tới mày!”

Cô gái thừa cơ chui qua bên dưới thanh chắn ra khỏi chỗ ngồi, chạy về phía trước xe, vừa chạy, vừa la:” Tôi không biết y, y là lưu manh.”

Gã say rượu ngã lưng tựa vào ghế ngồi, khuôn mặt thô bỉ cười nói:” Đến ông xã cũng không nhận ra, em thật đáng đánh đòn.”

“ Bác tài, dừng ở đồn công an, để cảnh sát gô cổ cái thứ bại hoại này!” Cô gái chạy đến phía sau bác tài, phần nộ trừng mắt nhìn gã say, la lên.

Gã say vừa nghe mấy lời này, sắc mặt nhất thời tối sầm lại, từ chỗ ngồi bật dậy, vừa đi về phía cô gái, vừa tức giận nói:” Em thật đáng ăn đòn!”

Tài xế đột nhiên thắng xe lại, gã say nhất thời đứng không vững, lão đảo ngã xuống sàn. Tài xế cho xe dừng lại, nhìn gã say nói:” Tao thấy mày muốn ghé thăm đồn công an thiệt phải không?”

“ Bác tài, phía trước là đồn công an, mau lái xe đến đó, đem cái tên bại hoại này giao cho cảnh sát!” Cô gái sửa sang lại quần áo bị xé rách, nước mắt lưng tròng nói.

“ Bây giờ là mấy giờ rồi, đến đồn công an cái gì chứ, tôi còn phải về nhà gấp đó.” Bỗng nhiên một tiếng phụ nữ kêu lên, nhất thời trong xe một cảnh nhốn nháo, xí xô xí xào điếc cả tai.

Tài xế khó xử liếc mắt nhìn cô gái, quay đầu nhìn gã say kêu lên:” Mày còn không nhanh lăn xuống xe!”

Gã say này tựa hồ ngã một cú không nhẹ, lồm cồm từ dưới đất bò dậy, hung dữ trừng mắt nhìn tài xế rồi chỉ vào cô gái, hung hăng nói:” Được lắm, con mắt kia, mày đợi đó!” Sau đó xoay người mở cửa sau xe buýt nhảy xuống.

Bác tài tiếp tục khởi động xe, nhưng bên trong buồng xe thì lại không còn yên tĩnh như lúc đầu, cô gái ngồi ở phía trước, nghe được sau lưng có người bàn tán xôn xao, cô cảm thấy có người nói xấu mình, cảm thấy tất cả mọi người trên xe đều nhìn chằm chằm vào mình, cảm thấy ánh mắt bọn họ như dao nhọn sắc bén cắt lên lưng của mình, cô cảm thấy dưới ghế ngồi mọc đầy kim châm, một khắc cũng không thể ngồi tiếp nữa.

Ở trạm dừng tiếp theo cô gái yêu cầu bác tài ngừng xe, cô hung hăng liếc mắt nhìn một vòng hành khách trên xe, xuống xe...

Lữ Minh Dương vừa mở cửa xe, vừa cẩn thận nhớ lại từng chi tiết trong lời kể của Lưu Cầm, chuyện này thật ra cũng không tính là chuyện gì nghiêm trọng, thời gian đã qua lâu như vậy khó trách Lưu Cầm khó khăn lắm mới nhớ lại được.

Con gái thành thị cơ hồ ai cũng đã từng bị sắc lang quấy rối trên xe buýt, cho dù là quấy từng lên giống như trường hợp này cũng không phải là chuyện hiếm gặp. Điều duy nhất khiến Lữ Minh Dương thờ dài ngao ngán chính là lúc đó trên xe có nhiều người như vậy nhưng ngoại trừ bác tài thì tất cả mọi người đều lạnh lùng đứng đưng, chẳng những không ra tay giúp đỡ mà còn cản trở giao tên lưu manh cho đồn cảnh sát.

Có lẽ đây cũng chính là nguyên nhân bọn họ bị ác linh hại chết.

Hiện tại có thể khẳng định sự tình này chính là nguyên cố, mà cô gái bị lưu manh quấy rối kia chính là “Quý mẫu”, nhưng câu đố như trước vẫn chưa có đáp án.

“ Haiz...” Hàn Di than nhẹ một tiếng, là một nữ nhân, cô càng thấu hiểu sự bất lực cũng như cảm phần của cô gái lúc đó, nhưng vụ án trước mắt vẫn như cũ không có gì tiến triển. Lúc đó cô gái chỉ là xuống xe mà thôi, thực không biết làm sao cô ta lại chết.

“ Bây giờ trước tiên phải tra ra thân phận cô gái này cũng như nguyên nhân gây ra cái chết của cô ta.” Hàn Di nói.

Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng, hiện tại manh mối cơ bản đều đã đứt, tuy biết nguyên do sự tình, nhưng lúc đó cô gái cũng không có chết ở trên xe buýt, càng không có lưu lại tên tuổi địa chỉ, thì làm sao tra ra thân phận của cô ta đây?

Hiện tại còn một manh mối duy nhất chính là đoạn thời gian đó.

Sự tình này phát sinh khoảng hai tuần trước vụ tai nạn, nếu cô gái này đúng thật là nữ quý gia thì, thời gian tử vong của cô ta chỉ có thể nằm trong khoảng hai tuần này, hiện tại việc cần làm chính là phân tích báo cáo tử vong trong đoạn thời gian đó, hy vọng có thể tìm ra cô gái này.

Loại chuyện này đương nhiên phải đi tìm lão Mã.

Nhưng lúc này Lữ Minh Dương không muốn gặp nhất chính là lão Mã, nguyên nhân có liên quan đến Chu Đình. Dù sao về chuyện của Chu Đình, Lữ Minh Dương cho đến lúc này vẫn đang gạt lão Mã, chuyện cô ấy có quan hệ đến vụ án này, hẳn không có báo cáo cho lão Mã biết. Nhưng hiện tại Chu Đình là do lão Mã bảo vệ, dĩ nhiên lão đã biết “người cuối cùng trong danh sách” là đây, rõ ràng là cô phóng viên có liên quan đến vụ án Tam Hà thôn lần trước, thế thì làm sao không biết Lữ Minh Dương đã nói dối?

Lữ Minh Dương vừa than khổ một tiếng, trong lòng đã chuẩn bị hứng chịu lời phê bình của lão Mã, vừa chậm rãi lái xe tiến vào sân sau của Bộ Công An tỉnh.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Nhân Tạo

“ Tư liệu cô muốn, tôi đã thu thập đầy đủ cho cô.” Lão Mã vừa thấy Lữ Minh Dương và Hàn Di đi vào phòng, vội vàng nhiệt tình chạy ra nghênh tiếp, đợi sau khi Hàn Di ngồi xuống bàn trà, liền chỉ vào xấp tài liệu để trên bàn làm việc nói.

Lữ Minh Dương đi tới cầm hồ sơ lên lật lật, lão Mã ở sau lưng lại nói:” Tiểu Lữ, lần này chú làm ăn sao vậy, thời gian lâu như vậy rồi còn không có kết quả, làm liên lụy đến Hàn tiểu thư phải theo chú đi chịu mệt, thật là...”

Lữ Minh Dương sớm đã quen thói cảm râm của lão Mã, phớt lờ đứng đó tự mình lật xem hồ sơ. Mấy hồ sơ này là báo cáo tử vong của người trong thành phố trong ba tuần trước ngày 9 tháng 10 năm 2007, lão Mã đã phân loại sơ số tài liệu này, dựa theo yêu cầu của Lữ Minh Dương, lão tự tay lọc ra nạn nhân tử vong là nữ, hơn hai mươi tuổi, địa điểm tử vong là khu đông thành.

Cuối cùng báo cáo phân ra thành ba phần, một phần tự sát, một phần tai nạn giao thông, một phần hung sát.

Lữ Minh Dương đầu tiên là cầm phần hồ sơ hung sát lên xem, hiện trường vụ án là tại một nhà xưởng bỏ hoang ở ngoại ô đông thành, thời gian xảy ra vụ án là trước vụ tai nạn xe buýt đầu tiên hai tuần lễ, người chết tên

là Hoắc Linh Linh, hai mươi một tuổi, hộ khẩu ngoại tỉnh, cảnh sát kết luận là án cường gian giết người, nhưng vụ án này đến nay vẫn chưa được phá.

Lữ Minh Dương từ bản đồ trong phòng làm việc của lão Mã tìm được địa điểm xảy ra vụ án, khẽ nhú mào, nói:” Xem ra chính là cái này. Hiện trường gây án cách không xa tuyến đường của xe buýt số 9.”

Hàn Di nhàn nhạt liếc mắt nhìn Lữ Minh Dương, chờ hẳn tiếp tục phân tích.

Lữ Minh Dương tiếp tục nói:” Nhất định là sau khi cô gái kia xuống xe buýt, gã đàn ông say rượu đã xuống xe trước đó từ đằng sau đuổi tới, sau đó y bắt cô ta đến nhà xưởng này, cường gian sát hại. Oán khí của cô gái không tan, biến thành lệ quý, cô ta chẳng những muốn giết chết gã say rượu kia báo thù, mà còn muốn đem đám hành khách vô cảm bỏ mặc cô ta trên xe buýt đó toàn bộ hại chết, chỉ chừa lại duy nhất một mình bác tài lúc đó đã cứu mình.”

“ Nếu nói như vậy, cô ta hại chết toàn bộ hành khách trên chiếc xe đó là đủ rồi, vì sao hai năm qua cô ta lại liên tiếp sát hại thêm hai xe khác?” Lão Mã nhú mào nói.

Lữ Minh Dương nhún nhún vai, nói:” Cái này thì phải hỏi cô ta rồi. Có lẽ là cô ấy muốn thế thiên hành đạo, chuyên đi tìm những người đạo đức suy đồi mà trừng phạt chẳng?” Nói xong những lời này, Lữ Minh Dương trong lòng bỗng nhiên nghĩ đến Chu Đình, không khỏi thầm đau xót, chẳng lẽ cô cũng từng vô cảm như vậy? Nhưng theo tính cách của cô lẽ ra không phải là loại người như vậy a.

“ Nói như vậy vụ án này không phải đã được phá rồi sao?” Lão Mã ha ha cười, nói:” không ngờ Hàn tiểu thư cô vừa mới đến có một ngày, vụ án này liền được phá, ha ha.”

Lữ Minh Dương cười khố một tiếng, thầm nghĩ không phải mình mới là người có công phá vụ án này sao?

Hàn Di cười nhạt, nói:” Có thực là đã phá án hay không, thôi thì cứ đến hiện trường gây án xem một chút trước rồi mới có thể khẳng định.”

“ Đúng, đúng, Hàn tiêu thư nói rất đúng.” Lão Mã liên thanh nói, “ Chẳng qua tôi thấy vụ án này 90% là đã phá, hiện tại cái chúng ta phải làm chính là lên kế hoạch nhanh chóng bắt lấy nữ quý kia tiêu diệt nốt là xong. Ha ha.”

“ Lấy năng lực hiện tại của chúng ta, muốn tiêu diệt ả chỉ sợ không đơn giản như vậy.” Hàn Di cười nhạt, nói:” Việc quan trọng nhất bây giờ chính là phải tra ra lai lịch của ả, tìm ra nhược điểm của ả, như vậy mới có thể tiêu diệt ả.”

Lão Mã ha ha cười một trận nói:” Chuyện đó đối với cô còn không phải chỉ là một món điểm tâm thôi sao?”

“ Lão cũng đừng võ mông ngựa nữa, tra án vẫn là quan trọng hơn đó nha.” Lữ Minh Dương cười đều vỗ vai lão Mã nói, đương nhiên là đang nhìn lão với một ánh mắt xem thường.

Hàn Di cười nhạt, đứng dậy nói:” Tốt rồi, không nên trì hoãn nữa, chúng ta đi ngay bây giờ thôi.” Nói xong xoay người đi ra khỏi phòng.

Lữ Minh Dương đang chuẩn bị đuổi theo, đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn lão Mã ấp úng hỏi:” Cô ấy..., Chu Đình thế nào?”

Lão Mã a nhỏ một tiếng, thản nhiên nói:” Tôi đã chuyển cô ấy đến phòng chăm sóc đặc biệt của quân y viện rồi.”

Lữ Minh Dương nhẹ thở phào, phòng chăm sóc đặc biệt trong quân y viện kia hẳn biết rất rõ, có thể nói đó là phòng bệnh chuyên dụng dành cho

loại người như mình, toàn bộ vách tường trong phòng đều có lót chì, cửa kính trong phòng là dùng cùng một loại chất liệu với cửa kính xe Jeep của mình, hoàn toàn có thể ngăn cản hết thủy năng thể xuyên qua, nói cách khác tức là tự thân quý mẫu đến cũng không thể xuyên tường mà vào.

Lữ Minh Dương cảm kích nhìn lão Mã một cái, rồi quay đầu chạy ra khỏi phòng, hẳn cũng không muốn đợi cho lão Mã sau một lúc hồi phục tinh thần sẽ lại mắng mình một trận.

Nghe được tin tức bình an của Chu Đình, tâm tình của Lữ Minh Dương không khỏi có chút nhẹ nhõm, lên xe nổ máy vô cùng trôi chảy, một lúc sau, hai người đã đi vào khu nhà xưởng bỏ hoang ở ngoại ô đông thành.

Chỗ này nằm ở vị trí giáp ranh giữa nội thành và khu dân cư mới ở ngoại ô, chung quanh cũng không sầm uất, thậm chí có thể nói là vô cùng hoang vắng, thì ra đây là một nhà xưởng chế biến gỗ, quy mô cũng không lớn, đã bỏ hoang từ nhiều năm trước, mấy bức tường cũng đã sập gần hết, trong sân lộn xộn một đống gỗ mục nát, nhìn qua tựa hồ thật lâu đã không có người ở đây.

Lữ Minh Dương căn cứ vào một vài tấm hình chụp trong tư liệu, tìm được chỗ phát hiện thi thể lúc đó, là trong một cái lán cũ nát. Cái lán rất lớn, một tấm tôn lớn lợp bên trên làm nóc, dưới đất phủ một lớp mặt gỗ thật dày, thiết bị máy móc chế biến gỗ bên trong sớm đã di dời đi hết, chỉ lưu lại mấy cái hố đặt máy móc, lúc đó thi thể Hoắc Linh Linh cũng là được phát hiện bên trong cái hố này.

Lữ Minh Dương cẩn thận đối chiếu hoàn cảnh với ảnh chụp hiện trường lúc phát hiện thi thể, còn Hàn Di lại nhíu mày quan sát hoàn cảnh xung quanh, bỗng nhiên nói một tiếng:” Không đúng.”

“ Không đúng? Cái gì không đúng?” Lữ Minh Dương nghi hoặc hỏi.

“ Hoàn cảnh không đúng.” Hàn Di nhíu mày nói, “ hoàn cảnh chỗ này quá bình thường, theo đạo lý mà nói không thể sinh ra ác linh cường đại như vậy.”

Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, bất chợt liếc mắt nhìn đồng hồ emf trên tay, số liệu trên đó hiển thị đúng là không khác mấy so với hoàn cảnh bình thường, tuy ở trong cái lán này làm cho người ta cảm thấy có một chút âm trầm, nhưng trong này cũng không phải là nơi đặc biệt âm hàn gì.

“ Con người sau khi chết đi có thể biến thành quỷ hay không, có thể biến thành quỷ có năng lượng cường đại hay không, chẳng những phụ thuộc vào oán khí của người chết nặng bao nhiêu, mà còn có quan hệ rất lớn với hoàn cảnh xung quanh.” Hàn Di nói.

Về điểm này Lữ Minh Dương thật ra cũng biết, trong khi phụ việc cho mấy lão đầu trong viện nghiên cứu linh dị đối với phương diện này hẳn cũng có nghiên cứu nhất định.

“ Nhưng hoàn cảnh trong này cũng không có chỗ nào gọi là chí âm chí hàn.” Hàn Di nói tiếp, “ Căn bản là không có khả năng tạo ra ác linh cường đại giống như nữ quỷ này, quan trọng hơn là ả còn luyện thành dịch quỷ thuật sớm đã thất truyền từ lâu.”

Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, nói: “ Chẳng lẽ chúng ta tìm sai chỗ? Người chết này cũng không phải là nữ quỷ chúng ta muốn tìm?”

Hàn Di liếc mắt nhìn Lữ Minh Dương, nói: “ Có lẽ chúng ta tìm sai chỗ, cũng có lẽ là có nguyên nhân khác.”

“ Có nguyên nhân khác?” Lữ Minh Dương nhíu chặt mày.

“ Nếu không phải do hoàn cảnh tự nhiên tạo ra, thì vẫn còn có một khả năng, chính là nhân tạo.” Hàn Di thong thả nói.

“ Nhân tạo?” Lữ Minh Dương chân mày càng nhíu chặt hơn.

“ Trên thế giới này kỳ thật có rất nhiều chuyện không thể để cho người thường biết.” Hàn Di nhàn nhạt nói xong, liếc mắt nhìn Lữ Minh Dương, lại nói:” Bao gồm cả người”

Lữ Minh Dương không khỏi cười khổ một trận, hình như mấy lời thế này thường là từ trong miệng mình nói ra thì phải.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Bắc Đẩu Thất Tinh

Hàn Di tiện tay nhặt dưới đất lên một thanh gỗ, chậm rãi đi hai vòng quanh cái hố, sau đó dùng thanh gỗ quét qua quét lại trên mặt đất bên cạnh cái hố, quét đám mạt gỗ dưới đất ra xung quanh.

Lữ Minh Dương nhíu mày nhìn Hàn Di vạch ra bốn điểm trên mặt đất, bốn điểm này vây xung quanh cái hố tạo thành một hình tứ giác, vị trí bốn điểm này nhìn qua tựa hồ có chút quen mắt, Lữ Minh Dương nhíu chặt chân mày, trong lúc nhất thời lại không nhớ nổi bốn điểm này đến tột cùng đại biểu cho ý nghĩa gì.

Hàn Di sau khi vạch ra bốn điểm này, thản nhiên thở dài, nói:” Quả nhiên như thế.”

Bốn chỗ mạt gỗ bị quét ra thực không có hoàn toàn sạch sẽ, Lữ Minh Dương tiến tới một bước đến gần cẩn thận xem xét, rõ ràng phát hiện bên dưới lớp mạt gỗ mơ hồ lộ ra một vết màu đỏ, tựa hồ là dùng sơn đỏ vẽ lên mặt đất một cái chấm tròn.

“ Đây là mực chu sa.” Hàn Di nhàn nhạt nói, ” ở chỗ này còn có ba chấm.” Cô dùng thanh gỗ chỉ ba cái trên mặt đất.

Lữ Minh Dương nhất thời máy động trong lòng, Hàn Di vừa chỉ phương vị ba cái điểm kia, cộng thêm bốn điểm này, chẳng phải chính là tạo thành Bắc Đẩu Thất Tinh trận sao? Bốn điểm kia tạo thành hình tứ giác chẳng

phải chính là đẩu khô của chòm sao Bắc Đẩu đó sao? (Trong hệ thống các chòm sao Trung Quốc, Sao Bắc Đẩu là bảy ngôi sao mang hình ảnh cái đẩu (đầu). Do chúng nằm ở hướng Bắc nên còn gọi là Bắc Đẩu thất tinh. Bốn ngôi đầu tạo thành một tứ giác gọi là Đẩu khô, ba ngôi sau tạo thành cái đuôi gọi là Đẩu thược)

Chẳng lẽ việc này thực sự là do người làm?

Lữ Minh Dương nhìn Bắc Đẩu Thất Tinh traten trên mặt đất, nhúu chặt chân mày. Từ nhỏ hẳn đã theo mấy lão đầu trong viện nghiên cứu linh dị học tập cái gọi là dùng phương pháp khoa học để bắt quỷ, đối với loại pháp thuật truyền thống này, tuy hẳn rất có hứng thú, nhưng cũng không hiểu rõ cho lắm.

Nhưng có một điểm, qua nhiều năm công tác hẳn không chỉ một lần được nhìn thấy uy lực của pháp thuật truyền thống, hẳn vô cùng rõ ràng những người sử dụng pháp thuật bị gọi là “thầy đồng, bà cốt” kia không phải tất cả đều là đồ lừa đảo, có những thứ đúng là khoa học không thể giải thích, tuy mấy lão đầu trong viện nghiên cứu linh dị kia phủ nhận, nhưng thực tế nó vẫn tồn tại.

Hiện tại lời giải thích duy nhất chính là, tạo ra quỷ mẫu này nhất định là con người.

“ Đây là Bắc Đẩu Thất Tinh traten, là một trong những traten pháp phổ thông nhất.” Hàn Di nói:” Nhưng loại traten pháp này lại có biến hóa nhiều nhất, nếu kết hợp với các loại chú ngữ khác nhau, có thể có rất nhiều tác dụng khác nhau, vừa có thể bắt quỷ trừ ma, vừa có thể dùng để tăng cường năng lượng cho linh thể, thậm chí dùng để luyện hồn dịch quỷ.”

“ Cái này đến tột cùng là ai làm?” Lữ Minh Dương nhúu mày nói, “ Tên này đến tột cùng có mục đích gì, khi không lại đi tạo ra ác linh như vậy.”

“ Trước mắt đừng quan tâm tên này là ai.” Hàn Di liếc mắt nhìn Lữ Minh Dương một cái, trong ánh mắt lộ ra một tia lạnh lẽo, cô nhàn nhạt nói:” Vấn đề quan trọng nhất bây giờ chính là phải tìm ra chỗ ẩn thân của quỷ mẫu này, đem nó tiêu diệt.”

Cô ngửa đầu thở dài, nói:” Hiện tại chúng ta đã tra ra chỗ này, y tuyệt đối sẽ không buông tha chúng ta.”

“ Vậy chúng ta tiên hạ thủ vi cường là được rồi.” Lữ Minh Dương hừ lạnh một tiếng nói, Một khi đã xác định đúng là ả, như vậy bước tiếp theo của chúng ta chính là tìm tới ổ của ả.”

Hàn Di liếc mắt nhìn Lữ Minh Dương, xem ra hẳn đã hiểu lầm chữ “y” trong câu nói của mình rồi, bất quá cô cũng không có ý đính chính điểm này.

“ Mang Sơn công mộ.” Lữ Minh Dương nhìn lướt qua nội dung tư liệu, nói.

“ Tìm được ả thì dễ rồi, nhưng để tiêu diệt ả thì lại không dễ dàng như vậy.” Hàn Di nhàn nhạt nói, “ Hiện tại quan trọng nhất chính là chúng ta phải tìm một ít vũ khí, một vài thứ vũ khí có khả năng thu phục được ả.”

Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng, vũ khí có thể tiêu diệt được ác linh tuy không ít, nhưng thứ có thể trực tiếp thu phục được cái loại như quỷ mẫu này cũng không nhiều lắm. Cây đinh bạc mà mình hay sử dụng kia có lẽ có khả năng thu phục được quỷ mẫu này, nhưng chỉ sợ cũng phải phí một đoạn thời gian. Hắn liếc mắt nhìn Hàn Di, nói:” Tôi quên hỏi cô, mũi nỏ tiễn của cô là làm từ chất liệu gì?”

Hàn Di nhìn Lữ Minh Dương cười nhạt, nói:” Chỉ là cây đinh bạc bình thường thôi, người muốn dùng thì ta cho vài cây, bất quá ta mang theo người cũng không nhiều, nếu chỉ trông chờ vào số đinh này thì không đủ để đối phó với quỷ mẫu đâu.”

Lữ Minh Dương gãi gãi đầu, nói:” Chỉ là đinh bạc bình thường thôi sao? Ách, nói thiệt nha, từ lúc trở về từ Tam Hà thôn, tôi cũng đã thử thí nghiệm dùng đinh bạc chế tạo thành mũi tên giống như vậy, bất quá... một điểm tác dụng cũng không có.” Hãn nói xong bất đắc dĩ thở dài.

Hàn Di thích thú nhìn Lữ Minh Dương một cái, ha ha cười nói:” Không ngờ người còn có sở thích này nha. Ừ, nếu có bí quyết, nói không chừng người có thể thành công đó.”

“ Nếu cô nói cho tôi biết bí quyết, nói không chừng thành công rồi lại có chỗ dùng tới đó.” Lữ Minh Dương mỉm cười nói.

Hàn Di nhìn vào mắt Lữ Minh Dương ước chừng nửa phút đồng hồ, rồi cục thở dài nói:” Kỳ thật mấu chốt nhất chính là phù chú khắc bên trên mũi tên.”

“ Đi theo tôi.” Lữ Minh Dương mỉm cười, xoay người bước đi.

“ Đi đâu chứ?”

“ Về nhà.” Lữ Minh Dương đi ra khỏi lán, đi về phía xe Jeep của mình.

Chiếc xe Jeep cũ kỹ lại chạy từ đông thành sang tây thành, “nhà” của Lữ Minh Dương vẫn là một cảnh hỗn độn như trước, chiếc BMW màu đỏ của Hàn Di vẫn đậu ở lối vào sụp đổ, chiếc xe bị biến dạng trầm trọng như nhắc đêm qua nó đã trải qua một trận đại chiến kinh hiểm.

Lữ Minh Dương lái xe vào sân sau đến trước tòa nhà nhỏ, sau đó lập tức mở cái phòng mà hãn gọi là nhà kho chứa vũ khí của mình.

Cái này mà gọi là nhà kho, không bằng gọi nó là phòng thí nghiệm của hãn. Lữ Minh Dương để đủ thứ các loại vật liệu khắp nơi trong phòng, trong đó nhiều nhất chính là đinh đồng và đinh bạc, phải biết rằng trong các

loại vật liệu thì đồng và bạc là có linh tính nhiều nhất, người xưa bắt quỷ trừ ma đa phần đều sử dụng tiền đồng và đĩnh bạc.

Ngoài vật liệu, trong này còn có đủ thứ các loại “vũ khí” kỳ lạ cổ quái, lớn có trường mâu đại nỏ, nhỏ có ngân châm đạn dược, có kiếm đồng tiền của Trung Quốc, thậm chí còn có thập tự thánh giá trừ ma của phương tây, thật có thể nói là “ngũ hoa bát môn, lâm lang mẫn mục.” (ngũ hoa bát môn, lâm lang mẫn mục: đa dạng, phong phú, cái gì cũng có...)

Hàn Di thích thú nhìn khắp mọi nơi, thuận tay cầm lên thanh kiếm đồng tiền thường thấy trên phim truyền hình, không khỏi khẽ bật lên tiếng cười.

Lữ Minh Dương cười hắc hắc, sau đó lại nghiêm trang nói:” Đây là tôi đang tiến hành thí nghiệm khoa học.”

“ Vậy kết quả thế nào?” Hàn Di cười hỏi.

“ Ách, hình như là không có hiệu quả gì.” Lữ Minh Dương xấu hổ nói.

“ Ha ha, dùng mấy thứ này để bắt quỷ thì đúng là làm khó người, vậy mà còn không bị quỷ giết chết.” Hàn Di cười nói.

“ Không đời nào.” Lữ minh Dương cười hắc hắc nói,” Tôi có đối tượng thí nghiệm chuyên nghiệp mà.”

“ Oh?” Hàn Di kinh ngạc nhìn Lữ Minh Dương

“ Đẳng sau tòa nhà này không phải là bãi tha ma đó sao? Mấy tiểu quỷ trong đó yếu vô cùng, tôi chuyên môn lấy bọn nó ra thử đồ.” Lữ Minh Dương nhàn nhạt nói.

Hàn Di nhìn một đồng lớn vũ khí để trong phòng, cười nói:” Xem ra trong đó thật đúng là có không ít tiểu quỷ ha, vậy mà vẫn không bị người tận diệt.”

“Bật mí cho cô biết, mấy con tiểu quý này tôi toàn là dùng chiêu hồn hương để nuôi đó.” Lữ Minh Dương cười hắc hắc, sau đó lại có điểm xấu hổ nói, “Bất quá còn có một bí mật nữa, chính là tôi chế tạo mấy thứ này tựa hồ chẳng có cái nào có tác dụng.”

Hàn Di nhin không được phát ra một chuỗi tiếng cười như chuông bạc ngân vang, từ lúc Lữ Minh Dương gặp được cô đến nay, đây là lần đầu tiên hẳn thấy cô cười vui vẻ như vậy, tràng cười này hoàn toàn khác hẳn nụ cười cao quý tao nhã thường ngày, làm cho trong lòng người ta cũng vui vẻ theo tiếng cười của cô.

Hàn Di cầm lên một mũi tên nhỏ màu bạc, cái này đúng là Lữ Minh Dương mô phỏng làm ra, trên nỏ tiễn cũng có khắc một cái phù chú nho nhỏ, nhìn qua quả thực không khác gì so với mũi nỏ tiễn của Hàn Di. Hàn Di cười cười, vuốt nhẹ nỏ tiễn nhàn nhạt nói: “Vẽ bùa niệm chú, không đơn giản giống như người tưởng tượng đâu.”

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Tro Cốt

Hàn Di lấy từ trên bàn lên một tấm giấy vàng, sau đó dùng chu sa vẽ bùa chú lên đó, so với bùa chú khắc trên nõ tiền là hoàn toàn giống nhau.

Sau đó cô lấy từ trong người ra một cái mộc ấn nhỏ, đóng vào góc trái bên dưới bùa chú, nói:” Mộc ấn này là dùng Đào mộc bị sét đánh vào ngày 15 trăng tròn làm ra, chỉ có bùa chú không thôi thì sẽ không có tác dụng gì, quan trọng nhất chính là có hay không có đóng linh ấn này.”

Hàn Di đóng mộc ấn xong, một tay kẹp lấy bùa chú, một tay bắt thủ ấn, trong miệng thấp giọng niệm chú ngữ, niệm chú xong, cô đem lá bùa đốt đi, lấy tro bùa hòa vào một chén nước, sau đó lấy mũi nõ tiền kia nhúng vào trong chén nước một chút, cười nói:” Xong rồi.”

Lữ Minh Dương cười khổ nhìn Hàn Di biểu diễn xong, chậm rãi lắc đầu thờ dài nói:” Thật là khó hiểu a.”

“ Có cái gì khó hiểu?” Cô quay đầu nhìn vẻ mặt mê hoặc của Lữ Minh Dương nói.

“ Tại sao nhất thiết phải dùng Đào mộc bị sét đánh vào ngày 15 trăng tròn làm mộc ấn thì mới có linh lực? Nhúng mũi tên vào thứ nước bùa này xong là có thể diệt quỷ sao?” Lữ Minh Dương lắc đầu nhú mày nói:” Mấy cái này không có cơ sở lý luận, nên khó hiểu thôi.”

“ Trên thế giới này những sự tình khó hiểu còn nhiều lắm a.” Hàn Di bất đắc dĩ thở dài, không nhịn được nói:” Giống như quý vậy, người thường đều nói mấy thứ này không tồn tại, còn người không phải mỗi ngày đều đi bắt quỷ đó sao?”

“ Cái này không giống.” Lữ Minh Dương nói:” Quỷ là một loại năng lượng có ý thức, đây là có căn cứ khoa học...”

“ Được rồi!” Hàn Di mất kiên nhẫn ngắt ngang mấy lời lảm nhảm của Lữ Minh Dương, nói:” Ta thấy người không hổ danh là nhân tài của viện nghiên cứu linh dị, giống hệt mấy lão đầu ở Bắc Kinh đó, kinh nghiệm quý giá của tổ tiên tích lũy qua mấy ngàn năm truyền lại đều gạt bỏ, cả ngày chỉ biết thuyết giảng cái gì khoa học rồi lại khoa học.”

Lữ Minh Dương cười khố, thật ra điểm này Hàn Di nói cũng đúng. Bản thân mình từ nhỏ đã tiếp thụ cái gọi là chương trình đào tạo “khoa học bắt quỷ”, cũng giống như người thường tiếp thụ thuyết vô thần vậy, bọn họ căn bản là không tin trên thế giới này có quỷ, còn mình thì lúc nào cũng cho rằng tất cả sự tình đều có thể lý giải trên cơ sở khoa học.

“ Nếu người vẫn muốn một lời giải thích, thì có thể lý giải cho người như vậy.” Hàn Di tiếp tục bực tức nói, “ Mấy cái bùa chú này có thể chứa được năng lượng tinh thần của người thi pháp, cũng giống như... cũng giống như khí công, như vậy được chưa?”

Lữ Minh Dương cười khố, cứ coi đây như là một lời giải thích đi. Tính khoa học của khí công thì sớm đã được chứng minh, cao thủ khí công hoàn toàn có thể thay đổi từ trường chung quanh mình.

“ Haiz, bây giờ tôi lại thấy thân phận của cô có điểm khả nghi a. Viện nghiên cứu linh dị sẽ không lý nào lại bồi dưỡng ra một người như cô a?” Lữ Minh Dương thở dài một tiếng nói.

“ Về chuyện này, hiện tại người không cần phải biết.” Hàn Di bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Lữ Minh Dương cười quyền rũ, nói:” Người có tổng cộng bao nhiêu nỏ tiễn?”

Hiển nhiên Hàn Di bây giờ không muốn tiếp tục thảo luận về vấn đề này, Lữ Minh Dương biết điều gãi gãi đầu, nói:” Tổng cộng có hơn mười cây.”

“ Hơn mười cây?” Hàn Di hoài nghi nhìn Lữ Minh Dương, vừa rồi ở chỗ thất tinh trận, Lữ Minh Dương làm ra vẻ như chế tạo được rất nhiều nỏ tiễn vậy, bây giờ xem ra, tiểu tử này đại khái là muốn mình tiết lộ bí mật về nỏ tiễn nên mới khoa trương vậy thôi.

Cô bất đắc dĩ nhìn một vòng khắp phòng, tiện tay lấy mấy món vũ khí mà Lữ Minh Dương chế tạo, thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói:” Dùng nước bùa lau qua mấy món đồ chơi này một cái, có lẽ có chút hữu dụng đó.” Sau đó cô lập tức thở hốt hên ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

Lữ Minh Dương vừa lau lau thanh đại đồng kiếm, vừa nhìn Hàn Di cười nói:” Bùa chú này cô có thể hay không...”

“ Người muốn học à? Chuyện này ta cần phải hảo hảo suy nghĩ lại a.” Hàn Di cười quyền rũ nói.

Lữ Minh Dương cười hắc hắc, nhanh chóng lau xong mấy món vũ khí, dùng cái túi du lịch lớn đựng hết vào, Hàn Di thì thu lấy hơn mười cây nỏ tiễn kia, đi ra khỏi phòng.

Sắc trời đã ngã hoàng hôn, hai người tiến vào Mang Sơn công mộ.

Trong nghĩa trang sớm đã vắng bóng người, gió nhẹ vi vu thổi qua rặng thông dưới chân núi, phát ra trận trận thanh âm xào xạc. Lữ Minh Dương dừng xe ở chân núi, một tay cầm thanh đại đồng kiếm gác trên vai, một tay

xách túi du lịch, trên lưng còn đeo một khẩu súng huyết tương, theo sau Hàn Di đi lên núi.

Ngôi mộ số 7096, chính là nơi an táng Hoắc Linh Linh.

Tìm được ngôi mộ, Lữ Minh Dương lại khẽ nhú mày. Ngày đó khi mình và Chu Đình đến đây, lão nhân ngồi xe lăn kia từ trên bậc thang lao xuống cuối cùng lại ngã vào một ngôi mộ chính là ngôi mộ này, lúc đó mình đã cảm ứng được ngôi mộ này tựa hồ có linh lực quý dị, nhưng thực không có để ý, lại không ngờ tới nó chính là mấu chốt vấn đề.

Lữ Minh Dương nâng cổ tay lên, nhìn lướt qua trị số emf, phát hiện trị số cũng không cao.

Sau khi con người chết đi, phạm vi hoạt động của linh hồn thường chỉ giới hạn trong hoàn cảnh mà nó quen thuộc, hoặc là xung quanh mộ phần của nó. Nguyên quán của Hoắc Linh Linh là ở ngoại tỉnh, cho nên hang ổ của cô ta chỉ có thể là phần mộ này thôi. Nhưng trị số emf lại thể hiện chỗ này không có dấu vết ác linh tồn tại, Lữ Minh Dương không khỏi nhú đôi chân mày.

“ Nguyên quán Hoắc Linh Linh không phải là ngoại tỉnh sao chứ?” Hàn Di vượt nhẹ lên mặt bia mộ, nhìn nụ cười ngọt ngào của Hoắc Linh Linh trong di ảnh, nói.

Lữ Minh Dương gật đầu.

“ Vì sao gia quyến lại an táng cô ta ở đây chứ?” Hàn Di liếc mắt quan sát bốn phía, nói, “ Một ngôi mộ chỗ này chi phí cũng không rẻ a.”

Lữ Minh Dương khẽ nhú mày, Mang Sơn công mộ là nghĩa trang duy nhất trong thành phố, nhưng đẳng cấp mộ phần trong này cũng phân ra rất nhiều cấp bậc, người thường chỉ có thể để tro cốt trong những gian thờ tập thể, còn loại một mình một mộ bên ngoài thế này thì có giá cực kỳ cao,

cũng không phải công nhân viên chức ngoại tỉnh như Hoắc Linh Linh có thể lo nổi. Nếu nói gia đình cô ta có tiền, như vậy cô ta căn bản không cần phải chạy tới thành phố này làm công.

Trong chuyện này tuyệt đối có vấn đề.

Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, cẩn thận nhớ lại toàn bộ tư liệu về Hoắc Linh Linh. Hàn Di lại mở miệng nói:” Đào nó lên.”

Lữ Minh Dương nhất thời bất đắc dĩ cười khổ, loại công việc đào mộ này tuy không phải lần đầu tiên mình làm, nhưng dù sao bây giờ trời còn chưa tối, hơn nữa đây còn là trong nghĩa trang công cộng, không chừng còn có thể gặp được vài người đi cúng tế, hơn nữa trong này còn có người gác mộ, tuy là cho dù bị người ta bắt được cũng không phải chuyện to tát gì, nhưng mà dù sao cũng là một chuyện phiền toái.

Hàn Di lại không chút để tâm đến lo lắng của Lữ Minh Dương, nắm bìa mộ dùng sức kéo về sau một cái, bìa đá cắm thạch liền ngã xuống.

Lữ Minh Dương bất đắc dĩ thở dài, đành tháo mấy món vũ khí trên người xuống, sau đó giơ thanh kiếm đồng lên rồi bắt đầu đào mộ.

Kiểm đồng cũng không được thuận tay, nhưng mà chính sách hiện nay là thực hiện hỏa táng, chôn bên dưới mộ phần chẳng qua chỉ là một cái hộp tro cốt, nên cũng không cần đào quá sâu thì đã đem cái hộp tro cốt kia đào lên rồi.

Đây là một cái hộp tro cốt bằng gỗ có hình dáng một cỗ quan tài màu đen, cũng không phải là gỗ quý gì, chôn dưới lòng đất hai năm, lớp sơn đen sớm đã bong tróc, dần dần mục nát.

Lữ Minh Dương cẩn thận đem hộp tro cốt ra ngoài, đặt lên bìa mộ đã ngã xuống mặt đất, Hàn Di ngồi xổm xuống dùng một cây dao nhỏ nhẹ nhàng nạy một cái liền mở được hộp tro cốt ra, sau đó dùng dao xúc một ít

tro cốt lên đưa đến trước mắt cần thận quan sát, khước miệng khẽ lộ ra một nụ cười lạnh, nói:” Quả nhiên như thế! Cái này không phải tro cốt, thi thể Hoắc Linh Linh quả thực không có bị hỏa táng!”

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Người Gác Mộ

Đối với vong linh mà nói thì thi thể có ý nghĩa cực kỳ trọng yếu, sau khi thi thể bị hỏa thiêu, phần lớn vong linh sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng, thậm chí có thể trực tiếp dẫn đến hồn phi phách tán.

Chế độ cưỡng chế hỏa táng cũng vì mục đích này mà sinh ra.

Hộp tro cốt bên trong mộ phần trước mắt này vậy mà không phải đựng tro cốt, chẳng lẽ thi thể Hoắc Linh Linh thực tế không bị hỏa thiêu sao?

“Hiện tại chế độ hỏa táng rất nghiêm khắc, điều này sao có thể?” Lữ Minh Dương nhón lên một chút “tro cốt”, phát hiện đây quả nhiên chỉ là vôi bột bình thường mà thôi.

“Người không phải nói tiền có thể thông thần đó sao, chỉ một chút chuyện như vậy chỉ sợ cũng không phải là việc khó gì.” Hàn Di nhàn nhạt nói, “Tiếp tục đào đi.”

“Tiếp tục đào?” Lữ Minh Dương nghi hoặc hỏi.

“Nói nhảm nhiều quá, kêu người đào thì đào đi.” Hàn Di mất kiên nhẫn nói.

Lữ Minh Dương cười khổ một cái, lại nhảy xuống huyết mộ. Bây giờ thái dương cũng đã xuống núi, sắc trời đã mờ tối đi nhiều, rất may là nãy

giờ không có ai bắt gặp, bằng không phiền toái này chỉ sợ là không nhỏ chút nào.

Thanh kiếm bằng đồng này thực là không thuận tay, xới đất lên cũng còn được, nhưng thân kiếm hẹp như vậy thì không thể xúc đất hết khối huyết được, Lữ Minh Dương đành phải than vãn thở dài dùng tay xúc từng chút từng chút đất bên trong hất ra ngoài huyết mộ.

Hàn Di thì lại nhàn nhã tựa vào một cái bia mộ, khoe môi treo một nụ cười mỉm nhìn Lữ Minh Dương, miệng thỉnh thoảng còn kêu lên một tiếng:” Người nên nhanh lên a, bị người ta bắt gặp lại có phiền toái đó.”

Lữ Minh Dương dở khóc dở cười, giữa ban ngày ban mặt muốn đào mộ người ta chính là cô, vậy mà còn làm bộ làm tịch sợ người khác bắt gặp. Mà muốn đào mộ thì nói trước một tiếng để ít ra người ta cũng đem theo cái xẻng, chứ dùng thanh kiếm đồng này thì tôi có muốn nhanh cũng nhanh không nổi a. Chẳng qua ai bảo mình là nam nhân, cuối cùng cũng không đành lòng để một đại mỹ nữ tướng mạo xinh đẹp khí chất cao nhã đi làm cái loại công tác này đúng không a?

Lữ Minh Dương giơ lên thanh kiếm đồng hung hăng cắm xuống đất, lại bất ngờ nghe được một tiếng “cộp” trầm muộn truyền đến. Hàn Di nhất thời tỉnh táo, bước nhanh tới gần mộ huyết, kêu lên:” Tốt, đào nhanh lên, người đứng đó làm thơ à, đào nhanh lên a.”

Lữ Minh Dương hít sâu một hơi, lại giơ kiếm đồng lên, chuẩn bị xới tung đám đất xung quanh lên, hiện tại đã có thể khẳng định bên dưới nhất định có thứ gì đó làm bằng gỗ, áng chừng kích thước thì có lẽ đó là một cỗ quan tài.

Chẳng lẽ bên dưới hộp tro cốt còn chôn một cỗ quan tài? Như vậy thì thể Hoắc Linh Linh có phải là nằm bên trong cỗ quan tài này không?

Lữ Minh Dương trong huyết mộ chật hẹp ra sức đào, lại bỗng nhiên nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng thét lớn:” Người nào? Các người đang làm gì?”

Lữ Minh Dương từ trong huyết mộ đứng thẳng dậy quay đầu lại, nhìn thấy một nam nhân ước chừng bốn năm mươi tuổi đang đứng trên bậc thang gần đó, đôi mắt trừng trừng nhìn mình. Trong tay ông ta cầm một cây đèn pin thật dài, đèn pin chia thẳng vào Lữ Minh Dương và Hàn Di, nhưng ngọn đèn lại không sáng. Xem ra ông ta chính là người gác mộ.

Hiện tại sắc trời đã nhập nhoạng, tuy còn có thể thấy được bóng người, nhưng một khi trong tay ông ta đã cầm đèn pin, không lý nào lại không bật a.

Lữ Minh Dương xoay chuyển ý niệm trong đầu, chính là đang suy nghĩ tìm có gì đó chống đỡ một chút, Hàn Di lại sớm đã có hành động.

Thân hình cô lập tức lóe lên, trong chớp mắt đã vọt tới bên cạnh người gác mộ, tung chân đá về phía đầu của ông ta.

Lữ Minh Dương nhất thời cả kinh trong lòng, Hàn Di này tính tình cũng bạo lực quá, một câu cũng không thêm nói liền muốn đánh xui người ta?

Nhưng giây tiếp theo hẳn lại không còn nghĩ như vậy.

Người gác mộ không kịp cúi đầu, Hàn Di một cước thật mạnh đá trúng mặt người gác mộ, căn cứ vào tốc độ và lực độ này mà tính toán, người gác mộ cho dù không bị đá bay đi thì cũng phải ngất xỉu ngay tại chỗ. Chẳng qua kết quả tuy là mặt người gác mộ nhuốm đầy máu tươi, nhưng ông ta chẳng có bất cứ phản ứng nào, thậm chí chẳng thèm nhăn mặt một cái.

Lữ Minh Dương chợt căng thẳng trong lòng, người gác mộ này e là không phải bị trúng tà, thì cũng là bị quỷ nhập.

Lữ Minh Dương đang chuẩn bị nhảy từ trong huyết mộ ra ngoài, Hàn Di lại quay sang Lữ Minh Dương kêu lên:” Tiếp tục đào.”

Hàn Di trụ vững thân hình, không chút chậm trễ nhắc chân nhằm hạ bàn người gác mộ quét tới. Người gác mộ vẫn như trước không hề nhúc nhích, ngạnh tiếp một đòn quét chân của Hàn Di.

Giống như đá lên một gốc cây vậy, Hàn Di cảm thấy từ bắp chân truyền đến một trận đau nhức, cũng không dám có chút trì hoãn, bật người từ mặt đất nhảy lên, còn người gác mộ kia thì dùng đèn pin trong tay như một cái dùi cui mà phang tới.

Hàn Di nghiêng người nhanh như chớp, đèn pin vút một cái đánh sượt qua mặt cô, cô xoay mình, trong tay sớm đã xuất ra một mũi nỏ tiễn, lật tay một cái liền đâm vào bả vai của người gác mộ.

Người gác mộ nhất thời phát ra một tiếng tru thảm thiết, đèn pin trong tay nhất thời rơi xuống mặt đất, lại bất ngờ sáng lên, một tia sáng chói mắt dưới mặt đất nhất thời bắn ra.

Hàn Di đã chuyển mình đến đằng sau lưng người gác mộ, không chút chậm trễ rút mũi nỏ tiễn ra, lại cắm vào bả vai bên kia của ông ta, người gác mộ lần nữa phát ra tiếng tru thảm thiết, đột nhiên xoay người húc đầu vào Hàn Di, Hàn Di sớm đã có chuẩn bị, thân hình như gió xoay quanh người gác mộ, lại nhẹ nhàng lướt ra đằng sau lưng ông ta, sau đó nện một quyền thật mạnh vào gáy người gác mộ, người gác mộ nhất thời vô lực ngã xuống đất.

Hàn Di nhẹ nhàng thở ra một hơi, người gác mộ này tựa hồ là bị trúng tà, chỉ cần qua một giờ ba khắc, ông ta sẽ tự mình tỉnh lại.

Cô quay đầu nhìn về phía Lữ Minh Dương, khóe mắt lại bỗng nhiên bắt được trong ánh sáng từ cây đèn pin rơi trên mặt đất lúc này, tựa hồ có thứ gì đó vừa lóe lên.

Hàn Di nhất thời lại cảnh giác.

Sắc trời quanh đây đã hôn ám, tuy cô có năng lực trực tiếp nhìn thấy quỷ hồn, nhưng trong hoàn cảnh hôn ám như vậy, nếu ác linh cố ý che dấu tung tích, thì sẽ rất khó bị phát hiện.

Hàn Di nhú mày cảnh giác, chậm rãi xoay người nhặt cây đèn pin dưới đất lên, dùng đèn pin quét một vòng xung quanh.

Từng cái mộ phần lạnh lẽo đứng giữa sườn núi, từng cái bia mộ phản xạ ánh sáng từ ngọn đèn pin phát ra hào quang quý dị, tựa hồ đằng sau một cái bia mộ nào đó đang có một con ác linh đang ẩn nấp, thậm chí là sau mỗi một cái bia mộ đều có một con ác linh ẩn nấp.

Hàn Di cảnh giác, huy động hết tất cả các giác quan trên người, thị giác, thính giác, thậm chí là mỗi một tắc da thịt để cảm ứng sự biến hóa nhỏ nhất của hoàn cảnh chung quanh.

Yên tĩnh, yên tĩnh đến bất thường.

Mặc dù vào mùa này, sớm đã không còn tiếng kêu của côn trùng, mà trên núi cũng không có quá nhiều cây cối, chỉ có vài rặng thông thấp, nên chung quanh cũng sẽ không có nhiều tiếng chim hót, cho nên theo đạo lý mà nói, loại yên tĩnh này cũng không phải là không có khả năng.

Nhưng Hàn Di vẫn cảm thấy chung quanh tựa hồ thiếu một cái gì đó, thiếu mất một tiếng động đáng lẽ phải có.

Lữ Minh Dương vốn là đang đào mộ, tuyệt đối nên truyền ra một chút thanh âm, nhưng phía sau lại đồng dạng một mảnh yên tĩnh, đây đúng là tiếng động mà Hàn Di cảm thấy thiếu đi.

Cô xoay mạnh người lại, dùng đèn pin rọi về phía huyệt mộ.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Quan Tài Thất Tinh

Yên tĩnh.

Sự yên tĩnh giữa nơi đồng hoang nếu so với trong mật thất thì càng làm cho người ta cảm thấy khủng bố hơn, huống chi đây lại là bãi tha ma?

Trời đã tối hẳn, hiện tại là cuối tháng âm lịch, bầu trời không trăng, đến sao cũng không có một ngôi, tuy không đến nỗi giơ tay không thấy năm ngón, nhưng tầm nhìn cũng không vượt quá ba thước. Bóng đêm vô tận trùm lấy bãi tha ma, cộng thêm sự tĩnh mịch khôn cùng, làm cho người ta cảm thấy một áp lực thật lớn, làm cho sâu thẳm trong nội tâm người ta sinh ra một cảm giác sợ hãi vô hình.

Một cơn gió núi nhẹ lướt qua, mang theo một chút hơi lạnh, lay động mái tóc Hàn Di, cô di chuyển đèn pin, rọi về phía huyệt mộ.

Lữ Minh Dương đang đứng bên trong mộ huyệt, thanh đại đồng kiếm vẫn nắm trong tay nhưng lại đang bất động.

Hàn Di khẽ nhú chân mày, đang chuẩn bị mở miệng, Lữ Minh Dương lại quay đầu về phía cô đặt tay lên môi ra dấu im lặng, Hàn Di máy động, dùng đèn pin chiếu vào bên trong huyệt mộ.

Bùn đất bên trong huyệt mộ đã bị Lữ Minh Dương xúc ra hơn phân nửa, một góc trong đó đã lộ ra quan tài gỗ. Đây là một cỗ quan tài gỗ sơn đỏ, phản chiếu ánh đèn pin phát ra hào quang quý dị.

Quan tài gỗ thực không có gì bất thường, Hàn Di đang chuẩn bị thở phào một hơi, lại đột nhiên cảm giác được quan tài gỗ tựa hồ rung lên một chút.

Trái tim cô chột thắt lại, tinh thần lập tức cảnh giác, cẩn thận giương mắt quan sát quan tài gỗ, phần quan tài lộ ra trên mặt đất tựa hồ khẽ rung một chút.

Hàn Di nhíu chặt chân mày, chung quanh đây thực không có nhà xưởng công nghiệp, lại càng không thể có người nổ mìn phá núi, vậy thì tuyệt đối không nên có chấn động gì truyền đến chỗ này. Chỉ có một cách lý giải, đó là bên trong quan tài có thứ gì đó đang động.

Hàn Di chuyển đèn pin từ tay phải sang tay trái, nhanh chóng lấy từ eo ra cây tiểu nỏ đã được xếp lại, dùng sức giữ một cái tiểu nỏ liền bật ra. Ngay sau đó nhanh nhẹn kéo dây lắp tên, ánh mắt thủy chung vẫn cảnh giác quan sát động tĩnh trong huyệt mộ.

Lữ Minh Dương cũng đã giơ thanh đại đồng kiếm chếch lên đầu vai, tập trung tinh thần nhìn chăm chú quan tài dưới chân.

Vị trí hãn đang đứng chính là đầu bắc của huyệt mộ, dựa theo phong tục của người Trung Quốc, vị trí quan tài nhập huyệt chính là đầu nam chân bắc, nếu quả thực là xác chết sống dậy, thì tại thời điểm thi thể ngời bật lên, vị trí Lữ Minh Dương đang đứng vừa hay có thể một kiếm chém xuống, đầu lâu của thi thể sẽ lập tức bị chém đứt.

Hàn Di đã lắp xong nỏ tiễn, tiến về phía trước hai bước, dừng tại đầu nam của huyệt mộ, cô hạ thấp người nửa quỳ trên mặt đất đối diện với Lữ Minh Dương, hiện tại hai người đã hình thành thế trận giáp công, như vậy cho dù một kiếm của Lữ Minh Dương có thất bại, thì Hàn Di cũng hoàn toàn có cơ hội dùng nỏ tiễn bắn trúng gáy của cương thi.

Áp lực, càng yên tĩnh càng thêm áp lực, thời gian từng phút từng giây đều giống như rất dài. Lữ Minh Dương và Hàn Di cùng nín thở yên lặng chờ đợi.

Đột nhiên có một thanh âm rất nhỏ vang lên, phần quan tài lộ ra khỏi mặt đất lần nữa rung lên nhẹ nhẹ, Lữ Minh Dương không khỏi cảm thấy khẩn trương, siết chặt hơn thanh đại đồng kiếm trong tay, nhưng dưới chân lại không có động tĩnh gì. Lữ Minh Dương thở nhẹ ra một hơi, khẽ co duỗi mấy ngón tay sớm đã tê cứng vì dùng sức quá độ.

Nhưng ngay sau đó, dưới chân đột nhiên truyền đến một chấn động thật mạnh, Lữ Minh Dương chỉ cảm thấy thân mình nhất thời bị hất lên, bay thẳng về phía Hàn Di trước mặt.

Lữ Minh Dương lơ lửng giữa không trung, lại vừa vặn che khuất tầm mắt Hàn Di, tiểu nữ trong tay cô làm sao có thể nhắm vào người phe mình mà khai hỏa? Cô lập tức cuộn người lộn một vòng dưới đất, Lữ Minh Dương nhất thời té nhào vào tấm bia mộ mà vừa rồi cô đã đứng.

Hàn Di tránh được Lữ Minh Dương, đèn pin và tiểu nữ đồng thời chia về phía huyệt mộ, còn trong huyệt mộ thì cái gì cũng không có, chỉ sót lại cỗ quan tài bể nắp.

Hàn Di nhíu mày, cảnh giác nhìn tứ phía, từng bước chậm rãi tiến đến gần huyệt mộ, dùng đèn pin chiếu vào cỗ quan tài bể nắp. Hiện tại có thể thấy cỗ quan tài gỗ này đặc biệt dày, theo kết cấu mà nói thì cỗ quan tài này tuyệt đối có giá rất cao, nhưng cái chân chính làm Hàn Di chú ý lại chính là bức Bắc Đẩu Thất Tinh đồ được khắc dưới đáy quan tài.

“ Trời ạ, mai táng người ta cũng không chịu cẩn thận một chút, sao lại có thể chôn người ta làm hương hỏa trời!” Lữ Minh Dương từ mặt đất lồm cồm đứng lên, lầm bầm nói.

“ Cái này không phải chôn lằm hướng, mà là cố ý chôn vậy đó.” Hàn Di trầm giọng nói.

“ Thất Tinh trận?” Lữ Minh Dương cũng chú ý tới đồ án Thất Tinh dưới đáy quan tài. Bên trên đáy quan tài thật dày có khắc bảy chấm tròn lớn, giữa các chấm tròn này có khắc các đường thẳng nối liền chúng lại với nhau, Đẩu thực của Bắc Đẩu đồ án nằm ở hướng nam, bảy ngôi sao vừa vặn phủ hết mặt đáy quan tài. (Trong hệ thống các chòm sao Trung Quốc, Sao Bắc Đẩu là bảy ngôi sao mang hình ảnh cái đấu (đấu). Do chúng nằm ở hướng Bắc nên còn gọi là Bắc Đẩu thất tinh. Bốn ngôi đầu tạo thành một tứ giác gọi là Đẩu khô, ba ngôi sau tạo thành cái đuôi gọi là Đẩu thực).

“ Nhìn chỗ này.” Hàn Di dùng đèn pin chiếu vào mảnh vỡ của nắp quan tài bên cạnh, trên mặt cũng có khắc hai chấm tròn lớn, ngẫm một chút có lẽ đây là đối ứng của Thất Tinh trận dưới đáy quan tài.

Lữ Minh Dương nhíu chặt chân mày, trước đây hẳn cũng từng đoán phần mộ của Hoắc Linh Linh nhất định có cái gì đó mờ ám, nhưng không thể ngờ lại là tình huống như thế này.

“ Thi thể Hoắc Linh Linh đâu?” Lữ Minh Dương đối với mấy thứ trận pháp này cũng không tinh thông, cái hẳn thật sự quan tâm chính là tình huống thực tế trước mắt, cứ cho là xác Hoắc Linh Linh sống dậy, thế thì cương thi chạy đi đâu rồi?

“ Không có thi thể.” Hàn Di thở dài nói.

“ Không có thi thể?” Lữ Minh Dương nghi hoặc, tình huống vừa rồi rõ ràng là có thứ gì đó ở bên dưới đánh bể nắp quan tài, mới khiến cho mình bị hất văng đi đó thôi. Hẳn nghi hoặc nói:” Vậy thi thể Hoắc Linh Linh ở chỗ nào?”

“ Thất Tinh trận cũng không chỉ dùng để bảo tồn thi thể, luyện hóa cương thi.” Hàn Di trầm giọng nói, “ Trải qua thời gian hai ba năm, thi thể

Hoặc Linh Linh có lẽ đã sớm bị Thất Tinh trận hóa thành sương khói rồi.”

“ Ý cô là trận này có năng lực luyện hóa thi thể Hoặc Linh Linh, dùng để tăng cường năng lượng cho hồn phách cô ta?” Lữ Minh Dương nhíu mày nói.

“ Người thông minh đó.” Hàn Di nhàn nhạt nói, sau đó cô xoay đầu quét mắt qua từng mộ phần xung quanh, nói:” Ấ ở gần đây.”

Nghe Hàn Di khen ngợi Lữ Minh Dương liền nhếch miệng cười một cái, nhưng nghe đến Hoặc Linh Linh ở gần đây, hấn lại nhíu mày thật chặt. Có một trận gió núi nhẹ thổi qua, nhưng lại không có tiếng gió nào, bốn phía hoàn toàn tối đen, chỉ có mấy cái bia mộ màu trắng mờ ảo ẩn hiện trong màn đêm, đèn pin trong tay Hàn Di tuy rất sáng, nhưng vẫn là chiếu không được bao xa.

Cô chậm rãi di chuyển đèn pin, cẩn thận tìm kiếm từng mộ bia một, Hoặc Linh Linh rất có thể đang rình rập đâu đó phía sau.

Đêm qua đã thấy được sự cường đại của quỷ mẫu, bây giờ lại nhìn thấy quan tài Thất Tinh nên trong lòng Hàn Di càng thêm lo lắng, hướng chỉ dưới tay ả còn có ít nhất hơn mười con ác linh nô lệ vẫn chưa hiện thân, lần này đi cùng Lữ Minh Dương đến đây có lẽ là một sai lầm lớn rồi, hiện tại chỉ hy vọng là hôm nay sau khi ả xuyên tường vẫn chưa kịp hồi phục hoàn toàn, bằng không có lẽ thật sự không có phần thắng.

Lữ Minh Dương giương hai mắt nhìn theo ánh đèn pin trên tay Hàn Di, nhưng mà cái gì cũng nhìn không thấy. Hấn lấy từ trong người ra cặp mắt kính một tròng kia đeo lên, sau đó cúi người nhặt cây súng huyết tương đeo ra sau lưng, mở túi du lịch lấy từng món vũ khí ra đeo hết lên người mình, tiếp theo một tay cầm đèn pin, một tay cầm thanh đại đồng kiếm gác lên trên vai, cười hắc hắc nói:” Chuẩn bị xong, bắt đầu chiến đấu!”

Hàn Di quay đầu nhìn bộ dáng dờ người của Lữ Minh Dương, không nhìn được trề môi một cái. Lữ Minh Dương này lúc mới gặp nhìn cũng có vẻ chững chạc, cũng không ngờ hăn lại tưng tưng như vậy, hay là trận chiến sắp tới đã tạo cho hăn áp lực quá lớn, hưng phấn đến độ đầu óc có chút vấn đề?

Nhưng đúng lúc cô vừa thoáng mất tập trung, một bóng xám nhàn nhạt đã bất ngờ đánh úp về phía cô.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Zombie

Lữ Minh Dương đang đứng đối diện với Hàn Di, xuyên qua một cái tròng kiếng trên mắt, nhìn thấy một cái bóng xám thừa dịp Hàn Di một thoáng mất tập trung mà bất ngờ tập kích, vội vàng la to một tiếng:” Năm xuống!”

Hàn Di nghe thấy Lữ Minh Dương kêu lên, lập tức cúi người, may mắn tránh thoát một đòn của bóng xám kia, bóng xám từ trên cao rơi xuống đất, khẩu súng huyết tương của Lữ Minh Dương đã bắn ra, huyết tương thiêu đốt thân thể ác linh, phát ra tiếng nổ lộp ba lộp bộp, nó nhất thời ngoác lớn miệng, biểu tình vô cùng thống khổ, xoay người lập tức chạy trốn.

Hàn Di sao có thể để nó chạy dễ dàng như vậy? Một mũi tên bạc bắn ra, đâm từ sau ót ra trước mi tâm của ác linh, ác linh nhất thời té ngã trên mặt đất, run rẩy kịch liệt.

Hàn Di bắn ngã ác linh, lại không chút chậm trễ kéo dây nạp tên, nhưng cô vẫn chưa kịp nạp xong tên, đã lại có một bóng xám bay tới, Hàn Di lập tức dậm chân lùi về sau, trong lòng hy vọng Lữ Minh Dương có thể bồi tiếp một phát huyết tương, chặn con ác linh này lại một chút, nhưng lần này động tác của Lữ Minh Dương tựa hồ lại quá chậm, Hàn Di thực không nhận được sự hỗ trợ như mong muốn.

Hàn Di phóng người thối lui, vừa nạp tên, vừa nhìn lướt qua Lữ Minh Dương đằng sau, thì thấy Lữ Minh Dương cũng không có rảnh tay, bên

người hẳn có ít nhất ba con ác linh đang vây lấy.

Lữ Minh Dương cầm khẩu huyết tương, trái một phát phải một phát bắn không ngừng, nhưng mấy con ác linh này tựa hồ sớm đã có phòng bị, thân hình biến ảo không ngừng bay nhảy nhanh như điện, cho dù Lữ Minh Dương có bắn nhanh hơn nữa, thì cũng không bắt kịp tốc độ của đám ác linh này, hơn nữa tựa hồ mục đích của bọn nó cũng không phải là công kích Lữ Minh Dương, chẳng qua là ở đằng xa đảo qua đảo lại vây lấy hẳn, cầm chân hẳn ở bên trong.

Hàn Di đã nạp xong tên, thân mình cũng đã thối lui đến bên cạnh Lữ Minh Dương, cô giương tiểu nỏ nhắm vào thân ảnh ác linh, nhưng lại không có bắn ra. Dù sao nỏ tiễn có hạn, mà bốn con ác linh này lại không ngừng bay nhảy như điên, căn bản là không đủ thời gian để Hàn Di nhắm bắn.

Lữ Minh Dương cũng phát bực, hẳn tức giận lại bắn ra một phát, nhưng không có chút kết quả gì, lần nữa bắn vào khoảng không, hẳn dùng một tay hạ súng huyết tương xuống, tay kia rút từ bên hông ra một trái “lựu đạn”, rút chốt bảo hiểm rồi ném ra ngoài, tiếp theo lại giơ khẩu huyết tương lên hướng một con ác linh bắn tới.

Thân hình ác linh không ngừng di chuyển, vẫn như trước rất nhanh né được phát huyết tương của Lữ Minh Dương, nhưng đột nhiên một tiếng nổ mạnh trầm muộn truyền đến, nhất thời có hai ác linh bị chậm lại, Lữ Minh Dương phát ra một tiếng cười ha ha thật lớn, huyết tương không sai không lệch bắn trúng một con trong đó, một trận tiếng nổ lớp ba lớp bớp truyền đến, ác linh kia nhất thời bỏ chạy vào bóng đêm đằng xa.

Hàn Di cũng không nường tay, nỏ tiễn nhất thời găm thẳng vào mi tâm một con ác linh khác.

Hai con ác linh khác vừa thấy thế trận không ổn, cũng đã sớm lẩn vào trong bóng đêm trốn mất.

Lữ Minh Dương khoan khoái ha ha cười lớn, Hàn Di cũng không thể không mỉm cười, nói:” Lựu đạn này do chính tay người chế tạo sao?”

Lữ Minh Dương đặc ý nói:” Đây là một trong các phát minh vĩ đại của tôi, mới được đưa vào sử dụng gần đây thôi, ha ha.”

“ Cũng không có tác dụng gì lớn, nhiều nhất chỉ có thể hù dọa tiểu quỷ thôi.” Hàn Di đã kích sự khoa trương quá đáng của Lữ Minh Dương, nói, “ Cứ như vậy không phải biện pháp, phải tìm ra quỷ mẫu mới được.”

Lữ Minh Dương thở dài cảm khái, làm bộ như bất đắc dĩ nói:” Không có biện pháp, ai bảo lựu đạn này của tôi uy lực quá mạnh mẽ, ả ta sợ quá trốn không dám ra luôn rồi.”

“ Có thể là lúc sáng ả ta xuyên tường đã bị ảnh hưởng còn chưa khôi phục hoàn toàn.” Hàn Di nói:” Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, bỏ qua cơ hội hôm nay thì muốn tiêu diệt ả sẽ rất phiền toái.”

Lữ Minh Dương ha ha cười, khoa trương nói:” Tốt thôi, hôm nay không phải ả chết thì chính là tôi mất mạng!”

“ Vậy mà đi chết đi!” Bỗng nhiên một thanh âm trầm thấp xa xăm vang lên.

Lữ Minh Dương và Hàn Di đồng thời dùng ngọn đèn pin chiếu về phía thanh âm phát ra, chỉ thấy người gác mộ vừa rồi rõ ràng đã bị Hàn Di đánh ngất bây giờ đã lại đứng lên rồi, gã đang trừng đôi mắt nhìn chăm chăm hai người.

Quý nhập!

Lúc này đây khí tức toàn thân ông ta làm cho người ta cảm giác được ông ta bây giờ so với lúc nãy tuyệt đối là không giống nhau, trong thân thể ông ta tựa hồ có một cỗ khí tức cực kỳ quý dị lưu chuyển, trong cặp mắt mở trừng trừng của ông ta tựa hồ còn lóe ra một tia hào quang quý dị, làm cho người đối diện nhìn thấy ánh mắt đó không khỏi xuất hiện một cảm giác lạnh lẽo như băng từ đáy lòng trỗi dậy.

Lữ Minh Dương sớm đã giơ khẩu súng huyết tương lên nhắm ngay người gác mộ, ha ha cười nói:” Rốt cục cũng ra rồi, là cô sao, Hoắc Linh Linh?”

Gọi một người đàn ông bốn năm mươi tuổi là “Hoắc Linh Linh”, gọi xong Lữ Minh Dương lại không nhịn được bật cười lên một tiếng.

Hàn Di lại không thoải mái được như Lữ Minh Dương, mặc dù đó chỉ là hãn làm bộ thoải mái thôi, lúc này Hàn Di đã điều hòa hơi thở tập trung tinh thần, nỏ tiễn trong tay đã chăm chăm nhắm vào người gác mộ.

Người gác mộ lại không đáp lời, từ trên bậc thang phóng người lên, nặng nề đáp xuống mặt đất trước mộ phần, chấn đến mặt đất rung lắc một hồi. Ông ta vẫn còn chưa trụ vững, Lữ Minh Dương đã siết cò, một cỗ huyết tương bắn thẳng lên mặt ông ta.

Không có tiếng tru nào vang lên như dự đoán, ác linh này chẳng lẽ không sợ máu chó?

Hàn Di cắn răng một cái kích hoạt lẫy nỏ, một mũi tên màu bạc cắm vào đầu gối người gác mộ, một chân ông ta nhất thời mềm nhũn, một bên người chột khụy xuống.

Hai người nhất thời thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng ngay sau đó, người gác mộ kia lại đứng thẳng lên, mang theo mũi nỏ tiễn còn cắm trên đầu gối, lần nữa cất bước chậm rãi đi về phía hai người.

“ Không tốt! Mau chặt đứt đầu ông ta!” Hàn Di vừa kêu, vừa nhanh tay kéo dây nạt tên.

Lữ Minh Dương vừa nghe thấy lời của Hàn Di, nhất thời ngơ ngác, đây chính là một người còn đang sống a, tuy hiện tại ông ta bị ác linh nhập xác, nhưng dù sao ông ta cũng là người vô tội không có liên quan gì đến vụ này a.

Quý, bản thân mình giết qua không ít, nhưng mà loại thủ đoạn như giết người này, chính mình cho tới bây giờ còn chưa có làm qua. Lữ Minh Dương không khỏi nảy sinh do dự, nhìn thanh đại đồng kiếm cắm trước mặt.

Hàn Di nhìn thấy Lữ Minh Dương do dự, không khỏi gấp đến dậm chân một cái, bắn một mũi tên bạc về phía mi tâm của người gác mộ.

Người gác mộ đột nhiên giơ tay lên, dùng bàn tay che ở trước mi tâm, nỏ tiễn véo một tiếng đâm xuyên qua lòng bàn tay ông ta, nhưng thế tới đã hết, nỏ tiễn đã kẹt lại trong lòng bàn tay.

Người gác mộ chậm rãi buông tay xuống, mặt không đổi sắc dùng tay kia chậm rãi rút mũi tên ra, sau đó nhìn hai người Hàn Di và Lữ Minh Dương nhếch miệng cười, hung hăng ném nỏ tiễn xuống mặt đất, sau đó lại cất bước đi về phía hai người.

“ Nó không phải là người!” Hàn Di vừa lo lắng nạt tên, vừa vội la lên.

“ Sao lại có chuyện này?” Lữ Minh Dương cho tới bây giờ còn chưa có gặp qua tình huống như vậy, bất luận là quý nhập cũng được, là trúng tà cũng thế, bản thể vẫn là có cảm giác đau đớn, vẫn e ngại vũ khí có năng lực trừ tà. Nhưng cái thứ quý trước mắt này lại vô tri vô giác như một xác chết biết đi.

“ Đây là ‘dẫn thi’ thuật, bản thể của nó đã chết!” Hàn Di vội nói lớn, “ Mau chém đầu nó đi!”

Lữ Minh Dương vội vàng hạ khẩu súng huyết tương xuống, một tay rút thanh đại đồng kiếm trước mặt lên, giơ chếch lên đầu vai.

Người gác mộ vẫn như trước chậm rãi đi về phía hai người, bước chân ông ta cũng không nhanh, bước chân vô cùng nặng nề, tựa hồ mỗi một bước chân đều có thể in xuống mặt đất một dấu chân thật sâu, nhưng cũng vô cùng kiên định. Một bước, hai bước, ông ta bước tới từng bước một, cũng càng lúc càng đến gần hai người, khoảng cách chỉ còn lại một bước chân, Lữ Minh Dương đã có thể một kiếm chém trúng cổ ông ta.

Lữ Minh Dương hít một hơi thật sâu, đây tội cùng là một con người, hay là một con zombie?

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Toàn Quân Xuất Động

Bước chân người gác mộ chậm rãi mà kiên định, ông ta từng bước tiến tới, chỉ cần thêm một bước, đôi tay đã có thể đặt lên cổ họng Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương hét lớn một tiếng, vung đại đồng kiếm trong tay chém về phía người gác mộ.

Chỉ nghe thấy một tiếng rắc thanh thúy, đại đồng kiếm đã chém thật mạnh vào đùi người gác mộ, máu tươi nhất thời phun khắp nơi, kiếm đồng có lẽ không chỉ chém rách thịt, mà nhất định còn chặt gãy cả xương đùi. Nhưng thân thể người gác mộ vậy mà không có ngã xuống, chỉ hơi lão đảo rồi lại cất bước tiến tới.

Lữ Minh Dương chuẩn bị rút kiếm lui về sau, nhưng đại đồng kiếm đã ăn vào thịt quá sâu, nên trong lúc nhất thời khó mà có thể rút ra. Người gác mộ lại nhắc chân bước tới thêm một bước, giơ tay chụp tới đầu Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương cúi người tránh thoát một đòn của người gác mộ, lập tức nghe một tiếng vang nhẹ sau lưng, Hàn Di đã nạp xong tên, lại một tiễn bắn tới mi tâm người gác mộ.

Bước chân của người gác mộ rất chậm rãi, nhưng động tác đôi tay lại không hề chậm, ông ta lại giơ tay bắt được nỏ tiễn của Hàn Di.

Lữ Minh Dương cũng thừa cơ hội này mà rút mạnh thanh đại đồng kiếm ra, nhanh chóng lắc mình lui về sau mấy bước, sóng vai đứng cạnh Hàn Di.

Hắn nhíu mày hung hăng giương mắt nhìn chăm chăm vẻ mặt đang cười gằn của người gác mộ, nói:” Giờ làm sao?”

“ Chặt đầu nó!” Hàn Di lạnh lùng nói xong, tay cũng nhanh chóng kéo dây nẹp tên.

Lữ Minh Dương không khỏi cười khổ một cái, phương pháp này đúng là lúc này Hàn Di đã nói qua cho mình rồi, chẳng qua trước mặt dù sao cũng là một “con người”, ít nhất là lúc này vẫn còn là con người, cho dù hiện tại ông ta đã không còn là người, nhưng ít ra cũng là một “thi thể”, cái thủ đoạn chém đầu người này thật là mình có chút không thể xuống tay.

Người gác mộ lại bước tới, tốc độ tuy chậm rãi nhưng lại vô cùng trầm trọng, mỗi một bước chân đạp mạnh xuống đất cũng giống như dẫm thật mạnh lên trái tim Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương cắn chặt răng, xem ra chuyện gì cũng phải có lần đầu tiên. Giơ thanh đại đồng kiếm trong tay lên cao, hét lớn một tiếng, dùng hết khí lực toàn thân vung tay chém tới cổ họng người gác mộ.

Người gác mộ chỉ nhẹ nhàng nâng tay lên dùng cánh tay nhẹ nhàng đỡ đòn, lập tức đã chặn được thanh đại đồng kiếm của Lữ Minh Dương, trong khi đó bước chân vẫn không hề dừng lại, đã tiến tới thêm một bước, cánh tay còn lại đột nhiên đánh thẳng vào ngực Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương thấy đại đồng kiếm đã bị chặn lại, đang chuẩn bị thu kiếm thối lui, lại cảm thấy trước ngực nhói lên, thân mình nhất thời bay lên, ngã thật mạnh xuống đằng sau Hàn Di.

Hàn Di lại bắn ra một tiễn, không có gì khác lần trước vẫn là bị người gác mộ cản được. Cô vừa nấp nỏ tiễn, vừa lui về phía sau, nhìn Lữ Minh

Dương kêu lên:” Người sao rồi?”

“ Còn chưa chết, khụ khụ...” Lữ Minh Dương từ dưới đất đứng lên, nhặt lên thanh đại đồng kiếm, xoa xoa trước ngực tê rần nghẹn giọng nói.

Mắt thấy người gác mộ từng bước từng bước lại gần, hai người không khỏi âm thầm lo lắng.

Bãi tha ma này được xây dựng trên sườn núi giống như ruộng bậc thang xếp thành từng tầng một, chung quanh đều là những ngôi mộ, thật không tính là rộng rãi gì, chỗ trống để có thể né tránh cũng không lớn, trong hoàn cảnh như vậy mà đi đối phó với một quái vật không sợ đau không sợ chết tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì.

Lữ Minh Dương liếc mắt nhìn tứ phía, trong lòng nhất thời có tính toán, hần cầm thanh đại đồng kiếm lên lắc mình phóng qua một ngôi mộ bên cạnh, lách qua luồng lại cuối cùng vòng ra sau lưng người gác mộ, hét to một tiếng rút kiếm nhắm vào gáy của người gác mộ chém tới.

Người gác mộ đột nhiên xoay người lại vung tay muốn gạt thanh đại đồng kiếm của Lữ Minh Dương đang chém tới, nhưng không ngờ chiêu này của Lữ Minh Dương chỉ là hư chiêu, ông ta nhất thời gạt hụt một cái.

Lữ Minh Dương cười ha ha, lại giơ kiếm lên làm bộ chém, người gác mộ lại vung tay lên để gạt, rồi lại gạt hụt vô ích, cùng lúc đó một thanh âm xé gió từ đằng sau vang lên, nỗ tiễn của Hàn Di đã bắn tới.

Người gác mộ muốn xoay người lại gạt tên dĩ nhiên đã không còn kịp, ông ta vội vàng hơi nghiêng đầu một chút, nhưng nỗ tiễn vẫn là bắn trúng hộp sọ của ông ta, chỉ có điều thực không có bắn trúng ót, chỉ là xiên xiên cắm ở trên đầu ông ta.

Người gác mộ nhất thời phát ra một tiếng tru giống như dã thú gầm rống, nhưng thân hình ông ta vẫn không có ngã xuống, trên đầu cắm một

mũi nỏ tiến màu bạc, xoay người lại trừng cặp mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm Hàn Di.

Lữ Minh Dương không chút chậm trễ, vung kiếm trong tay lên hung hăng chém một kiếm xuống cổ người gác mộ.

Dù Lữ Minh Dương đã vận hết khí lực, nhưng mà chặt đầu cũng cần có kỹ thuật, đó là phải nhanh, chuẩn, độc, một cái cũng không thể sai sót, tuy Lữ Minh Dương ra tay rất nhanh, nhưng khoan nói tới ngoan độc, chỉ nói chuẩn thôi đã không đủ rồi, không thể chém xuống đúng khớp xương cổ, đại kiếm lập tức bị kẹt lại trong xương cổ của người gác mộ.

Lữ Minh Dương dùng sức rút kiếm, đồng thời xoay người, đập một cước vào mông người gác mộ, đại kiếm liền rút ra, người gác mộ cũng lập tức ngã sấp xuống, ngã vào trong mộ huyết của Hoắc Linh linh, mảnh vỡ quan tài lập tức đâm xuyên qua ngực ông ta.

Nhìn thoáng qua tình cảnh trước mắt, Lữ Minh Dương quay đầu nhìn Hàn Di cười khổ liên tục, biểu tình của Hàn Di thì vẫn lạnh lùng như trước, tựa hồ loại chuyện trước mắt này cũng không phải lần đầu tiên chứng kiến.

Bỗng nhiên trong mộ huyết truyền tới một trận tiếng động, Lữ Minh Dương quay đầu lại nhìn, nhất thời trong lòng cả kinh, người gác mộ kia vậy mà còn chưa thể giải quyết, máu tươi từ cổ chảy ra ròn ròn, trước ngực cắm hai thanh gỗ nhọn, trong cổ họng phát ra một thứ âm thanh như tiếng dã thú rên rỉ, tay chân thì đang vùng vẫy, có ý muốn tiếp tục đứng lên.

“Vậy mà còn không chết?” Lữ Minh Dương trừng to con mắt nói.

“Đã nói là phải chém đứt đầu mà!” Hàn Di nhíu mày nói.

Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ nói:” Chưa đứt thì chém thêm lần nữa!”

“Chỉ sợ không có cơ hội đó.” Thanh âm Hàn Di có chút trầm thấp, cô nhíu mày quét mắt nhìn xung quanh.

Lữ Minh Dương cũng đột nhiên cảm thấy không khí chung quanh tựa hồ lạnh đi rất nhiều, hần giơ đèn pin chiếu ra xung quanh, chỉ thấy từ xa ần ần có mấy bóng đen bay tới, không khỏi bực bội, đám ác linh tay sai lại đến rồi.

“Lần này chỉ sợ chính là toàn quân xuất động. Đi thôi!” Hàn Di kêu một tiếng, nhắc chân bỏ đi.

Lữ Minh Dương đầu óc nhất thời không kịp xoay chuyển, vội vã chạy theo, quay đầu lại đằng sau cảnh giác nói:” Đi đâu?”

Hàn Di cũng không trả lời, vừa lấy đèn pin và tiêu nỏ cảnh giác chia về phía trước, vừa bước nhanh lên thềm đá đi về phía đỉnh núi.

Lữ Minh Dương bám sát theo sau Hàn Di, thỉnh thoảng cảnh giác sau lưng, lúc này hần rõ ràng phát hiện đằng sau càng lúc càng có nhiều bóng đen, thân hình quỷ dị đang bay tới rất nhanh.

Tuy hiện tại có Hàn Di đóng vai tác chiến với mình, nhưng một lúc đối phó với nhiều ác linh như vậy, thì phần thắng chẳng được bao nhiêu, huống chi còn có một con “quỷ mẫu” vẫn chưa hiện thân.

Mấy con ác linh này chỉ ở xa xa đảo qua đảo lại vây quanh hai người, thực không giống như muốn xông lên, Lữ Minh Dương có chút nghi hoặc, khẽ nhíu mày, chẳng qua hiện tại quan trọng nhất là phải tìm được địa hình thuận lợi, hần ngẩng đầu liếc mắt nhìn căn phòng đặt tro cốt giống như đền thờ ở tầng trên.

Loại đền thờ này chỉ có một cửa chính và hai cửa sổ phía trước, thực không có cửa sau, chỉ cần phòng thủ hợp lý, thì vẫn có cơ hội tránh thoát đợt tập kích của đám ác linh này --- hiện tại có thể giữ được cái mạng nhỏ

hay không đã rất khó nói, nên chuyện tiêu diệt quý mẫu đành để sau mới tính đi.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Ảo Giác

Theo bậc thang đi thẳng lên tầng trên, hai bên trái phải của tầng này chính là một loạt gian thờ tro cốt, chính giữa là một khoảng đất trống cực lớn, lát đá cẩm thạch, vô cùng bằng phẳng.

Lữ Minh Dương và Hàn Di đã nhanh chóng từ mộ huyết của Hoắc Linh Linh lên đến mảnh đất trống này, ác linh vẫn như trước đảo qua đảo lại ở đằng xa, Hàn Di lập tức phóng tới trước một gian thờ, dùng tay đẩy cửa phòng ra, chuẩn bị đi vào bên trong, lúc này Lữ Minh Dương lại lấy tay giữ cô lại.

Lữ Minh Dương nhíu mày rất chặt, hăn đột nhiên cảm thấy có gì đó khác thường, hăn dùng đèn pin chiếu vào bên trong gian phòng.

Vẫn là những dây hộc tử đặt tro cốt như trước, dây hộc tử này có độ cao ước chừng đến hai mét, xếp gọn gàng thành hai hàng trái phải bên trong phòng, ở giữa là một khoảng trống nhỏ, đặt một cái hương đỉnh, để cho gia quyến dùng khi đốt giấy tiền vàng bạc. Trong phòng thực không có gì dị thường, cũng hoàn toàn giống với lần trước mình đến đây.

Lữ Minh Dương nâng cổ tay lên liếc nhìn đồng hồ emf, trị số cũng không cao, chỉ hơi cao hơn hoàn cảnh bình thường chút ít, điều này chứng minh thực tế trong này không tồn tại ác linh.

Lữ Minh Dương nhíu chặt chân mày, trong này nhất định có vấn đề gì đó, nhưng đến tột cùng là cái gì thì lại nhất thời quả thực nghĩ không ra. Ngay lúc này, đột nhiên có một cỗ hàn khí vô cùng âm lãnh từ sau lưng tràn tới.

Lữ Minh Dương và Hàn Di quay phắt đầu lại nhìn, dưới ánh sáng của đèn pin chiếu rọi, nhìn thấy ác linh phía xa rõ ràng đã tập trung tất cả lại ở khoảng đất trống bên ngoài, liếc mắt nhìn sơ qua thì ít nhất cũng phải có đến hai mươi con, những đôi mắt lạnh lẽo ngoan độc trừng trừng nhìn hai người.

Một lúc đối phó với hơn hai mươi con ác linh là loại khái niệm gì? Có thể ví như người ta mang trong mình một khoản tiền lớn lại bị hơn hai mươi tên thổ phỉ chặn ở ngõ cụt vậy, Lữ Minh Dương hiện tại chính là đang có cái cảm giác này, tuy sau lưng là cửa vào gian thờ, nhưng chung quy hẳn có một loại dự cảm tuyệt đối không thể đi vào, trên trán hẳn lúc này đã ngưng đọng từng giọt mồ hôi lạnh.

Hàn Di sớm đã mất kiên nhẫn, nhắc chân liền tiến vào cửa miếu, Lữ Minh Dương đành phải đuổi theo, hẳn hy vọng dự cảm của bản thân chỉ là một loại ảo giác.

Tiến vào phòng, Hàn Di tiện tay đóng cửa phòng lại. Cửa phòng là cửa gỗ giả cổ, nhưng khóa cửa lại là khóa hiện đại, cách một tiếng cánh cửa đã khóa lại. Tiếp theo cô kiểm tra trái phải hai cái cửa sổ, cửa sổ cũng làm theo kiểu cổ, có song cửa gỗ chắn bên ngoài, ác linh cũng không thể dễ dàng phá cửa sổ mà vào, lúc này mới hơi thở phào một chút, quay đầu nhìn về phía Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương như trước vẫn ngẩn người đứng ở cửa, nhíu mày quan sát khắp phòng, từ thời khắc cánh cửa kia khóa lại, hẳn đột nhiên ý thức được trong căn phòng này có điểm gì bất thường.

“ Trong này không có quỷ hồn.” Lữ Minh Dương trầm giọng nói.

Hàn Di lập tức liền ý thức được vấn đề.

Trong này là phòng đặt tro cốt, bên ngoài chính là bãi tha ma, theo đạo lý mà nói loại địa phương thế này tuyệt đối không có khả năng không có đến một cái u linh quỷ hồn, ngày hôm qua lúc Lữ Minh Dương đến đây vẫn còn nhìn thấy vài cô hồn phất phơ trong này, nhưng hiện tại thì đến một bóng cũng không có.

Chẳng lẽ đây là một cái bẫy? Nghĩ lại thì vừa rồi ở bên ngoài đám ác linh đó chỉ là bao vây từ đằng xa, chứ không xông lên công kích, mục đích của bọn nó chẳng phải là muốn ép hai người chúng ta đi vào trong này đó sao?

Hàn Di không khỏi gắt gao siết chặt nỏ tiễn trong tay, cảnh giác dùng đèn pin quét khắp phòng.

Lữ Minh Dương để thanh đại đồng kiếm tựa vào mép cửa, rồi lấy khẩu súng huyết tương sau lưng xuống giơ lên. Nếu đây quả thực là một cái bẫy, thì trong phòng này nhất định phải có ác linh tồn tại, vậy mà nó có thể che dấu tung tích bản thân, thoát được cảm ứng vô cùng nhạy cảm của Hàn Di, thậm chí đến thiết bị emf cũng không dò ra, nó nhất định là một con ác linh không tầm thường, thực tế rất có thể đó chính là quỷ mẫu cường đại kia.

Nhưng mà nó ép hai người chúng ta tiến vào bên trong căn phòng này đến tột cùng là có mục đích gì? Nếu muốn giết chết hai người, hai mươi con ác linh bên ngoài hoàn toàn đủ khả năng giải quyết, sao lại phải mất công bày ra nhiều chuyện như vậy chứ?

Hay là ả muốn tự mình xuống tay?

Lữ Minh Dương nhíu chặt chân mày, chậm rãi đi đến trung tâm căn phòng, xuyên qua một cái tròng kính trên mắt cẩn thận quan sát từng khe

hở giữa những hộp tro cốt.

Cái gì cũng không có, bên trong gian phòng này “sạch sẽ” giống như trong miếu thờ thần linh vậy, nửa cái bóng ác linh cũng không thấy.

Điều kinh khủng lớn nhất chính là biết rõ có quý, nhưng lại không nhìn thấy quý.

Lữ Minh Dương và Hàn Di đã có thể nghe thấy nhịp tim đập của nhau, Hàn Di và Lữ Minh Dương nhìn nhau, sau đó hít sâu một hơi, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Nếu đã nhìn không thấy, nghe không được, thì chỉ có thể dùng cảm giác để cảm ứng vị trí của ác linh thôi.

Lữ Minh Dương nhíu mày đưa tay vào trong hương đỉnh bốc lên một chút tro, nhẹ nhàng xát mấy ngón tay vào nhau, hần bỗng nhiên máy động trong lòng, lập tức nâng khẩu huyết tương trong tay lên.

Đây là ảo giác!

Chà xát tàn tro trong bàn tay, lẽ ra phải có một loại cảm giác trơn mịn, nhưng Lữ Minh Dương chỉ thấy tro bụi giữa những ngón tay của mình, còn cảm giác từ đầu ngón tay truyền đến cũng chỉ là cảm giác của hai ngón tay chà xát vào nhau, nói cách khác chính mình đã bị thị giác lừa gạt!

Cùng lúc đó Hàn Di cũng đột nhiên mở mắt, năng lực cảm ứng của cô so với Lữ Minh Dương thì càng khủng bố hơn. Cô cảm ứng được thực tế chung quanh đích xác là có tồn tại ác linh, hơn nữa cũng không chỉ có một con, mà là một đám ác linh bao vây rình rập ở chung quanh!

“Lựu đạn!” Hàn Di kêu một tiếng.

Lữ Minh Dương lập tức rút ra một trái lựu đạn ném về phía trước, nhanh chóng xoay lưng về hướng lựu đạn bay đi che chắn trước người Hàn

Di, lựu đạn nhất thời nổ mạnh, sau khi nghe một thanh âm trầm muện vang lên, từng giọt huyết thủy li ti rơi xuống dày đặc như hạt mưa phùn.

Trong phút chốc truyền đến tiếng nổ lớn, tựa hồ như là thanh âm của vật gì đó rất nặng ngã xuống, nhưng những học tử đặt tro cốt vẫn hoàn hảo đứng nguyên ở đó.

Lữ Minh Dương phát ra một tiếng cười lạnh, đưa tay lấy từ trong người ra một cái loa nhỏ, kết nối với điện thoại di động của mình, ngón tay nhanh nhẹn vuốt vuốt chấm chấm trên màn hình, một trận sóng âm mà tai người không thể nghe thấy nhất thời lan tỏa ra khắp nơi.

Lữ Minh Dương ngược đầu lên, thì thấy trước mắt là một cảnh hỗn độn, còn cảnh bình yên lúc nãy cũng đã tan biến đi đâu rồi? Những học tử đặt tro cốt ngã lộn xộn, chung quanh tràn ngập tro bụi, mấy con ác linh đang chạy loạn dọc theo bốn vách tường, còn có mấy con thì đang nằm trên mặt đất thống khổ run rẩy, giẫy dụa đang cố chạy đến đằng sau mấy cái tủ đựng tro cốt để lẩn trốn, nhưng cũng có vài con tránh thoát được một chiêu vừa rồi, đang tránh ở đằng xa, trừng trừng giương mắt nhìn hai người, nhưng không có xông lên.

Hàn Di sớm đã cầm trong tay tiểu nỏ, một mũi nỏ tiễn màu bạc bắn ra đã xuyên qua gò má bên trái một con ác linh đang đứng sát bức tường, nó nhất thời ngoác rộng cái miệng lập tức bay đến trốn đằng sau một cái tủ đựng tro cốt.

Lữ Minh Dương lần nữa giơ lên khẩu súng huyết tương, hung hăng bóp cò, bắn trái bắn phải bức lui mấy con ác linh còn đang loạn choạng đứng gần đó, nhưng dù sao tầm bắn của súng huyết tương cũng chỉ có hạn, hơn nữa trong phòng lúc này lại ngổn ngang những cái tủ đựng tro cốt ngã đổ, ác linh đã mượn mấy cái tủ này làm chỗ ẩn thân trốn tránh, cho dù là nỏ tiễn của Hàn Di thì trong lúc này nhất thời cũng không có biện pháp bắn trúng mấy con ác linh.

“ Chuyện này là sao?” Lữ Minh Dương đau đầu nhíu mày, mấy con ác linh này tựa hồ thực sự không có ý xông lên.

Hàn Di cũng nhíu mày thật chặt, cảnh giác giơ tiểu nỏ lên, cục diện trước mắt đúng là khiến người ta không thể ngờ được, cũng không thể đoán ra nguyên do trong đó.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Tiên Nữ Giáng Trần

Đầu tiên là chế tạo ảo giác, khiến cho hai người chúng ta cho rằng bên trong này chỉ là một căn phòng trống; sau đó ác linh lại bao vây rình rập ở xung quanh, nhưng không xông lên công kích... Là ý gì, không lẽ mấy con ác linh này chính là vì kéo dài thời gian?

“ Ra khỏi chỗ này!” Hàn Di nhíu mày, trầm giọng nói.

Lữ Minh Dương vội cầm lấy khẩu súng huyết tương, từ từ tiến về phía cửa ra vào. Ngay lúc đó, cánh cửa đang khóa chặt bỗng kết một tiếng mở ra.

Lữ Minh Dương cảnh giác nhìn ra cửa, chỉ thấy một thiếu nữ ước chừng hai mươi tuổi chậm rãi từ ngoài cửa tiến vào. Khuôn mặt của cô không hẳn là xinh đẹp, nhưng nó toát lên khí chất thanh nhã dịu dàng, một bộ váy trắng dài càng tăng thêm phần tao nhã thoát tục, khóe miệng cô dường như khẽ hé ra một nụ cười, làm cho người ta không khỏi sinh ra lòng yêu thích.

Quan trọng hơn là toàn thân cô tỏa ra một vòng hào quang nhàn nhạt, làm người ta không khỏi nảy sinh ảo giác, cô có phải chính là tiên nữ từ trên trời giáng xuống trần gian?

Nhưng đó tuyệt đối không phải là tiên nữ!

Đó rõ ràng là Hoắc Linh Linh – một “quỷ mẫu” đã giết ít nhất hơn ba mươi mạng người!

Lữ Minh Dương lắc mình chuyển đến chắn trước người Hàn Di, khẩn trương giương mắt nhìn Hoắc Linh Linh tiến đến gần, khẩu súng huyết tương cũng đã nhắm chuẩn gương mặt đang khẽ mỉm cười của ả ta.

“ Xem ra ta đã chậm rồi.” Hàn Di sau lưng bỗng nhiên lên tiếng.

“ Quả thực đã chậm một chút xíu.” Hoắc Linh Linh dừng bước ở khoảng cách không xa trước mặt hai người, mỉm cười nhàn nhạt nói.

“ Xem ra hôm nay chỉ dựa vào hai bọn ta thì không thể diệt được cô.” Hàn Di thản nhiên thờ dài nói.

“ Chuyện gì?” Lữ Minh Dương nghe mà chẳng hiểu gì, hắn vừa chăm chú nhìn Hoắc Linh Linh, vừa hỏi vọng ra phía sau.

Lữ Minh Dương lời còn chưa dứt, đột nhiên một tia sáng bạc đã xẹt qua bên hông hắn, bay thẳng về phía mi tâm của Hoắc Linh Linh.

Lữ Minh Dương giật mình, Hàn Di ra tay quá nhanh, cũng không thèm quan tâm có thể làm hắn bị thương hay không. Hắn vội vàng nâng khẩu súng huyết tương lên, cũng chuẩn bị bắn, lại đột nhiên phát hiện Hoắc Linh Linh rõ ràng đã biến mất. Ắ chỉ trơ mắt đứng nhìn, ngay một khắc lúc nổ tiễn chạm tới thì ả đã tan biến vào hư không.

Thuấn đi?

“ Haiz, các người sao phải tự làm khổ mình chứ?”

Một thanh âm thờ dài tao nhã mà nhu mỹ ở sau lưng truyền đến, Lữ Minh Dương quay phắc đầu, thì thấy Hoắc Linh Linh trong khoảnh khắc đã xuất hiện ở bức tường sau lưng. Ắ tao nhã phiêu bồng ở đó, nói là phiêu bồng bởi vì hai chân ả chính là đang lơ lửng cách mặt đất một chút, cả thân thể cứ thế mà trôi nổi giữa không trung, vạt áo không cần đến gió cũng lay động, ẩn tượng hơn chính là hào quang mờ ảo trên người đang tản mát ra

xung quanh, khoảnh khắc đó làm cho người ta có một loại ý niệm buông bỏ tất cả vũ khí đang nằm trong tay xuống.

Lữ Minh Dương cắn môi, càng nắm chắc khẩu súng huyết tương trong tay mình hơn.

“Haiz, ta cũng không muốn gây khó dễ gì cho các người, sao các người lại cứ bám lấy ta mà làm phiền như thế?” Hoắc Linh Linh thở dài làm ra vẻ vô cùng thương tiếc.

“Người hại chết bao nhiêu người? Không trừ người làm sao được?” Hàn Di nhàn nhạt trả lời, nếu so với Hoắc Linh Linh, thì thanh âm của cô có phần lạnh lùng hơn, nhưng mà đồng dạng đều vô cùng quyến rũ. Cô vừa nói, tay đã nhanh chóng lấp xong nỏ tiễn.

“Đó là bọn họ đáng chết!” Hoắc Linh Linh cắn phẫn kêu lên, sau đó ả ngừng lại một chút, trong giây lát liền phục hồi phong thái tao nhã điềm đạm, cười nói: “Ta đây cũng có thể gọi là trừ gian diệt ác đó, haha.”

“Ta thấy người là thu hồn luyện quỷ thì có!” Hàn Di nâng tiểu nỏ trong tay lên, lại nhắm tới Hoắc Linh Linh, nói: “Mặc kệ nói thế nào, bọn họ tội không đáng chết, người chỉ vì dục vọng cá nhân, giết hại sinh linh.”

“Tùy người muốn nói sao cũng được...” Hoắc Linh Linh tỏ vẻ không thèm để ý, vũ mị cười, nói, “Dù sao đi nữa, xem ra hôm nay người quyết không buông tay. Máy lần trước thấy các người cũng không có ác ý, ta cũng không nghĩ sẽ đả thương các người, nhưng xem ra các người là quyết tâm chống đối với ta tới cùng rồi.”

Hàn Di lạnh lùng cười, đột nhiên siết lấy lấy nỏ, nỏ tiễn nhất thời hóa thành một tia sáng bạc, nhắm thẳng Hoắc Linh Linh bay tới. Cô cũng không thèm quay đầu lại, đã la lên một tiếng: “Chạy!” xoay người lập tức phóng về phía cửa ra vào.

Lữ Minh Dương thoáng ngậy người, rồi vội vã chạy theo, nhưng hai người mới chạy được hai bước, cửa chính đã rầm một tiếng sập lại, cùng lúc đó, đèn pin trong tay Lữ Minh Dương và Hàn Di cũng lập tức tắt ngóm.

Bóng tối, lại chìm trong bóng tối vô tận.

Đột nhiên từ trong ánh sáng chìm vào bóng tối, trong lúc nhất thời mắt người căn bản không kịp thích nghi, trước mắt hoàn toàn là bóng tối đen kịt, đến một chút bóng ảnh yếu ớt cũng không thể nhìn thấy.

Hồ hấp đã bắt đầu nặng nề hơn, chung quanh có ít nhất hơn mười con ác linh rình rập, mà Hoắc Linh Linh phát ra hào quang mờ ảo cũng không thấy bóng dáng, không biết đã bỏ ra ngoài phòng, hay là đã thu lại hào quang, ẩn nấp đằng sau một cái tủ tro cốt nào đó.

Lữ Minh Dương và Hàn Di lại không chút chậm trễ tiếp tục huy động đôi chân, bằng cảm giác mà tiếp tục chạy về phía cửa chính.

Đột nhiên một cơn gió lạnh lẽo từ ngoài cửa đánh úp lại, Lữ Minh Dương giơ tay bắn ra một phát, huyết thủy nồng đậm bắn vào trong bóng tối vô hình, chỉ nghe được một trận tiếng nổ lộp ba lộp bốn nhanh chóng chạy xa, Lữ Minh Dương một chút cũng không dám mất cảnh giác, chia khẩu súng huyết tương về phía trước mặt bắn thêm một loạt huyết thủy, sau đó chạy nhanh tới trước hai bước, nhớ lại trong đầu vị trí nằm cửa, dùng tay nắm lấy kéo mạnh, cửa chính lại không hề có phản ứng.

Trên cửa chính có ổ khóa, Lữ Minh Dương vội vàng rà tìm chốt khóa, dùng sức vặn, nhưng căn bản là chẳng vặn được phân nào.

“ Cửa chính bị khóa trái rồi!” Lữ Minh Dương vội la lên.

Hàn Di dựa lưng vào cửa chính, vừa nhanh chóng lấp xong tên, vừa cảnh giác xung quanh. Đôi mắt đã dần thích nghi với ánh sáng yếu ớt bên trong phòng, nhưng như cũ vẫn chỉ có thể tạm phân biệt đâu là tủ tro cốt

đâu là đất trống, chứ đừng nói đến phát hiện thân ảnh của những con ác linh đang lẩn trốn.

Trong bóng đêm truyền đến một trận tiếng cười của Hoắc Linh Linh:”
Ha ha, các người trốn không thoát đâu...”

Đột nhiên một luồng sáng chói mắt bắn ra, là Lữ Minh Dương mở đèn đồng hồ trên cổ tay, ngọn đèn trên mặt thiết bị EMF hoàn toàn không bị từ trường của ác linh làm nhiễu.

Phía cuối ánh đèn, đúng là một thân bạch y Hoắc Linh Linh, cũng vào lúc đó, nỏ tiễn của Hàn Di đã bắn ra.

Nhưng Hoắc Linh Linh lại đột nhiên biến mất. Lúc này Lữ Minh Dương đã nhìn thấy rõ, Hoắc Linh Linh cũng không hẳn là biến mất ngay tức khắc, mà là bởi vì tốc độ của ả quá nhanh, nhanh đến nỗi mắt người gần như không theo kịp.

Ở Tam Hà thôn, tốc độ của Lưu thúc đã khiến cho Lữ Minh Dương phải giật mình, nhưng nếu so với tốc độ của Hoắc Linh Linh lúc này, đó căn bản không tính là gì.

Bất quá...

Lữ Minh Dương bỗng nhiên nghĩ đến một điểm, Hoắc Linh Linh này và Lưu thúc liệu có quan hệ gì với nhau hay không? Nếu cẩn thận suy nghĩ, thì hai người đó đều có tốc độ gần như thuận di, đều có thể sau khi hại chết người, lại khống chế không cho hồn phách nạn nhân bị tiêu tán.

Còn một điểm chung vô cùng trọng yếu, chính là những quỷ hồn bị hai người họ hại chết đều không thể nói chuyện...

Điểm khác nhau duy nhất giữa bọn họ chính là những đứa nhỏ bị Lưu thúc hại chết thực tế không có bị ông ấy khống chế, còn Hoắc Linh Linh thì

lại khổng chế những ác linh này...

Lữ Minh Dương nhíu mày rất chặt. Theo những hiểu biết của hắn thì từ trước đến giờ chưa hề có ác linh tự nhiên nào có năng lực như vậy, Hoắc Linh Linh là do người tạo ra, mà do lúc trước bản thân mình không có ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, nên quả thực không có đi điều tra chi tiết lai lịch của Lưu thúc.

Hắn liếc mắt nhìn Hàn Di bên cạnh, cô ấy vì sao lại biết rõ lai lịch của Hoắc Linh Linh, và vì sao lại không hề thông tri cho lão Mã mà lại bí mật tiến nhập Tam Hà thôn?

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Đường Sống

Lữ Minh Dương vừa suy nghĩ trong lòng, vừa nhanh chóng di chuyển cổ tay, dùng ngọn đèn trên thiết bị Emf quét một vòng chung quanh.

Dưới ánh sáng mãnh liệt của ngọn đèn thỉnh thoảng có bóng ác linh lướt qua, nhanh đến nỗi khiến cho người ta căn bản không thể nhìn theo kịp, tiếng cười của Hoắc Linh Linh thỉnh thoảng lại từ những góc khác nhau truyền đến, nhưng một khi Lữ Minh Dương chiếu đèn về phía đó, thì căn bản là nửa điểm thân ảnh của ả ta cũng rọi không thấy.

Ả chính là đang chơi trò mèo vờn chuột!

Áp lực nặng nề bao trùm lấy Lữ Minh Dương và Hàn Di, thực lực chênh lệch quá lớn khiến họ cảm thấy dường như mình đã lâm vào tử cục.

“ Đốt lửa!” Hàn Di thấp giọng nói.

Lữ Minh Dương rất nhanh hiểu ý. Ánh lửa tuy có tác dụng đe dọa nhất định đối với quỷ hồn, nhưng đối mặt với đám ác linh cường đại này, chỉ sợ cũng không có bao nhiêu tác dụng, nhưng cái quan trọng nhất lúc này chính là cục diện địch trong tối ta ngoài sáng, nếu không nhìn thấy được đối phương, thì làm sao có thể tiêu diệt bọn nó đây?

Hàn Di vừa dứt lời, đột nhiên một cổ âm phong từ trước mặt đánh tới, Lữ Minh Dương nhanh chóng chiếu ánh sáng trên mặt đồng hồ emf về phía trước, còn Hàn Di sớm đã dựa vào cảm giác mà bắn ra một tiễn, ánh sáng

do Lữ Minh Dương chiếu tới vừa vặn soi thấy một bóng đen đang run rẩy bỏ chạy, tựa hồ đã bị Hàn Di bắn bị thương chỗ nào rồi.

Ngay sau đó trái phải ập tới hai cỗ âm phong, Lữ Minh Dương nâng khẩu súng huyết tương lên bắn nhanh một phát, bức lui một bóng ác linh phía bên phải của Hàn Di, lúc này muốn thu súng chuyển hướng bắn về phía ác linh bên trái, đã không còn kịp, chỉ cảm thấy vai trái truyền tới một lực lượng mạnh mẽ, thân thể lập tức mất thăng bằng văng đi.

Lữ Minh Dương lộn dưới đất một vòng, hóa giải lực va chạm, cả người cũng đã lộn đến trung tâm căn phòng, đụng vào một cái tủ tro cốt đang ngã dưới đất. Hắn lại không màng đến cơn đau từ bả vai truyền đến, cắn răng nâng tay rơi đèn về phía Hàn Di.

Ác linh vừa rồi húc bay Lữ Minh Dương, hiện tại lại đang nhắm vào Hàn Di phóng tới, Hàn Di đã kéo được dây cung, nỏ tiễn thì vẫn còn trên tay, mà lúc này Lữ Minh Dương vừa vặn rơi ánh sáng tới, cô lập tức thấy được ác linh kia, liền phóng nỏ tiễn đang cầm trong tay về phía nó, ác linh lắc mình né tránh, lúc này lại thêm một con ác linh từ một hướng khác nhào về phía Hàn Di.

Hàn Di di chuyển thân mình nhanh như điện chớp, ngay sau đó, dưới chân cô bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ, thì ra Lữ Minh Dương đã ném ra một trái lựu đạn.

Nhất thời một màn sương màu đỏ loang rộng ra, một đám ác linh cuống quýt chạy ra bốn phía xung quanh, Hàn Di do không có chuẩn bị nên cũng dính máu lấm tẩm trên mặt. Cô cũng không có ý lau đi, phóng người nhảy tới bên cạnh Lữ Minh Dương, lại kêu lên:” Lửa, nhanh”

Lữ Minh Dương đã sớm đứng dậy, dùng chân đạp bể một hộp tro cốt bằng gỗ, sau đó lấy ra cái bật lửa zippo, rút bông đặc chế bên trong ruột ra, đốt nó, rồi ném lên miếng gỗ vụn.

Bông đặc chế bên trong ruột bật lửa zippo ngấm đầy xăng, nên chỉ trong nháy mắt đã đốt cháy phiến gỗ, một ánh lửa hồng hồng bùng lên, chỉ một thoáng đã xua đi bóng tối hắc ám, nhưng chung quanh lại không thấy bóng quỷ nào.

Bóng của những chiếc tủ đựng tro cốt nhảy múa dưới ánh lửa, có lẽ đằng sau những cái bóng đó đang có những con ác linh ẩn nấp, đang chờ cơ hội lao ra...

Đây là một loại tra tấn, giống như bị người ta tùy ý hành hạ và đùa bỡn. Lữ Minh Dương và Hàn Di cảnh giác nhìn bốn phía, áp lực thật lớn đè xuống hai người

“ Mau ra đây đi, trốn làm gì!” Lữ Minh Dương kêu to một tiếng nói, “ Muốn giết thì ra đây giết một cách thống khoái đi a!”

“ Ha ha, mấy tên đặc công bắt ma như các người bình thường không phải tự cho rằng mình lợi hại lắm sao? Ta xem chẳng qua chỉ có vậy thôi.” Thanh âm Hoắc Linh Linh từ một góc hôn ám nào đó truyền đến, chói một phát Hàn Di đã bắn ra nỏ tiễn, nhưng chẳng có tiếng tru đầu đón nào như kỳ vọng vang lên.

“ Đừng phí sức vô ích, ha ha, ngoan ngoãn diễn một vở kịch hay cho ta xem, nói không chừng ta thấy vui vẻ lại mở cho mấy người các người một con đường sống.” Thanh âm Hoắc Linh Linh lại từ sau một cái bóng tủ ở hướng khác truyền tới.

À ta nói cũng đúng, so tốc độ với ả thì cả hai người bọn hắn rõ ràng là không có biện pháp. Lữ Minh Dương nhíu mày thật chặt, mấy câu nói vừa rồi của ả là ý gì? ả biết rõ thân phận hai người cũng không phải là kỳ lạ, nhưng ả nói diễn kịch là sao đây chứ? Chẳng lẽ vẫn còn trò khác ngoài cái trò mè oòn chuột trước mắt này?

Đột nhiên, cửa chính căn phòng két một tiếng lại mở ra.

Lữ Minh Dương và Hàn Di quay đầu lại nhìn, chẳng lẽ Hoắc Linh Linh này vẫn còn trợ thủ? Lần này lại là nhân vật nào bước ra sàn diễn đây?

Cửa chính từ từ mở ra, bóng đêm bên ngoài đặc quánh, trước cửa tựa hồ có một bóng người, nhưng không thể nhìn rõ gương mặt. Nhìn vóc người, thì có lẽ là một nữ nhân.

Chẳng lẽ Hoắc Linh Linh này còn có chị em hay sao?

Lữ Minh Dương nắm chặt khẩu súng huyết tương trong tay, tập trung nhìn cô gái ngoài cửa đang chậm rãi cất bước, lướt qua cánh cửa, từ từ tiến vào, ánh lửa dần dần soi rõ gương mặt cô ấy...

Chu Đình!

Một cơn đau thấu tim truyền đến, đầu óc Lữ Minh Dương nhất thời trống rỗng.

Nữ nhân từ ngoài cửa tiến vào rõ ràng chính là Chu Đình!

Lữ Minh Dương nắm chặt khẩu súng huyết tương, trừng to hai mắt chăm chăm nhìn gương mặt Chu Đình.

Sắc mặt cô ấy rất bình tĩnh, hoàn toàn không biểu lộ cảm xúc gì, cô vẫn xinh đẹp như trước, chỉ thiếu đi nụ cười rạng rỡ thường ngày, thiếu đi ánh mắt ngập tràn yêu thương khi nhìn hắn, nhưng lại có thêm một phần mê man, một phần ngốc trệ...

Cô ấy làm sao lại xuất hiện ở chỗ này? Cô thụ trọng thương, sao có khả năng bước xuống giường? Chẳng lẽ cô ấy đã chết? Cô ấy đã bị quỷ mẫu luyện hồn?

Không thể nào, chuyện này không thể xảy ra! Lữ Minh Dương tự bác bỏ ý nghĩ trong đầu mình, lão Mã không phải nói đã chuyển cô ấy tới phòng

bệnh đặc biệt trong bệnh viện quân y sao chứ? Nơi đó ác linh tuyệt đối không thể xâm nhập.

Đột nhiên một tia sáng bạc lóe lên, một mũi nỏ tiễn đang nhắm thẳng mi tâm Chu Đình bắn tới.

Lữ Minh Dương chợt hốt hoảng, nhất thời tỉnh táo trở lại. Nỏ tiễn đang bay thẳng đến mi tâm Chu Đình, muốn cứu căn bản là không kịp.

Đột nhiên một phiến gỗ vụn bay vụt tới, dùng tốc độ nhanh gấp bội so với nỏ tiễn ngay ba tấc trước mặt Chu Đình đánh bay nỏ tiễn, mà Chu Đình vẫn như trước không hề biểu lộ chút cảm xúc gì, chậm rãi hướng về phía trung tâm căn phòng mà tiến tới.

“ Vỡ diễn mới bắt đầu, làm gì mà gấp vậy?” thanh âm êm dịu của Hoắc Linh Linh lại truyền đến.

Lữ Minh Dương quay phắc đầu lại, khó hiểu nhìn Hàn Di.

“ Cô ấy không còn là người.” Hàn Di vừa nói, vừa nhanh chóng lấp tên lên nỏ.

Ánh mắt Lữ Minh Dương chợt đỏ lên, quay đầu lại, nhìn về phía Chu Đình. Chu Đình đã đứng lại cách đó không xa, ánh mắt của cô ấy vẫn đang nhìn chăm chăm vào hắn, trong đôi mắt ấy vẫn chỉ là một mảnh mê man.

Lữ Minh Dương làm sao mà không nhìn được? Hàn Di nói đúng, Chu Đình đã không còn là người, trước mắt chỉ là hồn phách của cô, hơn nữa hồn phách này cũng đã không còn thuộc về cô ấy...

Hàn Di lại giơ tiểu nỏ lên, cô đã rõ ràng mục đích của Hoắc Linh Linh. Nhưng cô vẫn chưa kịp kích hoạt lẫy nỏ, đã thấy bên cạnh Chu Đình đột nhiên xuất hiện thêm một thân ảnh, là thân ảnh Hoắc Linh Linh. Tiếp theo

trái tim cô tựa hồ bị ai đó bóp chặt lấy, nhất thời toàn thân không còn chút sức lực nào nữa.

“ Muốn giết cô ta còn chưa đến lượt người.” Khuôn mặt Hoắc Linh Linh nở nụ cười quyến rũ, nhưng lời nói thì vô cùng thâm độc, “ Muốn giết thì phải do hãn động thủ.”

Ả liếc mắt quyến rũ nhìn Lữ Minh Dương, cười nói:” Chỉ cần người giết cô nàng, ta sẽ chữa cho các người con đường sống...”

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Sống Hay Chết

Gương mặt của Chu Đình vẫn bình thản như trước, ánh lửa lập lòe chiếu rọi gương mặt cô ấy, lại càng thêm vài phần xinh đẹp khác thường.

“ Năng lượng của cô ta hiện giờ vẫn chưa được ổn định, chỉ cần người dùng khẩu súng huyết tương của mình bắn vài phát, mọi chuyện đều kết thúc.” Thanh âm êm dịu của Hoắc Linh Linh nhẹ nhàng mà đầy quyền rũ nói, “ Chỉ cần người giết cô nàng, ta sẽ để người chạy, ha ha...”

Lữ Minh Dương lại giống như không hề nghe thấy những lời nói của Hoắc Linh Linh, chỉ lẳng lặng nhìn Chu Đình, nhúc nhích một chút cũng không, thậm chí khẩu súng huyết tương cầm trong tay cũng đã dần dần buông lỏng.

Có lẽ bản thân mình đã sai rồi, sai ngay từ lúc ban đầu. Ngay từ đầu mình đã rất rõ ràng, bản thân không nên thân thiết một chỗ với cô ấy, mình sẽ chỉ đem lại phiền toái và tai họa cho cô ấy, ngay từ ban đầu mình đã biết trước kết quả ngày hôm nay, nhưng chung quy bản thân vẫn không chịu an phận --- Là mình đã hại cô ấy.

Bây giờ cô ấy đã chết, mình sao có thể vì cầu một con đường sống, mà lần nữa thương tổn đến cô ấy, làm cho cô ấy hồn phi phách tán?

Sống hay chết, đa tình hay vô tình, nếu là một người bình thường thì có lẽ cũng không quá khó để lựa chọn.

Lữ Minh Dương bình thản thở dài, chậm rãi nhìn về phía Hoắc Linh Linh. Đó là một ánh mắt bất cần, pha chút khinh thường, lại có một chút tang thương.

Hoắc Linh Linh vừa nhú mày lại, liền lập tức giãn trở ra, buông một tiếng thở dài, thanh âm ngọt ngào lại vang lên:” Người đúng là một gã đa tình, ha ha ha, nếu người đã không muốn giết ả, thì để ta khiến ả giết người vậy.”

Lời ả ta vừa dứt, ánh mắt Chu Đình lập tức chuyển sang màu đỏ, gương mặt bình thản đột nhiên trở nên đanh ác, cô ấy khép tay làm đao, giơ tay lên đã chém thẳng tới Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương vẫn như trước lặng yên bất động, tùy ý để Chu Đình chém mạnh xuống bả vai mình. Cơn đau kịch liệt truyền đến, Lữ Minh Dương không khỏi phải nhíu chân mày, khóe miệng cũng đồng thời lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

“ Chẳng lẽ người muốn chết thật sao?” trong giọng nói của Hoắc Linh Linh lộ ra một chút tức giận.

Lữ Minh Dương âm thầm cười, cũng không thèm để ý đến tiếng gào của Hoắc Linh Linh, vẫn ôn nhu nhìn Chu Đình như trước. Nhưng Chu Đình trước mắt đã không còn là mỹ nhân bình thản như lúc nãy nữa rồi. Giờ phút này đôi mắt đã đỏ ngầu, gương mặt đanh ác, khép tay thành đao đứng ở đây, sẵn sàng chờ đợi mệnh lệnh, sẵn sàng vung tay chém chết hai kẻ trước mắt này.

“ Hừ! Muốn chết cũng không thể dễ dàng như vậy!” Hoắc Linh Linh hừ lạnh một tiếng, sau chốc lát lại cười quyến rũ, nói:” Ta lại muốn xem thử trong mắt người, là ả chết rồi này quan trọng, hay là ả đang sống này quan trọng.” Sóng mắt ả lưu chuyển, liếc nhìn về phía Hàn Di.

Lúc Hoắc Linh Linh siết chặt tay giữa hư không cũng là lúc Hàn Di cảm thấy trái tim mình như bị cái gì đó nghiền nát, từng trận co thắt đau đớn truyền đến, làm cả người cô mềm như cọng bún, không còn một chút sức lực nào.

Cô trơ mắt nhìn Chu Đình một chưởng chém xuống vai Lữ Minh Dương, nhưng căn bản là vô lực cứu trợ, mà đáng giận hơn chính là Lữ Minh Dương lại đứng đực ra chịu chém, cô không khỏi thở dài một tiếng trong lòng.

Hiện tại Hoắc Linh Linh rõ ràng rất thâm độc khi muốn Chu Đình quay sang tấn công mình! Thật là quá chủ quan, không ngờ buổi sáng ả mới xuyên tường mà buổi chiều đã phục hồi lại hoàn toàn năng lực, hơn nữa rõ ràng đã kết số 9 người lần thứ ba, trở thành quỷ mẫu thực thụ!

Lữ Minh Dương quay đầu, trao đổi ánh mắt với Hàn Di, Hàn Di miễn cưỡng treo một nụ cười khổ trên môi.

Sống hay chết, đa tình hay vô tình, thật ra lại rất khó lựa chọn.

Chu Đình đột nhiên nhảy tới trước một bước, vung tay chém về phía Hàn Di.

Lữ Minh Dương vội vàng xoay người, chuyển thân đến chắn trước mặt Hàn Di, dùng lưng của mình hứng chịu một chưởng của Chu Đình. Hắn cắn răng nén cơn đau đớn, ôm lấy Hàn Di lộn một vòng, tránh thoát nhát chém thứ hai của Chu Đình.

“Ha ha, võ diễn cuối cùng cũng mở màn.” Hoắc Linh Linh cười hì hì, đột nhiên phóng mình bay lên, tìm nơi có góc nhìn tốt nhất, để xem võ kịch hay trước mắt.

Lúc này Hàn Di đương nhiên cũng đã không còn bị ả ta khống chế nữa, nhưng bị đau đớn hành hạ trong một lúc lâu như vậy, khiến cả người cô bủn

rùn, không còn chút sức lực.

Chu Đình đã đuổi đến nơi, liền giơ tay chém tới. Lữ Minh Dương vội vàng đưa tay lên đỡ, cho dù lúc này năng lượng của Chu Đình không phải là quá lớn, khí lực có hạn, nhưng vẫn khiến cho Lữ Minh Dương cảm thấy một trận đau đớn kịch liệt từ tận xương tủy truyền đến. Hắn cắn răng thét lên một tiếng đau đớn, xoay người kéo theo Hàn Di, lại tránh qua chỗ khác.

Trốn tránh, truy đuổi, Lữ Minh Dương kéo Hàn Di trốn tránh Chu Đình, Chu Đình chung quy mặt không đổi sắc mà truy đuổi. May là hành động của cô cũng không nhanh lắm, Lữ Minh Dương kéo theo Hàn Di vẫn có thể tránh né được, nhưng cứ trốn tránh như vậy rốt cục vẫn không phải là biện pháp, phải biết rằng Chu Đình là quý hồn, cô ấy không biết mệt, còn thể lực Lữ Minh Dương thì lại có hạn.

Lữ Minh Dương để Hàn Di tựa vào cái hương đỉnh ở giữa phòng, thở hổn hển hển. Hàn Di đột nhiên cắn răng dùng hết chút khí lực còn lại đem tiểu nỏ vốn chưa khi nào rời tay từ từ giơ lên nhắm về phía Chu Đình đang đuổi tới.

Lữ Minh Dương nhất thời hốt hoảng trong lòng, hắn nhanh tay chụp lấy tay của Hàn Di la lên:” Không được!”

“ Cứ tiếp tục như vậy chúng ta sẽ chết trong tay cô ấy.” Hàn Di nhíu mày la lên.

“ Gây cản, gây cản, ha ha.” Thanh âm Hoắc Linh Linh gần đó bay tới, “ Các người không giết ả, ả sẽ giết các người, ha ha, dù sao ả cũng chết rồi, người giết ả thêm lần nữa thì có làm sao đâu chứ?”

Lữ Minh Dương đột nhiên đoạt lấy tiểu nỏ trong tay Hàn Di, nhắm về hướng thanh âm Hoắc Linh Linh truyền tới, siết mạnh lẫy nỏ, một mũi nỏ tiễn vạch ra một tia sáng bạc, bay vút đi.

“ Hừ! Ta thấy ngươi quả là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!” thanh âm Hoắc Linh Linh lại truyền đến, thân ảnh của ả rốt cục lại xuất hiện đằng sau Chu Đình.

Lữ Minh Dương trả tiểu nô lại cho Hàn Di, liếc mắt cười lạnh nhìn Hoắc Linh Linh, sau đó lại chuyển ánh mắt, nhìn Chu Đình đứng gần ngay trước mặt, ánh mắt đó dịu dàng pha lẫn phức tạp, hần mấp máy đôi môi, thềm kêu nhỏ một tiếng:” Chu Đình...”

Chu Đình đương nhiên là không có phản ứng, hai mắt cô vẫn đỏ ngầu như trước, lạnh lùng nhìn thẳng vào gương mặt Hàn Di.

“ Hừ!” Hoắc Linh Linh hừ lạnh một tiếng, dùng tay vỗ nhẹ lên đỉnh đầu Chu Đình một cái, nói, “ Giết hết bọn nó!”

Thanh âm Hoắc Linh Linh vừa dứt, Chu Đình lập tức hành động, thân ảnh đột nhiên lại nhanh như gió. Vừa rồi tốc độ của cô ấy còn khá chậm chảng lẽ là do Hoắc Linh Linh cố ý trêu chọc hai người bọn họ? Hay là một cái vỗ của ả lúc nãy, đã truyền thêm năng lượng cho Chu Đình?

Giờ phút này Chu Đình đã không còn giống như lúc nãy nữa rồi, thân hình cô ấy giống như điện chớp đánh thẳng tới, bàn tay cô ấy khép chặt như đao, hung hăng đâm thẳng về phía Hàn Di.

Lúc này Hàn Di đã hồi phục được chút ít, nhưng làm sao có khả năng né tránh một đòn sấm sét này?

Đúng vào thời điểm điện quang hỏa thạch đó, Lữ Minh Dương một bước phóng qua, chặn ở trước người Hàn Di. Những ngón tay mãnh mãnh của Chu Đình như lưỡi đao sắc bén đâm vào trong ngực hần...

Ngực, bên trái, nơi những ngón tay Chu Đình đâm trúng chính là vị trí trái tim.

Nhưng mà vẫn còn may là Chu Đình dùng tay đâm thẳng, những ngón tay của cô ấy bị xương lồng ngực của Lữ Minh Dương cản lại, bất quá máu tươi cũng đã bắn ra thành dòng, dọc theo những ngón tay trắng như tuyết của Chu Đình chậm rãi nhiều xuống.

Chu Đình rút bàn tay ra, lại chậm rãi giơ lên...

“ Chu Đình...” Lữ Minh Dương thở dốc khó nhọc, dùng hết một tia khí lực cuối cùng gọi tên Chu Đình, thâm tình trong ánh mắt một chút cũng không vơi bớt.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Phản Phệ

Chu Đình chậm rãi giơ bàn tay lên, máu tươi trong lồng ngực Lữ Minh Dương dọc theo bàn tay của cô từ từ chảy xuống, trườn qua những kẽ tay, chảy vào lòng bàn tay.

“ Chu Đình...” Lữ Minh Dương nén cơn đau nơi lồng ngực, thầm kêu nhỏ một tiếng, rồi chịu không nổi ho khan một trận, nơi khóe miệng của hẳn bất giác chảy ra một dòng máu tươi.

Chu Đình tựa hồ thoáng ngừng lại, đôi mắt đỏ ngầu của cô tựa hồ xuất hiện một chút hoang mang...

Máu tươi vẫn tiếp tục từ bàn tay cô chảy xuống, chảy đến cổ tay cô, dọc theo cánh tay tiếp tục chảy xuống phía dưới...

Bất ngờ, Chu Đình đột nhiên xoay người, một chưởng chém thẳng về Hoắc Linh Linh đứng đằng sau.

Hoắc Linh Linh quá bất ngờ không có đề phòng liền bị Chu Đình một chưởng chém trúng. Á tru lên một tiếng, thân ảnh lập tức lóe lên biến mất không còn bóng dáng.

“ Chu Đình!” Sự tình phát triển khiến người ta hoàn toàn bất ngờ không kịp chuẩn bị, Lữ Minh Dương vừa kinh vừa mừng kêu lên một tiếng.

Nhưng thân ảnh Chu Đình lại không hề ngừng lại, sau khi cô tung ra một đòn, lại không chút chậm trễ, phóng người đuổi theo thân ảnh mờ ảo kia của Hoắc Linh Linh. Tốc độ của cô thực tế không thể so với Hoắc Linh Linh, nhưng bộ pháp của cô ấy thì lại cực kỳ quý dị, mỗi lần chuyển thân đều là vừa vặn chặn ngay đường chạy của Hoắc Linh Linh, tuy không thể tấn công ả, nhưng cũng làm cho ả kẹt cứng tại trung tâm căn phòng.

Mà Hoắc Linh Linh lại có vẻ như vô cùng e ngại Chu Đình, quả thực không hề trả đòn chút nào, chỉ một mực tránh né, trong miệng thì không ngừng phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Chẳng lẽ ả ta bị thương rồi?

Nhưng căn cứ vào lực lượng của Chu Đình, cho dù là thân phàm xác tục của Lữ Minh Dương vừa rồi chịu hết mấy chưởng của cô ấy, chẳng qua cũng chỉ là bị thương ngoài da một chút, chứ đừng nói đến Hoắc Linh Linh là một con quỷ mẫu, chẳng lẽ bị cô ấy chém nhẹ một nhát lại lập tức bị thương nặng sao chứ?

Đến tột cùng trong chuyện này còn có nguyên do gì?

Hàn Di điều lấy Lữ Minh Dương đang chảy máu, nhíu chặt chân mày quan sát tình hình trong phòng, bỗng nhiên chân mày cô giãn ra, khóe miệng treo một nụ cười nhàn nhạt.

“ Chuyện này là sao?” Lữ Minh Dương lo lắng hỏi.

“ Người nhìn tay Chu Đình.” Hàn Di lại cười nói.

Lữ Minh Dương nhíu mày nhìn kỹ, cánh tay phải mà Chu Đình đang giơ lên cao như một thanh đao đó có màu huyết hồng, cánh tay đó đúng là bị máu của chính hãn nhuộm đỏ. Chẳng lẽ máu của hãn chính là thứ làm cho Hoắc Linh Linh sợ hãi? Hãn đột nhiên nhớ lại thời điểm trong căn phòng biệt giam tại nhà lao, một ngụm máu lưỡi của hãn cũng khiến cho

Hoắc Linh Linh sợ hãi chạy mất, đồng thời vẫn chỉ là máu lười của hấn lại có thể lập tức tiêu diệt bốn con ác linh.

Chân mày hấn bỗng nhiên giãn ra, xem ra là viện quân đến rồi.

Sau khi ra khỏi nhà lao, hấn liền gọi điện thoại cho lão Mã, nhờ lão giúp hấn điều tra một chút tù nhân kia, hiệu suất làm việc của lão Mã lúc nào cũng rất nhanh, không ngờ hôm nay lại còn nhanh gấp bội. Chẳng qua lão tù nhân này sao cứ thích dùng máu của mình để thi triển pháp lực, đúng là khiến cho mình dở khóc dở cười.

Nhưng vẫn còn một vấn đề, Chu Đình sao lại không hề bị máu của mình làm tổn thương, hơn nữa rõ ràng là cô ấy bị Hoắc Linh Linh khống chế, sao đột nhiên lại có thể quay lại tấn công quý mẫu của mình chứ?

Chỉ trong thời gian nháy mắt này, thế cục trong phòng lại đã có biến hóa.

Đột nhiên từ bốn phía hôn ám của căn phòng, những ác linh đang ẩn nấp rõ ràng đều đồng loạt phóng ra, bọn họ giãy dụa ôm mặt lao về phía trung tâm trống trải của căn phòng, Lữ Minh Dương không khỏi nhíu mày, đề cao cảnh giác.

Tuy Chu Đình có thể dùng huyết thủ để bức lui quý mẫu, nhưng cô ấy chỉ có một “người” thì làm sao có thể chống đỡ được sự tấn công đồng loạt của nhiều ác linh như vậy chứ?

Nhưng mà chỉ một giây sau, Lữ Minh Dương lại vui mừng phát hiện, đám ác linh này cũng không phải lao về hướng Chu Đình, bọn họ như một cơn lốc lao đến trung tâm căn phòng, chỉ thoáng chốc liền lấp đầy khoảng không nho nhỏ này, Hoắc Linh Linh phút chốc không còn đường trốn, hiện rõ thân ảnh.

Tùng con ác linh bổ nhào chạy tới, sau một lúc hỗn loạn, rõ ràng đã vỗ chặt lấy Hoắc Linh Linh, điên cuồng cắn nuốt toàn thân ả không chừa một chỗ nào. Hoắc Linh Linh thống khổ tru lên thảm thiết, thanh âm vang vọng khắp phòng, vô cùng chói tai.

Lữ Minh Dương không khỏi kinh hãi, nhưng cũng rất khó hiểu, đến tột cùng chuyện này là sao?

“Phản phệ!” Hàn Di lại cười nói, “Người còn nhớ Lưu thúc tại Tam Hà Thôn làm sao mà chết không?”

Lữ Minh Dương tự nhiên nhớ rõ, lúc đó hơn hai mươi con tiểu quỷ nhào đến vỗ lấy ông ta thật bi tráng, cảnh đó làm sao có thể quên? Trường hợp đó và tình huống trước mắt chính là hoàn toàn giống nhau.

“Sau khi trở thành quỷ mẫu thực thụ, phương pháp duy nhất có thể tiêu diệt nó chính là làm cho địch quỷ phản phệ. Phương pháp này nói thì đơn giản, chứ muốn thực hành thì trăm khó vạn khó a.” Hàn Di thở dài một tiếng, lại mỉm cười liếc nhìn Lữ Minh Dương, thản nhiên nói, “Rõ ràng là có cao nhân đến tương trợ.”

Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng, ánh mắt lại nhìn đến giữa phòng, tìm kiếm thân ảnh Chu Đình.

Thực tế Chu Đình không có xông lên cản xé Hoắc Linh Linh, cô đứng một bên vẫn giơ cánh tay lên như một thanh đao, đột nhiên dường như cô cảm nhận được ánh mắt phía sau, nên liền quay đầu nhìn về phía Lữ Minh Dương, đôi mắt của cô đã không còn ngầu đỏ, trong ánh mắt thoáng qua một tia thanh thản.

Cô đã tỉnh táo trở lại?

Lữ Minh Dương vui mừng trong lòng, đang muốn lết đến phía trước, nhưng thân hình vừa mới cử động, nơi lồng ngực lập tức truyền đến một

cơ đau dữ dội thấu tận tâm can, thân thể phút chốc tê dại muốn ngã.

Ánh mắt của Chu Đình lộ ra một chút khẩn trương, đôi chân cô vừa muốn chộp động, nhưng lập tức ngừng lại, cô nhìn thấy Hàn Di đã đỡ được Lữ Minh Dương rồi, trong ánh mắt cô lại xuất hiện một tia xao động không thể diễn tả được bằng lời, khóe mắt cô tựa hồ có hạt lệ chảy ra, nhưng lại không rơi xuống.

Cô nhìn thật sâu Lữ Minh Dương, rồi lại nhìn thật sâu Hàn Di, cô đột nhiên xoay người, giơ cao cánh tay phải được nhuộm hồng bởi máu của Lữ Minh Dương, phóng người đánh tới Hoắc Linh Linh đang tru lên thê thảm phía trước.

“ Chu Đình!” Lữ Minh Dương không khỏi hét lớn một tiếng, thân hình xiêu vẹo muốn đuổi theo Chu Đình, nhưng đã bị Hàn Di giữ chặt lại.

Trong thoáng chốc Chu Đình đã lao vào giữa đám ác linh đang quần lấy Hoắc Linh Linh, cô giơ cao cánh tay đâm thẳng vào ngực Hoắc Linh Linh, cùng lúc Hoắc Linh Linh hét lên một tiếng chói tai, dưới chân ả cũng đột nhiên xuất hiện một trận cuồng phong. Cuồng phong xoay tròn, lấy Hoắc Linh Linh làm trung tâm hình thành một cái vòi rồng cực lớn.

Uy lực của cuồng phong càng lúc càng lớn, chỉ sau một lát đã nghe thấy tiếng đồ vật va chạm nhau long trời lở đất, những chiếc tủ đựng tro cốt bên trong phòng liên tiếp ngã đổ, cuồng phong cuốn tro cốt và đất cát bốc lên mù mịt, thoáng chốc cả căn phòng như ngập trong màn sương bụi màu xám tro, tất cả mọi thứ đều bị che mờ...

Hàn Di giữ thật chặt Lữ Minh Dương, ấn hẳn dựa lưng vào cái hương đỉnh nặng nề đằng sau miễn cưỡng trụ vững thân mình, cô giơ tay lên che kín mũi miệng Lữ Minh Dương, còn bản thân thì úp mặt lên vai hắn, để tránh hít phải tro bụi mù mịt trong phòng, cuồng phong thật mạnh giống như những lưỡi đao cắt từng nhát lên da, nhưng cô vẫn một mực dán chặt

thân mình trên người Lữ Minh Dương, che chắn vết thương trước ngực hẳn...

Gió đã ngừng thổi, nhưng tro bụi khắp phòng vẫn như cũ không hề tan biến, đột nhiên một luồng ánh sáng mãnh liệt từ ngoài cửa sổ chiếu thẳng vào, cửa chính rầm một cái bị phá bung ra.

Xuyên qua màn sương bụi, Lữ Minh Dương loáng thoáng thấy vài người mặc quân phục lao về phía này, tiếp theo là lão Mã chỉ cầm một chiếc khăn tay để che mũi miệng, đằng sau lão Mã, còn có một lão nhân mặc y phục tù nhân...

Lữ Minh Dương thở dài vô cùng mệt mỏi, chậm rãi nhắm mắt lại...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 3 -

Vĩ Thanh

Lữ Minh Dương lẳng lẳng nằm trên giường bệnh, hai mắt trôn trôn nhìn trần nhà.

Đại chiến ba hôm trước tuy làm hấn bị thương không nhẹ, nhưng may mắn đều chỉ là vết thương ngoài da, thực không có phạm vào gân cốt. Sở dĩ bây giờ hấn đang nằm trên giường bệnh, nguyên nhân chính là vì căn phòng bệnh này.

Đây chính là phòng bệnh đặc biệt của quân y viện, ba ngày trước Chu Đình chính là nằm tại phòng bệnh này, cũng chính tại phòng bệnh này mà rời khỏi nhân thế.

Lữ Minh Dương nằm lỳ trên giường ở đây ba ngày liên tục, nghĩ về Chu Đình. Vết thương trước ngực kia của hấn tuy đã kéo da non, nhưng vết thương trong lòng lại không chút thuyên giảm. Hấn nghĩ đến nụ cười câu nói hăng ngày của Chu Đình, hấn nghĩ đến sau khi cô trọng thương mà hấn lại không có khả năng ở bên cạnh bảo vệ cô, nghĩ đến ánh mắt của cô ấy trước khi lao vào Hoắc Linh Linh... Tuy mắt cô không nhỏ lệ, nhưng tim cô lại đang nhỏ máu.

“Chu Đình kỳ thật chưa từng vượt qua tình trạng nguy hiểm, thương thế của cô ấy thật sự quá nặng, sau khi các người lên núi cô ấy đã tạ thế.” Lão Mã thờ dài nói, “Lúc đó tôi nói cô ấy đã vượt qua tình trạng nguy hiểm, là để các người yên tâm tra án, thật không ngờ... Haiz.”

“ Cũng bởi vì cô ấy qua đời, Trương đại sư lúc này mới mở kim khâu, thừa nhận thân phận của mình, lại còn nói các người lên núi nhất định sẽ gặp nguy hiểm. Lúc này tôi và ông ấy liền lập tức đến viện trợ các người.” Lão Mã liếc nhìn một lão nhân vẫn mặc y phục tù nhân như trước.

“ Tiểu Lữ a, chú đoán xem cao nhân lần này chú tìm được có lai lịch gì? Trương đại sư chính là hậu duệ chính tông của gia tộc thiên sư đó a, ha ha, viện nghiên cứu tìm kiếm bấy lâu, lại không ngờ ông ấy lại trốn ở trong nhà giam.” Lão Mã ha ha cười nói.

“ Lão là người có tội.” Lão tù nhân Trương đại sư hờ hững nói. Nhìn ông lão lúc này, tuy vẫn đang mặc một bộ đồng phục trại giam, nhưng đã không còn sót lại chút nào đáng vẻ tù nhân lúc trước. Chiếc lưng khòm của lão lúc này lại thẳng tắp, gương mặt khô gầy giờ đây hồng nhuận đầy sức sống, nếu ông ấy có thêm một búi tóc bạc kết hợp với bộ râu dài, quả thực có thể xứng với mấy chữ tiên phong đạo cốt.

“ Đại sư đừng nói cái gì tội với không tội, cho dù ngài có tội, hiện tại ngài đã cứu được Hàn tiểu thư và tiểu Lữ, cũng có thể coi như lấy công bù tội rồi a, ha ha.” Lão Mã ha ha cười nói.

“ Lão là người có tội.” Trương đại sư vẫn như như trước bình thản ôn hoà nói ra một câu đó.

Lão Mã lắc đầu, thật sự là hết cách với ông già này. Ông ta đường đường là hậu duệ gia tộc thiên sư, tự nhiên lại đi giả làm phạm nhân ẩn thân trong nhà tù, ở đó một hơi hết ba mươi năm, nói ông ấy tâm lý bình thường chắc không ai tin.

Lần này ông ta đồng ý đi theo mình, vốn bản thân cũng hoàn toàn bất ngờ, phải biết rằng lấy năng lực của ông ta, nếu muốn bỏ đi nơi khác thì cho dù có mười người như mình cũng không thể cản được. Mà nhớ lại lúc ông ấy đặt điều kiện, thật khiến người ta không khỏi cười khổ --- đó là

được mặc đồng phục trại giam lên Bắc Kinh, thôi thì chiều miễn ông ta chịu ra khỏi đó là được.

Lão Mã thở dài một tiếng, lại nói:” Tiểu Lữ a, chuyện Chu tiểu thư tôi phải nhắc nhở chú, haiz, chú đừng suy nghĩ nhiều đến nó nữa, chuyện quá khứ cứ để nó chìm vào quá khứ đi, suy nghĩ nhiều cũng chẳng làm được gì.”

Lữ Minh Dương vẫn không nói gì chỉ nhìn lên trần nhà.

Lão Mã cũng hết cách khuyên giải, lão thở dài một tiếng, vỗ vỗ lên mu bàn tay Lữ Minh Dương, nói:” Được rồi, chú nghỉ ngơi thêm hai ngày, đợi vết thương lành hẳn rồi sớm đến trình diện. Công việc nhiều như vậy chú lại để cho một mình tôi giải quyết, tôi thật là làm không xuể đâu, ha ha.”

Lão Mã nói xong, nhẹ nhàng đứng lên rời khỏi phòng.

“ Tiểu tử, cậu tin vào số mạng không?” Trương đại sư đột nhiên mở miệng nói.

Lữ Minh Dương vừa nghe nói như vậy, bất giác khẽ nhíu mày, rốt cục chậm rãi quay đầu qua, nhìn lão.

Trương đại sư cười âm đạm, nói:” Số mạng vốn do trời định, đồng thời cũng do nhân sinh, cậu không có sai, các cô ấy cũng không có sai.” Trong lời nói của Trương đại sư tựa hồ ẩn chứa huyền cơ, Lữ Minh Dương càng nhíu chặt chân mày, trừng trừng nhìn vào mắt Trương đại sư, tập trung tinh thần lắng nghe lão nói.

“ Cuộc sống ngăn ngui, quan trọng nhất chính là chữ duyên. Lão phu tự nguyện cam chịu ngồi tù hơn ba mươi năm, cầu chính là một chữ duyên, các cô ấy không cầu mà lại được, người sao cứ phải khổ sở chấp nhất?” Trương đại sư thở dài một tiếng, cũng nhẹ nhàng xoay người đi ra khỏi phòng.

Tâm tình Lữ Minh Dương lại không thể bình tĩnh, hẳn cứ nghĩ đến những câu nói kia của Trương đại sư, có vẻ đã hiểu cũng có vẻ không.

Trong phòng nhất thời trở nên yên tĩnh, sau một lúc lâu, Hàn Di nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nhàn nhạt nói:” Ngày mai ta đi rồi.”

Lữ Minh Dương nhẹ chuyển ánh mắt, nhìn Hàn Di một cái, cũng không nói gì.

“ Về chuyện của người ta đã nghe lão Mã nói qua, đại sư nói rất đúng, người nên học cách buông xuống.” Hàn Di nhìn vào mắt Lữ Minh Dương nói.

Lữ Minh Dương lại từ từ khép mắt lại, bật ra một tiếng thở dài. Có rất nhiều chuyện không phải nói buông là có thể buông, nhưng không buông xuống thì còn có thể làm gì đây? Người còn sống, thì phải tiếp tục sống, đạo lý này từ lâu hẳn đã thông suốt.

“ Số mạng vốn do trời định, đồng thời cũng do nhân sinh.” Hàn Di lại nhẹ nói.

Lữ Minh Dương từ từ mở mắt ra, trong mắt hẳn đã vơi bớt nỗi u sầu, có lẽ hẳn đã đem vết thương thật sâu đó chôn xuống tận đáy con tim, có lẽ con tim hẳn đã quen với việc chôn lấp vết thương rồi.

Hắn nhìn về phía Hàn Di, mỉm cười nói:” Ngày mai mấy giờ cô đi, tôi tiễn.”

Hàn Di cười nhạt, nói:” Không cần, người cứ dưỡng bệnh cho tốt đi, ha ha. Ta muốn dẫn Trương đại sư quay trở về, lần này người lập công lớn rồi đó.”

Lữ Minh Dương cười khở một tiếng, không ngờ bản thân mình mấy năm qua phá không biết bao nhiêu án, vậy mà chẳng được ghi công, trong

lúc vô tình tìm được cái lão nhân này lại là lập công lớn. Nhưng mà cũng phải nói, lão nhân này không tốn một giọt mồ hôi nào đã cứu mình đến hai mạng.

Nghĩ tới đây, hãn bỗng nhiên nhớ là mình vẫn còn thiếu Hàn Di vài cái mạng, mà trong đó có một cái là của Chu Đình, cũng tính lên đầu của hãn. Hãn không khỏi lại thở dài một tiếng.

Hàn Di thì lại cho là Lữ Minh Dương đang bị rịn trong lúc chia tay, ôn nhu cười, nói:” Không cần thở dài, sau này sẽ còn cơ hội gặp lại, ha ha.”

“ Sau này?” Lữ Minh Dương nói.

“ Ừ. Ta thấy biểu hiện của người trong hai nhiệm vụ gần đây cũng không tệ, có ý muốn bồi dưỡng thêm cho người một chút, để ta sắp xếp coi có thể điều người trở về Bắc Kinh hay không, làm một chân trợ lý cho ta cũng được, ha ha.” Hàn Di cười trêu chọc hãn một tiếng, sau đó nhìn thật sâu vào mắt Lữ Minh Dương, xoay người rời phòng, cũng không quay đầu lại thêm lần nào.

Lữ Minh Dương lại cười khở một tiếng, thở dài trong lòng, từ trước đến giờ mình vẫn luôn hy vọng được điều về Bắc Kinh, trở về trong cái “viện nghiên cứu” nửa mùa kia, không sợ nguy không sợ hiểm thong thả uống trà xem báo một cách thanh bình, bất quá cho đến bây giờ vẫn còn chưa được toại nguyện.

Đi làm trợ lý cho Hàn Di, nghe thì cũng không có vấn đề gì, nhưng mà nhớ lại hai vụ án có Hàn Di nhúng tay vào, còn không phải là vô cùng nguy hiểm, cận kề cái chết đó sao? Đụng độ ác linh con sau mạnh hơn con trước, làm sao có thể so sánh được với những vụ án bình thường không chút nguy hiểm mà hàng ngày do một tay mình xử lý chứ? Chưa nói trong hai vụ án này lại có rất nhiều mối liên hệ chằng chịt, có quý mới biết liệu trong đó còn tồn tại bí ẩn gì lớn hơn nữa không?

Tóm lại một câu, nếu thực sự điều mình tới Bắc Kinh đi theo cô ta, thì nhất định đó chính là dữ nhiều lành ít.

【rốt cục đã hoàn, quyển này hơi dài một chút, mệt quá. Chẳng qua hết quyển này vẫn còn lưu lại rất nhiều câu đố, cụ thể sau đó sẽ thế nào, mời các bạn đón đọc quyển tiếp theo 《Quần Thi Loạn Vũ》...】 (Lời cuối sách của Tào Bạch)

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Thang Máy Có Quý

Quyển 4: Quần thi loạn vũ

Tại Tỉnh thành lảng giềng phát hiện được cương thi trong truyền thuyết, Lữ Minh Dương được điều động đến hỗ trợ điều tra, phát hiện cùng đến còn có người đẹp Bắc Kinh Hàn Di, giây phút đó hẳn đã biết nhiệm vụ lần này là cực kỳ hung hiểm...

Cuối tháng, luôn làm cho người ta phải đau đầu.

Tiểu Thiển thở một hơi thật dài, rốt cục cũng làm xong.

Công ty nhỏ, nhưng nghiệp vụ lại không ít, cô buộc phải thức thâu đêm để hoàn thành bản báo cáo tài chính cả tháng, gởi lên cho tổng công ty.

Tuy mới vào công ty này được một tháng, Tiểu Thiển cũng đã có đủ lý do để chán ghét cái công ty này, tăng ca đến khuya như vậy, thế mà một chút bồi dưỡng cũng không có, quả thực là quá vô nhân đạo. Lại nhớ tới cái lão quản lý béo thây phẳng não kia mỗi khi nhìn thấy mình thì ánh mắt lại hau háu, Tiểu Thiển hận không thể ngay lập tức bỏ việc không làm nữa --- cho dù mình đang tuổi xuân xinh đẹp, cũng đâu có cần lão dùng loại phương thức này để nhắc nhở mình phải không?

Nhìn thấy đồng hồ đã hơn mười một giờ khuya, Tiểu Thiển cuống quýt thông qua phần mềm tài chính để tải số liệu lên, sau đó vội vàng tắt đèn khóa cửa, quơ lấy túi xách liền chạy ra khỏi văn phòng.

Hiện tại đã hơn mười một giờ, do đó chỉ có một thang máy còn hoạt động, hơn nữa thang máy này vào lúc mười hai giờ cũng sẽ ngừng luôn. Phòng làm việc lại ở lầu mười một, nếu đi thang bộ xuống, không một đến chết phỏng chừng cũng sẽ đau lưng mỗi chân hết mấy ngày, dù sao hai ngày nay mình cũng đang trong ngày “đèn đỏ”.

Tiểu Thiển ấn xuống cái nút thang máy, ngẩng đầu ngược mắt nhìn lên, trên màn hình tinh thể lỏng cho thấy thang máy hiện tại đang ở lầu 10, đang đi xuống. Cô thầm than một tiếng mình chậm một bước, bất đắc dĩ nhìn vào đồng hồ đeo tay, hiện tại là 11h50', vẫn còn thời gian. Nhẹ thở ra một hơi, cô bắt đầu ngóng chờ thang máy nhanh chóng quay trở lên.

Nhưng cô bỗng nhiên phát hiện một vấn đề, chuyển thang máy này rõ ràng tại mỗi tầng đều ngừng lại một chút!

Tiểu Thiển không khỏi nhíu chặt chân mày, trong lòng âm thầm nguyên rủa một ngày xui xẻo --- xem ra làm báo cáo kết toán cuối tháng cũng không phải chỉ có công ty của mình thôi a.

Khẩn trương làm thêm giờ khiến cả buổi tối cô vẫn chưa có đi vệ sinh, hơn nữa lại vào ngày “đèn đỏ”, nên lúc này trong bụng truyền đến cảm giác rất khó chịu, làm cho cô không khỏi buồn bực trong lòng, cô bắt đầu sốt ruột bước tới bước lui. Nhưng thân thể chuyển động lại gây ra chấn động, làm cho cảm giác khó chịu ở bụng càng lúc càng thêm mãnh liệt.

WC ở đầu hành lang khác, nhưng hiện tại đã không còn thời gian rồi, nói không chừng chỉ còn một chuyến thang máy này thôi. Cô cắn chặt răng, ngẩng đầu nhìn bảng điện tử trên thang máy, thang máy vậy mà mới chỉ đến lầu bốn, hơn nữa còn ngừng lại.

Cô có chút, khẽ nhíu mày, lầu 4, đáng lẽ không có người mới đúng a. Lầu 4 vốn là một tiệm KTV (Karaoke), một đoạn thời gian trước đây chỗ đó đã xảy ra sự cố ẩu đả do say xỉn, nghe nói có hai người bị thiệt mạng,

KTV cũng bị cảnh sát niêm phong điều tra, chỉ mới giải trừ niêm phong hai hôm nay, lão bản nhân dịp này liền tiến hành đại tu trang trí lại toàn bộ. Giờ này ở đó, chẳng lẽ còn có người làm thêm chưa xong?

Nhưng mặc kệ thế nào, dù sao thang máy cũng sắp đến tầng dưới cùng, lập tức có thể quay trở lên đây, Tiểu Thiển lại cố nhịn một chút. Đại sảnh dưới lầu có WC, nghĩ đến lập tức có thể “giải quyết”, trong lòng cô không khỏi càng thêm nóng ruột.

Nhưng thang máy đáng chết lại ngừng ở lầu 4, thật lâu cũng không thêm chuyển động.

Tiểu Thiển gấp đến thăm mắng trong lòng, mấy thợ trang trí này nhất định là đem thang máy hành khách biến thành thang máy vận chuyển hàng, không chừng lại đang cố nhét mấy vật liệu trang trí gì đó vào thang máy rồi.

Ngóng trái ngắm phải, thang máy rốt cục lại chậm rãi chuyển động, bảng điện tử cho thấy thang máy vậy mà lại là đang đi lên đây. Tiểu Thiển có chút nghi hoặc trong lòng, vừa rồi mấy người ở trong thang máy chẳng lẽ đều ra ngoài lầu 4? Cái này cũng khó trách, dừng ở lầu 4 lâu như vậy, nếu là mình thì cũng sẽ ra ngoài dùng thang bộ đi xuống.

Thang máy lên hết một tầng rồi lại một tầng, tốc độ thật ra rất nhanh, một chốc đã dừng ở tầng 11, thang máy bang một tiếng mở cửa ra.

Tiểu Thiển không chần chờ liền vào ngay thang máy, thật nhanh nhấn vào nút lầu một.

Nhưng nút bấm lầu một lại không sáng đèn!

Tiểu Thiển không khỏi gãi gao nhú mày, chẳng lẽ thang máy hư? Đúng lúc này, cửa thang máy bang một tiếng đóng lại.

Thang máy bắt đầu chậm rãi chuyển động, Tiểu Thiển nhất thời căng thẳng trong lòng, lại nhìn lên bảng điều khiển, nút bấm lầu bốn rõ ràng đang bật sáng.

Tiểu Thiển nhẹ thở ra một hơi, mấy tên thợ trang trí đáng chết này, giờ là lúc nào, cản trở người ta tan ca còn không nói, vậy mà còn dám chiếm dụng cả thang máy. Bất quá cứ cho là bọn họ ở lầu 4 nhấn nút đi, mình ở trong này nhấn lầu 1, đèn báo cũng phải sáng lên chứ a.

Tiểu Thiển khẽ nhíu mày, chẳng lẽ thang máy thực sự bị trục trặc, chỉ có thể dừng ở lầu 4? Trách không được chuyển ban này xuống đến lầu 4 thì dừng lại.

Bỗng nhiên thang máy ngừng lại, Tiểu Thiển liếc nhìn, lúc này mới đến lầu 10 a.

Bất quá lúc này trên bảng điều khiển đèn lầu 10 thực tế không có sáng, chẳng lẽ thang máy thực sự có trục trặc, đèn báo bị hỏng sao? Tòa nhà cũ, thiết bị cũ, thang máy cũ...

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, nhưng ngoài cửa không có ai. Chẳng lẽ có người nhấn nút thang máy, rồi lại không đợi thang máy?

Tức chết đi được! Tiểu Thiển không khỏi bực bội trong người, trong bụng lại truyền tới một cảm giác đau đớn khó chịu, khiến cô không khỏi dậm dậm chân, tay thì nhấn nhanh mấy cái lên nút đóng cửa.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, tiếp tục đi xuống. Tiểu Thiển hít thật sâu, cố gắng nhấn nạt thêm lần nữa, tự nói với mình, sẽ lập tức đến lầu một ngay thôi.

Nhưng chỉ vài giây sau, thang máy rõ ràng lại ngừng --- lầu 9.

Tiểu Thiển đã gấp đến đầu bốc hỏa, cô đặt tay ở nút đóng cửa, chờ người ta vừa vào sẽ lập tức bấm nút.

Cửa thang máy chậm rãi mở, ngoài cửa như trước không một bóng người...

Tiểu Thiển tức giận dùng sức bấm mạnh xuống nút đóng cửa, cửa thang máy lại như trước thông thả khép lại, nhẹ nhàng phát ra một tiếng bang, sau đó lại truyền đến tiếng động cơ hoạt động nho nhỏ, thang máy lúc này lại chậm rãi khởi động, tiếp tục di chuyển xuống dưới.

Đến tột cùng là ai nhấn nút thang máy? Có người giở trò quậy phá sao? Tiểu Thiển nghi ngờ có người sắp xếp trò đùa này, rất có thể là bảo vệ tòa nhà này làm! Đám gia hỏa này nửa đêm không có chuyện gì làm, giờ mấy trò này trêu chọc người ta cũng không phải chuyện đáng ngạc nhiên.

Hừ! Ngày mai tôi phải đến phòng quản lý tố cáo chuyện này!

Tiểu Thiển tức giận nghĩ, nhưng thang máy lại dừng nữa --- lầu 8!

Lầu 8 là một công ty lớn, công ty này trực tiếp thuê trọn tầng 8, đồng thời ở lối ra vào trước cửa thang máy cũng lắp thêm hàng rào sắt chống trộm. Giờ phút này, hàng rào sắt đã được một dây xích sắt khóa chặt lại, còn trước cửa thang máy thì lại chẳng có bóng ai...

Cái này là ai nhấn nút thang máy đây?

Tiểu Thiển không khỏi phát lạnh toàn thân, không có ai hết, vậy thì là ai đây?

... Sẽ không, sẽ không, nhất định là tên bảo vệ sau khi nhấn nút thang máy xong, liền theo thang bộ chạy xuống dưới.

Cô nghĩ như vậy, hít thật sâu một hơi, tạm bình ổn tâm trạng khẩn trương, rất nhanh nhấn vào nút đóng cửa.

Thang máy lại chậm rãi khép cửa đi xuống, tiếng động cơ trầm thấp truyền đến, đột nhiên thang máy mới lắc lư vài cái, liền đã ngừng lại.

Lần này tim Tiểu Thiển đột nhiên co thắt mạnh, nhói lên. Một nỗi hoảng sợ không tên đang gặm nhấm thần kinh cô.

Cô khẩn trương mở to mắt nhìn cánh cửa thang máy đang chậm rãi mở ra, một cái khe hở nho nhỏ từ từ mở rộng ra, ngọn đèn vàng vọt ngoài hành lang hắt vào, ngoài cửa như trước không có một bóng người...

Mồ hôi lạnh, không khỏi tự nhiên lấm tấm trên trán Tiểu Thiển, hô hấp của cô cơ hồ đình trệ, đầu óc cô trống rỗng, thậm chí cô cũng quên mất nhấn ngón tay đã đặt sẵn trên nút đóng cửa.

Nhưng thang máy vẫn như trước chậm rãi đóng cửa, cánh cửa kim loại phản chiếu gương mặt cô, lại vô cùng mơ hồ, thậm chí trong lúc nhất thời cô quả thực không nhận ra đó là chính mình, mái tóc bay tán loạn kia, làn da vàng nghệ kia...

Cô cảm giác tim của mình đang co thắt lại, co thắt rất mạnh, cô mở rộng miệng ra, có ý muốn hét lên một tiếng chói tai, nhưng cô lại cảm giác hình như đến hô hấp mình còn không thể tiếp tục, thì làm thế nào có thể phát ra tiếng hét?

Sự sợ hãi giống như cái mền lớn cuốn chặt cô bên trong, khiến cô không thể chạy thoát, thậm chí vô lực giãy dụa.

Âm thanh ông ông của thang máy tựa hồ bỗng chốc bị phóng đại vô số lần, thậm chí tiếng tim đập của cô cũng trở nên rất mạnh, cô bỗng nhiên phát hiện tiếng tim đập vậy mà có kèm tiếng trống, tiếng trống theo sát

tiếng tim, bịch thùng, bịch thùng tiếng vang, cứ mỗi một tiếng tim đập, là hô hấp lại như đông cứng lại...

Thang máy như trước lại chậm rãi đi xuống, lầu 6, thang máy không ngoại lệ tiếp tục dừng lại.

Cửa thang máy lại chậm rãi mở ra, ngoài cửa như trước không có một bóng người...

Ý niệm duy nhất trong đầu Tiểu Thiển lúc này chính là lao ra, lao ra khỏi thang máy, tình nguyện đi thang bộ đến một chết cũng tuyệt đối không thể ngu ngốc ở trong cái thang máy quý dị này mà chịu tra tấn!

Cô siết chặt túi xách tay, mới vừa nhắc chân, cửa thang máy lại bang một tiếng đóng lại. Lần này tốc độ đóng cửa lại rất nhanh, nếu như nói vừa rồi tốc độ đóng cửa giống như bò kéo xe hàng, thì hiện tại quả thực chính là tốc độ của một con thỏ đang bị chó săn truy đuổi! Tiểu Thiển tội nghiệp thiếu chút nữa đã đập cái đầu lên mặt cửa rồi.

Thân mình của cô đã chuyển đến trước cửa thang máy, cánh cửa kim loại của thang máy phản chiếu khuôn mặt cô, nhưng khuôn mặt này dường như cũng không phải của cô.

Mái tóc tán loạn, hai gò má vàng như nghệ, thậm chí khóe miệng còn lộ ra một nụ cười quý dị!

“A---“ Tiểu Thiển rốt cục thét lên một tiếng thét kinh hoàng!

Cô lập tức lùi về phía sau mấy bước, gắt gao nhìn vào vách tường thang máy, đôi mắt trừng to hoảng sợ, cô không dám nhìn cánh cửa kim loại đó nữa, không dám nhìn cái bóng của chính mình trên cánh cửa đó.

Cô bỗng nhiên cảm thấy lạnh cả người, một cơn rét đậm đặc, cũng giống như không mặc áo khoác mà đứng ở giữa trời tuyết rơi vậy – mặc dù

máy sưởi trên đỉnh thang máy như trước vẫn thổi ra khí ấm.

Bỗng nhiên cô chợt cảm thấy trong thang máy tựa hồ cũng không chỉ có một mình mình, tựa hồ cứ mỗi một lần dừng lại đều có “người” nào đó tiến vào, hiện tại trong cái thang máy này tựa hồ đã đầy người...

Tim cô đập nhanh kịch liệt, rồi thì càng lúc càng loạn, có lúc thì đình trệ một chút, sau đó lại kịch liệt đập mạnh mấy cái.

Cô vội vàng dùng sức nhấn mạnh lên bảng điều khiển, cũng không quan tâm là mình nhấn xuống nút đóng hay mở cửa, nhưng thang máy lại tựa hồ không chịu sự điều khiển của cô, như trước lại chuyển động đi xuống, như trước lại lắc lư vài cái, sau đó dừng lại, cửa thang máy chậm rãi tự động mở ra...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Đặc Công Trở Lại

Đây là lầu 5.

Xuyên qua cánh cửa thang máy đang từ từ mở ra, Tiểu Thiển nhìn ra bên ngoài. Hành lang bên ngoài leo loét ánh đèn hôn ám, dưới ánh đèn hôn ám đó tựa hồ có một bóng người, trong bóng tối mờ mờ ảo ảo không thể nhìn rõ dung mạo người đó, y mặc một cái áo khoác ngoài khá rộng, tựa hồ là một nam tử trẻ tuổi.

Y rõ ràng đang chậm rãi hướng thang máy bước tới...

Ngay đúng lúc này, cửa thang máy đột nhiên bang một tiếng, đột ngột đóng lại. Ngay sau đó thang máy phát ra một loạt tiếng động cơ dồn dập, rồi cấp tốc đi xuống.

Tiểu Thiển rốt cục không chịu nổi áp lực khủng bố dồn nén, cô lại phát ra một tiếng hét chói tai, thân mình không tự chủ được dựa vào vách thang máy trượt xuống, một dòng nước ấm thấm ướt bấp ùi...

Thang máy cấp tốc chạy xuống, sau một chốc thì lại như xe tăng gấp, đột ngột dừng lại. Cửa thang máy bang một tiếng nhanh chóng mở ra.

Lầu 4!

Kết cấu lầu 4 so với mấy tầng bên trên không giống nhau, trước cửa thang máy chính là một cái đại sảnh cực lớn, trong đại sảnh hoàn toàn tối

đen.

Không có đèn, không có bóng người, có chính là một màn đen hắc ám.

Tiểu Thiển vừa xấu hổ vừa sợ, đã khóc thút thít. Nhưng thang máy vẫn như trước ngừng đó, không tiếp tục chuyển động nữa.

Lầu 4, đại sảnh hắc ám bị một luồng ánh sáng phân thành hai nửa, đó chính là ánh đèn từ trong thang máy xuyên qua cánh cửa bắn ra ngoài, giống như một con đường phủ tuyết trắng, kéo từ trong thang máy chạy dài ra.

Tiểu Thiển khóc thút thít nhìn con đường ánh sáng tuyết trắng vừa xuất hiện này, trong lòng hoảng hốt nảy ra một ý niệm.

Chạy, chạy khỏi thang máy quỷ dị này!

Ý niệm vừa xuất hiện trong đầu, cô lập tức từ trên mặt đất bò dậy, chạy nhanh ra khỏi thang máy, bước lên con đường ánh sáng.

Nhưng cô vừa chạy ra khỏi thang máy, cửa thang máy trong nháy mắt bang một tiếng liền đóng lại, con đường ánh sáng tuyết trắng đó chớp mắt liền biến mất.

Đại sảnh hoàn toàn chìm vào bóng tối sâu thẳm, khủng bố lại ập xuống.

Tiểu Thiển hoảng sợ trừng lớn đôi mắt, hoảng sợ nhìn bốn phía, đôi chân chuyển động một chút cũng không dám. Cô vội vàng từ trong túi xách lấy ra điện thoại di động, muốn dùng ánh sáng màn hình để làm đèn pin. Nhưng cô lại phát hiện di động vẫy mà lại hết pin.

Chuyện này tuyệt đối không có khả năng, di động mới sạc pin hôm qua, vừa rồi chính mình còn gọi một cuộc điện thoại, làm sao chỉ trong thời gian chốc lát lại hết pin?

Con người dần dần giãn ra, cố gắng thích nghi với thứ ánh sáng mờ nhạt yếu ớt nơi đây. Cũng may trong đại sảnh có một cái cửa sổ nhìn ra phố, có một tia sáng yếu ớt xuyên qua nó, đại sảnh hắc ám cũng dần dần xuất hiện những hình ảnh mơ hồ. Trong này hiển nhiên là vô cùng lộn xộn, chỗ nào cũng có để những vật liệu trang trí, trong đại sảnh thực tế cũng không có thứ gì đáng sợ.

“ Chuyện này chắc là do thang máy gặp trục trặc thôi, thực tế không có chuyện gì, không cần sợ hãi...” Tiểu Thiển cố gắng tự trấn an lòng mình, để bản thân có thêm chút can đảm.

Dựa theo sơ đồ tòa nhà trong trí nhớ, cô chậm rãi quay đầu nhìn về phía sau bên trái thang máy, chỗ đó nên là thang bộ, đó chính là con đường duy nhất rời khỏi tòa nhà này.

Cô chậm rãi xoay người lại, lần mò đi về hướng cánh cửa cầu thang bộ.

Đột nhiên, cô có cảm giác một cơn gió lạnh vừa thổi lướt qua bên tai. Là một cơn gió cực lạnh, nhưng không mạnh, không giống như gió lạnh mùa đông, vừa lạnh vừa mạnh giống như đao cắt. Cơn gió lạnh này giống như là đang ở dưới mặt trời cực nóng, lại đột ngột bị khí lạnh của máy điều hòa thổi trúng, lập tức lạnh đến thấu xương.

Cô không khỏi rùng mình một cái, lại đột nhiên phát hiện ở đầu cầu thang bộ dần hiện ra một thân ảnh, loáng thoáng như là thân ảnh của người đã nhìn thấy ở lầu 5.

Tim cô bỗng chốc co thắt lại, không khỏi lui về sau mấy bước, lại cảm thấy tựa hồ đụng vào thứ gì đó, mềm mềm, cao cao... Tựa hồ là người!

Cùng với đó là một cơn rét đậm đặc từ sau lưng truyền tới.

Còn cái người đang đứng ở đầu cầu thang bộ đó chợt nâng cổ tay lên, nhất thời một luồng sáng mãnh liệt từ cổ tay y bắn tới, Tiểu Thiển không

khỏi phải nheo mắt lại.

“ Ngồi xuống!” Bóng người kia cũng đồng thời phát ra một tiếng hét lớn.

Tiểu Thiển do phản xạ có điều kiện liền hụp người xuống, bóng người kia đồng thời cũng đã giơ tay phải lên, một tiếng vút xé gió vang lên, ngay sau đó thì nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết thật lớn từ sau lưng mình truyền đến.

Tiểu Thiển nhất thời hoảng sợ trong lòng, cũng hòa âm cùng với tiếng hét thảm thiết phía sau, phát ra ra một tiếng hét chói tai, nhất thời đầu rúc thật sâu vào giữa hai đầu gối, hai tay gắt gao ôm lấy sau gáy.

“ Đứng lên đi, không sao chứ.” Một giọng nói nam giới ôn hòa vang lên.

Tiểu Thiển cũng từ từ ngừng hét, chậm rãi ngước đầu lên, chỉ thấy trước mắt đúng là người thanh niên mặc áo khoác rộng thùng thình đó, y đeo cặp kính cực lớn, hình như đang nhìn mình.

Tiểu Thiển vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc nhìn nam nhân trước mắt, trong lòng vẫn sợ hãi cực độ. Nam nhân kia lại vươn tay ra, một cái đã bắt lấy tay của cô, kéo cô đứng lên. Tay y có hơi ấm, nói cách khác y không phải quỷ?

Hắn đương nhiên không thể là quỷ.

Nam nhân thần bí này hiển nhiên chính là Lữ Minh Dương, một đặc công bắt ma.

“ Rốt cục là có chuyện gì thế này?” Tiểu Thiển kinh nghi hỏi.

“ Cô nói thử xem đây là chuyện gì?” Lữ Minh Dương thản nhiên nói xong, đem ngọn đèn trên cổ tay chiếu ra phía sau Tiểu Thiển.

Tiểu Thiển nhìn theo ánh đèn, chỉ thấy một cây đinh màu bạc nhẹ nhàng lơ lửng cách mặt đất vài tấc, mà cây đinh đó rõ ràng còn đang phát ra thanh âm giống như dã thú gầm rống.

Tim Tiểu Thiển không khỏi lần nữa co thắt mãnh liệt, hình ảnh này thật sự quá quỷ dị. Trong phút chốc cô ngã nhào thân mình vào lồng ngực Lữ Minh Dương, gắt gao ôm chặt lấy một cánh tay của hắn, thân mình cũng bắt đầu run lẩy bẩy.

“ Đừng sợ, có tôi ở đây.” Lữ Minh Dương nhẹ nhàng rút tay ra khỏi người Tiểu Thiển, thản nhiên nói.

Tiểu Thiển khẩn trương nhìn cây đinh đang phát ra tiếng gầm rống, dưới luồng ánh sáng mãnh liệt chiếu rọi, cô loáng thoáng phát hiện bên dưới cây đinh tựa hồ có một bóng người nhàn nhạt, nếu gọi đó là bóng người, còn không bằng gọi đó là một mảng ánh sáng trong suốt bị bóp méo biến dạng, nếu không cẩn thận phân biệt, thì căn bản là không nhìn thấy được.

Cô bỗng nhiên nghĩ tới thời điểm lúc này mình lùi về phía sau, đụng trúng cái thứ mềm mềm đó, cộng với thanh âm thảm thiết đang la lên này...

“ Quỷ...” Trong lòng Tiểu Thiển bỗng nhiên nhảy ra một chữ như vậy, phút chốc một lớp mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng.

Lữ Minh Dương cười nhạt, cũng không nói gì, hắn nhìn ác linh đang vụn vụn trên mặt đất đang từ từ nhạt dần, rốt cục tan biến, đinh bạc cũng phát ra một tiếng vang thanh thúy, rơi trên mặt đất. Hắn nhẹ nhàng đi tới phía trước, thu hồi đinh bạc, sau đó nâng cổ tay lên, chăm chú nhìn biến hóa của trị số emf.

“ Còn một con.” Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày nói.

Trong lòng Tiểu Thiển nhất thời run lên sợ hãi, còn cái gì? Quý? Nhất định chính là quý

Cô đột nhiên bước tới hai bước, nắm chặt lấy vạt áo Lữ Minh Dương, theo đằng sau Lữ Minh Dương chậm rãi bước vòng quanh trong phòng.

Đại sảnh cũng không phải nhỏ, nhưng cũng không quá lớn, chỗ này vốn là phòng tiếp tân của KTV, hiện tại khắp phòng đều có những vật liệu trang trí, chính giữa còn có hai cây cột lớn, cho nên đứng nơi này mà nhìn cũng không thể bao quát toàn bộ căn phòng.

Ánh đèn sáng như tuyết chiếu rọi mọi ngõ ngách trong phòng, nhưng không có phát hiện bóng dáng ác linh. Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, thiết bị emf đối phó với mấy loại tiểu quý này tuyệt đối không có sai lầm, trong này tuyệt đối phải còn có một ác linh.

Đột nhiên, Lữ Minh Dương cảm giác nhiệt độ không khí phía sau tựa hồ chợt giảm xuống, hần xoay phắc người lại, nhưng không ngờ có Tiểu Thiển đằng sau, còn Tiểu Thiển thì vẻ mặt vô cùng căng thẳng lẻo đẻo theo sau Lữ Minh Dương đang bước chậm phía trước, lúc này lập tức đụng mạnh vào nhau.

Lữ Minh Dương thầm kêu một tiếng không ổn, lập tức vòng tay qua eo Tiểu Thiển cấp tốc xoay người, đem Tiểu Thiển chuyển ra đằng trước, đồng thời hần cũng cảm thấy phía sau lưng một trận đau nhức, đã bị ác linh kia đánh mạnh một chưởng.

Lữ Minh Dương không tự chủ được lao đảo hai bước về phía trước, Tiểu Thiển ở trước ngực cũng bị ngã văng trên mặt đất.

Hiện tại cũng không phải là lúc thương hương tiếc ngọc, Lữ Minh Dương không đỡ Tiểu Thiển dậy, mà hần lập tức ổn định thân mình, nhanh chóng xoay tay đem đinh bạc đâm ra phía sau, nhưng sau lưng làm gì còn có bóng ác linh nào?

Trên lưng truyền đến một trận đau nhức tê dại, Lữ Minh Dương nhíu chặt đôi mày, cảnh giác nhìn quanh. Tuy ác linh không thể trốn khỏi cặp kính của mình, nhưng dù sao nó cũng là vô hình, sẽ không có phát ra tiếng bước chân, lại càng không có tiếng hô hấp truyền đến, ở trong hoàn cảnh đen đặc thế này, hoàn toàn có thể ẩn thân một cách tốt nhất, mà không bị mình phát hiện.

Chung quanh như trước là một màn đen đậm đặc, ánh sáng trên thiết bị emf tuy là rất mãnh liệt, nhưng dù sao cũng chỉ là một luồng sáng nhỏ, không thể hoàn toàn chiếu rọi toàn bộ hoàn cảnh chung quanh. Tình huống hiện tại chính là địch trong tối ta ngoài sáng, ác linh tùy lúc đều có thể đánh lén.

Hắn đưa tay kéo Tiểu Thiển đứng lên, hắn cố ý dùng tay trái đang đeo thiết bị emf, cố ý để ánh sáng tán loạn ra tứ phía.

Đột nhiên lại có một luồng khí lạnh ập tới, ác linh lại ra tay.

Mục đích của Lữ Minh Dương chính là dẫn dụ nó tập kích, hắn lập tức vung tay phóng đỉnh bạc ra, chỉ nghe một tiếng tru thê thảm truyền đến, Lữ Minh Dương lập tức buông tay đang giữ lấy Tiểu Thiển, dùng ánh sáng trên thiết bị emf chiếu tới.

Đỉnh bạc bắn trúng chính là ngực ác linh, nó vừa tru lên vừa vặn vẹo thân mình, nhắm hướng bóng tối lao nhanh đi. Lữ Minh Dương lia tia sáng bám sát thân ảnh ác linh, nhưng ác linh sau khi lướt qua một đồng vật liệu trang trí, rõ ràng đã biến mất.

Lữ Minh Dương thầm than một tiếng coi như tiểu quý người may mắn, rồi từ trong túi phía sau lấy ra một cây đỉnh bạc khác, sau đó quay đầu, vươn tay về phía Tiểu Thiển.

Nhưng Tiểu Thiển lại hậm hực tự mình đứng lên, vừa rồi Lữ Minh Dương nắm tay cô kéo lên được một nửa, lại đột ngột buông tay hất cô ngã

thật mạnh trở lại mặt đất, dù là bất cứ cô gái nào cũng sẽ không dám làm phiền hấn lần nữa.

Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng, thản nhiên nói:” Cô không sao chứ.”

“ Không sao!” Tiểu Thiển tức giận nói. Nhưng tức thì tức, còn sợ thì vẫn hoàn sợ, cô lại cuống quýt chạy đến sát bên cạnh Lữ Minh Dương, bàn tay nhỏ nhắn lại níu chặt vạt áo Lữ Minh Dương.

“ Thực sự là quý hả?” Tiểu Thiển mở to đôi mắt hoảng sợ, nhìn theo ngọn đèn trên cổ tay Lữ Minh Dương, chăm chú quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Lữ Minh Dương cười nhạt, không đáp lời, như trước chậm rãi cất bước, hướng về phía đồng vật liệu trang trí vừa rồi ác linh đã biến mất mà đi tới.

Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng vang của cánh cửa thang máy mở ra, Lữ Minh Dương xoay phắc đầu lại, một mũi đinh bạc vút một tiếng đã bay nhanh về phía thang máy.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Sắc Quý

Đinh bạc do Lữ Minh Dương phóng ra như một mũi phi tiêu bay vọt đi, nhưng cửa thang máy lại nhanh hơn, chỉ nghe keng một tiếng, đinh bạc bắn lên cửa thang máy, bị bề mặt kim loại cản lại, rồi lại leng keng rơi trên mặt đất.

Lữ Minh Dương phần nộ hít một hơi thật sâu, bước nhanh hai bước tới nhật mũi đinh bạc lên, ngẩng đầu nhìn lên bảng báo lầu phía trên cửa thang máy, nhưng trên màn hình LCD lại căn bản không có một tia sáng, nói cách khác con ác linh đang đào tẩu này, có thể là lên lầu, cũng có thể là xuống lầu, trong một tòa nhà lớn như thế này, muốn tìm ra nó cũng thập phần phiền toái.

Hắn bực bội quay đầu nhìn vẻ mặt đang hoảng sợ của Tiểu Thiển, sau đó từ trong túi lấy ra một khẩu súng giống súng nước, bên trong dĩ nhiên là hỗn dịch máu chó mực và gà trống trắng rồi. Hắn nhét khẩu súng huyết tương vào tay Tiểu Thiển, nói:” Cô cầm lấy, nhắm ngay cửa thang máy, một lát nếu cửa thang máy mở ra, lập tức bắn mạnh vào trong.”

Tiểu Thiển lóng nga lóng ngóng tiếp nhận súng huyết tương, run giọng nói:” Đến tột cùng là có chuyện gì?”

Lữ Minh Dương thần nhiên nói:” Cô còn nhớ một đoạn thời gian trước đây, chỗ này có phát sinh qua một trận ẩu đả do say xỉn giành vũ nữ không, còn chết hai mạng người đấy?”

Tiểu Thiển máy móc gật gật đầu.

Lữ Minh Dương tiếp tục nói:” Ngoài ra đoạn thời gian gần đây, chỗ này cũng liên tục xảy ra hai vụ án cường gian giết người...”

“ Án cường gian giết người?” Tiểu Thiển không khỏi có chút ngạc nhiên.

“ Đúng, bất quá vụ này ở trên đã phong tỏa tin tức, cô không biết cũng không có gì lạ.” Lữ Minh Dương tiếp tục nói, “ Hai vụ án mạng này chính là do hai kẻ ấu đả đó sau khi chết, biến thành ác linh đi gây án. Mục tiêu của bọn chúng hôm nay rất có thể chính là cô. Nhớ lời tôi, nhắm ngay cửa thang máy, một khi cửa mở chỉ cần nhắm bên trong tận lực mà bắn.”

Tiểu Thiển trừng to đôi mắt vừa hoang mang vừa hoảng sợ, nói:” Còn anh...”

“ Tôi đi đuổi nó xuống.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói xong một câu, liền xoay người bước đi, cũng không quan tâm Tiểu Thiển đang ở đằng sau kêu thất thanh.

Hắn nhanh chóng bước lên cầu thang bộ, hướng lầu 5 đi lên.

Hai con ác linh trong đó có một con vẫn luôn ẩn núp trong thang máy, vốn lúc này mình đã chuẩn bị đón đường nó ở lầu 5, chuẩn bị một kích tiêu diệt nó, nhưng không ngờ để tiểu quỷ này kịp đóng cửa thang máy trốn xuống dưới.

Lầu 5, dưới ngọn đèn hành lang hôn ám không có một bóng người, ra khỏi cầu thang bộ xoay người một cái là có thể nhìn thấy thang máy, trên bảng điện tử hiển thị vị trí của thang máy lúc này lại sáng đèn – như trước dừng ở lầu 4.

Lữ Minh Dương nhất thời nhíu chặt mi tâm, hẩn thẩn kêu một tiếng không xong, xoay người về phía cầu thang bộ chạy xuống. Thang máy nếu vẫn còn ở lầu 4, nói cách khác ác linh vẫn như trước trốn ở lầu 4! Tiểu Thiển cũng đang ở lầu 4!

Lữ Minh Dương ba bước rút còn hai bước, nhảy vài cái đã xuống hết một lầu, lập tức lao trở lại lầu 4 hắc ám.

Trước cửa thang máy không có thân ảnh Tiểu Thiển.

Từ lúc Lữ Minh Dương lên lầu cho đến lúc hẩn trở lại, chỉ là một đoạn thời gian ngắn ngủi mấy chục giây, nhưng chỉ trong tích tắc thời gian đó, ác linh đã bắt Tiểu Thiển đi rồi. Lữ Minh Dương thẩn hồi hận dậm chân một cái, nhíu chặt chân mày, cẩn thận dùng ngọn đèn trên thiết bị emf chiếu rọi khu vực trước thang máy.

Không có bất kỳ dấu vết đánh nhau nào, nhưng trên mặt đất lại có chiếc túi xách bị đánh rơi, vị trí túi xách nằm sát cửa thang máy, thậm chí một đoạn quai túi còn bị cửa thang máy kẹp lấy.

Đây không phải rõ ràng là Tiểu Thiển đã bị ác linh bắt vào bên trong thang máy sao?

Lữ Minh Dương nhíu mày ngẩng đầu nhìn lên, hẩn bỗng phát hiện bảng báo lầu phía trên cửa thang máy lại sáng đèn, hiển thị thang máy hiện tại đã lên đến lầu 7.

Lữ Minh Dương đột nhiên xoay người, lần nữa tiến về phía cầu thang bộ.

Tiếng bước chân Lữ Minh Dương xa dần, tiếng bước chân vội vã đó là đang hướng tầng trên mà chạy đi, trong bóng đêm của đại sảnh tầng 4 từ từ hiện ra một bóng đen, nó nhìn về hướng Lữ Minh Dương biến mất làm ra

một vẻ mặt khinh thường, sau đó lại xoay người nhìn về phía bóng tối đằng sau một đồng vật liệu trang trí mà cười gằn một tiếng.

Trong bóng tối đó có một cô gái đang nằm, đương nhiên chính là Tiểu Thiển. Giờ phút này toàn thân cô đang run rẩy, nước mắt rưng rưng, nhưng trong miệng lại không thể phát ra một tiếng nào.

Vừa rồi cô nghe lời Lữ Minh Dương, cầm súng huyết tương đứng đối diện cửa thang máy, ai ngờ được đến khi cửa thang máy mở ra, thì ác linh lại từ đằng sau cô mà đánh lén, cô chỉ cảm thấy nơi gáy đột ngột truyền đến một cơn lạnh tê buốt, sau đó thân thể liền mềm nhũn, thậm chí một tiếng kêu cũng không kịp thét lên.

Ác linh đang nhìn chăm chăm vào cô mà cười ác độc, Tiểu Thiển tuy không nhìn thấy thân ảnh của nó, nhưng trực giác lại rõ ràng nói cho cô biết, ở đằng trước mặt cô đang có một người, hay nói đúng hơn là một con quỷ!

Một luồng khí lạnh đậm đặc chầm chậm ập tới, Tiểu Thiển trừng to đôi mắt hoảng sợ nhìn vào khoảng không hư vô trước mắt, đột nhiên, cô cảm thấy áo khoác của mình tựa hồ bị thứ gì đó dùng sức lôi kéo.

Cô ra sức ôm chặt hai cánh tay, nhưng đôi tay bủn rủn đó làm sao có thể ngăn cản lực kéo của ác linh? Cánh tay cô từ từ bị kéo thẳng lên, áo khoác vút một tiếng liền từ trên người cô trôi tuột ra, rơi xuống mặt đất gần đó.

Cô giãy dụa muốn đứng lên, đột nhiên chiếc váy thu đông của cô lại bị thứ gì đó giữ chặt, sát một tiếng cũng bị lột ra khỏi người.

Khí lạnh càng lúc càng đậm, cô tựa hồ còn loáng thoáng nghe được tiếng cười ác độc, cô cố gắng há miệng thật lớn, nhưng vẫn như trước không thể thốt ra bất cứ thanh âm nào. Rốt cục cô không dám làm loạn nữa, co rúc cuộn tròn thân thể mình lại thành một khối, nhưng khí lạnh đậm đặc lại xuyên thấu qua nội y không ngừng ập tới, khiến cho cô có cảm giác khí

lạnh chính là từ sâu trong xương tủy mình tràn ra, làm cho thân thể bất giác run rẩy kịch liệt.

Nhưng ác linh vẫn không hề buông tha cô, bắt đầu tấn công nội y của cô. So với áo khoác, thì nội y tương đối khó cởi bỏ khỏi người hơn, cô cảm thấy hai bàn tay của mình bị một lực lượng vô hình kéo dang ra ngoài, mặc cho cô cố gắng thế nào cũng không thể khống chế hai cánh tay của chính mình, nội y chầm chậm bị cuộn lên, chiếc bụng phẳng lì lộ ra, chiếc áo ngực tuyệt đẹp...

Sợ hãi, chuyện này còn đáng sợ gấp mười lần so với chuyện gặp phải sắc lang, dù sao “sắc lang” vẫn có thể nhìn thấy, còn “sắc quỷ” thì khiến người ta sợ hãi không đơn giản chỉ vì bị nó sàm sỡ.

Đột nhiên một luồng sáng mãnh liệt phóng tới, Tiểu Thiên loáng thoáng nhìn thấy trước mắt có một thân ảnh mờ ảo, là một nam nhân, gương mặt y đang vắn vẹo méo mó, trên trán lại có cắm một mũi đinh bạc, đồng thời y cũng phát ra một tiếng tru thảm thiết, tiếng tru thảm thiết cơ hồ chấn thủng màng nhĩ của Tiểu Thiên.

Khuôn mặt ác linh vắn vẹo vô cùng dữ tợn, Tiểu Thiên không khống chế được cũng phát ra một tiếng thét chói tai. Cô vừa thét vừa giãy dựa bò dậy, đột nhiên cô nhận ra bản thân rõ ràng đã có thể cử động trở lại.

Sau khi bò dậy, cô liền nhìn về nơi phát ra luồng ánh sáng đó, một thân ảnh đang đứng tại đầu cầu thang bộ, đúng là nam nhân khoác áo choàng thần bí kia.

Cô cũng không thềm mặc lại quần áo, lập tức hướng về phía nam nhân khoác áo choàng đó vọt tới, oa một tiếng liền nhào vào ngực hãn khóc nức nở.

“ Không sao chứ, ha ha.” Lữ Minh Dương vỗ nhẹ vào đầu vai Tiểu Thiên, khẽ cười nói.

Hắn quay đầu nhìn ác linh đang run rẩy trên mặt đất dần dần nhạt đi, trong lòng thầm cười khinh một tiếng: Gạt tao một lần là giỏi rồi, còn muốn gạt tao hai lần liền không phải dễ dàng như vậy đâu.

Hắn nhẹ nhàng kéo Tiểu Thiển rời khỏi ngực mình, thản nhiên nói:” Mặc quần áo lại đi.”

Khuôn mặt Tiểu Thiển nhất thời nóng lên, lúc này mới phát hiện nội y trên người mình lúc này cơ hồ đã bị ác linh kia lột ra, hiện tại đứng dưới ngọn đèn mãnh liệt của Lữ Minh Dương dáng người của mình tựa hồ có chút dụ người.

Lữ Minh Dương cười nhạt, xoay người nhạt mũi đình bạc trên mặt đất lên. Mũi đình bạc này thực ra là nỏ tiễn của Hàn Di, số lượng trong tay hắn rất hạn chế, mà Hàn Di thì lại không chịu đem thuật vẽ phù niệm chú kia dạy cho mình, cho nên mỗi một mũi đình đều rất là quý giá.

Sau khi lấy y phục đưa qua cho Tiểu Thiển, Lữ Minh Dương lại chuyển ánh sáng chiếu sang nơi khác, trong lòng thầm thở dài một tiếng, đợi cho Tiểu Thiển mặc xong quần áo, sau đó nhàn nhạt nói:” Có thể đi chưa?”

Tiểu Thiển lí nhí ừ một tiếng, sau đó bất giác lại nép sát vào Lữ Minh Dương, gắt gao ôm chặt cánh tay hắn. Hiện tại cô có cảm giác tựa hồ thế giới này khắp nơi đều tràn ngập nguy hiểm, chỉ có dựa vào nam nhân áo choàng thần bí này, mới có thể làm cho cô cảm thấy được một chút an toàn.

Lữ Minh Dương bất đắc dĩ cười khổ không ra tiếng, dìu Tiểu Thiển đến trước thang máy, ấn nút thang máy, lần này đèn báo thang máy lập tức hiện lên, một chốc sau cửa thang máy liền mở ra.

Tiểu Thiển lại hoảng sợ nhìn xuống thang máy trống trải, dưới chân một chút cũng không tình nguyện chuyển động. Cảm giác khủng bố cực độ lại đánh ập tới.

Lữ Minh Dương cười nhạt nói:” Không sao, vào đi.”

Hắn giữ nhẹ đầu vai Tiểu Thiển, đi vào thang máy. Cửa thang máy tự động đóng lại, Lữ Minh Dương lại không vội ấn vào nút bấm trên bảng điều khiển, mà lại dứt tay vào túi tìm kiếm thứ gì đó.

Tiểu Thiển nhất thời lại lo sợ trong lòng, nam nhân áo choàng thần bí này rốt cục muốn làm gì? Chẳng lẽ mình mới từ trong tay “sắc quý” đào thoát, lại rơi vào ma chướng của “sắc lang”?

Cô kinh nghi nhìn Lữ Minh Dương, gương mặt tuy không phải là anh tuấn cho lắm nhưng lại có một khí chất đặc biệt, trong lòng thầm nói rơi vào ma chướng của y cũng không tệ, còn tốt hơn bao nhiêu lần so với “sắc quý” kia.

“ Nhìn vào mắt tôi.” Lữ Minh Dương bỗng nhiên nhìn vào mắt Tiểu Thiển nói.

Tiểu Thiển bất giác không tự chủ nhìn vào mắt Lữ Minh Dương, phát hiện trong mắt hắn rõ ràng đang lấp lóe một loại hào quang kỳ lạ. Đến tột cùng hắn muốn làm gì? Chẳng lẽ hắn muốn tỏ tình? Cái này không phải có điểm hơi nhanh a? Tuy hắn cứu mình một mạng, tuy hắn có khí chất khiến người ta khó có thể cự tuyệt, nhưng mà... Bất quá mình mới biết hắn được có vài phút đồng hồ, bản thân mình chẳng biết gì về hắn, nếu hắn thực sự tỏ tình, bản thân mình rốt cục có phải là nên chấp nhận không đây?

Trong nháy mắt này trong đầu Tiểu Thiển có vô số ý niệm chuyển động, nhưng cô bỗng nhiên phát hiện ở nơi ánh mắt của mình và nam nhân thần bí này giao nhau bùng lên một ngọn lửa, ngọn lửa đó bỗng chốc bùng lớn lên, nháy mắt ngọn lửa dữ dội đó đã cắn nuốt chính mình...

“ Cô vừa mới tan ca, sau đó vào thang máy, hiện tại thang máy đang đi xuống, trong lúc này không hề có bất cứ chuyện gì phát sinh qua...” thanh âm Lữ Minh Dương toát ra một loại ma lực không thể kháng cự, ánh mắt

Tiểu Thiển có chút ngốc trệ, cô không tự chủ gật nhẹ đầu theo lời nói của Lữ Minh Dương...

“Cách” một tiếng Lữ Minh Dương đã cắt đi chiếc bật lửa ở trong tay, sau đó ấn vào nút lần một, nhẹ nhàng thổi ra một hơi, khê đảo mắt liếc nhìn Tiểu Thiển một cái.

Tiểu Thiển lúc này lại khê nhú mày, cánh mũi hơi phập phồng một chút, tựa hồ là người thấy mùi gì đó không dễ chịu, giống như là – mùi nước tiểu – nam nhân thối, quả nhiên là nam nhân thối...

Lữ Minh Dương cười khổ trong lòng một tiếng, loại bỏ ký ức, tuy mình luôn không tán đồng dùng loại phương pháp này, nhưng hiện tại không làm vậy không được. Tiểu Thiển trước mắt tuy là một mỹ nữ, nhưng hẳn lại làm ra một bộ dáng vô cùng nghiêm trang, đến liếc cũng không thèm liếc cô ta một cái...

Trong cuộc sống đầy rẫy chuyện bất đắc dĩ, huống chi mình lại làm cái loại nghề này, còn có loại số mạng này...

Đối với hẳn mà nói, ký ức đôi khi là một loại hạnh phúc, nhưng nhiều hơn chính là thống khổ. Thống khổ đến nỗi khiến hẳn muốn buông bỏ, buông bỏ hiện tại, buông bỏ tương lai...

Chớp mắt thang máy đã đến lầu một, di động của Lữ Minh Dương lại reo, là điện thoại của lão Mã. Hẳn vừa nổi máy, vừa bước ra khỏi thang máy, đi ra khỏi đại sảnh mà cũng không hề quay đầu lại, đi về phía chiếc xe Jeep đậu trước tòa nhà lớn.

Tiểu Thiển ra khỏi thang máy liền đi về phía WC, nhưng cô bỗng nhiên phát hiện chính mình rõ ràng không có cảm giác mắc vệ sinh, bấp ùi lại truyền đến cảm giác ướt lạnh, cô không khỏi khê nhú mày, chẳng lẽ vừa rồi ở trong thang máy “hương vị” đó là bay từ người mình ra? Trách không được nam nhân kia vừa rồi đến liếc cũng không thèm liếc mình một cái...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Lại Gặp Hàn Di

Lão Mã nhìn bóng đêm sâu thẳm bên ngoài cửa sổ, có chút trầm tư. Nghe thấy Lữ Minh Dương ở phía sau thở dài thườn thượt, lúc này lão mới chậm rãi xoay người lại.

Lão Mã nhẹ bước tới trước, tắt đi hình ảnh đang tạm dừng trên TV, quay đầu nhìn Lữ Minh Dương, khẽ nói:” Cảm thấy thế nào?”

“ Cương thi?” Lữ Minh Dương lắc đầu cười khổ một tiếng, nói:” Những thứ đồ chơi này cũng đã rất nhiều năm rồi không nghe nhắc đến.”

Vừa rồi trên TV chính là phát một đoạn báo cáo, nói rằng huyện Giáp Sơn phát hiện có cương thi, đã cắn chết rất nhiều gia súc. Huyện Giáp Sơn nằm về phía Tây Bắc, là một huyện thuộc tỉnh lân cận và nằm tại khu vực giáp ranh giữa hai tỉnh, đó là một huyện miền núi nhỏ bé và nghèo khó, tuy “sự kiện cương thi” phát sinh ở khu vực giáp ranh hai tỉnh, nhưng theo lý mà nói thì, nó do tỉnh lân cận phụ trách, không biết lão Mã cho mình xem đoạn tin tức này là có ý gì.

“ Vụ vừa rồi chú làm không tồi, nhanh như vậy đã kết thúc vụ án, nhưng mà chú không được nghỉ ngơi đâu.” Lão Mã thở dài một tiếng nói, “ Vụ cương thi này giao cho chú.”

Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng, nói:” Hình như vụ này không đến lượt chúng ta quản nha? Hơn nữa vụ này cũng đâu phải vụ án lớn gì? Vào

sở thú bắt hai ba con sói đem thả lên núi, sau đó nói mấy con gia súc này là do sói cắn chết, vấn đề không phải đã được giải quyết sao?”

“ Chuyện này còn phải nhờ chú chỉ à?” Lão Mã trừng mắt nhìn Lữ Minh Dương một cái, nói, “ Lão Cao tinh bên – chắc chú vẫn nhớ lão chứ -- đã sắp xếp người làm rồi, ngày mai sẽ loan tin trên truyền hình, nhưng mà vụ án này vẫn phải cẩn thận điều tra.”

Lữ Minh Dương thở dài một tiếng, vẻ mặt đau khổ nói:” Vậy sao còn muốn tôi đến làm gì, không phải bọn họ cũng có chuyên gia sao?”

Lão Mã thở dài một tiếng nói:” Theo lý mà nói thì đúng là như vậy, nhưng cấp trên chỉ đích danh chú đến hỗ trợ.”

“ Cấp trên...” Lữ Minh Dương vừa tính mở miệng đã bị lão Mã cắt ngang, lão nói tiếp:” Chú không cần quản nhiều làm gì, kêu chú đi, chú cứ đi là được.”

Lữ Minh Dương thở dài một tiếng, ai kêu số mình nó không có tự do làm chi? Công việc này thậm chí muốn từ chức cũng không được phê chuẩn, việc duy nhất có thể làm cũng chỉ là phục tùng mệnh lệnh cấp trên thôi.

“ Khi nào xuất phát?” Lữ Minh Dương bất đắc dĩ nói.

“ Sáng mai lên đường, trước tiên chú tới cục công an huyện, lão Cao đang ở đó giải quyết vụ này, chú đến tìm lão là được, sự tình cụ thể lão ấy sẽ nói cho chú biết.” Lão Mã nói.

Lữ Minh Dương há miệng ngáp, giơ tay nhìn đồng hồ Emf, bây giờ là hai giờ rưỡi khuya, cái gì mà sáng mai? E là ngay lúc này, phải lập tức lên đường rồi.

Hắn đứng thẳng người lên, duỗi chân duỗi tay lại vặn người mấy cái, nói” Ok, tôi về chuẩn bị một chút. Tôi tự lái xe đến đó hả?”

“ Tự lái.” Lão Mã nhìn Lữ Minh Dương một cái, thở dài một tiếng, tựa hồ còn có lời muốn nói, nhưng rốt cục vẫn là dời ánh mắt ra phía ngoài cửa sổ, khẽ nói:” Thời tiết mấy hôm nay chuyển mùa, chú đem thêm mấy bộ quần áo, nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Lữ Minh Dương cười trêu nói:” Lão ngoan đồng ông? Sao hôm nay đột nhiên lại tình cảm dữ, khi không lại quan tâm đến cả chuyện quần áo của tôi?”

Lão Mã không khỏi trừng mắt, mắng:” Tiểu tử chú cút xéo cho tôi!” Nhìn Lữ Minh Dương ha ha cười lớn như một làn khói chạy khỏi văn phòng, lão Mã bất giác thở dài.

Rời khỏi đường cao tốc đi vào huyện Giáp Sơn, Lữ Minh Dương lập tức lái xe thẳng đến cục công an huyện, thì được báo là cảnh đốc Cao ở trên tỉnh xuống đã đi xã Thiếu Bình.

Xã Thiếu Bình chính là địa phương phát sinh “sự kiện Cương thi”. Lữ Minh Dương hỏi thăm đường đến xã Thiếu Bình, tiếp thêm nhiên liệu cho xe, rồi quay đầu xe trực chỉ xã Thiếu Bình. Ra khỏi huyện thành Lữ Minh Dương mới thực sự nếm mùi cái gì gọi là đường núi, đường quốc lộ quanh co, hết lên dốc rồi lại xuống dốc, lại còn không có trải nhựa đường, con đường thì chật hẹp mà chiếc Humvee của Lữ Minh Dương lại to lớn kèn càng, hai chiếc xe ngược chiều lướt qua nhau thế nào cũng có chỗ bị va quệt, ở trên bản đồ vốn là lộ trình thẳng tắp ước chừng hơn 20km, vậy mà phải đi hết một buổi chiều, đến hơn năm giờ hắn mới đến được xã Thiếu Bình.

Xã Thiếu Bình là một xã miền núi điển hình, cả xã chỉ có độc một con đường, cũng chính là đường quốc lộ, kiến trúc hai bên đường cao thấp không đồng bộ, có nhà mới cũng có nhà cũ, cũng rất dễ nhận ra sự đặc trưng của cuộc sống miền núi, Lữ Minh Dương đã nhìn thấy ủy ban xã Thiếu Bình xa xa đằng trước.

Lái xe thẳng đến đồn công an xã bên cạnh ủy ban, Lữ Minh Dương liếc mắt lập tức nhìn thấy có vài chiếc xe “cấp cao” đã đậu bên trong sân, thậm chí còn có hai chiếc quân xa, nhất định là xe của nhóm người lão Cao rồi.

Quả nhiên lúc Lữ Minh Dương cho xe chạy vào sân, trên lan can tầng hai của tòa nhà làm việc lập tức xuất hiện thân ảnh của lão Cao.

Lão Cao vẫn không khác trước lúc nào mặt cũng nghiêm nghị, dáng người ngược lại có chút phát tướng, cái trán thì càng lúc càng bóng, tóc giống như cỏ bị sa mạc xâm lấn, rút cả về giữa đỉnh đầu.

Lữ Minh Dương xuống xe nhìn lão Cao ha ha cười, từ xa đã kêu lên:” Cao lão sư!”

Lão Cao cũng giống như lão Mã, là “thầy giáo” của hắn lúc còn ở viện nghiên cứu linh dị, vài năm trước đã được điều động đến tỉnh này, cũng phải nói đã lâu rồi hắn không có liên lạc với lão.

Lão Cao nhìn thấy Lữ Minh Dương, gương mặt căng thẳng cũng thoáng giãn ra một chút, nhưng giọng nói thì vẫn hoàn toàn không để lộ bất cứ cảm xúc nào, thản nhiên nói:” Đến rồi hả? Lên đây.”

Lữ Minh Dương cười khờ, tính tình lão Cao hắn cũng tương đối hiểu rõ, ngay lập tức theo cầu thang bên cạnh đi lên tầng hai.

“ Đi đường vất vả không?” Cho dù là quan tâm hỏi han nhưng lão Cao vẫn cứ dùng cái giọng điệu lạnh lùng nghiêm nghị như vậy.

Lữ Minh Dương cười khố nói:” Đúng là mệt thật.”

Lão Cao lúc này đã khôi phục lại gương mặt nghiêm nghị của mình, xoay người đi đến căn phòng phía sau. Đây là một gian phòng rất lớn, nhìn cách bố trí thì giống như phòng làm việc của trưởng công an xã, trong phòng có một bàn làm việc lớn, đối diện bàn làm việc có một bộ sô pha, ngồi ở sô pha lúc này là một trung niên mặc quân phục và một thanh niên trẻ tuổi mặc âu phục.

“ Đây là tiểu Lữ.” Lão Cao giới thiệu hẳn với mấy người bọn họ, “ Tiểu Lữ, ngồi đi.”

Lữ Minh Dương cười với mấy người đó một cái, xoay người ngồi xuống chỗ trống trên ghế sô pha, thoải mái thở ra một hơi. Liên tục chạy xe cả ngày, hẳn sớm đã mệt mỏi rã rời.

“ Tiểu Chu, cậu nói tình huống hôm nay cho tiểu Lữ nghe trước đi.” Lão Cao nhàn nhạt nói.

“ Căn cứ điều tra bước đầu của chúng tôi, thì chuyện phát sinh tại thôn Vọng Thủy, cách trung tâm xã hơn 2Km, từ đây đến đó chỉ có đường núi, thôn nằm ở giữa sườn núi, giao thông vô cùng bất tiện. Nhân khẩu trong thôn không nhiều, hơn nữa đều là họ Ngưu.” Người thanh niên tên tiểu Chu nói, “ Theo tài liệu lưu trữ thì người chết gần đây nhất là một thai phụ tên Lưu Thúy Hoa, thời gian tử vong là mười ngày trước. Nguyên nhân tử vong là do sau khi gây gỗ với trượng phu, uống thuốc trừ sâu, tự sát chết, lúc đó mẹ của cô ta còn đến làm ầm ĩ lên một trận.”

Lữ Minh Dương nhẹ thở dài, nói:” Vì sao không hỏa táng?”

“ Tập tục người miền núi chính là hạ thổ vi an, hơn nữa chỗ đó giao thông lẫn thông tin đều bất tiện, cho nên ban đêm họ đã lén lút đem thi thể đi chôn.” Tiểu Chu nói.

“ Chôn vào ban đêm?” Lữ Minh Dương khẽ nhú mào, dựa theo cách nói truyền thống thì ban đêm âm khí thịnh, hơn nữa người chết còn là nữ, nếu chôn không đúng chỗ rất dễ gây ra tình trạng trá thi. Nếu dùng khoa học để giải thích thì là ban đêm từ trường thay đổi khác thường, rất dễ tác động đến hệ thần kinh của thi thể, lúc đó sẽ xuất hiện cái gọi là hiện tượng thi thể hoạt động. “ Đào mộ lên chưa?”

“ Vẫn chưa. Vấn đề là có thể thông qua việc sử dụng chính sách nhà nước công khai cưỡng ép bọn họ đào mộ lên để tiến hành hỏa táng, nhưng sự kiện lần này lại có chút đặc thù,” Tiểu Chu tiếp tục nói, “ Vì không muốn tạo ra ảnh hưởng quá lớn, nên chúng ta chỉ có thể âm thầm làm việc, đào mộ chỉ có thể ngấm ngầm tiến hành.”

Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng, đồn công an của người ta cũng chiếm luôn rồi, cái này cũng gọi là âm thầm làm việc sao?

“ Bất quá chúng tôi đã kiểm tra sơ bộ mộ phần của cô ta, quả thật phát hiện nơi đó có một chỗ đất rõ ràng rất xộp, hình như có dấu hiệu đã từng bị đào xới qua. “ Tiểu Chu nói, “ Cho nên dự tính buổi tối tới giám sát lần nữa rồi mới tính sau.”

“ Ừ, tiểu Lữ đã đến, vụ này giao cho chú ấy xử lý đi.” Lão Cao chen ngang nói, “ Tiểu Lữ, tối hôm nay tôi lập tức phải trở về, nhưng mà bọn tiểu Chu vẫn sẽ lưu lại, tiểu Chu là người phụ trách liên lạc hành động lần này, chú có vấn đề gì, hay yêu cầu gì đừng ngại cứ tới tìm cậu ta.”

Lữ Minh Dương thở dài một tiếng nói:” Hiện tại tôi chỉ có một yêu cầu, chính là nhanh chóng kiểm giúp tôi một cái giường xếp, để tôi đặt lưng ngủ ngon một giấc.”

Sắc mặt lão Cao nhất thời nghiêm lại, mới vừa nói xong buổi tối phải đến mộ phần giám sát, hẳn lại nói phải chuẩn bị đi ngủ. Lão đang chuẩn bị

dùng đến phong thái giáo viên năm đó để giáo huấn hẳn một phen, thì lại nghe được bên ngoài truyền đến thanh âm ồn ào huyền ảo.

Mọi người đi đến cửa sổ nhìn xuống sân, chỉ thấy trong sân đột nhiên có mấy người mặc quân phục hùng hổ tiến vào, bọn họ dùng dây thừng to kéo một cái lồng sắt thật lớn, mà trong lồng sắt rõ ràng đang nhốt một con sói béo tốt.

Lữ Minh Dương không khỏi nhếch môi cười ruồi, hiệu suất làm việc của lão Cao thật sự rất cao nha. Nhìn bộ dáng mập mạp khỏe khoắn của con sói này, thật là khâm phục sở thú nào lại nuôi giỏi đến vậy, bất quá khí chất hơi kém, hai mắt vô quang, người thông minh vừa nhìn đã thấy hết sơ hở rồi.

Khóe mắt Lữ Minh Dương đột nhiên nháy nháy, hẳn đột nhiên phát hiện phía sau một đám người mặc quân phục này, còn có một đám thôn dân theo đuôi xem náo nhiệt, giữa những thôn dân đen đúa quần áo bám đầy bụi đất đó, còn có một thân ảnh sáng sủa hoàn toàn tương phản, đó là một cô gái khoác trên người bộ y phục màu đỏ, dáng người yếu điệu, khuôn mặt xinh xắn, cô ấy đứng giữa những thôn dân liền giống như phượng hoàng lạc giữa đàn gà, cái loại khí chất cao quý này không phải Hàn Di thì là ai?

Lữ Minh Dương không khỏi lần nữa treo nụ cười khổ ở trên môi, Hàn Di ở đây, nói cách khác vụ án cường thi lần này tuyệt đối không có đơn giản như mình đã tưởng tượng, chỉ sợ đây lại là một vụ trọng án. Trách không được sao tự nhiên điều động mình đến địa phương không nằm trong phạm vi quản lý của mình để hỗ trợ, thì ra là Hàn Di đứng ở đằng sau giật dây. Đi cùng với cô nàng Hàn Di này, tuyệt đối không thể thiếu nguy hiểm và kích thích.

Hàn Di nhẹ nhàng lên lầu, đi vào văn phòng. Cô nói với lão Cao:” Đã làm xong, hai phóng viên đài truyền hình tỉnh đang ở nhà khách của tỉnh để truyền dữ liệu về đài truyền hình, buổi tối hôm nay có thể lên sóng.”

Hàn Di quay đầu lại, nhìn về mặt cười khổ của Lữ Minh Dương, khóe miệng bất chợt lộ ra nụ cười đầy thâm ý.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Truyện Thuyết Cương Thi

Hạ Câu, là tên của một cái thôn.

Đường cái chỉ thông đến thôn Hạ Câu, nếu muốn tiếp tục tiến về phía trước chỉ có thể đi bộ.

Hàn Di cho xe dừng lại trước sân lớn của một nông hộ, lay tỉnh tên ngủ gà ngủ gật ở vị trí phó lái là Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương mở đôi mắt còn ngái ngủ rồi ngáp một cái, nhìn sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối hẳn, trong nhà cũng đã lên đèn, trước cửa sân còn có thêm vài chiếc xe Jeep quân dụng.

Đi theo vị quân nhân trung niên họ Lưu kia vào bên trong nhà, Lữ Minh Dương rõ ràng phát hiện trong phòng lúc này đã có hơn mười quân nhân ngồi bao quanh, những quân nhân đó vừa nhìn thấy quân nhân họ Lưu thì đồng loạt đứng thẳng lên, rậm rập thực hiện quân lễ nhưng không hề phát ra bất cứ tiếng động nào.

Lữ Minh Dương thầm cười khổ một tiếng, nhìn khí thế này chỉ sợ lần hành động này đúng thật là không phải bình thường, phải công nhận chỉ cần nhìn khí thế của những quân nhân này cũng đủ biết bọn họ tuyệt đối không phải là quân nhân bình thường, nhìn bộ dáng e là binh chủng đặc thù gì đó rồi ---

“ Mời Hàn tiểu thư sắp xếp công tác.” Vị quân nhân họ Lưu kia phát nhẹ tay với những quân nhân nọ, rồi xoay người nói với Hàn Di.

“ Lưu đội trưởng không cần khách sáo, gọi tôi Hàn Di được rồi.” Hàn Di nhàn nhạt nói, “ Nhiệm vụ lần này quan trọng nhất là phải giữ bí mật, tôi nghĩ điểm này cũng không cần phải nhắc nhở thêm nữa.”

“ Hàn tiểu thư yên tâm.” Lưu đội trưởng vẫn giữ đúng phong thái một quân nhân như trước.

“ Ừ, nhiệm vụ buổi tối hôm nay chủ yếu là giám sát mộ phần của Lưu Thúy Hoa, nếu phát hiện gì khác thường, không được manh động, trước tiên phải thông qua bộ đàm báo cáo cho tôi.” Hàn Di nhàn nhạt nói.

“ Được.” Lưu đội trưởng lên tiếng, xoay người nhìn mấy quân nhân đó phát tay một cái, bọn họ nhanh chóng kiểm tra lại hành trang một lượt, rồi lập tức theo sau Lưu đội trưởng xuất phát.

Trong phòng nhất thời trở nên im ắng, chỉ còn lại Lữ Minh Dương và Hàn Di. Lữ Minh Dương ngáp một cái thật dài, bộ dáng mệt mỏi nói: “ Xin hỏi Hàn tiểu thư, nhiệm vụ tối hôm nay của tôi là gì?”

“ Nhiệm vụ của người chính là ngủ, chẳng qua vẫn phải giữ sự cảnh giác, kêu một cái phải lập tức thức dậy.” Hàn Di nhàn nhạt nói.

Lữ Minh Dương ha ha cười, nói: “ Nhiệm vụ này tôi thích à nha, haha.” Hắn nói xong thì lập tức thả lưng xuống tấm giường ván đơn giản trong phòng, thích thú duỗi thẳng người.

Hàn Di nhìn bộ dáng lười biếng của Lữ Minh Dương, than nhẹ một tiếng nói: “ Sao người không hỏi rõ cuộc nhiệm vụ lần này là gì?”

Lữ Minh Dương cười khố nói: “ Hỏi cái gì mà hỏi? Khăng định là nhiệm vụ tối cơ mật gì đó, tôi vẫn chưa đủ tư cách, hỏi cũng bằng không.”

Hàn Di buồn bã thở dài nói:” Lần này là tại người không hỏi, chứ không phải ta không nói nha. Được rồi, người cứ việc đi ngủ đi.”

Lữ Minh Dương rốt cục lại ngồi dậy, nói:” Thôi, hay là cô nói đi. Bị cô nói như vậy, không hỏi chắc là tôi sẽ khó ngủ lắm.”

Hàn Di liếc nhìn Lữ Minh Dương, mỉm cười nói:” Nhiệm vụ lần này không chỉ đơn giản là tìm cương thi.”

Lữ Minh Dương trầm nghĩ trong đầu, đây là chuyện mình đã đoán ra từ lâu. Nếu chỉ đơn giản là tìm kiếm cương thi, thì sẽ không huy động lực lượng đặc biệt thế này.

“ Đã bao lâu người không nghe đến sự kiện cương thi rồi?” Hàn Di nhàn nhạt nói.

“ Chắc phải hơn mười năm nha.” Lữ Minh Dương trầm tư nói, ” Lần gần nhất nghe đến cương thi là đầu năm 2000, lúc đó tôi còn ở trong học viện, chẳng qua sau đó hình như nghe nói đó chỉ là lời đồn đãi, không phải là cương thi thật sự. A, đúng rồi, cái gã bảo vệ nghĩa trang lần trước chúng ta gặp có tính không?”

Hàn Di cười khố nói:” Gã đó không phải là cương thi, chỉ có thể coi là hành thi. Lúc đó gã mới chết, thân thể còn chưa cứng lại, máu cũng chưa đông lại, chỉ là một thi thể bị ác linh khống chế, không lợi hại cho lắm. Nếu chỉ đơn giản như vậy, thì cũng không cần đích thân ta phải chạy đến nơi này.”

“ Hả, cương thi còn lợi hại hơn gã đó?” Lữ Minh Dương trầm le lưỡi trong bụng, nói” E là lần hành động này lành ít dữ nhiều đây.”

Hàn Di trừng mắt tức giận nhìn Lữ Minh Dương, nói:” Cương thi cũng không tính là khủng bố gì, chỉ có điều...”

“ Chỉ có điều cái gì?” Lữ Minh Dương nói.

“ Người có nghe qua truyền thuyết về cương thi chưa.” Hàn Di đột nhiên hỏi, “ Chính là truyền thuyết mười hai con giáp...”

“ Mười hai con giáp?” Lữ Minh Dương nhíu mày nhớ lại. Giữa những năm chín mươi, từng lưu truyền một truyền thuyết về cương thi mười hai con giáp. Nói là tại cố cung phát hiện mười hai cỗ cương thi, được sắp xếp theo thứ tự mười hai con giáp, nhưng sau đó có ba cỗ chạy ra ngoài, lần lượt là Hợi, Tuất, Sửu.

Sau khi ba cỗ cương thi này chạy ra ngoài, chia ra hoành hoành khắp cả nước, chuyên môn tìm người cầm tinh của mình mà hút máu. Lúc đó khắp cả nước đều lan truyền lời đồn cương thi hút máu, nói chỗ này chỗ kia có người bị cương thi hút máu, máu huyết toàn thân bị hút khô cạn, thi thể trở nên cứng ngắc. Lại có lời đồn cương thi chuyên môn đi hút máu của trẻ con, chỉ cần là trẻ con dưới mười sáu tuổi đều không thể may mắn tránh thoát. Còn nói ở chỗ đó có người sau khi bị cương thi hút máu, cũng biến thành cương thi, cắn chết tất cả mọi người trong nhà mình, trong lúc nhất thời lời đồn lan truyền khắp nơi, lòng người hoảng loạn.

Sau đó lại có truyền thuyết một cương thi ở nơi nào đó tại Quý Châu bị binh lính bao vây, nhưng cương thi không sợ đao kiếm hay súng đạn, cuối cùng phải dùng đến súng lửa thiêu rụi nó, còn một con cương thi thì ở nơi nào đó tại Thượng Hải đã bị đại pháp sư do chính phủ phái tới bắt được... Bất chấp những nỗ lực của chính phủ sự kiện này cũng âm ỉ hết hai năm mới dần dần lắng xuống.

Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, lúc đó chính mình chẳng qua là một đứa học trò nhỏ, hơn nữa còn bị giám sát chặt chẽ bên trong viện nghiên cứu linh dị, mấy chuyện đó đến sau này hẳn mới được nghe kể, nhưng tường tận thế nào thì hẳn cũng không rõ ràng. Chẳng lẽ sự kiện cương thi lần này

và sự kiện mười hai con giáp kinh động cả nước lần đó có mối quan hệ gì sao?

“Thật ra lời đồn năm đó là thật.” Hàn Di đưa ánh mắt mông lung nhìn về nơi xa xăm, nhàn nhạt nói, “Lúc đó quả thật có ba cỗ cương thi chạy ra khỏi viện nghiên cứu, nhưng đến hiện tại, còn một cỗ chưa bắt lại được, chính là Sứu cương thi.”

“Cho nên sự kiện cương thi lần này, có thể chính là một trong mười hai cỗ cương thi kia, ‘Sứu cương thi’ gây ra?” Lữ Minh Dương không khỏi nhíu mày sâu hơn một chút.

“Cũng không chắc chắn.” Hàn Di nhẹ thở dài nói, “Đến giờ vẫn chưa phát hiện có người tử vong, chỉ mới xác định có gia súc chết, gia súc bị giết chết còn bị mất hết nội tạng, giống như bị loài gì đó ăn mất, còn máu huyết thì bị hút sạch, hơn nữa có người nhìn thấy cương thi cũng chỉ mới là lời đồn thôi, thế nhưng con Sứu cương thi này chuyên hút máu người, cho nên bước đầu phán đoán không phải do nó làm.”

“Nếu đã không phải là vụ án lớn gì, còn muốn điều tôi tới làm gì, nhiều binh lính như vậy còn không đủ cho cô chỉ huy à?” Lữ Minh Dương cười khở nói.

“Ý của người là người chỉ xử lý án lớn thôi đúng không?” Hàn Di nghiêng đầu liếc nhìn Lữ Minh Dương, Lữ Minh Dương không khỏi phải cười khở một tiếng.

“Đây là cơ hội để người lập công lớn, người không cảm ơn ta một câu, lại còn dám oán thán.” Hàn Di giả vờ làm ra vẻ mặt thất vọng nói.

Lữ Minh Dương cười khở một tiếng, nói: “Nếu đã không phải án lớn, thì lấy đâu ra công lớn?”

“ Người có biết cương thi vì sao mà hình thành không?” Hàn Di nhàn nhật nói.

“ Hả, cương thi là bởi vì địa từ trường...” Lữ Minh Dương vừa mới mở miệng, đã bị Hàn Di cười khẩy một cái làm nghẹn lại.

“ Ta nói cho người biết, theo như những gì người sắp nói thì chỉ có thể tạo thành hành thi mà thôi, hoặc nhất thời là trá thi. Loại thi thể này chỉ là một phế vật không có chút ý thức nào, cho dù không gặp phải công kích, thì qua một giờ ba khắc cũng sẽ trở lại thành một cỗ thi thể bình thường.” Hàn Di nhàn nhật nói, “ Còn cái gọi là cương thi, là một sinh mệnh thể có đầy đủ ý thức, nguyên nhân cụ thể hình thành mấy lão nhân trong viện nghiên cứu cũng chưa tìm hiểu được. Nhưng có một điểm có thể khẳng định chính là, nếu mà bị cương thi cắn, thì sau đó cũng có vài phần trăm khả năng biến thành cương thi. Sự kiện cương thi phát sinh đầu năm 2000 tại Giang Tây mà người nhắc tới, chính là con cương thi được hình thành sau khi bị con Sứu cương thi kia cắn.”

Lữ Minh Dương nhíu chặt chân mày, nói:” Nói như vậy, sự kiện lần này cũng có thể là Lưu Thúy Hoa kia sau khi bị cương thi cắn, thì chết đi sống lại?”

Hàn Di thở dài nói:” Trước mắt chưa có bất cứ bằng chứng nào chứng minh, nhưng mà chỉ mong không phải chuyện xảy ra như vậy...” Ánh mắt của cô có chút mông lung, tựa hồ nhớ lại sự tình đáng sợ nào đó của bản thân.

Lữ Minh Dương chân mày vẫn như trước không hề giãn ra, hần khẽ gõ gõ đầu nói:” Nếu như không phải bị con Sứu cương thi kia cắn, thì còn có khả năng là nó tự hình thành, nói cách khác là có cơ hội tra ra được nguyên nhân hình thành cương thi? A a, chuyện này thật đúng là một công lao lớn à nha.?”

“ Thế nào? Người còn chưa chịu cảm ơn ta?” Hàn Di cười khố nói.

Lữ Minh Dương đột nhiên xùi mặt, nói:” Thôi, tôi vẫn thích tự do tự tại làm công tác chuyên môn của mình, rảnh rỗi không có việc gì thì bắt hai con tiểu quý ra chơi đùa, loại công lớn thế này tôi tình nguyện không nhận.”

Hàn Di nhất thời lại tức giận trừng mắt nhìn Lữ Minh Dương một cái.

Lữ Minh Dương bỗng nhiên nở một nụ cười cầu tài, nói:” Chẳng qua, nếu cô thật sự muốn tôi nói mấy lời cảm ơn cô, không bằng cô đem phương pháp vẽ bùa niệm chú kia dạy cho tôi là được ngay thôi.”

Hàn Di khẽ nhíu mày, rồi bỗng nhiên nhoẽn miệng cười nói, ” Người muốn học hả? Vậy thì hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ lần này đi, lúc đó ta sẽ suy nghĩ xem có thu người làm đệ tử hay không.”

Lữ Minh Dương cười khố một tiếng, lại nằm trở xuống mặt giường ván.

“ Mau đi mơ giấc mơ của người đi.” Hàn Di khẽ cười một tiếng, đi đến đầu giường bên kia ngồi xuống.

“ Ai da, có một đại mỹ nữ ngồi ở trước mặt nhìn tôi, làm sao tôi có thể ngủ được đây.” Lữ Minh Dương thở dài một tiếng nói.

“ Sao đây, có phải muốn ta ngủ cùng với người hay không?” Hàn Di sóng mắt lung linh cười nói.

Lữ Minh Dương lại cười khố một tiếng, nói:” Thôi, tôi vẫn chưa muốn hại chết cô.”

Hàn Di bỗng thấy lòng nặng trĩu, không khỏi thầm than một hơi, nói:” Không phải người rất tin tưởng khoa học sao? Sao lại tin mấy thứ này?”

Lữ Minh Dương nhắm mắt lại, khẽ lắc lắc đầu, nói:” Không phải cô đã nói, có rất nhiều thứ đến giờ khoa học vẫn không thể giải thích được sao chứ?”

Hàn Di nhất thời im lặng không lên tiếng,” Số mạng Thiên Sát Cô Tinh”, chẳng lẽ đó chính là vận mệnh của Lữ Minh Dương? Cô bỗng nhiên lại nghĩ tới vị cao nhân dù đã trở lại viện nghiên cứu, nhưng vẫn như trước lúc nào cũng mặc y phục tù nhân là Trương đại sư đã từng nói,” Số mạng vốn do trời định, đồng thời cũng do nhân sinh.”

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Xác Bò

Trời vẫn còn tối đen.

Lữ Minh Dương phát ra tiếng thở dài thoải mái, trở mình trên mặt giường ván. Hiện tại đã sáu giờ sáng, nhưng buổi sáng sớm mùa đông vẫn như trước chìm trong bóng đêm, hơn nữa trước lúc hừng đông cũng chính là lúc trời tối nhất.

Hàn Di ngồi ở đầu giường bên kia, chân xếp bằng hai tay bắt thủ ấn ngồi ngay ngắn ở đó, tựa hồ nghe thấy Lữ Minh Dương phát ra tiếng động, cô khẽ mở mắt, liếc nhìn hẩn một cái, sau đó thu công hồi khí, nhàn nhạt nói:” Thức giấc sớm vậy.”

Lữ Minh Dương khẽ cười một tiếng, sau đó hỏi:” Thế nào? Có tin tức gì không?”

Hàn Di liếc nhìn chiếc bộ đàm trên bàn nhỏ, khẽ nhíu mày nói:” Bốn giờ sáng có báo cáo qua một lần, không phát hiện động tĩnh gì khác thường.”

“ Không có động tĩnh? Có khi nào cô ta không có bên trong mộ phần không?” Lữ Minh Dương nói.

“ Không đâu, cương thi trước khi hoàn toàn thành hình, nó sẽ trốn bên trong mộ phần của mình, nhưng mỗi đêm đều phải ra ngoài ăn gì đó.” Hàn Di bĩu môi nói.

“ Không chừng chẳng có cương thi nào hết a.” Lữ Minh Dương cũng bĩu môi nói, “ Không phải nói là không tìm được nhân chứng đã nhìn thấy cương thi sao, chắc đây chỉ là lời đồn đãi thôi. A a, chuẩn bị thu dọn hành lý đi về thôi.”

Hàn Di tức giận liếc nhìn Lữ Minh Dương một cái, chẳng lẽ tên này mới ngủ dậy nên đầu óc còn chưa có tỉnh táo? Cô tức giận nói:” Lời đồn vốn từ thôn Vọng Thủy truyền ra, nhưng trước mắt thôn dân Vọng Thủy thôn lại cự tuyệt không thừa nhận bọn họ phát hiện qua cương thi, thôn dân lân cận thì lại không ngừng bàn tán về tin đồn này, thậm chí còn không dám đến thôn đó. Nếu như nhóm người Lưu đội trưởng không phát hiện chuyện gì khác thường, thì hôm nay hai người chúng ta đến thôn Vọng Thủy điều tra một chút, tiện thể du lịch một chuyến.”

“ Du lịch?” Lữ Minh Dương méo miệng cười, nói: ‘ Chủ ý này nghe cũng được.”

“ Sao đây? Người đừng coi thường chỗ này, phong cảnh nơi đây thật ra rất đẹp. Nếu không phải giao thông bất tiện, nơi này không chừng đã bị biến thành khu du lịch từ lâu.” Hàn Di cười nhạt nói.

Hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, cánh cửa gỗ cũ kỹ trong không gian yên tĩnh buổi sáng sớm phát ra một tiếng kẽo kẹt, tiếp theo lại có tiếng ho khan từ ngoài sân vang lên.

Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, Hàn Di cười nhạt nói:” Chủ nhà đấy. Ông ấy là bí thư thôn này, hiện tại chúng ta lấy danh nghĩa tiếp tục khám xét xem nơi này còn con sói nào không để tiếp tục ở lại đây.”

Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng nói:” Người miền núi không cần đi làm, sao lại thức sớm như vậy.”

Bỗng nhiên trong sân lại truyền đến một thét kinh hãi, chính là của vị bí thư vừa mới rời khỏi giường đó. Lữ Minh Dương và Hàn Di nhất thời

phóng người lên, lập tức mở cửa phòng, chỉ thấy trong ánh sáng mờ ảo, một người đàn ông ước chừng hơn năm mươi tuổi chạy ra khỏi căn phòng đối diện, đến bên cạnh chuồng bò ở góc sân đang không ngừng run rẩy toàn thân.

Ba bước rút còn hai bước, hai người vội vàng chạy đến gần, loáng thoáng có thể nhìn thấy bên trong chuồng bò có một con vật to lớn nằm ngã dưới mặt đất, rõ ràng là một con bò trưởng thành.

“ Mau bật đèn lên.” Lữ Minh Dương vội vàng quay sang vị bí thư đang ngồi phịch dưới đất kia kêu lên.

Bí thư thôn vừa hoảng hốt vừa bối rối lồm cồm từ dưới đất đứng lên, hai ba bước chạy đi lấy ngọn đèn dầu ở gần đó. Người dân nông thôn không có điện để dùng, đèn dầu rất yếu, hơn nữa trong sân cũng không có gì che chắn, ánh sáng lại càng mờ nhạt, nhưng loáng thoáng đã có thể nhìn rõ, con bò nằm ngã trên mặt đất chính là một con bò đực trưởng thành.

Bò hiển nhiên đã tắt thở, dưới thân thể có một vết máu nhỏ, bụng bò dường như bị gì đó cắt rách, nội tạng rõ ràng đã không còn, trong khoang bụng vẫn còn hơi ấm nhẹ nhẹ, hiển nhiên mới vừa chết không bao lâu.

Lữ Minh Dương nhíu chặt chân mày, nhẹ nhàng ngồi xuống, cẩn thận quan sát vết thương trên người con bò. Cái này giống như bị móng vuốt sắt bén cắt rách, miệng vết thương nham nhở, còn có dấu cắn của răng nanh, xem cái dạng này chỉ e là không phải mãnh thú gì cả, mà nhất định là con cương thi trong truyền thuyết kia rồi.

Trưởng thôn nhìn thấy tình hình trước mắt, nhất thời ngồi xổm xuống ôm mặt khóc nức. Một con bò đối với một gia đình miền núi tuyết đối không phải là một tài sản nhỏ.

“ Xem ra còn một con sói nữa.” Hàn Di nhàn nhạt nói:” Lão Lý, ông cũng đừng quá đau sót, để tôi báo cáo với cấp trên xem có thể bồi thường

tồn thất cho ông không.”

Lão Lý trưởng thôn vừa khóc vừa hết lời cảm ơn, Hàn Di lại nói:” lão thu xếp một chút, xem ra chúng tôi còn phải ở lại thêm mấy ngày, phải có biện pháp lập tức bắt nốt con sói còn lại mới được.”

Lão Lý về mặt phần nộ nói:” Tuy tôi là một thôn dân sống ở miền núi, nhưng bao năm qua cũng không nghe thấy có sói, thứ chết tiệt đó, sao tự nhiên lại chạy đến đây gây họa. Cô nói xem, cái này có phải lỗi do tôi ngủ như chết, cho nên mới không nghe thấy động tĩnh gì... Ai da, phải kiếm thêm vài người để xử lý con bò này thôi, trưa nay chúng ta ăn thịt bò.” Lão Lý ta thán đi lên nhà trên.

Lữ Minh Dương lại khẽ nhíu chân mày, theo lý mà nói bản thân mình tuy ngủ nhưng lúc nào cũng rất nhạy, cho dù buổi tối lão Lý không nghe thấy động tĩnh gì, chính mình cũng có thể sẽ phát hiện, cho dù bản thân mình không phát hiện, nhưng còn Hàn Di suốt đêm ngồi thiền, quả thực không có ngủ, chẳng lẽ cô ta cũng không phát hiện hay sao? Hắn quay đầu nhìn sang Hàn Di.

Hàn Di cũng khẽ nhíu mày, bắt gặp ánh mắt của Lữ Minh Dương nhìn sang, cô nhàn nhạt nói:” Đừng nhìn ta, cái gì ta cũng không nghe thấy.”

Lữ Minh Dương không khỏi nhíu mày sâu càng thêm sâu.

Hắn cẩn thận kiểm tra xác bò lần nữa, cổ họng con bò có một vết thương, sâu tới cuống họng, hiển nhiên đây chính là vết thương trí mạng nhất. Miệng vết thương là bị móng vuốt sắt bén cắt đứt, nhưng cho dù con bò này bị một trảo trí mạng, thì cũng tuyệt đối không thể không phát ra bất cứ tiếng động nào trước khi chết, mà ban đêm tại sơn thôn vô cùng tĩnh lặng, cho dù chỉ là một động tĩnh nhỏ cũng sẽ nghe được rất rõ ràng, không lý do gì lại thoát được lỗ tai của Hàn Di.

“ Ai da, đáng tiếc bị chết chính là một con bò, bằng không thì có thể chiêu hồn lên hỏi xem chuyện gì.” Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng, đứng lên.

Hàn Di tức giận liếc nhìn hắn một cái, nói:” Nhóm người của Lưu đội trưởng từ hôm qua đến giờ vẫn giám sát ở đó, thực không có phát hiện chuyện gì khác thường, xem ra cương thi cũng không phải là Lưu Thúy Hoa kia.”

Lữ Minh Dương chậm rãi gật đầu, hít một hơi khí trời trong lành buổi sáng, thở dài một tiếng nói:” Xem ra hôm nay không thể trở về rồi.”

Hàn Di lần nữa tức giận nhìn hắn, xoay người bỏ về phòng. Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng, lại nhìn xuống con bò nằm dưới đất, bỗng nhiên hơi nhú chân mày, lại ngồi trở xuống.

Phương đông đã dần dần sáng tỏ, ánh đèn dầu nho nhỏ kia lại càng thêm mờ nhạt, nhưng trong sân lớn càng lúc lại càng sáng rõ hơn nhiều. Đã loáng thoáng có thể phân biệt được những vật thể rất nhỏ.

Lữ Minh Dương từ dưới đất nhặt lên một khúc cây nhỏ, nhẹ nhàng khều khều vào miệng mũi con bò, rồi đưa đến trước mặt cẩn thận quan sát.

Trên khúc cây dính một chút chất lỏng, có màu xám đục. Tuy sau khi chết con bò sẽ bài tiết ra một chút chất lỏng ở miệng, nhưng đáng lẽ nó phải có màu trong suốt mới phải, còn trước mắt chất lỏng này lại có màu xám đục, đây tuyệt đối không phải bình thường.

Hàn Di phát hiện Lữ Minh Dương thực tế không có theo sau mình, cũng đã quay đầu, cô hơi nhú mày rồi xoay người người lại, nhìn Lữ Minh Dương nói:” Sao vậy?”

Lữ Minh Dương đưa khúc cây về phía Hàn Di, nói:” Tự cô qua xem đi.”

“ Có độc?” Hàn Di nhìn chất lỏng trên đầu khúc cây, nhíu mày nói.

“ Chỉ có thể nói là có lẽ.” Lữ Minh Dương nhẹ thở dài,” Thịt bò trưa nay chỉ sợ là không thể nuốt trôi.”

Hàn Di thở ra một bụng tức khí, ném khúc cây qua một bên, xoay người đi về phòng, Lữ Minh Dương cười khổ cũng đi theo.

“ Trước tiên liên hệ với nhóm người Lưu đội trưởng một chút, lập tức triệu hồi bọn họ trở về, sau đó sẽ xử lý con bò.” Hàn Di nói xong, cầm bộ đàm trên bàn lên.

Bật bộ đàm hô khẩu lệnh, Hàn Di lặp lại khẩu lệnh hai lần, nhưng không hề nhận được một lời đáp trả.

Trong bộ đàm chỉ phát ra tiếng rè rè đơn điệu, Hàn Di không khỏi nhíu mày chặt lại. Có chuyện gì rồi? Chẳng lẽ bọn người Lưu đội trưởng xảy ra chuyện? Phải biết rằng bọn họ có tổng cộng mười người, nếu xảy ra chuyện thì cũng không đến nỗi tất cả đều mất hết liên lạc a.

Lữ Minh Dương và Hàn Di nhẹ đưa mắt nhìn nhau, một dự cảm không hề tốt phủ xuống khắp người bọn họ.

Tuy đã sớm dự đoán sự kiện lần này tuyệt đối không đơn giản, nhưng không ngờ lại nguy hiểm đến vậy. Tuy nhóm người Lưu đội trưởng không có trải qua huấn luyện bắt ma chuyên nghiệp, nhưng dù sao bọn họ cũng không phải là quân nhân bình thường, tham gia và hỗ trợ trong những nhiệm vụ cơ mật thế này, thân thủ tuyệt đối sẽ không đơn giản, là thứ gì có khả năng trong chớp mắt vô thanh vô tức giải quyết toàn bộ nhóm người này?

Nếu như nói là cương thi, thì nó đã có nhiều “thức ăn hợp khẩu vị” đến vậy, sao lại còn mò đến chỗ này cắn chết một con bò?

Nếu như bọn người Lưu đội trưởng cũng không phải là bị hạ độc thủ, vậy thì còn một cách giải thích.

Lữ Minh Dương hít vào một hơi thật sâu, sau đó lại thở ra thật dài, nói:” Âm thanh rè rè này hình như là bộ đàm bị nhiễu. Phụ cận nơi này có nguyên nhân gì làm nó bị nhiễu không?”

Hàn Di nhẹ lắc đầu, nói:” Nơi này đến tín hiệu điện thoại di động còn không có, có thứ gì có thể là nguyên nhân gây nhiễu chứ?” Cô khẽ nhíu chân mày, lời của Lữ Minh Dương cô hoàn toàn hiểu được. Cái gọi là gây nhiễu sóng điện từ, ngoại trừ thiết bị điện tử, thứ dễ dàng làm cho người ta liên tưởng đến nhất chính là ác linh.

Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng, nói:” Đừng nói với tôi là cương thi cũng biết diễn trò đấy nhé.”

Hàn Di nhàn nhạt liếc Lữ Minh Dương một cái, xoay người lại, ánh mắt tựa hồ có chút mông lung. Cô nhẹ thở dài, nói:” Bây giờ quan trọng nhất là phải nhanh chóng xử lý thi thể con bò kia, à, còn phải lấy mẫu gửi về viện nghiên cứu để kiểm nghiệm nữa.”

“ Không phải nói trước đây đã xảy ra rất nhiều vụ gia súc bị cắn chết rồi sao?” Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày nói, “ Những thi thể đó rốt cục xử lý thế nào?”

“ Trước kia những vụ việc phát sinh đều tập trung ở Vọng Thủy thôn, cụ thể xử lý thế nào tôi cũng chưa có điều tra qua.” Hàn Di quay đầu nhìn Lữ Minh Dương, ánh mắt vô cùng lo lắng, “ Đây là vụ việc đầu tiên phát sinh bên ngoài Vọng Thủy thôn...”

Lữ Minh Dương không khỏi treo một nụ cười khổ trên môi, xem ra cương thi đã bắt đầu mở rộng phạm vi hoạt động. Nhưng càng làm cho người ta lo lắng chính là, vì sao vụ việc xảy ra lại có thể thoát khỏi con mắt của chính mình và Hàn Di được chứ?

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Tử Khí Trầm Trầm

Cho đến tám giờ, Lưu đội trưởng mới dẫn mấy thuộc cấp của mình quay trở lại.

Theo như bọn họ báo cáo, đến khoảng năm giờ rưỡi, bọn họ mới rút lui, xung quanh mộ phần của Lưu Thúy Hoa đến lúc đó cũng không có bất kỳ động tĩnh khác thường nào, cả một đêm cũng không phát hiện chuyện gì khả nghi.

Lữ Minh Dương và Hàn Di trao đổi ánh mắt một cái, chẳng lẽ cương thi không phải là Lưu Thúy Hoa? Như vậy con cương thi đêm hôm qua đến đây rốt cuộc là chuyện gì? Chẳng lẽ là con Sứu cương thi bị lọt lưới kia? Còn sự kiện con bò chết một cách quý dị vào đêm qua nữa, hai người không khỏi có chút lo lắng trong lòng.

Hàn Di và Lữ Minh Dương thở nhẹ ra, thuật lại chuyện con bò chết cho Lưu đội trưởng nghe.

“ Trước mắt bất kể là có độc hay không có độc, thi thể con bò tuyệt đối không để cho thôn dân ăn.” Hàn Di tiếp tục phân công nói, “ Mọi người đem thi thể con bò chôn xuống đất... Không, hay là thiêu hủy nó đi. Mặt khác tôi đã lấy một chút tiêu bản, ngại mau phái người chuyển gấp đến cho lão Cao, để lão tiến hành kiểm nghiệm, lão biết phải làm thế nào đây.”

Lưu đội trưởng vẫn giữ phong thái nhà binh như trước, cất giọng rõ ràng và dứt khoát tiếp nhận công tác.

“ Chúng ta bây giờ lập tức rút lui.” Hàn Di quay đầu nhìn Lữ Minh Dương nói, “ Nếu như Lưu Thúy Hoa không phải là cương thi, chúng ta phải lập tức tìm đầu mối khác.”

“ Hàn tiểu thư, trên núi vẫn còn mấy huynh đệ của tôi giám sát ở đó, nếu có chuyện gì, cô có thể trực tiếp điều động bọn họ.” Lưu đội trưởng nói.

Hàn Di mỉm cười nói:” Ừ, mọi người vất vả rồi. Các anh nhanh chóng xử lý thi thể con bò, rồi đi nghỉ ngơi một chút, buổi tối có thể còn có nhiệm vụ.”

Từ Hạ Câu thôn đến Vọng Thủy thôn chỉ là lộ trình chưa tới mười dặm, nhưng nối giữa hai thôn toàn là đường núi, hơn nữa lại hết sức gập ghềnh, chỉ có thể đi bộ.

Lữ Minh Dương và Hàn Di chậm rãi đi trên đường núi. Băng qua một khe núi, trước mắt lập tức trở nên sáng sủa, chỉ thấy nơi đây rất nhiều mỏm đá núi hình thù kỳ lạ, rải rác khắp cả sơn cốc, mặc dù hiện tại đã là đầu đông, cỏ cây khắp núi vô cùng âm đạm, nhưng lại tăng thêm một loại khí thế mạnh mẽ cho nơi này.

Xa xa có thể nghe thấy tiếng nước chảy, nhưng lại không nhìn thấy bất cứ dấu vết nào chứng tỏ có nước, chỉ có một dòng sông đã cạn tới đáy, trong lúc nhất thời khiến cho người ta nghi ngờ, tiếng nước chảy ầm ầm kia rốt cục là từ nơi nào truyền đến.

Lữ Minh Dương hít một hơi thật sâu không khí trong lành, leo lên một mỏm đá nhỏ, xa xa nhìn thấy ở lưng chừng một ngọn núi khác, có một vài

nóc nhà, trong mùa đông buốt giá giữa nơi núi đá hoang vu này, thật là có chút không phù hợp. Mà cách thôn làng không xa, lại có một thác nước nhỏ, tiếng nước chảy âm âm chính là từ thác nước đó truyền tới.

“Đó chắc là Vọng Thủy thôn rồi, quả nhiên thực tế xứng với tên gọi a.” Lữ Minh Dương a a cười nói.

“Thế nào? Ta đã nói với người là chỗ này phong cảnh rất đẹp mà.” Hàn Di cười nhạt nói.

“Cảnh tượng đúng là không tồi, nhưng mà chỗ này có cương thi, mất hết hứng thú.” Lữ Minh Dương thở dài một tiếng nói.

Hàn Di tức giận trừng mắt nhìn hằm một cái, xoay người bỏ đi về phía trước. Ở xa xa đằng trước có một cây cầu gỗ nhỏ, cầu gỗ cũng không dài, chỉ tầm mấy thước, nhưng mà xem ra, nó chính là con đường độc đạo ra vào thôn trang. Đi qua cầu gỗ, là những bậc thang đá, thôn trang nhỏ đó chính là nằm ở bậc thang cuối cùng.

Nếu như không có sự kiện cương thi thì, nơi này đại khái cũng có thể coi là một đảo viên tiên cảnh chốn nhân gian. Lữ Minh Dương thở dài, đột nhiên ở đâu nhảy ra một thanh niên mặc quân phục, hình như là thuộc cấp của Lưu đội trưởng đã gặp ngày hôm qua.

Đầu tiên y chào hai người một cái, sau đó xuôi tay đứng nghiêm chờ ở đó.

“Không có gì khác thường à.” Hàn Di nhàn nhạt nói.

“Báo cáo, không có bất cứ dị thường nào.” Quân nhân kia đứng nghiêm trả lời.

“Tốt, anh tiếp tục làm nhiệm vụ đi.” Hàn Di nhàn nhạt nói một tiếng, quân nhân kia lập tức làm quân lễ, rồi xoay người biến mất sau một bụi cây.

Lữ Minh Dương không khỏi lại cười khổ một trận, thái độ này nhất thời mình khó có thể quen được. Bình thường mình luôn độc lai độc vãng, đơn độc chiến đấu, lần này khi không lại có một đám người theo sau đuôi, thật đúng là làm người ta nhất thời khó có thể thích ứng.

“ Đi thôi.” Hàn Di nhàn nhạt nói một tiếng, lại tiếp tục đi lên, Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng, chỉ đành tiếp tục theo sau cô đi lên trên núi.

Một lát sau hai người đã đến được một nơi bằng phẳng giữa lưng chừng núi, cũng chính là nơi mà thôn làng sinh sống.

Nơi này ở giữa sườn núi, bên trái là một cái thác nước nhỏ, từ đằng xa nghe tiếng nước đổ âm âm, âm vang rất lớn, nhưng khi thực sự đến gần, thì người ta lại cảm thấy tiếng nước dường như không lớn như mình nghĩ, nhưng nó cũng đủ tôn lên sự yên tĩnh của thôn trang.

Lữ Minh Dương lại khẽ nhíu mày, hiện tại đã hơn mười giờ, đã gần đến buổi trưa, nhưng trong thôn sao vẫn hoàn toàn yên tĩnh, một chút dấu vết của con người cũng không có, theo lý mà nói người miền núi có thói quen dậy sớm, thời điểm hiện tại căn bản không thể có chuyện mọi người vẫn còn say ngủ a.

Đang nghi ngờ trong lòng, thì đột nhiên thấy có người bước ra khỏi cửa một căn nhà phía xa, nhìn thoáng qua ước chừng là một lão nhân hơn bảy mươi tuổi.

Lão nhân này là một ông lão trọc đầu, ở nơi không khí âm trầm thế này ông lão như một tia sáng chợt xuất hiện, vô cùng chói mắt. Lão mặc một chiếc áo bông dày cũ, hơn nữa không có áo khoác, không biết là do màu lam đậm của y phục khiến cho khuôn mặt lão càng thêm tái nhợt, hay là nước da của lão vốn đã trắng bệch như thế.

“ Cô phóng viên lại tới đó à?” lão nhân liếc nhìn Hàn Di, nói.

Hàn Di nháy mắt với Lữ Minh Dương một cái, sau đó tiến tới phía trước, cười nói với lão nhân:” Ngưu tam gia, phóng sự đã kết thúc, cháu muốn ở lại đây chơi thêm hai ngày.”

Lữ Minh Dương vội vàng phụ họa nói:” đúng đúng, tôi thấy phong cảnh nơi này rất đẹp nha.”

Ngưu tam gia cũng thở dài, nói:” Ở đây có gì hay để chơi, chút nữa thời tiết sẽ thay đổi, một khi bão tuyết tới thì nó sẽ phong tỏa cả ngọn núi, các người nên sớm trở về đi.”

“ Lão đã xem bản tin dự báo thời tiết rồi à?” Lữ Minh Dương a a cười nói,” Hai ngày sắp tới thời tiết thay đổi, có thêm cảnh tuyết rơi thì nơi đây chắc sẽ càng thêm tuyệt đẹp đó nha.”

“ Dự báo thời tiết? Chỗ này ngay cả điện còn không có, ở đâu ra bản tin dự báo thời tiết.” Ngưu tam gia thở dài một tiếng, nói:” Máy đưa nhỏ này sao nói mà không biết nghe, tuyết mà rơi thì các người sẽ kẹt lại trên núi đó.”

Ngưu tam gia nói xong thì lắc đầu thở dài chấp tay sau lưng xoay người rời đi.

“ Hiện tại thôn dân trong thôn này đối với người ngoài luôn có thái độ bài xích mạnh mẽ.” Hàn Di nhàn nhạt nói,” Ngày hôm qua lúc ta và hai ký giả đài truyền hình tỉnh đến đây, chính là được tiếp đãi bằng thái độ này. Cho nên chỉ có thể qua loa quay vài cảnh mây bắt sói cho xong việc.”

Lữ Minh Dương cười khở một tiếng, bất cứ ai mà bị người ngoài nghi ngờ trong thôn bọn họ có cương thi, chỉ sợ không nhiều thì ít cũng sẽ sinh ra ác cảm trong lòng với người bên ngoài thôi.

Lữ Minh Dương lắc đầu thở dài một tiếng, xoay mặt nhìn qua Hàn Di, nói:” Làm sao đây? Đồng chí phóng viên.”

Thế nhưng Hàn Di không có chút tâm tình đùa giỡn, sắc mặt lạnh lùng quay đầu nói:” Trước tiên ta dẫn người đi quan sát hoàn cảnh chung quanh đã.”

Hàn Di nói xong, đi trước dẫn đường.

Vọng Thủy thôn cũng không lớn, tổng cộng có mười hộ gia đình, hơn nữa đều là thuộc họ Ngưu, tất cả đều sống ở trên mảnh đất bằng phẳng nhỏ hẹp giữa sườn núi này, nhà cửa đều là những căn nhà ngói cũ kỹ, có thể thấy cuộc sống giữa vùng núi hoang vu này cũng không thể gọi là sung túc được.

Mặc dù đêm qua Lưu Thúc Hoa cũng không có từ trong mộ bò ra ngoài, nhưng đối tượng tình nghi này vẫn không được loại bỏ, nhà cô ta ở cuối thôn, mấy gian nhà ngói cũ kỹ nơi này chìm trong không khí âm trầm của buổi trưa mùa đông nhìn có vẻ hết sức tiêu điều.

Lữ Minh Dương và Hàn Di đi xuyên qua trung tâm thôn trang tới đó, không khỏi khẽ nhíu mày, dọc theo con đường này cũng không thấy bất cứ bóng người nào. Thôn trang này tựa hồ đã bị bao trùm bởi không khí chết chóc nặng nề.

Gió bắc nhẹ thổi lướt qua những ngọn cỏ dại bên đường, Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng, nói:” Ngay cả một bóng người cũng không có, còn đi điều tra cái gì?”

Hàn Di khẽ nhíu mày, ngày hôm qua mình đến thôn này thời gian đúng là có trễ hơn bây giờ một chút, chính là vào giờ cơm trưa, nhưng không khí trong thôn vẫn rất là náo nhiệt, nhà nhà người người đều tụ tập ở khoảng đất trống ở giữa thôn kia để ăn cơm trưa, không giống như bây giờ vô cùng yên tĩnh?

Hàn Di không khỏi bước nhẹ tới phía trước hai bước, gõ nhẹ lên cánh cửa ra vào của nhà Lưu Thúc Hoa.

Trượng phu của Lưu Thúy Hoa tên là Ngưu Nhị Xuyên, chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, là một thôn phu chất phác, nghe nói năm ngoái ra bên ngoài làm công đã bị thương hết một tay, hiện tại chỉ có thể dùng một tay để cầm cuốc làm nông, có lẽ đây chính là nguyên nhân dẫn đến cuộc cãi vã của y và vợ.

Sau cái gõ nhẹ lên cánh cửa cũ kỹ có chút mục nát kia, một lát sau từ bên trong sân truyền đến những tiếng bước chân, cửa ra vào đã được mở ra.

Ngưu Nhị Xuyên mặc một bộ y phục nhàu nhĩ, đôi chân xỏ một đôi dép cũ rách, một cánh tay dẫu bên trong tay áo, một tay khẽ hé cửa ra một chút, mắt còn chưa hết ngái ngủ nhìn hai người, nhưng một câu cũng không lên tiếng.

Lữ Minh Dương và Hàn Di đưa mắt nhìn nhau, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra người này mới vừa chui ra khỏi chăn.

“ Ngưu nhị ca, mới rời giường à.” Hàn Di gọi một tiếng.

Ngưu nhị Xuyên vẫn như cũ giữ nét mặt lạnh lùng, không nói lời nào mà cứ ngheo đầu nhìn chằm chằm hai người. Y tựa hồ đã rất lâu rồi không có cạo râu, khuôn mặt râu ria xồm xoàm, sắc mặt có chút tái nhợt khác thường. Điều này cũng khó trách, gặp phải tai nạn như vậy, thời gian gần đây chắc hẳn không dễ chịu gì.

“ Ngưu nhị ca, tôi và bằng hữu muốn nhân dịp này ở lại đây du ngoạn mấy ngày, nhà anh nhiều phòng ốc, không biết có thể cho chúng tôi ở trọ hai ngày hay không. Chúng tôi sẽ thanh toán tiền trọ cho anh.” Hàn Di vẫn giữ bộ dạng ôn hòa, nhẹ nhàng nói.

Nhưng Ngưu Nhị Xuyên vẫn giữ gương mặt lạnh lùng, sắc mặt không chút biến chuyển, đột nhiên trong sân truyền ra một giọng nữ giới, hét lên vô cùng chói tai:” Chị dâu tôi uống thuốc trừ sâu, chẳng liên quan gì đến nhà chúng tôi, các người còn tới đây để làm gì nữa...”

Lữ Minh Dương thông qua khe cửa nhìn vào bên trong, thì thấy một cô gái trẻ tuổi, ăn mặc cũng coi như hợp thời trang, nhưng đầu tóc thì hoàn toàn rối tung đang đứng ở cửa phòng thét về phía cửa ra vào.

Còn chưa kịp nhìn rõ dung mạo cô ta, Ngưu Nhị Xuyên đã ầm một tiếng sập cửa lại. Tiếp theo thì nghe thấy có thanh âm thật thấp vọng ra từ bên trong sân:” Anh cho cái gì mà cho, còn không phải là mẹ của chị dâu, hôm qua đã chạy đi tìm hai phóng viên từ trên tỉnh tới đó sao...”

“ Đó là em gái y, làm việc ở trong thành phố, bởi vì sự việc chị dâu tự sát mới trở về.” Hàn Di bĩu môi, nói.

Lữ Minh Dương cười khố một tiếng nói:” Lần này thì hay rồi. Buổi tối không có chỗ trú thân luôn.”

Hàn Di tức giận trừng mắt nhìn Lữ Minh Dương một cái, quay đầu đi về phía trung tâm thôn trang, trong lúc ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, lại phát hiện bầu trời phía trên thôn trang khi không lại có khói mù. Cẩn thận nhìn lại, thì phát hiện những làn khói mù này chính là từ những ống khói của các ngôi nhà bay lên.

Chẳng lẽ mới vừa rồi em gái của Ngưu Nhị Xuyên kia gào lên một tiếng, lại đánh thức cả thôn trang, khiến cho tất cả mọi người thức dậy thôi cơm?

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Tuyết Rơi

Tựa hồ chỉ trong nháy mắt cả thôn trang đều choàng tỉnh khỏi giấc ngủ mê, ống khói mọi nhà đều bắt đầu bốc lên những làn khói bếp, những làn khói cuộn xoắn lấy nhau, tụ lại trên bầu trời thôn làng, bỗng nhiên một cơn gió bắc từ trên đỉnh núi thổi tới, chậm chậm xua tan những làn khói bếp đó đi, trong chớp mắt đã không còn vết tích.

Lữ Minh Dương và Hàn Di liếc mắt trao đổi, không khỏi hơi nhú chân mày. Người miền núi có thói quen dậy sớm, nhìn vị bí thư thôn Hạ Câu kia thì biết, nhưng ở thôn Vọng Thủy sát bên này, thôn dân hình như lại có thói quen ngủ nướng thì phải? Phải biết là bây giờ đã gần đến buổi trưa, cho dù là rời giường muộn cũng không thể muộn tới mức này?

Hai người tiếp tục chậm chậm tiến về phía quăng trường nhỏ của thôn, nơi đây chính là địa phương mà hàng ngày thôn dân đều tụ tập đến.

Trên con đường nhỏ giữa thôn làng, từ xa chợt truyền tới một trận tiếng ồn ào. Lữ Minh Dương và Hàn Di hướng mắt nhìn về phía đó, quăng trường nhỏ mới vừa rời yên tĩnh không một tiếng động, không biết từ lúc nào đã tụ tập một đám con nít, có nam có nữ, nhưng mà lớn nhất thì cũng chỉ khoảng mười tuổi, đang xúm xít chơi đùa trên mảnh đất trống đó.

Đây mới là cảnh tượng mà một sơn thôn nên có.

Nhưng mà không khí hiền hòa vui vẻ thế này so với cảnh tượng u ám và không khí chết chóc nặng nề lúc này thật sự là một thay đổi quá lớn và đột ngột, khiến cho người ta không khỏi nghi ngại trong lòng.

Lữ Minh Dương âm thầm nhíu mày, đảo mắt nhìn qua Hàn Di bên cạnh, nói:” Hôm qua, lúc các cô đến đây cũng là giờ này sao?”

“ Hôm qua khi tới đây đã là buổi trưa.” Hàn Di cười khổ một tiếng nói.

Lữ Minh Dương vừa nâng thiết bị Emf trên cổ tay lên, vừa trầm giọng nói:” Trong thôn này hình như có tà khí.”

Hàn Di không nói gì, cô khẽ cau mày quét mắt qua đám nhỏ kia. Từ lúc còn nhỏ cô đã khai mở thiên nhãn, nếu quả thật đúng là có ác linh tồn tại, cảm giác của cô thậm chí còn nhạy bén hơn cả thiết bị emf trên cổ tay của Lữ Minh Dương lập tức có thể cảm ứng được.

Nhưng những đứa nhỏ này không có chút gì dị thường.

Hàn Di quay đầu nhìn qua Lữ Minh Dương, Lữ Minh Dương chỉ thở dài một tiếng, thả tay xuống, xem ra sản phẩm công nghệ cao kia của hắn cũng không kiểm tra ra bất cứ hiện tượng từ trường khác thường nào.

Hai người tiếp tục bước về phía trước, Hàn Di từ xa đã hướng về đám nhỏ kia kêu một tiếng, chào hỏi:” Máy bạn nhỏ...”

Lời của cô còn chưa dứt, những đứa nhỏ đang chơi đùa kia đều đã lập tức ngừng lại, đôi mắt trẻ con đang tròn to, nhìn về hai người họ.

Ánh mắt thật quý dị, loại ánh mắt đó tuyệt đối không nên xuất hiện trên người những đứa nhỏ ở lứa tuổi này. Trong ánh mắt của đám nhỏ toát lên vẻ e ngại, một sự e ngại vì đã được dặn dò từ trước.

Hàn Di một lần nữa quay đầu nhìn Lữ Minh Dương, sau đó treo một nụ cười nơi khóe miệng, chậm rãi bước tới hai bước, nói:” Máy bạn nhỏ...”

Lần này cô vẫn không thể nói hết câu, một bé trai ước chừng mười tuổi đã lên tiếng cắt ngang lời Hàn Di, nói:” Bà bà đã dặn tụi tôi không được nói chuyện với người ngoài.”

Hàn Di không khỏi khẽ nhú mày, trong bụng vừa âm thầm lựa lời, vừa mở miệng cười nói:” Chị không phải người ngoài nha, các em quên rồi à, hôm qua chị đã đến đây rồi...”

Nhưng lời của cô vẫn như cũ không thể nói hết, vì những đứa nhỏ kia đã hô lên một tiếng, rồi rít tẩn đi, trong phút chốc đã chạy khỏi mảnh đất trống nho nhỏ này, chớp mắt đã chạy vào nhà của mình.

Nhìn thấy từng cánh cửa ra vào bị đám nhỏ đó mở ra, sau đó thì đóng chặt lại, Hàn Di không khỏi thở dài. Lữ Minh Dương cũng cười khổ một tiếng nói:” Chắc là mấy đứa nhỏ này không thích cô lắm, nhưng đây không phải lỗi của cô.”

Hàn Di trừng mắt tức giận liếc Lữ Minh Dương một cái nói:” Ta đã nói là người trong thôn này tựa hồ đối với bất kỳ người ngoài nào cũng đều có tâm lý bài xích trong lòng, lúc này người thấy chính là vậy đó.”

Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng, tình cảnh hiện tại như thế, e là bất kỳ thôn trang nào đối với người bên ngoài cũng sẽ sinh ra tâm lý bài xích cả thôi.

“ Hiện tại thôn dân nơi này cơ hồ đã bị cô lập khỏi thế giới bên ngoài. Những người ở thôn lân cận vừa thấy người của thôn này, thì lập tức muốn vòng đường khác mà tránh, thậm chí đến người ở thôn khác mà có quan hệ thông gia với thôn này, cũng bị tránh xa.” Hàn Di thở dài nói.

Lữ Minh Dương ngẩng đầu nhìn trời một chút, lại buông một tiếng thở dài nói:” Nếu trời đổ tuyết, e là nơi này thực sự sẽ bị ngăn cách với thế giới bên ngoài mất.”

Bầu trời đã rất âm u nặng nề, theo như tin dự báo thời tiết, tối hôm nay đoán chừng sẽ có một trận bão tuyết. Mà Vọng Thủy thôn này lại ở lưng chừng núi, đường mòn khó đi, nếu quả thật bão tuyết ập tới, nơi này thật sự sẽ như lời Ngưu tam gia đã nói trở thành một ngọn núi bị tuyết phong tỏa.

“ Ai da, đợi thêm một lát đi. Thôn dân nơi này đều có một thói quen, đó là vào lúc ăn trưa, mọi người sẽ tụ tập ở đây, vừa ăn vừa tán gẫu.” Hàn Di vừa nói, vừa thả ba lô lữ hành nặng nề ở trên lưng xuống.

Lữ Minh Dương cười nói:” Chỉ mong là người lớn ở thôn này đừng giống như đám nhỏ đó, thấy người liền bỏ chạy. Đúng rồi, bà bà trong lời tụi nhỏ đó là ai vậy?”

“ Ta chưa có gặp, nhưng có nghe nói.” Hàn Di vừa lục lại ba lô, vừa nói:” Là một lão thái thái có bối phận cao nhất trong thôn này đó. Người đã biết người thôn này đều là cùng một họ tộc, cho nên đối với trưởng bối đều rất tôn kính, bà ấy và Ngưu tam gia kia, tiếng nói trong thôn rất có trọng lượng, cũng có thể dùng chức danh đội trưởng đội sản xuất để hình dung bọn họ.

Lữ Minh Dương khẽ gật đầu, hẳn cũng không ít lần đi đến các thôn xã xử lý vụ án, biết rõ những lời này hoàn toàn là sự thật. Nhưng nếu như bà bà này có bối phận lớn như vậy, chỉ sợ tuổi cũng đã cao chót vót, các bạn nói xem một lão thái bà lớn tuổi như vậy rồi, còn có hơi sức đi quản mấy chuyện linh tinh trong thôn sao?

Đang lúc nói chuyện, đột nhiên từng trận tiếng kéo cà kéo kẹt mở cửa vang lên, toàn bộ người trong thôn tựa hồ đã hẹn giờ, gần như cùng lúc tất

cả đều mở cửa, rồi rít bùng lấy tô cơm hương về mảnh đất trống bên này tiến tới.

Bọn họ ăn mặc khác nhau, đặc biệt tuổi tác có sự chênh lệch rất lớn, hoặc là đứa nhỏ không tới mười tuổi đầu, hoặc là những lão nhân đã quá bốn năm mươi tuổi, tựa hồ cả thôn không có đến một thanh niên trai tráng.

Từ lâu cơm sốt lên tình làm công đã lan đến cái thôn trang nhỏ cách biệt với thế giới bên ngoài này.

Hàn Di thấy thôn dân rối rít đi tới, vội vàng đánh mắt với Lữ Minh Dương một cái, đứng lên, mỉm cười chào hỏi với thôn dân. Những thôn dân này cũng chỉ khẽ gật đầu với Hàn Di một cái, rồi ai nấy ôm tô của mình, tùy ý tìm một chỗ nào đấy ngồi xuống, cúi đầu cắm cúi ăn cơm.

Mảnh đất trống nhỏ cơ hồ bị lấp đầy bởi toàn bộ người dân trong thôn, nhưng lại không có một ai cất tiếng nói chuyện, tất cả đều im lặng tự ăn phần cơm của mình, cảnh tượng này có chút quỷ dị không biết tả thế nào, thậm chí đến Hàn Di cũng phải nhíu mày, hôm qua đến đây mặc dù phần lớn thôn dân đều tỏ ra hết sức lạnh lùng, nhưng cũng không giống hôm nay đến một câu nói cũng không thấy đối đáp.

Chẳng lẽ một đêm vừa rồi trong thôn đã xảy ra biến hóa gì đó?

“ Hai đứa nhỏ này sao còn chưa đi vậy hả?” Đang lúc lúng túng, thì nghe thấy một giọng nói già nua nhưng rất vang truyền đến, Hàn Di và Lữ Minh Dương quay đầu lập tức thấy được lão trọc Ngưu tam gia đang bùng một tô cơm đi về phía mảnh đất trống.

Thôn dân vừa nhìn thấy Ngưu tam gia thì đều đứng lên, khiến cho người ta không thể không nhận thấy uy vọng của Ngưu tam gia ở trong thôn.

“ Tam gia, sức khỏe của bà bà có khá hơn chút nào không?” Thôn dân rối rít hỏi.

Ngưu tam gia phất tay về phía mấy thôn dân kia, nhưng không trả lời, mà lại đi thẳng về phía Hàn Di và Lữ Minh Dương, nói tiếp:” Các người nhìn trời kìa, chớp mắt một cái sẽ có bão tuyết đó a, tuyết rơi rồi thì các người có muốn đi cũng không đi được, không mất mười ngày nửa tháng, con đường này cũng sẽ không thông.”

Rốt cục gặp được người chịu nói chuyện rồi. Lữ Minh Dương ha ha cười nói:” Tam gia, chúng tôi chính là đến đây ngắm tuyết rơi mà, haha.”

Ngưu tam gia liếc xéo con người nhìn Lữ Minh Dương, nhưng đầu lại quay về phía Hàn Di nói:” Mấy đứa nhỏ thành phố này, tuyết thì có gì mà ngắm chứ? Ngoài màu trắng thì chỉ có màu trắng.” Lão vừa nói, vừa lắc mạnh đầu.

Đang lúc nói chuyện thì có một đứa nhỏ kêu lên:” Tuyết rơi, tuyết rơi...”

Quả nhiên trong không trung, từng hạt từng hạt tuyết từ trên trời rơi xuống, li ti, và thưa thớt, nhưng đó thật sự là tuyết. Bọn họ í ới gọi nhau, vội vàng kêu bọn nhỏ trở về nhà. Trong lúc nhất thời tiếng đùa nghịch của con nít, tiếng trách mắng của người lớn hòa lẫn vào nhau, trong chốc lát cả mảnh đất trống trở nên huyền ảo.

Hàn Di gạt đi một bông tuyết đọng ở trên trán, khẽ mỉm cười nói:” Tam gia, lão có thể sắp xếp giúp chúng tôi một chỗ để ở không? Đồ ăn thì chúng tôi đã có mang theo rồi.”

“ Đúng, đúng, chúng tôi sẽ trả tiền đấy.” Lữ Minh Dương ha ha cười nói.

“ Tiền? Có tiền mà ở đây thì cũng chẳng có chỗ dùng.” Ngưu tam gia liếc Lữ Minh Dương một cái, nói.

Hàn Di nhẹ liếc Lữ Minh Dương một cái, khẽ mỉm cười, nói với Ngưu tam gia:” Tam gia, trời thế này thì chắc tuyết sẽ rất lớn a, không may chúng

tôi đang trên đường xuống núi mà mắc kẹt thì biết phải làm sao? Xin lão cứ tùy tiện sắp xếp giúp chúng tôi một chỗ để trú thân, cảm ơn lão.”

Ngũ tam gia bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói:” Đạo này trong thôn không được yên bình, các người cũng biết rồi, cho dù là sắp xếp nhà nào thì người ta cũng không tình nguyện đâu. Như vậy đi, sau thôn có mấy căn nhà cũ, là nhà của con ta, cả nhà bọn nó đều dỡ nhau ra thành phố hết rồi, phòng ốc trống không, trước mắt các người trú ở đó hai ngày đi.”

Ngũ tam gia nói xong liền bưng tô cơm đi về phía thôn sau, Hàn Di cười kháy Lữ Minh Dương, rồi nhanh chóng đi theo.

Đây là một khoảnh đất nhỏ độc lập, có ba gian phòng lợp ngói, một gian là phòng khách hai gian còn lại là phòng ngủ, trong phòng cũng có một vài vật gia dụng, một cái giường và bộ bàn ghế, mặc dù không bị tro bụi phủ kín, nhưng vẫn là đáng vẽ đương nhiên phải có của những thứ đã rất lâu rồi không có ai sử dụng, nước sơn bên ngoài vốn sáng bóng bây giờ đã bong tróc đi nhiều.

Ngũ tam gia lấy từ bên trong tủ ra hai chiếc thảm bông trải giường cũ kỹ, nói:” Chỉ có những thứ này, mấy đứa nhỏ thành phố các người nha, chưa từng chịu khổ qua, chỉ sợ sáng mai các người lại nhao nhao đòi đi về.”

Hàn Di và Lữ Minh Dương rồi rít cảm ơn, Ngũ tam gia lại nói:” Ngoài sân có củi, các người cũng đừng quản là của ai, cứ việc lấy về mà đốt lửa, tuyết rơi thế này buổi tối sẽ lạnh đấy...”

Lão vừa thở dài, vừa bưng cái tô của mình lên đi thẳng ra ngoài, đi ra đến cửa còn xoay đầu lại nói:” Các người không phải có đem theo thức ăn sao, vậy thì thức ăn của người khác đừng có ăn. Còn nữa, buổi tối nhớ là không được ra khỏi cửa.”

Nói xong câu này, lão lập tức ra khỏi cửa bỏ đi, không để cho Lữ Minh Dương và Hàn Di có cơ hội hỏi thăm thêm gì nữa.

Trong chốc lát, tuyết ở bên ngoài dường như càng lúc rơi càng dày, liên miên bất tận bao trùm cả trời đất, che mờ cả thân ảnh của Ngư tam gia.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Tiếng Bước Chân Thần Bí

Tuyết, tuyết rơi, bông tuyết như những chiếc lông vũ trắng.

Những bông tuyết như lông vũ từ trên trời bay xuống, chỉ một thoáng khắp đất trời đã bị bao phủ bởi tuyết trắng, nóc nhà, cây cối, mặt đất tất cả đều khoác lên mình cùng một loại màu sắc.

Hàn Di nhìn bão tuyết mờ mịt ở bên ngoài cửa, Lữ Minh Dương thì lại nhìn đồng lửa ở trước mặt.

Ngay giữa trung tâm của gian phòng khách, đang có một ngọn lửa bùng cháy, lửa là do củi đốt, những tiếng lép ba lép bép cứ vang lên từng trận, ánh lửa đỏ soi rõ gương mặt Lữ Minh Dương, cũng soi rõ những nếp nhăn nơi mi tâm của hắn lúc này.

“ Ngươi tam gia nói vậy rốt cục là ý gì?” Lữ Minh Dương cau mày nói.

Hàn Di nhẹ bĩu môi, ánh mắt trở lại bình thường, nói:” Có lẽ lão biết rõ chuyện gì đã xảy ra ở đây. Phải biết rằng tin đồn có cương thi chính là bắt đầu từ trong thôn này truyền ra, nhưng bây giờ thôn dân lại đối với chuyện này vô cùng kiêng kỵ, rốt cục đến lúc này vẫn không thể tra ra ai là người đã từng gặp phải cương thi.”

“ Nếu nói như vậy, cái thôn này sở dĩ có không khí chết chóc nặng nề, nguyên nhân có lẽ là do thôn dân quá mức sợ hãi.” Lữ Minh Dương thở dài một tiếng nói:” Tiếp theo chúng ta làm gì?”

Hàn Di nghĩ ngợi nói:” Từ miệng thôn dân chắc là không tra được manh mối gì rồi, hiện tại đầu mối quan trọng nhất chính là Ngưu tam gia.”

“ Cũng có thể bắt tay điều tra từ xác chết.” Lữ Minh Dương thản nhiên nói:” Lưu Thúc Hoa đem qua chẳng phải một chút động đậy cũng không có sao? Có khi nào là cái xác khác không?”

“ Không đâu.” Hàn Di nhẹ lắc đầu, nói, “ Một phần của Lưu Thúc Hoa là nằm trong nghĩa trang thôn, nhóm người Lưu đội trưởng canh giữ cả đêm qua, cho dù là thi thể khác có biến hóa, cũng không thể thoát khỏi giám thị của nhóm người Lưu đội trưởng.”

“ Có khi nào nó ở thôn khác không?” Lữ Minh Dương lại hỏi tiếp.

“ Thôn này chính là thôn duy nhất trong vùng núi heo hút này, những thôn trang khác đều ở dưới chân núi.” Hàn Di nói tiếp, “ Nếu như nó sinh ra từ chỗ khác, vậy thì tại sao những tin đồn đã phát tán đều bắt nguồn từ thôn này? Không lẽ cương thi rãnh rỗi quá nên chạy một quãng đường xa như vậy để đến đây gây chuyện?”

“ Thỏ không ăn cỏ gần hang đó mà.” Lữ Minh Dương cười khở một tiếng, nói, “ Tóm lại hiện tại chúng ta không có bất cứ đầu mối nào hết.”

Hàn Di nhìn tuyết rơi bên ngoài cửa khẽ mỉm cười nói:” Cũng chưa chắc.”

Lữ Minh Dương khẽ nhíu đầu mày, nhìn theo ánh mắt của Hàn Di, chợt nhướn miệng cười nói:” Không tệ, không tệ, chờ tới ngày mai, mọi chuyện sẽ rõ ràng, ha ha.”

Hàn Di nhìn Lữ Minh Dương một cái, trong ánh mắt có chút tán thưởng. Lữ Minh Dương nhất định đã biết ý định của mình, cương thi dù sao cũng không phải ác linh, nó rõ ràng là sinh vật hữu hình, chỉ cần khuya hôm nay nó lại có hành động, lập tức sẽ lưu lại dấu chân trên mặt tuyết, sáng sớm

ngày mai chỉ cần đi ra ngoài kiểm tra một vòng, là có thể lần theo dấu chân tìm ra chỗ ẩn thân của nó.

“ Tốt, vấn đề đã được giải quyết, ngủ.” Lữ Minh Dương kêu một tiếng, xoay người đi tới một cái ghế dài, kê nó dựa vào tường, rồi cứ thế nằm xuống ghế, đối diện với ánh lửa đỏ thoai mái thờ ra một hơi.

Hàn Di nhìn Lữ Minh Dương, miệng hơi cong lên, thản nhiên nói:” Không phải người muốn theo ta học phương pháp vẽ bùa niệm chú đó sao?”

Lữ Minh Dương vừa nghe câu này, nhất thời bật người ngồi dậy trên băng ghế, cười hắc hắc, nhìn chăm chăm vào Hàn Di, hai mắt sáng lấp lánh.

Hàn Di cũng không thèm nhìn nét mặt của Lữ Minh Dương, mà chỉ giống như là tự mình nói cho mình nghe, nhàn nhạt nói:” Vẽ bùa niệm chú yêu cầu đầu tiên là phải có pháp lực, cũng chính là phải luyện khí, cái đó và khí công thật ra cũng không khác nhau nhiều lắm...”

Lữ Minh Dương vô cùng nghiêm túc gật đầu.

“ Cho nên,” Hàn Di xoay đầu qua, nhìn thẳng vào mắt Lữ Minh Dương nói:” Nếu như người muốn học, thì trước tiên phải bắt đầu học từ luyện khí. Bây giờ ta sẽ dạy người ngồi thiền trước...”

Tuyết vẫn cứ rơi, lúc lớn lúc nhỏ, khắp trời đất đã bị bao phủ bởi bông tuyết. Mặc dù đêm đã khuya, nhưng bên ngoài vẫn phát ra ánh sáng mờ mờ lung lung màu xám bạc, làm cho người ta cứ ngỡ là trời đã sáng.

Những bông tuyết bay tán loạn trong đêm, ở một nơi yên tĩnh như sơn thôn này thì còn có thể loáng thoáng nghe được cả tiếng tuyết rơi xuống,

thỉnh thoảng lại có những tiếng rít kin kít rất nhỏ truyền tới, đó chính là những lớp tuyết dày càng lúc càng bị nén chặt mà phát ra tiếng vang, đôi khi lại nghe thấy tiếng rắc thật lớn, đó chính là tiếng cành khô bị bão tuyết làm gãy.

Nhưng vào lúc này thứ tiếng vang truyền tới lại không thuộc loại nào đã kể bên trên, loại thanh âm này rất nhịp nhàng, có cao có thấp. Hàn Di khẽ nhíu mi tâm, đột nhiên mở mắt, thu công hồi khí, cẩn thận ngửa tai lắng nghe.

Thanh âm đó hình như là tiếng bước chân, nhưng so với tốc độ đi lại của người bình thường thì chậm hơn rất nhiều, thanh âm đó tựa hồ là từ mé đông của khoảnh đất này truyền đến, Hàn Di nhớ khoảnh đất này chính là nằm ở cuối thôn đông rồi, đi tiếp về phía đông chính là một mảnh đất hoang, mà cuối mảnh đất hoang đó chính là bãi tha ma.

Bởi vì buổi tối hôm nay bão tuyết quá lớn, nên Hàn Di cũng không có để nhóm người Lưu đội trưởng tiếp tục đến đó giám sát, hơn nữa còn cố tình điều động mấy binh lính đang lưu lại trên núi toàn bộ rút lui, chỉ yêu cầu bọn họ chú ý giám sát tình huống dưới chân núi, dù sao đêm hôm qua cương thi cũng đã xuất hiện qua ở Hạ Câu thôn, thật không ngờ khuya hôm nay nơi này vậy mà lại có biến.

Hàn Di đẩy nhẹ Lữ Minh Dương đang ngồi đối diện với đồng lửa, hẳn vẫn đang ngồi im, đôi mắt nhắm chặt giống như đã ngủ, nét mặt cũng vô cùng yên tĩnh.

Lữ Minh Dương thở ra một hơi thật dài, chậm rãi thu công. Hẳn mở mắt chuẩn bị lên tiếng, thì thấy trong ánh sáng yếu ớt phát ra từ những khúc than củi còn âm ỉ sót lại của đồng lửa, Hàn Di đang làm một động tác ra dấu im lặng.

Lữ Minh Dương nhất thời cũng đã loáng thoáng nghe được tiếng bước chân, tiếng bước chân rõ ràng đã đến trước cửa sân. Hắn lập tức nhíu mày.

Hàn Di đã cầm tiểu nỏ trong tay, chậm rãi kéo dây lắp tên, sau đó nháy mắt ra hiệu với Lữ Minh Dương, rồi khẽ kéo mở cửa phòng, rón rén bước ra ngoài.

Nhưng bên ngoài tuyết đọng ước chừng đã dày hơn nửa mét, mặt tuyết mềm nhũn không thể chịu nổi sức nặng của con người, Hàn Di đạp một cước lên mặt tuyết thì lập tức phát ra tiếng vang nhỏ, đồng thời tiếng bước chân phía ngoài sân cũng đột ngột ngừng lại.

Đó rốt cục là người nào? Hay là căn bản cũng không phải là người?

Hàn Di cũng không dám làm ra hành động khinh xuất nào nữa, một chân đạp ở hiên nhà, một chân lại nằm bên trong tuyết, muốn động cũng không dám động bậy. Mà ở sân ngoài vẫn như cũ không hề có động tĩnh gì, tựa hồ tiếng bước chân mới vừa rồi căn bản là không hề tồn tại.

Lữ Minh Dương cũng đã nắm trong tay một mũi nỏ tiễn, tập trung tinh thần lắng nghe động tĩnh bên ngoài sân, một khi động thủ, “nó” rốt cục sẽ tấn công từ phía nào tới đây?

Thời gian tựa hồ trong nháy mắt này đã ngừng trôi, chỉ có tuyết vẫn như cũ chậm rãi rơi xuống, bỗng nhiên có một tiếng rắc rắc nho nhỏ truyền tới, là một cành khô bị tuyết đè gãy.

Tiếp theo thì bên ngoài sân lại truyền tới tiếng bước chân kia, chậm chạp, cực kỳ chậm chạp tiếp tục vang lên. Tiếng bước chân đi ngang qua cửa rồi tiếp tục đi về phía tây.

Tiếng bước chân có vẻ rất nặng nề, nhưng hình như lại là đang cố gắng dùng mũi chân để bước đi, chầm chậm bước đi xa, Lữ Minh Dương và Hàn Di liếc mắt nhìn nhau, nhưng cũng không dám vội vàng đuổi theo, mà chờ

đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân nữa, lúc này hai người mới nhắc chân bước qua cửa phòng đi ra ngoài.

Cửa ra vào sân chẳng qua chỉ khép hờ, Hàn Di nhẹ nhàng kéo cửa để lộ ra một khe hở, nhanh nhẹn lách người một cái lướt qua khe cửa ra ngoài, quan sát chung quanh, nhưng lại không thấy bất kỳ bóng dáng một ai, lúc này mới nhẹ nhàng mở rộng cửa ra vào sân, để cho Lữ Minh Dương cũng đi ra ngoài.

Bên ngoài là một con đường nhỏ hẹp, ở giữa con đường nhỏ là một hàng dấu chân rất sâu, từ hướng đông đi về hướng tây dần dần xa khuất.

Lữ Minh Dương ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát dấu chân, sau đó nhẹ giọng nói:” Dấu chân rất sâu, hình như vác thứ gì đó rất nặng.” Hắn khẽ nhíu mày, nhìn Hàn Di một cái.

Hàn Di thì đưa mắt nhìn theo dấu chân đi về phía xa, trong buổi tối tuyết rơi dày đặc thế này, mặc dù có tuyết quang phản chiếu, tựa hồ cũng không quá tối, nhưng mà bông tuyết lại hạn chế tầm nhìn rất lớn, căn bản là không thể nhìn rõ dấu chân kia rốt cục là biến mất ở nơi nào.

“ Không cần phải để ý những thứ này, chỉ cần lần theo dấu chân là có thể tìm được đáp án mà chúng ta muốn.” Hàn Di nhẹ giọng nói, tiếp theo liền cất bước đi theo dấu chân.

Dấu chân từ trước sân nhà cuối thôn theo con đường nhỏ đi về hướng tây, băng qua mảnh đất trống nhỏ ở trung tâm thôn, đi thẳng về phía thôn tây.

Hàn Di và Lữ Minh Dương không khỏi khẽ nhíu mày, cuối thôn tây chỉ có một gia đình, chính là gia đình Ngưu Nhị Xuyên, cũng chính là ngôi nhà có xác chết bị tình nghi lớn nhất, nhà của Lưu Thuý Hoa.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, dấu chân kia đúng là biến mất ở trước cửa ra vào nhà Ngưu nhị Xuyên.

Chẳng lẽ là Ngưu Nhị Xuyên nửa đêm ra ngoài? Nhưng vào lúc nửa đêm trời nổi bão tuyết, y chạy đi đâu và làm chuyện gì? Chiếu theo độ sâu của dấu chân kia, hình như y còn vác theo thứ gì, hơn nữa căn cứ vào tiếng bước chân, thì hình như y còn cố ý rón rén, sợ người khác phát hiện ra mình, rốt cục là có chuyện gì đây?

Những câu hỏi cứ nối tiếp nhau xuất hiện trong đầu Lữ Minh Dương, chẳng qua trước mắt có một phương pháp đơn giản để tìm ra đáp án cho tất cả những câu hỏi này, chính là điều tra một chút xem trong nhà Ngưu Nhị Xuyên rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Lữ Minh Dương và Hàn Di lại tiếp tục trao đổi bằng mắt, tiếp theo liền cất bước đi đến trước nhà Ngưu Nhị Xuyên.

Cửa ra vào đã trải qua nhiều năm tháng, đương nhiên không thể thiếu những khe hở chẳng chịt bên trên nó, Hàn Di nhẹ nhàng áp vào khe cửa nhìn vào trong sân, nhưng trong sân lớn chỉ là một khoảng không tĩnh lặng, phòng ốc cũng không hề có bất kỳ ánh đèn nào.

Theo lý mà nói, nếu như lúc này thật sự là Ngưu Nhị Xuyên thì, vào lúc nửa đêm y vác đồ nặng trở về, nhất định phải đốt đèn lên một lát, không lý nào lại không có ánh đèn? Còn nếu như đó không phải là Ngưu Nhị Xuyên, vậy thì là người nào?

Hay là căn bản đó cũng không phải là người?

Vậy y tới chỗ này có mục đích gì?

Nếu như là cương thi, thì hiện tại nơi này tuyệt đối không thể không có bất cứ động tĩnh nào truyền ra ngoài. Mục đích của cương thi chính là hút máu, bất kể là nó chuẩn bị hút máu người hay là hút máu gia súc, cho dù là

nó không phát ra tiếng động, thì người bị hại hoặc gia súc cũng phải phát ra tiếng kêu la chứ?

Trong lúc nhất thời Lữ Minh Dương và Hàn Di lại nhớ tới con bò trong nhà vị bí thư thôn Hạ Câu kia, con bò đó chính là trong lúc im hơi lặng tiếng mà mất đi nội tạng, con bò đó cũng là trong lúc có mặt mình và Hàn Di mà bị hút cạn máu.

Chẳng lẽ thật sự là cương thi?

Lữ Minh Dương và Hàn Di trao đổi ánh mắt, chậm rãi đưa tay đẩy cửa ra vào.

Cửa ra vào chỉ hơi dịch chuyển một chút rồi bất động, là do thanh cài cửa bên trong sao?

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Nữ Thi

Cửa ra vào đương nhiên đã cài thanh chắn.

Hàn Di liếc nhìn Lữ Minh Dương một cái, sau đó lui về sau hai bước, rồi tung người phóng lên thành bức tường thấp bao quanh sân, nhẹ nhàng không một tiếng động lộn người vào trong sân.

Lữ Minh Dương nắm một mũi nỏ tiễn ở trong tay, cảnh giác nghe ngóng động tĩnh bên trong. Chỉ nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ khẽ phát ra khi Hàn Di tiếp đất, sau đó thì không có thêm bất cứ tiếng động nào nữa.

Nếu như “người” vừa rồi có thân thủ giống như Hàn Di, chỉ sợ hai người bọn hắn ở ngoài cũng không thể nghe được được tiếng bước chân của y? Lữ Minh Dương âm thầm suy đoán, chân mày tiếp tục nhíu lại.

Nhưng cho dù Hàn Di bước đi không phát ra bất cứ thanh âm nào, thì lẽ ra lúc này cũng phải chạy tới mở cửa cho mình rồi mới đứng, sao lâu như vậy, vẫn y như cũ không có thêm bất cứ động tĩnh gì.

Nâng cổ tay lên, hắn liếc mắt nhìn trị số trên thiết bị emf, trị số không cao, tựa hồ chung quanh cũng không có dấu hiệu tồn tại ác linh. Nhưng cho dù có ác linh tồn tại, thì cũng tuyệt đối không thể nào im hơi lặng tiếng mà hạ gục Hàn Di. Cho dù nó có thể hạ gục Hàn Di, nhưng mình chẳng qua chỉ cách một bức tường, nên tuyệt đối cũng không thể nào không nghe được một chút động tĩnh gì?

Lữ Minh Dương hơi mấp má môi, thật khẽ phát ra một tiếng tương tự như tiếng chim hót, nhưng vẫn như cũ không có bất cứ dấu hiệu đáp lại nào. Lữ Minh Dương không khỏi nhú chặt chân mày, hẳn đang chuẩn bị trực tiếp phá cửa, thì cửa ra vào bỗng nhiên đột ngột mở ra.

Bên trong sân toàn một màu tuyết trắng, lại có thêm một cái bóng màu đỏ chói mắt đang đứng bên cạnh cửa ra vào, đó còn không phải chính là Hàn Di sao?

Lữ Minh Dương không khỏi thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẻ mặt của Hàn Di thì lại vô cùng cảnh giác, cô hướng về phía Lữ Minh Dương làm một động tác ra dấu im lặng, sau đó nhẹ vẫy tay, ý nói Lữ Minh Dương ngồi xõm người xuống.

Lữ Minh Dương nhẹ nhàng ngồi xõm xuống, sau đó nhìn theo hướng mà Hàn Di dùng tay chỉ qua.

Trong sân lớn toàn một màu tuyết trắng, nhưng có một hàng dấu chân thật sâu dọc theo sân đi vào nhà chính. Nhờ ánh sáng phản chiếu từ tuyết, có thể loáng thoáng thấy cửa gian nhà chính chỉ khép hờ, bên trong phòng cũng không có thắp đèn, hoàn toàn chìm trong bóng tối, trong khi dấu chân dưới mái hiên lại có phần lộn xộn.

Người bình trước khi bước vào nhà, tuyệt đối sẽ không ở trước cửa chạy loạn một vòng thế này, như vậy một loạt dấu chân lộn xộn này là sao đây? Hình như trước khi vào nhà, y đã chạy loạn không theo quy luật nào cả, dấu chân chỗ đó có sâu có cạn không đồng nhất, còn có cả dấu vết kéo lê thứ gì đó trên mặt đất.

Lữ Minh Dương không khỏi khẽ nhú mày, hẳn chợt phát hiện dấu chân chỗ đó hình như cũng không phải chỉ của một người, mà là có hai loại dấu chân, một lớn một nhỏ, có vẻ là một nam một nữ.

Chẳng lẽ đúng là Ngưu Nhị Xuyên? Vật nặng mà y vác chẳng lẽ là một nữ nhân?

Hàn Di lại nhẹ nhàng ra dấu ý nói Lữ Minh Dương ở nguyên tại chỗ, sau đó cô tiếp tục nhắc chân tiến về phía trước. Cô đạp chân vào những dấu chân trên mặt đất, cố gắng hết sức để không phát ra bất kỳ một thanh âm nào, bóng cô uyển chuyển, tựa như một con linh miêu, chậm rãi nhắm hướng nhà chính tiến tới.

Lữ Minh Dương cau mày rất chặt, nhịp tim đập theo từng bước chân của Hàn Di, mặc dù từ cửa ra vào đến cửa nhà chính khoảng cách ước chừng chỉ mười mét, nhưng hẳn lại cảm thấy đoạn đường này thật quá dài.

Hàn Di nhẹ nhàng nhảy vào một chỗ đất trống nhỏ dưới mái hiên, Lữ Minh Dương lúc này mới thoáng thả lỏng một chút.

Hàn Di nhìn xuyên qua khe hở của cánh cửa khép hờ, bên trong gian phòng chỉ là bóng tối đen kịt, không có một tia sáng, căn bản không nhìn rõ bất cứ đồ vật nào. Hơn nữa trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không có truyền ra.

Hàn Di nhìn Lữ Minh Dương ở đầu sân bên kia, đang chuẩn bị ngoắc hẳn tới đây, chợt lại nhíu mày thật chặt, cô đột nhiên ngửi thấy một chút mùi hương, một mùi hương thoang thoảng như mùi hôi thúi của thịt ôi.

Hiển nhiên mùi hôi thúi thoang thoảng này là từ bên trong phòng này truyền ra.

Trong lúc đang nghi ngờ, chợt bên trong phòng truyền ra một tiếng thở dài thườn thượt, là tiếng thở dài của một người đàn ông.

Hàn Di bất giác siết chặt tiểu nỏ cầm trong tay.

Tiếng thở dài bên trong phòng đã dứt, bỗng nhiên lại truyền ra một loạt tiếng “chát chát”, tiếp theo có một đốm sáng lập lòe nổi lên. Hàn Di vội vàng thối lui thân mình, dán người thật chặt vào vách tường bên cạnh cánh cửa, nín thở.

Hiển nhiên người ở trong nhà đang thắp đèn. Ngọn lửa trong phòng tỏa ra ánh sáng vàng nhạt ấm áp, xuyên qua khe cửa hắt ra bên ngoài, chiếu vào mặt tuyết trước cửa.

Lữ Minh Dương trong lòng vô cùng khẩn trương, hiện tại Hàn Di đang ở trước cửa, cho dù người trong nhà không phải ai khác, mà chính là Ngưu Nhị Xuyên, thì một khi bị y phát giác cũng không tiện giải thích chút nào – nửa đêm canh ba chạy đến nhà người ta còn lén vào trong nhà, rốt cục là có ý đồ gì? Chưa kể thân phận của mình, nói thế nào thì cũng có thể coi là “nhân viên cảnh vụ” thế mà bây giờ lại giống như là phường đạo tặc, bất giác cười khổ trong lòng một tiếng.

Thật may là người bên trong phòng cũng không có ý định đi ra khỏi cửa.

Đèn đã được thắp sáng, bên trong gian phòng lại truyền ra một loạt tiếng bước chân, thanh âm hết sức nhỏ, tựa hồ y đang rón rén đi lại, mà bước chân cũng không có tiết tấu nhất định, hình như trong lòng y không sao có thể bình tĩnh được.

Hàn Di dán chặt vào vách tường, ngay cả thở mạnh cũng không dám, qua một hồi lâu, tiếng bước chân trong phòng rốt cục đã ngừng lại, nhưng người bên trong phòng lại bắt đầu phát ra tiếng hít thở vô cùng nặng nề.

Tiếng hít thở vang lên hồi lâu, cũng không có tiếng động nào khác truyền ra. Hàn Di rốt cục không nhịn được lại tiếp tục nhẹ nhàng động thân, xuyên qua khe hở nhỏ kia nhìn vào bên trong.

Dưới ánh đèn mờ ảo loáng thoáng có thể nhìn thấy một bóng hình, là bóng lưng của một người đàn ông, có vẻ đó chính là Ngư Nhị Xuyên. Lúc này y ngồi ở một cái bàn nhỏ ngay giữa nhà chính còn mặt thì quay về phía tây, bất động nhìn về phía trước.

Rốt cục y đang nhìn thứ gì, sao lại có thể nhập thần như thế?

Hàn Di nhẹ nhàng dời ánh mắt, nhìn về phía vách tường phía tây. Nơi đó dưới ánh đèn hôn ám, đối diện Ngư Nhị Xuyên rõ ràng còn có một bóng người, là bóng hình của một người phụ nữ.

Hàn Di không khỏi khẽ nhíu mày, nếu trong phòng có hai người, vậy thì vì cớ gì sao bọn họ lại không nói chuyện với nhau? Hơn nữa hình như là thiếu thiếu cái gì đó...

Hàn Di quét mắt một lượt cả người nữ nhân kia, đây là một phụ nữ mặc áo bông dày, dáng người có vẻ hơi mập mạp, nhưng sắc mặt thì lại vô cùng trắng. Cô ta đứng dựa vào tường, im lặng bất động, trên mặt cũng không có biểu cảm...

Hàn Di chột há to miệng, cố gắng áp chế rốt cục cũng không phát ra tiếng kêu.

Người ở chỗ đó, rõ ràng chính là một cái tử thi!

Khó trách sao lại có mùi hôi thúi thoang thoang, rõ ràng chính là mùi xác chết! Hàn Di nhíu mày thật chặt, Ngư Nhị Xuyên ngồi nhìn một cái tử thi bất động thế này rốt cục là muốn làm gì?

Nghĩ đến phương hướng mà Ngư Nhị Xuyên đã đi lại, Hàn Di chột ngộ ra cái tử thi này rất có thể chính là lão bà của Ngư Nhị Xuyên – cũng chính là xác chết tình nghi số một biến thành cương thi, Lưu Thúy Hoa!

Nhất định là Ngưu Nhị Xuyên nửa đêm đi đào mộ lão bà của mình, cống cô ta trở về đây, cho nên những dấu chân trên đường mới sâu như vậy, còn hai loại dấu chân trước cửa phòng kia thì có lẽ chính là lúc Ngưu Nhị Xuyên mở cửa, đã đặt Lưu Thúy Hoa đứng xuống dưới đất.

Vậy vì sao y lại cống Lưu Thúy Hoa về nhà?

Một nữ nhân đã chết hơn mười ngày, còn là nữ nhân bị hoài nghi biến thành cương thi, giờ phút này đang tựa vào vách tường trong nhà, ngồi đối diện là trượng phu đang nghếch mặt ra, loại tình cảnh này tuyệt đối không thể phủ nhận nó vô cùng quý dị, cho dù là chuyên gia xử lý những vụ án quái dị là Hàn Di, cũng cảm thấy dọc theo sống lưng truyền tới cảm giác lạnh lẽo.

Gương mặt tái trắng của Lưu Thúy Hoa vẫn không có bất kỳ biểu cảm nào, nhưng Ngưu Nhị Xuyên thì lại lên tiếng rồi.

Trước khi thốt thành lời, y đã thở dài một hơi:” Hoa nhi a, sao em đại đột thế, sao phải đi tìm cái chết chứ a...”

Thanh âm của y trầm thấp hơn nữa còn rất khàn, trong giọng nói ẩn chứa sự đau khổ tột cùng:” Em đi chết sao lại không dẫn anh cùng đi chứ? Để anh lại một mình còn đau khổ hơn cả chết đó a.”

Hàn Di không khỏi thầm thở dài một tiếng trong lòng, trên thế giới này những chuyện đau lòng giống như vậy quả thật không hề ít, bỗng bột tìm chết, vội vả kết thúc cuộc sống của mình thì sao, người chết rồi thông thường đều để lại cho người sống vô vàn thống khổ.

Cuộc sống có lúc quá mức tàn nhẫn, khoảng cách giữa sống và chết rất cục là cách bao xa đây?

“ Em chết rồi thì yên nghỉ đi, tại sao còn phải trở ra hại người?” Ngưu Nhị Xuyên tiếp tục nói.

Những lời này đột nhiên khiến cho Hàn Di chớp mắt tỉnh táo tinh thần. Ngưu Nhị Xuyên nói những lời này ý tứ vô cùng rõ ràng, không phải đó chính là đang nói lão bà của y biến thành cương thi sao? Tin đồn cương thi sớm nhất chính là từ thôn này truyền ra, mà căn cứ vào thời gian để suy đoán, đối tượng tình nghi lớn nhất chính là Lưu Thúy Hoa này.

“ Nhưng những lời này anh không tin.” Ngưu Nhị Xuyên lại nói tiếp, “ Ngày thường em cũng không phải là loại người có tâm địa độc ác, sao lại có thể biến thành cương thi được chứ? Bọn họ có nói thế nào anh cũng không tin.”

Hàn Di không khỏi nhẹ nhàng buông lỏng mi tâm, nói như vậy Ngưu Nhị Xuyên cũng không có tận mắt nhìn thấy cương thi, chẳng qua là y chỉ nghe thấy những tin đồn mà thôi, nhưng vì sao y lại muốn đào thi thể Lưu Thúy Hoa lên?

“ Hoa nhi, anh công em trở về, chính là muốn tận mắt nhìn thử xem, em có phải thật sự giống như bọn họ nói, trở ra đi hại người. Nếu em muốn hại người thì trước hết hãy hại anh đã...” Giọng nói của Ngưu Nhị Xuyên có chút kích động, thanh âm không khỏi có chút lớn lên.

Hàn Di trầm thờ dài một tiếng, rồi lại nghe gian phòng sát bên cạnh có tiếng động, không khỏi thầm nâng cao cảnh giác.

“ Ca, anh làm gì vậy.” Một giọng con gái truyền tới, hiển nhiên là cô bị Ngưu Nhị Xuyên làm thức giấc.

“ A, không có gì, em ngủ tiếp đi.” Ngưu Nhị Xuyên cuống quýt kêu lên.

“ Nửa đêm canh ba còn không ngủ, anh làm gì vậy...” Giọng cô bé dần dần nhỏ đi, hiển nhiên lại chìm vào giấc ngủ.

Qua một hồi lâu, Ngưu Nhị Xuyên lúc này mới thở ra một hơi thật dài, sau đó hướng về phía Lưu Thúy Hoa hạ giọng thật thấp nói: “ Em đừng sợ

nha, a a, anh sẽ giấu em ở trong nhà, ai cũng không thể phát hiện được. Anh cũng không sợ, anh không tin những gì bọn họ nói, hừ, chờ thêm mấy ngày nữa không có chuyện gì, anh sẽ đưa em trở về...”

Hàn Di không khỏi thở dài một tiếng ở trong lòng, Ngưu Nhị Xuyên này thật cũng quá can đảm rồi, ngồi đối diện với thi thể thê tử tự sát đã chết nhiều ngày như vậy, mà có thể thản nhiên đến thế, cũng không biết rốt cục lão bà của y vì nguyên nhân gì mà lại đi tự sát.

Nhưng bất kể bởi vì sao, xem ra Lưu Thúy Hoa thực tế không phải là con cưỡng thi kia, nếu không chỉ sợ không chờ đến lúc Ngưu Nhị Xuyên đào cô ta từ dưới mộ lên, thì đã làm thọt Ngưu Nhị Xuyên mất rồi.

Cô nhẹ nhàng nhấc chân xoay người, chậm rãi rút lui khỏi sân nhà.

Đi ra đến con đường bên ngoài, Hàn Di thở dài một tiếng nói:” Y cũng lão bà của mình về nhà.”

Lữ Minh Dương cười khở một tiếng, mới vừa rồi hẳn cũng loáng thoáng nghe được chút ít thanh âm ở bên trong, sớm đã đoán được kết quả như vậy. Theo lý mà nói, cách làm của Ngưu Nhị Xuyên này đúng là có chút không tốt, nhưng thân phận hai người bọn họ lúc này không tiện rước thêm nhiều rắc rối, cũng chỉ có thể làm bộ cái gì cũng không biết mà thôi.

Lữ Minh Dương nhẹ quay đầu, đang chuẩn bị trở về gian nhà nhỏ kia đốt lửa tiếp tục ngủ, nhưng đột nhiên chân mày lại nhíu chặt, hẳn chợt phát hiện ở chính giữa con đường nhỏ, rõ ràng đã có nhiều hơn một chuỗi dấu chân...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Dấu Chân Thần Bí

Đây là một hàng dấu chân nhỏ, giống như là dấu chân của một đứa nhỏ.

Dấu chân rất cạn, cộng thêm bão tuyết vẫn chưa ngừng, nên không ít dấu chân đã bị lấp đi, chỉ có thể loáng thoáng nhận ra những dấu chân này đi về hướng mảnh đất trống ở phía trước.

Lữ Minh Dương nhíu mày thật chặt, cùng với Hàn Di lần theo dấu chân đi về mảnh đất trống ở giữa thôn.

Giữa đêm khuya bão tuyết mù trời, trong thôn lại xuất hiện một hàng dấu chân nhỏ, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Hơn nữa theo thời gian mà tính, thì loạt dấu chân này ắt là xuất hiện chưa lâu, mới vừa rồi lúc hai người mình đi qua con đường này, còn chưa xuất hiện dấu chân này.

Nhớ tới lúc này lần theo dấu chân thì phát hiện Ngưu Nhị Xuyên đào xác thê tử đã chết của mình lên, lén lút công về nhà, không biết lần này thì là ai, và sẽ phát hiện chuyện quỷ dị gì nữa đây?

Hai người cẩn thận phân biệt những dấu chân gần như đã bị tuyết lấp kín, theo nó từ từ hướng về phía mảnh đất trống ở giữa thôn, nhưng dấu chân đến mảnh đất trống thì lại biến mất không còn chút dấu vết, giống như chủ nhân của dấu chân này đột nhiên tan biến ngay tại đây vậy.

Lữ Minh Dương khẽ thở dài một tiếng, bão tuyết mặc dù khiến người ta dễ dàng lưu lại dấu vết, nhưng đồng thời nó cũng có thể nhẹ nhàng xóa đi

sạch sẽ toàn bộ dấu vết.

Hai người bất đắc dĩ liếc nhau một cái, đành xoay người, một lần nữa đi về hướng cuối thôn.

Lúc này là khoảng bốn năm giờ sáng, chính là thời khắc tối tăm nhất trước lúc bình minh, mặc dù có tuyết quang phản chiếu, nhưng vẫn rất mờ mịt. Lữ Minh Dương và Hàn Di quay lại tiểu viện, thêm củi vào ống lửa đã sắp tắt, nghe ống lửa phát ra mấy tiếng lộp ba lộp bộp, Lữ Minh Dương vừa sưởi ấm, vừa phân tích:” Xem ra Lưu Thúy Hoa kia không phải là cường thi.”

Hàn Di vừa phúi bông tuyết dính trên y phục, vừa nói:” Ừ, người nói xem dấu chân nhỏ lúc này có thể là ai đây?”

Lữ Minh Dương cười khố, nói:” Nửa đêm canh ba, tuyết lại rơi dày như vậy, một đứa trẻ có thể đi lại ở bên ngoài e rằng không chỉ đơn giản là ra ngoài nghịch ngợm rồi.”

Hàn Di liếc Lữ Minh Dương một cái, nói:” Có khi nào là con cường thi đó không?”

Lữ Minh Dương lắc đầu thờ dài, nói:” Nếu đúng là nó, tôi chỉ có thể nói khẩu vị của tiểu tử này quả thật không nhỏ. Cô nghĩ thử xem, nội tạng con bò ngày hôm qua không phải là quá nhiều sao?”

Hàn Di khẽ nhíu mày, thờ dài, nói:” Không nói nữa, ngày mai đi hỏi một cái, xem trong thôn đạo gần đây có tiểu hài tử nào chết hay không là biết.”

Lữ Minh Dương chà xát hai tay ở phía trên ngọn lửa, cảm thấy thân thể đã dần ấm lên, sau đó thờ dài một tiếng nói:” Ok, vậy thì tiếp tục tĩnh tọa, chuyện ngày mai để ngày mai tính.”

Hàn Di nhìn Lữ Minh Dương ngưng thần, xếp chân vận khí, không khỏi cười thầm một tiếng, tiểu tử này đúng là siêng năng nha.

Nhìn những bông tuyết bên ngoài vẫn chậm rãi phiêu tán trong trời đất, cô không khỏi thầm thở dài một tiếng, trận bão tuyết này đến tột cùng là chuyện tốt hay chuyện xấu đây? Bão tuyết nhất định đã phong bế ngọn núi, mặc dù dưới chân núi có viện binh của Lưu đội trưởng, nhưng nếu quả thật có chuyện khẩn cấp, chỉ sợ bọn họ trong một giờ ba khắc cũng khó mà lên được trên núi.

Nhưng càng làm cho người ta phải lo lắng chính là con cương thi đã xuống núi ngày hôm qua, hôm nay có khi nào nó lại hành động không đây?

Sắc trời bừng sáng, tuyết cũng đã ngừng rơi, nhưng trong thôn vẫn vô cùng im ắng, tựa hồ cả thôn đều còn đang ngủ mê chưa thức giấc.

Lữ Minh Dương đứng dậy, xoay qua xoay lại cái eo. Mặc dù cả đêm không ngủ, nhưng cả người lại cảm thấy tinh thần sảng khoái sức lực tràn trề, xem ra pháp môn luyện khí này của Hàn Di đúng là thứ tốt, so với ngủ còn khiến người ta cảm thấy sảng khoái hơn.

Hai người tùy ý ăn mấy thứ thực phẩm đóng gói, sau đó liền cùng nhau rời khỏi tiểu viện.

Bão tuyết rơi suốt đêm khiến cho cả ngọn núi đều biến thành một thế giới tuyết, những dấu chân lưu lại trên đường ngày hôm qua cũng đã bị bão tuyết che lấp, chỉ có một vài con chim không biết tên thỉnh thoảng đáp xuống rồi lại bay lên, trên mặt đất lưu lại mấy dấu chân nhỏ như đốt tre.

Tuyết ước chừng phải dày đến một thước, hai người chậm rãi đạp sâu trong tuyết đi về phía bãi đất trống ở giữa thôn.

Vẫn hoàn toàn im lặng, ngoại trừ có ánh sáng, thì nơi này quả thực cũng không khác gì là đêm khuya. Ngủ ngày sau cơn bão tuyết cũng có thể coi là một loại hưởng thụ. Lữ Minh Dương âm thầm thở dài, bất chợt nghe thấy từ mảnh đất trống giữa thôn bỗng nhiên vang lên những tiếng huyền ảo.

Băng qua khỏi ngã tư, lập tức thấy ở trên mảnh đất trống đó chính là mấy tiểu hài tử còn chưa đến mười tuổi ngày hôm qua, bọn chúng dùng đủ thứ công cụ để đào tuyết, cùng nhau đắp thành một người tuyết thật to.

Lữ Minh Dương và Hàn Di liếc mắt nhìn nhau, trong thôn vẫn là thứ không khí chết chóc nặng nề, tuy nhìn thấy những tiểu hài tử này dậy sớm chơi đùa, ông trời đổ tuyết đoán chừng người cao hứng nhất chính là đám tiểu hài tử này rồi, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, mà trong lòng Lữ Minh Dương và Hàn Di vẫn có chút hoài nghi lo lắng.

Bọn nhỏ phát hiện Lữ Minh Dương và Hàn Di, liền vội vàng ngừng tay, dần dần tụ lại cùng một chỗ, rồi cũng như hôm qua, những đôi mắt trẻ con đó lại dùng một thứ ánh mắt vô cùng quý dị nhìn chăm chăm hai người, không nói câu nào.

Lữ Minh Dương đang cố nặn ra một vẻ mặt vui vẻ, cười nói:” Các em đang làm người tuyết hả? Anh tới giúp một tay nha.”

Hắn vừa nói vừa tiến tới, thế nhưng đám hài tử lập tức vội vàng tản ra, từng đứa từng đứa chạy trở vào trong nhà của mình.

Lữ Minh Dương cười khở một tiếng, nói:” Xem ra bọn nó không thích tôi, nhưng đây không phải lỗi của tôi à.”

Hàn Di lại không có chút tâm tình nào đi đùa giỡn với hắn, cô nhẹ nhnú mà nói:” Người nói mấy dấu chân ngày hôm qua, có khi nào chính là của một trong những đứa nhỏ này không?”

Lữ Minh Dương hơi suy nghĩ một chút nói:” Cũng không phải không có khả năng, kích thước cái dấu chân đó hình như đúng là dấu chân của một hài tử mười tuổi. Chẳng qua phương pháp đơn giản nhất để biết...” Hắn vừa nói, vừa cúi đầu nhìn về phía mảnh đất trống đang phủ đầy tuyết.

Những dấu chân của mấy đứa nhỏ vừa rồi đạp lên tuyết vẫn còn rất rõ ràng, đối với người thường xuyên tiếp xúc với những vụ án hình sự như Lữ Minh Dương thì, so sánh dấu chân thật sự đúng là một món ngon.

Nhưng một lát sau hắn lại lắc đầu thờ dài, những dấu chân này không có một dấu chân nào tương tự như dấu chân ngày hôm qua. Mặc dù đều là dấu chân của những đứa trẻ khoảng chừng mười tuổi, nhưng dấu chân tối ngày hôm qua lại có vẻ nhẹ hơn một chút.

“ Hai cô cậu thành phố này thức dậy sớm ta.” Chợt một thanh âm già nua từ xa truyền đến.

Lữ Minh Dương và Hàn Di đảo mắt nhìn lại, thì thấy Ngưu tam gia ở một ngõ hẻm đầu thôn bên kia đi tới.

Ngưu tam gia vẫn mặc chiếc áo nhung dày sờn cũ màu lam đậm, vẫn không mặc thêm áo khoác bên ngoài, vẫn không có đội thêm nón trên đầu, vẫn hơi khom người chấp tay sau lưng.

“ Tam gia sức khỏe tốt quá, mặc ít như vậy không lạnh à?” Lữ Minh Dương từ xa đã cười ha ha một tiếng nói.

“ Người sống ở trên núi, quen rồi.” Tam gia thản nhiên nói, “ Bão tuyết thế này, hai cô cậu dậy sớm như vậy làm gì?”

“ A, ngắm tuyết.” Hàn Di cười nhạt nói, “ Thức dậy sớm mới có thể ngắm cảnh tuyết được chứ.”

“ Có gì để ngắm sao, ngoài tuyết chỉ có tuyết, đều là trắng trắng bạc bạc, cái gì cũng không có.” Tam gia thở dài một tiếng, nói:” Cô cậu cần thận một chút, đường tuyết trơn trượt, mấy con mương cũng bị tuyết lấp kín, coi chừng bị ngã thì phiền đó.”

“ Ha ha, cảm ơn Tam gia nhắc nhở.” Hàn Di cười một tiếng, quay đầu nói với Lữ Minh Dương:” Này, đi thôi chứ?”

Cô đi trước dẫn Lữ Minh Dương men theo đường nhỏ ven thôn đi tới. Đi qua khỏi một tảng núi đá khổng lồ, Lữ Minh Dương cười khổ nói:” Cô dẫn tôi đi tìm phiền phức gì thế, đừng nói là ngắm cảnh tuyết chứ? Đây là hoang sơn dã lĩnh đó, có cái gì mà ngắm? Ai da, thôi, đã diễn rồi thì phải diễn cho xong vậy, chúng ta tìm một chỗ khuất gió chờ một lát rồi tính đi.”

Nhưng Hàn Di lại cười nhạt nói:” Thật ra thì còn một chỗ có lẽ sẽ tra được manh mối.”

Theo như lời của Hàn Di nói thì chỗ đó rõ ràng chính là bãi tha ma rồi. Chính là khu nghĩa địa ở phía đông thôn.

Hàn Di dắt theo Lữ Minh Dương vòng vo một vòng lớn trên con đường mòn, lúc này mới đến được khu nghĩa địa đó. Nghĩa địa không lớn, nhưng cũng có mười mấy mộ phần, thấp thoáng ẩn hiện bên dưới lớp tuyết dày.

Nhưng thứ đầu tiên hấp dẫn sự chú ý của hai người lại không phải những mộ phần đơn bạc kia, mà là lớp tuyết ở rìa bãi tha ma. Chỗ đó rõ ràng không được sạch sẽ, trên mặt tuyết trắng noãn có một đoạn dài màu đỏ tươi, hết sức chói mắt.

Một con bò lớn đang nằm ở đó, màu đỏ đó chính là huyết ngư nhiễm đỏ mặt tuyết.

Lữ Minh Dương và Hàn Di không khỏi liếc mắt nhìn nhau, nhíu mày thật chặt. Băng qua tuyết dày, đi tới trước thi thể con bò, Lữ Minh Dương

ngồi xồm xuống cẩn thận quan sát.

Thi thể con bò cũng là bị con gì đó dùng răng và móng nhọn cắt đứt cổ họng mà chết, bụng của nó cũng bị xé ra, nội tạng cơ hồ bị ăn hết, huyết dịch cũng mất một lượng lớn, thi thể con bò đã ở trong tình trạng khô đét.

Thi thể con bò vẫn còn hơi ấm, ở một nơi bão tuyết rơi dày đặc thế này thì có thể phán đoán, thời gian tử vong của con bò này chắc chắn là cách đây không lâu, có lẽ là thời điểm mình và Hàn Di đến nhà của Ngưu Nhị Xuyên.

Chẳng lẽ là do chủ nhân mấy dấu chân nhỏ gây nên?

Lữ Minh Dương và Hàn Di không khỏi liếc nhau lần nữa, bọn họ chợt phát hiện ở bên cạnh thi thể con bò vẫn còn một hàng dấu chân khác, một hàng dấu chân của người trưởng thành.

Hàng dấu chân này rất rõ ràng, tựa hồ là mới để lại không lâu. Dấu chân là dấu của chiếc giày vải bông may tay cũ kỹ, thậm chí còn có thể nhìn thấy rõ ràng hoa văn dưới đế giày in hằn ở trên tuyết.

Kích thước dấu giày tựa hồ là của một nam nhân trưởng thành. Hàn Di khẽ nhíu mày, bắt đầu suy nghĩ xem trong thôn đến tột cùng là ai mang loại giày vải bông này thì người đó chính là kẻ tình nghi lớn nhất.

Cô chợt nhớ tới một người, một người mà hai người bọn họ quen thuộc nhất ở trong thôn này, chính là lão nhân tốt bụng Ngưu Tam gia kia, mới vừa rồi lúc gặp lão, chẳng phải lão đang mang một đôi giày vải bông may tay đó sao? Hai người không khỏi nhíu mày thật chặt.

Có lẽ điểm này cũng không nói lên điều gì, nhiều nhất chỉ có thể chứng minh mới vừa rồi Ngưu Tam gia cũng có đến nơi này, hơn nữa còn thấy được xác con bò.

Nhưng thời điểm hai người ngẩng đầu lên, thì chớp mắt đã thấy được Ngưu Tam gia đang hướng về phía này đi tới, hơn nữa lão cũng không phải đi một mình, theo sau lão còn có một đám thôn dân, đám người đó còn mang theo cả gậy gộc, dao phay...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Sự Cố Tử Vong

Lưỡi dao phản chiếu tuyết quang lóe ra tia sáng chói mắt.

Con dao này là loại dao mổ heo thường dùng ở nông thôn, thân dao dài và rộng, chuôi dao bằng gỗ đang nằm trong tay một gã thôn dân to khỏe, theo từng bước chân của gã, ánh đao nhoang nhoáng bắn ra chói mắt.

Ngưu Tam gia dẫn đầu, phía sau lão có chừng mười mấy gã thôn dân, đây cơ hồ là toàn bộ đàn ông ở trong thôn.

Hàn Di và Lữ Minh Dương liếc nhau một cái, không khỏi âm thầm đề phòng.

“ Hai cô cậu chạy tới đây làm gì?” Ngưu Tam gia từ xa đã kêu lớn, thanh âm của lão tuy già nua nhưng rất vang dội.

Lữ Minh Dương lập tức phản ứng, ha ha cao giọng cười nói:” Chúng tôi đi ngắm cảnh tuyết, không biết thế nào mà đi một hồi lại đi đến nơi này.”

Ngưu Tam gia cau chặt chân mày, đôi chân vẫn không ngừng bước, đi thẳng đến phía trước, nhìn chăm chăm vào mắt Lữ Minh Dương nói:” Cô cậu cũng thiệt là, tuyết thì có gì mà ngắm. Mau trở về, trở về ngay lập tức.”

“ Tam gia, con bò này...” Hàn Di khẽ nhú mày nói.

Ngưu Tam gia nhìn xác bò nằm trên mặt đất, thở dài nói:” Cô cậu không phải nói trên núi có sói sao, xem ra con sói này cô cậu không có cửa bắt nó đâu a.”

Hàn Di khẽ nhíu chân mày, nghe khẩu khí của Ngưu Tam gia, tựa hồ lão biết gì đó. Cô thầm do dự trong lòng, thử thăm dò lần nữa, hỏi:” Tam gia, này...”

Nhưng lời của cô còn chưa ra khỏi miệng, Ngưu Tam gia đã chen ngang, tiếp lời nói:” Cô cậu mau trở về nhà đi, đừng ở lại chỗ này nữa, chúng tôi còn có việc phải làm.”

Lữ Minh Dương nhìn đủ loại nông cụ ở trong tay thôn dân, chột ha ha cười một tiếng nói:” Tam gia, mọi người đang chuẩn bị giết bò... Không, là phân thây... Á, là xá thịt hả?

Nhất thời cả đám thôn dân ai nấy đều trừng mắt nhìn về phía Lữ Minh Dương. Nhưng Tam gia chỉ lạnh lùng nhìn Lữ Minh Dương, thản nhiên nói:” Đây là chuyện trong thôn, cô cậu...”

Lời của lão còn chưa dứt, bỗng nhiên từ xa có một thôn dân bốn năm mươi tuổi hối hả chạy đến, vừa chạy vừa la to:” Cha, trong nhà Nhị Xuyên xảy ra chuyện!”

Lời của y nhất thời hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người ở hiện trường, Lữ Minh Dương và Hàn Di không khỏi cau mày nhìn nhau một cái.

Thôn dân đó vội vàng chạy đến gần hơn, thở hổn hển nói:” Cha, Nhị... trong nhà Nhị Xuyên đã xảy ra chuyện...”

“ Xảy ra chuyện gì.” Thần sắc của Tam gia tuy vô cùng lo lắng, nhưng vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh, hỏi.

“ Hãn... hãn đã chết...” Lời của y vừa dứt, cả đám thôn dân nhất thời huyên náo cả lên, tâm trạng bất an cũng từ từ lan rộng ra.

Ngưu Nhị Xuyên chết?

Lữ Minh Dương và Hàn Di tuyệt đối cũng bị sốc không kém những thôn dân này. Một màn quỷ dị đêm hôm qua lần nữa tái hiện trong đầu Hàn Di – Ngưu Nhị Xuyên công lão bà từ nghĩa địa về nhà, gương mặt tái nhợt của Lưu Thúy Hoa...

Chẳng lẽ Lưu Thúy Hoa thật sự là cương thi? Là cô ta giết Như Nhị Xuyên?

Ngưu Tam gia cũng đã xoay đầu dẫn theo thôn dân vội vã hướng về phía nhà Ngưu Nhị Xuyên mà chạy đi, Hàn Di và Lữ Minh Dương trao đổi ánh mắt, cũng lập tức đuổi theo.

Vẫn là ngôi nhà đó, nhưng cửa lớn ra vào trước sân nhà đã mở rộng, cửa gian nhà chính cũng đang mở rộng, khoảng đất trống từ cửa lớn đến cửa phòng có một hàng dấu chân, là dấu chân của một người duy nhất, có lẽ chính là dấu chân của thôn dân vừa rồi chạy đi báo tin lưu lại. Trừ dấu chân đó ra toàn bộ khoảng sân trống không còn một dấu vết nào khác, tất cả đều là tuyết trắng sạch sẽ.

Lữ Minh Dương và Hàn Di theo sau mọi người đi vào sân, đi tới gian nhà chính, nhìn vào trong phòng. Bên trong phòng vô cùng lộn xộn, hiển nhiên nơi này đã trải qua một cuộc ẩu đả, còn Ngưu Nhị Xuyên thì đang nằm trên mặt đất ngay chính giữa gian phòng.

Gã đương nhiên đã tắt thở từ lâu, thi thể đã dần dần lạnh giá, vết thương nơi cổ họng còn lưu lại một chút máu, nhưng cũng đã khô từ lâu.

Y phục trên người gã tựa hồ bị xé rách, từng mảnh từng mảnh rơi vãi khắp nơi, nhưng trên người gã lại không có vết thương rõ ràng nào, ít nhất

là khoang bụng không có bị rạch ra.

Thi thể của Lưu Thúy Hoa quả nhiên đã biến mất, nhìn tình hình này chỉ sợ thật sự là do Lưu Thúy Hoa làm. Ngày hôm qua sau khi hai người mình rời khỏi nốt cục nơi này đã xảy ra chuyện kinh khủng gì vậy? Hàn Di không khỏi thầm tự trách trong lòng, có lẽ hôm qua mình nên vào bên trong phòng, vạch trần chuyện này, sớm kiểm tra thi thể Lưu Thúy Hoa, thì thảm kịch này đã không thể xảy ra.

Nhưng đêm qua quan sát thi thể Lưu Thúy Hoa rõ ràng không thấy có dấu hiệu thi biến mà, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?

“Tiểu Cầm đâu?” Ngưu Tam gia chột kêu lên.

Tiểu Cầm chính là muội muội của Ngưu Nhị Xuyên, cô ta vừa mới nghỉ việc ở thành phố trở về.

Khi lão hỏi câu này, mọi người lại thầm hốt hoảng trong lòng, nơi này xảy ra thảm cảnh, sao lại không thấy bóng dáng Tiểu Cầm đâu cả? Chẳng lẽ cô ta cũng đã...

Đã có thôn dân vội vàng chạy đến gian phòng bên cạnh hung hăng đập mạnh lên cửa, nhưng bên trong phòng không hề có tín hiệu gì hồi đáp. Vì vậy mấy thôn dân cùng nhau hợp lực phá cửa, xông vào phòng.

Bên trong phòng không có gì khác thường, bên trong tấm chăn ở trên giường có người, chính là Tiểu Cầm, cô ta đang ngủ say!

Trong nhà ồn ào như vậy, mà cô ta còn có thể ngủ say. Lữ Minh Dương và Hàn Di âm thầm trao đổi ánh mắt, tình hình này tuyệt đối bất thường. Lữ Minh Dương nhẹ nhàng nâng cổ tay nhìn một cái vào màn hình EMF, trị số hơi cao một chút, chứng minh nơi này tựa hồ có ác linh ghé thăm.

Ác linh, nơi này lại còn có ác linh. Hiển nhiên Tiểu Cầm ngủ say không tỉnh, tuyệt đối là do ác linh giở trò.

Lữ Minh Dương không khỏi âm thầm nhíu mày. Tình hình trước mắt tựa hồ càng lúc càng phức tạp, nơi này chẳng những có cương thi, lại còn có ác linh.

Thôn dân vội vàng lay gọi, nhưng Tiểu Cầm vẫn không thể tỉnh lại.

“ Chắc là trúng tà rồi!” Ngưu Tam gia vừa nói vừa tiến lên phía trước, dùng móng tay bấm mạnh vào nhân trung của cô gái, lúc này cô ta mới từ từ mở mắt ra.

“ Đã xảy ra chuyện gì?” Tiểu Cầm mở đôi mắt mờ mịt, nhìn thấy trước mặt có nhiều người vây quanh như vậy, không khỏi thất thanh hỏi.

“ Anh cô đã xảy ra chuyện!” Một thôn dân không khỏi dậm chân la lên.

Tiểu Cầm vừa nghe, ngay cả áo ngoài cũng chưa kịp mặc, để nguyên áo ngủ vội vàng chạy ra ngoài, thấy tình hình ở gian nhà chính, nhất thời ngã quỵ xuống mặt đất.

Nhìn cả đám người đang nhốn nháo trước nhà, Lữ Minh Dương và Hàn Di nhẹ nhàng im lặng lui sang một bên, thấp giọng trao đổi với nhau.

“ Chung quanh không có phát hiện dấu chân, rất có thể tối hôm qua sau khi chúng ta đi không lâu thì xảy ra chuyện.” Hàn Di cau mày tiếp tục đưa mắt quan sát hoàn cảnh xung quanh.

“ Ừ, trừ cương thi, e là còn có ác linh.” Lữ Minh Dương nhẹ giọng nói.

Hàn Di khẽ gật đầu, tiếp tục nói:” Nhưng cũng còn có một khả năng, đó chính là đêm qua Lưu Thúy Hoa trá thi hoàn hồn.”

Lữ Minh Dương không khỏi nhú mày. Hàn Di nói cũng có đạo lý, có lẽ Lưu Thúy Hoa sau khi chết, hồn phách vẫn không phiêu tán, còn đêm qua thì Ngưu Nhị Xuyên lại công thi thể của cô ta trở về, cho nên cô ta thừa cơ hoàn hồn.

Còn một điểm hết sức trọng yếu, chính là cái chết của Ngưu Nhị Xuyên và những cái chết của đám gia súc trước đây đã phát hiện hoàn toàn không giống, mặc dù vết thương trí mạng đều là ở cổ họng, nhưng nội tạng của gã vẫn còn hoàn hảo. Điều này chứng tỏ thứ giết chết gã chẳng qua chỉ muốn hút máu, nhưng lại không ăn nội tạng.

Mặt khác đêm qua ở trong thôn còn phát hiện ra một hàng dấu chân nhỏ đồng thời thi thể con bò sáng sớm hôm nay phát hiện ở bãi tha ma cũng có tình trạng không giống nơi này, theo tình hình trước mắt mà đoán, thì ít nhất hiện tại ở Vọng Thủy thôn này có hai con cương thi.

Lữ Minh Dương thở dài, tình hình tựa hồ càng ngày càng phức tạp.

“ Là ai ác độc hại anh của tôi...” tiếng khóc thất thanh của Tiểu Cầm truyền đến,” Tam gia, mau báo cảnh sát, để cảnh sát bắt hung thủ a...”

Ngưu Tam gia chỉ thở dài, nói:” Hiện tại bão tuyết lấp núi, nhất thời ba khắc e là không thể.”

“ Vậy cũng không thể để anh tôi chết oan ức được a...” Tiểu Cầm lớn tiếng khóc thét lên.

“ Ai da, ta có nói là không báo án sao.” Ngưu Tam gia thở dài một tiếng nói:” Nhưng không thể cứ để hăn nằm trên mặt đất như vậy. Như vậy đi, trước mắt lập linh đường cho hăn, tạm thời chưa cần phát tang, chờ khi nào đường núi thông suốt thì sẽ xuống núi báo án.”

“ Không được, không được, không thể phá hư hiện trường, nếu không thì sẽ không thể phá án được đâu...” Tiểu Cầm cuống quít la lên.

Lữ Minh Dương khẽ bĩu môi, quả nhiên là người đã ra thành phố làm việc, mở mang tầm mắt, còn biết bảo vệ hiện trường cơ đấy. Bất quá loại vụ án này cho dù hiện trường có bảo vệ tốt hơn nữa, e là cũng không phá được án.

“ VẬY CÔ NÓI CHÚNG TA PHẢI LÀM GÌ! KHÔNG THỂ ĐỂ HẮN CỨ NẪM TRÊN MẶT ĐẤT THỂ ĐƯỢC. NGƯỜI CHẾT LÀ QUAN TRỌNG NHẤT, PHẢI ĐỂ CHO HẮN AN TÂM MÀ ĐI, CỨ THEO LỜI TA ĐÃ NÓI, TRƯỚC MẮT CỨ LẬP LINH ĐƯỜNG ĐI!”

Các thôn dân ngay lập tức mỗi người một tay chạy đi làm việc, có người chạy đi lấy vật dụng để làm linh đường, có người thì tháo cánh cửa xuống, dùng hai cái băng ghế dài kê bên dưới, đặt thi thể Ngưu Nhị Xuyên lên bên trên.

Tiểu Cầm khóc lóc nắm áo người này, réo tên người kia, nhưng không có ai nghe lời cô ta nói, tựa hồ cả thôn đều là binh lính của Ngưu Tam gia cả, kiên quyết thực hiện mệnh lệnh của lão.

Tiểu Cầm thấy mình cầu khẩn căn bản là vô ích, liền xiêu vẹo chạy đến trước mặt Lữ Minh Dương và Hàn Di, hiện tại trong nhà này chỉ có hai người bọn họ là bàng quang đứng nhìn mà thôi.

“ VẠN CẦU HAI NGƯỜI, CÁC NGƯỜI LÀ NGƯỜI THÀNH PHỐ, LÀ NGƯỜI HIẾU BIẾT, NÓI GIÚP TÔI MỘT CÂU A...” Tiểu Cầm vừa khóc lóc vừa cầu khẩn.

Lữ Minh Dương âm thầm thở dài, ở trong hoàn cảnh này, lời nói của mình có tác dụng gì? Nhưng Hàn Di lại nhẹ nhàng đỡ lấy Tiểu Cầm, nói:” Cô không cần gấp, vụ án này sẽ phá được thôi. Trước mắt cô có thể nói một chút về tình hình đêm qua không, xem tôi có thể giúp gì được cho cô không.”

“ Tiểu Cầm! Mau tới đây đeo băng tang cho ca ca người này!” Chợt Ngưu Tam gia lớn tiếng kêu lên.

Tiểu Cầm sắc mặt đau khổ quay đầu nhìn Ngưu Tam gia, sau đó nhẹ lách khỏi hai tay Hàn Di đang vịn đỡ lấy mình, xoay người hướng nhà trong đi tới.

Ngưu Tam gia ngay lập tức đi đến trước mặt Lữ Minh Dương và Hàn Di, lão lạnh lùng nhìn chằm chằm hai người, lạnh nhạt nói:” Tình hình hiện tại ở đây hai người cũng đã nhìn thấy, các người ở lại đây rõ ràng là không thích hợp, ta nói các người mau trở về nhà con của ta đi.”

Ngữ khí của lão vừa cứng rắn vừa lạnh lùng, căn bản không có ý để người khác thương lượng, tựa hồ chỉ trong một cái chớp mắt lão nhân nhiệt tình đó đã biến thành một người khác rồi.

Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng, chỉ đành phải xoay người cùng Hàn Di ra khỏi nhà.

Cả thôn trang tựa hồ đều đã thức tỉnh, cơ hồ cả thôn ai nấy đều đầu bù tóc rối, mắt vẫn còn ngái ngủ đang bưng đủ loại đồ dùng trong linh đường, vội vã kéo đến tụ tập tại nhà Ngưu Nhị Xuyên.

Lữ Minh Dương không khỏi thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u, không biết khi nào thì bông tuyết lại bắt đầu rơi.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Quật Mộ

Cả thôn trang đã hoàn toàn thức tỉnh, tất cả thôn dân đều vì tang sự của Ngưu Nhị Xuyên mà tất bật công việc.

Nhìn ai nấy đều bận rộn chạy tới chạy lui, đám con nít cũng vui vẻ chạy loạn khắp nơi, Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng, thế này dường như không giống như có tang sự, mà giống như là ăn mừng năm mới vậy.

Hai người trở về bên trong căn nhà nhỏ kia, đốt lại đồng lửa, vừa nhìn những bông hoa tuyết nhỏ bên ngoài, vừa âm thầm lo lắng.

Lúc mới đầu nơi này chẳng qua chỉ có gia súc bị sát hại, tình huống cũng không tính là quá nghiêm trọng, nhưng giờ đã có người mất mạng, hơn nữa thi thể Lưu Thúy Hoa cũng biến mất tăm, ai biết được lúc nào lại có thêm người chết đây? Hơi thở của tử thần đã bao phủ cả thôn trang.

“ Nơi mà Lưu Thúy Hoa có khả năng ẩn nấp nhất là nơi nào?” Lữ Minh Dương cau mày nhìn tấm bản đồ Vọng Thủy thôn ở trước mặt, đây là bản đồ do nhóm người Lưu đội trưởng tự vẽ lấy.

“ Cương thi thì sẽ núp ở mộ phần.” Hàn Di cau mày nói, “Nhưng tình hình của Lưu Thúy Hoa sợ rằng không giống. Nếu đúng là ác linh nhập xác biến thành cương thi, thì ngoài nơi ẩn nấp có khả năng cao nhất là mộ phần ra, thì còn có địa phương mà cô ta quen thuộc nhất nữa.”

“ Cô ta sẽ không trốn ở nhà của Ngư Nhị Xuyên đâu.” Lữ Minh Dương cau mày trầm tư nói, “Cô nói xem có khi nào cô ta trốn về nhà mẹ không?”

Lưu Thúy Hoa và Ngư Nhị Xuyên kết hôn mới hơn hai năm, đối với cô ta mà nói, địa phương quen thuộc nhất e rằng chính là nhà mẹ đẻ của mình mới đúng.

Hàn Di nhẹ thở dài một tiếng, nói:” Hiện tại sợ nhất chính là cái kết quả này, nếu như cô ta thật sự trở về nhà mẹ, như vậy vấn đề sẽ nghiêm trọng hơn nhiều.”

Đối với đặc công bắt ma mà nói, khó khăn nhất chính là khống chế phạm vi truyền thuyết linh dị. Một khi tin đồn lan rộng, vậy thì rất khó che dấu.

Hàn Di lấy từ trong ba lô trên lưng ra một chiếc điện thoại, gọi cho Lưu đội trưởng, yêu cầu bọn họ tra giúp một số thông tin về gia đình Lưu Thúy Hoa, sau đó phái người đi tới đó giám thị một cái, xem có phát sinh tình huống gì không.

“ Hiện tại hai chúng ta phải làm gì?” Lữ Minh Dương nói.

Hàn Di cầm lấy bản đồ trong tay Lữ Minh Dương, chỉ vào nói:” Người xem, địa hình của Vọng Thủy thôn, phía đông là bãi tha ma, phía đông bãi tha ma lại là một sườn núi dốc đứng, theo thể tuyết bây giờ, nhất định là không có cách nào đi được, phía tây là thác nước và hẻm núi, còn ở thôn sau lại là một vách núi, thôn trước là con đường duy nhất có thể xuống núi. Nếu cương thi không có xuống núi, thì cũng chỉ có thể ở đâu đó trong phạm vi này. Nói cách khác cô ta không ẩn nấp ở trong nhà thôn dân, thì cũng chỉ còn một chỗ có thể ẩn thân.”

“ Bãi tha ma.” Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng, mới vừa rồi chuẩn bị đi bãi tha ma điều tra, nhưng không ngờ vừa tới nơi đó lại đụng phải bọn người Ngư Tam gia, xem ra lại phải đến đó thêm một chuyến rồi.

Trong thôn vẫn truyền tới những tiếng ồn ào huyền ảo, nhưng không nghe thấy tiếng khóc nào, nhìn thế nào cũng không giống đang làm tang sự. Nhưng bất kể nói thế nào, hiện tại cả thôn đúng là đang bận rộn làm việc, hiện tại đúng là cơ hội tốt để đi thăm dò một chuyến.

Hai người mới bước ra khỏi phòng, lập tức nghe được một loạt tiếng bước chân ở trong con hẻm nhỏ trước nhà truyền tới, xuyên qua cánh cửa lớn trước sân đã mở rộng, thì thấy mấy thôn dân đang dùng cây gậy dài để vác xác con bò đi ngang qua trước cửa...

“Xác bò có thể có độc.” Hàn Di không khỏi nhíu chân mày lại, nói: “Lúc này hình như là bọn họ chuẩn bị xả thịt...”

Lữ Minh Dương thở dài một tiếng nói: “Nhìn chuyên nghiệp thế này e là bọn họ cũng không phải là lần đầu tiên làm loại chuyện này đâu. Bất quá bây giờ bọn họ vẫn chưa có trúng độc, tựa hồ là tôi đoán sai rồi, ha ha.”

“Tốt nhất là người đoán sai.” Hàn Di cau mày nói một câu, xoay người bước ra khỏi cửa lớn, hướng về bãi tha ma ở phía đông thôn mà đi.

Bãi tha ma vẫn bị một lớp tuyết dày bao phủ, ngoại trừ ở rìa bãi tha ma nơi có xác con bò thì hơi lộn xộn, còn những nơi khác thì vẫn hoàn toàn sạch sẽ.

“Mộ phần nào là của Lưu Thúy Hoa?” Lữ Minh Dương hỏi.

“Ngôi mộ ở trên cao nhất.” Hàn Di chỉ vào trong bãi tha ma phủ đầy tuyết trắng nói.

“Tôi quật mộ hả?” Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng, ban ngày ban mặt đi đào mộ người ta, nói thế nào thì trong lòng mình cũng không thoải mái lắm. Mặc dù lần trước trời chưa tối cũng bị Hàn Di kéo đi đào mộ, nhưng dù gì lúc đó cũng là hoàng hôn a.

“ Không lẽ muốn ta làm?” Hàn Di cười cười liếc Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương cười khở một tiếng, loại công việc này để mỹ nữ đi làm thật không thỏa đáng. Hắn bước nhẹ tới trước, dùng chân đá mấy cái ở bên trên ngôi mộ, hất văng tuyết đọng ra ngoài.

Lớp tuyết đọng bên trên mộ phần của Lưu Thúy Hoa không phải quá dày, chỉ đá nhẹ mấy cái là tuyết bị đá văng hết, chắc là đêm qua sau khi Ngưu Nhị Xuyên đào mộ lên, mặc dù tuyết lại lấp đi mộ phần, nhưng tuyết không thể đọng dày như những nơi khác được.

Bên dưới lớp tuyết chính là phần đất bùn xốp mềm, đây là một ngôi mộ mới đắp, lớp bùn đất tự nhiên là còn xốp mềm, nhưng bùn đất chỗ này lại mềm quá đáng, hơn nữa bề mặt cũng không bằng phẳng, điều này hiển nhiên là kết quả của việc Ngưu Nhị Xuyên đào bới hôm qua, còn có một khả năng, đó chính là Lưu Thúy Hoa một lần nữa lại chui vào bên trong mộ phần, tự nhiên lớp đất bên ngoài không thể nào bằng phẳng được như lúc ban đầu.

Lữ Minh Dương quay đầu nhìn Hàn Di một cái, Hàn Di thì đang ung dung nhàn nhã khoanh tay, cười cười nhìn lại mình, Lữ Minh Dương không khỏi lại thầm cười khở, xem ra thật sự muốn mình động thủ rồi.

Hắn lấy từ trong người ra một cây chùy thủ, khom người xuống bắt đầu đào.

Con dao găm sắt bén đối phó với lớp đất xốp mềm này, tự nhiên là không có phiền phức gì, trong chốc lát Lữ Minh Dương đã đào ra một cái lỗ to ngay vị trí ngôi mộ, sau đó thì những thứ đào lên từ dưới mộ bắt đầu phức tạp, không chỉ có bùn đất cát đá, mà còn có nhữ mảnh gỗ vụn quan tài lộn xộn trong đó.

Hàn Di đã cầm tiêu nỏ trên tay, Lữ Minh Dương cũng giảm bớt tốc độ đào bới, bên dưới ngôi mộ đã bắt đầu xuất hiện những mảnh gỗ lớn của

quan tài thậm chí còn lẫn lộn một vài thứ y phục được chôn theo.

Ngôi mộ đã được đào bằng phẳng, đã có thể loáng thoáng nhìn thấy chiếc quan tài gỗ bể tan tành ở bên dưới, nhưng trong quan tài lại không có thi thể.

Lữ Minh Dương nặng nhọc thở ra, ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Di. Hàn Di cũng khẽ nhú mày, sau đó thản nhiên nói:” Tốt rồi, lấp nó lại đi.”

Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng, chuyện này mình đã đoán trước mà.

Bất quá đào mộ thì dễ, lấp lại thì có chút phiền toái, dù sao chủ thủ không giống với xẻng. Lữ Minh Dương nhặt dưới đất lên một tấm gỗ quan tài tương đối to bản, bắt đầu xúc từng chút đất ở xung quanh lấp đầy ngôi mộ. Đến khi mệt tới đầu đầy mồ hôi, mới một lần nữa nhìn thấy mộ phần nhô lên.

Lúc này thì vấn đề phiền toái nhất cũng đã xuất hiện. Chung quanh đều là tuyết trắng xóa, một cái mộ phần mới tinh đứng sừng sững ở chỗ này tuyệt đối là vô cùng bắt mắt. Nhưng may mà tuyết vẫn còn đang rơi, chỉ cần lấy một ít tuyết ở xung quanh phủ lên đó, sau đó đợi đến khi có thêm một tầng tuyết mới, đại khái cũng không thể phân biệt được rồi.

Lữ Minh Dương bắt đầu gom tuyết ở xung quanh, nhẹ nhàng rải lên nấm mộ, trong chốc lát cả mộ phần căn bản đã bị tuyết bao phủ, ngay vào lúc này, Lữ Minh Dương chợt cảm thấy tấm gỗ mình dùng để xúc tuyết chợt chạm mạnh vào một vật thể.

Chẳng lẽ là nhánh cây hay khối đá? Lữ Minh Dương cũng không để ý, lại xúc mạnh ở chỗ đó một cái, nhưng miếng gỗ quét qua, trên mặt tuyết chợt có thêm một miếng vải màu xanh đậm.

Là bố. Một mảnh vải bố màu xanh đậm.

Lữ Minh Dương nhất thời cảnh giác, hấn nháy mắt ra dấu với Hàn Di, bản thân cũng thủ đao găm trên tay, sau đó dùng tay trái cầm lấy tấm gỗ, một lần nữa quét qua lớp tuyết trên mặt đất.

Quả nhiên là thân thể của một con người, cụ thể hơn đó chính là thi thể của Lưu Thúy Hoa. Trên người cô ta đang mặc chính là một bộ thọ y màu xanh đậm.

Lưu Thúy Hoa cũng không có phản ứng gì, vẫn nằm ngay đơ bất động trên mặt đất, tựa như không khác gì một cỗ thi thể bình thường. Lữ Minh Dương khẽ cau mày, lại dùng tấm gỗ chạm vào đầu Lưu Thúy Hoa.

Sắc mặt cô ta vẫn trắng bệch, gương mặt vô hồn, nhưng khóe miệng của cô ta lại có một vết màu đỏ nhàn nhạt.

Đó là vết máu! Chỉ sợ đó chính là máu của chồng cô ta Ngưu Nhị Xuyên.

Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, cô ta sao lại nằm ở đây? Nếu như cô ta thật sự là trá thi, hoặc là bị ác linh phụ thể, thì đúng ra phải đại khai sát giới, khiến cho toàn bộ thôn dân gặp họa mới có thể gọi là xong chuyện. Nếu như nói cô ta đang chuẩn bị trở về mộ phần để ẩn thân, vậy thì cũng tuyệt đối không nên “chết” một lần nữa ở bên cạnh mộ phần của mình chứ.

Chẳng lẽ cô ta chẳng qua là biến thành “hành thi” như những gì Hàn Di từng mô tả, hiện tại tinh khí đã hao hết, chết thêm lần nữa?

Lữ Minh Dương nhíu mày thật chặt, đảo mắt nhìn Hàn Di một cái.

Hàn Di khẽ cau mày, dựa vào cảm ứng của bản thân cô, Lưu Thúy Hoa trước mắt chỉ là một cỗ thi thể bình thường mà thôi, nếu như cô ta thật sự là một cỗ thi thể bình thường, như vậy tối hôm qua rõ ràng cô ta đang ở trong nhà Ngưu Nhị Xuyên, làm sao chạy được đến nơi này, vết máu trên miệng

cô ta thì phải giải thích thế nào? Cô nhìn Lữ Minh Dương nói:” Kiểm tra xem trong cơ thể cô ta còn hồn phách không.”

Lữ Minh Dương ném tấm gỗ xuống đất, đưa tay vào trong ngực lấy ra một cái bóp đựng ngân châm, rút ra năm cây ngân châm, sau đó hít một hơi, tiến gần về phía thi thể Lưu Thúy Hoa, ngồi xổm người xuống, giơ ngân châm lên chuẩn bị đâm xuống cổ họng.

Ngân châm dài mảnh cực kỳ mềm mại, đầu châm nhọn hoắc đâm xuống lớp da Lưu Thúy Hoa, nhưng lại không thể xuyên vào, theo lực châm của Lữ Minh Dương, ngân châm bắt đầu cong lên, uốn thành một hình vòng cung.

Thi thể đã quá cứng, hơn nữa khí trời giá rét, ngân châm không thể đâm xuyên qua da cô ta.

Lữ Minh Dương quay đầu nhìn Hàn Di một cái, không khỏi nhíu chặt chân mày. Dùng phương pháp ngân châm đâm huyết e là không được, nếu muốn kiểm tra trong cơ thể cô ta có còn hồn phách hay không xem ra đành phải dùng những phương pháp khác rồi.

Lữ Minh Dương thở dài, đứng lên, xoay người hướng về phía Hàn Di thở dài nói: “ Xem ra chỉ có cô mới có thể kiểm tra.”

Lời của hắn vừa dứt, Hàn Di chợt nâng cánh tay lên, bóp mạnh cò, một mũi nỏ tiễn nhắm thẳng thân thể Lữ Minh Dương bay vọt đi.

Lữ Minh Dương nhất thời hiểu ý, nhanh nhẹn lắc người né tránh, quay đầu nhìn lại, thì thấy mũi nỏ tiễn của Hàn Di đã cắm ngay ngực Lưu Thúy Hoa. Còn Lưu Thúy Hoa vốn đang nằm cứng ngắc chợt bật người từ dưới đất nhảy lên.

Nỏ tiễn cắm ngay giữa ngực cô ta, rung rung lắc lắc hai cái, bịch một tiếng rơi xuống mặt tuyết dày trên đất. Xem ra mũi nỏ tiễn vừa rồi căn bản

cũng không có xuyên qua thân thể cô ta, mà chỉ là xuyên qua lớp thọ y dày cộm, dính ở trên y phục mà thôi.

Đôi mắt Lưu Thúy Hoa đã mở ra, hai con ngươi cực nhỏ nằm trong hai hốc mắt hoàn toàn tối đen, hoặc thể nói đó là một đôi mắt chỉ có tròng đen, căn bản không có một chút tròng trắng. Đôi mắt quý dị của cô ta, từ từ lướt qua gương mặt đang hoảng sợ của Lữ Minh Dương và Hàn Di...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Phù Tiên

Đôi mắt của Lưu Thúy Hoa vô cùng quý dị, cô ta chậm rãi di chuyển cái đầu, quét mắt qua hai người trước mặt.

Hàn Di lần nữa nhanh chóng lấp tên lên nỏ, Lữ Minh Dương thì đưa tay vào trong ngực lấy ra một mũi nỏ tiễn kẹp trong lòng bàn tay, trong khi tay còn lại thì nắm thật chặt con dao găm quân dụng kia.

“ Khống chế ả!” Hàn Di đã lấp xong tên, hướng về phía Lữ Minh Dương kêu một tiếng, rồi lại duỗi tay nhắm thẳng ngực ả.

Lữ Minh Dương nuốt nước miếng đánh ực một cái, lần trước đối phó với hành thi cấp thấp đã khiến hắn vô cùng chật vật, không ngờ tới bây giờ Hàn Di lại còn kêu mình đi khống chế con cương thi này.

Lưu Thúy Hoa đã bắt đầu động, thân thể cô ta rõ ràng vô cùng cứng nhắc, động tác bước đi thực sự vô cùng quý dị, thậm chí còn khô cứng hơn cả mấy con rô bốt công nghệ cao. Động tác của cô ta có thể nói là cực kỳ chậm chạp, thoạt nhìn dường như chẳng có sức uy hiếp gì, cho dù đánh không lại cũng có thể chạy thoát.

Nhưng hiện tại tuyệt đối không thể chạy, phải biết hiện tại xung quanh đây chỉ còn có cái thôn này, nếu như mình và Hàn Di trốn chạy, thì Lưu Thúy Hoa tất yếu sẽ chạy vào trong thôn, nơi đó ít nhất có hơn mười mấy hộ dân, hơn nữa hiện tại tất cả đều “dậy sớm”, không nói tới sẽ có bao

nhieu người bỏ mạng, chỉ cần cái sự kiện quý dị này cũng đủ tạo thành một chấn động kinh thiên...

Lữ Minh Dương nhìn vào những yếu huyết trên thân thể Lưu Thúy Hoa, hiện tại lộ ra khỏi lớp thọ y dày cộm, chỉ có mi tâm của ả. Hãn nhất thời phát tay, nỏ tiến trong tay lập tức bay ra ngoài.

Ở khoảng cách gần như vậy, tuyệt kỹ phi tiêu của Lữ Minh Dương có thể nói là bách phát bách trúng, nhưng lực lượng của hãn đương nhiên không mạnh mẽ được bằng tiểu nỏ, nỏ tiến mặc dù bắn thẳng vào mi tâm Lưu Thúy Hoa, nhưng cũng không thể đâm xuyên qua đầu lâu của ả, nỏ tiến chẳng qua chỉ lưu lại một vết lõm mờ mờ mà thôi.

Cước bộ của Lưu Thúy Hoa một chút cũng không dừng lại, vẫn như cũ tiến thẳng về phía của Lữ Minh Dương và Hàn Di. Lữ Minh Dương thầm mắng một tiếng, đôi chân chợt động, mấy bước đã vọt tới sau lưng Lưu Thúy Hoa, thuận thế dùng con dao găm đang nắm trong tay đâm thẳng vào lưng Lưu Thúy Hoa.

Giống như đâm vào một tấm gỗ cứng, con dao găm nhanh chóng đâm rách thọ y trên người Lưu Thúy Hoa, găm vào sau lưng ả.

Xem ra ả cũng không phải là đao thương bất nhập.

Lữ Minh Dương ha ha cười một tiếng, đang chuẩn bị rút lại con dao găm, thì phát hiện con dao đã bị thân thể Lưu Thúy Hoa kẹp chặt. Đang chuẩn bị tăng thêm lực đạo để thử lại, thì Lưu Thúy Hoa chợt xoay người.

Thân thể của ả vô cùng cứng ngắc, xoay người cũng không phải là dùng lực eo, mà là dùng hai chân nhảy trên mặt đất, thân thể xoay một vòng trên không ra đằng sau. Lữ Minh Dương lập tức buông tay, tiếp theo nhanh chóng lùi về sau một bước, thiếu chút nữa đã bị thanh dao găm cắm trên lưng ả kéo ngã.

Cặp mắt Lưu Thúy Hoa đột nhiên trợn to, đôi môi trắng bệch cũng bắt đầu há to, lộ ra một hàm răng lờm chớm vàng ố.

Lữ Minh Dương nhìn một cái, trong lòng thầm nói, xem ra cương thi thật sự không có hai cái răng nanh hút máu ha, nhìn vào trong miệng Lưu Thúy Hoa, mặc dù hàm răng không được đẹp lắm, nhưng cũng không có khiến người ta sợ hãi.

Lưu Thúy Hoa nhìn chằm chằm Lữ Minh Dương, chợt nâng hai cánh tay lên, làm thành tư thế bóp cổ họng người khác, lừ lừ tiến thẳng về phía Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương lần nữa rút ra một mũi nỏ tiễn kẹp ở trong tay, thầm cười mỉa một cái, tư thế này cũng có phần giống với phim cương thi trên truyền hình đấy, bất quá ả vẫn là dùng chân bước đi, chứ không phải nhảy...

Nhưng tốc độ bước đi của Lưu Thúy Hoa lần này lại nhanh hơn không ít, biên độ bước chân hết sức rộng, nếu như người bình thường mà bước kiểu này, đừng nói là tốc độ không thể tăng lên, mà chỉ cần bước hai bước thôi đoán chừng cũng đã mệt đứt hơi rồi.

Lữ Minh Dương lập tức lắc mình lui về sau hai bước, lần nữa phát tay phóng nỏ tiễn về phía mi tâm của Lưu Thúy Hoa.

Vẫn trúng vị trí ban nãy, kỹ thuật phóng phi tiêu của Lữ Minh Dương thật sự rất xuất sắc, nỏ tiễn lần nữa bắn trúng vết lõm mờ nhạt do mũi tên lần trước lưu lại.

Mặc dù nỏ tiễn vẫn không xuyên thủng mi tâm của Lưu Thúy Hoa, nhưng mà lớp da ngay tại mi tâm của ả cũng đã bị rách, lộ ra xương đầu. Lữ Minh Dương nhất thời nhẹ nhõm trong lòng, căn cứ vào tình huống này, chỉ cần mình phóng thêm một lần, thì nỏ tiễn tuyệt đối có thể đâm xuyên vào đầu ả.

Một trong những phương pháp giết chết cương thi chính là phá hủy sợ đầu của nó, cái này là Hàn Di đã nói với mình.

Nhưng Lưu Thúy Hoa hiển nhiên đã bị Lữ Minh Dương chọc cho giận lắm rồi. Ắ lần nữa há miệng, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, đậm chân một cái, gia tăng tốc độ lao về phía Lữ Minh Dương.

Tốc độ lần này của ả so với bước chân chậm rãi mới vừa rồi căn bản là nhanh hơn nhiều lần, giống như một con mãnh thú đang phát điên, lồng lộn nhắm hướng Lữ Minh Dương vọt tới.

Lữ Minh Dương trong lòng cả kinh, ả ta sao lại có thể gia tăng tốc độ lên cao như vậy? Hẳn vội vàng lắc mình né tránh.

“Cẩn thận, thân thể của ả đã được kích hoạt, tốc độ sẽ càng lúc càng nhanh.” Hàn Di ở bên cạnh nhắc nhở một tiếng.

Lữ Minh Dương nhất thời cười khổ, lại còn có chuyện này? Hẳn nhanh chóng lắc mình lần nữa, vừa tranh thủ liếc nhìn Hàn Di một cái, thì thấy cô đang lấy một tấm phù chú màu vàng cắm ở đầu mũi nỏ tiễn, sau đó lẩm nhẩm gì đó trong miệng.

Hiện tại Lữ Minh Dương làm gì còn thời gian rảnh rỗi để lấy nỏ tiễn của mình ra để phóng nữa? Chuyện duy nhất hẳn có thể làm lúc này chính là tránh né Lưu Thúy Hoa đang điên cuồng đuổi giết. Xem ra Hàn Di đang sử dụng pháp thuật gì đó, có lẽ mình chỉ cần giúp cô ấy kéo dài thời gian là được.

Lữ Minh Dương lần nữa tránh thoát Lưu Thúy Hoa, xoay người chạy về một hướng khác. Cương thi muốn quẹo cua dĩ nhiên là khó khăn hơn người thường rất nhiều, hiện tại chỉ có thể lợi dụng điểm này để tránh né sự đuổi giết của ả.

Tuyết ở trên mặt đất sớm đã bị Lữ Minh Dương và Lưu Thúy Hoa đạp thành một mớ hỗn loạn, điều này cũng làm cho mặt đất bắt đầu trơn trượt, ảnh hưởng rất lớn đến tốc độ của Lữ Minh Dương. Còn Lưu Thúy Hoa thì mỗi một bước chân đạp xuống đều rất trầm trọng, mỗi một bước đều đạp tuyết trên mặt đất lún xuống thành một hố sâu, mặc dù ả bước rất dài và rất nhanh, nhưng cũng không ảnh hưởng đến sự thăng bằng của ả.

Mà tuyết ở những địa phương khác cũng rất sâu, ở những nơi đó chỉ sợ mình sẽ càng khó giữ thăng bằng hơn nữa, cho nên Lữ Minh Dương cũng không dám chạy khỏi phạm vi mảnh đất nho nhỏ này, chỉ đành phải cẩn thận từng chút một tránh né sự truy kích của Lưu Thúy Hoa, trong lòng thấp thỏm mong Hàn Di có thể nhanh lên một chút.

Bỗng nhiên chân của hắn bị trượt một cái, mà Lưu Thúy Hoa thì đã đuổi sát tới. Lữ Minh Dương thầm kêu một tiếng hồng bét, vội vàng thuận thế lộn một vòng, khó khăn lắm mới tránh khỏi một cước cực kỳ mạnh của Lưu Thúy Hoa đạp xuống, cùng lúc đó, tiếng ngân êm ái của dây cung vang lên, một mũi tên bạc kéo theo tàn ảnh màu vàng, bắn trúng ngay vào đầu của Lưu Thúy Hoa.

Nỏ tiễn chính là bắn vào huyệt thái dương bên phải của Lưu Thúy Hoa, từ đó trực tiếp xuyên thẳng vào đầu lâu của ả, tiếp theo huyệt thái dương bên trái của ả lại lộ ra đầu mũi tên. Thân thể cứng ngắt của Lưu Thúy Hoa nhất thời không di động nữa, sau một lát, một cơn gió bắc nhẹ nhàng lướt qua thổi bay những bông tuyết, Lưu Thúy Hoa âm âm ngã xuống mặt đất.

Lữ Minh Dương thở phào một hơi thật dài, nhẹ nhõm nói:” Bắn hay lắm, ha ha.”

Hàn Di cười nhạt, nhẹ nhàng thu hồi nỏ tiễn. Nhưng nụ cười của cô còn chưa kịp tắt, Lữ Minh Dương đã nói tiếp:” Đáng tiếc tốc độ vẫn hơi chậm một chút, thiếu chút nữa làm mất cái mạng nhỏ của tôi.” Hắn vừa nói, vừa

cười khở bò từ dưới mặt đất đứng lên, nhẹ phúi đi những bông tuyết dính trên người.

Hàn Di tức giận trợn mắt nhìn Lữ Minh Dương một cái, nói:” Vẽ phù niệm chú người tưởng dễ lắm hả? À, mà người lại thiếu ta thêm một mạng.”

Lữ Minh Dương bất đắc dĩ lắc đầu cười khở một tiếng, nhìn Lưu Thúy Hoa đang nằm trên mặt đất nói:” Giờ làm gì?”

“ Thiêu!” Hàn Di tức giận nói.

Lữ Minh Dương lại cười khở, bây giờ là ban ngày nha, hơn nữa thôn trang cách chỗ này cũng không xa, nếu như thiêu xác, khói bốc lên đầy đặc e là sẽ lập tức kéo cả đám người trong thôn chạy tới. Loại chuyện như vậy rõ ràng không thích hợp làm ở chỗ này.

“ Phù tiên của cô không thể giết chết ả sao?” Lữ Minh Dương bất đắc dĩ thở dài nói.

“ Người tưởng đây là hành thi bình thường hả? Không thiêu thi thể, chắc chắn là một mối họa.” Hàn Di thản nhiên nói,” Kéo ả ra phía sau sườn núi bên kia đi, để ta trở về lấy nhiên liệu cho.”

Lữ Minh Dương cười khở một tiếng, nhìn Hàn Di ung dung bước từng bước ưu nhã, đầu không thèm ngoảnh lại, từ từ tiến về phía thôn trang, đành bất đắc dĩ rút con dao găm đang cắm trên lưng Lưu Thúy Hoa ra, rồi kéo lê thi thể ả, tiến tới sườn núi phía đông bãi tha ma.

Vượt qua sườn núi liền thấy một con đường mòn dẫn lên đỉnh núi, đường dốc vô cùng, trong tình trạng bão tuyết lấp kín cả ngọn núi thế này căn bản không ai có thể đi lên, còn bên kia thì là một khe núi sâu.

Lữ Minh Dương kéo thi thể Lưu Thúy Hoa, tiến vào khe núi ước chừng ba trăm mét, thấy nơi này nếu khói có bốc lên dày đặc, thì trong thôn chắc là cũng không nhìn thấy, lúc này mới thả thi thể Lưu Thúy Hoa xuống, tựa vào một tảng đá lớn bên cạnh nghỉ ngơi.

Đợi chừng hơn hai mươi phút vẫn không thấy thân ảnh của Hàn Di, Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, mặc dù nơi này cách thôn hơi xa một chút, nhưng với thân thủ của Hàn Di, tuyệt đối không thể nào lâu như vậy còn chưa trở lại.

Chẳng lẽ cô ấy đã gặp chuyện gì ở trong thôn?

Lữ Minh Dương không thể ngồi yên, đứng lên liếc mắt nhìn thi thể Lưu Thúy Hoa đang nằm trên mặt đất, sau đó tìm một khối đá lớn đè lên ngực ả, lúc này mới nhắm hướng thôn trang chạy đi.

Thời điểm hần trở lại bãi tha ma, Lữ Minh Dương mơ hồ nghe thấy tiếng ồn ào từ bên trong thôn truyền tới, hần không khỏi càng thêm lo lắng. Nhìn tình hình này chỉ sợ thật sự là có vấn đề.

Lữ Minh Dương nhất thời gia tăng tốc độ, vội vàng chạy về phía thôn trang.

Từ xa đã có thể nhìn thấy trước cửa căn nhà nhỏ đang có một đám thôn dân vây quanh, bọn họ mang theo một cái giỏ lớn, trong giỏ bốc khói nghi ngút, chính là một phần thịt bò.

Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, nhẹ nhàng ẩn thân đi vòng qua mặt bên kia của căn nhà nhỏ, sau đó áp vào vách tường nghe động tĩnh ở bên trong.

Thanh âm Ngưu Tam gia từ trong nhà truyền ra, lão ha ha cười nói:” Cô nương đừng khách khí, hiện tại các người đang ở thôn của chúng tôi, cũng coi như là người một nhà. Chúng tôi cũng không thể nhìn hai người cứ ăn

lương khô hoài đúng không? Ha ha, thịt này rất ngon, cô nếm thử một chút đi...”

Lữ Minh Dương khỏi khỏi nhú mày thật sâu, không cần nghĩ cũng biết, đây tất nhiên là Ngưu Tam gia kia đem thịt bò đến chia cho Hàn Di. Nhưng vấn đề là thứ thịt bò này rất có thể là có độc đấy...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Thịt Bò

Mùi thịt bò thơm phức đã bay qua khỏi vách tường, chui vào trong mũi Lữ Minh Dương.

Nhưng thứ thịt bò này rất có thể đã nhiễm độc, mặc dù thôn dân đã ăn không ít, tuy không có ai bỏ mạng, nhưng nhìn kỹ tình trạng thôn dân trong làng này, ai nấy đều có bộ dáng cổ quái, thật sự có ai dám đảm bảo thịt này không có vấn đề không?

Lữ Minh Dương không khỏi lo lắng thay cho Hàn Di bên trong nhà, nghe khẩu khí của Ngưu Tam gia, tựa hồ muốn tận mắt nhìn thấy Hàn Di nếm thử mới bằng lòng buông tha.

“Đa tạ Tam gia, nhưng mà bây giờ tôi không đói, hay là cứ để ở đây trước...” Thanh âm dễ nghe của Hàn Di truyền tới.

Nhưng cô còn chưa dứt lời, Ngưu Tam gia đã tiếp lời nói:” Ai da, nếm thử một chút cũng được mà, thật là, thịt này ăn rất ngon đấy.”

Đám người cùng tới với Ngưu Tam gia cũng đứng ngoài sân rồi rít phụ họa, có người khen thịt bò ăn ngon, có người mời mọc Hàn Di mau nếm thử một miếng...

Lữ Minh Dương không khỏi nhú mày thật chặt, lời nói của Ngưu Tam gia và những người này đã làm cho hắn vô cùng nghi ngờ.

Kể từ lúc tiến vào thôn này, phản ứng của bọn họ đối với hai người phải nói là vô cùng lãnh đạm, kể cả lúc vừa rồi khi phát hiện thi thể con bò, cả thôn vẫn không hề có chút ý tứ nào muốn chia sẻ với hai “ngoại nhân” này, nhưng hiện tại cả đám thôn dân lại tự mang thịt bò dâng tới cửa, ân cần mời mọc Hàn Di ném thịt ngay tại chỗ. Tình hình thế này làm sao không khiến cho Lữ Minh Dương phát sinh nghi ngờ?

Lữ Minh Dương xoay người bước nhanh từ bên hông căn nhà vòng qua con đường nhỏ phía trước, từ xa đã ha ha cười lớn một tiếng, đến gần nói:” Có chuyện gì thế này, náo nhiệt quá ta!”

Thôn dân đột nhiên rối rít quay đầu nhìn về phía Lữ Minh Dương, ai nấy đều lộ ra ánh mắt quý dị. Lữ Minh Dương đều nhìn thấy tất cả, sắc mặt vẫn không hề biến đổi ha ha cười, trực tiếp đi xuyên qua đám thôn dân vào nhà.

“ Ha ha, tôi mới ra ngoài một chút, sao chỗ này đột nhiên lại náo nhiệt như vậy... A, là Tam gia a.” Lữ Minh Dương ha ha cười chào Ngưu Tam gia, trực tiếp đi tới bên cạnh Hàn Di.

Ngưu Tam gia nhìn Lữ Minh Dương một cái, sắc mặt tựa hồ có chút sượng cứng, sau đó khóe miệng hơi nhếch lên, nói:” Tiểu tử trở về thật đúng lúc, ném thử một chút thịt bò mới ra lò đi. Không phải buổi sáng cậu nói thôn dân xả thịt sao, xả thịt xong đương nhiên không thể thiếu phần hai người, ha ha...”

Ngưu Tam gia vừa nói vừa đưa tay tới trước, miếng thịt bò nóng hôi đã được đưa tới trước mặt Lữ Minh Dương.

Hàn Di vội vàng nháy mắt ra hiệu với Lữ Minh Dương, nhưng Lữ Minh Dương hình như là không để ý thấy, cúi đầu xuống miếng thịt bò trước mặt hít một hơi thật sâu, nói:” Ừ, thơm quá, thơm quá a, ha ha.” Sau đó thì nhận

lấy thịt bò, há mồm cắn một miếng lớn, dùng răng hàm nhai mấy cái, miệng còn không ngớt lầm bầm:” Ngon, ăn rất ngon.”

Ngưu Tam gia nhất thời nở một nụ cười sượng cứng, sau đó ha ha cười lớn nói:” Ha ha, cậu thích ăn thì ta sẽ chia cho cậu hai phần nha.” Lão vừa nói vừa ngoắc tay, lập tức có hai thôn dân bưng đến hai phần thịt bò lớn.

Lữ Minh Dương vội vàng nhận lấy, liếc nhanh qua hai thôn dân đang bưng thịt bò, thần sắc bọn họ đều đờ đẫn, nhưng đôi mắt thì cứ nhìn chăm chăm vào khối thịt bò trong tay, là loại ánh mắt say mê giống như đang nhìn thấy vàng thấy bạc. Lữ Minh Dương vừa tiếp nhận thịt bò, vừa hưởng về phía Ngưu Tam gia ân cần cảm ơn.

Ngưu Tam gia xoay đầu lại, hưởng về phía Hàn Di nói:” Cô nương cũng nếm thử một miếng chứ nhỉ.”

Lữ Minh Dương nhanh nhẩu cướp lời, miệng lầm bầm mấy lời vô nghĩa:” Ngon ngon, thịt này ăn ngon thật. Ủ, Tam gia, hai ngày nay cô ấy chán ăn, bất quá lão yên tâm, buổi trưa nhất định tôi sẽ bắt cô ấy ăn thật nhiều, lão nhìn thân hình cô ấy xem, nếu còn không ăn chắc sẽ biến thành cây tăm mất...”

Ngưu Tam gia nhìn Lữ Minh Dương vẫn đang nhồm nhoàm nhai thịt bò trong miệng, thoáng ngừng một chút, sau đó ha ha cười một tiếng nói:” Tốt, vậy chúng tôi đi đây, ha ha.”

Lữ Minh Dương làm ra bộ dáng vô vàn cảm kích tiễn Ngưu Tam gia và cả đám thôn dân ra khỏi nhà, vẫn tiếp tục lớn tiếng nhóp nhép, hơn nữa còn không ngừng lầm bầm:” Ăn rất ngon, thịt bò này ăn ngon quá...” Hắn lạng lẽ nháy mắt với Hàn Di, sau đó hưởng về phía nhà trong đi tới.

Vừa vào phòng, Lữ Minh Dương ngay lập tức phun cả đồng thịt bò vào trong đồng lửa, một loạt tiếng nổ lộp lộp ba lộp vang lên, mùi thịt khét nhất thời tràn ngập căn phòng.

“ Có phải người muốn chết không?” Hàn Di cau mày nói với Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương cười nhạt nói:” Ít nhất hiện tại có một điểm rõ ràng, thứ thịt bò này tuyệt đối không thích cái mạng nhỏ của tôi.”

Hàn Di bất đắc dĩ thở dài, lại nói:” Mấy mẫu vật đưa cho lão Cao, chắc đã được chuyển vào trong viện, nếu không có gì ngoài ý muốn, chắc là hôm nay sẽ có kết quả. Chỉ mong thịt bò này thật sự không có độc.”

Lữ Minh Dương nhượng chân mày, sau đó tìm một chai nước suối để súc miệng.

“ Thi thể Lưu Thúy Hoa xử lý thế nào rồi?” Hàn Di lại hỏi.

“ Xử lý gì đâu, ném đại ở đó thôi.” Lữ Minh Dương thở dài nói:” Tôi thấy cô lâu quá không quay lại, cho nên về đây xem thử có phải cô bị đám thôn dân kia đuổi giết hay không.”

Hàn Di tức giận trợn mắt nhìn Lữ Minh Dương một cái, sau đó mở ba lô, móc ra một bình xăng nhỏ ném qua Lữ Minh Dương. Lữ Minh Dương chụp lấy bình xăng, lại thấy Hàn Di vẫn còn lục lọi trong ba lô.

“ Tìm cái gì nữa?” Lữ Minh Dương còn chưa kịp hỏi xong, thì thấy Hàn Di đã thẳng người lên, trong tay rõ ràng là hai khẩu súng lục. Hàn Di ném một khẩu cho Lữ Minh Dương, một khẩu thì giắt vào bên dưới chiếc áo khoác đỏ, thản nhiên nói:” Bắn thẳng vào đầu.”

Lữ Minh Dương cười khờ sờ khẩu súng lục, thở dài một tiếng nói:” Từ sau khi rời khỏi viện, thật sự là chưa có đụng tới thứ đồ chơi này nha.”

“ Lần này đối đầu không phải là quý.” Hàn Di nhìn Lữ Minh Dương nói:” Quý không có thực thể, đương nhiên sẽ không sợ thứ đồ chơi này,

nhưng cương thi nói thế nào thì cũng có thực thể, cứ cho là súng không thể bắn chết nó, nhưng cũng có tác dụng không nhỏ.”

Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng, mình thực sự không thích dùng thứ vũ khí “sát thương lớn” này, bất quá hẳn vẫn cất khẩu súng lục vào trong áo khoác.

Hàn Di sớm đã xoay người rời khỏi phòng, ở trước sân nhà nghe ngóng một chút, xác định bên ngoài đã không còn thôn dân, sau đó mới rời khỏi nhà, hướng phía đông thôn đi tới.

Băng qua bãi tha ma, Lữ Minh Dương đi trước dẫn đường đến khe núi kia. Thật ra thì cũng không cần dẫn đường, dấu vết Lữ Minh Dương kéo lê thi thể Lưu Thúy Hoa đi vừa rồi vẫn chưa bị tuyết che lấp hết, vô cùng dễ nhận biết.

Băng qua sườn núi, ngoặt qua vách núi là có thể thấy nơi kết thúc của dấu chân, nơi đó đang có một khối đá cực lớn ở ngay giữa khe núi, thế nhưng bên dưới tảng đá lại không có thi thể Lưu Thúy Hoa.

Lữ Minh Dương nhất thời cả kinh trong lòng, bước nhanh tới phía trước, thế nhưng bên dưới tảng đá ngoại trừ lớp tuyết đọng thật dày, quả thật không có gì cả.

“ Chung quanh không có dấu chân khác.” Lữ Minh Dương quét mắt quan sát tình huống xung quanh, cau mày nói, “ Rõ ràng tôi dùng tảng đá lớn này để ả, nhưng tảng đá này cũng không có dấu vết từng bị di dời qua.”

Hàn Di sớm đã cầm nỏ tiễn trong tay, cảnh giác quan sát bốn phía, cau mày nói:” Ắ không thể nào một mình chạy thoát, chỉ cần phù tiễn còn ở trong đầu ả...”

Cô còn chưa nói hết lời, thì đã thấy Lữ Minh Dương cúi người moi từ trong lớp tuyết đọng lên một mũi nỏ tiễn màu bạc nho nhỏ, phía trên còn

dính một tấm phù chú màu vàng đã vấy bẩn.

Hàn Di bất đắc dĩ thở dài, chỉ sợ thi thể Lưu Thúy Hoa đã lần nữa phục sinh.

“ Ắ không thể tự mình rút phù tiễn ra được.” Hàn Di cắn môi nói, “ Nhất định có người đang giữ trò...”

Lữ Minh Dương cười khở một tiếng, nói: “ Người? E là chưa chắc, chung quanh đây ngay cả một dấu chân cũng không có...” Hãn nâng cổ tay lên, liếc nhìn đồng hồ EMF, trị số không cao, nói cách khác chung quanh đây không có ác linh từng dừng lại.

Không có ác linh, không có dấu chân, vậy thì thi thể Lưu Thúy Hoa có thể chạy đi đâu đây? Làm sao ả có thể rời khỏi nơi này chứ?

“ Chẳng lẽ ả bay đi?” Lữ Minh Dương cười khở một tiếng, bất đắc dĩ nói.

Hàn Di càng lúc nhú chân mày càng chặc, cô dùng sức cắn môi một cái, nói: “ Đi thôi!”

“ A, vậy chỗ này thế nào?” Lữ Minh Dương còn chưa nói hết câu, Hàn Di sớm đã cất bước quay trở về. Hãn cười khở lắc đầu, xem ra đối đầu với cương thi còn khó khăn hơn đối đầu với quỷ nữa, ai có thể ngờ một cái thi thể đã chết hơn hai lần lại còn sống lại thêm lần nữa?

Hàn Di bước nhanh về phía thôn trang, chỉ chốc lát sau hai người đã trở về căn nhà nhỏ. Sau khi vào nhà, Hàn Di liền lấy điện thoại gọi cho Lưu đội trưởng.

Nhưng nhận cuộc gọi của cô không phải là Lưu đội trưởng, mà là người do lão Cao phái đi phụ trách liên lạc trong nhiệm vụ lần này - Tiểu Chu:”

Hàn tiểu thư, tôi đang tính gọi cho cô đấy. Tiêu bản xác bò sáng hôm qua cô chuyển cho tôi đã có kết quả kiểm nghiệm.”

“Ừ.” Hàn Di ừ nhạt, chân mày vẫn không hề giãn ra.

“ Là như vậy, kết quả kiểm nghiệm trong viện là thịt bò này có virus X47, nhưng hàm lượng rất ít.” Tiểu Chu tiếp tục nói.

Chân mày của Hàn Di lúc này càng nhíu chặt hơn.

“ Hàn tiểu thư, có muốn tôi phái người lên đó trợ giúp không?” Tiểu Chu nói.

“ Đây chính là điều tôi muốn nói.” Hàn Di nói, “ Nhưng mà hiện tại các cậu khoan lên đây, các cậu chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng để có thể tiếp viện bất cứ lúc nào là được, còn nữa, phong tỏa lối ra khỏi Vọng thủy thôn, tiến hành cách ly chỗ này.”

Kết thúc cuộc gọi, Hàn Di cau mày ngơ ngẩn nhìn ra bên ngoài.

Lữ Minh Dương thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói:” X47 là thứ gì?”

Hàn Di không quay đầu lại, vẫn nhìn ra bên ngoài nhẹ giọng nói:” Là một loại virus cương thi.”

“ Virus cương thi?” Lữ Minh Dương cười khở một tiếng nói:” Đây là thứ đồ chơi gì nữa vậy? Sao tôi chưa từng nghe nói qua?

“ Chuyện người chưa nghe nói qua thì còn nhiều lắm.” Hàn Di nhàn nhạt liếc Lữ Minh Dương một cái, nói, “ Loại virus này một khi xâm nhập vào bên trong cơ thể con người, nhẹ thì khiến người ta cảm thấy mệt nhọc quá độ, tham ngủ không chịu dậy, một khi tích lũy quá nhiều, sẽ làm cho người ta mất đi ý thức, trở thành một cái xác sống biết đi...”

“ Sao nghe giống như phim khoa học viễn tưởng nước ngoài quá vậy?”
Lữ Minh Dương nói, không cưỡng được bất giác ngáp một cái thật lớn.

Hàn Di quay đầu nhìn Lữ Minh Dương một cái, sau đó lại dời ánh mắt đi, nhẹ giọng nói:” Những thứ này vẫn chưa phải là đáng lo nhất, cái thực sự đáng sợ chính là...”

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Hung Thủ Giết Người

Lữ Minh Dương uể oải dựa người vào thành ghế bên đồng lửa, thích thú nhìn nhìn Hàn Di, chờ cô nói tiếp.

Toàn bộ người trong thôn rất có khả năng biến thành xác sống, chuyện như vậy còn chưa đủ đáng sợ, vậy chuyện thế nào mới thật sự đáng sợ đây chứ?

Ánh mắt Hàn Di xa xăm ngắm nhìn những bông tuyết đang bay tán loạn ở bên ngoài, dường như có vấn đề gì đó khiến cô khó nghĩ. Cô cũng không nói tiếp lời ban nãy, sau khi ngơ ngẩn hồi lâu, cô thở dài một hơi nói:” Không nói mấy thứ này nữa, người bắt đầu tỉnh tọạ đi, e là buổi tối không rãnh rồi đâu.”

Lữ Minh Dương cười khố một tiếng, xem ra thân phận của mình đúng là rất thấp, mỗi lần đề cập đến vấn đề trọng yếu, nhiều nhất chỉ biết được chút ít râu ria bên ngoài mà thôi. Hắn thở dài, bỏ thêm hai cây củi vào trong đồng lửa, sau đó ngồi thẳng lưng chuẩn bị tỉnh tọạ, nhưng bất giác lại liếc mắt nhìn về hai khối thịt bò đặt trên cái bàn nhỏ bên cạnh.

Thịt bò đã nguội, nhưng vẫn phảng phất hương thơm ngào ngạt.

Lữ Minh Dương không khỏi cảm thấy bụng hơi nóng lên, đây là dấu hiệu đói bụng. Hiện tại đã là buổi trưa, từ sáng tới giờ hết đào mộ rồi lại lấp

mộ, thật đúng là tiêu hao thể lực. Lữ Minh Dương không khỏi trừng mắt đánh ực nuốt xuống một ngụm nước miếng...

Chợt hai khối thịt bò mê người kia bị một đôi tay thon dài nhấc bổng lên, ném ngay vào trong đồng lửa.

Lữ Minh Dương nhất thời giật mình, ngẩng đầu lên thì thấy Hàn Di đang dùng một ánh mắt thâm trầm nhìn mình, trong mắt cô tựa hồ đang che dấu thứ gì đó.

Thịt bò ở trong đồng lửa xèo xèo bốc lên những lọn khói, một mùi thịt cháy khét bay lên, nhưng trong đó lại ẩn chứa một loại mùi thơm mê người. Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng, xoay người mở ba lô, móc ra hai bịch bánh quy bỏ vào miệng nhai.

Bánh quy khô khốc và nhạt nhẽo, tuy bình thường Lữ Minh Dương vẫn hay ăn nhưng giờ phút này hẳn lại cảm thấy thật khó để nuốt trôi. Bất chợt hẳn thầm giật mình, nhớ lại ánh mắt hai thôn dân đã đưa thịt bò cho mình, thứ ánh mắt háo hức tham lam...

Thịt bò này quả nhiên có vấn đề!

“ Ăn nhanh đi rồi tĩnh tọa.” Hàn Di vừa lãnh đạm đưa mắt liếc nhìn Lữ Minh Dương, vừa nói.

Lữ Minh Dương âm thầm thở dài một tiếng, Hàn Di này tự nhiên khôi phục bộ dáng lạnh lùng xa cách là sao? Hẳn bất đắc dĩ nuốt xuống miếng bánh quy ở trong miệng, rồi ngồi thẳng lưng bên cạnh đồng lửa.

Buổi chiều mùa đông tương đối ngắn, bông tuyết phiêu đảng trong không trung đã dần ít lại, rồi ngừng hẳn, sắc trời bỗng chốc sụp tối, cảnh vật chìm dần vào bóng đêm, cả thôn trang lập tức lại bị bao trùm bởi thứ không khí nặng nề tĩnh lặng và đầy chết chóc.

Hàn Di ngơ ngẩn nhìn những ánh tuyết quan phản chiếu mờ lung trong đêm, khẽ thở dài một hơi, có lẽ một đêm khủng bố sắp bắt đầu. Ai mà biết được đêm nay sự tình quý dị nào sẽ phát sinh đây? Thi thể mất tích của Lưu Thúy Hoa, ở trong linh đường là Ngưu Nhị Xuyên, còn cả mấy dấu chân nhỏ thần bí nữa...

Hàn Di nhẹ nhàng đứng lên, nếu như đêm nay xảy ra chuyện, thì đó chính là khởi đầu cho hàng loạt chuyện khủng bố tiếp theo.

Cô nhìn Lữ Minh Dương đang ngồi trước đống lửa, Lữ Minh Dương vẫn đang trầm tĩnh ngồi minh tưởng. Khuôn mặt của hắn bình tĩnh, hai mắt nhìn xuống, tựa hồ đã tiến vào cảnh giới vong ngã.

Hàn Di đưa tay muốn đánh thức Lữ Minh Dương, rồi lại âm thầm thở dài, khẽ rút tay lại, nhẹ nhàng cất bước, lặng lẽ rời phòng, đi ra bên ngoài đang phủ đầy tuyết.

Cả thôn đều chìm trong bóng tối, chỉ có linh đường trong nhà Ngưu Nhị Xuyên ở thôn tây là vẫn có ánh sáng lập lòe. Hàn Di trực tiếp đi về phía đầu thôn tây, nếu như đêm nay có phát sinh chuyện gì quý dị, nơi có khả năng xảy ra chuyện lớn nhất, chính là linh đường của người chết gần đây nhất.

Cửa lớn nhà Ngưu Nhị Xuyên mở rộng, xuyên qua sân nhà có thể loáng thoáng nhìn thấy ánh đèn trong linh đường. Bên dưới ánh sáng của hai cây nến màu trắng, chính là thi thể của Ngưu Nhị Xuyên. Bên cạnh linh đường có mấy thôn dân đang ngồi gật gù trên chiếu cỏ, bọn họ đang mơ màng chìm trong giấc ngủ.

Hàn Di nhẹ nhàng vào nhà, đến gần cửa phòng đặt linh đường nhìn một cái, trên người Ngưu Nhị Xuyên đã được thay một bộ thọ y, chính là loại áo bố màu lam đậm đỏ, trên mặt gã đang đắp một miếng vải trắng, không thể nhìn thấy sắc mặt của gã. Mà giữ linh đường chỉ là một vài phụ nữ trong

gia tộc, muội muội Ngư Nhị Xuyên là Tiểu Cầm cũng có ở trong đó, cô ta đang gục ở trên linh sàng của Ngư Nhị Xuyên mà ngủ say.

Hàn Di nhẹ nhàng đi vào linh đường, vỗ nhẹ vào lưng Tiểu Cầm, nhưng Tiểu Cầm lại hình như không hay biết gì cả, vẫn ngủ say không tỉnh.

Hàn Di khẽ nhíu mày, lại tăng thêm chút lực vỗ vào đầu vai Tiểu Cầm, rốt cục lần này Tiểu Cầm đã có phản ứng, cô ta chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt vẫn còn ngái ngủ, từ từ quay đầu nhìn về phía Hàn Di.

Nhìn thấy Hàn Di hình như không phải là người giữ linh đường, cô ta nhất thời có chút hoảng sợ, đang chuẩn bị há mồm la to, Hàn Di đã nhanh chóng đưa tay bịt miệng cô ta lại, dùng bàn tay còn lại ra dấu không được lên tiếng.

Tiểu Cầm rốt cục cũng dần bình tĩnh lại, Hàn Di ra dấu bảo cô ta đi với mình, sau đó nhẹ nhàng rút khỏi linh đường.

Tiểu Cầm nhẹ nhàng đi theo Hàn Di sang phòng bên cạnh, Hàn Di xoay người đóng cửa khóa kín, sau đó xoay người lại, cười với Tiểu Cầm một cái, thấp giọng nói:” Đừng sợ, tôi đến để giúp cô.”

Tiểu Cầm vẫn giữ nguyên vẻ mặt ngơ ngơ ngác ngác, hình như vẫn còn chưa tỉnh ngủ.

Hàn Di khẽ thở dài, lần nữa cất tiếng:” Không phải cô muốn biết anh mình chết thế nào sao?”

“ Anh tôi?” Tiểu Cầm tựa hồ bất chợt bừng tỉnh, lập tức lớn tiếng tiếp lời nói:” Anh tôi chết! Anh tôi bị người ta hại chết.”

Hàn Di vội vàng suyt dài một tiếng, ý bảo Tiểu Cầm thấp giọng nhỏ tiếng một chút. Tiểu Cầm cũng lập tức hiểu ý, cặp mắt đã có thần hơn

trước, sắc mặt sợ hãi, cố gắng hạ giọng thật thấp nói:” Anh tôi là bị người ta hại chết.”

Hàn Di khe khẽ gật đầu, thấp giọng nói:” Vậy cô có biết anh mình bị ai hại chết không?”

“ Biết, tôi biết.” Tiểu Cầm trợn to đôi mắt tiếp lời nói, ” Anh tôi là bị người đàn ông kia hại chết, tôi biết tất cả điều đó.”

Hàn Di không khỏi khẽ nhíu mày, lời nói của Tiểu Cầm khiến người ta không khỏi dấy lên nghi ngờ. Chẳng lẽ cô ta đã biết rõ nguyên nhân cái chết của Ngư Nhị Xuyên?

“ Anh tôi là bị tên đó hại chết đấy.” Tiểu Cầm hạ thấp giọng nói.

“ Tên đó là ai?” Hàn Di thấp giọng hỏi.

“ Hừ, không thể nói cho người khác nghe được.” Tiểu Cầm chầm chậm nói, ” Tam gia gia đã nói với tôi là ai hại chết anh mình, lão dặn tôi không được nói cho người khác biết.”

Hàn Di không khỏi càng thêm nghi hoặc, Ngư Tam gia nói cho Tiểu Cầm biết ai hại chết Ngư Nhị Xuyên? Lão làm thế nào mà biết được? Nếu lão biết thì tại sao chỉ nói cho một mình Tiểu Cầm, mà không đi huy động thôn dân đi bắt tên hung thủ kia?

“ Tiểu Cầm, cô nói nhỏ cho tôi biết, Ngư Tam gia nói là ai đã giết ca ca cô...” Hàn Di lại hỏi thêm lần nữa.

“ Không được, không được, Tam gia nói không thể để người khác biết, hiện tại cảnh sát không thể lên núi được, nếu để người khác biết, tên cặn bã đó sẽ chạy trốn.” Tiểu Cầm liềm mọng hạ thấp giọng nói.

Hàn Di không khỏi có thêm một nghi vấn mới đó là tinh thần của Tiểu Cầm có khi nào đã không còn bình thường, mặc dù trong phòng rất tối, nhưng nhờ vào ánh tuyết quang xuyên thấu qua cửa sổ, vẫn có thể loáng thoáng nhận ra thần thái Tiểu Cầm hình như có chút hoảng loạn.

“ Tôi sẽ không nói cho ai hết, cô chỉ nói cho một mình tôi nghe thôi được không?” Hàn Di nhẹ giọng dẫn dụ Tiểu Cầm.

“ Tôi không thể nói cho cô biết, cô và hắn rất có thể là cùng một phe... A, không, đừng có giết tôi...” Tiểu Cầm bất chợt kích động, thanh âm không khỏi hơi lớn.

“ Đừng sợ, đừng sợ, lúc này tôi đã nói rồi đó, tôi đến để giúp cô mà...” Hàn Di vội vàng vỗ về nói. Từ lời nói của Tiểu Cầm mà suy đoán, hiện tại ở Vọng Thủy thôn này người có thể gọi là một phe với mình cũng chỉ có mỗi Lữ Minh Dương, Hàn Di bất giác nhíu chặt chân mày, Ngưu Tam gia nói với Tiểu Cầm hung thủ là Lữ Minh Dương, rốt cục chuyện này là thế nào?

Kết hợp với chuyện buổi trưa hôm nay, hành động chia thịt bò của Ngưu Tam gia, không khỏi khiến Hàn Di thâm kinh hãi trong lòng, mục đích của Ngưu Tam gia đến tột cùng là cái gì đây?

Chẳng lẽ lão biết thịt bò đó có vấn đề, mới cố ý đem đến cho hai người mình sao?

Tiểu Cầm sau khi được Hàn Di vỗ về, nhịp thở dần dần bình thường lại. Cô ta lần nữa trợn to đôi mắt hoảng sợ, hạ thấp giọng nói với Hàn Di:” Cô không phải cùng phe với hắn?”

Hàn Di vội vàng gật đầu nói:” Đúng vậy, tôi không có cùng phe với hắn. Tôi đến để giúp cô.”

Tiểu Cầm cảnh giác đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi quay qua Hàn Di nói:” Cô cẩn thận một chút, đừng để hắc giết luôn cô...”

Hàn Di cười khổ trong lòng, tinh thần của Tiểu Cầm đúng là bất thường rồi, chẳng qua cô ta vẫn còn có thể quan tâm đến an toàn của người khác, đúng là khiến cho người ta không khỏi dấy lên một tia thương cảm.

“Ừ, tôi sẽ cẩn thận.” Hàn Di làm ra vẻ hết sức nghiêm túc nói:” Cô có thể nói cho tôi biết, đêm qua rốt cục là có chuyện gì hay không?”

“ Tối ngày hôm qua?” Tiểu Cầm làm ra vẻ mặt trầm tư, nói:” Tối ngày hôm qua tôi đang ngủ a...”

“ Vậy cô có nghe thấy động tĩnh gì đặc biệt không?” Hàn Di dẫn dắt Tiểu Cầm hồi tưởng.

“ Vào lúc nửa đêm, tôi nghe thấy anh tôi nói chuyện đó...” Tiểu Cầm nhú mày nói:” A, tôi nhớ ra rồi, chắc là lúc đó tên cận bã kia đang nói chuyện với anh tôi đó, a, đều tại tôi, đều tại tôi, nếu tôi chạy qua xem một chút, anh tôi sẽ không bị tên cận bã đó giết...”

Tiểu Cầm lần nữa bị kích động, cô ta liều mạng túm lấy tóc mình, vẻ mặt thống khổ vô cùng. Hàn Di vội vàng an ủi, làm cho cô ta bình tĩnh trở lại.

“ Sau đó thì sao, cô còn nghe thấy gì nữa không?” Hàn Di tiếp tục hỏi.

Tiểu Cầm chậm rãi lắc đầu, nói:” Không có, sau đó thì tôi lại ngủ thiếp đi, hi hi.”

Tiểu Cầm vừa hi hi cười, vừa nói:” Lúc ngủ, tôi còn nằm mơ nữa...”

Hàn Di khẽ thở phào một cái, xem ra mình đi chuyến này đúng là công dã tràng, từ miệng Tiểu Cầm chẳng kiếm được manh mối nào giá trị cả.

Nhưng Tiểu Cầm vẫn vừa khúc khích cười, vừa tiếp tục nói:” Tôi nằm mơ thấy bà nội, còn thấy cả chị dâu...”

Hàn Di chợt máy động trong lòng, kéo ngay Tiểu Cầm lại gần hỏi:” Cô mơ thấy gì, nói nhanh lên...”

Tiểu Cầm hình như bị hành động đột ngột này của Hàn Di dọa sợ hết hồn, tiếng cười khúc khích đột nhiên ngừng bật, hai mắt lăm lăm nhìn Hàn Di nói:” Tôi không nhớ rõ, tôi chỉ nhớ mình mơ thấy chị dâu, còn có cả bà nội...”

Hàn Di nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Tiểu Cầm, sắc mặt Tiểu Cầm mặc dù có chút si ngốc, nhưng đôi mắt của cô ta lại vô cùng trong suốt, Hàn Di không khỏi trút một hơi nhẹ nhõm, nói:” Tốt rồi, cô mau quay về đi, đừng để người khác phát hiện, nếu không tên cặn bã sẽ chạy trốn.”

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Mất Tích

Hàn Di vừa xoay người mở cửa, vừa âm thầm nghĩ ngợi lời của Tiểu Cầm.

Ngưu Tam gia vụ oan cho Lữ Minh Dương khoan hãy nói, nhưng chuyện Tiểu Cầm đêm qua mơ thấy Lưu Thúy Hoa, tựa hồ có thể khẳng định kẻ sát hại Ngưu Nhị Xuyên rất có thể chính là Lưu Thúy Hoa. Có lẽ Tiểu Cầm đêm qua không phải là đang mơ, mà là thật sự nhìn thấy thi thể của Lưu Thúy Hoa hoặc là quỷ hồn của ả cũng không chừng.

Cái đó hoàn toàn phù hợp với suy đoán của mình và Lữ Minh Dương.

Nhưng vẫn còn một điểm, chính là Tiểu Cầm nói cô ta ngoại trừ năm “mơ” thấy Lưu Thúy Hoa, còn “mơ” thấy bà nội, đây lại là chuyện gì đây?

Hàn Di vừa trầm tư, vừa nhẹ nhàng kéo cửa ra. Cánh cửa gỗ cũ kỹ khẽ phát ra âm thanh cọt kẹt, đúng lúc đó, Hàn Di bất chợt cảm thấy từ ngoài cửa truyền đến một hơi lạnh rét căm căm.

Đây không phải là một cơn gió lạnh bình thường, mà là hơi lạnh của thứ âm khí đậm đặc, là dấu hiệu cảnh báo có ác linh tồn tại.

Hàn Di ngay lập tức cảnh giác. Cô xoay người chặn Tiểu Cầm đang sắp bước ra khỏi cửa lại, một tay đã âm thầm nắm chặt tiểu nỏ, cẩn thận cảm ứng bốn phía.

Trong sân nhà là một khoảng không tĩnh lặng, dấu chân trên mặt tuyết đã phủ thêm một tầng tuyết đọng mỏng manh, tất cả chỉ còn là một màu tuyết trắng sạch sẽ. Nhưng trong ánh tuyết quang nơi đây dường như vẫn còn thiếu chút gì đó.

Hàn Di cau mày thật chặt, chợt hiểu ra tuyết đọng trên mặt đất nơi đây đã thiếu mất một nguồn sáng, nguồn sáng đó chính là ánh sáng phát ra từ ngọn nến ở trong linh đường.

Ánh nến trong linh đường nhất định không thể bị dập tắt, ánh nến đó chính là dùng để dẫn đường cho linh hồn, mà mới rồi lúc mình ở đó, cây nến đó vẫn còn rất dài, không thể nào chỉ trong một thời gian ngắn mà cháy hết, hơn nữa hiện tại không hề có gió. Chẳng lẽ trong đó đã xảy ra chuyện gì, làm tắt nến sao?

Hàn Di quay đầu thấp giọng nói với Tiểu Cầm:” Cạn bã tới, cô trốn ở trong này, không được qua đó.”

Tiểu Cầm nhất thời hoảng sợ gật đầu một cái.

Hàn Di nhẹ nhàng cất bước đi ra khỏi phòng.

Căn phòng chính vẫn tĩnh lặng vô cùng, cũng không có bất kỳ thanh âm bất thường nào truyền ra, ngoài sân nhà ánh tuyết quang ảm đạm, làm cho bên trong căn phòng càng trở nên tối tăm hơn.

Hàn Di cẩn thận bước đi từng bước nhỏ, cố gắng nghiêng người ra ngoài sân, có ý muốn liếc nhìn tình hình trong căn phòng chính.

Từ góc độ này, Hàn Di nhìn xuyên qua cửa gian nhà chính thấy những người gác linh đường đều ngủ say trên mặt đất, bọn họ vẫn như cũ ngã trái ngã phải tựa vào nhau, vẫn hoàn toàn ngủ say chứ không hề có bất cứ hành động khác thường gì, nhưng trên linh sà dường như lại thiếu mất thứ gì...

Trên linh sàan thế nhưng lại không có thi thể của Ngưu Nhị Xuyên!

Hàn Di nhất thời thót tim, thi thể Ngưu Nhị Xuyên sao lại không thấy. Mới vừa rồi rõ ràng gã còn nằm ở trên linh sàan, mà mình ở cách vách cũng không nghe thấy bất cứ động tĩnh gì, nhưng thi thể của gã vậy mà đột nhiên biến mất.

Hàn Di cau mày thật chặt, nhẹ nhàng cất bước lại gần linh đường, trước đó cô cảnh giác dừng lại ở cửa một chút, sau đó mới nhẹ nhàng đốt sáng cây nến trước linh sàan. Trong linh đường ngoại trừ cây nến bị thổi tắt, cũng không có chỗ nào khác với ban nãy, mà trên mặt tuyết ở bên ngoài sân cũng không có bất cứ dấu chân nào mới để lại, đêm này khiến cho cô không khỏi liên tưởng đến sự biến mất của thi thể Lưu Thúy Hoa.

Nhưng so với lúc ở khe núi đầu thôn đông thì lần này có điểm khác biệt, đó là nơi này có một cỗ âm khí nhàn nhạt, chỗ này đã xuất hiện ác linh.

Hàn Di khẽ cau mày, cẩn thận cảm ứng khí tức ác linh này. Cỗ khí tức này cũng không tính là cường đại, phải, đó chẳng qua là khí tức của một ác linh bình thường mà thôi, vậy ác linh này rốt cục là ai đây? Có thể nào là của chính Ngưu Nhị Xuyên? Có khi nào gã cũng giống như Lưu Thúy Hoa, linh hồn lần nữa nhập vào xác của mình mà sống lại?

Nhưng rốt cục gã rời khỏi căn phòng này như thế nào? Ngoài sân không có bất kỳ dấu chân nào, trong phòng chỉ có diện tích bao nhiêu đây, quét mắt một cái là có thể nhìn hết, căn bản không hề có chỗ nào cho người ta ẩn nấp.

Gã tuyệt đối không thể tan biến vào không khí!

Hàn Di cau mày thật chặt, trong lòng khẽ động, ngẩng đầu lên nóc phòng quan sát.

Đây là một căn phòng lợp ngói cũ kỹ, nhưng bởi vì đây là nhà một gian, nên dưới xà nhà là một vách tường ngăn cách, trên vách tường cũng không hề có dấu vết gì, bên kia vách tường chính là gian phòng của Tiểu Cầm.

Hàn Di không khỏi nhíu mày càng chắc hơn, nếu như thi thể Ngưu Nhị Xuyên muốn rời khỏi căn phòng này, như vậy trừ khả năng bay ra từ cửa chính, thì cũng chỉ còn có một khả năng. --- Gã vượt tường vào gian phòng cách vách.

Hàn Di cũng không suy nghĩ nhiều, cô tung người lên, khẽ chạm vào linh sần mượn lực, liền bay qua khỏi bức tường.

Gian phòng cách vách vẫn tối đen như cũ, ánh tuyết quang mờ lung lọt qua khung cửa sổ chỉ có thể khiến cho người ta đại khái phân biệt được một vài vật dụng to lớn trong phòng, nhưng trong phòng hoàn toàn không có gì khác thường, không có dấu vết có vật thể chuyển động.

Hàn Di xác định một chỗ trống ở trong phòng, nhẹ nhàng nhảy xuống, lại cảnh giác quan sát khắp phòng một lần nữa. Trong phòng hoàn toàn không có gì khác biệt với lúc mình rời đi, không nhiều thêm vật gì, cũng không thiếu mất vật gì – Tiểu Cầm vẫn như cũ ở bên cạnh cánh cửa, cúi đầu thật sâu vào giữa hai đầu gối.

Chẳng lẽ mình đã đoán sai?

Hàn Di nhẹ nhàng tiến tới trước hai bước, vồ nhẹ vào đầu vai Tiểu Cầm.

Tiểu Cầm đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt trừng đến thật to. Cô ta nhìn thấy là Hàn Di, thì chột nhếch miệng nở nụ cười the thé, nói:” Anh tôi...”

Hàn Di nhất thời cả kinh, đột nhiên xoay người lại nhìn, nhưng sau lưng cũng không có người. Cô thoáng thở phào nhẹ nhõm, cau mày lần nữa nhìn về phía Tiểu Cầm.

“ Anh tôi lại còn sống... He he... “ Tiểu Cầm vừa lảm nhảm vừa cười the thé.

Hàn Di nhíu mày thật chặt, chẳng lẽ Ngưu Nhị Xuyên thật sự đã bay vào gian phòng này?

“ Anh cô ở đâu rồi?” Hàn Di thấp giọng hỏi Tiểu Cầm.

Tiểu Cầm chột đời lại một vẻ mặt đau thương, nói:” Ca ca không để ý tới tôi, ca, ca đi, không để ý tới tôi...”

Hàn Di nhất thời bung chân ngay lập tức vọt ra khỏi phòng.

Ngoài sân từ lâu đã không còn bóng dáng của Ngưu Nhị Xuyên, vẫn là mặt tuyết sạch sẽ, như cũ không có bất kỳ dấu chân nào.

Hàn Di nhíu mày thật chặt, nhìn xuống dưới chân. Đây là vị trí duy nhất dưới mái hiên không bị tuyết đọng, đối diện ngay vách tường phía đông của sân nhà. Rất có thể Ngưu Nhị Xuyên thông qua một điểm này mà nhảy ra ngoài sân nên không lưu lại dấu chân nào.

Hàn Di từ mái hiên chạy nhanh tới bức tường phía đông, bức tường cũng không cao, Hàn Di tung người bay lên, đập lên vách tường hai cái mượn lực liền có thể nhảy qua.

Bên ngoài sân là một khu đất trống nho nhỏ, trên mặt đất có một hàng dấu chân thật sâu, sải chân rất rộng, nhìn kích thước dấu chân tựa hồ chính là của Ngưu Nhị Xuyên lưu lại.

Dấu chân đi thẳng về hướng tây, mà theo hướng đó chỉ có một căn nhà, chính là căn nhà của Ngưu Tam gia cho mình và Lữ Minh Dương tá túc, mà lúc này Lữ Minh Dương còn đang ở đó tĩnh tọa.

Hàn Di liền không chần chờ, lập tức thi triển toàn bộ thân pháp, phóng về nhà.

Dấu chân không hề đi theo đường lớn vòng ra trước cửa, mà trực tiếp vượt tường vào nhà. Hàn Di lần theo dấu chân cũng trèo tường mà vào, trong sân nhà hoàn toàn yên tĩnh, cũng không thấy bóng dáng Ngưu Nhị Xuyên, ánh lửa trong phòng đã sắp lụi tàn, nhưng bên cạnh đống lửa lại không hề có thân ảnh Lữ Minh Dương.

Trái tim Hàn Di lúc này như treo ngược, cô quét mắt khắp sân. Trong sân có một loạt dấu chân hỗn loạn, nhìn xem thì dường như Lữ Minh Dương đã phát hiện ra cương thi Ngưu Nhị Xuyên, thậm chí còn đánh một trận ở chỗ này. Dấu chân kéo dài đến tận vách tường phía đông mới biến mất, chẳng lẽ bọn họ đã nhảy tường ra ngoài?

Hàn Di siết chặt thêm một chút dây tiểu nỏ nắm trong tay, lần nữa tung người lên, thân hình lần nữa nhẹ nhàng bay qua khỏi vách tường.

Dấu chân bên ngoài vách tường tiếp tục chạy về hướng đông, bất quá lần này có đến hai loại dấu chân, một loại là dấu giày vải may tay, hẳn là của Ngưu Nhị Xuyên, mà loại còn lại chính là giày quân đội vừa thô vừa nặng, dĩ nhiên là của Lữ Minh Dương rồi.

Hàn Di không khỏi thở phào nhẹ nhõm, xem ra Lữ Minh Dương không có chuyện gì, chắc là hẳn chỉ đuổi theo Ngưu Nhị Xuyên thôi.

Nhưng cô cũng không hề trì hoãn cước bộ, vẫn như cũ lần theo dấu chân đuổi theo.

Phương hướng dấu chân tiến tới chính là bãi tha ma ở đông thôn, Hàn Di khẽ nhíu mày, đối với cái bãi tha ma này, trong lòng cô không khỏi có một chút chán ghét, dù sao sáng sớm hôm nay cũng vừa chạm trán cương thi Lưu Thúy Hoa ở nơi này.

Nhưng dấu chân tựa hồ cũng không dừng lại ở bãi tha ma, mà vẫn như cũ đi tiếp về sườn núi phía đông. Trái tim Hàn Di không khỏi lần nữa lại treo ngược lên. Chẳng lẽ dấu chân này đang chạy về phía khe núi ở sau sườn núi phía đông? Thi thể Lưu Thúy Hoa chính là biến mất một cách thần bí ở chỗ này.

Vượt qua sườn núi, quả nhiên dấu chân chạy về phía khe núi kia.

Hàn Di không khỏi khẩn trương trong lòng, lần nữa gia tăng tốc độ, lúc này cô giống như một cái bóng màu đỏ, lao vọt tới khe núi.

Từ xa nhìn lại, dấu chân đột nhiên biến mất, ngay tại bên cạnh khối đá lớn mà Lữ Minh Dương dùng để đề chặt thi thể Lưu Thúy Hoa.

Hàn Di không khỏi dừng lại, trái tim đã treo ngược, tiểu nỏ trong tay cũng bị siết thật chặt. Quý dị, đúng thật là quý dị, hai cỗ thi thể đều đột nhiên biến mất không thể giải thích được ở chỗ này, càng khiến cho cô không thể tin được đó là dấu chân của Lữ Minh Dương vậy mà cũng biến mất ở ngay bên cạnh tảng đá đó.

Hàn Di nuốt khan một ngụm nước miếng, chậm rãi di chuyển về phía tảng đá kia, cô cảm giác mồ hôi lạnh đã thấm ướt lòng bàn tay, từ trước đến nay, tình huống này chưa từng xảy ra.

Tuyết dưới chân phát ra những tiếng kêu kin kít nho nhỏ, nhưng trong màn đêm yên tĩnh lại nghe hết sức chói tai, Hàn Di cũng rõ ràng nghe được hơi thở của mình lúc này rất nặng nhọc, ngay cả tiếng tim đập liên hồi cũng nghe thấy rõ ràng.

Thời điểm sợ hãi nhất cũng không phải là lúc đối mặt với ác linh, mà là biết xung quanh rõ ràng có ác linh tồn tại, nhưng lại không nhìn thấy nó ở chỗ nào.

Nhưng còn một điểm khiến cho Hàn Di phân tâm chính là tung tích của Lữ Minh Dương.

Đến tột cùng hắn đã biến đi đâu, làm thế nào mà hắn cũng đột nhiên biến mất như vậy? Chẳng lẽ hắn cũng giống Ngưu Nhị Xuyên, biến thành cương thi?

Hoặc là “Y” đã phát hiện ra Lữ Minh Dương, nên bắt đi luôn?

Hàn Di cau mày thật chặt, nhưng trong lòng không khỏi có chút hồi hận, lúc này mình đi đến nhà Ngưu Nhị Xuyên, phải dẫn Lữ Minh Dương theo cùng mới đúng.

Còn nữa, đáng lẽ mình không nên dấu diếm Lữ Minh Dương điều gì, nếu như sớm nói với hắn về chuyện của “Y”, có lẽ hiện tại Lữ Minh Dương cũng sẽ không gặp phải bất trắc...

Băng qua một khối đá núi khổng lồ, khóe mắt Hàn Di chợt liếc thấy một bóng người gục trên mặt đất bên cạnh một tảng đá, không nhúc nhích, tựa hồ toàn thân đều không có sinh khí. Nhìn trang phục kia chẳng phải chính là Lữ Minh Dương đó sao?

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Vợ Chồng Cương Thi

Hàn Di chợt thấp thỏm trong lòng, Lữ Minh Dương gục bên dưới tảng đá, giống như một thi thể không có chút sinh khí nào, hoàn toàn bất động.

Chẳng lẽ hắn đã...

Hàn Di không khỏi bước chậm lại, nhưng “thi thể” Lữ Minh Dương bất chợt chuyển động.

Nhưng hắn chỉ thoáng ngẩng nhẹ cái đầu lên, mắt nhìn Hàn Di, khẽ ra dấu im lặng.

Trong lòng Hàn Di thoáng buông lỏng một chút, hắn vẫn chưa chết. Hắn bò rạp dưới đất chẳng lẽ vì muốn ăn thân? Chẳng lẽ hắn đang giám sát thứ gì?

Hàn Di nhẹ nhàng di chuyển cước bộ đến bên Lữ Minh Dương đang nằm phục sau tảng đá, đưa mắt nhìn theo hướng quan sát của Lữ Minh Dương, chỉ thấy phía trước chính là tảng đá lớn mà hắn đã dùng để đè lên người Lưu Thúy Hoa, mà phía sau tảng đá đó xa xa một khoảng cũng là vách núi, một bụi dây leo khô héo vắt vẻo trên đó, dọc theo vách núi đó chính là cái hẻm núi kia, nhìn hết tầm mắt...

Thế nhưng lại không có gì cả a.

Hàn Di nhíu mày thật chặt, cúi thấp người cẩn thận quan sát lại lần nữa, lần này rất cục có phát hiện. Trên mặt tuyết ở nơi đó có một hàng dấu chân rất nông, bởi vì vấn đề thị giác, nên phải cúi thấp người mới có thể loáng thoáng nhìn ra.

Đó là một hàng dấu chân nho nhỏ, chính là dấu chân của một đứa trẻ mà đêm hôm đó bọn họ đã nhìn thấy.

Dấu chân kia từ chỗ tảng đá lớn đi thẳng ra ngoài, dọc theo hẻm núi tiến về phía bắc, cho đến khi biến mất ở cuối tầm mắt.

“ Người phát hiện cái gì?” Hàn Di hạ thấp giọng nói.

Lữ Minh Dương khẽ lắc đầu, ánh mắt vẫn như cũ nhìn về phía điểm cuối cùng của dấu chân, nói:” Có thể lát nữa nó sẽ trở về.”

“ Nó nào?” Hàn Di nuốt khan một ngụm nước miếng, nói.

“ Không biết.” Lữ Minh Dương cười khở lắc đầu, thấp giọng nói:” Mới vừa rồi tôi đuổi theo thi thể Ngưu Nhị Xuyên đến đây, thấy gã đang chạy thì đột nhiên ngừng lại.”

Ánh mắt Lữ Minh Dương có chút mê hoặc nói:” Sau đó chợt thấy có một người thân thể thấp thấp từ hẻm núi chạy tới, chỉ trong chớp mắt thì đã vừa khiêng thi thể Ngưu Nhị Xuyên lên vừa chạy vòng trở lại... Quá nhanh, căn bản tôi chẳng thấy rõ là thứ gì...”

Hai hàng chân mày của Hàn Di cau chặt lại, nếu như đến cả Lữ Minh Dương cũng không thấy rõ là thứ gì khiêng Ngưu Nhị Xuyên, như vậy hoàn toàn có thể suy ra tốc độ của thứ kia. Tốc độ của mình đã có thể coi là tương đối nhanh, nhưng trong hoàn cảnh ánh sáng thế này cũng tuyệt đối không thể đạt tới loại hiệu quả đó. Huống chi thứ kia còn khiêng thi thể Ngưu Nhị Xuyên?

Dấu chân rất nông trên đất kia tựa hồ đã nói rõ vấn đề, thử nghĩ trong tình huống trên lưng cũng một người nặng như vậy, cộng thêm bàn chân lại nhỏ nhắn, thế thì nó phải chịu bao nhiêu áp lực? Nhưng mà dấu chân lại cạn như vậy...

“ Đi, đuổi theo xem một chút.” Hàn Di cau mày thấp giọng nói.

“ Á, tôi thấy hay là bỏ đi, tôi thấy thứ này chắc không kém quý mầu kia bao nhiêu đâu.” Lữ Minh Dương cười miễn cưỡng một cái thần nhiên nói.

Hàn Di liếc nhìn Lữ Minh Dương, lời của hắn đúng là không sai, hiện tại chỉ dựa vào hai người, e rằng đúng thật là không phải đối thủ của cái người thấp bé kia, huống chi rất có thể nó còn có thủ hạ là hai con cương thi --- vợ chồng Ngưu Nhị Xuyên và Lưu Thúy Hoa.

Nhưng cũng không thể khoan tay đứng nhìn như vậy, nếu như nó không trở lại, thì phải dùng biện pháp gì? Chẳng phải là đã mất đi một cơ hội để làm sáng tỏ mọi bí ẩn của vụ án cương thi ở Vọng Thủy thôn này hay sao?

Trong lúc đang do dự, phía cuối hẻm núi kia bất chợt truyền đến thanh âm kin kít của bước chân đạp lên mặt tuyết, trong lòng Hàn Di chợt căng thẳng, vội vàng cúi thấp người xuống bên cạnh Lữ Minh Dương, đôi mắt nhìn chăm chú về phía điểm cuối của hẻm núi.

Dưới ánh sáng mờ lung, điểm cuối hẻm núi thấp thoáng một, không phải hai thân ảnh, ở phía trước là thân ảnh có chút cao lớn, còn thân ảnh phía sau thì hơi thấp một chút, bọn họ từ hẻm núi đi tới, cước bộ cũng là bước thật lớn, các khớp xương tứ chi tựa hồ vô cùng khô cứng, tư thế bước đi thành ra cực kỳ quỷ dị.

Đó là cương thi, chính là cương thi Ngưu Nhị Xuyên và Lưu Thúy Hoa!

Hàn Di siết chặt tiểu nỏ đang cầm trong tay, tay còn lại rút từ trong ngực ra một tấm phù chú, khẽ cắm vào đầu mũi tên, Lữ Minh Dương cũng đã thủ sẵn một mũi nỏ tiễn, chăm chú nhìn chăm chăm hai con cương thi đang từng bước một tiến tới.

Tuyết đúng là vô cùng lạnh giá, nhưng trên trán hai người thì lại bắt đầu xuất hiện lấm tấm những giọt mồ hôi. Hàn Di thấp giọng niệm những câu chú ngữ mà Lữ Minh Dương nghe chẳng hiểu gì, cặp mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào đôi cương thi càng lúc càng gần.

Bọn họ đã đi đến bên cạnh khối đá lớn kia, đột ngột dừng lại. Dưới ánh tuyết quang mờ ảo, sắc mặt bọn họ trắng bệch, hai tròng mắt phát sáng, mặt mũi thì cực kỳ ngốc trệ, không có một chút biểu cảm nào đứng thẳng chỗ đó, không còn nhúc nhích.

Lữ Minh Dương nuốt một ngụm nước bọt, tình cảnh trước mắt hiện ra vô cùng cùng quý dị, trên cổ Ngưu Nhị Xuyên rõ ràng có dấu răng, hai bên huyết thái dương của Lưu Thúy Hoa là một cái động đen nhánh, cái lỗ đó chính là do nỏ tiễn đã đào ra...

Lữ Minh Dương và Hàn Di trao đổi ánh mắt, ổn định hơi thở, núp đằng sau tảng đá lớn, đang hy vọng không bị hai cỗ cương thi kia phát hiện, đang hy vọng cái chú ngữ dài dằng dặc trong miệng Hàn Di kết thúc nhanh một chút.

Nhưng Ngưu Nhị Xuyên và Lưu Thúy Hoa đột nhiên nhảy lên, xoay người trên không trung, hướng về nơi hai người đang ẩn thân phóng mắt nhìn qua.

Lữ Minh Dương lẽ nào chần chờ, lập tức lắc mình từ sau tảng đá nhảy người lên, nhanh chóng phóng về hướng hẻm núi, cùng lúc đó, nỏ tiễn trong tay đã bắn ra.

Nỏ tiễn giống như phi đao xé gió lướt đi trong không trung, chớp mắt đã cắm trúng mi tâm Lưu Thúy Hoa. Buổi sáng lớp da nơi đó đã bị Lữ Minh Dương phá nát, mi tâm Lưu Thúy Hoa đã lộ ra xương trắng.

Điểm yếu nhất của xương đầu chính là huyết thái dương và mi tâm, xương chỉ dày có mấy li, một âm thanh trầm muộn, nỏ tiễn của Lữ Minh Dương đã phá thủng mi tâm Lưu Thúy Hoa, nhưng nỏ tiễn lại không có đâm sâu vào, mà là rung nhẹ một cái, rồi rơi xuống mặt đất.

Lưu Thúy Hoa và Ngưu Nhị Xuyên nhất thời tức giận, đột nhiên há to miệng, xoay về phía Lữ Minh Dương làm ra bộ mặt cực hung ác, mặc dù không có thanh âm phát ra, nhưng cũng đủ làm cho người ta khiếp đảm.

Bọn họ lập tức tung chân đuổi theo hướng Lữ Minh Dương, mỗi một bước chân đạp xuống mặt tuyết đều giống như dùng búa tạ đập xuống, tuyết đọng trên mặt đất văng tung tóe, da thịt bọn họ cứng như sắt, nhưng tốc độ lại không chậm chút nào, rất nhanh lao tới Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương lại rút ra thêm một mũi nỏ tiễn, nhưng còn chưa kịp ngắm chuẩn, thì bộ đôi Lưu Thúy Hoa - Ngưu Nhị Xuyên đã áp tới gần. Lữ Minh Dương khẩn cấp lắc người, quay về hướng ngược lại với hẻm núi mà chạy, khóe mắt của hắn đã liếc thấy Hàn Di chuẩn bị xong rồi, đang giương tiểu nỏ ngắm bắn hai cỗ cương thi sau lưng mình.

Tính toán ước lượng khoảng cách, Lữ Minh Dương khi chạy đến điểm cách Hàn Di không xa, bất chợt cúi thấp người lặn một vòng, tránh sang một bên, Hàn Di cùng lúc lấy nỏ, một mũi nỏ tiễn màu bạc kéo theo một vệt vàng nhạt, nhanh chóng bắn ra, trực tiếp bắn vào mi tâm Ngưu Nhị Xuyên.

Ngưu Nhị Xuyên bất ngờ ngã xuống đất, Lưu Thúy Hoa ở phía sau gã nhất thời tránh không kịp, đôi chân cứng như sắt đạp mạnh lên thân thể Ngưu Nhị Xuyên, cũng lập tức ngã nhào.

Lữ Minh Dương từ dưới đất bò dậy, thở dài một hơi, lần này mặc dù là hai, nhưng bất quá so với ban ngày đấu với một mình Lưu Thúc Hoa còn muốn dễ dàng hơn một chút. Tất nhiên, kết quả này chủ yếu là do Hàn Di đã kịp niệm chú ngữ trước đó, làm tốt công tác chuẩn bị.

Lữ Minh Dương xoay người lại nhìn về phía Hàn Di, Hàn Di cũng đã từ dưới đất đứng thẳng người lên, nhưng cô lại lấy từ trong người ra thêm một tấm phù chú, lần nữa niệm chú ngữ.

Lữ Minh Dương khẽ nhíu mi tâm, đột nhiên xoay người lại, chỉ thấy Lưu Thúc Hoa đang nằm trên mặt đất đang từ từ đứng dậy.

Tư thế của ả rất quý dị, giống như có người đang dùng một sợi dây thừng vô hình ở phía sau lưng kéo ả lên vậy, đột nhiên thân hình của ả giật lùi ra sau, chớp mắt đã đứng thẳng người lên rồi.

Ả trợn mắt hung ác nhìn Lữ Minh Dương, há to miệng làm ra bộ dáng đe dọa, sau đó đột nhiên xoay người, trực tiếp đánh thẳng về phía Hàn Di.

Hàn Di đang niệm chú ngữ, làm sao có thể ngừng lại? Lữ Minh Dương phi thân phóng tới, trong không trung tung một cước vào vai Lưu Thúc Hoa, cố gắng đá ả ngã xuống đất. Nhưng thật là hãn không thể ngờ được thân thể Lưu Thúc Hoa lại giống như một cục gỗ chôn xuống đất, bị đá trúng mà chỉ lắc lư một cái, chẳng những không ngã, mà cả người vẫn tiến tới không chút nào trì hoãn.

Ngược lại Lữ Minh Dương thì bị bắn ngược trở về, lập tức té lộn cù mèò trên mặt đất.

Lữ Minh Dương lập tức lăn một vòng, đề phòng Lưu Thúc Hoa truy kích trở lại, nhưng Lưu Thúc Hoa căn bản liếc hãn cũng chẳng thèm, cước bộ vẫn như cũ phóng tới chỗ Hàn Di. Một bước, hai bước, những bước chân cực rộng khiến cho khoảng cách chớp mắt bị rút xuống.

Lữ Minh Dương trong lòng cả kinh, cũng không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức đưa tay vào trong ngực lấy ra khẩu súng lục mà Hàn Di đưa cho, nhanh chóng mở chốt bảo hiểm, ngay cả ngắm cũng không ngắm mà cứ sẵn tay hướng về phía Lưu Thúc Hoa bóp cò.

Một tiếng súng trầm muện vang vọng trong sơn cốc, ngay sau ót Lưu Thúc Hoa bốc lên một làn khói nhẹ, thân thể của ả đột ngột ngừng lại, giống như một món đồ chơi lên dây cót đã nhả hết dây, thân hình lập tức bất động.

Lữ Minh Dương thở phào một cái, từ dưới đất bò dậy, nhưng hẳn còn chưa đứng vững, thì Lưu Thúc Hoa đã bất ngờ nhảy lên, trên không trung xoay người lại, phi thân lao tới Lữ Minh Dương.

Lần này Lữ Minh Dương vậy mà trấn định hơn trước, không hề hoảng hốt vội vàng mà ung dung nâng súng bắn tiếp một phát, một phát này bắn trúng chính là vị trí trái tim Lưu Thúc Hoa, thân thể ả đang ở giữa không trung bị lực trùng kích khổng lồ của đầu đạn nhất thời ngã xuống, ngã xuống rất mạnh.

Lữ Minh Dương nhảy qua một bước, đưa súng nhắm ngay ót Lưu Thúc Hoa, nhìn chăm chăm khuôn mặt hung ác đang vặn vẹo của Lưu Thúc Hoa, chỉ cần ả có dấu hiệu tiếp tục bò dậy, lập tức sẽ bồi thêm một phát.

Tiểu nô trên tay Hàn Di cũng đã ngắm chuẩn mi tâm Lưu Thúc Hoa, cô nhìn Lữ Minh Dương khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng lấy nỏ, nỏ tiến vụt bắn ra, lập tức xuyên qua mi tâm Lưu Thúc Hoa.

Lưu Thúc Hoa nhất thời mất hết sinh cơ, nằm bất động trên mặt đất, lúc này hai người mới thực sự thở phào nhẹ nhõm. Hàn Di liếc nhìn Lữ Minh Dương một cái, thản nhiên nói:” E là tiếng súng đã kinh động người trong thôn, nhanh nhanh đem bọn họ đốt hết đi.”

Lữ Minh Dương cười khố, không cần phải nói loại hoạt động này đương nhiên là mình làm rồi. Hắn thở dài một tiếng, đưa tay kéo thi thể Lưu Thúc Hoa và Ngưu Nhị Xuyên vào chung một chỗ, sau đó từ trong người lấy ra chiếc bật lửa, đang chuẩn bị đánh lửa, chợt thấy một thân ảnh lao thẳng về phía mình...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Thịt Nướng

Đó là một cái bóng di chuyển cực nhanh, tốc độ nhanh đến nỗi khiến người ta không thể thấy rõ tướng mạo, chỉ có thể mơ hồ nhận biết vóc dáng của nó không cao, hình như còn chưa tới một thước rưỡi, giống như quỷ my chỉ chớp mắt một cái đã đến trước mặt.

Lữ Minh Dương kinh hãi trong lòng, hóc-môn tuyến thượng thận kích thích mãnh liệt, hấn tung người nhảy về phía sau, không ngờ thân thể bay đi với một vận tốc mà bình thường tuyệt đối không thể đạt tới, chớp mắt bần ngược về phía sau.

Nhưng rốt cục tốc độ của hấn vẫn không thể nhanh hơn thân ảnh quỷ my của đứa trẻ kia, thân ảnh nó đuổi theo Lữ Minh Dương như hình với bóng, Lữ Minh Dương đột nhiên cảm thấy đầu vai truyền tới một lực tác động mạnh, thân hình giữa không trung không khỏi chao đảo một trận, lập tức nhắm hướng mặt đất lao xuống.

Thật may là nơi Lữ Minh Dương rơi xuống lại rất gần chỗ Hàn Di, cô dịch chuyển cước bộ về phía trước, đưa tay ra liền tiếp được Lữ Minh Dương, nhưng trên người Lữ Minh Dương lại truyền đến một lực lượng trùng kích khổng lồ khiến cho bộ pháp của Hàn Di mất đi thăng bằng, nhất thời hai người cuốn lấy nhau ngã xuống đất, lăn liên tục mấy vòng trên mặt tuyết dày, đến lúc đó mới có thể ổn định lại thân hình.

Lộn đi mấy vòng để tiêu trừ lực trùng kích không lồ, Hàn Di thuận thế rút ra thanh tiểu nỏ, vừa nhanh chóng kéo dây lắp tên, vừa cảnh giác quét mắt dò xét.

Nhưng trước mắt lại không có gì cả.

Không có thân ảnh thấp lùn quý dị kia, thậm chí ngay cả thi thể vợ chồng Ngưu Nhị Xuyên – Lưu Thúy Hoa bị chế phục cũng đã thất tung.

Từ đầu vai Lữ Minh Dương truyền tới từng trận tê dại và lạnh buốt nhưng hắn vẫn cố nén cảm giác đau đớn, cắn răng nhặt lấy khẩu súng rơi gần đó, cau mày thật chặt quét mắt dò xét xung quanh. Xung quanh đã khôi phục sự tĩnh lặng, ngoại trừ dấu chân hỗn loạn trên mặt đất, đó slà thứ duy nhất chứng minh mới vừa rồi đã xảy ra một phen đại chiến.

Lữ Minh Dương và Hàn Di liếc mắt nhìn nhau một cái, hiện tượng quý dị trước mắt này đến tột cùng là chuyện gì? Thân hình thấp bé vừa rồi có khả năng là ai, hoặc là loại ác linh gì?

Nhìn dấu chân, đoán chừng nó ắt phải là một đứa trẻ chừng mười tuổi, nhưng một chưởng mà nó đánh vào đầu vai Lữ Minh Dương, lực lượng lại lớn đến kinh người, chứng minh năng lượng của nó phải cực kỳ cường đại. Nhưng dấu chân trên mặt tuyết kia nên giải thích như thế nào mới đúng đây? Phải biết quỷ hồn tuyệt đối sẽ không thể nào lưu lại dấu chân nhé.

Chẳng lẽ nó cũng là một cỗ cương thi?

Nếu nói nó cùng phe với Ngưu Nhị Xuyên và Lưu Thúy Hoa, thì tại sao nó lại bỏ qua cho hai người bọn mình? Phải biết bằng vào năng lực của nó nếu muốn diệt gọn hai người mình, thì đơn giản chính là chuyện dễ như trở bàn tay.

Lữ Minh Dương và Hàn Di lồm cồm từ trên mặt tuyết bò dậy. Cất súng lục trở vào trong ngực, Lữ Minh Dương đưa tay vuốt lên đầu vai trái đã tê

dại không còn một tia tri giác, lúc tay chạm vào thì lập tức cảm nhận được một trận hàn khí âm trầm, đây tuyệt đối là khí tức ác linh lưu lại. Hãn căn rằng dùng sức bóp mạnh mấy cái, nhất thời đau đến nhe răng toác miệng, bất quá trong lòng hãn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, xương cốt không có bị gãy, cái này là do mới vừa rồi thân thể đã cấp tốc bay lùi về phía sau, vô tình tiêu trừ bớt không ít lực đạo, nếu không đoán chừng thương tích sẽ nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Nhưng điều này cũng rõ ràng cho thấy lực đạo của tiểu quỷ kia cường đại đến cỡ nào. Lữ Minh Dương không khỏi âm thầm thở dài một tiếng, nhìn Hàn Di bên cạnh một cái. Cô cũng không có bị thương tích gì, nhưng lực trùng kích khổng lồ đó cũng khiến cho cô cảm thấy lồng ngực nặng nề, hít thở khó khăn.

Hàn Di hít một hơi thật sâu, điều chỉnh hô hấp lại một cái, miễn cưỡng cất bước đi về phía trước.

Trên mặt tuyết vẫn còn bốc lên mùi xăng nồng nặc, nhưng hai cỗ cương thi tấm xăng thì đã không còn bóng dáng, hai mũi nổ tiễn màu bạc dùng để chế phục cương thi thì lại bị ném ở trên mặt tuyết.

Hàn Di nhặt nổ tiễn lên, liếc mắt nhìn phù chú đã bị bôi bẩn trên đó, nhíu mày thật chặt.

Thân ảnh thấp nhỏ này tuyệt đối hiểu được cách hủy đi phù chú khắc chế cương thi, xem ra nó tuyệt đối không đơn giản. Nhưng còn một điểm làm cô nghi hoặc chính là, nó cũng không phải là địch nhân kinh khủng mà mình vốn đã dự đoán, nó cũng không phải cỗ cương thi trong truyền thuyết – Ngưu Cương Thi...

Hàn Di xoay đầu lại, thì thấy Lữ Minh Dương đang dùng một tay đỡ lấy vai trái, con mắt chăm chú nhìn chăm chăm xuống đất, nơi đó có một hàng dài dấu chân rất nông, phương hướng chính là vị trí thôn trang...

Hai người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng không khỏi lo lắng. Hai cổ cương thi cùng một sinh vật quý dị cường đại, chạy vào trong thôn trang đang mê ngủ, vậy sẽ phát sinh tình huống kinh khủng đến mức nào?

Lữ Minh Dương và Hàn Di cùng gật đầu, cất bước đuổi theo hàng dấu chân cận kia, chạy về hướng thôn trang.

Lớp tuyết đọng dày cộp bình thường cũng không tính là gì, nhưng hiện tại hai người bị dính đòn nghiêm trọng, trong lúc nhất thời hô hấp vẫn chưa ổn định, đi lại lập tức trở nên khó khăn hơn nhiều. Hai người tận lực truy theo dấu chân, khó khăn vượt qua sườn núi, ở cuối sườn núi, loáng thoáng đã có thể nhìn thấy hình ảnh thôn trang.

Trong thôn đèn đuốc sáng trưng.

Lữ Minh Dương và Hàn Di không khỏi quay qua nhìn nhau một cái, chẳng lẽ mấy thôn dân mê ngủ của thôn trang đều đồng loạt tỉnh dậy? Chẳng lẽ hai tiếng súng vừa rồi đã đánh thức toàn bộ bọn họ?

Nếu quả thật chính là như vậy, đoán chừng không mất bao nhiêu thời gian, bọn họ sẽ chạy tới đây dò xét. Nhưng trước mắt còn có một chuyện kinh khủng, chính là thân ảnh quý dị kia đang công hai cổ thi thể phóng vào trong thôn, chẳng phải là hai bên nhất định sẽ đụng độ nhau sao?

Lữ Minh Dương và Hàn Di vội vàng tăng nhanh tốc độ, cẩn thận lần theo dấu chân cận kia mà đuổi.

Lướt qua bãi tha ma, xuyên qua một mảnh đất trống, thôn trang đã gần ngay trước mắt, đã có thể loáng thoáng nghe được âm thanh ồn ào huyền não trong thôn, bất quá trong thứ thanh âm ồn ào kia lại không hề có tiếng kêu la thảm thiết như dự đoán.

Lữ Minh Dương và Hàn Di liếc nhau một cái, hít sâu một hơi, theo dấu chân từ một con đường nhỏ mé đông tiến vào trong thôn, nhưng trong thôn

sớm đã loạn xạ dấu chân, không còn cách nào phân biệt dấu chân nho nhỏ đó rốt cục đã đi về phương nào.

Hai cỗ cương thi cùng với một sinh vật không biết là cương thi hay ác linh đã tiến vào thôn, điểm này tuyệt đối không thể nghi ngờ, hơn nữa hiện tại cơ hồ cả thôn đều đã tỉnh dậy, nếu như thôn dân và bọn chúng đụng độ nhau, như vậy... Hậu quả đúng là không dám tưởng tượng.

Lữ Minh Dương và Hàn Di đều treo ngược quả tim lên rồi, chột trong con hẻm nhỏ phía trước lóe lên một ánh lửa, tựa hồ đang hướng về phía bên này đi tới, Lữ Minh Dương và Hàn Di vội vàng lắc mình trốn ra phía sau một đám bụi rậm.

Quả nhiên là mấy thôn dân đang cầm đuốc đi về hướng này, bọn họ vừa đi vừa thét tên Ngưu Nhị Xuyên, xem ra bọn họ đã phát hiện Ngưu Nhị Xuyên không còn bên trong linh đường, lúc này mới phát động thôn dân cả thôn đi ra ngoài tìm “thi thể” đây.

Bọn họ dần dần đi xa, Lữ Minh Dương và Hàn Di thầm thở phào nhẹ nhõm, từ phía sau bụi rậm đi ra ngoài, rồi lại cảm thấy thật phiền, hiện tại toàn bộ dân trong thôn đều đi lại khắp nơi, dấu chân trên đất đã vô cùng hỗn loạn, vậy làm sao mới có thể tìm được hai cỗ cương thi kia cùng với thân ảnh thấp bé quý dị đó đây?

Lữ Minh Dương chột phập phồng hai cánh mũi, khóe miệng ẩn hiện một nụ cười nhàn nhạt.

Hàn Di nhìn hẩn một cái, cũng khẽ mỉm cười. Lưu Thúy Hoa và Ngưu Nhị Xuyên đều bị Lữ Minh Dương tấm xăng lên người, mặc dù trong đêm tuyết rơi rét buốt thế này mùi vị cũng sẽ trở nên rất nhạt, nhưng chỉ cần cần thận phân biệt, đây đúng là cách hữu hiệu để tìm bọn họ. Cô nhẹ nhàng theo sau Lữ Minh Dương, đi vào trong thôn.

Trong thôn sớm đã đèn đuốc sáng trưng, thỉnh thoảng có thể thấy ánh đuốc lập lòe, Lữ Minh Dương và Hàn Di cẩn thận dựa sát vào vách tường chậm rãi di chuyển bên trong thôn, tìm kiếm mùi vị nhàn nhạt của khí xăng.

Chợt một cơn gió nhẹ thổi qua, Lữ Minh Dương cau mày chắc lại, trong không khí vậy mà không còn chút mùi vị nào của xăng, ngược lại tràn ngập một mùi thơm thoang thoang của thịt nướng...

Hàn Di hiển nhiên cũng đã ngửi thấy cái mùi lạ này, nửa đêm canh ba nhà ai lại đi nướng thịt? Hơn nữa hiện tại cả thôn đều đang vội vàng tìm kiếm thi thể không cánh mà bay của Ngưu Nhị Xuyên kia, vậy thì người nào lại rảnh rỗi có tâm hồn ăn uống thế này?

Hai người liếc mắt nhìn nhau, mùi thơm của thịt nướng càng lúc càng nồng, loáng thoáng có thể xác định là từ giữa thôn trang truyền đến.

Trong này nhất định có cỗ quái.

Hai người tiếp tục cất bước, hướng phía giữa thôn đi tới.

Vượt qua một trang viện, xuyên qua con hẻm nhỏ đã thấy được ánh lửa hồng bập bùng, tựa hồ nơi đó đang tụ tập rất nhiều thôn dân. Lữ Minh Dương và Hàn Di sửa sang lại y phục, làm bộ như vô tình đi ngang qua.

Đó là một ngôi nhà lớn, Hàn Di biết nơi đó được gọi là nhà Tổ, đồng thời là nhà của Ngưu tam gia, cũng là tòa nhà hoành tráng nhất trong thôn. Giờ phút này mảnh đất trống nhỏ trước căn nhà tổ kia có hơn mấy mươi thôn dân tụ tập, trẻ có già có, nữ có nam có, có thể nói là gần như toàn bộ thôn dân đều tập trung ở chỗ này.

Ngưu Tam gia đang ngồi trên một cái ghế thái sư đặt ở bậc tam cấp trước nhà tổ, cái đầu trọc dưới ánh lửa tỏa ra một tầng hoa quang chói mắt, ánh lửa đỏ hồng soi rõ gương mặt tái nhợt của lão.

Ánh lửa là phát ra từ ngọn đuốc, nhưng trong mảnh đất trống lại còn có một ngọn lửa khác, đó là một ngọn lửa khổng lồ, phía trên ngọn lửa đó còn xiên một khối thịt bò cực lớn. Mà mùi thơm thịt nướng kia chính là từ nơi này lan tỏa ra đây.

Lữ Minh Dương quay đầu trao đổi ánh mắt với Hàn Di, tình hình trước mắt không khỏi khiến cho người ta nảy sinh nghi ngờ, đến tột cùng là nguyên nhân gì khiến cho toàn bộ thôn dân vô cớ tụ tập một chỗ, đêm hôm khuya khoắc đi đốt lửa nướng thịt? Hơn nữa thật trùng hợp chính là hiện tại mình lại đang dựa vào mùi khí xăng để tìm hai cỗ cương thi và thân ảnh thấp bé thần bí kia...

Giữa hai chuyện này đến tột cùng có sợi dây liên lạc nào không?

Lữ Minh Dương cau chặt hai đầu mày, lúc này bên cạnh đồng lửa đã có thôn dân thấy được thân ảnh hai người, vội vàng quay đầu nhìn qua.

Lữ Minh Dương ha ha một tiếng cười to, sau đó bước nhanh về phía đồng lửa, vừa đi vừa cười nói:” Là thịt nướng, chả trách sao tôi lại thấy thơm như vậy...”

Bọn họ lần lượt nhìn về phía hai người, từng người từng người đều có ánh mắt đờ đẫn, gương mặt thì không có gì thay đổi, tựa hồ thứ bọn họ nhìn thấy chẳng qua là hai luồng không khí vô hình mà thôi.

“ Ha ha, là hai đứa nhỏ thành phố đây mà.” Ngữ Tam gia bất âm bất dương cười khan một tiếng, nói:” Các người sao lại chạy đến đây?”

“ Là vì nghe mùi thịt nên tới được đó, ha ha.” Lữ Minh Dương cười lớn,” Tam gia, đây là chuyện gì, nửa đêm nướng thịt cũng không gọi tôi một tiếng.”

Ngữ Tam gia trừng mắt nhìn Lữ Minh Dương một cái, ánh lửa bắn ra từ đôi mắt của lão làm cho người ta không khỏi cảm thấy có chút gì đó quý

dị, lão nhàn nhạt thở dài một tiếng nói:” Trong thôn xảy ra chút chuyện, cũng không thể để mọi người nửa đêm đói bụng mà đi làm việc đúng không? Hai người các người mau trở về đi thôi.”

“ Đã xảy ra chuyện? Chuyện gì? Có muốn tôi hỗ trợ hay không?” Lữ Minh Dương làm bộ như quan tâm hỏi, nhưng trong lòng thì lại nâng cao cảnh giác, cước bộ trầm ổn hướng về phía đồng lửa tiến tới.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Bắt Cường Thi

Chương 20: Bắt cường thi

Ngưu Tam gia khẽ nhíu chân mày, nhìn Lữ Minh Dương nói:” Người thành phố các người không phải không tin mấy thứ này sao, thôi trở về đóng kín cửa nẻo, trước khi trời sáng đừng ra ngoài.” Lão vừa nói, vừa hướng sang hai thôn dân bên cạnh ra hiệu, hai người kia lập tức tiến lên, ngăn cản Lữ Minh dương và Hàn Di.

“Tam gia, làm vậy là sao, thịt cũng nướng rồi, không cho tôi ăn được một miếng sao?” Lữ Minh Dương dừng bước lại, giả dáng lưu manh nói to với Ngưu tam gia.

Lữ Minh Dương vừa nói xong, Hàn Di bất giác nhíu mày, Lữ Minh Dương này thật là, thịt bò có vấn đề, hăn cũng không phải không biết, vậy mà còn nói chuyện kiểu đó sao? Chẳng lẽ...

Dưới ánh lửa soi tỏ, mi tâm Ngưu tam gia càng nhíu lại chắc hơn, dừng lại hồi lâu, lão chột nói:” Được, cho hăn một miếng thịt.”

Có thôn dân đến bên xiên thịt cắt xuống một miếng lớn, bộ dáng không nề, đưa cho Lữ Minh Dương. Lữ Minh Dương nhận lấy con dao đang ghim lấy miếng thịt bò, thì thấy trên miếng thịt loáng thoáng còn lộ ra màu đỏ nhạt, rõ ràng là thịt còn chưa có nướng chín.

Hắn nhìn chăm chăm miếng thịt bò trong tay, đánh ực một ngụm nước miếng, cười hắc hắc nói:” Thịt này còn chưa có nướng chín a, nướng thêm một chút rồi ăn...”

Lời của hắn còn chưa có dứt, Ngưu tam gia bất chợt hô một tiếng từ ghế thái sư bật đứng lên, mà cả đám thôn dân nhất thời ai nấy cũng nhìn chăm chăm về hướng Lữ Minh Dương.

“ Tiểu tử, ta hỏi ngươi, thịt bò buổi trưa các ngươi ăn hết rồi chưa?” Ngưu tam gia trầm giọng hỏi.

“ Ăn hết rồi, hắc hắc, ăn rất ngon.” Lữ Minh Dương cười khan một tiếng nói.

Ngưu tam gia bỗng nhiên nhàn nhạt cười một tiếng, nhẹ giọng nói:” Ừ, vậy hai người các ngươi ăn miếng thịt này đi, rồi mau trở về.”

“Thịt này...” Lữ Minh Dương lời còn chưa kịp thốt, thì đã thấy thôn dân nơi này nhanh chóng hướng về phía mình và Hàn Di vây lại, từng người một ai nấy đều có ánh mắt âm trầm hòa lẫn rạo rức, gắt gao nhìn chăm chăm miếng thịt bò trong tay mình.

Miếng thịt bò này tất nhiên có vấn đề, Ngưu Tam gia này tất nhiên có vấn đề, toàn bộ thôn dân nơi này e là đều có vấn đề.

Ý niệm trong lòng Lữ Minh Dương nhanh chóng xoay chuyển, nhìn tình hình này, nếu mà mình và Hàn Di không ăn hết miếng thịt bò vẫn còn chưa nướng chín hoàn toàn này, chỉ sợ không thể rời khỏi bãi đất trống này đâu. Trong lòng hắn không khỏi thầm hối hận, lúc này cương làm cái gì, còn đòi ăn thịt bò cái gì?

Hắn nhìn miếng thịt bò trong tay, mùi thịt thơm phức nhẹ nhàng bay vào lỗ mũi, hắn không khỏi nuốt ực một ngụm nước miếng, chợt trong lòng chấn động, chẳng lẽ thịt bò này có thể làm cho người ta bị nghiện?

Cước bộ bọn họ mặc dù chậm lại, nhưng bởi vì nhân số đông đảo, chỉ trong chốc lát đã đem cái bãi đất trống nhỏ này vây thành một cái lồng kín. Lữ Minh Dương và Hàn Di đứng ở trung tâm đám thôn dân, không khỏi treo ngược quả tim lên cao.

Ngưu tam gia với gương mặt già nua hiền từ bên dưới ánh lửa lập lòe cũng dường như đã chuyển thành hung tợn, Lữ Minh Dương quay đầu nhìn Hàn Di nháy nháy mắt, sau đó bỗng nhiên lại phát ra một tiếng cười khan ha hả, nói:” Tam gia, trong thôn đến tột cùng xảy ra chuyện gì?” Hãn vừa nói, vừa nhẹ nhàng xé xuống một miếng thịt bò nhỏ nhỏ, ném vào trong miệng bắt đầu nhai.

Ngưu tam gia tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng ngồi trở lại vào ghế thái sư nhàn nhạt nói:” Ta đã nói rồi, chuyện này không liên quan đến các người, ăn nhanh rồi trở về ngủ đi.”

Lữ Minh Dương trong lòng cười khở một tiếng, miếng thịt bò này có thể dễ dàng nuốt xuống được sao? Hãn vừa khống chế cổ họng, tận lực chặn đứng thịt bò, thậm chí là cả nước miếng nuốt xuống, vừa hé răng nói mấy lời không rõ ràng:” Lão gia ông thật không đúng, bây giờ ở trong thôn, không phải chúng tôi cũng coi như là một phần tử của thôn rồi sao...”

Đang lúc nói chuyện, lại thấy mấy thôn dân khác đang cầm đuốc hương về phía bãi đất trống bước nhanh tới, một người tiến vào bãi đất trống trước tiên kêu lớn:” Cha, tìm được rồi, ở trong chuồng heo nhà Nhị Cầu thôn tây.” Gã vừa nói, vừa quay đầu nhìn xiên thịt bò ở trên đồng lửa mà nuốt ực một ngụm nước miếng, trong ánh mắt lộ ra một tia rạo rức.

Ngưu tam gia lần nữa bật dậy khỏi ghế, vẻ mặt lão vừa hưng phấn vừa khẩn trương nói:” Mau, mau đi!” Lão vừa nói, vừa nhanh nhẹn từ trên bậc tam cấp nhảy xuống, lập tức tiến thẳng về thôn tây. Đi tới rìa bãi đất trống, lão lại chợt dừng lại, xoay người chỉ vào Lữ Minh Dương và Hàn Di nói:” Để hai người họ ở lại đây, thay ta coi chừng bọn họ.”

Đang lúc nói chuyện lão đã xoay người cất bước nhanh chóng bỏ đi, cảm đám nam nhân vội vàng giơ cao đuốc và gậy gộc theo sau, nhưng ước chừng ba mươi mấy người phụ nữ và mấy tiểu hài tử vẫn như cũ lưu lại bao vây Lữ Minh Dương và Hàn Di ở giữa bãi đất trống.

Lữ Minh Dương âm thầm phun thịt bò ra ngoài, đưa lưng về phía mấy thôn phụ rồi khẽ trao đổi ánh mắt với Hàn Di. Những thôn dân này đến tột cùng là vì chuyện gì mà vội vã xông ra ngoài như vậy? Chẳng lẽ thật sự tìm thấy thi thể Ngư Nhị Xuyên? Nhưng gã rõ ràng đã biến thành cương thi, những thôn dân này chỉ dựa vào gậy gộc và ngọn đuốc, chẳng phải là tự đi tìm đường chết?

Hàn Di quét mắt nhìn chung quanh, hạ thấp giọng xuống nói với Lữ Minh Dương:” Phải nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này.”

Lữ Minh Dương âm thầm gật đầu một cái, tình hình trước mắt đúng là quá mức quỷ dị. Kể từ lúc vào thôn này, tựa hồ cả thôn trang đều toát ra khí tức quỷ dị, huống chi hôm nay còn được tặng một khối thịt bò không biết là có virus quỷ dị gì không nữa?

Mặc dù trước mắt thôn dân hình như cũng không có dấu hiệu biến thành cương thi, nhưng tình cảnh Ngư tam gia bức bách hai người mình phải ăn thịt bò, lại làm cho người ta không thể không sinh ra nghi ngờ. Trong đó chẳng lẽ thật sự có âm mưu gì sao?

Nhưng sau lưng là mấy mươi thôn phụ đang vây lấy, chỉ sợ rời khỏi chỗ này cũng không dễ dàng.

Lữ Minh Dương quay đầu nhìn thịt bò trên đồng lửa, chọt trong lòng khẽ động, nhẹ bước lên phía trước vừa làm ra bộ dáng trở xiên thịt bò, vừa hít hà một hơi rất vang, cảm thán nói:” Tốt quá, lần này thì thịt đã chín rồi, ha ha...”

Hắn vừa nói, vừa trộm nhìn về phía những thôn phụ kia, chỉ thấy các chị em ai nấy đều lộ ra ánh mắt rạo rức phát sáng, vội vã nhìn miếng thịt bò mà nuốt nước miếng ừng ực.

Lữ Minh Dương ha ha cười nói:” Mọi người mau tới ăn a, nếu không một lát già lửa thì sẽ ăn không ngon đâu.” Hắn vừa nói, vừa thuận tay cắt lấy một miếng, hướng về phía một đứa bé bên cạnh cười nói:” Đói bụng không, miếng này cho em.”

Ánh mắt đứa trẻ dán chặt vào miếng thịt bò, nhưng lại không đưa tay ra nhận, thanh âm non nớt nói:” Tam gia gia không cho chúng em ăn vụng...”

“ Chỉ một miếng thịt có là gì, ha ha, đây là anh cho em, Tam gia gia sẽ không trách em, ăn đi.” Lữ Minh Dương ân cần dụ khi đứa trẻ.

Đứa trẻ nhất thời do dự trong lòng, nó ngẩng đầu nhìn một thôn phụ ở sau lưng, tựa hồ trưng cầu ý kiến của người lớn.

Lữ Minh Dương ha ha cười một tiếng, tiện tay đem khối thịt bò kia ném qua cho thôn phụ, thôn phụ đó không khỏi đưa tay tiếp lấy miếng thịt bò, trong ánh mắt nhất thời tràn ngập ánh sáng nóng bỏng.

Lữ Minh Dương ha ha cười một tiếng nói:” Mọi người đừng lo lắng a, mau tới ăn đi, trời đang rất lạnh, vừa ăn thịt, vừa hơ lửa thật là tốt a...” Hắn vừa nói, vừa nhanh nhẹn cắt xuống thêm một miếng thịt, tiện tay ném đi.

Nhất thời một đám thôn phụ cùng với trẻ nít náo động, hướng về phía miếng thịt bò mà Lữ Minh Dương ném đi ra sức tranh đoạt.

Lữ Minh Dương vừa không ngừng cắt thịt ném ra, vừa nhíu mày thật chặt. Những thôn phụ này bây giờ nhìn lại quả thật không giống con người, mà dường như đã thành dã thú hung mãnh, đang tranh cướp thịt bò. Một khi thịt bò vào tay, liền lập tức nhét vào trong miệng, thậm chí ngay cả nhai cũng không kịp nhai, liều mạng nuốt xuống yết hầu...

“ Những thôn dân này e là đã nhiễm virus quá nặng. Chuẩn bị đi mau!” Hàn Di hướng về phía Lữ Minh Dương thấp giọng kêu lên.

Lữ Minh Dương âm thầm thở dài, mình chẳng qua chỉ nếm qua một lần, mà mỗi khi nhìn thấy đã thèm thường chảy nước miếng, huống chi những thôn dân này đã ăn không biết bao nhiêu rồi.

Lữ Minh Dương cầm con dao xuống khối thịt bò, kêu lên:” TỰ mọi người tới cắt đi a, ha ha, thịt này thật là thơm...” Lữ Minh Dương buông lời hấp dẫn, rồi lặng lẽ lùi về phía sau hai bước.

Nhất thời cả đám thôn phụ ai nấy đều có ánh mắt đỏ rực lên, rồi rít hướng về phía đồng lửa vọt tới, hiện trường nhất thời hỗn loạn, thậm chí các thôn phụ đã bắt đầu xô đẩy lẫn nhau, làm ra bộ mặt đe dọa, cố gắng đoạt cho bằng được miếng thịt bò vào trong tay.

Lữ Minh Dương và Hàn Di lặng lẽ vòng qua đám thôn phụ, bước nhanh ra khỏi mảnh đất trống quý dị, rẽ qua một con hẻm nhỏ, lúc này mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Lữ Minh Dương vẫn như cũ nhíu mày thật chặt, mới vừa rồi vô cùng bất đắc dĩ mới dùng đến chiêu số “hèn hạ”, dẫn dụ đám thôn phụ đó đi ăn thịt bò có độc, giờ phút này trong lòng không khỏi có chút cắn rứt.

“ Cô nói xem loại virus cương thi này có thuốc cứu không?” Lữ Minh Dương có chút lo lắng nói.

Hàn Di nhàn nhạt thở dài nói:” Loại virus này trước mắt vẫn còn trong giai đoạn nghiên cứu, thuốc giải chắc là có, nhưng chỉ sợ là những thôn dân trúng độc quá đã quá sâu...”

“ Ý cô nói bọn họ có thể sẽ...” Lữ Minh Dương có chút không dám tưởng tượng. Thôn này mặc dù không lớn, nhưng ít nhất cũng có hơn trăm người, nếu như tất cả bọn họ đều biến thành cương thi, tình cảnh đó...”

“ Trong viện đối với những chuyện này thường rất coi trọng, tuyệt đối sẽ không khoanh tay bỏ mặc.” Hàn Di thản nhiên nói.

Lữ Minh Dương chỉ biết miễn cưỡng cười cười, những lão đầu trong viện kia hẳn cũng hiểu rất rõ, nhiệt huyết đối với lần nghiên cứu này chỉ sợ là không thấp hơn cái thứ khát vọng của những thôn dân đối với loại thịt bò đó bao nhiêu.

“ Còn có một vấn đề, tôi...” Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng nói.

“ Người ăn được bao nhiêu chứ? Không chết được đâu.” Hàn Di trợn mắt nhìn Lữ Minh Dương một cái, thấp giọng kêu lên.

Lữ Minh Dương cười gượng một cái, quay đầu nhìn về phía thôn tây. Giờ phút này nơi đó đang truyền tới từng trận thanh âm quát tháo, đoán chừng chính là bọn người Ngưu tam gia đang “bắt cương thi” rồi.

Hai người không nói nữa, cẩn thận ẩn giấu thân hình nhắm hướng thôn tây chạy đi.

Nhà Nhị Cầu mà mấy thôn dân kia nói ở tận đầu thôn tây, giờ phút này trong sân nhà đang truyền đến từng trận thanh âm quát tháo, ánh sáng ngọn đuốc xuyên qua “hàng rào sân” tạo thành từ những bụi cây, chiếu đỏ gương mặt Lữ Minh Dương và Hàn Di.

Hai người đang cúi thấp người sau hàng rào, xuyên qua khe hở giữa những nhánh cây nhìn vào trong sân nhà, đây là một khoảnh sân rất lớn, trong sân có một chuồng heo to, bên cạnh chuồng heo là mười mấy thôn dân đang bao vây, bọn họ cầm trong tay gậy gộc và đuốc sáng, đang hướng về phía chuồng heo lớn tiếng la hét, tựa hồ muốn đuổi thứ gì đó ở bên trong chạy ra ngoài.

Lữ Minh Dương và Hàn Di khẽ cau mày, chẳng lẽ trong chuồng heo thật sự có cương thi Ngưu Nhị Xuyên? Nhưng nếu quả thật chính là cương thi,

thì cái thứ mất đi nào bộ đó làm sao lại sợ những thôn dân trước mắt này.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Lão Thái Thái

Lữ Minh Dương và Hàn Di cau mày thật chặt, nhìn những thôn dân bên trong sân nhà. Bọn họ nhìn thì có bộ dáng hùng hổ đó, nhưng cương thi Ngưu Nhị Xuyên và Lưu Thúy Hoa hai người đã đấu qua nên biết, chúng tuyệt đối không phải là thứ mà những “người bình thường” này có thể đối phó được. Một khi cương thi hiện thân, chỉ còn cách duy nhất là xông ra ngoài, đi giúp bọn họ một phen.

Lữ Minh Dương và Hàn Di không khỏi đề cao tinh thần, vội vàng thủ sẵn vũ khí, chú ý tình huống biến hóa bên trong sân nhà.

Trong sân nhà cả đám thôn dân bỗng rối rít hưng phấn la hét, giống như bội thu mùa gặt vậy, sau đó hô thêm một tiếng rồi vội vàng lùi về phía sau mấy bước.

Cương thi hiện thân.

Lữ Minh Dương và Hàn Di định thần nhìn kỹ, trước mắt quả nhiên chính là Ngưu Nhị Xuyên.

Chỉ thấy gã vừa hoảng sợ vừa làm ra bộ mặt hung ác để đe dọa các thôn dân chung quanh, thân thể khô cứng đang lắc lư một cách bất an, cổ họng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp.

Lữ Minh Dương một tay nắm chặt mũi nỏ tiễn, một tay nhẹ nhàng đút vào trong ngực áo, cảm nhận sự cứng rắn của khẩu súng lục, lúc này mới

thoáng thở phào nhẹ nhõm. Còn Hàn Di bên cạnh thì đã gắn xong tấm phù lên mũi nỏ tiễn, đang thấp giọng tụng niệm chú ngữ.

Trong sân nhà cả đám thôn dân đã vây chặt Ngưu Nhị Xuyên vào trung tâm, đang rối rít dùng ngọn đuốc trong tay huơ huơ về phía Ngưu Nhị Xuyên, Ngưu Nhị Xuyên hình như rất sợ mấy ngọn đuốc này, chỉ biết hoảng sợ xoay qua xoay lại ở một chỗ, tựa hồ đang muốn tìm lấy một lộ tuyến để chạy trốn.

Hàn Di đã niệm xong chú ngữ, nâng tiểu nỏ trên tay lên ngắm, Lữ Minh Dương chột vồ vồ vào vai cô, ý nói cô yên tâm không cần nóng vội, sau đó hai cánh mũi liền giật giật.

Hàn Di cũng ngừng thấy trong không khí hình như đã tràn ngập một mùi cháy khét, không khỏi nhú mày thật chặt đồng thời cẩn thận đánh giá lại tất cả mọi người trong sân nhà thêm một lần nữa.

Mắt cô chột sáng lên, phát hiện những thôn dân kia thỉnh thoảng cứ rắc một ít vật thể màu trắng vào ngọn đuốc, nhìn kỹ thì ra là vỏ tỏi.

Cương thi sợ củ tỏi, đây là một truyền thuyết dân gian cổ xưa, mà những “chuyên gia” trong viện nghiên cứu linh dị kia sau khi trải qua nghiệm chứng thực tế, đã kết luận đó hoàn toàn là bịa đặt, nhưng tình cảnh trong cái sân nhà tại sơn thôn hẻo lánh này, lại cho thấy phương pháp đó hình như rất có hiệu quả.

Lữ Minh Dương âm thầm cười mỉa mai, một đám người sắp biến thành cương thi, lại đang ở chỗ này vây bắt cương thi, kịch bản này cũng có chút buồn cười.

Mấy thôn dân bên trong sân nhà lúc này đang cực kỳ hưng phấn, đã có thôn dân lấy ra sợi dây thừng dài, chạy vòng vòng Ngưu Nhị Xuyên, quấn dây thừng quanh người gã, chuẩn bị trói lại.

Nhưng với tình trạng của Ngưu Nhị Xuyên bây giờ thì những thôn dân này làm sao có thể dễ dàng chế phục được chứ? Gã đột nhiên lồng lộn, nhất thời khiến cho thôn dân đang nắm lấy dây thừng bị kéo ngã xuống đất.

Những thôn dân khác cuống cuồng dùng những ngọn đuốc đã đốt vỏ tỏi hươ lên đe dọa gã thêm lần nữa, đồng thời có thêm mấy thôn dân hợp sức kéo lấy dây thừng, tiếp tục trói chặt gã lại.

Trong chốc lát dây thừng đã quấn thành bảy tám vòng quanh người Ngưu Nhị Xuyên, cả đám thôn dân đồng thời dùng sức nắm lấy dây thừng kéo cho chặt lại, Ngưu Nhị Xuyên nhất thời té lăn trên đất, đồng thời cũng không còn động đậy được nữa.

Bọn họ reo hò hoan hô, nhất thời lại có người dùng trường côn xuyên qua thân thể Ngưu Nhị Xuyên, nâng cao hẳn lên. Nhìn thủ pháp thuần thực của bọn họ, cùng với sự phối hợp chắc chắn ăn ý, khiến cho người ta không khỏi âm thầm phán đoán đây tuyệt đối không phải là lần đầu tiên bọn họ đi bắt cương thi.

Cả đám thôn dân hoan hô nâng thi thể Ngưu Nhị Xuyên lên, lập tức quay đầu ra khỏi sân nhà, hướng về phía trung tâm thôn tiến tới.

Lữ Minh Dương và Hàn Di lắc mình núp ở sau tường nhà, chờ cho thôn dân rời khỏi, Lữ Minh Dương thở dài, cười châm biếm nói:” Đúng là nhiều người thì lực lớn, xem ra cương thi cũng không có gì đáng sợ nhỉ.”

Hàn Di thì lại không có tâm tình để cùng hẳn nói giỡn, cau chặt chân mày nói:” Gã đó sao lại xuất hiện ở chỗ này? Còn nữa, Lưu Thúy Hoa chạy đi đâu rồi?”

“ Lưu Thúy Hoa cũng không là gì, chủ yếu là cái tên tiểu quỷ kia...” Lữ Minh Dương thở dài nói, “ Cô nói nó cứu hai con cương thi đó, rồi lại tiện tay ném ở chỗ này cho bọn họ bắt đi, rốt cục là vì nguyên nhân gì đây?”

Hàn Di nhẹ lắc đầu, nói:” Trước mắt khoan lo tới mấy chuyện này, hay là đi xem bọn họ chuẩn bị xử lý Ngư Nhị Xuyên thế nào rồi hãy nói.”

Hai người lại ẩn náu thân hình, đi vòng trở về mảnh đất trống ở giữa thôn. Ước chừng trong mảnh đất trống có hơn trăm người, đây gần như là toàn bộ dân số trong thôn, nhưng cả quảng trường lại yên lặng như tờ, hoàn toàn không cái loại hưng phấn như lúc mới vừa rồi bắt được Ngư Nhị Xuyên.

Một loại không khí nặng nề mà áp bách đang phủ kín nơi đây, Ngư Tam gia ngồi ngay ngắn ở ghế thái sư, lạnh lùng quét mắt nhìn từng người trong quảng trường.

Có tám phần là lão đã phát hiện thịt bò bị mấy thôn phụ giành nhau ăn sạch hết, còn mình và Hàn Di cũng thất tung, nên đang ngồi đó mà phát tiết tức khí. Lữ Minh Dương trong lòng thầm cười trộm một tiếng.

Qua một hồi lâu, Ngư Tam gia lúc này mới chậm rãi đứng lên, thấp giọng nói câu gì đó, sau đó tất cả thôn dân đột nhiên vui mừng hò reo. Trong chốc lát áp lực bao trùm cả mảnh đất trống liền lập tức bị quét sạch, toàn trường vui mừng hò hét như đón mừng năm mới.

Nhìn qua thì hình như Ngư tam gia đã “đại xá” cho những thôn dân này, không thể không nói, lão đầu này đúng là thích tỏ ra nguy hiểm.

Thôn dân rối rít hành động, có người bắt đầu vội vàng bỏ thêm cành cây vào đồng lửa, có người vội vàng nâng thi thể Ngư Nhị Xuyên lên, có người lại đem tới hai thanh thép dài, Lữ Minh Dương nhất thời cau chặt chân mày, mấy người này đến tột cùng là muốn làm gì? Chẳng lẽ bọn họ chuẩn bị hỏa thiêu thi thể?

Ngư Nhị Xuyên hiện tại là một cỗ cương thi, một cỗ cương thi thì tuyệt đối không nên lưu lại trên cái thế giới này, thiêu hủy gã cũng cũng là ý

nguyện của mình, nhưng nếu như bọn họ chuẩn bị hỏa thiêu thi thể, thì còn chuẩn bị hai thanh thép dài đó để làm gì vậy?”

Thôn dân đã dùng gậy gỗ và dây thừng để nâng Ngưu Nhị Xuyên lên, Ngưu Nhị Xuyên bị tầng tầng dây thừng buộc chặt, cả người khó chịu vịn qua vịn lại, nhưng làm thế thì sao có thể thoát ra được chứ?

Chợt lúc đó lại có mấy thôn dân lao tới, ra sức banh hai chân Ngưu Nhị Xuyên ra, biến gã thành một chữ “人” (nhân) treo ở giữa không trung, tiếp theo mấy thôn dân hợp lực ôm lấy thanh thép dài, đột nhiên nhắm hướng Ngưu Nhị Xuyên phóng tới...

Trong quảng trường nhất thời phát ra một tràng thanh âm hoan hô rung trời, Hàn Di và Lữ Minh Dương cảm thấy buồn nôn, hai người bất đắc dĩ quay đầu đi --- mới vừa rồi những thôn dân đó rõ ràng là dùng thanh thép dài đột ngột từ chỗ kín của Ngưu Nhị Xuyên mà đâm thẳng vào thân thể của gã! Ngưu Nhị Xuyên mặc dù là một cỗ cương thi, nhưng bị hành xử như thế cũng khiến cho Lữ Minh Dương và Hàn Di mặc dù là dân chuyên nghiệp chuyên đi giao chiến với ác linh cũng không khỏi buồn nôn phát ói.

Lữ Minh Dương âm thầm cười khở, trong lòng hấn, cương thi và ác linh đều giống nhau, là một loại hình thức tồn tại khác trên cái thế giới này, đừng nói là bọn chúng và con người có mối liên hệ mật thiết, cho dù là một con chó, người sao lại có thể nhẫn tâm độc ác dùng thanh thép dài xuyên qua thân thể của nó chứ?

Trong quảng trường truyền đến từng trận hoan hô, bọn họ đã đem thanh thép dài đâm từ chỗ kín của Ngưu Nhị Xuyên xuyên qua cổ họng ra ngoài, sau đó thì cầm hai đầu thanh thép nâng lên đem đến phía trên đồng lửa kia.

Ngọn lửa hừng hực nhất thời đốt cháy lớp thọ y trên người Ngưu Nhị Xuyên, đốt đứt luôn dây thừng đang trói chặt trên người gã, Ngưu Nhị Xuyên bắt đầu vùng vẫy kịch liệt, nhưng mỗi đầu thanh thép dài đều bị

mười mấy người giữ chặt, cho dù gã là một cỗ cương thi khủng bố, nhưng thân thể đang ở giữ không trung không có chỗ phát lực, vậy thì làm thế nào có thể thoát xuống được.

Lữ Minh Dương và Hàn Di liếc nhau một cái, hai người đều nhìn thấy được nỗi sợ hãi trong mắt đối phương. Nhưng lần này thứ bọn họ e sợ lại không phải là cương thi, mà là những thôn dân tàn khốc kia. Hành vi của bọn họ đã làm cho người ta không khỏi nảy sinh nghi ngờ, những thôn dân này rốt cục có còn là con người hay không?

“Ca!” Đột nhiên một tiếng thét chói tai truyền đến, Lữ Minh Dương và Hàn Di vội vàng ngưng thần quan sát, thì thấy một bóng người màu trắng lao vào trong mảnh đất trống trước nhà tổ, xông vào bên trong đám thôn dân.

Tiểu Cầm, toàn thân mặc hiệu phục còn không phải chính là Tiểu Cầm đó sao?

Lữ Minh Dương và Hàn Di trao đổi ánh mắt, đều khẽ nhíu chân mày.

Tiểu Cầm mặc một bộ hiệu phục, lão đảo chạy về hướng đồng lửa, nhưng sớm đã có thôn dân lao ra gắt gao ngăn lại.

“Ca, ca...” Tiểu Cầm kêu lên thê lương, trong quảng trường nhất thời cũng trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng kêu của Tiểu Cầm, chỉ còn lại tiếng lộp bộp phát ra từ trong đồng lửa đang bốc cháy kia, sự vùng vẫy của Ngưu Nhị Xuyên bên trên đồng lửa cũng dần dần yếu đi, y phục trên người gã đã bị cháy hết, da cũng dần dần biến thành màu đen, chỉ có cái đầu của gã vẫn còn phát ra thanh âm găm gừ.

“Các người, các người giết anh tôi, các người muốn làm gì...” Tiểu Cầm đã mềm nhũn ngã trên mặt đất, thôn dân xung quanh lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, nhưng không có một ai lộ ra vẻ mặt đồng tình.

“ Tam gia, tam gia, ngài cứu ca ca tôi... Ngài thả hẳn ra đi...” Tiểu Cầm kêu gào thê lương, ánh mắt cô dần dần biến loạn, thanh âm dường như vô cùng xa xôi, lộ rõ sự bất lực của mình.

Ngưu Tam gia vẫn ngồi ngay ngắn ở ghế thái sư, mặt không đổi sắc nhìn Ngưu Nhị Xuyên trên đồng lửa, căn bản không hề nhìn đến Tiểu Cầm một cái.

Tiểu Cầm chợt hướng về phía bậc tam cấp bò tới, hướng vào phía trong nhà tổ kêu lên:” Lão thái thái, lão thái thái, người cứu ca ca con, người mau ra ngoài cứu ca ca con a...”

Cửa lớn nhà tổ chợt phát ra một tiếng kẽo kẹt ngân dài, chậm chậm mở ra, trong nhà hoàn toàn tối đen, thậm chí ngay cả một tia sáng từ ngọn đuốc cũng không thể lọt vào bên trong, toát lên một tia khí tức quý dị. Lữ Minh Dương và Hàn Di không khỏi ngưng thần nhìn về phía nhà tổ, chỉ thấy từ trong bóng tối chậm chậm xuất hiện một bóng người.

Đó là một bà lão lưng còng, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là chiếc mũ nhung mềm trên đầu bà lão, dưới vành mũ là một mái tóc dài màu vàng kim rũ xuống. Thân thể lão bà cơ hồ gập thành một góc chín mươi độ chậm chậm đi ra khỏi bóng tối, bà dùng một quả trượng ngắn để chống đỡ thân thể, từng tiếng quả trượng nện xuống hoà lẫn tiếng bước chân kéo lê trên mặt đất tạo thành một chuỗi thanh âm dai dẳng, trong hoàn cảnh nơi này đột ngột trở nên yên tĩnh thì thanh âm đó lại trở thành thứ cực kỳ chói tai.

Lão thái thái bước từng bước rất nhỏ, tiếng ma sát của đế giày phát ra liên tiếp và ngắn gọn, bà đi tới bậc tam cấp trước nhà rồi dừng lại. Bà tận lực ngẩng đầu lên, tuy nhiên cũng chẳng ngẩng mặt cao hơn được bao nhiêu, chỉ có thể nhìn thấy được đôi mắt già lão mờ đục của bà.

Mắt của bà đã không còn sáng nữa, nhưng lại lộ ra một tia sáng nhàn nhạt màu vàng kim, mắt của bà trắng đen khó phân biệt rõ ràng, dường như

nó đều đã chuyển hết thành một màu nâu nhạt.

Lữ Minh Dương âm thầm thở dài một tiếng, chỉ sợ lão bà không có trăm tuổi thì cũng đã chín mươi tám. Ở cái nơi xa xôi hẻo lánh như nơi này, điều kiện y tế trong thôn vô cùng lạc hậu, có thể sống đến số tuổi lớn như vậy đơn giản chính là một kỳ tích.

Lão thái thái đã dừng lại, bà cố gắng ngẩng đầu lên, khẽ quét mắt một vòng mảnh đất trống, những thôn dân kia vội vàng đứng im, khẽ cúi đầu biểu lộ thần thái cung kính khi đối mặt với lão thái thái, cả mảnh đất trống nhất thời tràn ngập một bầu không khí cực kỳ quý dị...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Khốn Cảnh

Đồng lửa phát ra tiếng lộp ba lộp bộp, Ngưu Nhị Xuyên bên trên đồng lửa cơ hồ đã hoàn toàn ngừng giãy giụa, chẳng qua thỉnh thoảng vẫn còn phát ra tiếng rên ư ử.

Tiểu Cầm nhìn thấy thân ảnh lão bà bà, nhất thời cuống hỉ bò về phía bậc tam cấp, nhưng Ngưu Tam gia đã sớm một bước chặn trước người lão bà bà, lạnh lùng nhìn chăm chăm cô cháu gái đồng tộc, sau đó liếc sang bên cạnh nhẹ phất phất tay, lập tức có hai thôn dân xông tới trước, gắt gao đè người Tiểu Cầm xuống.

Tiểu Cầm liều mạng vùng vẫy, nhưng sao có thể thoát khỏi khống chế? Cô khóc rống lên, rồi thì thỉnh thoảng pha lẫn những tiếng cười to.

Hàn Di đã sắp không thể nhìn tiếp, chuẩn bị muốn xông lên phía trước, nhưng thân thể lại bị Lữ Minh Dương khẽ kéo lại. Lão bà bà trên bậc tam cấp rốt cục có động tĩnh.

Đầu tiên bà lão ho khan một trận như kéo bể thối lò, sau đó nhẹ nhàng đẩy Ngưu Tam gia chặn trước người ra, thở dài một tiếng nói:” Đứa nhỏ đáng thương, anh người biến thành cương thi rồi, người còn lo cho hấn làm gì?”

Tiểu Cầm tựa hồ nghe mà không hiểu lời của lão bà bà, khi không lại cười lên hắc hắc.

Lão bà bà ra sức ngược đầu, trợn đôi mắt đùng đục mà quý dị kia nhìn Tiểu Cầm một cái, sau đó lại thở dài một tiếng, nói:” Đứa nhỏ này quay về chưa được mấy ngày, cho nó thêm chút thịt ăn đi.” Bà nâng quải trượng trên mặt đất nhẹ nhàng điếm xuống hai cái, Ngư Tam gia vội vàng nhìn sang bên cạnh ra hiệu, lập tức có hai thôn phụ cầm tới một khối thịt bò nhỏ quăng đến trước mặt Tiểu Cầm.

Hàn Di không khỏi nhíu chặt chân mày, mấy ngày gần đây Tiểu Cầm mới từ trong thành phố trở lại thôn, mà qua sự quan sát của cô trong hai ngày nay, thì những thôn dân này tựa hồ quý dị hơn cô ta nhiều. Nghe thấy lời của lão bà bà kia, thì không lẽ tình trạng đó và việc ăn thịt nhiều hay ít có quan hệ với nhau sao?

Cô không khỏi hơi liếc mắt nhìn Lữ Minh Dương bên cạnh một cái.

Lữ Minh Dương đang gặt gao nhíu mày, nhìn đám người trong sân trống. Nhưng hăn chợt có một loại cảm giác, chính là hơn trăm thôn dân ở trong sân trống đó, tựa hồ chỉ có một Tiểu Cầm kia là có chút giống con người --- cho dù cô ta đã gần như phát điên.

Khi Tiểu Cầm nhìn thấy thịt bò, nhất thời trong mắt phóng ra tia sáng nóng rực, vội vàng đưa tay vồ lấy khối thịt, cũng chẳng quan tâm khối thịt bò kia rơi dưới đất bám bao nhiêu cát bụi, phập một cái đã bỏ vào miệng nhai ngẫu nhiên, khoé miệng vẫn còn phát ra tiếng cười hắc hắc si ngốc.

Lữ Minh Dương cười khổ một tiếng, giờ phút này ngay cả Tiểu Cầm sợ là cũng chẳng còn giống người.

Lão bà bà lại ho khan một trận, sau đó dùng mộc trượng khê đập xuống đất mấy cái, nhất thời cả đám người trong quảng trường đều sôi lên sùng sục, từng người một liên tiếp phát ra tiếng gào rú, bộ dáng đó so với hooligan còn muốn điên cuồng hơn.

Trong lúc này có hai thôn dân nhặt lên con dao, vọt tới trước đồng lửa bắt đầu cắt xuống từng miếng thịt trên thi thể Ngư Nhị Xuyên.

Lữ Minh Dương nhất thời kinh hoàng, cái quái gì nữa đây? Chẳng lẽ bọn họ muốn... Cảm giác buồn nôn lại lần nữa xông lên đầu.

Nhưng Hàn Di chỉ khẽ vỗ nhẹ vào đầu vai Lữ Minh Dương, sau đó từ từ cúi thấp người bắt đầu rút lui.

Lữ Minh Dương vừa cau chặt mày vừa cùng Hàn Di lùi đến bên trong con hẻm nhỏ, rồi hướng phía sau thôn nhanh chóng bước đi.

“ Xảy ra chuyện gì?” Lữ Minh Dương vừa bước nhanh theo Hàn Di vừa thấp giọng hỏi.

“ Lão bà bà kia không phải là người sống!” Hàn Di vừa nói, vừa vọt vào căn nhà nhỏ phía sau thôn.

“ Không phải là người sống?” Lữ Minh Dương không khỏi nhíu mày thật chặt. Ánh mắt lão bà bà kia mặc dù quý dị, nhưng bà ta nói chuyện đi đứng đều không có gì dị thường a.

“ Khoan hỏi, lúc này không rãnh giải thích cho người.” Hàn Di lộ rõ vẻ lo lắng trên mặt, vội vã nhắm hướng gian phòng phóng tới, nói:” Chúng ta phải lập tức yêu cầu trợ giúp.”

Trong lúc còn đang nói chuyện thì đã đến cửa rồi, Lữ Minh Dương chợt ngửi thấy trong phòng bay ra một mùi hôi thối nhàn nhạt, hẳn muốn kéo Hàn Di lại, nhưng đã không kịp, Hàn Di đã bước một chân qua ngưỡng cửa.

Bất chợt trong bóng tối có một đôi tay trắng bệch vươn ra chụp lấy cổ Hàn Di, Lữ Minh Dương cuống cuống lao vào, tung một chưởng chém lên

cổ tay kia, nhưng hẳn cảm giác giống như là đã chém vào khúc cây khô, đôi tay kia không ngờ chẳng hề gì.

Lưu Thuý Hoa, đó chính là cương thi mất tích Lưu Thuý Hoa. Mặt ả đã nhăn nhúm khô cứng, lộ ra vẻ mặt hung ác kinh khủng, trên trán ả ta xuất hiện mấy lỗ thủng đen ngòm, đó là mấy cái lỗ do nỏ tiễn và đạn bắn thủng. ả đưa hai cánh tay thẳng tắp tới trước, gắt gao siết chặt cổ họng Hàn Di.

Trong cổ họng Hàn Di đã phát ra tiếng thở khò khè ngắt quãng, cô đột nhiên nhấc chân đạp thẳng vào vị trí trái tim trên ngực Lưu Thuý Hoa, nhưng cổ họng yếu hại đã bị chế trụ, cô căn bản không thể xuất ra bao nhiêu khí lực, vậy thì làm sao có thể đá văng con cương thi căn bản chẳng biết đến đau đớn là gì đó?

Lữ Minh Dương đã lấy một cây nỏ tiễn từ trong ngực ra, lập tức đâm vào huyết thái dương của Lưu Thuý Hoa. Huyết thái dương của ả sớm đã bị bắn thủng rồi, Lữ Minh Dương rất dễ dàng đâm nỏ tiễn vào trong.

Nhất thời động tác của Lưu Thuý Hoa cứng lại, Hàn Di thừa cơ thoát thân, Lữ Minh Dương bồi thêm một cước đá bay Lưu Thuý Hoa ra ngoài, rồi cuống cuồng đỡ lấy Hàn Di đang khổ sở ho khan.

Hàn Di còn chưa dứt cơn ho, Lưu Thuý Hoa trên mặt đất đã bật người dậy rồi, ả dùng sỏi chân khống lồ, lần nữa nhắm hai người vọt tới.

Lữ Minh Dương lập tức lấy súng lục trong ngực ra, nâng tay nhắm vào đầu Lưu Thuý Hoa bóp cò. Viên đạn xuyên thủng mắt trái của ả, Lưu Thuý Hoa lần nữa té lăn trên đất.

Hàn Di không kịp đợi đến khi cổ họng hết khó chịu, lập tức rút ra một mũi nỏ tiễn, gắn vào một tấm phù, thấp giọng ngâm chú ngữ.

Lữ Minh Dương chăm chú giám thị Lưu Thuý Hoa trên mặt đất, vừa cầm súng lục nhắm ngay đầu lâu của ả, vừa thầm mong mấy câu chú ngữ

của Hàn Di nhanh một chút kết thúc.

Lưu Thuý Hoa trên mặt đất lần nữa động thân đứng lên, Lữ Minh Dương còn chưa kịp bóp cò, Hàn Di đã phóng mũi nỏ tiễn đang cầm trong tay bay đi, nỏ tiễn mang theo phù chú, chính xác găm thẳng vào mi tâm Lưu Thuý Hoa, Lưu Thuý Hoa lập tức bất động ngã nhào trở lại mặt đất thêm lần nữa.

Lữ Minh Dương thở phào nhẹ nhõm, hạ súng trên tay xuống. Nhưng Hàn Di vẫn không chậm lại, mà lắc người lao tới bên cạnh cái bàn, nhắc điện thoại lên.

Bấm xuống phím gọi, Hàn Di vội vàng a lô mấy tiếng, nhưng đầu dây bên kia không có phản hồi, trong điện thoại chỉ có thanh âm rẹt rẹt truyền đến...

Hàn Di và Lữ Minh Dương liếc mắt nhìn nhau, lại là thứ thanh âm rẹt rẹt đó, đến tột cùng là thứ gì đã làm nhiều tín hiệu chứ?

Tình hình bây giờ có thể nói là cực kỳ hung hiểm, tiếng súng mới vừa rồi nói không chừng đã kinh động tới đám thôn dân đang chia chác thịt cương thi ở trước nhà tổ, còn có lão bà bà theo như lời Hàn Di nói thì không phải là người kia nữa, bọn họ có thể xông tới đây bất cứ lúc nào.

“ Mau, lập tức rời khỏi nơi này.” Hàn Di vừa vội vàng nói, vừa lôi cái túi du lịch to đùng kia tới, đổ hết đồ vật bên trong ra bàn. Cô tìm trong đám vật phẩm, nhanh chóng lấy một bó nỏ tiễn cùng với vài băng đạn tiện tay nhét vào mấy cái túi trên người.

Lữ Minh Dương cũng cầm mấy băng đạn, sau đó liếc mắt nhìn thi thể Lưu Thuý Hoa trên mặt đất, nói:” Xử lý cô ta thế nào? Có muốn thiêu huỷ không?”

“ Không kịp nữa.” Hàn Di nói vội một câu, cầm điện thoại lên, xoay người lập tức vọt ra khỏi phòng, ngõ hẻm bên ngoài sân đã truyền đến hàng loạt tiếng bước chân, trong chốc lát ánh đuốc loé lên, ánh lửa xuyên qua vách tường nhà chiếu đỏ cả mái ngói, nhìn cảnh này tựa hồ đám thôn dân kia đang kéo tới nơi đây, hơn nữa nhân số tuyệt đối không ít.

Hàn Di xoay người chạy về phía vách tường gần đó, đạp hai cái lên tường, khẽ mượn lực một chút liền trực tiếp nhảy qua. Lữ Minh Dương cười khở một tiếng, cũng vội vàng đuổi theo bóng cô bay qua tường nhà.

Phía ngoài chính là mảnh đất hoang phía đông thôn, trên bãi đất hoang mọc đầy bụi rậm, xuyên qua khe hở của bụi rậm, có thể thấy gần như tất cả nam nhân trong thôn đều chặn ở trước cửa nhà, còn có một số thôn dân hướng sang hai bên hông nhà lao đi, nhìn kiểu này thì đúng là chuẩn bị đem cả căn nhà bao vây lại, nếu như chậm chút xíu nữa, hiển nhiên là bị bọn người này chặn lại bên trong nhà rồi. Lữ Minh Dương và Hàn Di cuối thấp người xuống, vòng quanh mấy bụi rậm lặng lẽ nhắm hướng đông thôn bước đi.

“ Phải nghĩ biện pháp liên lạc với chân núi ngay lập tức, chúng ta cần trợ giúp của đại đội.” Hàn Di cau chặt chân mày, phiền não nói.

“ Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?” Lữ Minh Dương nhíu mày hỏi.

“ Nếu như ta không đoán sai, lão bà bà kia căn bản không phải là người.” Hàn Di thở dài, nhẹ giọng nói, “ Lúc này người có chú ý đến chân của lão thái bà kia không?”

“ Chân bà ta?” Lữ Minh Dương nhíu mày nhớ lại.

“ Bà ta đi chân trần đấy.” Hàn Di bình thản nói.

“ Chân trần?” Lữ Minh Dương chột liên tưởng đến dấu chân vừa nhỏ vừa nông trên mặt tuyết kia, chẳng lẽ dấu chân kia không phải do tiểu hài

tử lưu lại, mà là dấu chân của lão bà bà?

Còn nữa, thân ảnh thấp nhỏ kia, không phải vừa vắn có chút tương tự với bộ dáng gù lưng của lão bà bà à?

Chẳng lẽ cái lão bà bà ngay cả đi đường còn không nổi, lại chính là quý ảnh nhỏ nhỏ kinh khủng kia sao?

Bà ta không phải là người, như vậy bà ta là thứ gì? Cương thi hay là ác linh?

“ Nếu như ta không đoán sai, bà ta nhất định là người đã chết qua rồi, nhưng trước lúc hạ táng thì hồn quang phản chiếu sống lại cho đến bây giờ.” Hàn Di trầm giọng nói, đôi chân vẫn như cũ cẩn thận từng chút đi về phía đông thôn.

“ Hồn quang phản chiếu? Mà lại còn sống đến bây giờ?” Lữ Minh Dương cười khố, “ Bà ta rốt cục là người là quỷ, hay là cương thi?”

Hàn Di nhẹ lắc đầu, nói: “ Cái nào cũng không đúng, nhưng cũng có thể cái nào cũng đúng.”

“ Không cần biết bà ta là thứ gì, trực tiếp đập chết bà ta rồi hãy bàn!” Lữ Minh Dương chột thờ phì phò nói, cảm giác tê buốt ở đầu vai trái không biến mất mà vẫn như cũ còn đang truyền đến, khiến cho hắn không khỏi tức giận trong lòng.

Hàn Di nhàn nhạt liếc Lữ Minh Dương một cái, cô đương nhiên biết Lữ Minh Dương chẳng qua là đang nói lẫy, “ Khoan nói chúng ta không phải là đối thủ của bà ta, chỉ nói tới thôn dân của một thôn này người có thể đối phó được mấy người?”

“ Thôn dân của một thôn?” Lữ Minh Dương chột phát lạnh trong lòng, nói, “ Ý cô là...”

Hàn Di ngửa đầu nhẹ thở dài một tiếng, nói:” Ừ, nếu như ta không đoán sai, thôn dân một thôn này hiện tại sợ rằng đều đã bị bà ta khống chế

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Cổ Thiên Sư

Virus cương thi, chẳng lẽ không chỉ biến con người trở thành xác sống biết đi, mà còn có ma lực khống chế những thôn dân này?

Lữ Minh Dương nhíu mày thật chặt, nếu đúng là như vậy thì, giờ phút này những thôn dân quý dị này tuyệt đối rất có thể đã bị lão quái bà bà kia khống chế.

Cũng tức là thời khắc này ở bên trong thôn trang “con người” còn sót lại, đoán chừng cũng chỉ có mình và Hàn Di thôi. Đúng lúc này lại bị bão tuyết phong toả đường núi, căn bản không thể liên lạc được với đội quân dưới chân núi...

Chỉ mới suy nghĩ đến thôi, cũng đã khiến cho mồ lạnh bất chợt bò dọc sống lưng.

“Làm sao bây giờ?” Lữ Minh Dương nhíu hai đầu mày nói, giơ cổ tay lên khẽ liếc qua trị số đồng hồ EMF, trị số không phải quá cao, xem ra điện thoại không phải là do ác linh quấy nhiễu làm cho mất sóng.

“Tháp thu phát tín hiệu điện thoại được lắp đặt ở trên đỉnh ngọn núi kia.” Hàn Di đưa tay chỉ một ngọn núi nhỏ ở đối diện nói, “Ở đó tín hiệu sẽ rất mạnh, rất có thể sẽ liên lạc được với chân núi.”

Đỉnh núi kia thoạt nhìn cũng không cách thôn trang quá xa, nhưng đường núi không thể dùng mắt quan sát mà xác định chính xác khoảng cách

được, nhìn lên hoặc nhìn xuống một chút, lộ trình tuyệt đối khác xa, hơn nữa hiện tại bão tuyết lấp núi, chỉ sợ quãng đường đến đỉnh núi này tuyệt đối không phải dễ dàng như lúc này nhìn thấy.

Hai người ẩn kín thân mình, vòng qua con đường nhỏ cạnh thôn vôi vãi đi vào. Nếu muốn đi đến đỉnh núi đối diện kia, thì trước hết phải xuống núi, nhưng đường xuống núi chỉ có một đường, đó chính là băng qua quãng trường nhỏ ở thôn trước, sau đó đi dọc theo một thềm đá nhỏ ở thôn trước xuống núi.

Bất quá giờ phút này thôn dân trên căn bản đã bị cuốn đến bên trong căn nhà nhỏ ở thôn sau kia, hoặc là vẫn còn đợi ở quãng trường trước nhà tổ, thôn trước ngược lại không có bóng người.

Hai người vôi vãi băng qua mảnh đất trống, sau đó theo bậc thang chạy xuống chân núi.

Ai cũng nói lên núi dễ xuống núi khó, lời này quả đúng không sai, huống chi lúc này trên đường núi đã bị tuyết đọng lấp kín thì còn khó thế nào? May là Lữ Minh Dương và Hàn Di thân thủ nhanh nhẹn, mà đi chuyển còn gặp không ít khó khăn, mặc dù trong lòng rất gấp, nhưng chân bước không thể nhanh nổi, chỉ cần không cẩn thận một chút, sẽ trượt chân, nếu như từ trên thềm đá giữa sườn núi này đột nhiên ngã lăn xuống, tình huống đó tuyệt đối hơn cả nguy hiểm chứ không phải đùa.

Nhưng dù đường có khó đi hơn nữa, thì cuối cùng cũng phải kết thúc. Khi đến chân núi, hai người toàn thân thấm đẫm mồ hôi, trước mắt là một khe núi, chỉ cần qua khỏi khe núi này là có thể đến chân ngọn núi có đặt tháp thu phát tín hiệu điện thoại rồi.

Nhưng tình hình trước mắt lại làm cho hai người vô cùng sửng sốt, trên khe núi vốn là có một cầu gỗ nhỏ, nhưng giờ phút này chiếc cầu gỗ đó đã

không còn bóng dáng, bên cạnh khe núi chỉ còn lại hai cái cọc gỗ gãy lìa vùi sâu dưới lớp tuyết đọng.

Lữ Minh Dương nhú mày, cẩn thận đi lên một bước, phải đi lớp tuyết đọng bên trên cọc gỗ, nhìn một chút miệng vết cắt, thở dài nói:” Là bẻ gãy, khí lực thật cường đại...”

Miệng vết cắt không ngay ngắn, mà lại nham nhở lờm chờm, hiển nhiên miệng vết cắt này không phải do lợi khí sắt bén chém đứt, mà giống như bị người ta cường ngạnh bẻ gãy. Nhưng cái cọc gỗ này lớn cỡ một cái bát to, ai lại có lực đạo không lồ đến như thế?

Một nỗi sợ hãi vô hình lần nữa ập tới. Rất hiển nhiên, bất luận kẻ bẻ gãy cầu gỗ này là ai, thì mục đích của y rất rõ ràng, chính là muốn phòng ngừa người trong thôn xuống núi.

Trong hoàn cảnh thời tiết thế này đâu có ai tùy tiện xuống núi, hơn nữa thôn dân cũng đã bị quái bà bà kia khống chế, cần gì phải đề phòng nữa đây? Mục đích của y hiển nhiên là vì đề phòng Hàn Di và Lữ Minh Dương.

Điện thoại di động vẫn không có tín hiệu, nhìn lên đỉnh núi đã gần ngay trước mắt, Lữ Minh Dương bất đắc dĩ cười khổ một tiếng. Khe núi mặc dù không rộng bao nhiêu, nhưng nếu muốn nhảy qua e là không phải chuyện dễ dàng, cộng thêm hiện tại tuyết đọng đầy đất, muốn nhảy sợ là càng thêm gian nan. Một khi thất thủ, rơi xuống khe núi... Khe núi dù không sâu, nhưng người mà té xuống cũng đủ bể đầu chảy máu, tứ chi toàn thân sợ là gãy hết cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

“ Tôi thấy hay là chúng ta tìm một chỗ trốn trước, bên dưới núi không liên lạc được với chúng ta, sẽ phải đi lên tìm chúng ta thôi.” Lữ Minh Dương cười khổ nói.

Hàn Di quét mắt quan sát hoàn cảnh chung quanh, nơi này địa thế cao chót vót, địa phương có thể ẩn thân cũng không có nhiều, nếu như những

thôn dân kia đuổi đến, e là rất dễ dàng bắt được hai người bọn cô. Cô khẽ thở dài, nói:” Xem ra cũng chỉ còn cách như vậy.”

Hai người hít một hơi thật sâu, giương mắt nhìn thềm đá cheo leo kia, lần nữa cất bước đi trở về.

Thềm đá dốc đứng vòng quanh theo thế núi, cộng thêm lớp tuyết đọng thật dày, khiến cho người ta cảm thấy thật ra lên núi cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì.

Một lát sau hai người lần nữa trở lại mảnh đất trống nho nhỏ ở thôn trước, lặng lẽ nhìn vào bên trong thôn, nhưng giờ phút này toàn bộ cả thôn trang đều khôi phục sự tĩnh lặng, ngay cả một chút tạp âm cũng không có, thậm chí ánh đuốc đỏ rực cả nửa bầu trời cũng biến mất không còn.

Cả thôn tựa hồ bỗng nhiên trong chớp mắt khôi phục không gian yên tĩnh, cũng giống như thời điểm lúc hai người vừa mới tới nơi này, tựa hồ cả thôn lại đã chìm vào trong giấc ngủ say.

Lữ Minh Dương nhíu mày lại, trao đổi với Hàn Di một ánh mắt. Chẳng lẽ chỉ trong chốc lát thời gian hai người mình xuống núi, trong thôn đã phát sinh thêm những biến cố khác? Hay là những thôn dân kia ăn no thết cương thì rồi, bây giờ đều đã ấm bụng ngủ say?

Hai người ẩn giấu thân hình, lần nữa vòng qua phía đông thôn, chậm rãi đi về phía thôn sau.

Trong căn nhà nhỏ ở thôn sau kia vẫn không có bóng dáng thôn dân nào, phảng phất mấy thôn dân điên cuồng mới vừa rời căn bản chưa từng tới đây.

Hai người giấu mình ở sau những bụi rậm, cau mày thật chặt, hiện tại cả thôn trang lần nữa lại bị thứ không khí quỷ dị đó bao phủ. Yên tĩnh, yên tĩnh đến cực hạn khiến cho cả thôn trang bất chợt trở nên quỷ dị.

Bọn họ rốt cục đi đâu rồi? Sao lại đột nhiên chẳng còn ai?

Hai người cau mày, tựa hồ quên mất mục đích trở về là vì tìm một chỗ trốn, đợi cứu viện ở dưới chân núi, bọn họ lần nữa nhắm hướng trung tâm thôn khẽ bước tới.

Đồng lửa ở quảng trường trước nhà tổ cơ hồ đã bị dập tắt, chỉ còn lại một đồng than củi dưới đất, bên trên đồng than củi chính là thanh thép dài. Nhưng Ngưu Nhị Xuyên trên thanh thép đã không thấy đâu nữa, chỉ thấy bên cạnh đồng lửa rơi vãi mấy khúc xương trên mặt đất.

Mùi hôi thối lan toả trong không khí, như muốn nhắc cho Lữ Minh Dương và Hàn Di nhớ rằng nơi này vừa mới phát sinh những chuyện kinh khủng thế nào, nhưng những thôn dân điên cuồng khi nãy bây giờ tất cả đều đã biến mất, thậm chí ngay cả cửa lớn nhà tổ cũng không có đóng.

Không khí chung quanh hai người vô cùng nặng nề và ngập tràn nguy cơ, Hàn Di chợt cắn răng, tiểu nỏ đã nằm trong tay, kéo dây lấp tên, sau đó nhẹ nhàng đứng lên, khẽ vịn eo kiễng chân nhắm phía nhà tổ tiến tới.

Lữ Minh Dương thầm than một tiếng, chỉ đành phải nhẹ nhàng đi theo phía sau của cô.

Ghế thái sư trước nhà tổ vẫn ở chỗ cũ, cây đuốc cắm phía sau ghế thái sư đã cháy gần tàn, ánh lửa soi đỏ cánh cửa lớn nhà tổ, nhưng căn bản lại không thể lọt vào bên trong nhà một chút tia sáng nào. Cửa lớn nhà tổ lúc này nhìn không khác gì một cái miệng mãnh thú khổng lồ, giống như đang chờ Lữ Minh Dương và Hàn Di tự động hiến thân...

Lữ Minh Dương và Hàn Di khom người chia ra ở hai bên cửa, nín thở lắng nghe động tĩnh bên trong nhà tổ, thế nhưng trong căn nhà to lớn này căn bản chẳng có gì truyền ra dù là một hơi thở, nơi này giống hệt như một cỗ mộ hoang vắng, căn bản không có một chút sinh khí nào, hơn nữa còn mơ hồ thoang thoảng một mùi hôi thối mục rữa.

Lữ Minh Dương nhíu mày, giơ tay rút cây đuốc gắn trên tường xuống, tiện tay liền ném vào bên trong nhà.

Ánh lửa lập loè chiếu rọi căn nhà lớn, nhà tổ mặc dù rất rộng lớn, nhưng bố cục cũng giống như căn nhà ba gian mà Lữ Minh Dương đã ở, đều là phòng khách ở chính giữa, có hai cửa nhỏ thông sang hai gian phòng ngủ bên cạnh.

Gian phòng ngủ hai bên treo rèm vải xanh, không thể nhìn thấy tình hình bên trong, gian phòng chính thì lại hết sức trống trải, chỉ để mấy cái ghế ở chân tường, vách tường cuối phòng có đặt một hương án khổng lồ, trên hương án có mấy hàng linh vị, chẳng lẽ nhà tổ này còn kiêm luôn từ đường?

Dừng lại một chút, trong nhà tổ vẫn như cũ không có động tĩnh gì truyền ra, Lữ Minh Dương và Hàn Di lúc này mới cẩn thận rón rén bước vào bên trong nhà. Cây đuốc rơi trên mặt đất phát ra ánh sáng yếu ớt, Lữ Minh Dương và Hàn trao đổi ánh mắt với nhau, bất chợt kéo mở tấm rèm của gian phòng ngủ bên trái, còn Hàn Di đã nâng tiểu nỏ lên nhắm ngay cửa gian phòng, nhưng trong phòng vẫn như cũ không hề có bất cứ động tĩnh gì.

Cẩn thận quan sát, bên trong gian phòng ngủ này có đặt một cái giường gỗ, trên giường có một đồng chăn gối lộn xộn, bốc lên mùi ẩm mốc, nhưng trong gian phòng này cũng không có một bóng người nào.

Thoáng thở phào nhẹ nhõm, hai người lần nữa kéo mở tấm rèm gian phòng ngủ đối diện, vẫn như cũ không có bất cứ bóng dáng người nào, bố cục gần giống với gian phòng đối diện.

Lữ Minh Dương và Hàn Di trao đổi ánh mắt, xem ra thôn dân cũng không phải quay trở về nhà của mình ngủ, mà là toàn bộ thôn dân đều đột

nhiên mất tích một cách không thể giải thích được, bao gồm cả lão quái bà bà thần bí này...

Nhặt lên cây đuốc dưới mặt đất, Lữ Minh Dương thở dài một tiếng nói:” Đúng là quái sự, cô nói mấy người này đi đâu cả rồi?”

Hàn Di nhíu mày lại, quan sát khắp căn phòng lớn này, chậm rãi lắc nhẹ đầu, không trả lời.

Lữ Minh Dương đương nhiên không hy vọng Hàn Di có thể cho mình đáp án, hãnh cười bất lực, cũng bắt đầu đảo mắt quan sát khắp phòng.

Nếu lão quái bà sống ở nơi này, tất nhiên ở đây sẽ lưu lại một chút dấu vết, nói không chừng chính là đầu mối trọng yếu có thể làm sáng tỏ sự thần bí của thôn trang này.

Nếu như nói bà ta thật sự là người đã chết qua rồi, thì sinh hoạt của bà ta nhất định sẽ có điểm khác biệt với những thôn dân khác. Lữ Minh Dương âm thầm nghĩ ngợi.

Nhưng trong gian phòng này tựa hồ chẳng có điểm gì khác biệt so với một gian phòng nhà nông bình thường nơi sơn dã cả. Bố cục đơn giản, gian phòng trống trải, căn bản không có địa phương có thể che giấu bí mật gì. Lữ Minh Dương cầm lấy cây đuốc dự định vào bên trong phòng ngủ để kiểm tra một cái, Hàn Di chợt kêu hãnh một tiếng.

Lữ Minh Dương xoay người lại, thì nhìn thấy Hàn Di đang nhìn chăm chăm linh vị trên hương án.

Trên hương án có để mười mấy linh vị, nhưng ở chính giữa hàng cuối cùng, có một linh bài hoàn toàn khác biệt so với những cái còn lại, chẳng những to lớn hơn những linh bài khác rất nhiều, mà màu sắc cũng bất đồng.

Linh bài bằng gỗ đỏ nhưng chữ chạm khắc lại là màu vàng kim: ân công
Cổ thiên sư linh vị.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Xác Sống

Cổ thiên sư?

Lữ Minh dương chợt nhớ tới vị cổ thiên sư ở thôn Tam Hà.

Đừng nói là hai vụ này có liên quan gì nha? Không hợp lý a, nơi đây là vùng sâu vùng xa, cách Tam Hà thôn mấy trăm dặm đường núi đó nha.

Nhưng đôi mày Hàn Di chau lại thật chắc, bộ dáng lo lắng buồn phiền, không khỏi khiến cho Lữ Minh Dương âm thầm đoán mò. Vụ án Tam Hà thôn, Hàn Di bí mật hành động, vốn đã khiến hẩn nghi ngờ vụ đó có gì đó bí ẩn, mà vẻ mặt bây giờ của Hàn Di khi nhìn thấy bài vị, càng làm hẩn hoài nghi sâu hơn.

Chẳng lẽ bài vị của Cổ thiên sư này và cái vị Cổ thiên sư ở Tam Hà thôn là cùng một người?

Nhưng Lữ Minh Dương còn chưa kịp nêu ra nghi vấn trong lòng, thì ở bên ngoài sân đã truyền đến tiếng bước chân nặng nề.

Lữ Minh Dương vội vàng nhắm cây đuốc vút trên mặt đất, đập một cước dập tắt lửa, trong phòng nhất thời chìm vào bóng tối.

Lữ Minh Dương và Hàn Di lắc người ẩn mình đằng sau cửa, xuyên qua khe cửa mà nhìn ra bên ngoài.

Trong ánh tuyết quang lấp lánh là một thân ảnh đang từng bước hướng tới căn nhà tổ, mỗi bước của nó rất lớn, thời điểm bước chân hạ xuống, giống như đã dùng toàn lực, phát ra thanh âm vô cùng trầm trọng, đó chính là con cương thi đã bị chế phục ba lần nhưng lại tái sinh cả ba lần Lưu Thúy Hoa.

Lữ Minh Dương không khỏi cười khở trong lòng, đánh mắt về phía Hàn Di.

Hàn Di từ sớm đã lấy lá bùa ở trong người ra dính lên đầu mũi nở tiển, lầm rầm niệm động chú ngữ.

Lữ Minh Dương cũng rút súng lục nhắm qua khe cửa, mục tiêu là cái ốt của Lưu Thúy Hoa, chỉ cần ả tiến gần đến cửa ra vào, lập tức sẽ tặng ả một phát.

Nhưng Lưu Thúy Hoa lại không tiếp tục đi thẳng về phía trước, mà dừng lại bên cạnh đồng lửa chỉ còn chút tro tàn ngoài sân, sừng người ngây ngốc.

Lữ Minh Dương khẽ nhíu mày, khó hiểu quan sát, chỉ thấy Lưu Thúy Hoa một thân áo liệm màu lam đậm rách nát, tóc rụng vờn vãi trên đầu vai, đầu tóc rối tung hỗn loạn, thậm chí còn có một dấu vết bị đốt trụi, tựa hồ ả vừa mới trải qua một trận kịch chiến vậy. Mà hai hốc mắt đen ngòm của ả, cơ hồ không còn một chút tròng trắng lại đang hấp háy, nhìn xuống đất ở ngay phía trước chân, chỗ đó chính là chút xương đã nám đen của Ngưu Nhị Xuyên...

Một cảm giác không thể tin nổi dâng lên trong lòng Lữ Minh Dương, cương thi --- loại sinh vật máu lạnh trong truyền thuyết, chẳng lẽ cũng có cảm xúc và tình cảm?

Lưu Thúy Hoa ngơ ngác đứng yên hồi lâu trong sân lớn, lúc này Hàn Di cũng đã niệm xong chú ngữ, cô phảng phất cảm nhận được sự thương cảm

phát ra từ trên người Lưu Thúy Hoa, nên còn chưa bóp cò. Cô và Lữ Minh Dương trao đổi ánh mắt, không khỏi âm thầm thở dài.

Nguyên nhân Lưu Thúy Hoa bị chết có phải là bởi vì vợ chồng gây gỗ mà uống thuốc độc hay không, hiện tại không có cách nào điều tra rõ ràng, nhưng vào thời khắc này thiết nghĩ không còn cần thiết phải điều tra nữa, giờ phút này nhìn thấy, rõ ràng tình cảm giữa hai vợ chồng họ thật sự rất nồng hậu. Nhưng mà Ngưu Nhị Xuyên lại đúng là bị ả cắn chết đấy, chuyện này phải giải thích thế nào đây?

Lưu Thúy Hoa chột ngựa mặt lên trời há to miệng, tựa hồ muốn phát ra một tiếng hét lớn, nhưng chỉ có thể phát ra thứ âm thanh khùng khục nơi cổ họng. Hàm răng vàng khè lờm chớm của ả lọt vào trong mắt Hàn Di.

Cô chột nhớ đến vết cắn ở trên cổ Ngưu Nhị Xuyên... Vết răn đó tuyệt đối không phải là vết cắn của Lưu Thúy Hoa! Chẳng lẽ, tất cả chuyện này đều là một âm mưu?

Nhưng Hàn Di còn chưa kịp suy nghĩ thêm, Lưu Thúy Hoa đã đột nhiên nhấc chân đá bay đi giá gỗ nơi đồng lửa, thanh thép dài gác trên giá gỗ kêu cạch một tiếng đã bay vào gian phòng, keng một tiếng rơi trên mặt đất.

Lữ Minh Dương và Hàn Di cả kinh, nhìn thấy Lưu Thúy Hoa, đã tung người vượt qua đồng lửa, đang hướng về phía cửa ra vào nhà tổ mà bước nhanh tới.

Hàn Di đành phải nâng tay cầm nỏ lên, nín thở, chỉ đợi Lưu Thúy Hoa bước qua thềm cửa sẽ lập tức tặng ả một mũi tên. Nhưng vào lúc này, trong sân lại truyền đến một trận cười gằn khản đục, còn tiếng bước chân của Lưu Thúy Hoa cũng ngừng lại.

Nhìn xuyên qua khe cửa, thì thấy trong sân rõ ràng đã xuất hiện thêm một người lưng còng, chính là lão quái bà kia. Hàn Di và Lữ Minh Dương

không khỏi nhúu chặt chân mày, lão quái bà này sao lại đột nhiên như trên trời giáng xuống vậy?

“ Từ trên trời giáng xuống” cũng không chỉ có một mình lão quái bà. Lại nghe thấy những tiếng bước chân dồn dập, hai đầu ngõ hẻm đã nhanh chóng xuất hiện thêm một đám thôn dân

Thôn dân trẻ có già có, nam có nữ có, ước chừng hơn trăm người, ai nấy đều dẫm mạnh bước chân tiến nhanh tới, tiếng bước chân rầm rập kia đem so với bộ đội chính quy cũng không sai biệt bao nhiêu.

Lữ Minh Dương và Hàn Di không khỏi treo ngược quả tim, cảm đám người này lúc này rốt cục là đi chỗ nào, sao đột nhiên tất cả đều trở lại?

Bất quá chuyện lo lắng trước mắt chính là hai người mình đúng là xui xẻo đi nhầm chỗ, lần này chẳng phải là vô tình bị người ta bao vây trong nhà tổ rồi sao?

Bọn họ hùng hổ bước nhanh vào sân lớn trước nhà tổ, xếp thành hình phiến quạt tỏa ra xung quanh, gương mặt mỗi một người đều lạnh lẽo, vô cảm nhìn cương thi Lưu Thúy Hoa ở trước mặt.

Lão thái bà đang đứng ở trung tâm, thân hình vẫn cúi gập như cũ, cái eo uốn cong cơ hồ đã đến chín mươi độ, cố sức ngẩng đầu lên, nhướng đôi mắt phát kim quang quý dị, nhìn thân ảnh Lưu Thúy Hoa mà hắc hắc cười khan.

Lưu Thúy Hoa ở trước bậc thang, sớm đã quay người lại, đang nhìn chăm chăm vào lão thái bà, trong cổ họng phát ra từng trận gầm gừ trầm thấp, tựa hồ ả vừa đang sợ hãi cũng vừa đang đau đớn tức giận.

Lão thái bà lưng còng vừa cười gằn, vừa chống quái trượng nhích nhanh những bước chân ngắn, hướng tới chỗ Lưu Thúy Hoa, đế giày ma sát trên mặt đất phát ra một loạt tiếng sần sạt, tạo thành áp lực bức cho Lưu Thúy

Hoa phải lùi về phía sau. Á lập tức nhảy lên bậc tam cấp, phóng tới cửa nhà tổ.

Lữ Minh Dương và Hàn Di thầm kêu hổng, nếu chỉ có một mình Lưu Thúy Hoa nhảy vào nhà thì cũng được thôi, vấn đề là nếu lão thái bà kia cũng nhảy theo vào, tình huống đó...

Mồ hôi lạnh đột nhiên thấm ra trên trán, Hàn Di nắm chắc nỏ tiễn ở trong tay, trong lòng vô cùng băn khoăn, một mũi nỏ tiễn này trước tiên phải bắn vào Lưu Thúy Hoa hay là lão thái bà quý dị thần bí kia.

Trong sân trống lão thái bà đang di chuyển những bước nhỏ nhanh thoăn thoắt, ngay khi nhìn thấy Lưu Thúy Hoa nhảy lên đã lập tức chấm mạnh đầu quả trượng xuống đất, một thân lưng còng cũng vụt bay lên, tư thế thật là quái dị, đôi tay gầy guộc vươn ra, nhoáng cái đã bắt lấy váy Lưu Thúy Hoa, dùng sức vung mạnh, Lưu Thúy Hoa đã bị bà ta lôi trở về sân trống.

Lưu Thúy Hoa như một khúc gỗ mục rơi xuống bên cạnh đồng lửa, á lập tức bật từ dưới đất lên, hướng về phía lão thái bà phát ra một tràng âm thanh gầm gừ trầm thấp, giống như một đầu mãnh thú đang sợ hãi nhưng vẫn cố gắng phô trương thanh thế.

Lão thái bà phát ra một trận ho khan, chậm rãi xoay người lại, lần nữa nhìn về phía Lưu Thúy Hoa phía bên ngoài mảnh sân trống, sau đó lại di chuyển những bước nhỏ, chậm rãi từ trên bậc tam cấp bước xuống, thân hình lúc này lại có vẻ như chao đảo không thể đứng vững.

Lữ Minh Dương nhú mày thật chặt, lão thái bà này đúng là thích diễn trò, thân pháp rõ ràng vừa nhanh nhạy vừa quý dị, có cần phải giả bộ đi lại khó khăn như vậy không chứ, chả biết bà ta diễn cho ai xem đây nữa, hoặc là bản thân bà ta thấy diễn như vậy mới vui. Nhưng không thể phủ nhận, bà

ta càng ra vẻ như vậy, ngược lại càng làm cho người ta cảm thấy bà ta thật thần bí.

Lưu Thúy Hoa hiển nhiên là đã bị lão thái bà dọa sợ, ả lại tiếp tục hướng về phía lão thái bà đang bước từng bước nhỏ làm ra vẻ mặt hăm dọa, nhưng sau đó thì thân thể đột ngột nhảy lên, hướng về phía một vách tường nhà bên cạnh phóng tới.

Nhưng lão thái bà lại cũng đột ngột tăng tốc đuổi theo như hình với bóng, sau đó nhảy lên, một phát đã bắt được ngay sau lưng Lưu Thúy Hoa, đột ngột vung mạnh, Lưu Thúy Hoa lại ngay lập tức rơi trở xuống đất.

Cùng lúc Lưu Thúy Hoa rơi xuống đất, là thanh âm xương vỡ truyền đến, xem ra Lưu Thúy Hoa đã gãy nát mất mấy khúc xương. Mặc dù ả là một cỗ cương thi, lớp da khô cứng, hơn nữa cũng không biết đau đớn, nhưng xương bị vỡ nát cũng khiến ả không cách nào đứng lên ngay lập tức được.

Mà cả đám “thôn dân” kia cũng đã chen lấn xông tới, ai nấy đều giống như mãnh thú điên cuồng xông lên tóm chặc lấy Lưu Thúy Hoa xốc đứng lên. Lão thái bà lúc này đã được Ngưu tam gia dìu lấy đang bước chậm rãi lên bậc tam cấp, khó khăn ngồi vào chiếc ghế thái sư kia.

Thôn dân đang trở nên điên cuồng, mặt người nào người nấy đều rất phấn khích, thái độ điên cuồng này hoàn toàn giống với lúc nướng thi thể Ngưu Nhị Xuyên lúc nãy, bất đồng duy nhất chính là bọn họ không có phát ra những tiếng reo hò quá khích, cũng là há to miệng, nhưng trong cổ họng lại chỉ có một thứ âm thanh lục cục trầm thấp phát ra.

Lữ Minh Dương bất giác nhíu mày chặc lại, đám thôn dân này chẳng lẽ chỉ trong thoáng chốc đều đã bị câm?

Bọn họ người nào người nấy đều trở nên quý dị, trọng yếu nhất chính là cặp mắt của bọn họ, hốc mắt lõm sâu, là cùng một loại với Lưu Thúy Hoa,

gần như không có tròng trắng. Nhưng thân thể bọn họ vẫn cử động linh hoạt, không thấy có hiện tượng co cứng. Nói theo kiểu của Hàn Di, thì đám người này trước sau gì cũng trở thành xác sống vô thức. Nhưng hiện tại có lẽ sự tình trước mắt còn kinh khủng hơn thế nhiều, bọn họ đã biến thành những con rối “xác sống” bị người khác khống chế.

Hắn quay đầu nhìn Hàn Di, nhưng Hàn Di vẫn đang cau mày quan sát tình hình bên ngoài.

Bên ngoài căn nhà thanh âm duy nhất lúc này có lẽ chỉ là tiếng cười gằn trầm thấp của lão thái bà kia, bà ta đảo ánh mắt quý dị quét qua đám thôn dân, khẽ nâng cao quái trượng, rồi điểm mạnh xuống đất mấy cái, bọn họ trong tích tắc càng thêm hưng phấn, có thôn dân vội vàng thêm củi vào đồng lửa sắp lụi tàn, có kẻ thì vội vàng dựng lại cái giá gỗ đã bị Lưu Thúy Hoa đá ngã, có mấy người thì nhắm thẳng cánh cửa lớn ra vào của nhà tổ mà chạy tới, đến trước bậc tam cấp, thì dừng bước lại, ư ư a a với lão thái bà, khoa tay múa chân ra dấu, hình như bọn họ đang xin phép được vào bên trong nhà tổ...

Lữ Minh Dương nhíu chặt chân mày, hẳn chợt hiểu ra ý định của đám thôn dân này, bọn họ muốn nướng Lưu Thúy Hoa để ăn thịt cương thi...

Nhưng điều đáng sợ chính là thanh thép dài dùng để xiên cương thi kia hiện tại đang rơi ở trên mặt đất bên trong nhà tổ...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Thời Khắc Sinh Tử

Mồ hôi lạnh lần nữa xuất ra đầy trên trán.

Mấy tên thôn dân kia hướng về lão thái bà đang ở trên bậc tam cấp í a í ới, hình như là đang thỉnh cầu được tiến vào nhà tổ. Lão thái bà nhẹ nhàng điểm cây quải trượng trong tay lên mặt đất một cái, nhất thời có hai thôn dân nhắm hướng nhà tổ vọt vào.

Lữ Minh Dương và Hàn Di sớm đã dán sát thân thể ở đằng sau cánh cửa, nín thở. Thôn dân vọt vào trong nhà, sau khi nhặt thanh thép dài trên mặt đất lên, lập tức xoay người vọt trở ra ngoài.

Hai thôn dân đã vọt ra khỏi nhà, bọn họ không hề phát hiện ra Lữ Minh Dương và Hàn Di, lúc này hai người mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lại bò tới khe cửa nhìn ra phía bên ngoài.

Cả đám thôn dân sớm đã giơ cao thân thể Lưu Thúy Hoa, tách hai chân ả ra, Lưu Thúy Hoa không ngừng phát ra thanh âm lục cực đầy sợ hãi từ trong cổ họng, thế nhưng đám thôn dân đó không có chút thương hại nào, mấy người ôm lấy thanh thép dài, đột ngột nhắm hạ bộ Lưu Thúy Hoa đâm tới.

Hàn Di không khỏi nhắm hai mắt lại, loại khổ hình này dù chỉ nhìn một lần cũng đủ để làm cho người người ta ám ảnh suốt đời rồi, cô không muốn nhìn thêm lần thứ hai.

Bọn họ chia ra hai phía giữ chặt lấy thanh thép, đưa ả cương thi đã bị xuyên qua lên trên đồng lửa, một trận lộp ba lộp bộp tiếng lửa thiêu đốt, y phục rách nát trên người Lưu Thúc Hoa nhất thời bốc cháy. Cả thân người cứng ngắc của ả đang cố giùng giàng bên trên ngọn lửa, cổ họng đang phát ra từng trận thanh âm lục cục nhưng lại bị những tiếng la hét hưng phấn của đám thôn dân át mất, từng người một trong bọn họ ai nấy đều có nét mặt hưng phấn, chăm chú, nhìn Lưu Thúc Hoa chìm trong ngọn lửa đồng thời những đôi mắt đen nhánh của bọn họ cũng bắn ra những tia sáng nóng bỏng quý dị.

Lữ Minh Dương căn rằng thật chắc, nhìn chăm chăm Lưu Thúc Hoa đã dần bất động trên ngọn lửa, trong không khí tản mát ra mùi thơm nồng nặc, xem ra ả đã bị nướng chín.

Bọn họ đột nhiên yên lặng, một loạt tiếng quai trước điềm nhẹ xuống đất truyền đến, lão thái bà từ trên bậc tam cấp đi xuống.

Bọn họ vội vàng im lặng lách người tránh ra, lão thái bà đi thẳng đến đồng lửa, giơ quai trước trong tay lên dùng sức đánh vào người Lưu Thúc Hoa mấy cái, sau đó bọn họ liền đem thi thể Lưu Thúc Hoa từ trên ngọn lửa hạ xuống.

Lưu Thúc Hoa đã bị nướng đen toàn thân, không một mảnh da nào còn lành lặn. Nhưng khiến người ta kinh khủng hơn là ả ta vẫn còn chưa có chết!

Vừa rời khỏi đồng lửa, Lưu Thúc Hoa đột nhiên lại động, thân thể của ả hiển nhiên là không có cứng ngắc như lúc trước, ả ra sức co quắp thân thể trên thanh thép, tựa hồ vẫn muốn tìm cách chạy trốn khỏi nơi này, nhưng ả làm thế nào có thể thoát khỏi mười mấy người hợp lực giữ chặt lấy thanh thép dài đang xuyên qua thân thể của mình?

Lão thái bà chợt phát ra một tiếng cười âm trầm, giơ thanh quái trượng trong tay lên nhắm cái ót Lưu Thúc Hoa hung hăng đập xuống, sau đó tiện tay vứt bỏ quái trượng, cúi gập thân người để hai tay ở phía trên Lưu Thúc Hoa kết thành thủ ấn, đồng thời trong miệng lầm rầm một loại ngữ âm kỳ quái.

Chẳng lẽ bà ta đang niệm chú ngữ?

Cả đám thôn dân nhất thời gần như bất động, không dám nhúc nhích, ngay cả một chút hơi thở hình như cũng không có phát ra, từng người một đều ngây ngây ngô ngô nghệt mặt đứng tại chỗ, nhưng trông mắt đen ngòm quỷ dị của bọn họ thì lại chăm chú phần khích nhìn Lưu Thúc Hoa bên dưới thủ ấn của lão thái bà.

Lữ Minh Dương cau mày thật chặt, cảnh này nhìn qua không đơn giản chỉ là quỷ dị, mà còn giống như nghi thức của một loại tà giáo nào đó?

Quái lão bà liên tục biến hóa thủ ấn, mấy thủ pháp linh xảo này sợ là người trẻ tuổi cũng khó mà làm nổi, nhưng lão quái bà tay chân già cỗi này lại làm trôi chảy không hề tổn chút sức nào.

Lữ Minh Dương cau đôi chân mày, liếc nhìn Hàn Di bên cạnh, chân mày Hàn Di cũng đang cau chặt, vẫn đang chăm chú nhìn xuyên qua khe cửa quan sát tình hình bên ngoài.

Lão quái bà đã ngừng bắt ấn, Lưu Thúc Hoa bên trên thanh thép cũng đã không còn co quắp, thân thể của ả bất động phả ra làn khói nhẹ.

Lão quái bà phát ra một tràng cười trầm đục, đôi mắt màu vàng kim thoáng lộ ra một tia tham lam, bà ta đột ngột cúi đầu xuống cổ họng Lưu Thúc Hoa cắn một miếng thịt, nuốt vào trong miệng rồi bắt đầu nhai.

Nhất thời cả đám thôn dân như được hồi sinh, rối rít tản ra, trong cổ họng phát ra mấy thứ thanh âm quái dị như ăn mừng, quang cảnh lập tức lại

sôi trào.

Lão quái bà nhai miếng thịt Lưu Thúc Hoa, vừa nhận lấy quả trượng Ngưu Tam gia đưa tới, lại quay trở về bậc tam cấp trước nhà tổ.

Ở đằng sau lão bà, đám thôn dân kia điên cuồng xông tới, rồi rít tranh đoạt từng phần thi thể Lưu Thúc Hoa, giống như là một bày mành thú đang xé xác con mồi...

Chẳng lẽ lão quái bà đã thông qua phương pháp quỷ dị này, lợi dụng thứ “thịt cương thi” này biến những thôn dân thành hành thi, đồng thời cũng dùng chính thứ này để tiến hành khống chế bọn họ? Lữ Minh Dương không chịu nổi phải nhắm mắt lại, loại quang cảnh này vừa bắt đầu thì chỉ có thể dùng từ quỷ dị và điên cuồng để diễn tả?

Đây quả thực là kinh khủng, so với địa ngục còn phải kinh khủng hơn!

Nhưng diễn biến tiếp theo mới làm cho Lữ Minh Dương càng thêm sợ hãi. Lão quái bà kia đã đi lên bậc tam cấp, nhưng lão cũng không có xoay người ngồi xuống ghế Thái sư, mà là trực tiếp hướng cửa chính nhà tổ tiến tới.

Lão muốn vào nhà tổ?

Lữ Minh Dương và Hàn Di vội vàng đánh mắt trao đổi, cái gì tới cũng phải tới, lần này chỉ sợ là không còn dễ dàng ẩn thân để thoát khỏi lão bà này.

Lão quái bà lạnh lẽo và sở hữu lực lượng kinh khủng thế nào thì Lữ Minh Dương quá rõ, đến lúc này vai trái vẫn còn đang tê rần, nếu như thật sự bị bà ta chặn lại ở bên trong căn nhà này, e là chỉ còn có một con đường chết.

Hiện tại ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có. Cho dù trước cửa không có lão quái bà, thì ngoài sân trống còn có khoảng trăm thôn dân. Nếu như bọn họ thật sự đã bị lão quái bà khống chế, như vậy muốn xông ra đơn giản chính là người điên nói sáng.

Hiện tại chỉ có một biện pháp.

Lữ Minh Dương và Hàn Di trao đổi ánh mắt, hai người chớp mắt phối hợp đóng sầm cánh cửa trước mặt lại, sau đó tay chân thoăn thoắt cài thanh chắn lên cửa.

Lữ Minh Dương và Hàn Di sau khi khóa chặt cửa nhà, lập tức thối lui hai bước, vũ khí trong tay đã nhắm chuẩn cánh cửa. Cùng lúc đó cánh cửa chớp mắt phát ra tiếng vang chấn động, thanh chắn cửa lập tức gãy đôi, cửa phòng bị một lực lượng khổng lồ chấn nát, một thân ảnh mơ hồ lướt nhanh vào nhà.

Tuyệt đối không có một chút do dự, Lữ Minh Dương siết mạnh cò súng, tiếng súng điếc tai vang lên trong nhà trống càng thêm chấn động, đạn bay thẳng đến thân ảnh ở phía cửa.

Nỏ tiễn của Hàn Di cũng đồng thời bắn ra, thân ảnh ngoài cửa đã không còn đường tránh, trùng kích lực đồng thời của đạn và nỏ tiễn đã chấn thân ảnh đó bay trở ra khỏi cửa, rầm một cái ngã xuống bậc tam cấp.

Vội vã nhìn kỹ lại, thì ra đó là thân ảnh của Ngư Tam gia. Ngược của y đang cầm chiếc nỏ tiễn có gắn phù chú của Hàn Di.

Thầm kêu một tiếng không hay, bóng người kia không phải là lão quái bà. Lữ Minh Dương không chút chậm trễ lại tiếp tục bóp cò, bắn ra liên tục mấy phát đạn, nhưng ở phía cửa lại không có thêm bóng người nào xuất hiện.

Lữ Minh Dương nhanh chóng thay băng đạn khác, một chút thời gian ngắn ngủi trôi qua thì ngoài cửa truyền đến một tràng cười âm trầm, chính là giọng cười của lão quái bà đó.

Ngay sau đó tiếng quái trượng điểm xuống đất nhẹ nhàng vang lên, phút chốc cả đám thôn dân đều đồng loạt hướng nhà tổ vọt tới.

Lữ Minh Dương đã thay xong băng đạn, khẩn trương ngắm thẳng phía cửa. Từ mảnh sân trống đến trước cửa khoảng cách không dài lắm, thoáng cái đã có thôn dân ở trên bậc tam cấp, Lữ Minh Dương căn chắc rằng, đột ngột bóp cò, viên đạn lập tức bắn trúng bấp dù tên thôn dân chạy trước nhất, gã lập tức ngã nhào xuống mặt đất.

Lữ Minh Dương liên tục bắn ra mấy phát đạn, mỗi viên đạn đều nhắm vào bấp dù bọn họ, trong chớp mắt cả đám bị gục ngã nằm lộn ngổn trước cửa. Nhưng lập tức hắn cảm thấy hoảng sợ trừng lớn cặp mắt, những tên thôn dân đó ngã xuống rồi như không có bị thương gì cả lại lập tức vùng đứng lên, lần nữa vọt tới cửa.

“Bắn đầu!” Hàn Di đột nhiên hét lớn, cũng đã rút súng lục ra, nhanh chóng mở chốt bảo hiểm.

Lữ Minh Dương trong lòng đang đấu tranh kịch liệt. Mặc dù không phải là lần đầu tiên đối diện với hành thi, nhưng dù sao đây cũng là người a, hoặc có thể nói bọn họ ít nhất còn tồn tại trong hình thái con người, giết người đang sống sờ sờ mình còn chưa có trải nghiệm qua.

Hắn đang do dự, nhưng Hàn Di bên cạnh đã sớm bóp cò, một viên đạn đã bắn xuyên qua đầu một tên thôn dân đang trườn mình qua cửa, máu tươi tanh nồng lập tức bắn ra, máu đó sớm đã không ở thể lỏng, mà lúc xuấ hiện đã ở trạng thái ngưng kết, giống như hòn nước đá bắn ra bốn phía.

Đây tuyệt đối không phải máu con người! Xem ra bọn họ quả nhiên không còn là người, ít nhất chắc chắn không phải là người sống!

Lữ Minh Dương không còn do dự, giơ tay lên bắn ra một phát, một “con rối chết” chuẩn bị xông vào cửa đã bị bắn nát đầu.

Tiếng súng trong căn nhà trống vang lên chấn động, Lữ Minh Dương và Hàn Di không ngừng phối hợp tác chiến, chốc lát trước cửa đã chất đống mùi máu cổ thi thể. Những thôn dân bị bắn nát đầu thì chết hoàn toàn, thế nhưng những tên còn sót lại dù chỉ là nửa cái đầu cũng đang cố mà vùng vẫy bò dậy, ngoan cố tiếp tục hướng bên trong nhà vọt tới.

Cửa gần như bị tử thi lấp kín, phía ngoài đám thôn dân chột đứng lại. Lữ Minh Dương cẩn thận thật chắc xử lý nốt những tên còn vùng vẫy trong đám xác chết, cố gắng điều chỉnh hô hấp đang kịch liệt khẩn trương.

“ Người còn bao nhiêu đạn.” Hàn Di trầm giọng nói.

Lữ Minh Dương đưa tay trái lên, trong tay trái của hắn còn nắm hai băng đạn.

Hàn Di chăm chú nhìn ngoài cửa, cảnh giác khi thấy bên ngoài đột ngột yên tĩnh, mày chau lại và trầm giọng nói:” Phải nghĩ biện pháp xông ra.”

Lữ Minh Dương cẩn thận, điểm này hắn đương nhiên biết, bọn hắn bây giờ mặc dù không chế con đường độc đạo tiến vào, nhưng vấn đề là đạn dược trong tay không đầy đủ, đám “thôn dân” không biết sống chết kia xông vào được chỉ là chuyện sớm muộn thôi.

“ Một lát xông ra, ta yểm trợ người, người nhất định phải nghĩ ra biện pháp trốn thoát.” Hàn Di trầm giọng nói.

Lữ Minh Dương cười khổ nói:” Những lời này là tôi nói mới đúng nha?”

Hàn Di liếc mắt nhìn Lữ Minh Dương một cái, trong giọng nói không có chút ý nào là đùa giỡn, hết sức trịnh trọng nói:” Nhớ lời của ta, cho dù

phát sinh tình huống gì, người cũng không cần lo cho ta, nhất định phải trốn thoát...”

Lời của cô còn chưa dứt, chợt hai bên hông nhà truyền đến thanh âm vỡ nát --- Những “thôn dân” kia nhất định là đã phá vỡ cửa sổ...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Ác Chiến

Những âm thanh từ bên hông nhà truyền lại chứng tỏ mấy thứ hành thi này chắc đã thực sự vào được nhà, mà cửa chính lần nữa lại có hành thi vọt tới.

Lữ Minh Dương đánh mắt với Hàn Di, hiện tại còn không xông ra, thì đến lúc hành thi lấp kín cửa chính, muốn xông ra đã không còn kịp rồi.

Lữ Minh Dương tranh lao ra trước, vừa chạy vừa bóp cò súng liên hồi, bắn ngã mấy cái hành thi vừa xông lên bậc thang, tung người phóng qua ngưỡng cửa.

Nhưng thân hình hắn còn chưa kịp chạm đất, thì một bóng người đen thui đã nhắm ngực hắn đánh tới. Lữ Minh Dương đang ở giữa không trung, làm sao có thể tránh thoát? Chớp mắt lồng ngực đau nhói, thân thể đang lơ lửng nhất thời bị đánh bay trở về.

Đang ở giữa không trung, Lữ Minh Dương vẫn kịp nhìn thấy, thì ra thứ đánh vào ngực mình chính là cái đầu trọc của Ngưu Tam gia kia.

Nhưng mà khiến cho hắn không thể tưởng nổi chính là thân thể của Ngưu Tam gia lại giống như một cây gậy người, đang nằm ở trong tay một người, người nọ chính là lão quái bà.

Bà ta vẫn cúi gập thân thể, một tay chống lấy quái trượng, còn tay kia thì đang nắm lấy cổ chân Ngưu Tam gia giơ lên như giơ một cây đại chùy,

đứng ngay trước cửa hướng vào bên trong nhà phát ra một tràng cười khanh khách âm trầm.

Hàn Di sớm đã lắc người bay lên, một tay chụp lấy vạt áo Lữ Minh Dương, chớp mắt xoay người một vòng, giảm đi phần lớn lực đạo, nhưng vẫn bị quán tính khổng lồ kia làm mất thăng bằng ngã xuống, rầm một cái cả hai đập mạnh vào vách tường.

Không kịp rên la đau đớn, Lữ Minh Dương và Hàn Di chớp mắt đã giơ súng bắn về hướng cửa chính, nhưng đạn căn bản không có chạm được đến y phục của lão bà đó, thân ảnh bà ta chớp mắt nhoáng lên, hoàn toàn biến mất.

Đám hành thi đã phá được cửa sổ bên hông nhà, vào nhà chính, đang gấp rút vọt tới sau hai người.

Lại bắn thêm một trận, đem mấy con hành thi đó bắn ngã xuống đất, Lữ Minh Dương và Hàn Di trao đổi nhanh bằng ánh mắt, đây tuyệt đối không phải là biện pháp, đạn đã không còn nhiều lắm, nếu còn lãng phí như vậy nhất định sẽ chết không có đất chôn thây.

Lữ Minh Dương cố gượng người đứng dậy, hít sâu một hơi xoay qua Hàn Di kêu một tiếng:” Đi!” Liền nhắm hướng cửa nhà phóng đi.

Nhưng lần này muốn phóng đến trước cửa đã không còn dễ dàng như trước nữa, từ bên hông nhà một hành thi đột ngột nhào tới Lữ Minh Dương, Lữ Minh Dương lập tức giơ súng bắn trả, viên đạn xuyên qua đầu hành thi ở khoảng cách gần, lập tức chấn nát sọ của nó, một vòi máu hồng hồng tanh nồng bắn ra tung toé.

Lữ Minh Dương nghiêng đầu tránh khỏi vòi máu tanh tươi kia, giơ súng bắn ra hai phát, hai con hành thi từ cửa chính vọt tới đã bị bắn ngã, lần nữa lắc mình phóng qua ngưỡng cửa.

Lần này hãn nhảy lên đã có đề phòng, đang ở giữa không trung đột ngột xuất hiện một thân người cản lại, quả nhiên là cây “nhân côn” trong tay lão quái bà vừa vịn đánh tới, khó khăn lắm Lữ Minh Dương mới tránh khỏi. Hãn giơ súng bắn ra một phát, viên đạn đã bắn trúng đầu vai “nhân côn” của lão quái bà.

Lữ Minh Dương đáp người xuống đất, liền thuận thế lăn một vòng, vừa vịn tránh thoát một “quỷ con” phóng tới, giơ súng bắn ra hai phát, hai hành thi xáp tới bị bắn hạ.

Bỗng nhiên lại có tiếng xé gió không lồ truyền đến, thì ra lão quái bà kia lần nữa lại dùng “nhân côn” đánh tới, Lữ Minh Dương vội vàng lắc mình tránh thoát, lại nghe tiếng súng rền vang, chính là Hàn Di đang bay qua ngưỡng cửa, nhắm ngay đầu lão quái bà bắn cho một phát.

Lữ Minh Dương thoáng thở phào, chỉ cần lão quái bà này bị hạ, mấy con hành thi cóc ké kia lập tức không còn là vấn đề gì lớn nữa, dù cho đánh không lại thì vẫn có thể chạy, tốc độ của mấy con hành thi này tuyệt đối không thể so với tốc độ kinh khủng của lão quái bà.

Nhưng hãn đột nhiên phát hiện ra một vấn đề, viên đạn bắn trúng đầu của lão quái bà không có chấn nát sọ não như tưởng tượng, hình như đạn căn bản không có bắn trúng đầu bà ta.

“Chạy!” Hàn Di lớn tiếng hét về phía Lữ Minh Dương, súng trong tay liên tục giật nảy, bắn hạ mấy hành thi xáp tới, thân hình không chút trì hoãn nhắm hướng đầu ngõ phóng tới.

Lữ Minh Dương cũng vội vàng giơ súng lên, bắn ra liên hồi, mấy con hành thi đuổi theo sau lưng Hàn Di đã bị bắn ngã.

Lão thái bà vẫn cứ âm trầm cười khanh khách, tiếp tục hướng về phía Lữ Minh Dương chậm rãi đi tới, “nhân côn” trong tay lần nữa đã giơ lên cao.

Lữ Minh Dương giơ súng lên, ngắm chuẩn mi tâm lão quái bà bắn tới, nhưng đạn lại không xuyên phá mi tâm bà ta, chỉ làm trầy xước một mảnh da nơi giữa trán mà thôi, giống như cái sọ đầu bà ta được rèn từ thép tinh luyện vậy, viên đạn bắn trúng lại văng ra một bên.

Căn bản cũng không có thời gian cho hấn sừng sốt, Lữ Minh Dương vội cúi gập người, tránh thoát một đòn trời giáng của lão quái bà, sau đó lập tức thối lui về phía sau, hướng đầu ngỗ phóng tới.

Súng trong tay Hàn Di chưa từng ngừng bắn, mấy tên hành thi chặn đường đều bị bắn ngã, nhưng súng lục bất chợt phát ra một loạt tiếng canh cách khô khốc --- đạn đã bắn hết rồi.

Cô lập tức vứt bỏ súng lục, rút ra thanh tiểu nỏ, đôi chân thì vẫn không ngừng xông lên phía trước, cô tung chân một cái đá ngay vào đầu một hành thi, hành thi đó lập tức bị Hàn Di đá ngã xuống đất, nhưng ngay sau đó đã có hai con hành thi khác lao về phía cô.

Lữ Minh Dương tặng cho mỗi con hành thi một phát đạn xuyên qua đầu, nhưng đạn của hấn cũng hết luôn rồi. Hấn hất tay trở báng súng đập thẳng vào đầu một con hành thi gần mình, sau đó bỏ súng rút dao găm ở trong ngực ra, một tay cầm dao găm, tay còn lại đã kẹp lấy một mũi nỏ tiễn, đôi chân không ngừng bước bám theo Hàn Di.

Hàn Di đã hạ gục con hành thi ngáng đường cuối cùng, quay đầu liếc nhìn sau lưng, Lữ Minh Dương đang nhanh chóng vọt tới, sau lưng hấn thì có chừng mười mấy con hành thi bám riết theo sau, thế nhưng quý dị chính là không thấy bóng dáng lão quái bà đâu cả.

Hàn Di nhất thời kinh hãi trong lòng, vội vàng quay đầu lại, thì đã cảm thấy trước ngực lạnh lẽo dính ngay một đòn trời giáng, nhất thời thân thể mất đi khống chế bay bổng lên không.

Là lão quái bà, không ngờ bà ta lại quý dị xuất hiện ở phía trước rồi.

Lữ Minh Dương kinh hãi trong lòng, vội vàng chuyển cước bộ, dao găm lật ngược vào cổ tay, giang tay ra đón lấy Hàn Di. Một lực lượng trùng kích khổng lồ truyền đến, Lữ Minh Dương bất đắc dĩ đạp chân lùi về sau liên tục mấy bước, thân thể đã lại trở về trung tâm mảnh sân trống, sau lưng là đồng lửa đang hùng hực bốc cháy.

Một dòng máu nóng nghịch chuyển, bất giác khoé miệng Lữ Minh Dương trào ra một tia máu, còn Hàn Di trước ngực thì sớm đã hộc máu từ lâu.

Hàn Di vùng vẫy thoát khỏi lồng ngực Lữ Minh Dương, không màng đến cảm giác tê buốt đau đớn từ trước ngực truyền đến, khàn giọng kêu lên:” Người mau chạy, ta yểm trợ người.” Cô vừa nói, vừa giơ tiêu nỏ trong tay lên, bắn bật một con hành thi đang nhào tới.

Lữ Minh Dương căn bản không có cơ hội để trả lời, hăn giơ tay lên cắt đứt cổ họng một lão hành thi chừng sáu bảy mươi tuổi đang nhào tới, sau đó dùng sức đẩy lão ra, còn chưa kịp hít vào một hơi, thì đã có một đĩa nhỏ há miệng nhắm bấp đùi hăn cản tới.

Lữ Minh Dương lách người né tránh, hai mắt đỏ vằn tia máu dùng dao găm cắm thẳng vào lưng của nó, sau đó đưa chân ngáng cứng, làm nó mất thăng bằng té sấp xuống đất, thuận thế rút cây dao găm ra.

“ Cô chạy mau!” Lữ Minh Dương rốt cục có thời gian để đáp lời Hàn Di.

Hàn Di lúc này đang lắc mình né tránh một thôn phụ đang lao người bay đến, cô giơ tay dùng nỏ tiễn như một cây chùy thép nện xuống cái ót của ả, say đó lộn người phóng trở về sau lưng Lữ Minh Dương, lần nữa hét lớn:” Ta ra lệnh cho người, lập tức bỏ chạy, ta yểm trợ!”

Lữ Minh Dương giật giật mí mắt, hăn vừa đá bay một hành thi, vừa kiên định hét lớn đáp lời:” Muốn chạy cùng chạy!”

“ Lữ Minh Dương!” Hàn Di giận dữ la lớn một tiếng, thế nhưng thôn phụ vừa mới bị cô đập ngã đã bò trở dậy, lần nữa đánh tới.

Lại tránh thoát lần nữa, sau đó thuận tay nện cây tiểu nỏ vào ót ả ta. Lần này sọ não của ả rốt cục bị Hàn Di đập nát, báng nỏ đập vỡ xương sọ của ả, lập tức một vòi máu tanh hồng hồng vấy ra bốn phía, bắn vào ngọn lửa đang hừng hực bốc cháy kia, lập tức tạo thành một loạt tiếng nổ lộp ba lộp bộp.

Mặc dù lần này Hàn Di đã giải quyết triệt để nông phụ kia, nhưng cô lại không thể tránh thoát công kích của một con hành thi khác tập kích từ sau lưng. Hành thi đó đã chộp được đầu vai cô, Hàn Di vội vàng lắc người thoát ra, nhưng đầu vai cô đã đỏ hồng rớm máu, cơn đau nhất thời từ vai truyền đến hình như xương cốt đã bị bóp nát.

Cô cắn răng thật chặt, thuận tay nhặt lấy một cây đuốc trong đồng lửa, đánh thẳng vào đầu con hành thi đó.

Trong nháy mắt hoa lửa bắn tung toé, con hành thi cũng bị Hàn Di đập cho ngã ngửa trên đất. Than lửa hồng hồng rơi lên trên người của nó, nó tựa hồ cảm thấy rất đau đớn, liên tục giãy giụa co quắp trên mặt đất, cũng không có bò dậy tấn công lần nữa.

Hàn Di trong lòng chớp động, nhất thời rút ra thêm một cây đuốc gỗ, mỗi tay cầm lấy một cây, liên tục quơ múa đánh về mấy con hành thi gần đó.

Nhất thời tình thế trong sân trống đã có chuyển biến tốt hơn, mấy con hành thi này tựa hồ rất sợ lửa, thế công điên cuồng kia rốt cục đã chậm lại, chúng cuống cuống tránh né chùn bước không dám tiến lên.

Thế công rốt cục chậm rãi ngừng lại, Lữ Minh Dương và Hàn Di dựa lưng vào nhau ngay cạnh đồng lửa giữa vòng vây của đám hành thi, thế là cuối cùng cũng có cơ hội thở dốc một cái.

“ Bọn chúng sợ lửa?” Lữ Minh Dương thở hồn hển, nhưng trong giọng nói có chút hưng phấn.

Hàn Di vẫn cảnh giác quét mắt quan sát đám hành thi đang vây chặt bên ngoài mấy bước, cố gắng điều chỉnh hô hấp đang rối loạn.

Chợt một trận cười khanh khách âm hiểm truyền tới, lão quái bà quý dị kia chợt phóng tới phía trước đám hành thi, tốc độ đó nhanh đến nỗi khiến người ta không nhìn rõ thân ảnh bà ta, cứ giống như là đột ngột từ trên trời giáng xuống vậy.

Bà ta vẫn cúi gập lưng, vẫn rắng sức ngược cái đầu lên, vẫn là đôi mắt màu vàng kim quý dị kia, âm lãnh nhìn chằm chằm Lữ Minh Dương và Hàn Di.

Mới vừa thả lỏng dây thần kinh một chút thì đã căng thẳng trở lại, Lữ Minh Dương giơ tay đã lập tức phóng một mũi nổ tiến về phía lão quái bà, nhưng mũi nổ tiến còn con này thì làm sao có thể gây thương tích gì cho bà ta? Chỉ thấy bà ta vòng tay ra sau chộp một cái, kéo một thôn phụ lên chắn trước mặt, nổ tiến phạt một tiếng cắm vào trước ngực thôn phụ.

Thế nhưng thôn phụ đó tựa hồ chẳng có chút hề hấn gì, vẫn như cũ trừng to cặp mắt có hai đồng tử đen ngòm chằm chằm nhìn Lữ Minh Dương, vẻ mặt lạnh lẽo không một chút biểu cảm.

Lão quái bà tiện tay ném thôn phụ kia qua một bên, cổ họng lại phát ra trận cười khanh khách âm lãnh, cặp mắt quý dị nhìn chằm chằm Lữ Minh Dương và Hàn Di, những bước chân nhỏ nhanh thoăn thoắt đã bắt đầu dịch chuyển hướng về phía bọn họ...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Tuyệt Vọng

Áp lực vô hình như một tấm lưới thép chụp xuống, khiến cho cả mảnh sân trống như bị bủa vây kín lối.

Lữ Minh Dương rút từ trong đồng lửa ra một cây đuốc gỗ, bước chệch lên chặn trước người Hàn Di, yếu ớt chỉ vào lão quái bà đang bước nhanh tới.

Tiếng thở gấp gấp chứng tỏ Lữ Minh Dương đang lo lắng trong lòng, hẳn một tay cầm lấy dao găm, một tay thì cầm cây đuốc quơ quơ về phía lão quái bà. Nhưng trong chớp mắt đó thân ảnh lão quái bà trước mặt đột ngột biến mất, rồi như là ảo ảnh xuất hiện ở góc khác, hướng Hàn Di lao tới.

Lữ Minh Dương trong lòng bất giác hốt hoảng, vội vàng xoay người lại. Hàn Di ở sau lưng vẫn luôn cảnh giác, cô tuy có kinh hãi, nhưng đã kịp huy động hai cây đuốc gỗ, đầu than ngọn đuốc bị huy động chột bùng sáng, nhưng lại không chạm đến được chéo áo của lão quái bà, ngược lại cánh tay đang cầm đuốc gỗ bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ đánh tới, thân thể Hàn Di lập tức bị bay lên lộn nhào, rơi về phía đồng lửa kia.

Lữ Minh Dương hốt hoảng trong lòng, nhưng căn bản không có đủ thời gian để hẳn đi cứu Hàn Di. Hẳn lập tức huy động đuốc gỗ, hướng về phía lão quái bà vừa đáp người xuống đánh tới.

Lão quái bà thì giống như chiếc lá rơi, bị gió do cây đuốc gỗ mà Lữ Minh Dương huy động, thổi bay trở lên, rồi đáp xuống ở xa xa, hướng về phía Lữ Minh Dương cười khanh khách âm hiểm.

Thân thể Hàn Di rơi thẳng vào trong đồng lửa đang cháy hùng hực, lập tức hoa lửa bắn ra khắp nơi, vô tình khiến cho đám xác sống đang vây xung quanh thối lui mấy bước. Thân thể vừa đập xuống mặt đất, thì cô đã mượn lực bật người trở lên, dù là nhanh như thế nhưng trên người cũng đã bén lửa, mùi y phục cháy khét lập tức lan ra.

Lữ Minh Dương thoáng thở phào nhẹ nhõm, Hàn Di vẫn còn có thể đứng vững, vậy thì hẳn cũng tạm an tâm rồi.

“Cô sao rồi?” Lữ Minh Dương vẫn giám sát lão quái bà, đầu không ngoảnh lại hỏi.

“Không chết được.” Hàn Di lạnh lùng trả lại một tiếng, ra sức dập tắt mấy chỗ bắt lửa trên y phục, cánh tay mới vừa rồi bị lão quái bà đánh trúng giờ đã tê dại và lạnh buốt, gần như đã không thể hoạt động.

Cô cắn chặt răng, nhìn chăm chăm vào lão quái bà quý dị và âm hiểm kia. Nếu như mình không đoán sai, bà ta chính là người có thân thể thuần âm, cho nên sau khi mình bị đánh trúng, cơ thể lập tức có cảm giác rét buốt. Cô lạnh lùng nhìn lão quái bà, hạ thấp giọng nói với Lữ Minh Dương:” Dùng máu đầu lưỡi.”

Lữ Minh Dương nhíu mày gật đầu, không chút chậm trễ cắn rách đầu lưỡi của mình, ra sức hút lấy một hớp, đôi mắt khóa chặt thân hình lão quái bà.

Hắn thật ra cũng không hiểu Hàn Di cụ thể muốn làm gì, chỉ nghĩ máu đầu lưỡi của hắn cũng có thể coi là một thứ “vũ khí” lợi hại, nhưng mà đối thủ lần này là cương thi, mà cương thi thì không sợ cái thủ đoạn dùng để đối phó với ác linh này. Mà cho dù bà ta có sợ máu đầu lưỡi, thì hiện tại

cũng không có “lão tù nhân” thần bí Trương đại sư kia âm thầm tương trợ, chỉ bằng vào năng lực của mình thì làm gì đối phó được bà ta?

Lão quái bà tựa hồ nhìn ra ý đồ của hai người, đột nhiên không cười nữa, chau mày nhìn về phía hai người, rồi trừng to đôi mắt màu vàng kim quý dị, chớp mắt lại động.

Lúc này bà ta không còn dùng những bước chân nặng và nhẹ nhàng kiểu đùa cợt như mới vừa rồi nữa, mà chính là lắc mình một cái trên mặt đất, tung người hướng về phía Hàn Di chếch ở phía sau Lữ Minh Dương mà phóng tới.

Lần này Lữ Minh Dương lại không chậm hơn bà ta, đi trước một bước xoay đầu sang bên phun ngụm máu tươi trong miệng ra ngoài.

Nhất thời có tiếng thét thê lương bất chợt vang lên ở bên tai, thân hình lão quái bà ngay lập tức nhanh như tên rời cung bắn vọt ngược trở về. Bà ta xoay người ngã xuống đất, gò má co giật đau đớn, Lữ Minh Dương nhìn thấy trên gương mặt già nua đầy nếp nhăn của bà ta có một miếng da tróc ra rơi xuống, cùng một loại vết tổn thương do bị tạt a xít.

Lữ Minh Dương nhất thời kinh dị trong lòng, chẳng lẽ máu đầu lưỡi của mình thật sự lợi hại như vậy? Nhưng mà cũng không đúng, sau cái lần mình dùng một ngụm máu đầu lưỡi tiêu diệt bốn ác linh kia, thì cũng đã thử dùng thêm vài lần, nhưng không có sự âm thầm tương trợ của Trương đại sư đó, thì uy lực của máu đầu lưỡi cũng tầm tầm thôi, không ngờ được hôm nay dùng lại khiến cho lão quái bà khủng bố này bị thương nặng như vậy.

Khóe miệng Hàn Di lại lộ ra một nụ cười mỉm. Quả nhiên mình đã không đoán sai. Ngay từ lần chạm mặt đầu tiên ở rãnh núi phía đông, bà ta sau khi tung ra một đòn thì lập tức rút lui, thì đã khiến Hàn Di âm thầm nghi ngờ, mà từ nãy tới giờ bà ta chỉ một mực trực tiếp công kích mình,

thời điểm đối mặt với Lữ Minh Dương lại phải dùng “nhân côn” gián tiếp công kích, khiến cho sự nghi ngờ của Hàn Di càng lúc càng thêm sâu.

Nhưng cảm giác lạnh lẽo buốt giá ở chỗ cánh tay bị thương mới là nguyên nhân thật sự khiến cô đưa ra quyết định này.

Lão quái bà này tuyệt đối là một thân thể thuần âm, phương pháp tốt nhất để đối phó bà ta chính là thân thể Lữ Minh Dương – Thân thể thuần dương.

Về điểm này thì bản thân Lữ Minh Dương cũng không biết. Hắn vẫn còn đang vô cùng nghi hoặc, chân mày nhíu chặt cảnh giác nhất cử nhất động của lão quái bà.

Trong cổ họng lão quái bà lúc này đang phát ra những tiếng gầm gừ trầm thấp, cái lưng còng tựa hồ cũng đã thẳng hơn trước nhiều, chỉ có đôi mắt vẫn giống như cũ, đôi mắt màu vàng kim đỏ đang trừng trừng khóa chặt hai người Lữ Minh Dương và Hàn Di. Hơn nữa cả đám cháu chắt cháu chít của bà ta cũng bắt đầu phát ra những tiếng gầm gừ trầm thấp, khẩn trương nhìn chăm chăm lấy hai người.

Lữ Minh Dương khẽ đứng đưa cây đuốc, nhưng trong lòng hết sức bất an. Tình huống hiện tại mặc dù nhìn có vẻ như hai bên đang giằng co, nhưng thực tế thực lực hai bên là một trời một vực, chỉ bằng vào hai người mình và Hàn Di, tuyệt đối không phải là đối thủ của cả đám xác sống này. Nếu như bọn họ liều mạng đồng loạt xông tới, hậu quả đó...

Viện quân, giờ phút này thứ trọng yếu nhất chính là viện quân. Nhưng tình hình lúc này, không nói tới chuyện không thể liên lạc với bên ngoài, cứ cho là tín hiệu thông suốt, thì tình thế như bây giờ liệu có thời gian để đợi cứu viện?

Vào lúc này trọng yếu nhất chính là kéo dài thời gian, một khi dưới chân núi phát hiện tín hiệu bị cắt đứt, nói không chừng sẽ phái người lên

trợ giúp. Nhưng ai có thể bảo đảm rốt cục cần bao nhiêu thời gian mới đợi được viện quân đến đây? Một ngày? Hay là hai ngày?

Cứ cho là bọn họ lúc này đã phát hiện tín hiệu không thông, lập tức lên núi cứu viện, nhưng trong tình huống bảo tuyết phong tỏa cả ngọn núi, bọn họ cần bao nhiêu thời gian mới có thể lên tới đây?

Gần như là tuyệt cảnh, cơ hồ đến một tia hy vọng sống sót căn bản cũng không có.

Lữ Minh Dương căn chắc rằng, khê liếc sang Hàn Di bên cạnh, chuyện duy nhất có thể làm lúc này e là đúng như Hàn Di đã nói, chính là hy sinh một người, để cho người còn lại thoát thân.

Tiếng gầm gừ trầm thấp của đám xác sống bao vây tứ phía đột nhiên bùng lớn lên, lão quái bà kia bất chợt cúi người túm lấy một thi thể đầu nát bét, nhắm về phía hai người đang ở bên cạnh đồng lứa ném tới.

Lữ Minh Dương và Hàn Di vội vàng cúi đầu tránh thoát, nhưng ngay sau đó là đám xác sống kia lũ lượt lao tới. Bọn chúng ai nấy đều phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, giống như mấy con chó dại không còn muốn sống nữa, há to miệng lộ ra hàm răng lờm chờm, lao tới như muốn xé xác ăn thịt hai người họ.

Lữ Minh Dương và Hàn Di trao đổi nhanh bằng ánh mắt, sóng vai lao tới những cái xác sống kia. Thay vì bị bọn chúng xúm vào cắn xé, không bằng liều mạng xông lên, có lẽ trong hỗn loạn còn có thể tìm được một con đường sống sót.

Lữ Minh Dương há miệng phun một ngụm máu đầu lưỡi bắn vào mấy con xác sống, nhưng ngụm máu này lại không có được hiệu quả như hẳn chờ đợi, những cái xác sống kia hình như cũng không e sợ, như cũ không dừng bước lao tới.

Còn lão quái bà kia sau khi thấy Lữ Minh Dương vừa phun xong ngụm máu, lập tức phi thân mà đến, bất quá bà ta không ngờ được là Lữ Minh Dương mới chỉ phun có nửa ngụm máu vào đám xác sống kia để dò xét, còn phân nửa lưu lại để đề phòng bà ta. Nhất thời bà ta phát ra một tiếng thét thảm, nhanh chóng lui trở về.

Hàn Di huy động đuốc gỗ trong tay, đầu than đuốc trong lúc lưu chuyển bùng sáng lên, giống như một vệt sao băng hoa lệ, đem mấy cái xác sống xông tới bức lui trở lại. Còn Lữ Minh Dương thì một tay đuốc gỗ, một tay dao găm, than hồng trên đầu ngọn đuốc vạch ra những tia sáng xoèn xoẹt, con dao găm trong tay còn lại cũng không nhàn rỗi, thỉnh thoảng lại cắt đứt một cái cổ họng của hành thi, hoặc là trực tiếp đâm vào thân thể chưa hoàn toàn xơ cứng của bọn chúng.

Trong lúc nhất thời gió tanh mưa máu, trên mặt, trên thân thể cả hai sớm đã dính đầy máu huyết tanh hôi, nhưng bọn họ căn bản không có thời gian ngừng nghỉ, không có súng lục uy mãnh, mặc dù có thể đâm mấy con cương thi này bị thương, nhưng căn bản không có tạo thành uy hiếp trí mạng đối với chúng.

Đối phương cơ hồ không có hao tổn khi chiến đấu, còn hai người mình thì thể lực có hạn, Lữ Minh Dương và Hàn Di đều hiểu, cứ tiếp tục như vậy sớm muộn sẽ ngã xuống, cho dù lúc này không thất thủ, thì thể lực cũng đến lúc cạn kiệt.

Hai người vừa chiến đấu, vừa hướng phía đầu hẻm khó khăn tiến tới, hiện tại hy vọng duy nhất chính là có thể chiếm lấy một địa hình có lợi, tận lực giảm thiểu mức độ nguy hiểm. Nếu như có thể, lập tức nghĩ biện pháp chạy trốn, bí mật ẩn náu chờ đợi cứu viện...

Hẻm nhỏ đã gần ngay trước mắt, nhưng thân hình lão quái bà đột nhiên lại bay tới, trong tay bà ta đang giơ lên một thi thể tiểu hài tử, lại là chiêu “nhân côn” của lão quái bà này.

Lữ Minh Dương căn bản không cho bà ta cơ hội xuất thủ, lập tức há miệng phun ra ngụm máu đã chuẩn bị sẵn vào đầu bà ta.

Lần này lão quái bà sớm đã thuộc bài, đem thi thể tiểu hài tử kia chắn ở trước mặt, lắc mình tránh khỏi. Sau đó dùng thi thể tiểu hài tử kia ném mạnh về phía Lữ Minh Dương, rồi lại lắc mình lao tới Hàn Di.

Lữ Minh Dương vội vàng tránh thoát thi thể tiểu hài tử đang bay như đạn bắn về phía mình, lại nghe thấy Hàn Di bên cạnh phát ra một tiếng rên rỉ, hiển nhiên cô lại lần nữa bị lão quái bà kia đánh trúng.

Lão quái bà một kích đắc thủ lập tức rút lui, tựa hồ để phòng Lữ Minh Dương lại dùng máu đầu lưỡi đánh lén, bà ta chột lắc mình nhảy lên nóc nhà gần đó, bật cười âm hiểm cúi đầu nhìn tình hình bên dưới.

Tuyệt vọng, cảm giác tuyệt vọng gần như bao trùm lấy toàn bộ thân thể Lữ Minh Dương.

Hắn đột nhiên phát ra một tiếng nộ rống, tung cước đá bay một xác sống đang lao vào mình và Hàn Di, hắn nhìn Hàn Di, sắc mặt cô đã tái nhợt khố sở, cùng lúc đó sau lưng hắn bị va chạm mạnh, một ngụm máu tươi nhất thời phụt mạnh ra, vòi máu bắn ra như mưa phùn rơi xuống...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Viện Quân

Vòi máu phụt ra lại giống như mưa phùn bay tứ tán.

Lữ Minh Dương còn chưa kịp cảm nhận cơn đau thấu tim từ sau lưng truyền đến, thì đã xoay người vung cây đuốc gỗ trong tay quất tới, than đỏ đầu đuốc gỗ bùng sáng trong gió, phang mạnh lên gò má con hành thi vừa đánh lén.

Hành thi lập tức há to miệng, cổ họng phát ra tiếng rên trầm thấp đau đớn, cuống cuống xoay mình bỏ chạy.

Lữ Minh Dương thừa thế nhảy đến bên cạnh Hàn Di, hai người tựa lưng vào nhau hươ đuốc tứ phía, xua đuổi đám hành thi đang kéo đến bao vây, cảm giác tuyệt vọng càng lúc càng mãnh liệt.

Hiện tại hai người đã cạn kiệt thể lực, chỉ cố cầm hơi chống cự, hơn nữa đều mang thương thế, đặc biệt là Hàn Di hai lần trúng đòn nghiêm trọng của lão quái bà, giờ phút này sắc mặt đã tái nhợt, vết thương do lão quái bà

đánh trúng vừa lạnh thấu xương vừa đau nhức, thậm chí toàn thân tê dại như bị đóng băng.

Hàn Di khó nhọc thở hỗn hển, nhưng đuốc gỗ trong tay lại không dám dừng lại phút nào, cô khàn giọng nói:” Người mau xông ra, mặc kệ ta!”

Lữ Minh Dương vung đuốc bức lui một hành thi, dùng khẩu khí ngoan cố nói:” Không, chạy cùng chạy.” Hãn vừa nói, vừa vung đuốc gỗ, khó nhọc tiến về phía đầu con hẻm.

“Người nhất định phải chạy!” Khẩu khí Hàn Di cũng vô cùng cứng rắn nói, ”Thượng tằng tổ chức yêu cầu người nhất định phải còn sống!”

Lữ Minh Dương cắn răng, không nói thêm lời nào, vẫn ra sức tiến về đầu con hẻm.

Chợt trên nóc nhà gần đó truyền tới trận cười âm hiểm của lão quái bà, bà ta lướt đi nhẹ nhàng trên mái ngói, tư thái đó còn đâu cái dáng vẻ già cả lợm khộm? Bà ta nhẹ nhàng tung người, từ mái nhà này chuyển sang mái nhà khác, rồi đến mái nhà đối diện Lữ Minh Dương và Hàn Di, mặc dù bà ta ở trên cao, nhưng lại cúi đầu thật thấp, vẫn như cũ dùng cặp mắt màu vàng kim quý dị kia khóa chặt hai người.

Lữ Minh Dương cắn mạnh một cái, dùng sức mút đầu lưỡi, lần nữa hút đầy một miệng máu tươi, đề phòng lão quái bà công kích bất ngờ.

Nhưng tựa hồ lão quái bà không hề gấp gáp, dường như bà ta đã nhận định hai người tuyệt đối không có năng lực đột phá vòng vây của đám đồ tử đồ tôn của mình mà xông ra ngoài, bộ dáng nhàn nhã di chuyển giữa những mái nhà quan sát hai người.

Thể lực cuối cùng cũng cạn kiệt, hiện tại hai người Lữ Minh Dương huy động được cây đuốc gỗ đã là gắng sức quá độ rồi. Trước mắt chính là tuyệt cảnh, nhưng đúng lúc đó, Lữ Minh Dương chợt nghe thấy một loạt tiếng nổ oanh trời truyền đến.

Chẳng lẽ là ảo giác khi cơ thể bị vắt kiệt sức?

Đột nhiên hần phát ra một tiếng reo lớn mừng rỡ, huy động cây đuốc gỗ trong tay, hạ gục một hành thi đang lao tới, tựa hồ cả người hần vừa mới được sạc đầy năng lượng, toàn thân tràn trề sức lực.

“Viện quân!” Lữ Minh Dương quát to một tiếng.

“Hàn Di, cố cầm cự, có trực thăng!” Hần hướng sang Hàn Di đã gần như kiệt lực hét lớn.

Tiếng nổ oành oành càng lúc càng lớn, rất nhanh đã văng vẳng phía ngoài thôn, lão quái bà trên mái nhà tựa hồ cũng đã ý thức được tình huống có biến hóa, đột nhiên phát ra một tiếng rống giận dữ, lắc mình nhảy xuống, như một mũi tên giữa không trung bắn thẳng đến chỗ hai người.

Mục tiêu của lão vẫn như cũ là Hàn Di!

Hàn Di lúc này đừng nói là né tránh, ngay cả khả năng nâng tay lên để đón đỡ cũng không có. Nhưng Lữ Minh Dương sớm đã cảnh giác vạn phần với lão bà này, một khắc này chính là cơ hội.

Hắn đột ngột quay đầu bất ngờ phun máu đã tích đầy trong miệng ra ngoài, lập tức trước người Hàn Di như được bao phủ trong một màn sương vụ, ngăn cách lão quái bà ở bên ngoài Hàn Di.

Lão quái bà đang ở giữa không trung, vội vàng thu người lại, chân điểm lên đầu một hành thi, thân thể chuyển liền mấy vòng, lại từ hướng khác tập kích Hàn Di.

Lữ Minh Dương trong lòng hết hoảng, cuống quít kéo lấy Hàn Di, xoay người, chớp mắt đã chắn trước người cô. Đôi tay khô héo của lão quái bà kia cũng ngay thời khắc này đánh tới, một chưởng này kết thúc chính là đánh lên ngực Lữ Minh Dương.

Một vòi máu tươi lại phun ra, nhuộm đỏ cả không gian trước mặt, giống như một tấm lưới máu bao trùm lấy lão quái bà ở bên trong.

Một tiếng gào khồng lồ thoát khỏi cổ họng lão quái bà, thân hình bà ta đột ngột lui nhanh về sau, lóe một cái đã bay lên mái nhà, chớp mắt đã biến mất trong bóng tối.

Hàn Di thét lên một tiếng, cuống quýt đỡ lấy thân thể Lữ Minh Dương vừa dính một đòn nghiêm trọng, nhưng bởi vì đã mất hết sức lực, nên sau khi bị thân thể Lữ Minh Dương va chạm, hai người ôm nhau lăn tròn trên mặt đất.

Một đôi chân đang tiến tới trước mặt, đó là một cỗ hành thi, mặc dù lão quái bà đã bỏ trốn, nhưng trước mắt vẫn như cũ có hơn trăm con hành thi. Hàn Di bất chợt tuyệt vọng, cô ôm thật chặt Lữ Minh Dương, chờ con hành thi thứ nhất nhào lên...

Chợt một loạt tiếng súng dồn dập vang lên, đôi chân của con hành thi gần nhất chợt nổ tung, rồi cả đám bắt đầu nhốn nháo, vội vã bỏ chạy khắp mọi hướng.

Hàn Di lập tức vui mừng, cô cố gắng ngẩng đầu mình lên, nhưng một trận cuồng phong đập thẳng vào mặt, tiếp theo là một luồng ánh sáng chói

mắt...

Đó là ánh sáng đèn cao áp, tiếng súng mới vừa rồi rõ ràng là tiếng súng tự động, còn cơn gió mạnh kia...

Trực thăng! Viện quân!

Hàn Di mừng như điên nhìn hai chiếc trực thăng ở trên đầu, dòng lệ vui mừng đã lăn dài trên má...

Cô chợt cảm thấy Lữ Minh Dương trong lòng mình khê động, cúi đầu nhìn xuống, thì thấy Lữ Minh Dương trợn tròn mắt, khóe miệng thì đã kéo dài đến mang tai đang toe toét cười.

“Khóc rồi? Ha ha, không ngờ nha...” Lữ Minh Dương nghiêng người lắc đầu thờ dài, Hàn Di bất chợt buông lỏng tay, Lữ Minh Dương lập tức rơi xuống đất, một viên đá nhỏ bị cái đầu hấn đập trúng. Hấn lập tức nhăn nhó như răng méo miệng, cơn đau trước ngực khiến hấn bật tiếng ho khan, nhưng cái miệng thì vẫn không nghiêm chỉnh nói:” Ui ya, cô cũng ác tâm quá đó, dù gì lúc này cũng coi như tôi cứu cô một mạng a...”

Hàn Di tức giận trợn mắt nhìn Lữ Minh Dương một cái, rồi lại ngẩng đầu lên, chiếc trực thăng đang lơ lửng giữa không trung đã thả xuống một

chiếc thang dây, những binh lính vũ trang đầy đủ lần lượt trượt xuống, bọn họ vừa chạm mặt đất, đã nhanh chóng nâng vũ khí trong tay lên, tỏa ra các hướng trong thôn.

Bọn họ có mặt nạ phòng chống vi khuẩn, có trang bị bình phun lửa, còn có người đeo súng bắn lưới, hình như là muốn bắt sống vài tên.

Hàn Di không khỏi âm thầm thở phào một cái, cô cố gắng điều chỉnh hô hấp, còn Lữ Minh Dương thì đang nhe răng méo miện lồm cồm bò từ dưới đất lên, trong miệng lẩm bẩm: "Mấy tên này tới thật là biết chọn thời điểm, nếu trễ thêm mấy phút, e là hai chúng ta đã phải làm liệt sĩ."

Đêm đen tối thẫm, nhưng cả thôn trang lại là một cảnh sôi sục, ước chừng hai ba chục binh lính vũ trang đầy đủ nhảy xuống từ trực thăng, nhanh nhẹn tản ra, trong cái thôn trang không lấy gì làm lớn lắm này đi truy kích mấy con hành thi, thỉnh thoảng lại truyền đến chuỗi âm thanh súng máy xả đạn, hoặc là bùng lên một ngọn lửa đỏ rực, trong nháy mắt nhuộm đỏ cả nửa bầu trời.

Lưu đội trưởng ôm một khẩu súng tự động chạy về phía Lữ Minh Dương và Hàn Di, từ xa đã kêu lên: "Hai người không sao chứ?"

Lữ Minh Dương cười khở một tiếng, đáp lại: "Anh xem bộ dáng chúng tôi giống như là không có chuyện gì sao?"

Lưu đội trưởng hắc hắc cười khan, vừa bước nhanh, vừa xoay qua bên cạnh hô lên, lập tức có mấy binh lính chạy đến, tay chân nhanh nhẹn tìm mấy đoạn cây gỗ trên mặt đất, chuẩn bị làm băng ca, Lữ Minh Dương vội vàng ngăn bọn họ lại, khó nhọc tự bò dậy. Mấy khúc gỗ đó một chút hấn cũng không tình nguyện đung vào, công dụng của nó lúc này, chính là làm củi châm lửa nướng Ngưu Nhị Xuyên và Lưu Thúy Hoa đấy.

Hàn Di cũng giống Lữ Minh Dương đã lồm cồm bò dậy, Lưu đội trưởng lại cười khan khùng khục, nói: “Đi thôi, nơi này giao cho lính của tôi là được.” Y xoay người liền hướng phía cửa thôn dẫn đường.

Lữ Minh Dương và Hàn Di chậm rãi tự mình lê gót theo chân Lưu đội trưởng đến cửa thôn, mảnh đất trống trước thôn đang đậu một chiếc trực thăng, trước mũi trực thăng có một nhóm người đang đứng, từ xa Hàn Di đã nhận ra trong đám người mặc âu phục kia, có lãnh đạo tình lão Cao và liên lạc viên tiểu Chu, nhưng người khiến cô kinh ngạc nhất lại là một trung niên vừa gầy vừa cao, y có gương mặt lạnh lẽo, tựa hồ là một chiến binh đã nhiều lần trải qua sinh tử, trên mặt đeo một cái mắt kính gọng bạc, càng tôn thêm nét nho nhã cho gương mặt y.

Y rõ ràng là trưởng phòng Hồ phòng hành động đặc biệt thuộc cục an ninh quốc gia, quân hàm thiếu tướng, cũng chính là cấp trên trực tiếp của mình.

Lữ Minh Dương lại phát ra một tiếng cười mỉa mai, xem ra hành động lần này đúng là không phải loại nhiệm vụ cỏn con, mấy đại nhân vật này thậm chí đều tự mình xuất động.

“Khổ cực rồi.” Trưởng phòng Hồ nhàn nhạt gật đầu nói với Lữ Minh Dương và Hàn Di.

Lữ Minh Dương cười nhạt, lấy chút sức còn sót lại hướng về phía trưởng phòng Hồ giơ cánh tay lên, coi như là làm xong quân lễ.

Trưởng phòng Hồ tựa hồ cũng không thèm để ý, chỉ liếc nhanh Lữ Minh Dương một cái, sau đó quay sang Hàn Di, nói: “Hàn tiểu thư, cô cực khổ rồi.”

Lữ Minh Dương khẽ cười một cái, hình như mình là người tàng hình. Hẳn đỡ Hàn Di đứng lại, nhìn sắc mặt Hàn Di đã tái nhợt, lại cười khổ thêm một tiếng.

Hàn Di khẽ gật đầu một cái, làm ra bộ dáng nghiêm chỉnh đứng trước mặt trưởng phòng Hồ. Cô dùng giọng nói suy kiệt nói to một tiếng: “Không có vấn đề.”

Trưởng phòng Hồ gật đầu với Hàn Di lần nữa, rồi xoay người lạnh lùng nói với Lưu đội trưởng: “Nhanh chóng kiểm tra chiến trường, không được bỏ sót bất kỳ đối tượng nào!”

Lưu đội trưởng nghiêm hai chân, làm một cái quân lễ đạt tiêu chuẩn, nói: “Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.”

Lữ Minh Dương bất ngờ chen ngang nói: “Chậm đã, chậm đã, Lưu đội trưởng, anh nói thuộc hạ lưu ý một điểm, có một lão bà bỏ chạy, đó là nhân vật lợi hại, không sợ súng đạn, anh nhắc mọi người cẩn thận một chút...”

“Người nói chính là thi vương đấy.” Chợt một thanh âm già nua từ phía sau cánh cửa chiếc trực thăng vang lên, Lữ Minh Dương quay đầu lại, lập tức thấy một lão nhân đang từ trên trực thăng đi xuống, y phục tù nhân trên người lão giữa tuyết trắng nơi này càng thêm nổi bật, đó rõ ràng chính là Trương đại sư thần bí kia.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Trương Đại Sư

Trương đại sư, lão nhân thần bí giả làm tù nhân tại ngục giam của tỉnh thành, người biến máu lưỡi của mình đột ngột trở nên cường đại đến mức có thể trực tiếp tiêu diệt bốn cao thủ ác linh thần bí, hiện tại cũng đã tới.

Trên thân thể gầy tong teo đó vẫn là một bộ đồng phục phạm nhân, chỉ khác là bộ đồ phạm nhân đó lúc này đã sạch sẽ thẳng thớm, gương mặt lão nhân vẫn gầy gò, khác chẳng là trên gương mặt đó bây giờ có chút hồng hào, da tay của lão nhân dù đã nhăn nheo, thế nhưng mỗi nếp nhăn đều toát lên một sự hiền từ.

Lữ Minh Dương thoáng ngẩn người, lão nhân này rõ ràng có mùi vị tiên phong đạo cốt, khiến người ta bất giác nảy sinh tôn kính ở trong lòng.

Trương đại sư khẽ cười, lão dùng đôi mắt hiền từ lướt nhìn Hàn Di, rồi dừng lại trên mặt Lữ Minh Dương, thanh âm ôn hòa lần nữa vang lên:
“Tiểu tử, dạo này khỏe chứ hả? Ha ha.”

Lữ Minh Dương cười gượng gạo, nói: “Đã khiến ông bận tâm, chào ông.”

Trương đại sư ha ha cười một tiếng, quay đầu nói: “Quả nhiên là vậy, xem ra lần này ta không có uổng công a.”

Lão cao tiến tới trước mặt Lữ Minh Dương, vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng nói: “Cậu còn không mau cảm ơn Trương đại sư, lần này nếu như không phải ngài ấy đặc biệt yêu cầu khẩn cấp điều động trực thăng cả đêm từ Bắc Kinh đến cứu viện, hai người các cậu hôm nay...”

“Chuyện này...” Lữ Minh Dương khẽ nhú chân mày, hướng về phía lão Cao tỏ vẻ không hiểu.

“Sau khi tôi gửi mẫu vật của các cậu đến Bắc Kinh hóa nghiệm, Trương đại sư nhìn thấy, nói là kết quả hóa nghiệm có biến, liền khẩn cấp ra lệnh điều động trực thăng tiếp viện.” Lão Cao vừa nói vừa bội phục.

Trương đại sư ha ha cười, nói: “Có thể vì tổ chức cống hiến một chút, cũng coi như giảm bớt phần nào tội nghiệt của tôi mà.”

Lữ Minh Dương cười khổ trong bụng, lúc này Lưu đội trưởng đang vội vã chạy trở về.

Y chạy đến trước mặt mọi người, hai chân nghiêm lại, trước tiên làm một cái quân lễ đạt tiêu chuẩn với trưởng phòng Hồ, sau đó lớn tiếng báo cáo: “Toàn bộ đối tượng trong thôn đã được thanh trừ. Tổng cộng bắt sống mười ba con, còn lại toàn bộ tiêu diệt.”

Trưởng phòng Hồ còn chưa kịp lên tiếng, Lữ Minh Dương đã vội vàng chen ngang nói: “Lão quái bà kia có bắt được không?”

“Đã kiểm tra toàn bộ thôn trang, nhưng không phát hiện được lão bà như cậu miêu tả.” Lưu đội trưởng đáp.

“Không được, nhất định phải moi bà ta ra!” Lữ Minh Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Trương đại sư cười nhạt, nói: “Đừng nóng vội, bà ta chạy không thoát đâu.”

“Đúng, thôn trang cũng tương đối lớn, tôi sẽ nổi lửa cẩn thận lục soát lần nữa.” Lưu đội trưởng nói.

“Tôi biết bà ta ở chỗ nào.” Hàn Di và Lữ Minh Dương cơ hồ đồng thanh nói. Hai người không khỏi nhìn nhau một cái, mỉm cười.

“Phía đông thôn có một khe núi, có thể bà ta đã trốn vào đó.” Lữ Minh Dương nhìn Hàn Di, cười cười nói. Từng hai lần bắt được cương thi ở chỗ đó, hai người tự nhiên có ấn tượng với nơi đó rất sâu, huống chi đó còn là địa phương lần đầu tiên chạm trán lão quái bà bà.

Trương đại sư ha ha cười nói: “Tốt, tôi sẽ lập tức đi tóm bà ta.”

Lưu đội trưởng cuống quít nói: “Rõ, tôi lập tức đi kêu anh em.”

Trương đại sư cười nhạt nói: “Không cần phiền phức như vậy đâu, tôi và vị tiểu huynh đệ này hai người đi là được, ha ha.”

Lữ Minh Dương vẻ mặt khổ sở nhìn Trương đại sư, bây giờ mà nói, mặc dù hẳn rất hy vọng ngay lập tức tiêu diệt cái lão quái bà kia, nhưng hẳn càng hy vọng đứng đợi ở đây hơn, vĩnh viễn không chạm mặt lão bà đó là tốt nhất. Thân pháp lão quái bà đó nếu so với Hoắc Linh Linh thì còn chưa nhanh bằng, nhưng mà thân thể đao thương bất nhập của bà ta tuyệt đối quá đủ kinh khủng, trừ máu lười của mình ra, có thể nói bà ta chẳng e ngại gì nữa.

Lại nói Trương đại sư được xưng tụng là truyền nhân của thiên sư, trong viện lần này cử ông ấy đến, tất nhiên là đã nắm chắc, vậy còn kéo mình đi mạo hiểm làm quái gì chứ?

Trương đại sư cười ha hả, vỗ vỗ đầu vai Lữ Minh Dương nói: “Đi thôi.”

Lữ Minh Dương còn chưa kịp mở miệng cự tuyệt, những người bên cạnh đã sớm nhốn nháo khuyên Trương đại sư vẫn nên mang theo một chút binh lính, bất quá đều bị Trương đại sư lạnh nhạt từ chối. Lữ Minh Dương cười khổ nhìn mọi người một vòng, sau đó dùng bộ mặt bất đắc dĩ nhìn Hàn Di bên cạnh một chút.

Hàn Di từ đầu tới cuối đều giữ vẻ mặt bình tĩnh, tựa hồ căn bản không có ý đi khuyên Trương đại sư. Cô hơi liếc nhìn Lữ Minh Dương một cái, khóe miệng treo nụ cười mỉm, tựa hồ để cho Lữ Minh Dương đi liều chết ngược lại chính là một loại chuyện tốt.

Lữ Minh Dương bất đắc dĩ thở dài, hướng Lưu đội trưởng đáp ứng một tiếng, nhận lấy bản đồ trong tay y, lê đôi chân đã không còn chút sức lực nào tiến tới. Trương đại sư khẽ cười với Hàn Di một cái, nhẹ bước theo sau.

Lữ Minh Dương dọc theo phía đông thôn đi vòng qua cái nghĩa địa ở thôn sau, rồi lại khó nhọc vượt qua cái sườn núi không quá cao nhưng rất dốc, cẩn thận từng ly đập lên tuyết đọng tiến về khe núi, đi tới bên cạnh

tảng đá dùng để áp chế Lưu Thúy Hoa, nhìn khe núi xa xa, thở dài nói:
“Chính là hướng này, cụ thể nơi nào tôi cũng không biết.”

Ý tứ của hắn rõ ràng là muốn Trương đại sư một mình đi về phía trước, dù sao mình cũng đã dẫn đường xong rồi.

Trương đại sư ha ha cười, vỗ nhẹ vào lưng Lữ Minh Dương hai cái, nói:
“Vậy thì đi tiếp đi nào.”

Lữ Minh Dương bất đắc dĩ thở dài cái nữa, chậm chậm dịch chuyển cước bộ đi về phía khe núi. Nhưng lần này hắn cảm giác bước chân di chuyển tựa hồ không còn khó nhọc, hơn nữa theo từng bước chân toàn thân hắn đều cảm nhận được một luồng khí lưu nhẹ nhàng, còn những vết thương đau đớn ở trên người hình như cũng đang tỏa ra một cỗ nhiệt khí âm ấm, khí huyết tựa hồ trong nháy mắt đều vận hành thông suốt, hóa giải tất cả đau đớn trên thân thể.

Lữ Minh Dương bất giác nhíu mày, tình trạng này từ trước tới giờ chưa bao giờ gặp qua. Mặc dù thể chất của mình đã trải qua rèn luyện từ nhỏ, tốc độ hồi phục thương thể vượt xa người thường, nhưng loại cảm giác này chính là lần đầu tiên được cảm thụ.

Hắn quay đầu nhìn Trương đại sư, ông ta mới vỗ vào lưng mình hai cái, ngay sau đó thân thể liền có biến hóa tốt lên. Chẳng lẽ ông ta âm thầm giở

trò?

Trương đại sư vẫn giữ vẻ mặt hòa ái, cười cười nhìn Lữ Minh Dương, thân nhiên nói: “Người đã tĩnh tọa được bao lâu?”

Lữ Minh Dương khẽ nhú mày nói: “Hai ngày.”

“Ừ, quả nhiên không sai, ha ha.” Trương đại sư ha ha cười nói, trong lúc nhất thời mấy nếp nhăn trên gương mặt già nua càng nhăn nheo lợi hại hơn, đôi mắt sáng hữu thần cũng bị mấy nếp nhăn nơi khóe mắt nheo lại che khuất.

Lữ Minh Dương nghĩ ngợi trong lòng, Trương đại sư này là truyền nhân đời thứ tám trăm của thiên sư, nếu như mình theo ông ta học tập, chẳng phải so với làm đồ đệ nửa mùa của Hàn Di thì sẽ mạnh hơn nhiều lắm sao?

Hắn lập tức nặn ra một nụ cười trên mặt, đang muốn mở miệng nói chuyện, thì thấy sắc mặt Trương đại sư tối sầm lại, thần sắc cảnh giác.

Trong lòng hắn chợt động, đồng thời cũng cảm giác thấy nhiệt độ không khí chung quanh hình như giảm xuống không ít. Lữ Minh Dương vội vàng siết chặt khẩu súng tự động trước ngực, nhanh nhẹn mở chốt bảo hiểm, cảnh giác quan sát bốn phía.

Đây là một khe núi lớn trống trải, xung quanh đều là những khối đá lớn, bố trí ở khắp nơi khiến người ta căn bản không cách nào nhìn thấy rõ ràng tình huống chung quanh. Khe núi thẳng đứng cao chót vót, trong lớp tuyết đọng lộ ra những sợi mây cành khô, dưới ánh tuyết quang càng mang vẻ âm trầm.

Lữ Minh Dương chau mày chắc lại, cẩn thận quét mắt khắp chung quanh. Trên đất phủ lớp tuyết dày, một hàng dấu chân còn sót lại dọc theo con đường, đó hiển nhiên là dấu chân của Lưu Thúy Hoa và Ngưu Nhị Xuyên, còn thứ hàn khí kia, tựa hồ chính là ở nơi tận cùng dấu chân truyền đến.

Lữ Minh Dương nhìn Trương đại sư, sắc mặt Trương đại sư âm trầm, chậm rãi dịch chuyển cước bộ, theo dấu chân trên đất mà tiến tới.

Lữ Minh Dương hít sâu một hơi, cất bước theo sát Trương đại sư ở phía trước. Chân đạp xuống lớp tuyết đọng thật dày, mà trong khe núi này tuyết đọng so với ngoài đất bằng thì sâu càng thêm sâu, có chỗ sâu ngập tới cả đầu gối. Hai người đi dọc theo dấu chân nhằm giảm thiểu sự khó khăn trong lúc di chuyển, chậm rãi băng qua một khối núi đá, thì thấy dấu chân trên đất đột ngột biến mất.

Lữ Minh Dương nhíu mày, dấu chân lại tự dừng biến mất, cũng biến mất giống như lúc phát hiện thi thể Lưu Thúy Hoa, hần bất chợt cúi thấp

người, nghiêng đầu nhìn trên mặt tuyết. Nhưng lần này thì không có phát hiện dấu chân nhỏ mờ mờ lưu lại trên mặt tuyết.

Trương đại sư đứng yên tại chỗ, khẽ nhắm hai mắt lại, được một lúc, lần nữa mở bừng mắt ra, hăng giọng kêu lên: “Đi ra đi.”

Lữ Minh Dương trong lòng cả kinh, vội vàng đứng thẳng người cảnh giác siết chặt súng tự động, nhưng qua một hồi lâu cũng không có động tĩnh gì. Hắn không khỏi liếc Trương đại sư một cái, trong lòng nghi hoặc chẳng lẽ ông lão này đang lừa phỉnh mình?

Trương đại sư thấy không có phản ứng bất thường gì, khóe miệng nhàn nhạt cười lạnh, khom lưng xuống mặt đất vốc lấy một nắm tuyết, nắm lại thật chặt, biến nó thành một quả cầu tuyết nho nhỏ, giơ tay lên nhắm về phía đỉnh khối đá khổng lồ gần đó ném đi.

Khối đá núi cao cỡ chừng hai người, quả cầu tuyết nho nhỏ nhanh chóng bị ném lên bên trên đỉnh khối đá, bỗng nhiên một tiếng gào thê lương truyền đến, một bóng đen đột ngột từ trên đỉnh khối đá khổng lồ kia bay xuống.

Lữ Minh Dương vội vàng giơ súng máy nhắm phía trên đỉnh đầu bắn tới tấp, chỉ nghe một tràng tiếng súng nổ điếc tai vang lên, hòng súng diên

cuồng khạc ra những tia lửa, thế nhưng bóng đen không có ngừng lại, súng đạn căn bản không gây khó dễ gì được nó.

Lữ Minh Dương sớm đã đoán trước sẽ có chuyện như vậy, hấn vội vàng ngừng bắn, lập tức lăn tròn, lắc mình núp sang một bên. Còn Trương đại sư thì không hề có ý né tránh, chỉ nhẹ nhàng đưa tay trái ra, hướng về phía bóng đen kia tung một trảo.

Bóng đen đó căn bản không có ý dừng lại, đang ở giữa không trung vậy mà lại có thể đột ngột gia tốc, chớp mắt đáp xuống, thân thể nặng nề tiếp xúc với mặt tuyết, vừa vặn tránh thoát một trảo tay trái của Trương đại sư.

Bóng đen lập tức chui vào lớp tuyết đọng, chỉ thấy một loạt bông tuyết bay lên, nó rõ ràng đã không còn bóng dáng.

Trương đại sư cười lạnh, xoay người tóm lấy áo Lữ Minh Dương, tung người nhảy lên, mượn lực ở đỉnh khối đá bên này bay sang đỉnh khối đá bên kia.

Lữ Minh Dương âm thầm tặc lưỡi, đừng xem lão nhân này đã lớn tuổi như vậy, không ngờ lực lượng lớn nhường này, thân thủ lại còn rất nhanh nhẹn.

Đến khi hần nhìn thấy khối đá dưới chân mình đang đứng, thì trong lòng còn sợ hãi hơn vạn phần. Đây là một cái mỏm đá rộng chừng nửa cái sân bóng rổ, trôi ra lưng chừng trên vách khe núi.

Mà ở trung tâm mỏm đá này, trên lớp tuyết đọng thật dày có một khối màu đỏ sậm to lớn, cẩn thận quan sát, thì đó rõ ràng là một vũng máu đen, trong đó toàn là nội tạng động vật rơi vãi tứ tán...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Lại Gặp Thất Tinh Trận

Đây là một phiến đá rộng ước chừng nửa cái sân bóng rổ, mặt đá hết sức bằng phẳng, khắp nơi tuyết đọng dày đặc, ở trung tâm có một vũng máu đen. Máu đen vẽ thành những vòng tròn theo cùng một quy tắc, tựa hồ là có người cố ý tạo nên.

Lữ Minh Dương nhíu mày, cái địa phương này chẳng lẽ là ổ của lão quái bà bà kia? Khó trách dấu chân đến chỗ này lại đột ngột biến mất.

Hắn liếc sang Trương đại sư bên cạnh, Trương đại sư khẽ cười lạnh, nhẹ nhàng cất bước đạp tuyết đi vòng quanh mỏm đá.

Lữ Minh Dương liếm liếm môi, không nhịn được nói: “Đại sư, đừng để lão yêu bà đó chạy.”

Trương đại sư cười nhạt nói: “Bà ta không thể thoát, ha ha, người nhìn chỗ này đi...” Lão vừa nói vừa chỉ về phía vũng máu đen ở trung tâm.

Máu sớm đã ngưng kết thành băng, một màu đen tuyền bắn ra những tia sáng quý dị. Lữ Minh Dương khẽ cau mày nhìn thật kỹ, thì thấy trong vũng máu đen đó tựa hồ có thứ gì đó đặc biệt, hình như nó có màu vàng nhạt.

Đó rõ ràng là một tấm bùa. Lữ Minh Dương không khỏi nhăn tít mi tâm, lão yêu bà này chẳng lẽ còn biết pháp thuật? Chuyện này cũng không phải là không có khả năng, nhìn cái cảnh bà ta dùng thủ ấn trấn áp Lưu Thúy Hoa, hoàn toàn chứng minh cho điểm này.

“Hừ, xem ra ta không có đoán sai, quả nhiên như thế.” Trương đại sư hừ lạnh một tiếng nói.

“Đại sư, vậy rốt cục là chuyện gì?” Lữ Minh Dương hỏi.

“Tất cả những chuyện này đều là do con người tạo ra.” Trương đại sư thở dài một tiếng, chậm rãi tiến tới, chỉ vào bên trong vũng máu đen nói, “Cậu nhìn chỗ này đi... Đây là một trận pháp...”

“Thất tinh bắc đẩu?” Lữ Minh Dương cau mày lại, nhìn Trương đại sư chỉ vào những điểm máu chốt, trong những vũng máu đen đã ngưng kết thành băng đó đều hơi phát ra tia sáng màu vàng nhạt, những điểm sáng màu vàng nhạt đó tổ hợp lại rõ ràng chính là một bộ trận pháp thất tinh bắc đẩu...

Trương đại sư chậm rãi gật đầu, quay đầu nhìn Lữ Minh Dương, thờ dài nói: “Chính là thất tinh bắc đẩu trận.”

Lữ Minh Dương mày nhíu càng sâu, hẳn không khỏi nhớ đến cái thất tinh bắc đẩu trận trong sự kiện Hoắc Linh Linh lần trước, nghi điểm vẫn còn treo đó chưa giải quyết... Chẳng lẽ giữa hai người này có mối liên quan?

Trương đại sư liếc nhìn Lữ Minh Dương, nhàn nhạt cười nói: "Cậu đoán không sai, hai chuyện này thật ra đều do một người gây nên."

Lữ Minh Dương nhìn Trương đại sư, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc. Nếu như hai chuyện này đều do một người gây nên, như vậy người này cường đại đến cỡ nào, khủng bố đến cỡ nào, tà ác đến cỡ nào a. Hai chuyện này đã làm hại bao nhiêu mạng người? Lần trước ít nhất là ba bốn chục người, còn lần này rõ ràng là cả một thôn...

Y đến tội cùng là ai?

“Cổ thiên sư?” Lữ Minh Dương chợt nói.

Trương đại sư hơi liếc Lữ Minh Dương một cái, nhưng không có trả lời, tựa hồ ngầm chấp nhận suy đoán của Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương cười khố, xem ra bản thân vô tình đã bị cuốn vào một vụ đại án rồi. Xem ra mấy vụ án lớn gần đây đều có dây mơ rễ má với nhau hết, còn Hàn Di thì từ đầu chí cuối vẫn lần theo manh mối của toàn bộ vụ này. Mà mình bị cuốn vào, đến tột cùng là trùng hợp, hay là bị người ta sắp đặt đây?

Trương đại sư lại liếc Lữ Minh Dương, nhàn nhạt cười: “Ta muốn mượn cậu một thứ.”

Lữ Minh Dương cười khố một tiếng, xòe hai tay ra nói: “Tôi thì có món bảo bối gì?”

“Xin cậu tí huyết.” Trương đại sư thản nhiên nói.

Lữ Minh Dương chợt cả kinh, bỗng nhiên nhớ lại lúc trong nhà ngục ông ta đã dùng cái tên: Cổ Nhị Lăng! Chẳng lẽ ông ta chính là “Cổ thiên sư”?

Lữ Minh Dương bất giác lùi về sau nửa bước, vẻ mặt cảnh giác nhìn Trương đại sư. Còn Trương đại sư lại khẽ mỉm cười, nét mặt và điệu bộ, càng nhìn Lữ Minh Dương càng thêm nghi ngờ.

Trương đại sư nhàn nhạt cười nói: “Không cần sợ, chỉ cần mấy giọt máu lười là đủ rồi, ha ha ha.”

Lữ Minh Dương thở phào nhẹ nhõm, thầm cười gượng một cái, xem ra máu lười của mình đúng là thứ đáng giá đồng tiền a, chẳng lẽ Trương đại sư không thèm dẫn người cùng đến nơi này bắt lão yêu bà, chính là vì có máu lười của mình rồi?

Lão này cũng thiệt là, cứ thích lấy máu lười của mình làm trò, lần trước trong ngục đã thấy qua một lần, lần này không biết lại muốn dùng như thế nào đây.

Trương đại sư đi vòng quanh vũng máu đen lần nữa, sau đó đứng thẳng người, thản nhiên nói: “Cái này chắc chắn là thất tinh bắc đầu trận, là trận thế chí âm, công dụng chính là hút thiên địa âm khí, kiêm luôn việc hấp thu uế khí của hắc huyết, nuôi dưỡng quỷ thi, cho nên phải dùng thứ cực dương mới có thể khắc chế hóa giải.”

Lão quay đầu nhìn Lữ Minh Dương, tiếp tục nói: “Chắc là cậu chưa biết, cậu chính là một thuần dương thể.”

Lữ Minh Dương cau mày lại, nếu nói đến thuyết âm dương, trước giờ hẳn đều cảm thấy rất có hứng thú, nhưng do đã tiếp thụ nền giáo dục “khoa học” một cách sâu sắc, nên hẳn cũng không có hoàn toàn tin tưởng. Bất quá

hôm nay hẳn cũng đã nhận thấy, lão quái bà kia luôn không muốn giao phong chính diện với mình, chẳng lẽ chính là nguyên nhân như vậy thật?

Trương đại sư khom lưng vốc lên một nắm tuyết, đưa cho Lữ Minh Dương nói: “Cắn rách đầu lưỡi, nhiều máu lên đây.”

Lữ Minh Dương cười cười nhìn quả cầu tuyết, liếm môi vào vết cắn cũ, đầu lưỡi tê nhức, bất đắc dĩ cắn nhẹ một cái, lần này là vết cắn chong vết cắn, hơn nữa còn là không ở trong tình huống khẩn cấp, nên không tránh khỏi cảm giác đau đớn từ trên đầu lưỡi chạy thẳng xuống tim.

Lữ Minh Dương khẽ đưa đầu lưỡi ra khỏi miệng, nhiều máu xuống quả cầu tuyết. Bởi vì vết cắn quá nhỏ, nên lần này phải mất một khoảng thời gian khá lâu cuối cùng mới nhỏ đủ ba giọt.

Trương đại sư ha ha cười, nhận lấy cầu tuyết, sau đó một tay cầm quả cầu tuyết ở trước ngực, một tay bắt thủ ấn, thấp giọng đọc chú ngữ.

Lữ Minh Dương cố ý lắng nghe Trương đại sư đọc chú ngữ, thì phát hiện một chữ nghe cũng không hiểu, cái này giống như đang ngâm thơ cổ, vang lên theo một tiết tấu đặc biệt, làm người ta nghe thấy thì hai mắt muốn ngủ...

Lữ Minh Dương thở dài một tiếng, xem ra vẽ phù niêm chú đúng là không phải chuyện đơn giản mà.

Hắn nhẹ thở dài, quay đầu nhìn tứ phía, cảm thấy theo giọng ngâm xướng chú ngữ của Trương đại sư, cảnh vật bốn phía tựa hồ cũng đang vặn xoắn biến dạng.

Hắn khẽ cau mày, vội vàng giơ đồng hồ EMF trên cổ tay lên, các trị số trên đó rõ ràng đều biến thành số không! Loại hiện tượng này là lần đầu tiên Lữ Minh Dương nhìn thấy, phải biết rằng trong mọi hoàn cảnh đều tồn tại hoặc nhiều hoặc ít từ trường. Chẳng lẽ đây là do từ trường quá cường đại, vượt ra khỏi phạm vi cảm ứng của thiết bị EMF?

Lữ Minh Dương nhíu chặt lông mày, lần nữa liếc nhìn Trương đại sư, Trương đại sư vẫn vô cùng bình tĩnh, nhìn thẳng vào quả cầu tuyết đã nhiễm đỏ máu đầu lưỡi của hắn, đôi môi khẽ mấp máy, phát ra thứ thanh âm ngâm xướng chú ngữ không cách nào hiểu nổi kia.

Chẳng lẽ chú ngữ của ông lão làm cho từ trường nơi này kịch liệt biến hóa, đến nỗi không gian chung quanh cũng bị vặn xoắn? Nhưng từ trường mãnh liệt như vậy, cho dù là nam châm điện khổng lồ cũng tuyệt đối không thể tạo ra a...

Trong không gian vắn xoắn này bắt đầu phóng thích ra một luồng khí nóng nhàn nhạt, Lữ Minh Dương cảm nhận được tuyết đọng dưới chân mình hình như cũng bắt đầu tan chảy, đúng lúc đó, Trương đại sư khẽ buông tay cho cầu tuyết rơi xuống, quả cầu tuyết nhất thời rơi vào trung tâm vũng máu đen, quả cầu tuyết chột nổ tung, từng đóa bông tuyết huyết hồng sắc bay ra tứ tán.

Lữ Minh Dương nhú mày rất chắc, nhìn những bông hoa tuyết nhiễm đỏ máu lưỡi của mình phiêu tán rơi xuống, vô thanh vô tức hòa làm một với vũng máu đen, nhất thời nín thở.

Tĩnh lặng, trong nháy mắt cả không gian đều tĩnh lặng, không có gió, không có âm thanh, thậm chí ngay cả tia sáng cũng mờ tối đi, Lữ Minh Dương đang đợi, chờ đợi sự biến hóa sau khi những bông hoa tuyết huyết hồng sắc kia rơi xuống – máu đen sẽ bị tiêu trừ? Hay là một tiếng nổ to, toàn bộ đều bị phá hủy?

Nhưng không có gì cả, chẳng qua chỉ là bảy tấm phù chú bị ngưng kết bên trong máu đen dần dần chuyển sang màu đen, chớp mắt hòa thành một thể với máu đen, tiếp theo thì Trương đại sư phát ra tiếng cười ha hả.

Lữ Minh Dương quay đầu sang, không hiểu nhìn Trương đại sư, nghi hoặc nói: “Vậy là xong rồi?”

Trương đại sư ha hả cười nói: “Xong rồi.”

“Thật là xong rồi?” Lữ Minh Dương kinh ngạc há to miệng, có vẻ không thỏa mãn.

Trương đại sư ha hả cười, nói: “Bất quá còn một chuyện nhỏ chưa giải quyết, chính là lão yêu bà mà cậu nói, ha ha.”

Lữ Minh Dương thở dài, lão quái bà khủng bố kia ở trong miệng Trương đại sư chỉ là cái chuyện nhỏ mà thôi. Hắn giơ khẩu súng tự động trên tay lên, nói: “Không biết cái thứ đó sớm đã chạy đi đâu rồi.”

Trương đại sư cười nhạt nói: “Nó ở gần đây thôi, chỉ có cậu mới có thể tìm được chỗ ẩn nấp của nó.”

Lữ Minh Dương nghi ngờ nói: “Tôi?”

Trương đại sư cười nhạt nói: “Nhắm mắt lại, tiến vào giác quan thứ sáu, dùng tâm để cảm ứng.”

Lữ Minh Dương trong lòng khê động, chợt hứng chí vui mừng, cuống quýt làm theo lời Trương đại sư mà nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ứng chung

quanh.

“Điều chỉnh hô hấp, thần thu khí liễm, vô nhân, vô nhĩ...” Trương đại sư nói như thôi miên, lời nói như từ nội tâm Lữ Minh Dương vang lên.

Lữ Minh Dương điều khí giống như lúc tĩnh tọa, thần thu khí liễm, chợt cảm ứng được một cơn gió thổi tới, khẽ lướt qua da liền qua mái tóc, cơn gió này nhẹ như vậy, nếu như không tĩnh tâm cảm ứng, thì làm sao có thể cảm nhận được? Nhưng mà tung tích của lão quái bà thì làm cách nào để cảm ứng được đây?

“Đừng nóng lòng, từ từ đi.” Trương đại sư thản nhiên nói: “Hãy dùng tâm cảm nhận sinh khí chung quanh. Mỗi một loại sinh linh đều có một loại sinh khí bất đồng, cẩn thận phân biệt...”

Lữ Minh Dương chậm rãi hô hấp, cảm ứng, đột nhiên hẳn cảm thấy trong đầu trống rỗng, bản thân nhất thời cũng không còn tồn tại. Hẳn cảm ứng được bên cạnh có một luồng khí lưu ấm áp ôn hòa, đây hẳn là Trương đại sư? Hẳn đưa thần thức đi xa hơn, bỗng nhiên cảm nhận được một luồng khí âm hàn ở phía trước về bên trái từ dưới đất truyền đến...

Hẳn đột nhiên mở mắt, nhìn về nơi đó. Đó là một mỏm đá lớn phía dưới, chỗ đó tuyết đọng thật dày, trên mặt tuyết đọng toàn là một màu trắng tinh khiết, một chút vết tích cũng không hề có.

Nhưng Lữ Minh Dương có thể khẳng định, bên dưới lớp tuyết đọng kia nhất định chôn dấu một vật thể chí hàn, thứ đó tuyệt đối chính là lão yêu bà khủng bố kia.

Đôi tay nâng lên khẩu súng máy, siết mạnh cò súng, nhắm thẳng vào lớp tuyết trắng tinh khiết kia mà khạc đạn...

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Độc Chiến

Súng máy phát ra một loạt âm thanh chát chúa, những viên đạn cày xới trên mặt tuyết trắng tinh khiết làm cho bông tuyết bắn lên khắp nơi, đồng thời những lỗ nhỏ chi chít cũng liên tục xuất hiện.

Trương đại sư cười cười, nói: “Cẩn thận nha, lần này chỉ mình cậu chơi thôi.”

Lữ Minh Dương đột ngột ngừng xả đạn, quay đầu kinh ngạc nhìn Trương đại sư, lão này có ý gì? Chẳng lẽ chuẩn bị bỏ mặc mình đơn đấu một trận với lão yêu bà kia?

Hắn còn chưa kịp mở miệng, bất chợt có tiếng động khẽ vang, khóe mắt hắn bắt được một bóng người mờ nhạt bay ra khỏi lớp tuyết vừa mới bị đạn cày xới, cuốn theo một lượng lớn bông tuyết đang hướng về phía mình tập kích.

Lữ Minh Dương vội vàng xoay người lại, lần nữa xả đạn súng máy vào bóng người kia.

Đạn chính xác bắn lên cái bóng đó, nhưng từng viên một lại bị văng trở ra, căn bản không có viên nào gây ra sát thương. Điểm này Lữ Minh Dương sớm đã dự liệu, thuận tay ném đi khẩu súng máy, đồng thời lắc mình tránh thoát một kích của lão quái bà.

Quái bà bà thân hình như điện xẹt lướt qua người Lữ Minh Dương, bóng người rơi khỏi mỏm đá, rồi đột ngột không còn bóng dáng.

Lữ Minh Dương thở dài một hơi, cười gượng gạo nhìn Trương đại sư.

Trương đại sư cười nhạt, nói: “À đã luyện thành thuần âm thể, là một cỗ cương thi chân chính. Đạn thường sao có thể gây sát thương cho ả được?”

Lữ Minh Dương cười khổ than một tiếng: “Vậy phải làm sao đây? Tôi không có pháp lực, cũng không thể bắt tôi cứ phải cắn lưỡi phun máu vào bà ta suốt đúng không?”

Trương đại sư ha hả cười nói: “Pháp lực là cái gì?”

Lữ Minh Dương cười khỗ, nhún hai vai, pháp lực đến tột cùng là gì? Cái vấn đề này hẳn vẫn luôn không hiểu rõ. Nếu nói kiểu Hàn Di, pháp lực với khí công xem ra cũng không khác biệt lắm, chỉ là một loại khí trong cơ thể người mà thôi.

Trương đại sư thân nhiên nói: “Thật ra mỗi một người ai cũng đều có pháp lực, giống như mỗi người đều có sinh khí, cũng giống như mỗi người đều phát ra sóng điện não. Nhưng tùy vào thiên tư, sẽ có người mạnh, có người yếu, có người dễ dàng thấy quý, có người cả đời cũng không gặp được một con, ha ha. Pháp sư chỉ là người thông qua phương pháp rèn luyện, làm cho khí của bản thân được đặc biệt tăng cường mà thôi...”

Lữ Minh Dương khẽ cau mày, cười nói: “Tôi không có trải qua rèn luyện đặc biệt gì, lão nói mấy cái này với tôi chẳng phải cũng vô dụng?”

Trương đại sư ha hả cười, tiếp tục nói: “Ta nói rồi pháp lực là dựa vào thiên tư mà phân cao thấp, cậu mới sinh ra đã có mắt âm dương, chỉ vì phương pháp rèn luyện sau đó mà làm cho đình trệ, bây giờ chỉ cần bắt đầu rèn luyện đúng cách là sẽ tốt thôi. Lại nói cậu trời sinh đã là thuần dương thể, ả chắc chắn không dám đại đột mà đụng vào cậu, cho nên...”

Lữ Minh Dương giãn chân mày ra, làm thành bộ dáng bất đắc dĩ mà gật đầu nói: “Bà ta không dám đụng vào tôi, vậy là tôi phải đụng vào bà ta hả?”

Trương đại sư vuốt cằm cười cười, Lữ Minh Dương bất đắc dĩ cười trừ liền mấy cái. Không nói tới thân pháp quỷ dị của lão quái bà kia, chắc chắn là mình không đuổi kịp, cho dù bà ta có đứng bất động một chỗ, đôi tay trần này của mình, thì có thể gây ra thương tích gì cho cái lớp da đạn bắn không thủng của bà ta cơ chứ?

“Đập rần đập bậy tặc, nhược điểm của ả chính là cổ họng.” Trương đại sư khẽ cười nhìn Lữ Minh Dương nói.

Lữ Minh Dương bĩu môi, thở dài một tiếng quay đầu đi, lần nữa cảm ứng vị trí lão quái bà. Lần này hẳn đúng là việc quen dễ làm, dù sao khí tức cực độ âm hàn trên người lão quái bà đó cũng quá dễ dàng nhận biết.

Hắn quay đầu liếc Trương đại sư một cái, Trương đại sư nhìn hắn mỉm cười gật đầu, Lữ Minh Dương lúc này mới vòng qua vũng máu đen, đi tới mép kia mỏm đá, tung người nhảy xuống.

Đáp người trên lớp tuyết đọng thật dày, Lữ Minh Dương cắn môi, lớp tuyết dày thế này sẽ ảnh hưởng rất lớn đến sự linh hoạt của mình, chỉ sợ muốn né tránh cũng rất khó khăn. Tuy nói lão quái bà kia cũng không “dại dột” mà chạm vào thân thể mình, nhưng nếu bị ép đến liều mạng thì...

Hắn ngẩng đầu nhìn Trương đại sư vẫn đứng trên mỏm đá không lồ kia nhìn xuống, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đút tay vào lồng ngực rút ra một

mũi nỏ tiễn màu bạc nằm vào lòng bàn tay, xong rồi mới cất bước đạp lên tuyết đọng thật dày tiến tới.

Đi tới được khoảng chừng mười thước, tuyết nơi này đã sâu đến ngập đầu gối, Lữ Minh Dương di chuyển vô cùng khó khăn, hẳn cảm giác mình chẳng khác nào đang tự đưa đầu vào miệng cọp.

Hắn chậm chậm tiến về phía trước, trước mặt ước chừng hai bước, dưới lớp tuyết đọng bằng phẳng kia chính là nơi lão quái bà đó đang ẩn náu. Hắn hít một hơi thật sâu, mũi nỏ tiễn trong tay như ngọn phi tiêu đột ngột bắn vọt ra ngoài.

Nỏ tiễn xuyên qua lớp tuyết đọng, cắm sâu vào trong lòng tuyết. Nhưng chẳng có gì xảy ra cả, thân hình lão quái bà cũng không có lần nữa phá tuyết mà ra giống như dự đoán.

Lữ Minh Dương cau mày chắc lại, hẳn lần nữa nhắm mắt, cảm ứng chung quanh.

Lão quái bà không hề chạy đi đâu cả. Bà ta rõ ràng ở ngay bên dưới lớp tuyết đọng trước mặt.

Lữ Minh Dương cảm ứng, luồng khí cực độ âm hàn đó bắt đầu nhanh chóng chuyển động bên dưới lớp tuyết, giống như một con cá đang bơi lội trong suối vậy, lúc này đã vòng ra phía sau lưng mình, nhưng vẫn chỉ di chuyển chung quanh mỏm đá lớn này mà thôi.

Chẳng lẽ bà ta không thể rời khỏi mỏm đá này, không thể rời khỏi hang ổ của mình?

Lữ Minh Dương nhíu mày, lại nhắm mắt lại, từ trong ngực rút ra một mũi nỏ tiễn, dựa vào cảm giác mà bất thành linh bản vào vị trí luồng hàn khí kia đang ẩn nấp.

Nỏ tiễn đột ngột bay ra, phát một tiếng bắn sâu vào lớp tuyết đọng thật dày, dưới lớp tuyết như có một vụ nổ vậy, nhất thời có một khối tuyết khổng lồ phá đất bay lên, nhắm Lữ Minh Dương bắn tới, che hết tầm nhìn Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương vội vàng cúi thấp người, nhưng vẫn bị vài bông tuyết đập vào gò má, nhất thời một cảm giác đau đớn tê buốt truyền đến, bông tuyết kia vậy mà giống như những mảnh băng, đập vào gò má thì vô cùng đau nhức.

Lữ Minh Dương thầm rủa một câu, nhắc chân lao về phía vị trí đã bắn ra bông tuyết. Nơi đó đã xuất hiện thân hình lão quái bà.

Cái lưng còng của lão quái bà giờ đã thẳng tắp, cái nón trên đầu bà ta đã không còn, mái tóc màu vàng kim xõa tung bay tứ tán, lớp da trên mặt có đôi chỗ bong tróc, lộ ra bên dưới những thớ thịt đen ngòm, kết hợp với cặp mắt màu vàng nhạt, kinh khủng không nói nên lời.

Lão quái bà đảo đảo tròn mắt, lạnh lẽo nhìn Lữ Minh Dương đang khó nhọc phóng tới trên mặt tuyết, bà ta đột nhiên há to miệng, cổ họng phát ra tiếng tru trầm thấp, giống như tiếng tru đe dọa con mồi của mãnh thú, bất ngờ dùng tay vốc lên một quả cầu tuyết nhắm thẳng Lữ Minh Dương ném tới.

Cầu tuyết giống như phi đạn lao đi, Lữ Minh Dương muốn né tránh, nhưng lớp tuyết đọng đã cản trở cước bộ của hắn, vậy thì làm sao mà tránh?

Cầu tuyết đập mạnh vào ngực hắn, nhất thời vỡ tung ra, bông tuyết bám đầy trên mặt, lập tức một cảm giác tê buốt thấu xương truyền đến, trên mặt đã vậy thì cái ngực bị quả cầu tuyết trực tiếp đập trúng khỏi cần phải nói.

Nhưng Lữ Minh Dương cũng không kịp đứng đó cảm nhận những thứ này, liều mạng rút chân ra, tiếp tục phóng về phía lão quái bà.

Thế nhưng bất ngờ là lão quái bà ngay lập tức nhảy lên, lần nữa chui trở vào trong lớp tuyết đọng, Lữ Minh Dương lần này liệu có để bà ta bỏ trốn một cách dễ dàng? Hẳn tung người lên bay về phía thân hình lão quái bà đang trốn đi, phắt một cái chụp trúng cổ chân bà ta.

Lão quái bà nhất thời phát ra một tiếng gào thê thiết, giống như chụp trúng chân bà ta không phải là tay Lữ Minh Dương, mà là một cái còng sắt nung đỏ, bà ta chột co chân đạp một cái, lại thoát khỏi tay của Lữ Minh Dương, thân thể lập tức co rụt lại, lần nữa chui tọt vào bên trong lớp tuyết dày, trong chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng nữa.

Lữ Minh Dương lồm cồm bò dậy, vận động cánh tay cơ hồ bị lão quái bà kia đạp gãy, ngẩng đầu lên nhìn Trương đại sư ở trên đỉnh mỏm đá lớn.

Lão nhân này chẳng lẽ đang xem khi diễn trò? Vẻ mặt vui vẻ quan sát Lữ Minh Dương chôn chân trong tuyết, cũng không thèm đến giúp một tay.

“ Ha ha, thấy không, ả rất sợ cậu đó, tiếp tục nào...” Trương đại sư ha hả cười nói.

Lữ Minh Dương than khổ một tiếng, hẳn hiểu Trương đại sư đang huấn luyện mình, bất quá huấn luyện kiểu này đúng là chịu không nổi mà.

Hắn lại nhắm mắt, cảm ứng sinh khí chung quanh. Sau đó khó khăn di chuyển trên mặt tuyết dày.

Chợt, trên mặt tuyết lần nữa bắn ra một khối tuyết, lao thẳng về phía Lữ Minh Dương. Tựa hồ là lão quái bà kia đã biết ả căn bản không thể tránh thoát lực cảm ứng của Lữ Minh Dương, nên lần này đã ra tay trước muốn chiếm thế thượng phong.

Lữ Minh Dương vội vàng dùng tay bảo vệ gương mặt, hơi cúi người, tránh thoát những bông tuyết đang mù trời bay đến, đến lúc hắn có thể nhìn rõ, thì thấy lão quái bà đã nâng lên một hòn đá khổng lồ, hình như muốn ném mình.

Nhìn hòn đá kia như một quả tạ lớn, chỉ sợ ít nhất cũng phải vài trăm cân, cho dù là một người trẻ tuổi như mình cũng chưa chắc làm nó nhúc nhích nổi, nhưng một lão thái thái gầy yếu như bà ta lại nhẹ nhàng nhấc bổng nó trên đầu.

Ừm bà ta có phải là người đâu!

Nhưng lúc này Lữ Minh Dương cũng không rảnh mà nghĩ xem bà ta rốt cục là thứ gì, quả cầu tuyết lúc này cơ hồ khiến mình ngã ngửa, vậy cái hòn đá mấy trăm cân này, còn không phải đập mình thành một cái bánh thịt?

Hắn vội vàng lắc mình nhảy lên, hòn đá kia cũng đã xé gió đập tới trước mặt.

Thật may là Lữ Minh Dương kịp nhảy lên trước một bước, hòn đá lớn bay sượt qua y phục hắn, nặng nề rơi xuống lớp tuyết đọng đằng xa rồi lăn đi, để lại một cái rãnh sâu trên mặt tuyết.

Lữ Minh Dương cũng rơi mạnh xuống mặt tuyết, cả người cơ hồ ngập trong tuyết.

Hắn vội vàng vùng người dậy, nhưng trước mặt đã có thứ gì đó đen ngòm bay tới. Đó chính là một viên đá to cỡ quả dấm, mục tiêu oanh tạc chính là đỉnh đầu hắn.

Lữ Minh Dương thầm nói hồng bét, giờ phút này làm gì còn thời gian mà tránh, mắt thấy hòn đá kia đã áp vào mặt, chợt một khối tuyết đột ngột xuất hiện, vô cùng chính xác, đập cho mặt hắn trở ngược vào trong tuyết.

“Cẩn thận một chút, đừng để bị đá ném chết, vậy thì oan uổng lắm, ha ha.” Một tràng cười lớn từ trên đỉnh mỏm đá lớn truyền tới, Lữ Minh Dương nhìn lên, thì thấy Trương đại sư đang nắm một quả cầu tuyết trong tay ha hả cười nói.

Lữ Minh Dương thở dài, vùng dậy lần nữa rồi phóng về phía lão quái bà, còn lão quái bà lúc này đang nắm hai hòn đá trong tay tiếp tục nhắm vào Lữ Minh Dương ném tới.

Lữ Minh Dương lần này sớm đã phòng bị, lách người né tránh, thoát khỏi hai hòn đá, tăng tốc lao tới trước, rồi chớp mắt phi thân nhắm chuẩn lão quái bà đánh tới.

BẮT MA ĐẶC CÔNG

Tạo Bạch

www.dtv-ebook.com

Quyển - 4 -

Đặc Công Cao Cấp

Lữ Minh Dương co chân trên không, một cước nhắm vào lưng lão quái bà đập tới.

Lão quái bà giống như một con lươn, đột ngột uốn người, trong chớp mắt đã lách mình tránh thoát, trong cổ họng tiếp tục phát ra tiếng tru dã thú đó.

Lữ Minh Dương đáp người xuống đất, nhưng không chần chừ chút nào đã bắn trở lên, lần nữa công kích lão quái bà.

Lão quái bà thân hình nhanh như chớp tránh thoát thêm lần nữa, đồng thời thuận tay vốc lên một quả cầu tuyết, đột ngột ném trả Lữ Minh Dương.

Lữ Minh Dương tung quyền chấn nát cầu tuyết, nhưng cảm giác cứ giống như vừa va chạm với một tảng đá, xương ngón tay lập tức phát ra một trận đau nhức. Nhưng hắn cũng không kịp cảm thụ, lần nữa tung người

nhảy lên, xuyên qua những bông tuyết bay tán loạn, nhắm thẳng lão quái bà đánh tới.

Lão quái bà lần này vậy mà không có tránh né. Ả hình như đã bị bức tới liều mạng rồi, đột nhiên hướng về phía Lữ Minh Dương há to miệng, phát ra một tiếng rống tức giận, sau đó cả người cũng bay lên, hướng về Lữ Minh Dương đánh tới.

Lữ Minh Dương không ngờ tới bà ta giống như một con thú điên đột ngột phản kích, trong lòng không khỏi chột dạ, nhưng đang ở giữa không trung, muốn tránh né gì đó cũng không kịp, chỉ đành vội vàng co cùi chỏ lại nhắm chuẩn cái đầu của lão quái bà mà đánh tới.

Lão quái bà này thế nhưng không hề đem công kích của Lữ Minh Dương để ở trong mắt, rõ ràng có ý đồ lường bại câu thương, thân hình không hề tránh né, vươn đôi tay đầy móng nhọn ra trước, chụp thẳng tới ngực Lữ Minh Dương. Đôi tay khô gầy của ả toàn là những móng tay vừa dài vừa bén nhọn, nếu như dính một trảo của bà ta, lồng ngực nhất định bị xuyên thủng, cái mạng nhỏ cũng lập tức chơi xong.

Nhưng hiện tại đang ở giữa không trung, thì làm sao mà tránh né?

Lữ Minh Dương vội vàng hạ thấp cùi chỏ che ở trước ngực, móng tay lão quái bà nhất thời chụp vào cánh tay hấn, móng tay sắc bén lập tức cào

rách da thịt, gần như lộ cả xương trắng ra ngoài. Một luồng khí âm hàn từ những ngón tay lão quái bà truyền đi dọc cánh tay hăn, trong tích tắc thời gian huyết dịch nơi cánh tay cơ hồ đã bị đông kết.

Nhưng cùng lúc đó, lão quái bà cũng phát ra một tiếng thét thê lương đau đớn, khi bà ta đánh trúng Lữ Minh Dương, cũng là lúc bà ta tự làm mình bị thương. Thân ảnh của bà ta tách khỏi Lữ Minh Dương, nhưng Lữ Minh Dương thì làm sao mà chịu bỏ qua cho ả? Bất chợt vung cánh tay còn lại, túm chặt lấy lưng áo của bà ta.

Nhưng lão quái bà chợt tăng tốc kéo theo một cỗ lực lượng khổng lồ, nhất thời lôi cả người Lữ Minh Dương theo sau, đâm vào mặt tuyết thật dày trên đất, cả hai nhanh chóng chui tọt vào trong tuyết.

Lữ Minh Dương dùng cả người mình đè mạnh lên thân thể lão quái bà, lão quái bà thì cảm thấy đè trên lưng mình không phải con người, mà chính là một đại hỏa cầu, lập tức liều mạng giãy giụa.

Lữ Minh Dương cũng cảm thấy tựa hồ bên dưới thân thể mình không phải là một lão thái bà ngay cả răng cũng không còn, mà đơn giản đó chính là một con bò điên đang lồng lộn, sự rung lắc điên cuồng khiến cho Lữ Minh Dương cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình đều đã đảo lộn vị trí. Hăn cắn chặt răng, đột ngột tung một quyền vào đầu lão quái bà.

Cả người lão quái bà đơn giản là còn cứng hơn cả đá tảng, Lữ Minh Dương tung một quyền kia chẳng khác nào tự đâm vào đá, căn bản không tạo ra bất kỳ thương tổn nào cho ả, bà ta vẫn điên cuồng vùng vẫy.

Lữ Minh Dương cũng không nghĩ nhiều lập tức rút từ trong ngực ra một mũi nỏ tiễn, lần nữa đâm vào ót lão quái bà.

Nỏ tiễn được chế tạo từ bạc nguyên chất, bạc lại là kim loại mềm, thì làm sao có thể đâm thủng cái đỉnh đầu như được chế tạo từ sắt thép kia?

Lữ Minh Dương thầm mắng một tiếng, chỉ đành phải vứt bỏ nỏ tiễn, túm chặt lấy y phục lão quái bà, phòng ngừa bị bà ta lắc cho rơi xuống, trong lòng kêu khổ không dứt, mặc dù lão quái bà này sợ tiếp xúc với mình, nhưng cứ làm thế này dù sao cũng không phải là biện pháp a.

“Động não đi, ả sợ cái gì của người nhất?” Thanh âm Trương đại sư đột ngột vang lên ở trên đầu, Lữ Minh Dương máy động trong lòng, lập tức lần nữa cán rách đầu lưỡi, hút lấy một một ngụm máu phun thẳng vào đầu lão quái bà.

Máu pha lẫn nước miếng, phệt một tiếng bắn vào đầu lão quái bà, nhất thời phát ra thứ âm thanh xèo xèo như a xít ăn mòn, mái tóc màu vàng kim của lão quái bà kia nhất thời bị máu hòa tan, tiếp theo là da đầu, rồi thì lộ ra cả cái đầu lâu trắng hếu.

Lão quái bà lập tức gào lên điên cuồng, thân thể trong chớp mắt co giật kịch liệt, rồi bỗng chốc từ dưới mặt đất bắn đi, hất Lữ Minh Dương văng ra xa.

Lữ Minh Dương lộn liền mấy vòng, mới có thể ổn định thân hình, lập tức ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy lão quái bà đã đứng ở trên, hai tay chụp lấy một tảng đá khổng lồ, đang cố sức nâng qua khỏi đầu, cả người uốn cong về sau để tích lực, nhìn cái khí thế đó hình như là không đập mình thành cái bánh thịt thì tuyệt đối sẽ không nguôi giận đâu.

Lữ Minh Dương vội vàng đứng thẳng dậy, lại đút tay vào ngực lấy thêm một mũi nỏ tiễn, hất tay phóng tiêu vào nhược điểm do ả công người tích lực đã lộ ra, chính là vị trí cổ họng.

Trương đại sư đã từng nói qua nhược điểm của bà ta chính là ở vị trí cổ họng, mũi nỏ tiễn bằng kim loại mềm là bạc nhưng quả nhiên vẫn có thể phá rách lớp da của bà ta, trực tiếp xuyên vào cổ họng của ả.

Tảng đá khổng lồ ở trên cao âm âm rơi xuống, thân thể lão quái bà trong giây lát cũng ngã ngửa ra sau, nhưng Lữ Minh Dương còn chưa kịp thở phào một hơi, thì đã thấy lão quái bà lắc người bật lên, lần nữa nâng cao tảng đá khổng lồ kia.

Lữ Minh Dương bất đắc dĩ cười méo mặt, xem ra ả đúng là một con cương thi lì lợm, làm thế nào cũng không chịu chết sao? Đáng tiếc mình không có thứ bảo bối phù tiên của Hàn Di.

Hắn lại chột máy động trong lòng, lần nữa rút từ trong ngực ra một mũi nõ tiễn, hút một hợp máu lưỡi, nhổ ngậm máu lên trên mũi nõ tiễn, sau đó dùng sức hất tay lần nữa phóng mũi nõ tiễn vào vị trí cổ họng lão quái bà.

Nhưng mũi nõ tiễn mới bay được nửa đường, lại bị một quả cầu tuyết từ trên không trung đập cho rơi xuống mặt đất, quả cầu tuyết kia chính là do Trương đại sư ném tới đây.

“Đừng lấy mạng ả.” Trương đại sư ha hả cười một tiếng, tung người từ trên mỏm đá lớn nhảy xuống, bộ y phục tuyền nhân sạch sẽ trên người ông ta phần phật trong gió, nhìn giống như đang dang vãn giá vũ vô cùng phiêu hốt, bay về phía lão quái bà.

Lão nhân lơ lửng giữa không trung, tay trái bắt pháp quyết, tay phải thì là kiếm quyết, nhẹ nhàng dùng ngón giữa và ngón trỏ đưa tới trước, điểm về phía mi tâm của lão quái bà, tảng đá lớn đã bị lão quái bà nâng lên đến ngang ngực oành một tiếng rơi trở lại mặt đất, thân hình lão quái bà thì giống như một tượng gỗ hoàn toàn bất động.

Trương đại sư ha hả cười, liếc Lữ Minh Dương rồi nói: “Không tệ, người rất có thiên phú.”

Lữ Minh Dương rơi phịch cái mông xuống mặt tuyết thờ hồn hển, trận ác chiến này tuy nói là có Trương đại sư ông kể bên lược trận, sớm biết trước hữu kinh vô hiểm, nhưng vết thương bị lão quái bà kia cào rách vẫn không ngừng truyền đến từng cơn ớn lạnh, cả cánh tay gần như mất hết cảm giác, nhưng mà lão đầu này chẳng có chút thương hại nào hết, thật là uổng cho bộ dáng từ mi thiện mục của ông mà.

Trương đại sư chỉ cười nhạt nói: “Quay về.” Dứt lời thì lão xoay người rời đi, cũng không thèm để ý đến Lữ Minh Dương đang vô cùng khốn khổ đằng sau.

Lữ Minh Dương bất đắc dĩ thở dài một tiếng, lồm cồm bò người dậy, đang lúc căn răng trợn mắt đứng lên. Hăn chợt phát hiện lão quái bà mới vừa rời bị Trương đại sư điểm cho bất động bất chợt nhảy lên, theo ở phía sau Trương đại sư, cứ nhảy rồi nhảy theo từng bước ông ta đi tới.

Lữ Minh Dương trợn to hai mắt, chuyện này rốt cục là chuyện gì? Chẳng lẽ đây chính là dẫn thi trong truyền thuyết?

Hăn cười khở một tiếng, xem ra trên thế giới này thật sự có rất nhiều chuyện mà người bình thường không biết, thậm chí ngay cả mình là “dân

trong nghề” cũng không rõ ràng.

Trở lại mảnh sân trống ở trong thôn, thì thấy hai chiếc trục thặng đang neo đậu đều có một tấm lưới khổng lồ giăng bên dưới, bên trong lưới rõ ràng là mấy “thôn dân” đang vô vọng vùng vẫy, lúc này có mấy binh lính đang nhanh nhẹn dùng vải bố quân dụng màu xanh bọc cái lưới lại.

Hiển nhiên mọi người đã hoàn tất nhiệm vụ đang chuẩn bị rời đi, trưởng phòng Hồ vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng hướng về phía Trương đại sư gật đầu một cái, nói: “Đi thôi.”

Trương đại sư cười nhạt, leo lên trục thặng trước, còn lão quái bà kia cũng nhảy theo sau Trương đại sư, nhắm cửa khoang trục thặng nhảy lên, nhưng mà thân thể bà ta cứng ngắc, căn bản không có cú người, vậy thì làm sao mà nhảy vào được? Trương đại sư bỗng nhiên thò đầu ra khỏi cửa khoang, nói với mọi người: “Giúp một tay, đưa ả vào trong.”

“Này...” Lão Cao lấp bắp nói.

“Phải đem ả về nghiên cứu, có nhiều ứng dụng quan trọng.” Trưởng phòng Hồ lạnh lùng nói.

“Đem ả bỏ chung vào đám kia không được sao.” Lão Cao đề nghị, nhìn mọi người một vòng, hy vọng có người đồng tình.

“Tôi phải trông chừng ả mới được, nếu không giữa đường xảy ra chuyện ai sẽ gánh trách nhiệm?” Trương đại sư cười nhạt, thụt đầu trở vào.

Lão Cao quét mắt nhìn mọi người, Hàn Di cười nhạt, cô là “thương binh”, hơn nữa lại là một nữ đồng chí, đương nhiên có lý do cự tuyệt công việc này. Cô liền lên trực thăng trước.

Còn Lữ Minh Dương thì giơ giơ cánh tay bê bết máu đông, rồi cũng theo Hàn Di lên trực thăng.

Trưởng phòng Hồ thì khỏi phải tính vào rồi, lão Cao bất đắc dĩ thở dài một tiếng, quay đầu nhìn mấy tên mặc âu phục trẻ tuổi nháy mắt ra hiệu, nâng thân thể lão quái bà lên đặt vào trong khoang máy bay. Trương đại sư hướng về phía lão quái bà bắt một cái pháp ấn, lão quái bà nhất thời giống như một khúc gỗ bất động nằm trong khoang trực thăng, thậm chí mắt cũng nhắm lại.

Nhìn cương thi dưới chân, mọi người ai nấy đưa mắt nhìn nhau, tuy nói đều là làm “công việc siêu nhiên”, nhưng đối mặt với cái thứ không phải sống cũng không phải chết này, ai cũng không có hứng thú. Cũng không

biết Trương đại sư này tính toán thế nào, lại đem thứ đồ quý này để ở trên “chuyên cơ lãnh đạo”.

Trưởng phòng Hồ vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng không cảm xúc, y hướng về phía tổ lái ra lệnh một tiếng, trực thăng lập tức cất cánh, phát ra tiếng phanh phạch khổng lồ, bay về phương xa.

Lữ Minh Dương cũng làm ra bộ dáng không liên quan, thoải mái tựa lưng vào ghế ngồi, duỗi cái lưng dài lười biếng, ở trước mặt lãnh đạo mà một chút hình tượng cũng không thềm giữ. Cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ, hiện tại việc hãn muốn làm nhất chính là trở về tắm nước nóng một cái cho đã...

Chợt một tiếng nổ long trời truyền đến, giống như là tiếng sấm nổ từ cuối chân trời, làm cho Lữ Minh Dương bất chợt giật mình. Hãn xoay người lại, thì thấy Vọng Thủy thôn phía sau bốc lên một cột bụi mù, hai chiếc trực thăng treo lưới vải đang xuyên qua làm bụi mà đuổi theo.

Bên trong điện đàm vang lên tiến Lưu đội trưởng ở trực thăng phía sau báo cáo: “Xác nhận mục tiêu đã tiêu hủy, xin chỉ thị...”

Lão Cao thở dài nhẹ nhõm nói: “Cuối cùng cũng xong.”

Lữ Minh Dương nháy nháy mắt nói: “Chuyện gì thế?”

“Lở đất...” Lão Cao mặt mũi luôn lạnh lùng giờ phút này cũng nở một nụ cười quỷ, liếc nhìn Lữ Minh Dương nói.

“Lở đất?” Lữ Minh Dương không tin, nhất định là trục thẳng phía sau đã cho nổ tung vách núi Vọng Thủy thôn, để cho đá núi chôn vùi cái thôn trang nhỏ. Hắn thầm than một tiếng, cũng không còn cách nào khác, nhưng mà dù sao cũng đang trong lúc bão tuyết, lại không có mưa, thời tiết như vậy mà lại xảy ra lở đất...

Hắn lắc đầu cười khổ, trưởng phòng Hồ ở hàng ghế trước chợt xoay đầu lại mở miệng nói: “Lữ Minh Dương, hành động lần này cậu rất xuất sắc, tôi quyết định bổ nhiệm cậu làm thành viên cao cấp tổ hành động đặc biệt, lập tức có hiệu lực.”

Lữ Minh Dương đầu tiên là sửng sốt, đặc công cao cấp, thành viên đội hành động đặc biệt tuyệt đối được coi là một thân phận cao cấp, thế nhưng như vậy cũng đồng nghĩa với việc sau này mình không còn thuộc quyền chỉ huy của lão Mã, trực tiếp trở về viện nghiên cứu linh dị tại Bắc Kinh. Điều này cũng đúng là nguyện vọng lâu nay của mình, bất quá mình chỉ nghĩ là sẽ trở về viện làm một chuyên viên nghiên cứu viên nho nhỏ, làm một số việc “nghiên cứu khoa học”, chứ không phải đi làm cái gì đặc công cao cấp xông pha tiền tuyến.

Hắn không khỏi cười khở một trận. Đối diện là Trương đại sư đang nở nụ cười hiền lành, nhìn hắn, hắn xoay đầu qua nhìn Hàn Di bên cạnh, Hàn Di cũng đang nhìn hắn nở nụ cười nhàn nhạt, trong nụ cười nhàn nhạt ôn nhu lại hàm chứa một tia đắc ý...

-----Lời cuối sách của tác giả-----

【 Hô hô, rốt cục đã hoàn thêm một quyển, hôm sau lại viết cuốn mới. Quyển này Tào Bạch tôi viết có chút vội vàng, trung bình mỗi ngày chín ngàn chữ, khiến cho bản thân đối với quyển này không hài lòng lắm, nhưng mà Tào Bạch bảo đảm câu chuyện càng về sau càng sẽ đặc sắc, ha ha, hoan nghênh tiếp tục theo dõi Tào Bạch, theo dõi bắt ma đặc công Lữ Minh Dương, theo dõi hắn làm sao làm đặc công cao cấp. 】

【 Tiết lộ cuốn sau: thứ nhất, lên sàn diễn đầu tiên là nhân vật đã xuất hiện trong quyển thứ nhất đội trưởng đội trinh sát hình sự Giang Vĩ Bân. Thứ hai, đây là câu chuyện về Bàn tay máu, vết cầm quỷ dị, vết ngắt quỷ dị toàn bộ sự kiện đều quỷ dị. Thứ ba, đây là một chuỗi các vụ án kinh khủng đầy máu tanh, dĩ nhiên cũng là một sự kiện linh dị khủng bố. Thứ tư, Tào Bạch sẽ dốc hết sức mình, vì các bạn mà tận tình giảng thuật những sự thật trên thế giới mà các bạn chưa được biết, thậm chí ngay cả bắt ma đặc công Lữ Minh Dương cũng không hề rõ ràng... 】